StEVEN ERIKSON

House of CHaiNS

+ ---
A TALf OF THEiWfilAZAN BOOK OF THE FALLEN

er THE ACCLAJME0 AUTHOR OF OABOTN5 *Of Ttii* MOON______________

17

Cuprins

Steven Erikson

Casa Lanţurilor
Prolog

Verge of the Nascent, a 943-a zi a căutării, 1139 Burn's Sleep

Cenuşii, umflate şi bubuite, cadavrele stăteau pe ţărmul încărcat cu mâl cât de departe vedea cu ochii. îngrămădită ca nişte lemne de plutire de apa care se ridică, clătinându-se şi rostogolindu-se pe margini, carnea în putrefie fierbea de crabi cu zece picioare cu coajă neagră. Creaturile de mărimea unei monede de-abia începuseră să facă incursiuni în sărbătoarea generoasă pe care despărţirea warren le-a pus-o înainte.

Marea oglindea nuanţa cerului jos. Coton plictisitor, peticizat deasupra şi dedesubt, rupt doar de griul mai profund al nămolurilor şi, la treizeci de mişcări ale vâslei la distanţă, tonurile

de ocru mânjite ale nivelurilor superioare abia vizibile ale clădirilor inundate ale unui oraş. Furtunile trecuseră, apele erau calme în mijlocul epavei unei lumi înecate.

Scurt, ghemuit fuseseră locuitorii. Cu caracteristici plate, părul palid lăsat lung şi liber. Lumea lor fusese una rece, având în vedere îmbrăcămintea groasă căptuşită pe care o purtaseră. Dar cu despărţirea care se schimbase, cataclismic. Aerul era sufocant, umed şi acum urât de miros de putregai.

Marea se născuse dintr-un râu pe alt tărâm. O arteră masivă de apă dulce, largă şi probabil care se întinde pe continent, plină de nămoluri de câmpie, adâncurile tulburi găzduiesc somni uriaşi şi păianjeni de mărimea unei roţi de căruţă, adâncimile sale aglomerate de crabi şi plante carnivore, fără rădăcini. Râul îşi revărsase volumul torenţial pe acest peisaj vast şi plan. Zile, apoi săptămâni, apoi luni.

Furtunile, evocate de ciocnirea volatilă a fluxurilor de aer tropicale cu clima temperată rezidentă,

împinseseră inundaţia sub vânturi ţipătoare şi, înainte ca apele în creştere inexorabilă, au venit ciumă mortală care să-i ia pe cei care nu se înecaseră.

Cumva, chiria se închisese cândva în noaptea de abia trecută. Râul dintr-un alt tărâm fusese întors la calea iniţială.

Linia ţărmului din faţă probabil că nu merita cuvântul, dar nimic altceva nu i-a venit în minte lui Trull Sengar când era târât de-a lungul marginii ei. Plaja nu era altceva decât nămol, îngrămădită de un zid imens care părea să se întindă de la orizont la orizont. Zidul rezistase inundaţiei, desi apa curgea acum în jos pe partea opusă.

Corpuri în stânga lui, o picătură de şapte, poate opt înălţimi de oameni la dreapta lui, vârful zidului însuşi puţin mai puţin de treizeci de paşi; că a reţinut o mare întreagă şoptită de vrăjitorie. Pietrele late şi plate de sub picioare erau mânjite cu noroi, dar deja se uscau în căldură, insecte de culoarea închisă dansau pe suprafaţa ei, sărind din calea lui Trull Sengar şi a răpitorilor săi.

Trull încă avea

dificultăţi în a înţelege această noţiune. *Capturi*. Un cuvânt cu care se lupta. La urma urmei, erau fraţii lui. Rude. Feţe pe care le cunoscuse toată viaţa, feţe pe care le văzuse zâmbind şi râzând şi feţe – uneori – pline de o durere care o oglindise pe a lui. El a stat alături de ei prin tot ceea ce se întâmplase, triumfurile glorioase, pierderile sfâşietoare de suflet.

Captori.

Nu erau zâmbete, acum. Fără râs. Expresiile celor care îl ţineau erau fixe şi reci.

La ce am ajuns.

Marşul s-a încheiat. Mâinile îl împinseră pe Trull Sengar în jos, fără să ia în seamă vânătăile, tăieturile şi ţesăturile care încă mai curgeau sânge. Inele masive de fier fuseseră puse, într-un scop necunoscut, de către locuitorii acestei lumi acum morţi, de-a lungul vârfului zidului, ancorate în inima blocurilor uriaşe de piatră. Inelele erau dispuse uniform pe lungimea peretelui, la intervale de vreo cincisprezece paşi, cât se vedea Trull.

Acum, acele inele îşi găsiseră o nouă funcţie.

Lanţuri erau înfăşurate în jurul lui Trull Sengar,

cătuşele puse la loc pe încheieturi şi glezne. Un brâu împânzit era strâns dureros în jurul stomacului lui, lanţurile trase prin bucle de fier şi trase întinse pentru a-l fixa lângă inelul de fier. O presă metalică cu balamale i-a fost fixată pe falcă, gura i-a fost forţată să se deschidă şi placa împinsă şi blocată pe loc peste limbă.

A urmat Shorning-ul. Un pumnal i-a înscris un cerc pe frunte, urmat de o tăietură zimţată pentru a rupe acel cerc, vârful împins suficient de adânc pentru a înţepa osul. Cenuşa a fost frecată în răni. Unică şi lungă împletitură a fost îndepărtată cu hack-uri aspre care i-au făcut o mizerie sângeroasă a ceafă. Un unguent gros şi stânjenitor a fost apoi uns prin părul rămas, masat până la pate. în câteva ore, restul părului îi va cădea, lăsându-l permanent chel.

Shorning-ul a fost un lucru absolut, un act ireversibil de despărţire. Acum era proscris. Pentru fraţii săi, el încetase să mai existe. El nu ar fi jelit. Faptele sale aveau să dispară din memorie împreună cu numele său. Mama şi tatăl lui ar fi născut

un copil mai puţin. Aceasta a fost, pentru oamenii lui, cea mai îngrozitoare pedeapsă – de departe mai rea decât execuţia.

Cu toate acestea, Trull Sengar nu comisese nicio crimă.

Şi la asta am ajuns.

Stăteau deasupra lui, poate abia acum înţelegând ce făcuseră.

O voce familiară a rupt tăcerea. „Vom vorbi despre el acum şi, odată ce vom părăsi acest loc, el va înceta să mai fie fratele nostru”.

„Vom vorbi acum despre el”, au intonat ceilalţi, apoi unul a adăugat: „Te-a trădat”.

Prima voce era rece, fără să dezvăluie nimic din bucuria despre care Trull Sengar ştia că va fi acolo. – Spui că m-a trădat.

— A făcut-o, frate.

— Ce dovadă ai?

— Cu propria lui limbă.

— Doar tu afirmi că ai auzit vorbind o asemenea trădare?

— Nu, am auzit şi eu, frate.

'Şi eu.'

— Şi ce v-a spus fratele nostru tuturor?

— A spus că ţi-ai

despărţit sângele de al nostru.

— Că acum ai slujit unui stăpân ascuns.

— Că ambiţia ta ne-ar duce pe toţi la moarte...

— întregul nostru popor.

— Atunci a vorbit împotriva mea.

'El a făcut.'

— Pe propria sa limbă, m-a acuzat că am trădat poporul nostru.

'El a făcut.'

— Şi eu? Să luăm în considerare această taxă. Ţările de sud sunt în flăcări. Armatele inamicului au fugit. Inamicul îngenunchează acum înaintea noastră şi imploră să ne fie sclavi. Din nimic, s-a făcut un imperiu. Şi totuşi puterea noastră creşte. Înca. Pentru a deveni mai puternici, ce trebuie să faceţi voi, fraţii mei?

— Trebuie să căutăm.

— Da. Şi când găseşti ce trebuie căutat?

— Trebuie să livrăm. Pentru tine, frate.

— Vezi că este nevoie de asta?

'Noi facem.'

— înţelegi sacrificiul pe care îl fac pentru tine, pentru poporul

nostru, pentru viitorul nostru?

'Noi facem.'

— Cu toate acestea, chiar dacă ai căutat, acest om, odată fratele nostru, a vorbit împotriva mea.

'El a făcut.'

— Mai rău, a vorbit pentru a-i apăra pe noii inamici pe care i-am găsit.

'El a făcut. I-a numit Ruda Pură şi a spus că nu ar trebui să-i omoram.

— Şi dacă ar fi fost cu adevărat rude pură, atunci...

— Nu ar fi murit atât de uşor.

'Prin urmare.'

— Te-a trădat, frate.

— Ne-a trădat pe toţi.

A fost linişte. Ah, acum ai împărţi această crimă a ta. Şi ei ezită .

— Ne-a trădat pe toţi, nu-i aşa, fraţilor?

'Da.' Cuvântul sosi aspru, murmurat sub răsuflarea – un cor de incertitudine dubioasă.

Nimeni nu a vorbit o clipă lungă, apoi, sălbatic cu mânia abia înfrânată: „Aşa, *fraţilor* ... Şi nu ar trebui să ţinem seama de acest pericol? Această ameninţare cu trădarea, această

otravă,'această ciumă care încearcă să ne sfâşie familia? Se va răspândi? Mai venim aici? Trebuie să fim vigilenţi, fraţilor. în interiorul nostru. Unul cu altul. Acum, am vorbit despre el. Şi acum, a plecat.

'El este plecat.'

— El nu a existat niciodată.

— El nu a existat niciodată.

— Atunci, să părăsim locul ăsta.

— Da, hai să plecăm.

Trull Sengar a ascultat până când nu le-a mai putut auzi cizmele pe pietre şi nici nu le-a mai putut simţi tremurul paşilor care se împuţinează. Era singur, incapabil să se mişte, văzând doar piatra mânjită cu noroi de la baza inelului de fier.

Marea foşnea cadavrele de-a lungul ţărmului. Crabii s-au scufundat. Apa a continuat să se scurgă prin mortar, să insinueze zidul ciclopic cu vocea de fantome murmurătoare şi să curgă în jos pe cealaltă parte.

Printre poporul său, era un adevăr cunoscut de mult timp, poate singurul adevăr, că Natura a luptat doar un război etern. Un duşman.

Că, mai departe, să înţelegi asta însemna să înţelegi lumea. Fiecare lume.

Natura nu are decât un duşman. Şi acesta este dezechilibru.

Zidul ţinea marea.

Şi există două semnificaţii ale acestui lucru. Fraţii mei, nu puteţi vedea adevărul? Două sensuri. Zidul ţine marea.

Pentru acum.

Acesta a fost un potop care nu avea să fie negat. Potopul abia începuse – ceva ce fraţii săi nu puteau înţelege, poate nu avea să înţeleagă niciodată.

înecul era obişnuit printre oamenii lui. înecul nu era de temut. Şi astfel, Trull Sengar s-ar îneca. Curând.

Şi în scurt timp, bănuia el, întregul său popor i se va alătura. Fratele lui zdrobise echilibrul.

Şi Natura nu va rămâne .

Cartea Unu

Cu cât râul este mai

lent, cu atât

curge mai roşu

spunând Nathii

CAPITOL UNUL

Copiii dintr-o casă întunecată ale

g

c

ă

r

ă

ri

u

m

b

ri

te

,

zi

c

al

a

p

o

p

ul

a

r

a

N

at

hi

i

Câinele sălbăticise o femeie, un bătrân şi un copil înainte ca războinicii să-l ducă într-un cuptor părăsit de la marginea satului. Fiara nu mai manifestase niciodată o loialitate incertă. Păzise ţinuturile Uryd cu zel înverşunat, unul cu rudele sale în îndatoririle sale dure, dar drepte. Nu existau răni pe corpul ei care ar fi putut să se petreacă şi astfel să-i îngăduie spiritul nebuniei în vene. Nici câinele nu era stăpânit de boala spumei. Poziţia sa în haita satului nu fusese contestată. într-adevăr, nu era nimic, absolut nimic, care să dea pricină întorsăturii bruşte.

Războinicii au prins animalul de peretele rotunjit din spate al cuptorului de lut cu suliţe, înjunghiând

fiara care ţipă şi strigă până când a murit. Când şi-au retras suliţele, au văzut tijele mestecate şi alunecoase de scuipat şi sânge; au văzut fier rupt şi înţepat.

Nebunia, ştiau ei, putea rămâne ascunsă, îngropată mult sub suprafaţă, o aromă subtilă transformând sângele în ceva amar. Şamanii le-au examinat pe cele trei victime; doi muriseră deja din cauza rănilor, dar copilul încă se agăţa de viaţăk

în procesiune solemnă, el a fost dus de tatăl său la Feţele din Stâncă, a fost culcat în poiană în faţa celor şapte zei ai Teblorului şi a plecat acolo.

A murit la scurt timp mai târziu. Singur în durerea lui înaintea chipurilor dure sculptate în stâncă.

Aceasta nu a fost o soartă neaşteptată. Copilul, la urma urmei, fusese prea mic pentru a se ruga.

Toate acestea, desigur, s-au întâmplat cu secole în trecut. Cu mult înainte ca cei Şapte Zei să-şi deschidă ochii.

Anul lui Urugal ţesutul 1159 Somnul lui Burn

Erau poveşti glorioase.

Ferme în flăcări, copii târâţi după cai timp de leghe. Trofeele acelei zile, cu atât de mult timp în urmă, îngrămădeau pereţii jos ai casei lungi a bunicului său. Pate craniu cicatrice, mandibule cu aspect fragil. Fragmente ciudate de îmbrăcăminte făcute dintr-un material necunoscut, acum înnegrite de fum şi zdrenţuite. Urechi mici bătute în cuie pe fiecare stâlp de lemn care ajungea până la acoperişul de paie.

Dovada că Lacul Argint era real, că a existat în adevăr, dincolo de munţii îmbrăcaţi în păduri, în jos prin trecători ascunse, la o săptămână – poate la două distanţe de pământurile clanului Uryd. Drumul în sine a fost plin, trecând prin teritoriile deţinute de clanurile Sunyd şi Rathyd, o călătorie care a fost ea însăşi o poveste de proporţii legendare. Mişcându-se tăcuţi şi nevăzuţi prin taberele inamice, mutând pietrele din vatră pentru a aduce cele mai profunde insulte, scăpând de vânători şi urmăritori zi şi noapte până când s-au ajuns la graniţă, apoi au traversat – priveliştea din faţă necunoscută, bogăţiile ei la

care nici măcar nu s-a visat încă.

Karsa Orlong a trăit şi a respirat poveştile bunicului său. Stăteau ca o legiune, sfidătoare şi feroce, în faţa moştenirii palide şi goale a fiului lui Synyg- Pahlk şi a tatălui lui Karsa. Synyg, care nu făcuse nimic în viaţa lui, care îşi îngrijea caii în valea lui şi nu se aventurase nici măcar o dată pe ţări ostile. Synyg, care era cea mai mare ruşine atât a tatălui său, cât şi a fiului său.

Adevărat, Synyg şi-a apărat de mai multe ori turma de cai de răpitorii din alte clanuri şi s-a apărat bine, cu o ferocitate onorabilă şi o pricepere admirabilă. Dar asta era’de aşteptat doar de la cei cu sânge Uryd. Urugal Ţesutul era Chipul în stâncă a clanului, iar Urugal era numărat printre cei mai înverşunaţi dintre cei şapte zei. Celelalte clanuri aveau motive să se teamă de Uryd.

Nici Synyg nu se dovedise mai puţin de măiestrie în antrenarea singurului său fiu în Fighting Dances. îndemânarea lui Karsa cu lama din lemn de sânge a depăşit cu mult anii lui. A

fost numărat printre cei mai buni războinici ai clanului. în timp ce Uryd dispreţuia folosirea arcului, ei excelau cu suliţa şi adad, cu discul dintat şi frânghia neagră, iar Synyg îl învăţase pe fiul său o eficienţă impresionantă şi cu aceste arme.

Cu toate acestea, o astfel de pregătire era de aşteptat de la orice tată din clanul Uryd. Karsa nu putea găsi niciun motiv de mândrie în astfel de lucruri. La urma urmei, dansurile de luptă au fost doar o pregătire. Gloria s-a găsit în tot ce a urmat, în concursuri, raiduri, în perpetuarea vicioasă a vrăjirii.

Karsa nu ar face aşa cum făcuse tatăl său. El nu ar face... *nimic* . Nu, ar merge pe calea bunicului său. Mai aproape decât şi-ar putea imagina oricine. Prea mare parte din reputaţia clanului a trăit doar în trecut. Uryd deveniseră mulţumiţi în poziţia lor de preeminenţă printre Teblori. Pahlk mormăise acel adevăr de mai multe ori, nopţile în care îl dureau oasele din cauza rănilor vechi şi ruşinea că era fiul său ardea cel mai adânc.

O întoarcere la vechile

căi. Şi eu, Karsa Orlong, voi conduce. Delum Thord este cu mine. La fel şi Bairoth Gild. Toate în primul nostru an de cicatrici.

Am numărat lovitura de stat. Am ucis duşmani. Cai furaţi. A mutat pietrele de foc ale lui Kellyd şi Buryd.

Şi acum, odată cu luna nouă şi în anul denumirii tale, Urugal, ne vom ţese drumul către Lacul Argint. Să ucidă copiii care locuiesc acolo.

A rămas în genunchi în poiană, cu capul plecat sub Feţele din Stâncă, ştiind că chipul lui Urugal, sus pe stâncă, oglindea propria lui dorinţă sălbatică; şi că cei ai celorlalţi zei, toţi cu propriile lor clanuri, cu excepţia lui Siballe, care era Negăsit, se uitau îa Karsa cu invidie şi ură. Niciunul dintre copiii lor nu a îngenuncheat în fata lor, până la urmă, pentru a exprima astfel de jurăminte îndrăzneţe.

Complezenţa a afectat toate clanurile Teblorilor, bănuia Karsa. Lumea de dincolo de munţi nu îndrăznea să pătrundă, nu încercase să o facă de zeci de ani. Niciun vizitator nu s-a aventurat în ţinuturile Teblor. Nici Teblorii înşişi

nu priviseră dincolo de graniţe cu foame întunecată, aşa cum făcuseră adesea în generaţiile trecute. Ultimul bărbat care a condus un raid pe teritoriu străin fusese bunicul său. Spre malul Lacului de Argint, unde fermele se ghemuiau ca ciupercile putrede şi copiii se năpusteau ca şoarecii. Pe atunci, fuseseră două ferme, o jumătate de duzină de anexe. Acum, credea Karsa, vor fi mai multe. Trei, chiar patru ferme. Până şi ziua sacrificării lui Pahlk ar fi pălită faţă de cea oferită de Karsa, Delum şi Bairoth.

Aşa că jur, iubitul Urugal. Şi vă voi oferi o sărbătoare cu trofee, cum nu a înnegrit niciodată pământul acestei poieni. Destul, poate, ca să te eliberezi de piatra însăşi, astfel încât să păşeşti încă o dată în mijlocul nostru, izbăvitor al morţii asupra tuturor duşmanilor noştri.

Eu, Karsa Orlong, nepotul lui Pahlk Orlong, jur. Şi, dacă te îndoieşti, Urugal, să ştii că plecăm chiar în noaptea asta. Călătoria începe chiar cu coborârea acestui soare. Şi, aşa cum soarele fiecărei zile naşte soarele zilei următoare, tot aşa va privi

trei războinici ai clanului Uryd, conducându-şi distrugătorii prin trecători, în jos în ţinuturile necunoscute. Iar Lacul de Argint va tremura, după mai bine de patru secole, din nou la venirea Teblorului.

Karsa îşi ridică încet capul, cu ochii călătorind în sus pe stânca răvăşită, pentru a găsi chipul aspru şi bestial al lui Urugal, acolo, printre rudele lui. Privirea cu sâmburi părea fixată ^asupra lui şi Karsa i se păru că vede plăcere avidă în acele bazine întunecate. într-adevăr, el era sigur de asta şi l-a descris ca fiind adevăr pentru Delum şi Bairoth şi pentru Dayliss, pentru ca ea să-şi poată exprima binecuvântarea, pentru că aşa şi-a dorit binecuvântarea, cuvintele ei reci... *Eu, Dayliss, încă nu am găsit un numele familiei, să te binecuvânteze, Karsa Orlong, în raid-ul tău groaznic. Fie ca tu să ucizi o legiune de copii. Fie ca strigătele lor să vă hrănească visele. Fie ca sângele lor să vă dea sete de mai mult. Fie ca flăcările să bântuie calea vieţii tale. Să te întorci la mine, cu o mie de morţi asupra sufletului tău, şi să mă iei de soţie .*

Ea ar putea într-adevăr să-l binecuvânteze. O primă expresie, dar de netăgăduită, a interesului ei pentru el. Nu Bairoth – ea, ci se juca cu Bairoth ca orice tânără necăsătorită, pentru distracţie. Cuţitul ei al nopţii a rămas învelit, desigur, pentru că Bairoth îi lipsea ambiţia rece – un defect'pe care putea să-l nege, totuşi adevărul era clar că el nu conducea, ci doar urmărea, iar Dayliss nu s-ar mulţumi cu asta.

Nu, ea avea să fie a lui, a lui Karsa, la întoarcerea lui, punctul culminant al triumfului său care a fost raidul de pe Lacul Argint. Pentru el, şi numai pentru el, Dayliss şi-ar desface Knife of Night.

Fie ca tu să ucizi o legiune de copii. Fie ca flăcările să bântuie calea vieţii tale.

Karsa se îndreptă. Niciun vânt nu foşnea frunzele mesteacănilor care înconjurau poiana. Aerul era greu, un aer de câmpie care se urcase în munţi în urma soarelui care mărşăluia, iar acum, odată ce lumina se stingea, era prins în poiana înaintea Feţelor din Stâncă. Ca o suflare a zeilor, se va

pătrunde curând în pământul putrezit.

Nu exista nicio îndoială în mintea lui Karsa că Urugal era prezent, la fel de aproape de pielea de piatră a feţei lui, precum fusese vreodată. Atras de puterea jurământului lui Karsa, de promisiunea revenirii la glorie. La fel pluteau şi ceilalţi zei. Beroke Soft Voice, Kahlb Vânătorul Tăcut, Thenik Distrus, Halad Rack Bearer, Imroth Crudul şi Siballe Negăsitul, toţi s-au trezit încă o dată şi dornici de sânge.

Şi abia am început pe această cale. Proaspăt sosit în cel de-al optzecilea an al meu de viaţă, în sfârşit un războinic în adevăr. Am auzit cele mai vechi cuvinte, şoaptele, ale Aceluia, care îi va uni pe Teblori, care va lega clanurile pe toţi şi îi va conduce în zonele joase şi astfel începe Războiul Poporului. Aceste şoapte, sunt vocea promisiunii şi acea voce este a mea.

Păsările ascunse au anunţat venirea amurgului. Era timpul să plec.

Delum şi Bairoth îl aşteptau în sat. Şi Dayliss, tăcută, dar ţinându-se de cuvintele pe care i-ar fi spus.

Bairoth va fi furios.

Buzunarul de aer cald din poiană a zăbovit mult după plecarea lui Karsa Orlong. Pământul moale şi plin de mlaştină a lăsat încet amprenta genunchilor, a picioarelor lui mocasin, iar strălucirea din ce în ce mai adâncă a soarelui a continuat să picteze trăsăturile aspre ale zeilor, chiar dacă umbrele umpleau poiana însăşi.

Şapte siluete s-au ridicat de la pământ, pielea încreţită şi pătată de maro închis peste muşchii ofilit şi oasele grele, părul roşu ca ocru şi picurând apă neagră, stagnantă. Unora le lipseau membre, altora stăteau pe picioare zdrobite, sfărâmate sau stricate. Unului îi lipsea maxilarul inferior, în timp ce pometul stâng şi sprânceana altuia erau zdrobite, eliminând orbitul. Fiecare dintre cei şapte, rupt într-un fel. Imperfect.

Defectuoasă.

Undeva în spatele zidului de stâncă se afla o peşteră sigilată care fusese mormântul lor timp de câteva secole, o închisoare de scurtă durată după cum sa dovedit. Nimeni nu se aşteptase la învierea lor. Prea sfărâmaţi pentru a

rămâne alături de rudele lor, fuseseră lăsaţi în urmă, aşa cum era obiceiul de la felul lor. Sentinţa eşecului a fost abandon' o eternitate de imobilitate. Când eşecul era onorabil, rămăşiţele lor simţitoare erau aşezate spre cer, spre privelişti, spre lumea exterioara, astfel încât să-şi poată găsi pacea urmărind trecerea eonilor. Dar, pentru aceşti şapte, eşecul nu fusese onorabil. Astfel, întunericul unui mormânt fusese sentinţa lor. Nu simţiseră nicio amărăciune la asta.

Darul acela întunecat a venit mai târziu, din afara închisorii lor neluminate şi, odată cu el, o oportunitate.

Tot ce se cerea a fost încălcarea unui jurământ şi jurământul de credinţă faţă de altul. Recompensa: renaştere şi libertate.

Rudele lor marcaseră acest loc de internare, cu chipuri cioplite fiecare asemănătoare, batjocorind priveliştea cu ochi goli şi orbi. Ei îşi rostiseră numele pentru a încheia ritualul legării, nume care zăboveau în acest loc cu o putere suficientă pentru a răsuci minţile şamanilor oamenilor care îşi găsiseră refugiu în aceşti munţi şi pe platoul cu

numele antic de Laederon..

Cei şapte erau tăcuţi şi nemişcaţi în poiană pe măsură ce amurgul se adâncea. Şase aşteptau să vorbească unul, dar acela nu se grăbea. Libertatea era o exultare’crudă’şi, chiar dacă era limitată la această poiană, emoţia persista încă. Nu avea să mai treacă mult, acum, până când acea libertate se va elibera de ultimele ei lanţuri – gama trunchiată a vederii din orbitele oculare sculptate în stâncă. Serviciul noului maestru a promis călătorii, o lume întreagă de redescoperit şi nenumărate morţi de livrat.

Urual, al cărui nume însemna Mossy Bone şi care era cunoscut de teblori ca Urugal, a vorbit în cele din urmă. – Va fi de ajuns.

Sin'b'alle-Lichen Pentru Moss, care era Siballe cea negăsită, nu a ascuns scepticismul din vocea ei. – Ai prea multă încredere în aceşti Teblori căzuţi. *Teblor* . Nu ştiu nimic, chiar şi numele lor adevărat.

— Bucură-te că nu o fac, spuse Ber'ok, cu vocea zguduită printr-un gât zdrobit. Gâtul răsucit şi capul aplecat într-o parte, a fost forţat să-şi întoarcă

întregul corp pentru a se uita la faţa stâncii. – în orice caz, ai propriii tăi copii, Sin'b'alle, care sunt purtătorii adevărului. Pentru ceilalţi, istoria pierdută este mai bine lăsată pierdută, pentru scopurile noastre. Ignoranţa lor este cea mai mare armă a noastră.

— Frasinul mort spune adevărul, spuse Urual. „N-am fi putut să le răsucim atât de mult credinţa dacă ar fi ştiut de moştenirea lor”.

Sin'b'alle ridică din umeri cu dispreţ. – Şi cel numit Pahlk... a *fost suficient* . După părerea ta, Urual. O perspectivă demna de a-mi conduce copiii, se părea. Cu toate acestea, a eşuat.

— Vina noastră, nu a lui, mârâi Haran'alle. „Am fost nerăbdători, prea încrezători în eficacitatea noastră. Despărţirea Legământului ne-a furat o mare parte din puterea...

— Totuşi, ce a dat noul nostru maestru din al său, Antler From Summer? întrebă Thekist. – Numai un firicel.

— Şi la ce te aştepţi? întrebă Urual pe un ton liniştit. „El îşi revine din încercările lui, aşa cum ne

facem noi din ale noastre”.

vorbi Emroth, cu vocea ca mătasea. – Deci, tu crezi, Mossy Bone, că acest nepot al lui Pahlk ne va croi drumul spre libertate.

'Fac.'

— Şi dacă suntem din nou dezamăgiţi?

— Atunci începem din nou. Copilul lui Bairoth în pântecele lui Dayliss.

şuieră Emroth. „încă un secol de aşteptare! La naiba ăştia de lungă viaţă
Teblori!

„Un secol este ca nimic...”

— Ca nimic, totuşi ca totul, Mossy Bone! Şi ştii exact ce vreau să spun.

Urual o studie pe femeie, care a fost numită pe bună dreptate Scheletul
Colţilor, amintindu-şi înclinaţiile ei de Soletaken şi foamea ei care a dus atât de clar la eşecul lor cu atâta vreme în urmă. – Anul numelui meu a revenit, spuse el. – Dintre noi toţi, cine a condus un clan al Teblorilor atât de departe pe calea noastră ca mine? Tu, schelet cu colţi? Lichen pentru muşchi? Picior de suliţă?

Nimeni nu a vorbit.

Apoi, în cele din urmă, Dead Ash Tree scoase un

sunet care ar fi putut fi un râs blând. „Suntem ca Muşchiul Roşu, tăcuţi. Se va deschide calea. Aşa că noul nostru maestru a promis. îşi găseşte puterea. Războinicul ales al lui Urual posedă deja o zeci de suflete în trenul său de ucigaş. *Teblor* suflete la asta. Amintiţi-vă, de asemenea, că Pahlk a călătorit singur. Cu toate acestea, Karsa va avea doi războinici formidabili care îl flanchează. Dacă moare, există întotdeauna Bairoth sau Delum.

— Bairoth este prea inteligent, mârâi Emroth. – îl urmăreşte pe fiul lui Pahlk, unchiul său. Mai rău, ambiţia lui este doar pentru el însuşi. Se preface că
îl urmează pe Karsa, dar are mâna pe spatele lui Karsa.

— Şi al meu pe al lui, murmură Urual. „Noaptea este aproape peste noi. Trebuie să ne întoarcem la mormântul nostru. Războinicul antic s-a întors. – Schelet cu colţi, rămâi aproape de copilul din pântecele lui Dayliss.

— Chiar şi acum se hrăneşte din sânul meu, a afirmat Emroth.

— O fată-copil?

— Numai în carne. Ceea ce fac eu în interior nu

este nici o fată, nici un copil.

'Bun.'

Cele şapte figuri s-au întors pe pământ în timp ce primele stele ale nopţii clipeau treaz pe cerul deasupra capului. S-a trezit din ochi şi a privit în jos spre o poiană în care nu locuia niciun zeu. Unde nu locuise vreodată zei.

Satul era situat pe malul pietros al râului Laderu, un flux torenţial alimentat de munte, de apă rece-amară, care tăia o vale prin pădurea de conifere în drumul său spre o mare îndepărtată. Casele erau construite cu fundaţii de bolovani şi pereţi de cedru tăiaţi grosolan, acoperişurile groase, cocoaşe şi acoperite cu muşchi. De-a lungul malului se înălţau rame zăbrele groase cu fâşii de peşte uscat. Dincolo de o margine de pădure, fuseseră tăiate poieni pentru a oferi păşuni pentru cai.

Lumina întunecată de ceaţă a pâlpâit printre copaci când Karsa a ajuns la casa tatălui său, trecând pe lângă zecile de cai care stăteau tăcuţi şi nemişcaţi în poiană. Singura lor ameninţare venea de la raiders, deoarece aceste fiare erau ucigaşe crescute,

iar lupii de munte învăţaseră de mult să evite animalele uriaşe. Ocazional, un urs cu guler ruginit se aventura din bântuia sa de munte, dar aceasta coincidea de obicei cu alergările cu somoni, iar creaturile nu manifestau interes să provoace caii, câinii satului sau războinicii săi neînfricat.

Synyg era în kraalul de antrenament, îngrijindu-l pe Havok, preţuitul său destrier. Karsa simţea căldura animalului în timp ce se apropia, deşi era puţin mai mult decât o masă neagră în întuneric. – Ochiul Roşu încă rătăceşte liber, mârâi Karsa. – Nu vei face nimic pentru fiul tău?

Tatăl său a continuat să-l îngrijească pe Havok. „Ochiul Roşu este prea tânăr pentru o astfel de călătorie, aşa cum am mai spus...”

— Cu toate acestea, el este al meu, aşa că îl voi călăre.

'Nu. îi lipseşte independenţa şi încă nu a călărit cu munţii Bairoth şi Delum. îi vei pune un spin în nervi.

— Deci trebuie să merg?

— îţi dau Havok, fiul meu. A fost alergat încet

în această noapte şi încă poartă căpăstru. Du-te să-ţi ia echipamentul, înainte să se răcească prea mult.

Karsa nu spuse nimic. Era într-adevăr uimit. Se răsuci şi se îndreptă spre casă. Tatăl său îşi aruncase rucsacul de pe un stâlp de lângă uşă pentru a-l menţine uscat. Sabia lui din lemn de sânge atârna în ham lângă el, proaspăt unsă cu ulei, cresta de război a Uryd proaspăt pictată pe lama lată. Karsa trase arma în jos şi prinse hamul la loc, mânerul cu două mâini învelit în piele a săbiei ieşind peste umărul lui stâng. Haita avea să călătorească pe umerii lui Havok, lipiţi de etrierul, deşi genunchii lui Karsa ar prelua cea mai mare parte din greutate.

Capcanele pentru cai Teblor nu includeau un scaun de călăreţ; un războinic călărea împotriva cărnii, cu etrieri înalţi, cea mai mare parte a greutăţii sale direct în spatele umerilor monturii. Trofeele lowlander includ şei, care dezvăluie, atunci când sunt poziţionate pe caii mai mici de jos, o deplasare clară a greutăţii spre spate. Dar un adevărat destrier avea

nevoie de sferturile posterioare fără greutate suplimentară, pentru a asigura rapiditatea loviturilor sale. Mai mult, un războinic trebuie să-şi protejeze gâtul şi capul monturii, cu sabie şi, dacă este necesar, cu antebraţele îmbrăţişate.

Karsa s-a întors acolo unde aşteptau tatăl său şi Havok.

— Bairoth şi Delum vă aşteaptă la vad, spuse Synyg.

— Dayliss?

Karsa nu a putut vedea nimic din expresia tatălui său, în timp ce acesta a răspuns fără ton: „Dayliss şi-a exprimat binecuvântarea lui Bairoth după ce ai plecat spre Feţele din Stânca”.

— A binecuvântat-o pe Bairoth?

'Ea a făcut.'

— Se pare că am judecat-o greşit, spuse Karsa, luptându-se cu o stricteţe necunoscută care îi strângea vocea.

— Uşor de făcut, pentru că este femeie.

— Şi tu, părinte? îmi vei da binecuvântarea ta?

Synyg îi dădu lui Karsa frâul singuratic şi se întoarse. – Pahlk a făcut-o

deja. Fii mulţumit de asta.

— Pahlk nu este tatăl meu!

Synyg se opri în întuneric, păru să se gândească, apoi spuse: – Nu, nu este.

— Atunci mă vei binecuvânta?

— Ce vrei să binecuvântez, fiule? Cei şapte zei care^ sunt o minciună? Gloria care este goală? Voi fi mulţumit de uciderea copiilor? în trofee te vei lega de centură? Tatăl meu, Pahlk, şi-ar şlefui strălucitor propria tinereţe, pentru că este de acea vârstă. Care au fost cuvintele lui de binecuvântare, Karsa? Că îi depăşeşti realizările? îmi imaginez că nu. Luaţi în considerare cu atenţie cuvintele lui şi mă aştept să descoperiţi că l-au servit mai mult decât ţie.

„Pahlk, Găsitorul Căii pe care o vei urma, îţi binecuvântează călătoria.” Acestea au fost cuvintele lui.

Synyg tăcu pentru o clipă, iar când vorbi, fiul său auzi zâmbetul sumbru, deşi nu-l putea vedea. 'Aşa cum am spus.'

— Mama m-ar fi binecuvântat, se răsti Karsa.

— Aşa cum trebuie

o mamă. Dar inima ei ar fi fost grea. Du-te, atunci, fiule. însoţitorii tăi te aşteaptă.

Cu un mârâit, Karsa se aplecă pe spatele lat al destrierului. Havok îşi întoarse capul spre locurile necunoscute, apoi pufni.

Synyg vorbi din întuneric. „îi displace să poarte furie. Calmează-te, fiule.

„Un cal de război care seŢeme de furie este aproape inutil. Havok va trebui să afle cine îl călăreşte acum. în acel moment, Karsa trase un picior înapoi şi, cu o lovitură de frâu, învârti inteligent destrierul. Un gest cu mâna lui frâu a trimis calul înainte pe potecă.

Patru stâlpi de sânge, fiecare marcând unul dintre fraţii sacrificaţi ai lui Karsa, aliniau poteca care ducea spre sat. Spre deosebire de alţii, Synyg lăsase stâlpii sculptaţi neîmpodobiţi; ajunsese doar atât de departe încât să taie glifele care îi numesc pe cei trei fii şi pe o fiică dăruite Feţelor din Stâncă, urmate de o stropire de sânge rude care nu durase cu mult dincolo de prima ploaie. în loc de împletituri care înfăşurau

stâlpii înalţi ai omului până la o coafură cu pene şi intestine înnodate la vârf, numai liane împleteau lemnul deteriorat, iar vârful tocit era mânjit cu excremente de păsări.

Karsa ştia că amintirea fraţilor săi merita mai mult şi s-a hotărât să le poarte numele aproape de buze în momentul atacului, pentru a putea ucide cu strigătele lor ascuţite în aer. Vocea lui avea să fie vocea lor, când va sosi acel moment. Au suferit mult prea mult timp neglijarea tatălui lor.

Traseul s-a lărgit, flancat de cioturi vechi şi de ienupăr puţin răspândit. în faţă, strălucirea groaznică a vetrelor din mijlocul caselor întunecate, ghemuite, conice, strălucea prin ceaţa fumului de lemn. Lângă una dintre acele gropi de foc aşteptau două figurine călare. O a treia formă, pe jos, stătea înfăşurată în blănuri pe o parte. *Dayliss. Ea l-a binecuvântat pe Bairoth Gild şi acum vine să-l vadă* .

Karsa se apropie de ei, ţinându-l pe Havok înapoi într-o cursă leneşă. El era liderul şi avea să clarifice adevărul. La urma urmei, Bairoth şi Delum îl aşteptau

şi care dintre cei trei se dusese la Feţele din Stâncă? Dayliss binecuvântase un adept. Oare Karsa se ţinuse prea departe? Totuşi, aceasta a fost povara celor care au poruncit. Trebuie să fi înţeles asta. Nu avea sens.

Şi-a oprit calul în faţa lor, a tăcut.

Bairoth era un bărbat mai greu, deşi nu la fel de înalt ca Karsa sau, într-adevăr, Delum. Avea o calitate asemănătoare ursului pe care o recunoscuse de mult şi ajunsese să o afecteze în mod conştient. Şi-a dat umerii acum, ca şi cum i-ar fi slăbit pentru călătorie, şi a zâmbit. – Un început îndrăzneţ, frate, răbufni el, furtul calului tatălui tău.

— Nu l-am furat, Bairoth. Synyg mi-a dat atât Havok, cât şi binecuvântarea lui.

— O noapte de miracole, se pare. Şi a ieşit Urugal de pe stâncă să-ţi sărute şi sprânceana, Karsa Orlong?

Dayliss pufni la asta.

Dacă ar fi păşit într-adevăr pe pământ muritor, n-ar fi găsit decât pe unul dintre noi trei stând în faţa lui . În faţa lui Bairoth,

Karsa nu spuse nimic. îşi îndreptă încet privirea spre Dayliss. – Âi binecuvântat Bairoth?

Ridicarea ei din umeri era dispreţuitoare.

„Mă întristează”, a spus Karsa, „pierderea ta de curaj”.

Ochii ei se îndreptară spre ai lui cu o furie bruscă.

Zâmbind, Karsa se întoarse către Bairoth şi Delum. „Roata stelelor. Lasă-ne să călărim.”'

Dar Bairoth a ignorat cuvintele şi, în loc să exprime răspunsul ritual, a mârâit: „Nu ai ales să-ţi dezlănţui mândria rănită asupra ei. Dayliss va fi soţia mea la întoarcerea noastră. Să loveşti în ea înseamnă să mă loveşti.

Karsa a rămas nemişcat. – Dar Bairoth, spuse el, jos şi lin, lovesc unde vreau. O lipsă de curaj se poate răspândi ca o boală – s-a aşezat binecuvântarea ei asupra ta ca un blestem? Eu sunt conducător de război. Vă invit să mă provocaţi, acum, înainte de a părăsi casa noastră.

Bairoth îşi cocoşa umerii, se apleca încet înainte. – Nu este o lipsă de curaj, a spus el, cea care îmi rămâne mâna, Karsa

Orlong…

'Mă bucur să aud asta. „Roata stelelor. Lasă-ne să călărim.” ' încruntat la întrerupere, Bairoth făcu să mai spună ceva, apoi se opri. El a zâmbit, relaxându-se încă o dată. A aruncat o privire spre Dayliss şi a dat din cap, ca şi cum ar fi reafirmat în tăcere un secret, apoi a intonat: „Roata stelelor. Condu-ne, conducător de război, în glorie.” '

Delum, care privise totul în tăcere, cu faţa goală de expresie, vorbi acum pe rând. „Condu-ne, conducător de război, în glorie.” '

Karsa în faţă, cei trei războinici au călărit pe lungimea satului. Bătrânii tribului au vorbit împotriva călătoriei, aşa că nimeni nu a ieşit să-i privească plecând. Cu toate acestea, Karsa ştia că nimeni nu putea scăpa să-i audă trecând şi ştia că, într-o zi, vor ajunge să regrete că nu fuseseră martori la nimic altceva decât la bubuitul greu şi înfundat al copitelor. Cu toate acestea, îşi dorea cu drag un alt martor decât Dayliss. Nici măcar Pahlk nu apăruse.

Cu toate acestea, am

impresia că suntem într-adevăr priviţi. De cei Şapte poate. Urugal, înălţat la înălţimea stelelor, călărind curentul roţii, privindu-ne acum în jos. Ascultă-mă, Urugal! Eu, Karsa Orlong, voi ucide pentru tine o mie de copii! O mie de suflete de întins la picioarele tale!

În apropiere, un câine gemea în somn agitat, dar nu s-a trezit.

Pe partea de nord a văii, cu vedere la sat, chiar la marginea liniei copacilor, stăteau douăzeci şi trei de martori tăcuţi ai plecării lui Karsa Orlong, Bairoth Gild şi Delum Thord. Fantomatici, în întunericul dintre copacii cu frunze late, ei aşteptau, nemişcaţi, până la mult timp după ce cei trei războinici dispăruseră din vedere pe calea de est.

Uryd născuţi, Uryd sacrificat, erau rude de sânge cu Karsa, Bairoth şi Delum. în a patra lună de viaţă, fiecare dintre ei fusese dat Feţelor din Stâncă, aşezaţi de mamele lor în poiană la apus. Oferită îmbrăţişării celor Şapte, dispărând înainte de răsăritul soarelui. Dăruite, una şi toate, unei proaspete mame.

Copiii lui Siballe, atunci

şi acum. Siballe, Negăsită, zeiţa singuratică dintre cei Şapte fără un trib al ei. Şi aşa, ea crease unul, un trib secret extras din ceilalţi şase, îi învăţase despre legăturile lor individuale de sânge – pentru a-i lega de rudele lor nescrise. I-a învăţat, de asemenea, despre propriul lor scop special, destinul care le va aparţine lor şi numai lor.

Ea le-a numit Găsirea ei şi acesta era numele sub care se cunoşteau pe ei înşişi, numele propriului lor trib ascuns. Locuind nevăzut în mijlocul rudelor lor, însăşi existenţa lor neînchipuită de nimeni din niciunul dintre cele şase triburi. Erau unii, ştiau ei, care ar putea bănui, dar suspiciunea era tot ce aveau. Bărbaţi precum Synyg, tatăl lui Karsa, care a tratat stâlpii de sânge memorial cu indiferenţă, dacă nu cu dispreţ. Astfel de bărbaţi nu reprezentau, de obicei, o ameninţare reală, deşi uneori s-au dovedit necesare măsuri mai extreme atunci când a fost perceput un risc real. Cum ar fi cu mama lui Karsa.

Cei douăzeci şi trei de găsiţi care au fost martori la începutul călătoriei războinicilor, ascunşi

printre copacii din malul văii, erau prin sânge fraţii şi surorile lui Karsa, Bairoth şi Delum, totuşi erau şi ei străini, deşi la acel moment, moment în care acel detaliu părea să conteze puţin.

— O să reuşească cineva. Asta de la fratele mai mare al lui Bairoth.

Sora geamănă a lui Delum a ridicat din umeri ca răspuns şi a spus: „Vom fi aici, atunci, la întoarcerea lui”.

— Aşa vom face.

O altă trăsătură a fost împărtăşită de toţi cei aflaţi. Siballe îşi marcase copiii cu o cicatrice sălbatică, o îndepărtare a cărnii şi a muşchilor pe partea stângă – de la tâmplă până la linia maxilarului – a fiecărei feţe şi, odată cu acea distrugere, capacitatea de exprimare fusese puternic diminuată. Caracteristicile din stânga au fost fixate într-o grimasă înclinată, parcă într-o permanentă consternare. într- un fel ciudat, cicatricile fizice le eliminaseră, de asemenea, inflexiunea vocii – sau poate că vocea lipsită de ton a lui Siballe se dovedise o influenţă copleşitoare.

Astfel, lipsite de intonaţie, cuvintele de

speranţă aveau un mod de a suna fals la urechile lor, suficient pentru a-i reduce la tăcere pe cei care vorbiseră.

Unul ar reuşi.

Poate.

Synyg a continuat să amestece tocana la focul de bucătărie când uşa se deschise în urma lui. O şuierătură uşoară, un picior târât, zgomotul unui baston de mers pe tocul uşii. Apoi o întrebare acuzatoare dură.

— Ţi-ai binecuvântat fiul?

— I-am dat Havok, tată.

Cumva, Pahlk a umplut un singur cuvânt cu dispreţ, dezgust şi suspiciune, toate deodată: „De ce?”

Synyg tot nu se întoarse în timp ce-l asculta pe tatăl său făcând o călătorie chinuită până la scaunul cel mai apropiat de vatră. „Havok merita o bătălie finală, una pe care ştiam că nu i-o voi da. Asa de.'

— Deci, aşa cum credeam. Pahlk se aşeză pe scaun cu un mormăit dureros.

— Pentru calul tău, dar nu pentru fiul tău.

'Ţi-e foame?' întrebă Synyg.

— Nu-ţi voi refuza gestul.

Synyg îşi îngădui un zâmbet mic, amar, apoi se întinse să strângă un al doilea castron şi îl aşeză lângă al lui.

— Ar coborî un munte, mârâi Pahlk, să te vadă cum te răscolizi din paie.

„Ceea ce face El nu este pentru mine, părinte, este pentru tine”.

„El percepe că numai cea mai înverşunată glorie posibilă va realiza ceea ce este necesar – inundarea ruşinii care eşti tu, Synyg. Tu eşti tufa rătăcită dintre doi copaci falnici, fiul unuia şi tatăl celuilalt. Acesta este motivul pentru care a întins mâna către mine, a întins mâna – te supări şi te enervezi acolo, în umbra dintre Karsa şi mine? Păcat, alegerea a fost întotdeauna a ta.

Synyg a umplut ambele boluri şi s-a îndreptat să-i întindă unul tatălui său.

— Cicatricea din jurul unei răni vechi nu simte nimic, a spus el.

„A nu simţi nimic nu este o virtute”.

Zâmbind, Synyg se aşeză pe celălalt scaun. – Spune-mi o poveste, părinte, aşa cum ai făcut cândva. Acele zile care urmează

triumfului tău. Spune-mi din nou despre copiii pe care i-ai ucis. Dintre femeile pe care le tăiaţi. Povesteşte-mi despre gospodăriile în flăcări, ţipetele vitelor şi oilor prinse în flăcări. Aş mai vedea acele focuri, reaprinse în ochii tăi. Amestecă cenuşa, tată.

— Când vorbeşti zilele astea, fiule, tot ce aud este femeia aia blestemata.

— Mănâncă, părinte, ca să nu mă jigneşti pe mine şi pe casa mea.

'Va trebui.'

— Ai fost vreodată un oaspete atent.

'Adevărat.'

Nu s-au mai schimbat cuvinte până când ambii bărbaţi şi-au terminat mesele. Apoi Synyg îşi puse castronul jos. Se ridică şi luă şi castronul lui Pahlk, apoi, întorcându-se, îl aruncă în foc.

Ochii tatălui său s-au mărit.

Synyg se uită la el. Niciunul dintre noi nu va trăi până să vadă întoarcerea lui Karsa. Podul dintre tine şi mine este acum măturat. Vino iar la uşa mea, părinte, şi te voi omorî. S-a întins cu ambele mâini şi l-a tras pe Pahlk în picioare, l-a târât pe

bătrânul care pulveriza până la uşă şi, fără ceremonie, l-a aruncat afară. A urmat bastonul.

Au parcurs vechea potecă care era paralelă cu coloana vertebrală a munţilor. Vechi alunecări de stâncă întunecau poteca pe ici pe colo, târând brazi şi cedri în jos spre valea de dedesubt, iar în aceste locuri tufişuri şi copaci cu foioase îşi găsiseră un punct de sprijin, îngreunând trecerea. Două zile şi trei nopţi în faţă se aflau ţinuturile Rathyd, iar dintre toate celelalte triburi de Teblori, Rathyd era cel cu care uryzii s-au certat cel mai mult. Raiduri şi crime vicioase le-au încurcat pe cele două triburi într-un fir de ură care se întindea în urmă cu secole.

Trecerea nevăzută prin teritoriile Rathyd nu era ceea ce Karsa avea în minte. Intenţiona să creeze o cale sângeroasă prin insulte reale şi imaginare cu o lamă răzbunătoare, adunând în acest proces un zeci de suflete Teblor în numele său. Cei doi războinici care călăreau în spatele lui, ştia el bine, credeau că călătoria din faţă va fi una de ascuns şi subterfugiu. La urma

urmei, nu erau decât trei.

Dar Urugal este alături de noi, în acest sezon. Şi ne vom vesti pe noi înşine în numele Lui şi în sânge. Vom trezi cu şoc viispele din cuibul lor, iar Rathyd va ajunge să cunSască şi să se teamă de numele lui Karsa Orlong. Ca şi Sunyd, la rândul lor.

Caii de război s-au deplasat cu prudenţă peste sticlă liberă a unei alunecări recente. Iarna trecută fusese multă zăpadă, mai mult decât îşi putea aminti Karsa în timpul vieţii sale. Cu mult înainte ca Feţele din Stâncă să se trezească pentru a le proclama bătrânilor, în vise şi transe, că au învins vechile spirite Teblor şi au cerut acum închinare; cu mult înainte ca luarea sufletelor inamice să devină cea mai importantă dintre aspiraţiile Teblor, spiritele care stăpâniseră ţara şi oamenii săi erau oasele de stâncă, carnea pământului, părul şi blana pădurii şi a gâlului, iar respiraţia lor era vântul, a fiecărui anotimp. Iarna a sosit şi a plecat cu furtuni violente sus în munţi, eforturile sălbatice ale spiritelor în războiul lor etern, reciproc. Vara şi

iarna erau la fel: nemişcate şi uscate, dar prima dezvăluia epuizarea, în timp ce a doua arăta o pace îngheţată şi fragilă. în consecinţă, teblorii priveau verile cu simpatie pentru spiritele obosite de luptă, în timp ce detestau iernile pentru slăbiciunea combatanţilor ascendenţi, pentru că nu avea nicio valoare în iluzia păcii.

Mai puţin de zece zile au rămas în acest sezon, primăvara. Furtunile mari se diminuau, atât ca frecvenţă, cât şi ca furie. Deşi Feţele din Stâncă au distrus cu mult timp în urmă vechile spirite şi erau, se părea, indiferente la trecerea anotimpurilor, Karsa şi-a imaginat în secret pe sine şi pe cei doi războinici însoţitori ca vestitori ai unei ultime furtuni. Săbiile lor din lemn de sânge aveau să ecou furiile străvechi printre nebănuiţii Rathyd şi Sunyd.

Au şters diapozitivul recent. Calea din faţă şerpuia într-o vale puţin adâncă, cu o pajişte de munte deschisă la lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază.

Bairoth vorbi în spatele lui Karsa. – Ar trebui să tabărăm de cealaltă parte a

văii, conducător de război. Caii au nevoie de odihnă.

— Poate că calul tău are nevoie de odihnă, Bairoth, răspunse Karsa. – Ai prea multe seri de sărbătoare pe oase. Această călătorie va face din tine un războinic din nou, am încredere. Spatele tău a cunoscut prea multe paie în ultimul timp. *Cu Dayliss călare pe tine* .

Bairoth râse, dar nu dădu nici un alt răspuns.

Delum strigă: – Şi calul meu are nevoie de odihnă, conducător de război. Poiana din faţă ar trebui să facă o tabără bună. Aici sunt alergări de iepuri şi mi- aş pune capcana.

Karsa a ridicat din umeri. – Atunci, două lanţuri cântărite în jurul meu. Strigătele de război ale stomacului tău mă lasă asurzita. Aşa să fie. Vom tabăra.

Nu avea să fie foc, aşa că au mâncat iepurii pe care Delum i-a prins cruzi. Odată, un asemenea tarif ar fi fost riscant, pentru că iepurii purtau adesea boli care nu puteau fi ucise decât prin gătit, majoritatea fatale pentru Teblori. Dar de la venirea Feţelor în Stâncă, bolile dispăruseră printre

triburi. Nebunia, era adevărat, îi mai chinuia, dar asta nu avea nicio legătură cu ceea ce se mânca sau se bea. Uneori, explicaseră bătrânii, poverile puse asupra unui om de către cei Şapte s-au dovedit prea puternice. O minte trebuie să fie puternică, iar puterea a fost găsită în credinţă. Pentru omul slab, pentru omul care cunoştea îndoiala, regulile şi riturile puteau deveni o cuşcă, iar închisoarea ducea la nebunie.

S-au aşezat în jurul unei gropi mici pe care Delum a săpat pentru oasele de iepure, spunând puţin pe parcursul mesei. Deasupra capului, cerul şi-a pierdut încet culoarea, iar stelele îşi începuseră roata. în întunericul care se aduna, Karsa îl asculta pe Bairoth sugând un craniu de iepure. A fost ultimul care a terminat, pentru că nu a lăsat nimic şi chiar va roade, a doua zi, stratul subţire de grăsime de pe partea inferioară a pielii. în cele din urmă, Bairoth a aruncat craniul gol în groapă şi s-a aşezat pe spate, lingându-şi degetele.

— Mi-am dat, spuse Delum, câteva gânduri cu

privire la călătoria care urmează. Prin ţinuturile Rathyd şi Sunyd. Nu ar trebui să luăm trasee care să ne apropie de orizontul sau chiar de stânca goală. Prin urmare, trebuie să luăm căi inferioare. Cu toate acestea, acestea sunt cele care ne vor conduce cel mai aproape de tabere. Cred că trebuie să ne schimbăm călătoria către noapte.

— Mai bine, atunci, încuviinţă Bairoth din cap, să numărăm loviturile de stat. Să întoarcă pietrele din vatră şi să fure pene. Poate că câţiva războinici adormiţi singuri ne pot oferi sufletele lor.

Karsa a vorbit. – Ascunzându-ne ziua, vedem puţin fum care ne spune unde sunt taberele. Noaptea, vântul se învârte, aşa că nu ne va ajuta să găsim vetrele. Rathyd şi Sunyd nu sunt proşti. Ei nu vor aprinde foc sub surplosuri sau pe suprafeţe de stâncă – nu vom găsi nicio lumină primitoare pe piatră. De asemenea, caii noştri văd mai bine în timpul zilei şi au pasul mai sigur. O să călărim ziua, termină el.

Nici Bairoth, nici Delum nu spuseră nimic o clipă.

Apoi Bairoth şi-a dres

glasul. – Ne vom găsi într-un război, Karsa.

„Vom fi ca o săgeată a Lanyd-ului în zborul său printr-o pădure, schimbându-şi direcţia cu fiecare crenguţă, ramură şi bolţ. Vom aduna suflete, Bairoth, într-o furtună puternică. Război? Da. Ţi-e frică de război, Bairoth Gild?

Delum spuse: „Suntem trei, conducător de război”.

— Da, suntem Karsa Orlong, Bairoth Gild şi Delum Thord. M-am confruntat cu douăzeci şi patru de războinici şi i-am ucis pe toţi. Dansez fără egal, ai nega asta? Chiar şi bătrânii au vorbit cu uimire. Şi tu, Delum, văd optsprezece limbi încleştate pe tanga de la şold. Poţi citi traseul unei fantome şi auzi o pietricică răsturnând de la douăzeci de paşi. Şi Bairoth, în zilele în care tot ce purta muşchi – tu, Bairoth, nu i-ai rupt coloana vertebrală a unui Buryd cu mâinile goale? Nu ai târât un cal de război în jos? Acea ferocitate dar doarme în tine şi această călătorie o va trezi din nou. Oricare alte trei... da, alunecă pe căile întunecate şi şerpuitoare şi învârte pietrele de vatră şi

smulge pene şi zdrobeşte câteva trahee printre duşmanii adormiţi. O glorie destul de demnă pentru oricare alţi trei războinici. Pentru noi? Nu. Conducătorul tău de război a vorbit.

Bairoth îi zâmbi lui Delum. – Să privim în sus şi să asistăm la roată, Delum Thord, căci puţine astfel de obiective ne mai rămân.

Karsa se ridică încet. – îţi urmăreşti liderul de război, Bairoth Gild. Nu-l întrebi. Curajul tău şovăitor ameninţă să ne otrăvească pe toţi. Crede în victorie, războinic, sau întoarce-te acum.

Bairoth ridică din umeri şi se lăsă pe spate, întinzându-şi picioarele învelite în piele. – Eşti un mare conducător de război, Karsa Orlong, dar, din păcate, orb la umor. Am credinţă că vei găsi într-adevăr gloria pe care o cauţi şi că Delum şi cu mine vom străluci ca nişte luni mai mici, dar totuşi vom străluci. Pentru noi este suficient. Poţi înceta să mai pui la îndoială asta, lider de război. Suntem aici, cu tine…

„îmi provoc înţelepciunea!”

„înţelepciunea nu este un subiect pe care l-am discutat până acum”, a răspuns Bairoth. – Suntem războinici, aşa cum ai spus, Karsa. Şi suntem tineri, înţelepciunea aparţine bătrânilor.

— Da, bătrânii, se răsti Karsa. – Cine nu ar binecuvânta călătoria noastră!

Bairoth râse. „Acesta este adevărul nostru şi trebuie să-l purtăm cu noi, neschimbat şi amar în inimile noastre. Dar la întoarcerea noastră, Warleader, vom descoperi că acel adevăr s-a schimbat în absenţa noastră. Binecuvântarea va fi fost dată până la urmă. Aşteaptă şi vezi.

Karsa făcu ochii mari. „Bătrânii vor *minţi! ʼ*

— Bineînţeles că vor minţi. Şi ei se vor aştepta să acceptăm noile lor adevăruri, şi noi vom-nu, trebuie, Karsa Orlong. Gloria succesului nostru trebuie să servească la unirea oamenilor – a-l ţine aproape nu este doar egoist, ci este potenţial mortal. Gândeşte-te la asta, lider de război. Ne vom întoarce în sat cu propriile noastre pretenţii. Da, fără îndoială,

câteva trofee cu noi pentru a adăuga dovezi poveştii noastre, dar dacă nu împărţim acea glorie, atunci bătrânii vor avea grijă ca pretenţiile noastre să cunoască otrava neîncrederii.

'Neîncredere?'

— Da. Ei vor crede, dar numai dacă vor avea parte de gloria noastră. Ei ne vor crede, dar numai dacă noi, la rândul nostru, îi credem pe ei – remodelarea lor a trecutului, binecuvântarea care nu a fost dată, acum dată, toţi sătenii călăuzindu-ne. Toţi au fost acolo, sau aşa vă vor spune şi, în cele din urmă, ei înşişi vor ajunge să creadă asta şi vor avea scenele sculptate în mintea lor. Te mai derută asta, Karsa? Dacă da, atunci ar fi bine să nu vorbim de înţelepciune.

— Teblorii nu joacă jocuri de înşelăciune, mârâi Karsa.

Bairoth l-a studiat o clipă, apoi a dat din cap. – Adevărat, nu.

Delum a împins pământ şi pietre în groapă. – Este timpul să dormi, spuse el, ridicându-se pentru a verifica pentru ultima oară caii şovăitori.

Karsa îl privi pe Bairoth.

Mintea lui este ca o săgeată Lanyd în pădure, dar îl va ajuta asta când lamele noastre din lemn de sânge sunt scoase şi strigătele de luptă răsună din toate părţile? Aceasta este ceea ce apare atunci când muşchii se transformă în grăsime şi paiele se lipesc de spate. Duelul cu cuvintele nu te va câştiga nimic, Bairoth Gild, cu excepţia, poate, că limba ta nu se va usca la fel de repede pe centura unui războinic Rathyd .

[lipseşte text?]

— Cel puţin opt, murmură Delum. – Poate cu un tânăr. Există într-adevăr două vetre. Au vânat ursul cenuşiu care locuieşte în peşteri şi poartă cu ei un trofeu.

— înseamnă că sunt plini de ei înşişi. Bairoth dădu din cap. 'Asta e bine.'

Karsa se încruntă la Bairoth. 'De ce?'

— Distribuţia minţii inamicului, conducător de război. Se vor simţi invincibili, iar acest lucru îi va face neglijenţi. Au cai, Delum?

'Nu. Urşii cenuşii cunosc prea bine sunetul copitelor. Dacă au adus câini la vânătoare, ni’ciunul

nu a supravieţuit pentru călătoria de întoarcere.

— Mai bine.

Descălecaseră şi acum s-au ghemuit lângă marginea liniei copacilor. Delum alunecase înainte pentru a cerceta tabăra Rathyd. Trecerea lui prin ierburile înalte, cioturile înalte până la genunchi şi tufişul pantei dincolo de copaci nu trecuse nici măcar o lamă sau o frunză.

Soarele era sus deasupra capului, aerul uscat, fierbinte şi nemişcat.

— Opt, spuse Bairoth. îi zâmbi lui Karsa. – Şi un tânăr. El ar trebui să fie luat primul.

Pentru a-i face pe supravieţuitori să cunoască ruşinea. El se aşteaptă să pierdem . – Lasă-l în seama mea, spuse Karsa. – învăţătura mea va fi aprigă şi mă va duce în partea cealaltă a taberei. Războinicii încă în picioare se vor întoarce să mă înfrunte pe toţi. Atunci veţi încărca voi doi.

Delum clipi. – Ai vrea să lovim din spate?

— Pentru a uniformiza numerele, da. Atunci ne vom aranja fiecare cu duelurile noastre.

— O să te eschivezi

şi să te îndepărtezi în permisiunea ta? întrebă Bairoth, cu ochii strălucind.

— Nu, voi lovi.

— Atunci te vor lega, conducător de război, şi nu vei reuşi să ajungi la partea îndepărtată.

— Nu voi fi legat, Bairoth Gild.

— Sunt nouă.

— Atunci uită-te la mine dansând.

Delum a întrebat: „De ce nu ne folosim caii, conducător de război?”

'M-am săturat să vorbesc. Urmează, dar într-un ritm mai lent.

Bairoth şi Delum împărtăşiră o privire de necitit, apoi Bairoth ridică din umeri. – Atunci vom fi martorii tăi.

Karsa îşi desfăcu sabia din lemn de sânge, închizând ambele mâini în jurul mânerului învelit în piele. Lemnul lamei era roşu-închis, aproape negru, lustrul sticlos făcând ca vârful de război pictat să pară că pluteşte cu lăţimea unui deget deasupra suprafeţei. Marginea armei era aproape translucida, acolo unde uleiul de sânge frecat în boabe se întărise, venind să înlocuiască lemnul. Nu existau

crestături sau crestături de-a lungul marginii, doar o uşoară ondulare a liniei acolo unde daunele se reparaseră singure, pentru că uleiul de sânge se agăţa de memorie şi nu tolera foarte puţin întinderea sau cicatricea. Karsa întinse arma înaintea lui, apoi se strecură înainte printre ierburile înalte, accelerându-se în dans pe măsură ce mergea.

Ajungând la poteca de mistreţi care ducea în pădurea pe care o indicase Delum, se cocoşă mai jos şi aluneca pe calea ei plină şi turtită, fără să întrerupă pasul. Vârful săbiei lat şi conic părea să-l conducă înainte, de parcă şi-ar fi tăiat propria cale tăcută, fără greşeală, prin umbre şi razele de lumină. A luat o viteză mai mare.

în centrul taberei Rathyd, trei dintre cei opt războinici adulţi erau ghemuiţi în jurul unei plăci de carne de urs pe care tocmai o desfăşuraseră dintr-un pliu de piele de căprioară. Alţi doi stăteau în apropiere cu armele peste coapse, frecând uleiul gros de sânge în lame. Ceilalţi trei stăteau vorbind unul cu celălalt la mai puţin de trei

paşi de gura potecii mistreţilor. Tineretul era la capătul îndepărtat.

Sprintul lui Karsa era la apogeu când a ajuns în poiană. La distanţe de şaptezeci de paşi sau mai puţin, un Teblor putea alerga alături de un cal de război în galop. Sosirea lui a fost explozivă. într-o clipă, opt războinici şi un tânăr în repaus într-o poiană, în următorul, vârfurile capetelor a doi dintre războinicii în picioare au fost tăiate dintr-o singură lovitură orizontală. Scalpul şi oasele au zburat, sângele şi creierul stropite şi scuipară pe faţa celui de-al treilea Rathyd. Bărbatul s-a dat înapoi şi s-a rotit spre stânga pentru a vedea cum se întoarce spada lui Karsa, care i-a trecut sub bărbie, apoi a dispărut din vedere. Ochii, încă ţinuţi mari, priveau scena înclinându-se sălbatic înainte ca întunericul să se înflorească.

încă în mişcare, Karsa sări sus pentru a evita capul războinicului în timp ce bătea şi se rostogoli pe pământ.

Rathyd care îşi ungea săbiile se îndreptase deja şi îşi pregătiseră armele. S- au despărţit unul de celălalt şi

s-au aruncat înainte pentru a o lua pe Karsa de ambele părţi.

El râse, răsucindu-se pentru a se arunca printre cei trei războinici ale căror mâini însângerate ţineau dar cuţite de măcelărie. Plângându-şi sabia într-un gardian apropiat, se abătu. Câte trei lame mici şi-au găsit amprenta, tăind pielea, pielea şi muşchiul. Momentum l-a propulsat pe Karsa prin presă, iar el a luat acele cuţite cu el, învârtindu-se pentru a-şi rupe sabia printr-o pereche de braţe, apoi în sus într-o axilă, smulgând umărul, scapula venind odată cu el – o placă curbată de os violet împletită. în vene ataşate printr-o schelă de ligamente de un braţ zvâcnitor care se legăna în zbor pentru a ajunge spre cer.

Un corp s-a scufundat cu un mârâit pentru a înfăşură picioarele lui Karsa cu braţe robuste. încă râzând, căpetenia de război Uryd a lovit cu sabia lui, pomul scrâşnind prin vârful craniului războinicului. Braţele au avut spasme şi au căzut.

O sabie şuieră spre gâtul lui din dreapta. încă în gardă apropiată, Karsa se

învârti să ia lama cu a lui, impactul răsunând ambele arme cu un zgomot sonor.

A auzit pasul de închidere al Rathyd-ului în spatele lui, a simţit aerul lipindu-se de lama balansându-se spre umărul său stâng şi a înclinat instantaneu în jos şi în dreapta. învârtindu-şi propria sabie, cu braţele întinse în timp ce cădea. Marginea trecu deasupra şi pe lângă lovitura sălbatică în jos a războinicului, tăie o pereche de încheieturi groase, apoi rupse abdomen, de la buricsi peste, între cutia toracică şi vârful şoldului, apoi izbucni limpede.

încă învârtindu-se în timp ce se răsturna, reînnoi leagănul care fusese clătinat de os şi carne, răsucindu-şi umerii pentru a urma lama care trecea pe sub el, apoi ocoli pe cealaltă parte. Slash a curăţat pământul la un nivel care a luat ultimul picior stâng al lui Rathyd la gleznă. Apoi pământul a lovit umărul drept al lui Karsa. Se rostogoli, cu sabia trăgându-şi transversal propriul corp, deviând, dar fără să învingă, un foc de lovitură în jos care i-a rupt şoldul drept – apoi era

dincolo de îndemâna războinicului – iar bărbatul ţipa şi se poticnea într-o retragere incomodă.

Rolul lui Karsa l-a adus din nou în picioare, într-o ghemuire care a ţâşnit sânge pe piciorul drept, care i-a trimis înjunghiuri usturătoare în partea stângă, spatele sub omoplatul drept şi coapsa stângă, unde cuţitele erau încă îngropate.

S-a trezit în faţa tinerilor.

Nu mai mult de patruzeci, neîncălcat încă la înălţimea lui, slăbit de membre, aşa cum erau adesea Nepregătiţii. Ochii plini de groază.

Karsa făcu cu ochiul, apoi se întoarse pentru a se apropia de războinicul cu un singur picior.

Ţipetele lui deveniseră frenetice, iar Karsa văzu că Bairoth şi Delum ajunseseră la el şi se alăturaseră jocului, lamele lor luând celălalt picior şi ambele mâini. Rathyd era pe pământ între ei, cu membrele smucind şi ţâşnind sânge pe iarba călcată în picioare.

Karsa aruncă o privire înapoi pentru a-l vedea pe tânăr fugind spre pădure.

Conducătorul de război a zâmbit.

Bairoth şi Delum au început să-l urmărească pe războinicul Rathyd care se zbate, tăind bucăţi din membrele lui zdruncinate.

Erau supăraţi, ştia Karsa. Nu le lăsase nimic. Ignorând cei doi însoţitori ai săi şi tortura lor brutală, el şi-a smuls cuţitul de măcelărie de pe coapsă. Sângele curgea, dar nu ţâşnea, spunându-i că nu fusese atinsă nicio arteră sau venă majoră. Cuţitul din partea stângă trecuse de-a lungul coastelor şi stătea încastrat sub piele şi câteva straturi de muşchi. A scos arma şi a aruncat-o deoparte. Ultimul cuţit, înfipt adânc în spatele lui, a fost mai greu de atins şi i-au trebuit câteva încercări până să reuşească să găsească o strângere sigura a mânerului mânjit şi apoi să-l scoată. O lamă mai lungă i-ar fi ajuns la inimă. Aşa cum a fost, probabil că ar fi cea mai iritantă dintre cele trei răni minore. Sabia tăiată în şold şi printr-o parte a unei fese a fost puţin mai gravă. Ar trebui să fie cusut cu atenţie şi ar face atât călăria, cât şi mersul pe jos dureroase pentru un

timp.

Pierderea sângelui sau o lovitură fatală îl făcuse la tăcere pe Rathyd dezmembrat, iar Karsa auzi paşii grei ai lui Bairoth apropiindu-se. Un alt ţipăt a anunţat examinarea de către Delum a celuilalt căzut. – Lider de război. Furia făcu vocea încordată. Karsa se întoarse încet. – Bairoth Gild.

Faţa războinicului greu era întunecată. – L-ai lăsat pe tânăr să scape. Trebuie să-l vânăm acum şi nu va fi uşor pentru că acestea sunt pământurile lui, nu ale noastre.

— El este menit să scape, răspunse Karsa. Bairoth se încruntă.

„Tu eşti cel deştept", a subliniat Karsa, „de ce ar trebui să te deranjeze atât de mult?"

— Ajunge în satul lui.

— Da.

— Şi povesteşte despre atac. Trei războinici Uryd. Există furie şi pregătiri frenetice. Bairoth îşi permise un mic din cap în timp ce continua. – Porneşte o vânătoare, căutând trei războinici uryd. Care sunt pe jos. Tineretul este sigur de asta. Dacă Uryd ar fi avut

cai, i-ar fi folosit, desigur. Trei împotriva opt, a face altfel este o nebunie. Deci vânătoarea se limitează, în ceea ce caută, în cadrul său de gândire, în toate lucrurile. Trei războinici Uryd, pe jos.

Delum li se alăturase şi acum îl privi fără expresie pe Karsa.

Karsa spuse: – Delum Thord ar vorbi.

— Aş vrea, conducător de război. Tineretului, i-ai pus o imagine în minte. Se va întări acolo, culorile nu se vor estompa, ci se vor ascuţi. Ecoul ţipetelor va deveni mai puternic în craniul lui. Feţe cunoscute, îngheţate eterne în expresii de durere. Acest tânăr, Karsa Orlong, va deveni adult. Şi nu se va mulţumi să urmeze, el va conduce. El *trebuie să* conducă; şi nimeni nu va contesta înverşunarea lui, lemnul strălucitor al voinţei sale, uleiul dorinţei sale. Karsa Orlong, i-ai făcut un inamic pentru Uryd, un inamic care să palidească tot ce am cunoscut în trecut.

— într-o zi, spuse Karsa, acel războinic Rathyd va îngenunche în faţa mea. Asta, jur, aici, pe sângele

rudelor lui, jur.

Aerul era brusc rece. Tăcerea atârna în poiană, cu excepţia zgomotului stins al muştelor.

Ochii lui Delum erau mari, cu o expresie de frică.

Bairoth se întoarse. – Acel jurământ te va distruge, Karsa Orlong. Niciun Rathyd nu îngenunchează în faţa unui Uryd. Doar dacă nu-i sprijiniţi cadavrul fără viaţă de un ciot de copac. Acum cauţi imposibilul şi aceasta este calea către nebunie.

— Un jurământ dintre multele pe care le-am făcut, spuse Karsa. „Şi fiecare va fi păstrat. Martor, dacă îndrăzneşti.

Bairoth s-a oprit din a studia blana ursului cenuşiu şi a craniului fără carne – trofeele Rathyd – şi a aruncat o privire înapoi către Karsa. – Avem de ales?

— Dacă încă respiri, atunci răspunsul este nu, Bairoth Gild.

— Aminteşte-mi să-ţi spun într-o zi, Karsa Orlong.

— Spune-mi despre ce?

„Cum este viaţa, pentru cei dintre noi în umbra ta”.

Delum se apropie de Karsa. – Ai răni care trebuie

reparate, conducător de război.

— Da, dar deocamdată, doar tăietura cu sabia. Trebuie să ne întoarcem la caii noştri şi să călărim.

— Ca o săgeată Lanyd.

— Da, chiar aşa, Delum Thord.

Bairoth a strigat: „Karsa Orlong, îţi voi aduna trofeele”.

— Mulţumesc, Bairoth Gild. Vom lua şi acea blană şi craniul. Tu şi Delum le puteţi păstra.

Delum se întoarse spre Bairoth. – Ia-le, frate. Ursul cenuşiu ţi se potriveşte mai bine decât mine.

Bairoth dădu din cap mulţumirea, apoi făcu semn către războinicul dezmembrat. – Urechile şi limba lui sunt ale tale, Delum Thord.

— Aşa este, atunci.

Dintre Teblori, Rathyd a crescut cei mai puţini cai; în ciuda acestui fapt, existau o mulţime de curse largi de la poiană la poiană pe care Karsa şi tovarăşii săi puteau călări. într-una dintre poieni, întâlniseră un adult şi doi tineri care îngrijeau şase destrieri. îi călăreaseră, cu lamele

fulgerând, oprindu-se doar pentru a strânge trofee şi a strânge caii, fiecare luând câte doi în călărie. Cu o oră înainte de a se lăsa întunericul, au ajuns la o bifurcaţie a potecii, au coborât treizeci de paşi pe partea de jos a celor doi, apoi au eliberat căile şi au condus caii Rathyd mai departe. Cei trei războinici uryd au strecurat apoi o singură frânghie scurtă în jurul gâtului propriilor monturi, chiar deasupra claviculei, şi cu remorchere blânde, alternative, i-au plimbat înapoi până au ajuns la bifurcaţie, după care au mers pe poteca mai înaltă. La cincizeci de paşi înainte, Delum descălecă şi se dădu înapoi pentru a le ascunde urmele.

Cu roata căpătând contur deasupra capului, au tăiat poteca stâncoasă şi au găsit o mică poiană în care şi-au făcut tabăra. Bairoth a tăiat felii din carnea de urs şi au mâncat. Delum s-a ridicat apoi pentru a se ocupa de cai, folosind muşchi ud pentru a-i şterge. Fiarele erau obosite şi lăsate neîntrerupte pentru a le permite să meargă prin poiană şi să-şi întindă gâtul.

Examinându-şi rănile,

Karsa a remarcat că acestea începuseră deja să se tricoteze. Deci a fost printre Teblori. Mulţumit, şi-a găsit balonul cu ulei de sânge şi s-a apucat să-şi repare arma. Delum li sa alăturat iar el şi Bairoth le-au urmat exemplul.

— Mâine, spuse Karsa, părăsim acest traseu.

— în jos îa cele mai largi, mai uşoare din vale? întrebă Bairoth.

— Dacă ne grăbim, spuse Delum, putem trece prin ţinutul Rathyd într-o singură zi.

„Nu, ne conducem caii mai sus, pe potecile de capre şi oi”, a răspuns Karsa. – Şi ne întoarcem calea pe toată durata dimineţii. Apoi coborâm încă o dată în vale. Bairoth Gild, cu vânătoarea afară, cine va rămâne în sat?

Bărbatul greu şi-a scos noua mantie de urs şi şi-a înfăşurat-o înainte de a răspunde. „Tineri. Femei. Bătrânii şi infirmii.

— Câini?

— Nu, vânătoarea le va fi luat. Deci, conducător de război, atacăm satul.

'Da. Apoi găsim traseul vânătorii.

Delum trase adânc aer

în piept şi eliberează încet. „Karsa Orlong, satul victimelor noastre de până acum nu este singurul sat. Numai în prima vale mai sunt cel puţin trei. Se va stinge cuvântul. Fiecare războinic îşi va pregăti sabia. Fiecare câine va fi eliberat şi trimis în pădure. Războinicii poate să nu ne găsească, dar câinii ne vor găsi.

— Şi apoi, mârâi Bairoth, mai sunt trei văi de traversat.

— Cele mici, a subliniat Karsa. – Şi le traversăm la capetele de sud, la o zi sau mai grea călare din gurile de nord şi inima ţinuturilor Rathyd.

Delum spuse: „Va fi un asemenea foc de mânie care ne va urmări, conducător de război, încât ne vor urma în văile Sunyd”.

Karsa a răsturnat lama pe coapse pentru a începe lucrul pe cealaltă parte. – Aşa că sper, Delum Thord. Răspunde-mi la asta, când Sunyd a văzut ultima dată un Uryd?

— Bunicul tău, spuse Bairoth.

Karsa dădu din cap. – Şi cunoaştem bine strigătul de război Rathyd, nu-i aşa?

— Ai începe un război între Rathyd şi Sunyd?

— Da, Bairoth.

Războinicul clătină încet din cap. – încă nu am terminat cu Rathyd, Karsa Orlong. Plănuieşti prea mult în avans, lider de război.

— Fii martor la ce urmează, Bairoth Gild.

Bairoth ridică craniul de urs. Falca inferioară încă atârna de ea de o singură fâşie de cartila. L-a rupt şi a aruncat-o într-o parte. Apoi scoase un mănunchi de rezervă de curele de piele. A început să învelească strâns oasele pometţilor, lăsând lungimi lungi atârnând dedesubt.

Karsa a urmărit curios aceste eforturi. Craniul era prea greu chiar şi pentru ca Bairoth să-l poarte ca cârmă. Mai mult, ar trebui să rupă osul de pe partea inferioară, unde era cel mai gros în jurul orificiului pe care l-a făcut măduva spinării.

Delum se ridică. – Voi dormi acum, anunţă el, plecând.

— Karsa Orlong, a spus Bairoth, ai curele de rezervă?

— Eşti binevenit la ei, răspunse Karsa,

ridicându-se şi el. – Ai grijă să dormi în noaptea asta, Bairoth Gild.

'Eu voi.'

Pentru prima oră de lumină au auzit câini în fundul văii împădurite de dedesubt. Acestea s-au estompat în timp ce au dat înapoi pe o potecă înaltă de pe stâncă. Când soarele era direct deasupra capului, Delum a găsit o potecă în jos şi au început coborârea.

La jumătatea după-amiezii, au dat peste poieni aglomerate de butuci şi au simţit mirosul fumului satului. Delum descălecă şi alunecă înainte.

S-a întors puţin mai târziu. – După cum ai bănuit, conducător de război. Am văzut unsprezece bătrâni, de trei ori mai multe femei şi treisprezece tineri – toţi foarte tineri, îmi imaginez că cei mai în vârstă sunt la vânătoare. Fără cai. Fără câini. S-a urcat înapoi pe cal.

Cei trei războinici Uryd şi-au pregătit săbiile. Apoi şi-au scos fiecare flacoanele cu ulei de sânge şi au stropit câteva picături în jurul nărilor distrugătorilor lor. Capetele se răsuciră pe spate, muşchii încordaţi.

— Am flancul drept,

spuse Bairoth.

— Şi eu sunt centrul, anunţă Karsa.

— Şi aşa am plecat, spuse Delum, apoi se încruntă. – Se vor împrăştia de la tine, conducător de război.

— Mă simt generos astăzi, Delum Thord. Acest sat va fi spre gloria ta şi a lui Bairoth. Asiguraţi-vă că nimeni nu scăpa de cealaltă parte.

— Nimeni nu va face.

— Şi dacă vreo femeie vrea să incendieze o casă pentru a întoarce vânătoarea, ucide-o.

— Nu ar fi atât de proşti, spuse Bairoth. „Dacă nu se împotrivesc, vor avea sămânţa noastră, dar vor trăi”.

Cei trei au scos frâiele de la cai şi le-au pus în buclă în jurul taliei. Au ajuns mai departe pe umerii monţilor şi şi-au ridicat genunchii.

Karsa şi-a strecurat încheietura mâinii prin cureaua săbiei şi a învârtit arma o dată prin aer pentru a o strânge. Ceilalţi au făcut la fel. Sub el, Havok tremura.

— Condu-ne, conducător de război, spuse Delum.

O uşoară apăsare îl lansă pe Havok înainte, cu trei paşi într-un galop, încet şi aproape în ţopă, în timp ce traversau poiana plină de butuci. O uşoară deplasare la stânga i-a condus către poteca principală. Ajungând la ea, Karsâ şi-a ridicat sabia în raza de vizibilitate a destrierului. Fiara se ridică în galop.

Şapte paşi lungi i-au adus în sat. însoţitorii lui Karsa se despărţiseră deja de ambele părţi pentru a veni în spatele caselor, lăsându-i artera principală. A văzut figuri acolo, chiar în faţă, cu capetele întorcându-se. Un ţipăt răsuna prin aer. Copii împrăştiaţi.

Sabia izbucni, tăiată cu uşurinţă prin os tânăr. Karsa aruncă o privire spre dreapta lui, iar Havok îşi schimbă direcţia, cu copitele izbind pentru a se aduna şi călca în picioare un bătrân. Au plonjat mai departe, urmărind, măcelărind. Pe laturile îndepărtate ale caselor, dincolo de şanţurile de gunoi, se auzeau mai multe ţipete.

Karsa ajunse la capătul îndepărtat. A văzut un singur tânăr alergând după copaci şi a condus după el. Băiatul purta o sabie de

antrenament. Auzind zgomotul puternic al încărcăturii lui Havok închizându-se rapid – şi cu siguranţa pădurii încă prea departe în faţa lui – se învârti.

Leagănul lui Karsa a tăiat prin sabia de antrenament, apoi prin gât. O lovitură de cap din partea lui Havok a făcut să se întindă trupul decapitat al tânărului.

Am pierdut un văr în aşa fel. Călărit de un Rathyd. Urechi şi limba luate. Corp înşirat de un picior dintr-o ramură. Capul sprijinit dedesubt, uns cu excremente. I se răspunde faptei. A răspuns .

Havok încetini, apoi făcu roată.

Karsa se uită înapoi la sat. Bairoth şi Delum îşi făcuseră măcelul şi acum duceau femeile în luminişul din jurul vatra satului.

La trap, Havok îl duse înapoi în sat.

— Al şefului îmi aparţin, anunţă Karsa.

Bairoth şi Delum dădură din cap, iar el le putea vedea spiritele întărite, din uşurinţa cu care şi-au predat privilegiul. Bairoth le înfruntă pe femei şi făcu un gest cu sabia. O femeie

frumoasă, de vârstă mijlocie, a făcut un pas înainte, urmată de o versiune mai tânără – o fată poate de aceeaşi vârstă cu Dayliss. Amândoi l-au studiat pe Karsa la fel de atent ca şi el.

— Bairoth Gild şi Delum Thord, luaţi primul dintre ceilalţi. Voi păzi.

Cei doi războinici au zâmbit, au descălecat şi s-au aruncat printre femei pentru a alege câte una. Au dispărut în case separate, ducându-şi premiile de mână.

Karsa privea cu sprâncenele ridicate.

Soţia şefului pufni. – Războinicii tăi nu au fost orbi la nerăbdarea celor doi, spuse ea.

„Războinicii lor, fie ei tată sau partener, nu vor fi mulţumiţi de o asemenea nerăbdare”, a comentat Karsa. *Femeile Uryd nu ar* -

— Ei nu vor şti niciodată, conducător de război, a răspuns soţia şefului, dacă nu le spui şi care este probabilitatea asta? Nu te vor scuti de timp pentru batjocuri înainte de a te ucide. Ah, dar înţeleg acum, a adăugat ea, apropiindu-se pentru a se uita la faţa lui. – Te-ai gândit să crezi că femeile Uryd

sunt diferite şi acum îţi dai seama de minciuna. Toţi bărbaţii sunt proşti, dar acum tu eşti poate puţin mai puţin, deoarece adevărul îţi fură în inima. Care este numele tău, conducător de război?

— Vorbeşti prea mult, mârâi Karsa, apoi se îndreptă. „Sunt Karsa Orlong, nepotul lui Pahlk...”

— Pahlk?

— Da. Karsa rânji. – Văd că-l aduci aminte.

„Eram copil, dar da, el este bine cunoscut printre noi”.

„Trăieşte nemişcat şi doarme calm, în ciuda blestemelor pe care le-ai aruncat asupra numelui său”.

Ea a râs. 'Blesteme? Nu sunt. Pahlk şi-a plecat capul pentru a implora trecerea prin pământurile noastre...

'Minţi!'

Ea l-a studiat, apoi a ridicat din umeri. 'Cum spui.'

Una dintre femei a strigat dintr-una din case, un strigăt mai mult de plăcere decât de durere.

Soţia şefului întoarse capul. – Câţi dintre noi vă vor lua sămânţa, conducător de război?

Karsa s-a liniştit. 'Voi

toti. Unsprezece fiecare.

— Şi câte zile va dura? Vrei să gătim şi pentru tine?

'Zile? Gândeşti ca o bătrână. Suntem tineri. Şi, dacă este nevoie, avem ulei de sânge.

Femeii făcu ochii mari. Ceilalţi din spatele ei au început să murmure şi să şoptească. Soţia şefului s-a răsucit şi i-a redus la tăcere cu o privire, apoi s-a înfruntat din nou pe Karsa. – Nu ai mai folosit niciodată ulei de sânge în acest mod, nu-i aşa? Este adevărat, vei cunoaşte focul în coapsele tale. Veţi cunoaşte rigiditatea pentru zilele următoare. Dar, lider de război, nu ştii ce va face fiecăreia dintre noi, femeile. Da, pentru că şi eu am fost tânăr şi prost cândva. Nici măcar puterea soţului meu nu a putut să-mi ţină dinţii de gâtul lui, iar el încă poartă cicatricile. Există mai multe. Ceea ce pentru tine va dura mai puţin de o săptămână, ne bântuie luni de zile.

„Şi aşa”, a răspuns Karsa, „dacă nu vă ucidem soţii, o veţi face la întoarcerea lor. Sunt multumit.'

— Voi trei nu veţi

supravieţui nopţii.

„Va fi interesant, nu crezi”, a zâmbit Karsa, „cine dintre Bairoth, Delum şi cu mine vom găsi primul nevoie de ea”. S-a adresat tuturor femeilor. „Sugerez fiecăruia dintre voi să fie nerăbdător, ca să nu fiţi primul care ne dă greş”.

Bairoth apăru, dând din cap către Karsa.

Soţia şefului a oftat şi şi-a făcut semn fiicei înainte.

— Nu, spuse Karsa.

Femeia se opri, brusc confuză. – Dar... nu vrei un copil din asta? Primul tău va purta cea mai mare sămânţă...

— Da, va fi. Ai trecut de vârsta fertilă?

După o clipă lungă, ea clătină din cap. – Karsa Orlong, şopti ea, îl inviţi pe soţul meu să dea asupra ta un blestem – el va arde sânge pe buzele de piatră ale lui Imroth însăşi.

— Da, este probabil. Karsa descălecă şi se apropie de ea. – Acum, du-mă la casa ta.

Ea s-a retras. „Casa soţului meu? Conducător de război... nu, te rog, hai să alegem altul...

— Casa soţului tău,

mârâi Karsa. – Am terminat de vorbit şi tu la fel.

Cu o oră înainte de amurg, şi Karsa şi-a condus ultimul premiu către casă – fiica şefului. El, Bairoth şi Delum nu aveau nevoie de uleiul de sânge, un testament, susţinea Bairoth, pentru priceperea lui Uryd, deşi Karsa bănuia că adevărata onoare aparţinea zelului şi creativităţii disperate a femeilor din Rathyd şi chiar şi atunci, ultimele câteva, căci fiecare dintre războinici fusese peremptoriu.

în timp ce a atras-o pe tânăra în casa mohorâtă cu vatra ei pe moarte, Karsa a închis uşa şi a lăsat zăvorul. Se întoarse spre el, cu o înclinare curioasă în bărbie.

— Mama a spus că ai fost surprinzător de blând.

El a privit-o. Ea este ca Dayliss, dar nu. Nu există nicio dungă întunecată în aceasta. Asta este... o diferenţă . – Scoate-ţi hainele.

Ea a coborât repede din tunica de piele dintr-o singură bucată. – Dacă aş fi fost primul, Karsa Orlong, aş fi ajuns acasă pentru sămânţa ta. Aşa este această zi în roata mea a timpului.

— Ai fi fost mândru?

Ea făcu o pauză pentru a-i arunca o privire uluită, apoi clătină din cap. – Ai ucis toţi copiii, toţi bătrânii. Vor trece secole până când satul nostru îşi va reveni şi, într-adevăr, s-ar putea să nu fie aşa, pentru că mânia războinicilor le-ar putea întoarce unul asupra celuilalt şi asupra noastră, femeile, dacă tu scapi.

'Evadare? întinde-te acolo unde a făcut mama ta. Karsa Orlong nu este interesată de evadare. S-a înaintat pentru a sta deasupra ei. – Războinicii tăi nu se vor întoarce. Viaţa acestui sat s-a încheiat şi în mulţi dintre voi va fi sămânţa Urydului. Mergeţi acolo, toţi, să trăiţi printre poporul meu. Şi tu şi mama ta, mergi în satul în care m-am născut. Âşteaptă-mă. Creşteţi-vă copiii, copiii mei, ca Uryd.

— Faceţi afirmaţii îndrăzneţe, Karsa Orlong.

A început să-şi scoată pielea.

— Mai mult decât pretenţii, înţeleg, observă ea. – Nu e nevoie, deci, de ulei de sânge.

— Vom păstra uleiul de sânge, tu şi cu

mine, pentru întoarcerea mea.

Ochii ei s-au mărit şi se lăsă pe spate în timp ce el se mişca peste ea. Cu o
voce mică, ea a întrebat: – Nu vrei să-mi ştii numele?

— Nu, mârâi el. – Te voi numi Dayliss.

Şi nu văzu nimic din ruşinea care îi umplea chipul tânăr şi frumos. Nici nu simţea întunericul cuvintele lui zgâriate în sufletul ei.

în ea, ca şi în mama ei, sământa lui Karsa Orlong şi-a găsit un cămin.

O furtună târzie coborise din munţi, devorând stelele. Vârfurile copacilor se zvârliră cu un vânt care nu făcea nici un efort să ajungă mai jos, creând un vuiet de zgomot deasupra capului şi un calm ciudat printre boboci. Fulgerul pâlpâi, dar vocea tunetului a întârziat să apară.

Au străbătut o oră de întuneric, apoi au găsit un vechi loc de tabără lângă poteca lăsată de vânătoare. Războinicii Rathyd fuseseră nepăsători în furia lor, lăsând mult prea multe semne ale trecerii lor. Delum a considerat că erau doisprezece adulţi şi patru

tineri călare în această petrecere, poate o treime din întreaga putere a satului. Câinii fuseseră deja eliberaţi să se găsească singuri în haite şi niciunul nu a însoţit grupul pe care îl urmărea acum Uryd.

Karsa a fost foarte încântată. Vispii erau ieşiţi din cuib, totuşi zburau orbi.

Au mai mâncat o dată din carnea de urs îmbătrânită, apoi Bairoth a desfăşurat din nou craniul de urs şi a reluat curelele de înfăşurare, de data aceasta în jurul botului, trăgându-le între dinţi. Capetele lăsate atârnând erau lungi, lungime de un braţ şi jumătate. Karsa a înţeles acum ce modela Bairoth. Adesea, două sau trei cranii de lup erau folosite pentru această armă specială – doar un bărbat cu puterea şi greutatea lui Bairoth ar putea face acelaşi lucru cu craniul unui urs cenuşiu. – Bairoth Gild, ceea ce creezi va constitui un fir strălucitor în legenda pe care o ţesem.

Bărbatul mormăi. – Nu-mi pasă de legende, lider de război. Dar în curând, ne vom confrunta cu Rathyd pe destrieri.

Karsa a zâmbit în întuneric, nu a spus nimic.

Un vânt blând cobora din susul pantei.

Delum îşi ridică brusc capul şi se ridică în tăcere. – Miros blană umedă, spuse el.

Nu fusese încă ploaie.

Karsa şi-a scos hamul săbiei şi a pus arma jos. – Bairoth, şopti el, rămâi aici. Delum, ia-ţi cuţitele, lasă-ţi sabia. Se ridică şi făcu un gest. 'Conduce.'

— Lider de război, murmură Delum. – Este o haită, alungată de furtună de pe pământ. Nu au miros de noi, dar au urechile ascuţite.

— Nu crezi, a întrebat Karsa, că s-ar fi apucat să urle dacă ne-ar fi auzit?

Bairoth pufni. – Delum, sub acest vuiet nu au auzit nimic.

Dar Delum clătină din cap. – Sunt sunete înalte şi sunete joase, Bairoth Gild, şi fiecare îşi călătoreşte propriul flux. S-a îndreptat spre Karsa. – La întrebarea dumneavoastră, lider de război, acest răspuns: poate că nu, dacă nu sunt siguri dacă suntem Uryd sau Rathyd.

Karsa rânji. 'Chiar mai bine. Du-mă la ei, Delum Thord. M-am gândit mult la

această chestiune a câinilor Rathyd, haitele desprinse. Du-mă la ei şi ţine-ţi cuţitele de aruncat la îndemână.

Havok şi ceilalţi doi distrugători îi flancaseră în linişte pe războinici în timpul conversaţiei, iar acum toţi se îndreptau spre panta, cu urechile ciulite înainte.

După o clipă de ezitare, Delum ridică din umeri şi, ghemuit, porni în pădure. Karsa a urmat.

Panta a devenit mai abruptă după o zeci de paşi. Nu exista nicio potecă, iar trunchiurile de copaci căzute făceau traversarea dificilă şi lentă, deşi ramuri groase de muşchi umed făceau trecerea celor doi războinici Teblori practic fără zgomot. Ajunseră la un raft mai plat, lat de vreo cincisprezece paşi şi adâncime de zece, vizavi de o stâncă înaltă ruptă de crăpături. Câţiva copaci se sprijineau de stâncă, cenuşii de moarte. Delum a scanat partea stâncii, apoi a făcut să se îndrepte către o crevasă îngustă, plină de pământ, lângă capătul din stânga al stâncii, care servea drept pistă de joc, dar Karsa îl reţinu cu o mână.

S-a aplecat aproape. – Cât de departe?

— Cincizeci de bătăi ale inimii. încă avem timp să facem această urcare...

'Nu. Ne poziţionăm aici. Luaţi-o la dreapta şi pregătiţi-vă cuţitele.

Cu o expresie nedumerită, Delum făcu ceea ce i s-a spus. Pervazul era la jumătatea stâncii. în câteva clipe era la locul lor.

Karsa se îndreptă spre traseul jocului. Un pin mort căzuse de sus, luând aceeaşi potecă în coborâre, ajungând să se odihnească la jumătate de pas în stânga potecii. Karsa ajunse la el şi dădu un ghiont în portbagaj. Lemnul era încă sănătos. Se căţără repede pe ea, apoi, cu picioarele sprijinite pe crengi, se răsuci până se înfruntă cu întinderea plată a raftului, iar poteca de joc acum aproape la îndemână în stânga lui, bolţul şi stânca în spatele lui.

Apoi a aşteptat. Nu putea să-l vadă pe Delum din poziţia sa decât dacă se apleca în faţă,' ceea ce ar putea trage copacul departe de stâncă, luându-l cu el într-o cădere puternică, probabil dăunătoare. Ar trebui să aibă încredere, aşadar, că Delum va

înţelege ce intenţiona şi va acţiona în consecinţă când va veni momentul.

O zbârcire de pietre pe potecă.

Câinii începuseră coborârea.

Karsa trase aer lent şi adânc şi o ţinu.

Liderul haitei nu ar fi primul. Cel mai probabil al doilea, o bătaie sigură sau două în spatele cercetaşului.

Primul câine trecu pe lângă poziţia lui Karsa într-o împrăştiere de pietre, crenguţe şi pământ, impulsul său făcându-l la o jumătate de duzină de paşi pe raftul plat, unde se opri, ridicând nasul pentru a testa aerul. Hackles ridicându-se, se mişcă precaut spre marginea raftului.

Un alt câine a venit pe potecă, o fiară mai mare, acesta ridicând mai multe detritus decât primul. Pe măsură ce capul şi umerii îi au apărut cicatrici, Karsa şi-a dat seama că îl găsise pe liderul haitei.

Animalul a ajuns la apartament.

Tocmai când cercetaşul a început să-şi balanseze capul, Karsa a sărit.

Mâinile lui s-au întins să-l ia pe lider pe gât, împingând fiara în jos,

învârtindu-o pe spate, mâna stângă închizându-se pe gât, dreapta apucându-se de ambele zvâcniri, lovind picioarele din faţă chiar deasupra labelor.

Câinele a zburat într-o frenezie sub el, dar Karsa a ţinut ferm.

Mai mulţi câini s-au prăbuşit în grabă pe potecă, apoi s-au împrăştiat brusc alarmaţi şi confuzi.

Mârâitele liderului se transformaseră în ţipete.

Dinţi sălbatici îi rupseră încheietura mâinii lui Karsa, până când acesta a reuşit să-şi împingă mai sus sub maxilarul câinelui. Animalul s-a zvârcolit, dar pierduse deja şi amândoi ştiau asta.

La fel ca şi restul haitei.

Karsa ridică în cele din urmă privirea pentru a studia câinii din jurul lui. La ridicarea capului lui, toţi s-au dat înapoi – toţi în afară de unul. Un mascul tânăr şi corpulnic, care s-a lăsat jos în timp ce se strecura înainte.

Două dintre cuţitele lui Delum loviră animalul, unul în gât şi celălalt în spatele umărului drept. Câinele s-a aruncat la pământ cu un mormăit sugrumat, apoi a rămas nemişcat. Ceilalţi din haită s-au retras şi mai

departe.

Liderul rămase nemişcat sub Karsa. Dezvăluindu-şi dinţii, războinicul s-a coborât încet până când obrazul i s-a întins lângă maxilarul câinelui. Apoi a şoptit la urechea animalului. – Ai auzit strigătul de moarte, prietene? Acesta a fost provocatorul tău. Asta ar trebui să te mulţumească, da? Acum, tu şi haita ta îmi aparţineţi. în timp ce vorbea, tonul lui moale şi liniştitor şi-a slăbit încet strânsoarea de gâtul câinelui. O clipă mai târziu, se lăsă pe spate, îşi mută greutatea într-o parte, retrăgându-şi braţul complet, apoi eliberând membrele anterioare ale câinelui.

Fiara se ridică în picioare.

Karsa se îndreptă, se apropie de câine, zâmbind să-i vadă coada căzută.

Delum coborî de pe margine. – Conducător de război, spuse el în timp ce se apropia, sunt martor la asta. Şi-a luat cuţitele.

— Delum Thord, eşti atât martor, cât şi participant, pentru că ţi-am văzut cuţitele şi au fost bine cronometrate.

"Rivalul liderului a văzut momentul lui."

— Şi ai înţeles asta.

„Acum avem o haită care va lupta pentru noi”.

— Da, Delum Thord.

— Atunci voi merge înaintea ta înapoi la Bairoth. Caii vor avea nevoie de calmare.

— Vă vom oferi câteva clipe.

La marginea raftului, Delum făcu o pauză şi aruncă o privire înapoi către Karsa. – Nu mă mai tem de Rathyd, Karsa Orlong. Nici Sunyd. Acum cred că Urugal într-adevăr merge cu tine în această călătorie.

— Atunci ştii asta, Delum Thord. Nu mă mulţumesc să fiu campion printre Uryd. într-o zi, toţi Teblorii vor îngenunche în faţa mea. Aceasta, călătoria noastră către teritoriu, nu este decât o cercetare a inamicului cu care ne vom confrunta într-o zi. Oamenii noştri au dormit mult prea mult timp.

— Karsa Orlong, nu mă îndoiesc de tine.

Rânjetul răspuns al lui Karsa era rece. – Totuşi ai făcut-o odată. La asta, Delum ridică pur şi simplu din umeri, apoi se răsuci şi

porni pe panta.

Karsa i-a examinat încheietura mestecată, apoi a privit în jos la câine şi a râs. – Ai gustul sângelui meu în gură, fiară. Urugal se grăbeşte acum să-ţi strângă inima şi aşa, tu şi cu mine, suntem alăturaţi. Vino, mergi lângă mine. Te numesc Roşcă.

Erau unsprezece câini adulţi în haită şi trei nu tocmai adulţi. Au căzut cu pas în spatele lui Karsa şi Gnaw, lăsându-şi singurii lor rude căzute conducătorul necontestat al raftului de sub stâncă. Până au venit muştele.

Spre amiază, cei trei războinici uryzi şi haita lor au coborât în mijlocul celor trei văi mici pe cursul lor spre sud-est prin ţinuturile Rathyd. Vânătoarea pe care au urmărit-o fusese în mod clar condusă la disperare, pentru a fi călătorit atât de departe în căutarea lor. De asemenea, era evident că războinicii din faţă evitaseră contactul cu alte sate din zonă. Eşecul lor prelungit devenise o ruşine care îi bântuia.

Karsa a fost uşor dezamăgit de asta, dar se consola că povestea faptelor lor avea să parcurgă totuşi,

suficient pentru a face din călătoria lor de întoarcere prin teritoriul Rathyd o sarcină mai mortală şi mai interesantă.

Delum a considerat că vânătoarea mai avea o treime de zi înainte. îşi încetiniseră ritmul, trimiţând pe ambele părţi în căutarea unei poteci care nu exista încă. Karsa nu şi-a permis totuşi să se laude în privinţa asta; mai erau, la urma urmei, alte doua grupuri din satul Rathyd, acestea probabil pe jos şi se mişcau cu prudenţă, lăsând puţine semne ale trecerii lor pe furiş. în orice moment, ar putea traversa poteca Uryd.

Haita de câini a rămas aproape pe partea vântului, loind fără efort alături de caii care trap. Bairoth clătinase pur şi simplu din cap auzind povestea lui Delum despre isprăvile lui Karsa, deşi despre ambiţiile lui Karsa, Delum nu spuse curios nimic.

Au ajuns la fundul văii, un loc de piatră prăbuşită printre mesteacăn, molid negru, aspen şi arin. Rămăşiţele unui râu s-au infiltrat prin muşchi şi cioturi putrede, formând bazine negre care nu lăsau nimic de înţeles despre

adâncimea lor. Muîte dintre aceste doline erau ascunse printre bolovani şi căderi de copaci. Pasul lor s-a încetinit pe măsură ce se îndreptau cu precauţie mai adânc în pădure.

La scurt timp mai târziu, ajunseră la prima dintre aleile de lemn pline de noroi pe care Rathyd din această vale le construise cu mult timp în urmă şi încă le întreţinea, chiar dacă doar indiferent. Ierburile luxuriante care umpleau îmbinările atestă neutilizarea acestui anume, dar direcţia lui le convenea războinicilor Uryd, aşa că ei au descălecat şi şi-au condus caii pe calea înălţată.

Scârţâia şi se legăna sub greutatea combinată a cailor, a Teblorului şi a câinilor.

— Ar fi bine să ne întindem şi să stăm pe jos, spuse Bairoth.

Karsa se ghemui şi studie buştenii grosolan îmbrăcaţi. – Lemnul este încă sănătos, observă el.

— Dar pilonii sunt aşezaţi în noroi, conducător de război.

— Nu noroi, Bairoth Gild. Turbă.'

— Karsa Orlong are

dreptate, spuse Delum, aplecându-se înapoi pe destrierul său. – Calea se poate înclina, dar traversele de dedesubt o vor împiedica să se răsucească. Mergem în centru, în filă unică.

— Nu are nici un rost, îi spuse Karsa lui Bairoth, să o luăm pe această cale dacă apoi ne târâm pe ea ca melcii.

— Riscul, lider de război, este să devenim mult mai vizibili.

— Atunci, cel mai bine ar fi să mergem repede.

Bairoth se strâmbă. – După cum spui, Karsa Orlong.

Delum în frunte, au mers la un galop lent în centrul alei. A urmat pachetul. De o parte şi de alta, singurii copaci care ajungeau până la nivelul ochilor războinicilor călare erau mesteacănul mort, cu ramurile lor fără frunze şi negre înfăşurate în pânza de cuiburi de omizi. Copacii vii – aspen, arin şi ulm – nu atingeau mai mult decât înălţimea pieptului, cu baldachinul lor fluturând din frunze verzi praf. Molidul negru mai înalt era vizibil în depărtare. Majoritatea acestora păreau morţi sau pe moarte.

— Vechiul râu se întoarce, comentă Delum. „Această pădure se îneacă încet”.

Karsa mormăi, apoi spuse: – Această vale se întâlneşte cu altele care duc toate spre nord, până la Fisura Buryd. Pahlk a fost printre bătrânii Teblori care s- au adunat acolo în urmă cu şaizeci de ani. Râul de gheaţă care umplea Fisura murise, brusc, şi începuse să se topească.

în spatele lui Karsa, a vorbit Bairoth. „Nu am aflat niciodată ce au descoperit bătrânii tuturor triburilor acolo, şi nici dacă au găsit tot ce căutau”.

— Nu ştiam că caută ceva anume, mormăi Delum. „Moartea râului de gheaţă s-a auzit într-o sută de văi, inclusiv în a noastră. Nu au călătorit la Fisura pur şi simplu pentru a descoperi ce sa întâmplat?

Karsa a ridicat din umeri. „Pahlk mi-a povestit despre nenumărate fiare care au fost îngheţate în gheaţă timp de nenumărate secole, devenind vizibile în mijlocul blocurilor sparte. Blana şi carnea dezgheţată, pământul şi cerul pline de corbi şi vulturi de munte. Era fildeş, dar cea mai mare

parte era prea rău zdrobită pentru a avea vreo valoare. Râul avea o inimă neagră, sau cel puţin aşa a dezvăluit moartea lui, dar orice se afla în acea inimă fie a dispărut, fie a fost distrus. Chiar şi aşa, au existat semne ale unei bătălii străvechi în acel loc. Oasele copiilor. Arme de piatră, toate sparte.

— Acesta este mai mult decât am avut vreodată... începu Bairoth, apoi se opri. Aleea, care reverberase în trecerea lor, căpătase brusc un tunet mai adânc, sincopat. Pasarela din faţă făcea o curbă, la patruzeci de paşi distanţă, spre stânga, dispărând în spatele copacilor. Haita de câini a început să-şi pocnească fălcile în semn de avertizare fără voce. Karsa se răsuci şi văzu, la două sute de paşi în spatele lor, pe pasarelă, o duzină de războinici Rathyd pe jos. Armele au fost ridicate într-o promisiune tăcută.

Cu toate acestea, sunetul copitelor – Karsa se învârti din nou în faţă, pentru a vedea şase călăreţi înclinând în jurul curbei. Strigăte de război răsunau în aer.

„Eliberează un spaţiu!” urlă Bairoth, conducându-şi

calul pe lângă Karsa şi apoi Delum. Craniul ursului sări în aer, pocnindu-se când ajungea la lungimea curelelor, iar Bairoth începu să învârtească craniul masiv, legat peste capul lui şi al calului său, folosind ambele mâini, cu genunchii sus pe umerii destrierului său. Craniul care se învârtea scotea un sunet profund, zgomotos. Calul lui se îndreptă înainte.

Călăreţii Rathyd erau la încărcare completă. Au călărit doi la faţă, marginea aleiului la mai puţin de jumătate de braţ distanţă de fiecare parte.

Se apropiaseră la douăzeci de paşi de Bairoth când a eliberat craniul ursului.

Când două sau trei cranii de lup erau folosite în acest mod, era pentru a lega sau rupe picioare. Dar ţinta lui Bairoth era mai mare. Craniul a lovit destrierul din stânga cu o forţă care a spulberat pieptul calului. Sânge pulverizat din nasul şi gura animalului. S-a prăbuşit, a murdărit fiara de lângă ea – nu mai mult decât crăpătura unei singure copite pe umăr, dar suficient pentru a o face să se întoarcă sălbatic şi să se

cufunde de pe alee. Picioare rupte. Războinicul Rathyd a zburat peste capul calului său.

Călăreţul primului cal a aterizat cu un impact spărgător de oase pe pasarelă, chiar la copitele destrierului lui Bairoth. Acele copite au lovit capul bărbatului în succesiune rapidă, lăsând o mizerie spulberată.

Acuzaţia s-a zdruncinat. Un alt cal a coborât, poticnindu-se cu un ţipăt peste fiara sălbatică cu piciorul care bloca acum aleea.

Pierzând strigătul de război al lui Uryd, Bairoth şi-a împins montura înainte. Un salt puternic i-a purtat peste primul destrier doborât. Războinicul Rathyd de pe celălalt cal căzut tocmai se căţăra şi avu timp să ridice privirea pentru a vedea lama săbiei lui Bairoth ajungând la podul nasului său.

Delum fu brusc în spatele tovarăşului său. Două cuţite s-au aruncat prin aer, trecând pe lângă Bairoth în dreapta lui. Se auzi un semnal ascuţit când lama grea de sabie a lui Rathyd s-a tăiat pentru a bloca unul dintre cuţite,

apoi un gâfâit umed când al doilea cuţit a găsit gâtul bărbatului.

Doi dintre inamici au rămas, câte unul pentru Delum şi Bairoth, şi astfel au putut începe duelurile.

Karsa, după ce a urmărit efectul atacului iniţial al lui Bairoth, îşi întoarse montura. Sabia în mâinile lui, lama fulgerând în viziunea lui Havok, iar ei se îndreptau înapoi pe alee spre banda care îl urmărea.

Haita de câini s-a împărţit de o parte şi de alta pentru a evita copitele care tuneau, apoi a alergat după călăreţ şi cal.

în faţă, opt adulţi şi patru tineri.

Un ordin lătrat i-a trimis pe tineri de fiecare parte a alee, apoi în jos. Adulţii doreau loc şi, văzând încrederea lor evidentă în timp ce formau un V inversat care străbate pasarelul, cu armele pregătite, Karsa râse.

Au vrut ca el să coboare în centrul acelei tactici Va inversate care, deşi menţinea viteza acerbă a lui Havok, expunea şi calul şi călăreţul la atacuri de flancare. Viteza a contat mult în logodna care urma. Aşteptările lui Rathyd se

potrivesc perfect cu intenţia atacatorului – dacă atacatorul ar fi fost altcineva decât Karsa Orlong. 'Urugal!' urlă el, ridicându-se sus pe umerii lui Havok. 'Martor!' îşi ţinea sabia, cu îndreptarea în faţă, peste capul destrierului său şi şi-a fixat privirea pe războinicul Rathyd din extrema stângă a lui V.

Havok a simţit schimbarea atenţiei şi şi-a înclinat încărcarea cu doar câteva clipe înainte de contact, cu copitele bătând de-a lungul marginii alei.

Rathyd chiar dinaintea lor reuşi un singur pas înapoi, legănând cu două mâini deasupra botului lui Havok în timp ce mergea.

Karsa a luat acea lamă de unul singur, chiar dacă se răsucea şi îşi arunca piciorul drept înainte, iar spatele stâng. Havok se întoarse sub el, se îndreptă spre centrul alei.

V-ul se prăbuşise şi fiecare războinic Rathyd se afla în stânga lui Karsa.

Havok l-a purtat în diagonală peste alee. Incântându-şi încântarea, Karsa a tăiat şi a tăiat în repetate rânduri, lama lui găsind carne şi oase la fel de des ca o armă. Havok sa

înclinat înainte de a ajunge la marginea opusă şi şi-a lovit picioarele din spate. Cel puţin unul s-a conectat, aruncând un cadavru zdrobit de pe pod.

Apoi a sosit pachetul. Corpuri mârâitoare care se aruncau asupra războinicilor Rathyd – cei mai mulţi dintre ei se întoarseră când s-au înfruntat cu Karsa, şi astfel le prezentau spatele expus câinilor înnebuniţi. Ţipete umpleau aerul.

Karsa îl învârti pe Havok. S-au aruncat înapoi în presa sălbatică. Doi Rathyd reuşiseră să lupte departe de câini, cu sângele stropindu-le din lame, în timp ce mergeau înapoi pe alee.

Urlând o provocare, Karsa a condus spre ei.

Şi a fost şocat să-i văd pe amândoi sărind de pe alee.

— Laşi fără sânge! sunt martor! Tinerii tăi sunt martori! Aceşti câini blestemaţi sunt martori!

I-a văzut reapărând, cu armele dispărute, năvălindu-se şi poticnându-se peste mlaştină.

Delum şi Bairoth au sosit, descălecând pentru a adăuga săbiile lor la frenezia maniacală a câinilor

supravieţuitori, în timp ce îl sfâşieau neîncetat pe Rathyd căzut.

Karsa îl trase pe Havok într-o parte, cu ochii încă aţintiţi asupra războinicilor care fugeau, cărora li se alăturaseră cei patru tineri. 'Sunt martor! martori urugali!'

Pielea roată, neagră şi cenuşie abia vizibilă sub stropi de sânge, gâfâi să stea lângă Havok, cu muşchii tresărind, dar fără răni. Karsa se uită înapoi şi văzu că mai rămăseseră patru câini, în timp ce un al cincilea îşi pierduse o picioră anterioară şi şchiopătase un cerc roşu într-o parte.

— Delum, leagă-i piciorul ăla, îl vom arde imediat.

— La ce foloseşte un câine de vânătoare cu trei picioare, conducător de război? întrebă Bairoth, respirând greu.

— Chiar şi un câine cu trei picioare are urechi şi nas, Bairoth Gild. într-o zi, va sta întinsă cu nasul cenuşiu şi grasă în faţa vetrei mele, asta jur. Acum, vreunul dintre voi este rănit?

— Zgârieturi. Bairoth a ridicat din umeri,

întorcându-se.

— Mi-am pierdut un deget, spuse Delum în timp ce scotea o curea de piele şi se apropia de câinele rănit, dar nu este unul important.

Karsa se uită încă o dată la Rathyd care se retrăgea. Aproape ajunseseră la un stand de molid negru. Conducătorul de război le-a trimis un ultim hohot de râs, apoi a pus o mână pe sprânceana lui Havok. – Tatăl meu a spus adevărat, Havok. Nu am călărit niciodată un asemenea cal ca tine.

O ureche se înclinase la cuvintele lui. Karsa se aplecă în faţă şi îşi duse buzele spre sprânceana fiarei. „Devenim, tu şi cu mine," şopti el, „legendă. Legendă, Havok. îndreptându-se, a studiat cadavrele întinse pe alee şi a zâmbit. – Este timpul pentru trofee, fraţii mei. Bairoth, a supravieţuit craniul tău de urs?

— Aşa cred, conducător de război.

— Fapta ta a fost victoria noastră, Bairoth Gild.

Bărbatul greu se întoarse, o studie pe Karsa cu ochii tăiaţi. – M-ai surprins vreodată, Karsa

Orlong.

— Aşa cum îmi face puterea ta, Bairoth Gild.

Bărbatul a ezitat, apoi a dat din cap. – Mă mulţumesc să te urmăresc, conducător de război.

Ai fost vreodată, Bairoth Gild, şi asta este diferenţa dintre noi.

CAPITOLUL DOI

Există indicii, dacă cineva scanează pământul cu un ochi clar şi ascuţit, că acest război antic Jaghut, care pentru Kron T'lan Imass era fie al şaptesprezecelea, fie al optsprezecelea, a mers teribil de rău. Adeptul care a însoţit expediţia noastră a demonstrat fără nicio îndoială că un Jaghut a rămas în viaţă în gheţarul Laederon. îngrozitor rănit, dar încă posedă o vrăjitorie formidabilă. Cu mult dincolo de râul de gheaţă (o rază care s-a diminuat de-a lungul timpului), există rămăşiţe sfărâmate ale lui T'lan Imass, oasele ciudat de malformate şi pe ele aroma fioroasă şi mortală Omtose Phellack persistă până astăzi.

Dintre armele de piatră

vrăjite ale Kronului, au rămas doar cele care au fost sparte în conflict, ceea ce a făcut să presupunem că fie jefuitorii au fost astfel, fie supravieţuitorii T'lan Imass (presupunând că au existat) le-au luat cu ei…

Expediţia Nathii din 1012

Kenemass Trybanos, cronicar

— Cred, spuse Delum în timp ce coborau caii de pe alee, că ultimul grup de vânătoare s-a întors.

— Ciuma laşităţii se răspândeşte mereu, mârâi Karsa. – Ei au bănuit de la început, bubui Bairoth, că le traversam pământurile. Că primul nostru atac nu a fost doar un raid. Deci, ei vor aştepta întoarcerea noastră şi, probabil, vor chema războinicii din alte sate.

— Asta nu mă priveşte, Bairoth Gild.

— Ştiu asta, Karsa Orlong, pentru ce parte a acestei călătorii nu ai anticipat deja? Chiar şi aşa, încă două văi Rathyd se află în faţa noastră, aş şti. Vor fi sate – mergem în jurul lor sau mai strângem încă trofee?

„Vom fi împovăraţi cu prea multe trofee când vom ajunge pe ţinuturile de ses de la Lacul Argint”, a comentat Delum.

Karsa râse, apoi se gândi. – Bairoth Gild, ne vom strecura prin aceste văi ca şerpii în noapte, până în ultimul sat. încă aş atrage vânători după noi, în ţinuturile Sunydului. Delum găsise o potecă care ducea în sus pe partea văii. Karsa se uită la câinele care şchiopăta în urma lor. Gnaw a mers alături de ea şi lui Karsa i-a trecut prin minte că fiara cu trei picioare ar putea foarte bine să-şi păstreze perechea. A fost mulţumit de decizia sa de a nu ucide creatura rănită.

în aer era un răcoare care a confirmat ascensiunea lor treptată la altitudini mai înalte. Teritoriul Sunyd era încă mai înalt, ducând la marginea de est a escarpului. Pahlk îi spusese lui Karsa că doar un singur nas a străbătut escarpul, marcat de o cascadă torenţială care se dădea în Lacul Silver. Coborârea a fost perfidă. Pahlk i-a pus numele Bone Pass.

Traseul a început să serpuiască sinuos printre

bolovani crăpaţi de iarnă şi căderi de copaci. Acum puteau vedea vârful, la şase sute de paşi abrupţi în sus.

Războinicii au descălecat. Karsa s-a întors înapoi şi a ridicat câinele cu trei picioare în braţe. îl puse pe spatele lat al lui Havok şi îl prinse la loc. Animalul nu a exprimat niciun protest. Gnaw s-a deplasat în sus pentru a flanca destrierul.

Şi-au reluat călătoria.

Soarele scălda versantul într-o lumină aurie strălucitoare când se închideau la o sută de paşi de vârf, ajungând la o margine lată care părea, printr-o pădure rară de stejari răsuciţi, răsuciţi de vânt, să parcurgă lungimea partea de vale. Scanând întinderea terasei din dreapta lui, Delum a scos un mormăit, apoi a spus: „Văd o peşteră. Acolo, arătă el, în spatele acelor copaci căzuţi, unde raftul se umflă.

Bairoth dădu din cap şi spuse: – Pare suficient de mare pentru a ne ţine caii. Karsa Orlong, dacă e să începem să călăresc noaptea...

— De acord, spuse Karsa.

Delum a conclus drumul de-a lungul terasei. Roşea

trecu pe lângă el, încetinind când se apropie de gura peşterii, apoi se ghemui şi înainta.

Războinicii Uryd se opriră, aşteptând să vadă dacă câinele se ridică, semnalând astfel prezenţa unui urs cenuşiu sau a unui alt locuitor. După o clipă lungă, cu Roşea nemişcat şi zăcând aproape plat înainte de intrarea în peşteră, fiara se ridică în cele din urmă şi aruncă o privire înapoi spre petrecere, apoi intră cu trap în peşteră.

Copacii căzuţi asiguraseră un paravan natural, ascunzând peştera din valea de dedesubt. Fusese o surplosă, dar se prăbuşise, poate sub greutatea copacilor, lăsând o grămadă aspră de moloz blocând parţial intrarea.

Bairoth a început să degajeze o potecă prin care să conducă caii. Delum şi Karsa au luat drumul lui Gnaw în peşteră.

Dincolo de movila de pietre prăbuşite şi nisip, podeaua s-a nivelat sub o risipă de frunze uscate. Lumina apusului a pictat peretele din spate în pete galbene, dezvăluind o masă aproape solidă de glife sculptate. în centrul camerei

în formă de cupolă stătea un mic tuguri de pietre îngrămădite. Roşea nu era de văzut nicăieri, dar urmele câinelui au traversat podeaua şi au dispărut într-o zonă întunecată din spate.

Delum făcu un pas înainte, cu ochii pe o singură glifă supradimensionată chiar vizavi de intrare. – Acel semn de sânge nu este nici Rathyd, nici Sunyd, spuse el.

— Dar cuvintele de dedesubt sunt Teblor, a afirmat Karsa. – Stilul este foarte... Delum se încruntă, „ornat". Karsa a început să citească cu voce tare: „ *Am condus familiile care au supravieţuit. Jos din ţinuturile înalte. Prin venele rupte care sângerau sub soare* ..." Vene rupte?

— Gheaţă, spuse Delum.

— *Sângerează sub soare, da. „ Am fost atât de puţini. Sângele nostru era tulbure şi avea să devină şi mai tulbure. Am văzut nevoia să spulber ceea ce a mai rămas. Căci T'lan Imass erau încă apropiaţi şi foarte agitaţi şi înclinaţi să- şi continue măcelul fără discernământ. Karsa se încruntă. 'T'lan Imass? Nu cunosc acele două cuvinte.*

— Nici eu, răspunse Delum. – Un trib rival, poate. Citeşte mai departe, Karsa Orlong. Ochiul tău este mai iute decât al meu.

„ Şi aşa am despărţit soţul de soţie. Copil din părinte. Frate din sora. Am creat familii noi şi apoi le-am trimis departe. Fiecare într-un loc diferit. Am proclamat Legile Izolării, aşa cum ni le-a dat Icarium, pe care l-am adăpostit cândva şi a cărui inimă a crescut de durere când a văzut ce se întâmplase cu noi. Legile Izolării ar fi mântuirea noastră, curăţarea sângelui şi întărirea copiilor noştri. Pentru toţi cei care urmează şi pentru toţi cei care vor citi aceste cuvinte, aceasta este justificarea mea -"

— Aceste cuvinte mă deranjează, Karsa Orlong.

Karsa aruncă o privire înapoi către Delum. 'De ce? Ele nu înseamnă nimic despre noi. Sunt deliriorile unui bătrân. Prea multe cuvinte – să fi sculptat toate aceste litere ar fi durat ani de zile şi doar un nebun ar face aşa ceva. Un nebun, care a fost îngropat aici, singur, alungat de oamenii lui...

Privirea lui Delum se ascuţi asupra lui Karsa. 'Alungat? Da, cred că ai dreptate, lider de război. Citiţi mai multe – să auzim justificarea lui şi să judecăm noi înşine.

Ridicând din umeri, Karsa şi-a întors atenţia asupra zidului de piatră. „ Pentru a supravieţui, trebuie să uităm. Aşa ne-a spus Icarium. Acele lucruri la care am ajuns, acele lucruri care ne-au înmuiat. Trebuie să le abandonăm. Trebuie să ne demontăm ...” Nu ştiu acel cuvânt „ şi să spulberăm fiecare piatră, fără a lăsa nicio dovadă a ceea ce am fost. Trebuie să ne ardem ...” un alt cuvânt pe care nu-l cunosc, „ şi să nu lăsăm decât cenuşă. Trebuie să ne uităm istoria şi să căutăm doar cele mai vechi legende ale noastre. Legende care povesteau despre o vreme în care trăiam simplu. în păduri. Vânătoarea, sacrificarea peştilor din râuri, creşterea cailor. Când legile noastre erau cele ale răpitorului, ale ucigaşului, când totul era măsurat prin măturarea unei săbii. Legende care vorbeau despre vâlvă, despre crime şi violuri. Trebuie să ne întoarcem la

acele vremuri groaznice. Să ne izolem fluxurile de sânge, să ţesem plase noi, mai mici, de rudenie. Noi fire trebuie să se nască din viol, pentru că numai cu violenţă ar rămâne întâmplări rare şi întâmplătoare. Pentru a ne curăţa sângele, trebuie să uităm tot ce am fost, dar'să găsim ceea ce am fost cândva

— Aici jos, spuse Delum ghemuindu-se. 'Mai jos. Recunosc cuvintele. Citeşte aici, Karsa Orlong.

— E întuneric, Delum Thord, dar voi încerca. Ah, da. Acestea sunt... nume. *„ Am dat acestor noi triburi nume, numele pe care tatăl meu le-a dat fiilor săi."* Şi apoi o listă. *„ Baryd, Sanyd, Phalyd, Urad, Gelad, Manyd, Rathyd şi Lanyd. Acestea, deci, vor fi noile triburi ...* Devine prea întuneric ca să mai citesc, Delum Thord, nici nu îmi doresc, adăugă el, luptându-se cu un fior brusc. Aceste gânduri sunt muşcate de păianjen. Febra transformată în minciuni.

— Phalyd şi Lanyd sunt...

Karsa se îndreptă. – Gata, Delum Thord.

— Numele de Icarium a trăit în noi...

'Suficient!' mârâi Karsa. – Nu există nimic de înţeles aici în aceste cuvinte!

— După cum spui, Karsa Orlong.

Gnaw ieşi din întuneric, unde o fisură mai întunecată era acum evidentă pentru cei doi războinici Teblori.

Delum dădu din cap spre ea. – Corpul sculptorului se află înăuntru.

— Unde, fără îndoială, s-a târât să moară, rânji Karsa. – Să ne întoarcem la Bairoth. Caii pot fi adăpostiţi aici. Vom dormi afară.

Ambii războinici s-au întors şi s-au întors cu paşi mari spre gura peşterii. în spatele lor, Gnaw mai rămase un moment lângă cairn. Soarele părăsise peretele, umplând peştera cu umbre. în întuneric, ochii câinelui pâlpâiau.

Două nopţi mai târziu, s-au aşezat pe cai şi au privit în jos în valea Sunydului. Planul de a atrage urmăritorii Rathyd după ei eşuase, deoarece ultimele două sate pe care le întâlniseră fuseseră de mult abandonate. Traseele din jur fuseseră acoperite

de vegetaţie, iar ploile luaseră cărbunele de pe focare, lăsând pe pământ doar pete negre cu margini roşii.

Şi acum, pe toată lăţimea şi lungimea văii Sunyd, nu puteau vedea niciun
foc.

— Au fugit, mormăi Bairoth.

— Dar nu de la noi, răspunse Delum, dacă satele Sunyd se dovedesc a fi la fel cu acele Rathyd. Acesta este un zbor de mult trecut. Bairoth mormăi. – Atunci unde s-au dus? Ridicând din umeri, Karsa spuse: – Există văi Sunyd la nord de aceasta. O duzină sau mai mult. Şi unele spre sud, de asemenea. Poate că a existat o schismă. Nu contează pentru noi, decât că nu vom mai aduna trofee până când ajungem la Lacul de Argint.

Bairoth îşi dădu umerii. – Lider de război, când ajungem la Lacul Argint, raidul nostru va fi sub roată sau sub soare? Cu valea în faţa noastră goală, am putea tabăra noaptea. Aceste poteci sunt necunoscute, forţându-ne să mergem încet în întuneric.

— Spui adevărul,

Bairoth Gild. Raidul nostru va fi în lumina zilei. Atunci, să ne coborâm până la fundul văii şi să găsim un loc unde să tabărăm.

Roata stelelor parcursese o pătrime din călătoria ei până când războinicii uryd au ajuns la un teren plat şi au găsit un loc de tabără potrivit. Delum, cu ajutorul câinilor, omorâse o jumătate de duzină de iepuri de stâncă în timpul coborârii, pe care acum i-a jupuit şi scuipat în timp ce Bairoth a făcut un mic foc.

Karsa a avut grijă de cai, apoi s-a alăturat celor doi însoţitori ai săi la vatră. Stăteau, aşteptând în tăcere să se gătească carnea, mirosul dulce şi sfârâitul ciudat de necunoscut după atâtea mese de hrană crudă. Karsa simţi că o laşiune i se instalează în muşchi şi abia acum îşi dădu seama cât de obosit devenise.

Iepurii erau gata. Cei trei războinici au mâncat în tăcere. – Delum a vorbit, spuse Bairoth când au terminat, despre cuvintele scrise în peşteră.

Karsa îi aruncă lui Delum o privire. – Delum Thord a vorbit când nu ar fi trebuit. în peşteră, delirioşii

unui nebun, nimic mai mult.

— Le-am luat în considerare, insistă Bairoth, „şi cred că există adevăr ascuns în acele delirii, Karsa Orlong”.

— Credinţă fără rost, Bairoth Gild.

— Cred că nu, lider de război. Numele triburilor-Sunt de acord cu Delum când spune că sunt, printre ele, numele triburilor noastre. „Urad” este mult prea aproape de Uryd pentru a fi accidental, mai ales când trei dintre celelalte nume sunt neschimbate. Desigur, unul dintre acele triburi a dispărut de atunci, dar chiar şi propriile noastre legende şoptesc o vreme în care existau mai multe triburi decât sunt acum. Şi acele două cuvinte pe care nu le ştiai, Karsa Orlong. „Sate grozave” şi „coarţă galbenă”-'

— Nu acestea au fost cuvintele!

— Destul de adevărat, dar asta este cel mai aproape de care ar putea veni Delum. Karsa Orlong, mâna care a inscripţionat acele cuvinte provenea dintr-un loc şi un timp de rafinament, un loc şi un timp în care limba Teblor

era, dacă ceva, mai complexă decât este acum.

Karsa scuipă în foc. – Bairoth Gild, dacă acestea sunt adevăruri aşa cum spui tu şi Delum, tot trebuie să întreb: ce valoare au ele pentru noi acum? Suntem un popor căzut? Asta nu este o revelaţie. Legendele noastre vorbesc toate despre o epocă a gloriei, trecută de mult, când o sută de eroi au păşit printre Teblori, eroi care l-ar face chiar şi pe bunicul meu, Pahlk, să pară doar un copil printre oameni...

Chipul lui Delum la lumina focului era profund încruntat în timp ce a intervenit: – Şi asta este ceea ce mă tulbură, Karsa Orlong. Acele legende şi poveştile lor despre glorie – descriu o epocă puţin diferită de a noastră. Da,jnâi mulţi eroi, fapte mai mari, dar în esenţă aceleaşi, în felul în care am trăit. într-adevăr, deseori se pare că însuşi scopul acestor poveşti este unul al instrucţiunii, al unui cod de comportament, al modului potrivit de a fi Teblor.

Bairoth dădu din cap. – Şi acolo, în acele cuvinte sculptate în peşteră, ni se oferă explicaţia.

— O descriere a modului în care am fi, a adăugat Delum. – Nu, cum *suntem* .

— Nimic nu contează, mârâi Karsa.

— Eram un popor învins, continuă Delum, de parcă n-ar fi auzit. – Redus la un pumn spart. Şi-a ridicat privirea şi a întâlnit ochii lui Karsa peste foc. „Câţi dintre fraţii şi surorile noştri care sunt dăruiţi Feţelor din Stâncă – câţi dintre ei s- au născut cu defecte într-un fel? Prea multe degete de la mâini şi de la picioare, guri fără palate, feţe fără ochi. Am văzut acelaşi lucru printre câinii şi caii noştri, Warleader. Defectele provin din consangvinizare. Acesta este un adevăr. Bătrânul din peşteră, ştia ce-i ameninţa pe poporul nostru, aşa că a creat un mijloc de a ne despărţi, de a ne curăţa'încet sângele tulbure – şi a fost aruncat afară ca un trădător al Teblorilor. Am fost martorii, în acea peşteră, la o crimă străveche...

— Suntem căzuţi, spuse Bairoth, apoi râse.

Privirea lui Delum se îndreptă spre el. – Şi ce ţi se pare atât de amuzant,

Bairoth Gild?

— Dacă trebuie să explic, Delum Thord, atunci nu are rost.

Râsul lui Bairoth îl înfiorase pe Karsa. „Amândoi nu aţi reuşit să înţelegeţi adevăratul sens al tuturor acestor lucruri...”

Bairoth mormăi: – Sensul pe care ai spus că nu a existat, Karsa Orlong?

— Cei căzuţi nu ştiu decât o singură provocare, reluă Karsa. – Şi asta înseamnă să se ridice încă o dată. Teblorii au fost odată puţini, odată învinşi. Aşa să fie. Nu mai suntem puţini. Nici nu am cunoscut înfrângerea de atunci. Cine din zonele joase îndrăzneşte să se aventureze în teritoriile noastre? A venit momentul, spun acum, să facem faţă acestei provocări. Teblorul trebuie să se ridice din nou.

Bairoth a rânjit: – Şi cine ne va conduce? Cine va uni triburile? Ma intreb.'

— Ţine, a bubuit Delum, cu ochii sclipind. – Bairoth Gild, de la tine aud acum invidie nepotrivită. Cu ceea ce am făcut noi trei, cu ceea ce a realizat deja conducătorul nostru de război – spune-mi, Bairoth Gild, umbrele eroilor antici

încă ne devorează întregi? Eu zic că nu. Karsa Orlong merge acum printre aceşti eroi, iar noi mergem cu el.

Bairoth se lăsă încet pe spate, întinzându-şi picioarele lângă vatră. – După cum spui, Delum Thord. Lumina pâlpâitoare a scos la iveală un zâmbet larg care părea îndreptat spre flăcări. „Cine din zonele joase îndrăzneşte să se aventureze în teritoriile noastre?” Karsa Orlong, călătorim pe o vale goală. Golit de Teblor, da. Dar ce i-a alungat? S-ar putea ca înfrângerea să-l urmărească încă o dată pe formidabilul Teblor.

A fost un moment lung când niciunul dintre cei trei nu a vorbit, apoi Delum a adăugat încă un băţ în foc. – S-ar putea, spuse el cu o voce scăzută, să nu existe eroi printre Sunyd.

Bairoth râse. 'Adevărat. Printre toţi Teblori, există doar trei eroi. Va fi suficient, crezi?

— Trei este mai bine decât doi, se răsti Karsa, dar dacă este nevoie, doi vor fi de ajuns.

— Mă rog celor Şapte, Karsa Orlong, ca mintea ta să rămână vreodată liberă de îndoială.

Karsa şi-a dat seama că mâinile i se închiseseră în mâna săbiei. – Atunci, ăsta e gândul tău. Fiul tatălui. Sunt acuzat de slăbiciunea lui Synyg?

Bairoth îl studie pe Karsa, apoi clătină încet din cap. – Tatăl tău nu este slab, Karsa Orlong. Dacă există îndoieli despre care să vorbim aici şi acum, ele se referă la Pahlk şi raidul lui eroic în Lacul Silver.

Karsa era în picioare, cu sabia din lemn de sânge în mâini.

Bairoth nu făcu nicio mişcare. – Tu nu vezi ce văd eu, spuse el încet. – Există potenţialul în tine, Karsa Orlong, de a fi fiul tatălui tău. Am minţit mai devreme când am spus că m-am rugat ca să rămâi fără îndoială. Mă rog pentru exact opusul, lider de război. Mă rog ca îndoiala să vină la tine, să te tempereze cu înţelepciunea ei. Eroii aceia din legendele noastre, Karsa Orlong, erau îngrozitori, erau monştri, pentru că erau străini de incertitudine.

— Stai în faţa mea, Bairoth Gild, căci nu te voi ucide cât timp sabia ta rămâne lângă tine.

— Nu o voi face, Karsa Orlong. Paiele sunt pe

spatele meu, iar tu nu eşti duşmanul meu.

Delum a înaintat cu mâinile pline de pământ, pe care le-a aruncat pe foc între ceilalţi doi bărbaţi. – Este târziu, mormăi el, şi poate, aşa cum sugerează Bairoth, nu suntem la fel de singuri în această vale pe cât credem că suntem. Cel puţin, pot exista observatori de cealaltă parte. Conducător de război, au fost doar cuvinte în noaptea asta. Să lăsăm vărsarea de sânge pentru adevăraţii noştri duşmani.

Karsa rămase în picioare, uitându-se cu privirea la Bairoth Gild. – Cuvinte, mârâi el. – Da, şi pentru cuvintele pe care le-a rostit, Bairoth Gild trebuie să-şi ceară scuze.

— Eu, Bairoth Gild, îmi cer iertare pentru cuvintele mele. Acum, Karsa Orlong, vrei să-ţi laşi sabia?

„Eşti avertizat", a spus Karsa, „nu voi fi atât de uşor liniştit data viitoare".

— Sunt avertizat.

Ierburile şi puieţii recuperaseră satul Sunyd. Traseele care duceau spre şi dinspre el aproape dispăruseră sub mărăcini, dar ici şi colo, printre fundaţiile de piatră ale

caselor circulare, se vedeau semnele de foc şi violenţă.

Delum descălecă şi începu să găsească prin ruine. Au trecut doar câteva clipe până când a găsit primele oase.

Bairoth mormăi. – O petrecere de raid. Unul care nu a lăsat supravieţuitori.

Delum se îndreptă cu o săgeată aşchiată în mâini. „Lowlanders. Sunyd păstrează puţini câini, altfel nu ar fi fost atât de nepregătiţi.

„Acum ne luăm asupra noastră”, a spus Karsa, „nu un raid, ci un război. Călătorim la Silver Lake nu ca Uryd, ci ca Teblor. Şi vom scăpa de răzbunare. Descălecă şi scoase din pachetul de şa patru teci de piele tare, pe care începu să le legă de picioarele lui Havok pentru a proteja calul de mărăcini. Ceilalţi doi războinici au urmat exemplul.

— Condu-ne, conducător de război, spuse Delum când termină, legănându- se pe spatele destrierului său.

Karsa a luat câinele cu trei picioare şi l-a aşezat din nou în spatele greabănului lui Havok. Şi-a recăpătat locul şi se uită la Bairoth.

Războinicul corpulnic a revenit şi el. Ochii îi erau acoperiţi când întâlni privirea lui Karsa. – Condu-ne, conducător de război.

— Vom merge cât de repede ne permite pământul, spuse Karsa, trăgând câinele cu trei picioare pe coapse. „Odată dincolo de această vale, ne îndreptăm spre nord, apoi din nou spre est. Până mâine seară vom fi aproape de Bone Pass, calea spre sud care ne va duce la Silver Lake.

— Şi dacă întâlnim pe drum de pământeni?

— Atunci, Bairoth Gild, vom începe să adunăm trofee. Dar nimănui nu trebuie lăsat să scape, pentru că atacul nostru asupra fermei trebuie să fie o surpriză completă, ca nu cumva copiii să fugă.

Au ocolit satul până au ajuns la o potecă care îi ducea în pădure. Sub copaci era mai puţin tufăş, permiţându-le să călărească la un galop lent. în scurt timp, poteca a început să urce pe partea văii. La amurg, au ajuns pe vârf. Caii aburind sub ei, cei trei războinici s-au oprit.

Ajunseseră la marginea escarpului. Spre nord şi est

şi încă scăldat în lumina aurie a soarelui, orizontul era o linie zimţată de munţi, cu vârfurile acoperite de zăpadă cu râuri de alb întinzându-le pe flancuri. Direct în faţa lor, după o picătură simplă de trei sute sau mai mulţi paşi, se întindea un bazin vast, împădurit.

— Nu văd niciun incendiu, spuse Delum, cercetând valea acoperită cu umbră.

— Acum trebuie să ocolim această margine, spre nord, spuse Karsa. – Aici nu există poteci care să spargă stâncă.

— Caii au nevoie de odihnă, spuse Delum. – Dar suntem foarte vizibili aici, conducător de război.

— Atunci îi vom merge mai departe, spuse Karsa, descălecând. Când a pus câinele cu trei picioare pe pământ, Gnaw s-a mutat alături de ea. Karsa a adunat singurul frâu al lui Havok. Un traseu de joc a urmat linia crestei de-a lungul vârfului încă treizeci de paşi înainte de a coborî uşor, suficient pentru a îndepărta silueta pe care o făcuseră pe cer.

Ei au continuat până când roata stelelor a

terminat o cincime din trecerea ei, după care au găsit un cui de sac cu pereţi înalţi chiar lângă potecă în care să-şi facă tabăra. Delum începu să pregătească masa în timp ce Bairoth freca caii.

Luând cu el pe Roşea şi partenerul său, Karsa a cercetat calea din faţă. Până acum, singurele urme pe care le văzuseră erau cele de la capre de munte şi oi sălbatice. Creasta începuse o coborâre lentă, întreruptă, şi ştia că, undeva în faţă, va exista un râu care duce scurgerile din lanţul de nord al munţilor şi o cascadă care tăia o crestătură în coasta stâncii.

Ambii câini s-au speriat brusc în întuneric, lovindu-se de picioarele lui Karsa în timp ce se retrăgeau dintr-o altă fundătură din stânga. întinzând o mână în jos pentru a-l calma pe Roşea, a găsit fiara tremurând. Karsa şi-a scos sabia. A adulmecat aerul, dar nu a simţit nimic rău, nici nu se auzea niciun sunet din fundul învăluit în întuneric, iar Karsa era suficient de aproape pentru a auzi respiraţia dacă s-ar fi ascuns cineva în ea.

El se îndreptă înainte.

O placă plată masivă

domina podeaua de piatră, lăsând doar un spaţiu pentru antebraţ pe cele trei laturi unde se ridicau pereţii de stâncă. Suprafaţa plăcii era neîmpodobită, dar o lumină cenuşie slabă părea să emane din piatra însăşi. Karsa se apropie, apoi se ghemui încet în faţa mâinii singuratice şi nemişcate care ieşea din marginea cea mai apropiată a plăcii. Era slăbit, dar întreg, pielea de un albastru-verde lăptos, unghiile ciobite şi zdrenţuite, degetele petice în praf alb.

Fiecare spaţiu aflat la îndemâna acelei mâini era gravat în şanţuri, tăiat adânc în podeaua de piatră – cât de adânc puteau atinge degetele – într-un model haotic, haşurat în cruce.

Karsa vedea că mâna nu era nici Teblor, nici de câmpie, dar ca mărime undeva la mijloc, oasele proeminente, degetele înguste şi prea lungi şi părând să aibă mult prea multe articulaţii.

Ceva din prezenţa lui Karsa – poate respiraţia lui în timp ce se apleca în biroul său – a fost simţit, pentru că mâna a avut brusc spasme, smucindu-se în jos pentru a se întinde, cu

degetele desfăcute, pe stâncă. Iar Karsa a văzut acum semnele inconfundabile că animalele atacaseră acea mână în trecut-lupi de munte şi creaturi, totuşi mai feroce. Fusese mestecat, gheare şi roade, deşi, se părea, niciodată rupt. încă o dată nemişcat, stătea lipit de pământ.

Auzind paşi în spatele lui, Karsa se ridică şi se întoarse. Delum şi Bairoth, cu armele scoase, şi-au croit drum pe potecă. Karsa se îndreptă spre ei.

Bairoth bubui: – Cei doi câini ai tăi s-au furişat înapoi la noi.

— Ce ai găsit, conducător de război? întrebă Delum în şoaptă.

— Un demon, răspunse el. – Fixat pentru eternitate sub acea piatră. încă trăieşte.

— Forkassalul.

'Chiar şi aşa. Se pare că există mult adevăr în legendele noastre.

Bairoth trecu şi se apropie de lespede. S-a ghemuit în faţa mâinii şi a studiat-o mult în întuneric, apoi s-a îndreptat şi s-a întors înapoi. – Forkassal. Demonul munţilor, Cel care a căutat pacea.'

— Pe vremea Războaielor Spiritelor, când vechii noştri zei erau tineri, spuse Delum. – Ce, Karsa Orlong, îţi aminteşti de povestea aceea? A fost atât de scurt, nimic mai mult decât bucăţi rupte. Bătrânii înşişi au recunoscut că cea mai mare parte a fost pierdută cu mult timp în urmă, înainte ca cei Şapte să se trezească.

— Bucăţi, încuviinţă Karsa. „Războaiele spiritelor au fost două, poate trei invazii şi au avut prea puţin de-a face cu Teblori. Zei şi demoni străini. Bătăliile lor au zguduit munţii şi apoi a rămas o singură forţă...

— în poveştile acelea, interveni Delum, sunt singurele menţiuni despre Icarium. Karsa Orlong, s-ar putea ca T'lan Imass – despre care se vorbeşte în peştera acelui bătrân – să aparţină Războaielor Spiritelor şi că ei au fost învingătorii, care apoi au plecat pentru a nu se mai întoarce niciodată. S-ar putea ca Războiul Spiritelor să fi fost cel care ne-a spulberat poporul.

Privirea lui Bairoth rămase pe lespede. Acum a vorbit. – Demonul trebuie eliberat.

Atât Karsa, cât şi Delum s-au întors spre el, tăcuţi de declaraţie.

— Nu spune nimic, continuă Bairoth, până nu termin. S-a spus că Forkassal a venit la locul Războiului Spiritelor, căutând să facă pace între concurenţi. Aceasta este una dintre bucăţile rupte ale poveştii. Pentru efortul demonului a fost distrus. Asta este o altă bucată. Şi Icarium a căutat să pună capăt războiului, dar a ajuns prea târziu, iar învingătorii ştiau că nu îl pot învinge aşa că nici nu au încercat. O a treia bucată. Delum Thord, cuvintele din peşteră vorbeau şi despre Icarium, da?

— Au făcut-o, Bairoth Gild. Icarium le-a dat Teblorilor legile care ne asigurau supravieţuirea.

— Cu toate acestea, dacă ar fi putut, T'lan Imass ar fi pus o piatră şi pe el. După aceste cuvinte, Bairoth a tăcut.

Karsa se răsuci şi se îndreptă spre lespede. Luminescenţa sa era neconcordantă pe alocuri, sugerând vechimea vrăjitoriei, o dizolvare lentă a puterii investite în ea. Bătrânii Teblori făceau

magie, dar doar rar. De la trezirea Feţelor din Stâncă, vrăjitoria a venit ca o vizită, închisă în limitele somnului sau transei. Vechile legende vorbeau despre demonstraţii vicioase de magie deschisă, despre arme de frică temperate cu blesteme, dar Karsa bănuia că acestea nu erau decât invenţii elaborate pentru a împleti culori îndrăzneţe în poveşti. Se încruntă. – Nu înţeleg această magie, spuse el.

Bairoth şi Delum i s-au alăturat.

Mâna încă zăcea plată, nemişcată.

— Mă întreb dacă demonul ne poate auzi cuvintele, spuse Delum.

Bairoth mormăi. „Chiar dacă ar putea, de ce le-ar înţelege? Sesirii vorbesc o altă limbă. Demonii trebuie să aibă şi a lor.

„Totuşi a venit să facă pace...”

— Nu ne poate auzi, a afirmat Karsa. „Nu poate face altceva decât să simtă prezenţa cuiva... a ceva”.

Ridicând din umeri, Bairoth se ghemui lângă lespede. întinse mâna, ezită, apoi îşi aşeză palma de piatră. „Nu este nici cald, nici rece. Magia ei nu este

pentru noi.

— Atunci nu este menit să protejeze, ci doar să ţină, sugeră Delum.

— Noi trei ar trebui să putem să-l ridicăm.

Karsa a studiat Bairoth. – Ce vrei să trezeşti aici, Bairoth Gild?

Uriaşul războinic ridică privirea, cu ochii îngustaţi. Apoi sprâncenele i s-au ridicat şi a zâmbit. – Un aducător de pace?

— Nu există nicio valoare în pace.

— Trebuie să fie pace între teblori, altfel nu vor fi niciodată uniţi.

Karsa îşi înclină capul, luând în considerare cuvintele lui Bairoth.

— Poate că acest demon a înnebunit, mormăi Delum. – Cât timp, prins sub această stâncă?

— Suntem trei, spuse Bairoth.

„Totuşi, acest demon este dintr-o perioadă în care am fost învinşi şi dacă aceşti T'lan Imass au fost cei care l-au închis pe acest demon, au făcut-o pentru că nu l-au putut ucide. Bairoth Gild, noi trei am fi ca nimic pentru această creatură.

„Ne-am fi câştigat recunoştinţa.”

„Febra nebuniei nu

cunoaşte prieteni”.

Ambii războinici se uitară la Karsa. „Nu putem cunoaşte mintea unui demon”, a spus el. „Dar putem vedea un lucru şi acesta este modul în care încă încearcă să se protejeze. Această mână singură â apărat tot felul de fiare. în asta, văd o ţinere de scop.

— Răbdarea unui nemuritor. Bairoth dădu din cap. – Văd la fel ca tine, Karsa Orlong.

Karsa s-a confruntat cu Delum. – Delum Thord, mai ai îndoieli?

— Da, Conducător de Război, dar voi da efortului tău puterea mea, pentru că văd decizia în ochii tăi. Aşa să fie.'

Fără un alt cuvânt, cei trei Uryd s-au poziţionat de-a lungul unei laturi a plăcii de piatră. S-au ghemuit, cu mâinile întinse pentru a prinde marginea.

— Cu a patra suflare, îi instrui Karsa.

Piatra se ridică cu un zgomot de măcinat, de zgârietură, o cernere de praf. Un zvâcnire concertată a trimis-o peste peretele de stâncă.

Silueta fusese prinsă pe o parte. Greutatea imensă a

plăcii trebuie să fi dislocat oase şi muşchi zdrobit, dar nu fusese suficientă pentru a-l învinge pe demon, pentru că, de-a lungul mileniilor, a scos o groapă aspră şi neuniformă pe jumătate din lungimea corpului său îngust şi ciudat de alungit. . Mâna prinsă sub acel corp îşi făcuse mai întâi un spaţiu, apoi lucrase încet şolduri pentru şold şi umăr. Ambele picioare, care erau goale, reuşiseră ceva asemănător. Pânzele de păianjen şi praful de piatră de pământ acopereau silueta ca un giulgiu cenuşiu plictisitor, iar aerul învechit care se ridica din spaţiu se învârtea vizibil în evadarea lui languroasă, plin de o duhoare ciudată, asemănătoare insectei.

Cei trei războinici stăteau uitându-se de sus la demon.

încă nu trebuia să se mişte, dar chiar şi aşa îi vedeau ciudăţenia. Membre alungite, extraarticulate, pielea întinsă întinsă şi palidă ca lumina lunii. O masă de păr albastru-negru răspândit de pe capul cu faţa în jos, ca nişte rădăcini fine, formând o zăbrele peste podeaua de piatră. Demonul era gol şi femeie.

Membrele au spasmat.

Bairoth se apropie şi vorbi pe un ton scăzut şi liniştitor. – Eşti eliberat, Demon. Suntem Teblor, din tribul Uryd. Dacă vrei, te-am ajuta. Spune-ne ce ai
nevoie.

Membrele îşi încetaseră spasmele şi acum tremurau. încet, demonul şi-a ridicat capul. Mana care cunoscuse o eternitate de întuneric alunecă de sub trupul ei, cercetând podeaua plată de piatră. Vârfurile degetelor au tăiat firele de păr şi acele şuviţe au căzut în praf. Mâna se aşeză într-un mod care se potrivea cu opusul ei. Muşchii s-au încordat de-a lungul braţelor, gâtului şi umerilor, iar demonul s-a ridicat, în trepte zguduite, tremurătoare. Şi-a lăsat părul în foi negre de praf până când pateul i s-a dezvăluit, neted şi alb.

Bairoth s-a mişcat să-şi ia greutatea, dar Karsa a rupt o mână pentru a-l reţine. – Nu, Bairoth Gild, a cunoscut destulă presiune care nu era a ei. Nu cred că ar fi atinsă, nu pentru mult timp, poate niciodată niciodată.

Privirea cu glugă a lui Bairoth s-a fixat pe Karsa pentru o clipă lungă, apoi a

oftat şi a spus: „Karsa Orlong, aud înţelepciune în cuvintele tale. Din nou şi din nou, mă surprinzi – nu, nu am vrut să insult. Sunt târâtă spre admiraţie – lasă-mi cuvintele mele tăiate.

Karsa a ridicat din umeri, ochii întorcându-se încă o dată la demon. „Nu putem decât să aşteptăm, acum. Un demon cunoaşte setea? Foame? Al ei este un gât care nu mai cunoaşte apă de generaţii, un stomac care şi-a uitat rostul, plămâni care nu au respirat din plin de când s-a aşezat placa. Noroc că este şi noapte, căci soarele ar putea fi ca focul pentru ochii ei... Se opri atunci, căci demonul, în mâini şi în genunchi, îi ridicase capul şi îi puteau vedea faţa pentru prima dată.

Piele ca o marmură lustruită, lipsită de defecte, o sprânceană largă peste ochi enormi de la miezul nopţii care păreau uscaţi şi plaţi, ca onixul sub un strat de praf. Pometţi înalţi, fulgeraţi, o gură largă ofilit şi încrustă cu cristale fine.

— Nu există apă în ea, spuse Delum. 'Nici unul.' S-a dat înapoi, apoi a pornit spre tabăra lor.

Femeia se aşeză încet

pe spate, apoi se strădui să se ridice.

Era greu de urmărit, dar ambii războinici s-au ţinut înapoi, încordaţi să o prindă în cazul în care cădea.

Se părea că a observat asta şi o parte a gurii ei s-a curbat în sus o fracţiune.

Acea smucitură ia transformat faţa şi, ca răspuns, Karsa simţi o lovitură de ciocan în piept. îşi bate joc de propria ei stare rău. Aceasta, prima ei emoţie după ce a fost eliberată. Ruşine, dar găsim umorul din ea. Ascultă-mă, Urugal Ţesutul, îi voi face pe cei care au întemniţat-o să regrete fapta lor, dacă ei sau urmaşii lor mai trăiesc. Aceşti T'lan Imass-au făcut din mine un duşman. Eu, Karsa Orlong, jur.

Delum s-a întors cu o ostracă de apă, paşii lui încetinind când a văzut-o stând în picioare.

Era slabă, corpul ei era o colecţie de planuri şi unghiuri. Sânii ei erau înalţi şi depărtaţi, sternul ei proeminent între ei. Părea să aibă mult prea multe coaste, în înălţime, era ca un copil Teblor.

Ea văzu ochiul din mâinile lui Delum, dar nu

făcu niciun gest spre ea. în schimb, se întoarse pentru a-şi fixa privirea asupra locului în care zăcuse.

Karsa putea să-şi vadă rasuflarea şi scăderea, dar, de altfel, era nemişcată.

a vorbit Bairoth. – Tu eşti Forkassal?

Ea se uită la el şi zâmbi încă o dată pe jumătate.

— Suntem Teblor, continuă Bairoth, la care zâmbetul ei s-a lărgit uşor în ceea ce era pentru Karsa o recunoaştere clară, deşi ciudat de aromat de amuzament.

— Ea te înţelege, observă Karsa.

Delum se apropie cu ochiul. Ea îi aruncă o privire şi clătină din cap. El s-a oprit.

Karsa văzu acum că o parte din praful dispăruse din ochi şi că buzele ei erau acum puţin mai pline. – îşi revine, spuse el.

„Libertatea era tot ce avea nevoie”, a spus Bairoth.

— în felul în care lichenul întărit de soare se înmoaie noaptea, spuse Karsa. „Setea ei este potolită de aerul însuşi...”

Ea îl înfruntă brusc, trupul ei înţepenindu-se. – Dacă am dat motive de

jignire...

înainte ca Karsa să tragă o nouă suflare, ea era peste el. Cinci lovituri de contuzie asupra corpului său şi s-a trezit întins pe spate, podeaua tare de piatră usturând de parcă ar fi întins pe un cuib de furnici de foc. Nu era aer în plămânii lui. Agonia a tunat prin el. Nu se putea mişca. Auzi strigătul de război al lui Delum – întrerupt cu un mormăit sugrumat – apoi zgomotul altui corp lovind pământul.

Bairoth strigă dintr-o parte: – Forkassal! Ţine! Lasă-l... Karsa clipi printre ochii plini de lacrimi, în timp ce chipul ei plutea deasupra lui. Se apropie, ochii strălucind acum ca nişte bazine negre, buzele pline şi aproape violet în lumina stelelor.

Cu o voce răguşită, ea i-a şoptit în limba Teblor: „Nu te vor părăsi, nu-i aşa? Aceştia odată duşmani ai mei'. Se pare că nu le-a fost de ajuns să le sfărâm oasele. Ceva în ochii ei s-a înmuiat uşor. – Cei tăi merită mai bine. Faţa se retrase încet. – Cred că trebuie să aştept. Aşteaptă şi vezi ce vine din tine, înainte de a decide dacă îţi voi da, Războinicul,

pacea mea veşnică. Vocea lui Bairoth de la o duzină de paşi depărtare: – Forkassal! Se îndreptă şi se întoarse cu o fluiditate extraordinară. – Ai căzut departe, ca să răsturneşti aşa numele genului meu, ca să nu mai vorbim de al tău. Sunt Forkrul Assail, tânăr războinic, nu demon. Sunt numit Calm, Aducător al Păcii şi te avertizez că dorinţa de a-î livra este foarte puternică în mine în acest moment, aşa că scoate-ţi mâna din acea armă.

— Dar te-am eliberat! strigă Bairoth. – Totuşi i-ai doborât pe Karsa şi Delum!

Ea a râs. – Iar Icarium şi acei blestemată T'lan Imass nu vor fi mulţumiţi că le-aţi anulat munca. Din nou, este posibil ca Icarium să nu-şi amintească să fi făcut acest lucru, iar T'lan Imass sunt departe. Ei bine, nu le voi da o a doua şansă. Dar ştiu recunoştinţa, Războinicul, aşa că îţi ofer asta. A fost ales cel numit Karsa. Dacă ar fi să-ţi spun chiar şi puţinul pe care îl simt despre scopul lui final, ai căuta să-l ucizi. Dar vă spun că nu ar avea nicio valoare în asta, pentru că cei care îl

folosesc vor alege pur şi simplu altul. Nu. Fii atent la acest prieten al tău. Păzeşte-l. Va veni o vreme când va fi pregătit să schimbe lumea. Şi când va veni acel moment, voi fi acolo. Căci eu aduc pacea. Când soseşte acel moment, încetează să-l păzeşti. Dă-te înapoi, aşa cum ai făcut acum.

Karsa trase o suflare plângănoasă în plămânii lui zdruncinaţi. La un val de greaţă, s-a răsucit pe o parte şi a vărsat pe podeaua pietroasă de piatră. între gâfâit şi tuse, l-a auzit pe Forkrul Assail – femeia pe nume Calm – îndepărtându-se.

O clipă mai târziu, Bairoth îngenunche lângă Karsa. – Delum este grav rănit, conducător de război, spuse el. – Se scurge lichid dintr-o crăpătură a capului lui. Karsa Orlong, regret că am eliberat această... această creatură. Delum avea îndoieli. Totuşi el...

Karsa tuşi şi scuipă, apoi, luptându-se cu valuri de durere din pieptul lui bătut, se ridică în picioare. – Nu puteai să ştii, Bairoth Gild, mormăi el, ştergându-şi lacrimile de pe ochi.

— Lider de război,

nu mi-am scos arma. Nu am căutat să te protejez, aşa cum a făcut Delum Thord...

— Ceea ce ne lasă pe unul dintre noi sănătos, mârâi Karsa, clătinându-se spre locul în care zăcea Delum peste potecă. Fusese aruncat la o oarecare distanţă, de ceea ce părea a fi o singură lovitură. încrucişate pe fruntea lui erau patru impresii adânci, pielea despicată, lichid gălbui curgând din osul perforat de dedesubt. *Vârfurile degetelor ei* . Ochii lui Delum erau mari, totuşi tulburi de confuzie. Secţiuni întregi ale feţei lui s-au slăbit, de parcă niciun gând subiacent nu le-ar fi putut ţine la o expresie.

Bairoth i s-a alăturat. – Vezi, lichidul este limpede. Este sânge-gând. Delum Thord nu se va întoarce cu o astfel de accidentare.

— Nu, murmură Karsa, nu o va face. Nimeni care pierde sângele gândurilor nu o face vreodată.

'Este vina mea.'

— Nu, Delum a făcut o greşeală, Bairoth Gild. Sunt ucis? Forkassal a ales să nu mă omoare. Delum ar fi trebuit să facă aşa cum ai făcut tu... nimic.

Bairoth tresări. – Ea a vorbit cu tine, Karsa Orlong. Am auzit-o şoptind. Ce a spus ea?'

— Puţin aş putea înţelege, cu excepţia faptului că pacea pe care o aduce ea este moartea.

„Legendele noastre s-au răsucit cu timpul”.

— Au, Bairoth Gild. Haide, trebuie să înfăşurăm rănile lui Delum. Sângele-gând se va aduna în bandaje şi se va usca şi astfel coagula găurile. Poate că nu se va scurge atât de mult atunci şi el va veni pe o parte din drum înapoi la noi.

Cei doi războinici au pornit spre tabăra lor. Când au ajuns, au găsit câinii înghesuiţi împreună,^tremurând de fiori. Prin centrul poienii treceau urmele picioarelor lui Calm. îndreptându-se spre sud.

Un vânt răcoros şi rece ţinea de-a lungul marginii escarpului. Karsa Orlong stătea cu spatele lipit de peretele de stâncă, privindu-l pe Delum Thord mişcându-se pe mâini şi în genunchi printre câini. întinzând mâna şi adunând fiarele aproape, pentru â le mângâia şi a înghiţi. Sunete blânde, cântâituri emise de

Delum Thord, zâmbetul nu părăseşte niciodată jumătatea feţei lui care încă funcţiona.

Câinii erau vânători. Au suferit manipularea cu expresii mizerabile care uneori deveneau feroce, mârâituri joase punctate cu pocnituri de avertizare ale fălcilor – la care Delum Thord părea indiferent.

Roşea, întinsă la picioarele lui Karsa, urmări cu ochi adormiţi târârile aleatorii ale lui Delum prin haita.

Delum Thord îi luase aproape o zi să se întoarcă la ei, o călătorie care lăsase în urmă o mare parte din războinic. Trecuse o altă zi în timp ce Karsa şi Bairoth aşteptau să vadă dacă mai vor veni, suficientă pentru a-i trimite lumină în ochi, suficientă pentru a-i dărui lui Delum Thord capacitatea de a se uita din nou la însoţitorii săi. Dar nu fusese nicio schimbare. Nu i-a văzut deloc. Doar câinii.

Bairoth plecase mai devreme la vânătoare, dar Karsa simţi, pe măsură ce ziua se întindea, că Bairoth Gild alesese să evite tabăra din alte motive. Eliberarea demonului îl luase pe Delum de la ei şi cuvintele lui

Bairoth fuseseră cele care dăduseră cea mai amară răsplată. Karsa nu înţelegea astfel de sentimente, această nevoie de a se auto-implica un fel de pedeapsă. Eroarea îi aparţinuse lui Delum, trăgându-şi lama împotriva demonului. Coastele dureroase ale lui Karsa atestau priceperea marţială a Forkrul Assail – ea atacase cu o viteză impresionantă, mai repede decât orice mai văzuse Karsa înainte, cu atât mai puţin înfruntată. Cei trei Teblori erau ca nişte copii înaintea ei. Delum ar fi trebuit să vadă că, instantaneu, ar fi trebuit să-şi ţină mâna aşa cum făcuse Bairoth.

în schimb, războinicul fusese prost, iar acum se târa printre câini. Feţelor din stâncă nu le era milă de războinicii proşti, aşa că de ce ar trebui Karsa Orlong? Bairoth Gild se răsfăţa, transformând regretul, mila şi pedepsirea în nectare dulci, lăsându-l să rătăcească ca un beţiv chinuit.

Karsa era repede fără răbdare. Călătoria trebuie reluată. Dacă ceva l-ar putea întoarce pe Delum Thord la sine, atunci ar fi luptă, furia

înverşunată a sângelui care ar fi treaz sufletul.

Paşi de pe potecă. Capul lui Gnaw s-a întors, dar distracţia a fost doar o clipă.

Bairoth Gild păşi în vizor, cu carcasa unei capre sălbatice drapată peste un umăr. Se opri pentru a-l studia pe Delum Thord, apoi lăsă capra să cadă într-un zgomot de copite. Şi-a scos cuţitul de măcelărit şi a îngenuncheat lângă el.

— Am mai pierdut o zi, spuse Karsa.

— Vânatul este rar, răspunse Bairoth, tăind burta caprei. Câinii s-au mutat într-un semicerc în aşteptare, Delum urmând să-şi ia locul printre ei. Bairoth a tăiat ţesuturile de legătură şi a început să arunce organe îmbibate de sânge către fiare. Niciunul nu a făcut o mişcare.

Karsa îl bătu pe Gnaw pe flanc, iar fiara se ridică şi înainta, urmată de perechea ei cu trei picioare. Gnaw adulmecă ofrandele, fiecare pe rând, şi s-a aşezat pe ficatul de capră, în timp ce perechea lui alegea inima. Au plecat fiecare cu premiile lor. Câinii rămaşi s-au apropiat apoi de ceea ce a rămas, pocnindu-se şi certându-se. Delum s-a

năpustit în faţă pentru a smulge un plămân din fălcile unuia dintre câini, dezvăluindu-şi dinţii în încercare. S-a grăbit într-o parte, aplecându-se deasupra premiului său.

Karsa a privit cum Gnaw se ridică şi se îndrepta spre Delum Thord, l-a văzut cum Delum, scâncind, lăsă să cadă plămânul, apoi se ghemui, cu capul în jos, în timp ce Gnaw lingă sângele din jurul organului pentru câteva clipe, apoi se întoarse înapoi la propria masă.

Mormăind, Karsa spuse: „Haita lui Gnaw a crescut cu una”. Nu primi nici un răspuns şi se uită spre Bairoth privindu-l îngrozit la Delum. – îi vezi zâmbetul, Bairoth Gild? Delum Thord şi-a găsit fericirea şi asta ne spune că nu se va mai întoarce, pentru că de ce ar face-o?

Bairoth se uită în jos la mâinile lui însângerate, la cuţitul de măcelărie care strălucea în roşu în lumina muritoare. – Nu ştii că nu suferi, lider de război? întrebă el în şoaptă.

'Nu. El nu este mort.

— Mai bine ar fi fost! se răsti Bairoth.

— Atunci ucide-l.

Ură crudă a izbucnit în ochii lui Bairoth. – Karsa Orlong, ce ţi-a spus ea?

Karsa se încruntă la întrebarea neaşteptată, apoi ridică din umeri. – M-a blestemat pentru ignoranţa mea. Cuvinte care nu m-au putut răni, pentru că eram indiferent la tot ce a rostit ea.

Ochii lui Bairoth se îngustară. – Faceţi din ceea ce s-a întâmplat o glumă? Conducător de război, nu mă mai conduci. Nu-ţi voi păzi flancul în acest război blestemat al tău. Am pierdut prea multe...

— Există slăbiciune în tine, Bairoth Gild. Am ştiut asta tot timpul. De ani de zile, ştiu asta. Nu eşti diferit de ceea ce a devenit Delum şi acest adevăr este cel care acum te bântuie atât de mult. Ai crezut cu adevărat că ne vom întoarce cu toţii din această călătorie fără cicatrici? Ne-ai crezut imuni la duşmanii noştri?

'Deci *crezi*...'

Râsul lui Karsa a fost aspru. – Eşti un prost, Bairoth Gild. Cum am ajuns atât de departe? Prin ţinuturile Rathyd şi Sunyd? Prin bătăliile pe care le-am purtat? Victoria noastră nu a fost darul celor Şapte.

Succesul a fost cioplit de priceperea noastră cu săbiile şi de conducerea mea. Totuşi, tot ce ai văzut în mine a fost o bravada, aşa cum ar veni de la un tânăr proaspăt la căile războinicului. Te-ai amăgit pe tine însuţi şi ţi-a dat mângâiere. Nu eşti superiorul meu, Bairoth Gild, în nimic.

Bairoth Gild se uită cu ochii mari, mâinile purpurie tremurând.

— Şi acum, mârâi Karsa, dacă ai supravieţui. Supravieţuieşte acestei călătorii. Supravieţuieşte -*mă* , atunci îţi sugerez să înveţi din nou valoarea de a urma. Viaţa ta este în mâinile liderului tău. Urmează-mă până la victorie, Bairoth Gild, sau cade pe marginea drumului. Oricum, voi spune povestea cu cuvinte adevărate. Deci, cum ai avea-o?

Emoţiile au zburat ca un foc de sălbăticie pe chipul lat şi brusc palid al lui Bairoth. Â tras o jumătate de duzină de respiraţii chinuite.

— Eu conduc această haită, spuse Karsa încet, şi nimeni altul. Mă provoci?

Bairoth s-a aşezat încet

pe coapse, schimbând strânsoarea cuţitului de măcelărit, privirea lui aşezându-se, acum la nivelul lui Karsa. – Suntem iubiţi de multă vreme, Dayliss şi cu mine, Nu ştiai nimic, chiar dacă râdeam de eforturile tale stângace de a o curta. în fiecare zi te-ai paşi între noi, plin de cuvinte îndrăzneţe, mereu provocându-mă, căutând mereu să mă slăbească în ochii ei. Dar am râs înăuntru, Dayliss şi cu mine, şi am petrecut nopţile în braţele celuilalt. Karsa Orlong, s-ar putea sa fii singurul care se va întoarce în satul nostru – într-adevăr, cred că vei fi sigur de asta, aşa că viaţa mea este la fel de bine ca s-a încheiat deja, dar nu mă tem de asta. Şi când te vei întoarce în sat, conducător de război, o vei face pe Dayliss soţia ta. Dar un adevăr va rămâne cu tine până la sfârşitul zilelor tale şi anume: cu Dayliss, nu eu am fost cel care te- am urmat, ci tu. Şi nu poţi face nimic pentru a schimba asta.

Karsa îşi dezvălui încet dinţii. – Dayliss? Soţia mea? Nu cred. Nu, în schimb o voi denunţa tribului. Sa fi stat cu un bărbat, nu cu soţul ei.

Ea va fi tunsă şi apoi o voi revendica – ca sclava mea...

Bairoth se lansă spre Karsa, cu cuţitul fulgerând prin întuneric. Cu spatele la zidul de piatră, Karsa nu reuşi decât să se rostogolească lateral, care nu-i dădea timp să-şi găsească picioarele înainte ca Bairoth să fie peste el, cu un braţ înfăşurându-l în jurul gâtului, arcuindu-l pe spate, cu lama tare a cuţitului înţepându-i pieptul, arăta să-i conducă gâtul.

Apoi câinii s-au abătut asupra lor amândoi, tunete, lovituri zguduitoare, mârâituri, ciocnirea caninilor, dinţii lovindu-se prin piele.

Bairoth ţipă, s-a îndepărtat, braţul eliberând-o pe Karsa.

Rulându-se pe spate, Karsa îl văzu pe celălalt războinic împiedicându-se, câinii atârnând de fălci de ambele braţe, Roşea cu dinţii înfipţi în şoldul lui Bairoth, alte fiare aruncându-se în faţă, căutând încă mai multe prize. Se poticneşte, apoi se prăbuşeşte la pământ.

'Departe!' urlă Karsâ. ’

Câinii tresară, s-au eliberat şi s-au dat înapoi, încă mârâind. într-o parte,

Karsa îl văzu în timp ce se ridică în picioare, ghemui pe Delum, cu faţa răsucită într-un zâmbet sălbatic, ochii strălucind, mâinile atârnând jos de pământ şi smulgând spasmod de nimic. Apoi, privirea lui trecând pe lângă Delum, Karsa se înţepeni. El şuieră şi câinii au tăcut perfect.

Bairoth se rostogoli pe mâini şi genunchi, ridicând capul.

Karsa făcu un gest, apoi arătă cu degetul.

Se auzi o licărire a torţei pe poteca din faţă. încă la o sută sau mai mulţi paşi depărtare, apropiindu-se încet. Având în vedere felul în care sunetul era prins în fundătură, era puţin probabil ca luptele să fi fost auzite.

Ignorându-l pe Bairoth, Karsa şi-a scos sabia şi a pornit spre ea. Dacă Sunyd, atunci cei care s-au apropiat manifestau o neglijenţă pe care intenţiona să o facă fatală. Mai probabil, erau oameni de ses. Putea să vadă acum, în timp ce trecea din umbră în umbră pe potecă, că erau cel puţin o jumătate de duzină de torţe – o petrecere considerabilă, atunci. Acum auzea voci, limba urâtă a

locuitorilor de jos.

Bairoth se ridică alături de el. îşi scosese propria sabie. Sângele curgea din rănile perforate de pe braţe, curgea pe şold. Karsa se încruntă la el, îi făcu semn înapoi.

Făcând o grimasă, Bairoth se retrase.

Sesirii ajunseseră în cul-de-sac unde demonul fusese inchis. Jocul torţelor dansa pe zidurile înalte de piatră. Vocile se înălţară mai tare, tăiate de alarmă.

Karsa alunecă înainte în tăcere până când ajunse chiar dincolo de balta de lumină. A văzut nouă locuitori ai pământului, adunaţi pentru a examina groapa acum goală din centrul poienii. Doi erau bine blindaţi şi cârmaţi, ţinând în leagăn arbalete grele, cu săbii lungi cu centuri la şold, poziţionaţi la intrarea în cul-de- sac şi urmărind poteca. într-o parte erau patru bărbaţi îmbrăcaţi în haine de culoarea pământului, cu părul împletit, tras înainte şi înnodat peste stern; niciunul dintre aceştia nu purta arme.

Cei trei rămaşi aveau aspect de cercetaşi, purtând piele strânsă, înarmaţi cu

arcuri scurte şi cuţite de vânătoare. Tatuajele de clan le-au întins sprâncenele. Unul dintre aceştia părea să fie responsabil, căci vorbea pe un ton dur, parcă dădea comenzi.' Ceilalţi doi cercetaşi erau ghemuiţi lângă groapă, cu ochii studiind podeaua de piatră.

Ambii paznici stăteau în lumina torţelor, lăsându-i efectiv orbi la întunericul de dincolo. Nici unul nu părea deosebit de vigilent.

Karsa şi-a ajustat strânsoarea săbiei de sânge, cu privirea aţintită pe paznicul cel mai apropiat de el.

Apoi a încărcat.

Capul a zburat din umeri, cu sânge. Goana precipită a lui Karsa l-a dus acolo unde stătuse celălalt paznic, pentru a-l găsi pe pământeanul că nu mai era acolo. Blestemând, Teblorul se învârti, se închide asupra celor trei cercetaşi.

Care deja se împrăştiaseră, lame de fier negru şuierând din teci.

Karsa râse. în cul-de-sac cu pereţi înalţi era puţin loc şi singura şansă de scăpare ar fi trebuit să fie prin el.

Unul dintre cercetaşi a strigat ceva, apoi a sărit înainte.

Sabia de lemn a lui Karsa s-a tăiat, făcând tendon, apoi os. Ţipăt ţăranul. Trecând pe lângă silueta mototolită, Karsa şi-a târât arma liber.

Cei doi cercetaşi rămaşi se îndepărtaseră unul de celălalt şi atacaseră acum din lateral. Ignorând unul – şi simţind că cuţitul de vânătoare cu lamă largă îi sfâşie armura de piele pentru a-i' marca de-a lungul coastelor – Karsa lăsă deoparte atacul celuilalt şi, râzând în continuare, zdrobi craniul sesului cu sabia. O tăietură din spate conectată cu celălalt cercetător, l-a trimis în zbor să lovească zidul de piatră.

Cele patru siluete îmbrăcate îl aşteptau pe Karsa, dând dovadă de puţină teamă, alăturate într-un cântare scăzut.

Aerul scânteia ciudat în faţa lor, apoi focul coruscat s-a desfăşurat brusc şi a înaintat pentru a înghiţi Karsa.

A izbucnit împotriva lui, cu o mie de mâini cu gheare, sfâşiindu-i, zgâriindu-i, lovindu-i trupul, faţa şi ochii.

Karsa, cu umerii cocoşaţi, trecu prin ea.

Focul s-a destrămat,

flăcările fugind în aerul nopţii. Ridicând din umeri efectele cu un mârâit uşor, Karsa se apropie de cei patru locuitori.

Expresiile lor, calme, senine şi încrezătoare în urmă cu o clipă, dezvăluiau acum neîncrederea care s-a transformat rapid în groază când sabia lui Karsa i-a rupt.

Au murit la fel de uşor ca şi ceilalţi, iar câteva clipe mai târziu, Teblorul stătea în mijlocul trupurilor zvâcnitoare, sângele strălucind întunecat pe lama săbiei. Torţe zăceau pe podeaua de piatră ici şi colo, aruncând cu o lumină fumurie pentru a dansa pe pereţii cui de sac.

Bairoth Gild păşi în vizor. – Al doilea gardian a scăpat pe potecă, conducător de război, spuse el. – Acum câinii vânează.

Karsa mormăi.

— Karsa Orlong, ai ucis primul grup de copii. Trofeele sunt ale tale.

întinzându-se în jos, Karsa închise degetele unei mâini în hainele unuia dintre corpurile de la picioarele sale. Se îndreptă, ridicând cadavrul în aer şi studie membrele lui micuţe, capul mic cu împletiturile sale ciudate. O faţă căptuşită,

aşa cum ar fi cea a unui Teblor după secole şi secole de viaţă, totuşi chipul la care se uita în jos era redus la cel al unui nou-născut Teblor.

— Au ţipat ca nişte fete, a spus Bairoth Gild. – Atunci poveştile sunt adevărate. Aceşti pământeni sunt într-adevăr ca nişte copii.

— Totuşi, nu, spuse Karsa, studiind chipul îmbătrânit, acum slăbit în moarte.

— Au murit uşor.

— Da, au făcuTo. Karsa aruncă corpul departe. – Bairoth Gild, aceştia sunt duşmanii noştri. îţi urmăreşti liderul de război?

— Pentru acest război, o voi face, răspunse Bairoth. „Karsa Orlong, nu vom mai vorbi despre... satul nostru. Ceea ce se află între noi trebuie să aştepte eventuala noastră întoarcere.

'De acord.'

Doi dintre câinii haitei nu s-au întors şi nu a existat nimic de victorie pătrunsă în mersul lui Gnaw şi al celorlalţi în timp ce se întorceau înapoi în tabără în zori. în mod surprinzător, singuraticul gardian scăpase

cumva. Delum Thord, cu braţele înfăşurate în jurul partenerului lui Gnaw – aşa cum fuseseră de-a lungul nopţii – a scâncit la întoarcerea haitei.

Bairoth a mutat proviziile de la destrierii lui şi ai lui Karsa pe calul de război al lui Delum, pentru că era clar că Delum îşi pierduse toate cunoştinţele de călărie. Ar alerga cu câinii.

în timp ce se pregăteau să plece, Bairoth spuse: – S-ar putea ca paznicul să fi venit de la Lacul Argint. Că le va aduce cuvinte de avertizare cu privire la apropierea noastră.'

— îl vom găsi, mârâi Karsa de unde s-a ghemuit, trecând ultimele trofee pe cordonul de piele. „El ar fi putut scăpa de câini doar căţărându-se, aşa că zborul lui nu va fi rapid. Vom căuta un semn de la el. Dacă a continuat toată noaptea, va fi obosit. Dacă nu, va fi aproape. îndreptându-se, Karsa ţinu şirul de urechi tăiate şi limbi în faţa lui, studie obiectele mici şi stricate încă o clipă, apoi îşi încolăcu colecţia de trofee în jurul gâtului.

Se lăsă pe spatele lui Havok şi luă frâul

singuratic.

Haita lui Gnaw se îndreptă înainte pentru a cerceta poteca, Delum printre ei, câinele cu trei picioare legănat în braţe.

Au pornit.

Cu puţin înainte de amiază, au dat peste semne ale ultimului pământean, la treizeci de paşi dincolo de cadavrele celor doi câini dispăruţi – o ceartă cu arbalete îngropată în fiecare. O împrăştiere de armuri de fier, curele şi accesorii. Paznicul slăbise.

„Acest copil este unul inteligent”, a observat Bairoth Gild. „El ne va auzi înainte să-l vedem şi va pregăti o ambuscadă”. Privirea cu glugă a războinicului se îndreptă spre Delum. „Vor fi ucişi mai mulţi câini”.

Karsa clătină din cap la cuvintele lui Bairoth. „Nu ne va ţine o ambuscadă, pentru că asta îl va vedea ucis şi el ştie asta. Dacă îl ajungem din urmă, el va căuta să se ascundă. Evaziunea este singura lui speranţă, sus pe stâncă, şi atunci vom fi trecut pe lângă el, aşa că nu va reuşi să ajungă la Lacul de Argint înaintea noastră.

— Nu-l vânăm? întrebă Bairoth surprins.

'Nu. Călărim spre Bone Pass.

— Atunci el ne va urma. Conducător de război, un inamic liber în spatele nostru...

'Un copil. Acele certuri ar putea ucide un câine, dar pentru noi, Teblori, sunt ca nişte crenguţe. Doar armura noastră va lua o mare parte din acele mici barbe...

— Are un ochi ascuţit, Karsa Orlong, să omoare doi câini în întuneric. El va ţinti acolo unde armura noastră nu ne acoperă.

Karsa a ridicat din umeri. – Atunci trebuie să-l depăşim dincolo de trecere.

Au continuat. Traseul s-a lărgit pe măsură ce urca, întregul escarp împingându-se în sus în raza sa spre nord. Călărind într-un trap rapid, au parcurs ligă după ligă până când, după-amiaza târziu, s-au trezit intrând în nori de ceaţă, un sunet adânc de vuiet chiar în faţă.

Poteca s-a lăsat brusc.

Făcându-şi frânarea în mijlocul câinilor, Karsa descălecă.

Marginea era pură. Dincolo de ea şi în stânga lui, un râu tăiase o crestătură la o mie de paşi sau mai adânc în stânca, până la ceea ce trebuie să fi

fost un fel de margine, peste care apoi s-a aruncat încă o mie de paşi într-o văi învăluită în ceaţă.. O duzină sau mai multe cascade subţiri ca un fir au ieşit din ambele părţi ale crestăturii, ieşind din fisurile din roca de bază. Scena, şi-a dat seama Karsa după un moment, a fost greşită. Ajunseseră în partea cea mai înaltă a crestei escarpului. Un râu, care tăia un traseu natural către zonele joase, nu aparţinea acestui loc. Mai străin încă, cascadele de pe flancare se revărsau din crăpăturile desfăcute, nu la un nivel cu altul, de parcă munţii de pe ambele părţi ar fi fost plini de apă.

„Karsa Orlong”, a trebuit să strige Bairoth pentru a fi auzit peste vuietul care se ridica de jos, „cineva – un zeu antic, poate – a spart un munte în jumătate. Acea crestătură, nu a fost cioplită de apă. Nu, are aspectul de a fi fost tăiat de un topor uriaş. Şi rana... sângerează.

Nerăspunzând la cuvintele lui Bairoth, Karsa se întoarse. Direct în dreapta lui, o potecă întortocheată şi stâncoasă cobora pe partea lor de stâncă, o potecă abruptă de

şisturi şi sâmburi, strălucind udă.

— Acesta este drumul nostru în jos? Bairoth trecu pe lângă Karsa, apoi aruncă o privire neîncrezătoare către conducătorul de război. 'Nu putem! Va dispărea sub picioarele noastre! Sub copitele cailor! Vom coborî într-adevăr, ca pietrele pe o stâncă!

Karsa s-a ghemuit şi a scos o stâncă de pe pământ. A aruncat-o pe potecă. Acolo unde a lovit prima dată, şistul s-a deplasat, a tremurat, apoi a alunecat într- un val în creştere care a urmat rapid stânca care sări, dispărând în ceaţă.

Dezvăluind paşi aspri, largi.

Fabricat în întregime din oase.

„Aşa cum a spus Pahlk, „murmură Karsa, înainte de a se întoarce către Bairoth. – Vino, drumul nostru ne aşteaptă.

Ochii lui Bairoth aveau glugă. – într-adevăr, Karsa Orlong. Sub picioarele noastre va fi un adevăr.

Karsa se încruntă. – Acesta este traseul nostru de coborâre de la munţi. Nimic mai mult, Bairoth Gild.

Războinicul ridică din

umeri. – După cum spui, conducător de război.

Karsa în frunte, au început coborârea.

Oasele erau mai joase ca scară, dar mai grele şi mai groase, întărite în piatră. Ici şi colo, coarne şi colţi erau vizibile, precum şi cârme de os sculptate cu arta de la fiare mai mari. O armată fusese ucisă, oasele'lor apoi aşezate, modelate complex în aceşti paşi sumbru. Ceaţa aşezase rapid un strat de apă, dar fiecare treaptă era solidă, lată şi uşor înclinată în spate, pasul reducând riscul de alunecare. Ritmul Teblorilor a fost încetinit doar de coborârea prudentă a destrierilor.

Părea că alunecarea de stâncă pe care o declanşase Karsa şi-a eliberat drumul până la raftul masiv de piatră unde s-a adunat râul înainte de a plonja în valea de dedesubt. Cu zgomotul zgomotos al apei crescând tot mai aproape în stânga lor şi zimţat, stânca crudă în dreapta lor, războinicii au coborât mai bine de o mie de paşi şi cu fiecare pas întunericul se adâncea în jurul lor.

O lumină palidă, fantomatică, întreruptă de

fărâmituri de ceaţă mai întunecată şi mai opacă, domina marginea care se întindea pe această parte a cascadei. Oasele formau un fel de podea plană, înconjurând peretele de stâncă în dreapta şi părând să continue pe sub râul care acum urlă, masiv şi monstruos, la mai puţin de douăzeci de paşi depărtare, în stânga lor.

Caii aveau nevoie să se odihnească. Karsa îl privi pe Bairoth îndreptându-se spre râu, apoi aruncă o privire spre Delum, care se înghesuia acum printre haita lui Gnaw, ud şi tremurând. Strălucirea slabă care emana din oase părea să ducă o respiraţie nefiresc de rece. Pe toate părţile, scena era incoloră, ciudat de moartă. Chiar şi puterea imensă a râului se simţea lipsită de viaţă.

Bairoth se apropie. – Conducător de război, aceste oase de sub noi, continuă pe sub râu, pe malul celălalt. Sunt adânci, aproape de înălţimea mea unde puteam vedea. Zeci de mii au murit pentru a face asta. Zeci de zeci. Tot acest raft...

— Bairoth Gild, ne-am odihnit suficient. Sunt

pietre care coboară de sus – fie coboară paznicul, fie va fi un alt tobogan pentru a îngropa ceea ce am dezvăluit. Trebuie să existe multe astfel de tobogane, pentru că locuitorii din zonele joase au folosit asta la urcare, iar asta nu ar fi putut fi mai mult de câteva zile în urmă. Totuşi am ajuns să-l găsim îngropat încă o dată.

Din expresia lui Bairoth trecu brusc nelinişte şi aruncă o privire spre locul unde mici pietre de şist coborau de pe poteca de deasupra. Erau mai multe acum decât fuseseră cu un moment în urmă.

Au adunat din nou caii şi s-au apropiat de marginea raftului. Coborârea dinaintea lor era prea abruptă pentru a ţine un tobogan, treptele dând înapoi cât de departe putea vedea Teblorul. Caii s-âu refuzat înaintea lui.

— Karsa Orlong, vom fi foarte vulnerabili pe această cale.

— Aşa am fost tot timpul, Bairoth Gild. Acel şes din spatele nostru a ratat deja cea mai mare ocazie. De aceea cred că l-am depăşit şi că pietrele pe care le vedem căzând de sus

prevestesc încă o alunecare şi nimic mai mult. Cu asta, Karsa l-a convins pe Havok să înainteze pe prima treaptă.

La treizeci de paşi mai jos auziră un vuiet slab de sus, un sunet mai adânc ca timbru decât râul. O grindină de pietre a cuprins ei, dar la oarecare distanţă de peretele stâncii. A urmat o ploaie noroioasă pentru o scurtă perioadă după aceea.

Au continuat, până când oboseala s-a instalat în membrele lor. Ceaţa s-ar fi putut lumina pentru o vreme, dar poate că nu era altceva decât ochii lor care se obişnuiau cu întunericul. Roţile soarelui şi ale stelelor treceau nevăzute şi nevăzute peste ele. Singurul mijloc de măsurare a timpului era foamea şi epuizarea. Nu avea să fie oprit până când coborârea nu va fi completă. Karsa pierduse socoteala trecerilor; ceea ce îşi imaginase că este o mie de paşi se dovedea a fi mult mai mult. Alături de ei, râul şi-a continuat căderea, acum nimic altceva decât ceaţă, un potop şuierător şi amar, întinzându-se pentru a-i orbi spre valea de dedesubt şi spre cerul de deasupra.

Lumea lor se îngustase până la oasele nesfârşite de sub mocasini şi peretele abrupt al stâncii.

Ajunseră la un alt raft şi oasele dispăruseră, îngropate sub noroi înmuiat şi înmuiat şi mănunchiuri mârâite de ierburi verzi vii. Crengi de copaci căzute acoperite cu muşchi împrăştiau zona. Ceţurile au ascuns toate celelalte.

Caii au aruncat din cap când au fost conduşi, în cele din urmă, pe un teren plan. Delum şi câinii s-au aşezat într-un pâlc de blană udă şi piele. Bairoth se împletici aproape de Karsa. – Lider de război, sunt supărat.

Karsa se încruntă. Picioarele îi tremurau sub el şi nu putea să-şi ţină tremurul din muşchi. – De ce, Bairoth Gild? Am terminat. Am coborât Bone Pass.

— Da. Bairoth a tuşit, apoi a spus: „Şi în curând vom veni din nou în acest loc – să urcăm”.

Karsa dădu încet din cap. – M-am gândit la asta, Bairoth Gild. Ţinuturile joase mătură în jurul platoului nostru. Există şi alte trecători, direct ia sud de propriile noastre ţinuturi Uryd – trebuie să fie, altfel

n-ar fi apărut niciodată printre noi. Călătoria noastră de întoarcere ne va duce de-a lungul marginii, spre vest, şi vom găsi acele trecători ascunse.

„Prin teritoriile joase pe tot drumul! Suntem doar doi, Karsa Orlong! Un raid la ferma de la Lacul Silver este un lucru, dar să porţi război împotriva unui întreg trib este o nebunie! Vom fi vânaţi şi urmăriţi pe tot drumul – nu se poate!

— Vânat şi urmărit? Karsa râse. 'Ce este nou în asta? Vino, Bairoth Gild, trebuie să găsim un loc uscat, departe de acest râu. Văd vârfurile copacilor, acolo, în stânga. Ne vom face un foc, vom redescoperi cum este să fii cald, cu burta plină.

Panta marginii ducea uşor în josul unui sâmburi îngropat în mare parte sub muşchi, licheni şi pământ bogat şi întunecat, dincolo de care aştepta o pădure de sequoie şi cedri străvechi. Cerul de deasupra capului a scos la iveală o pată de albastru, iar nişte fire de lumină solară erau vizibile ici şi colo. Odată ajunse în pădure, ceaţa s-a rărit până la o umezeală mucegănoasă, mirosind a căderi de copaci

putrezite. Războinicii au continuat încă cincizeci de paşi, până când au găsit o porţiune luminată de soare, unde un cedru bolnav se prăbuşise cu ceva timp în urmă. Fluturii dansau în aerul auriu, iar scârţâitul moale al forţelor de pin era o cadenţă constantă din toate părţile. CovoraşuÎ uriaş şi vertical al rădăcinii de cedru lăsase o bucată de piatră goală acolo unde stătuse cândva copacul. Stânca era uscată şi în plină lumină solară.

Karsa a început să desfăşoare proviziile, în timp ce Bairoth a pornit să adune lemn mort din cedrul căzut. Delum a găsit un petic cu muşchi încălzit de soare şi s-a ghemuit să doarmă. Karsa s-a gândit să scoată hainele ude ale bărbatului, apoi, văzând restul haitei adunându-se în jurul lui Delum, a ridicat pur şi simplu din umeri şi a reluat să descarce caii.

La scurt timp mai târziu, cu hainele atârnând de rădăcini aproape de foc, cei doi războmici stăteau goi pe roca de bază, frigul cedând încet din muşchi şi oase.

— în capătul îndepărtat al acestei văi,

spuse Karsa, râul se lărgeşte, formând un plat înainte de a ajunge la lac. Partea pe care ne aflăm acum devine partea de sud a râului. Lângă gura de vărsare va fi o piatră de stâncă, care ne va bloca vederea spre dreapta. Imediat dincolo de el, pe malul de sud-vest al lacului, se află ferma de jos. Suntem aproape acolo, Bairoth Gild.

Războinicul de cealaltă parte a vetrei îşi dădu umerii. – Spune-mi că vom ataca la lumina zilei, conducător de război. Am găsit o ură profundă pentru întuneric. Bone Pass mi-a zgârcit inima.

— Va fi ziua, Bairoth Gild, răspunse Karsa, alegând să ignore ultima mărturisire a lui Bairoth, pentru că cuvintele ei tremuraseră ceva în el, lăsându-i un gust acru în gură. „Copiii vor lucra pe câmp, neputând ajunge la timp la cetatea fermei. Ne vor vedea năvălind asupra lor şi vor cunoaşte teroarea şi disperarea.

— îmi face plăcere, conducător de război.

Pădurea de sequoia şi cedru a acoperit întreaga vale, fără a prezenta nicio dovadă de defrişare sau

tăiere. Sub baldachinul gros se găsea puţin vânat, iar zilele treceau într-o întuneric difuz, ameliorată doar de căderea ocazională a copacilor. Rezerva de hrană a Teblorilor s-a redus rapid, caii devenind mai slabi după o dietă de frunze albastre, muşchi de cullan şi viţă de vie amară, câinii începând să mănânce lemn putrezit, fructe de pădure şi gândaci.

La jumătatea zilei a patra, valea sa îngustat, forţându-i din ce în ce mai aproape de râu. Călătorind prin pădurea adâncă, departe de poteca singuratică care mergea de-a lungul râului, Teblorii se asiguraseră că vor rămâne nedescoperiţi, dar acum, în sfârşit, se apropiau de Lacul de Argint.

Au ajuns la gura râului la amurg, roata stelelor trezindu-se pe cer deasupra lor. Traseul care flanchea malul împrăştiat cu bolovani a râului a văzut o trecere recentă, care ducea spre nord-vest, dar nici urmă de întoarcerea cuiva. Aerul era limpede deasupra apei curgătoare ale râului. Un evantai larg de nisip şi pietriş a format o insulă aglomerată de lemn, unde

râul se deschidea în lac. Ceţurile atârnau deasupra apei, făcând înceţoşate ţărmurile nordice şi de est ale lacului. Munţii se întindeau pe acele ţărmuri îndepărtate, îngenunchiind în valurile ondulate de briză.

Karsa şi Bairoth au descălecat şi au început să-şi pregătească tabăra, deşi în această noapte nu avea să fie foc de bucătărie.

— Urmele acelea, spuse Bairoth după un timp, aparţin locuitorilor de jos pe care i-aţi ucis. Mă întreb ce intenţionaseră să facă în locul unde a fost închis demonul.

Ridicarea din umeri a lui Karsa era dispreţuitoare. – Poate că plănuiseră să o elibereze.

— Cred că nu, Karsa Orlong. Vrăjitoria pe care o foloseau pentru a te ataca avea un aspect divin. Cred că au venit să se închine, sau poate că sufletul demonului ar putea fi scos din carne, în felul Feţelor din Stâncă. Poate că, pentru
cei de la pământ, era locul unui oracol sau chiar casa zeului lor.

Karsa şi-a studiat tovarăşul pentru o clipă lungă, apoi a spus: – Bairoth

Gild, există otravă în cuvintele tale. Acel demon nu era un zeu. Era prizonierul pietrei. Feţele din stâncă sunt zei adevăraţi. Nu există nicio comparaţie de făcut.

Sprâncenele grele ale lui Bairoth se ridicară. – Karsa Orlong, nu fac nicio comparaţie. Cei de la ses sunt creaturi nesăbuite, în timp ce Teblorii nu sunt. Sesirii sunt copii şi sunt susceptibili de a se autoînşela. De ce nu s-ar închina acelui demon? Spune-mi, ai simţit o prezenţă vie în acea vrăjitorie când te-a lovit?

Karsa se gândi. – A fost... ceva. Scărpinat si şuierat si scuipat. L-am aruncat şi apoi a fugit. Deci, nu a fost puterea proprie a demonului.

— Nu, nu a fost, pentru că ea dispăruse. Poate că s-au închinat la piatra care o ţinuse jos – era şi magie în asta.

— Dar nu vie, Bairoth Gild. Nu înţeleg urma gândurilor tale şi m-am săturat de aceste cuvinte fără rost.

— Cred, insistă Bairoth, că oasele de la Bone Pass aparţin oamenilor care l- au închis pe demon.

Şi asta mă nelinişteşte, Karsa Orlong, pentru că acele oase seamănă mult cu cele ale ţăranilor – mai groase, da, dar totuşi copilăresc. într- adevăr, s-ar putea ca locuitorii din ses să fie rude cu acel popor antic.

— Ce-i cu asta? trandafirul Karsa. – Nu voi mai auzi despre asta. Singura noastră sarcină acum este să ne odihnim, apoi să ne ridicăm odată cu zorii şi să ne pregătim armele. Mâine, ucidem copii. Se îndreptă spre locul unde stăteau caii sub copaci. Delum stătea în apropiere, printre câini, cu perechea cu trei picioare a lui Gnaw legănat în braţele lui. O mână mângâia capul fiarei în repetare fără minte. Karsa se uită la Delum încă o clipă, apoi se întoarse pentru a-şi pregăti aşternutul.

Trecerea râului era singurul sunet în timp ce roata stelelor traversa încet cerul. La un moment dat în noapte, briza s-a mişcat, purtând cu ea mirosul de fum de lemn şi de vite şi, odată, lătrat slab al unui câine. întins treaz pe patul său de muşchi, Karsa^ s-a rugat lui Urugal ca vântul să nu se întoarcă odată cu

răsăritul soarelui. întotdeauna au existat câini în fermele de jos, ţinuţi din acelaşi motiv pentru care Teblor a ţinut câini. Urechi ascuţite şi nas sensibil, rapid în a anunţa străinii. Dar acestea ar fi rase de câmpie – mai mici decât cele ale Teblorilor. Roşea şi haita lui aveau să treacă puţin din ei. Şi nu va fi nici un avertisment… atâta timp cât vântul nu se va schimba.

îl auzi pe Bairoth ridicându-se şi îndreptându-se spre locul în care dormea haita.

Karsa aruncă o privire şi îl văzu pe Bairoth ghemuit lângă Delum. Câinii ridicaseră capetele întrebători şi priveau acum cum Bairoth mângâia chipul răsturnat al lui Delum.

A trecut un moment până când Karsa şi-a dat seama la ce a fost martor. Bairoth picta chipul lui Delum în masca de luptă, negru, gri şi alb, nuanţele lui Uryd. Masca de luptă era rezervată războinicilor care au călărit cu bună ştiinţă până la moarte; era un anunţ că sabia nu va mai fi niciodată învelită. Dar era un ritual care aparţinea, în mod tradiţional, războinicilor bătrâni care au

ales să plece într-un raid final şi astfel să evite să moară cu paie pe spate, trandafirul Karsa.

Dacă Bairoth a auzit-o apropiindu-se, nu a dat niciun semn. Lacrimile curgeau pe faţa largă şi tocită a uriaşului războinic, în timp ce Delum, întins perfect nemişcat, se uita la el cu ochi mari, care nu clipesc.

— El nu înţelege, mârâi Karsa, dar eu înţeleg. Bairoth Gild, dezonorezi fiecare războinic uryd care a purtat masca de lupta.

— Da, Karsa Orlong? Acei războinici au îmbătrânit, pornind pentru o luptă finală – nu există nimic de glorie în fapta lor, nimic de glorie în masca lor de luptă. Eşti orb dacă gândeşti altfel. Vopseaua nu ascunde nimic – disperarea rămâne nedisimulata în ochii lor. Ei au ajuns la sfârşitul vieţii şi au descoperit că acele vieţi erau fără sens. Cunoaşterea aceea îi alungă din sat, îi alungă să caute o moarte’ rapidă. Bairoth a terminat cu vopseaua neagră şi a trecut acum la cea albă, întinzând-o cu trei degete pe sprânceana largă a lui Delum. „Uită-te în ochii prietenului nostru, Karsa

Orlong. Priveşte cu atenţie.

— Nu văd nimic, mormăi Karsa, zguduită de cuvintele lui Bairoth.

— Delum vede la fel, lider de război. Se uită la... nimic. Spre deosebire de tine, însă, el nu se îndepărtează de el. în schimb, vede cu deplină înţelegere. Vede şi este îngrozit.

— Vorbeşti prostii, Bairoth Gild.

'Eu nu. Tu şi cu mine, suntem Teblor. Suntem războinici. Nu-i putem oferi lui Delum nicio mângâiere şi aşa se ţine de acel câine, fiara cu mizerie în ochi. Căci confortul este ceea ce caută, acum. Este, într-adevăr, tot ceea ce caută. De ce îi dau masca de luptă? Va muri azi, Karsa Orlong, şi poate că asta va fi suficient de mângâietor pentru Delum Thord. Mă rog lui Urugal să fie aşa.

Karsa aruncă o privire spre cer. – Roata este aproape terminată. Trebuie să ne pregătim.

— Aproape am terminat, conducător de război.

Caii se agitară în timp ce Karsa freca ulei de sânge în lama de lemn a săbiei. Câinii erau acum în picioare,

plimbându-se neliniştiţi. Bairoth şi-a terminat pictura feţei lui Delum şi a plecat să se ocupe de propriile sale arme. Câinele cu trei picioare s-a zbătut în braţele lui Delum, dar pur şi simplu a ţinut fiara cu atât mai strâns, până când un mârâit blând al lui Gnaw î-a făcut pe războinicul care scâncea să o elibereze.

Karsa a legat armura de piele fiartă pe pieptul, gâtul şi picioarele lui Havok. Când a terminat, s-a întors să-l vadă pe Bairoth călare deja pe propriul său cal. Destrierul lui Delum fusese şi el blindat, dar stătea fără frâu. Animalele tremurau.

— Lider de război, descrierile bunicului tău nu au greşit până acum. Spune-mi despre structura fermei.

— O casă din buşteni de mărimea a două case Uryd, cu un etaj superior sub un acoperiş abrupt. Obloane grele cu fante de săgeţi, o uşă groasă, rapid zăbrelită în faţă şi în spate. Sunt trei anexe; cel mai aproape de casă şi împărţind un perete ţine animalele. Un altul este o forjă, în timp ce ultima este de gazon şi probabil a fost prima casă înainte ca casa din buşteni să fie

construită. Există şi o aterizare pe malul lacului şi stâlpi de acostare. Va fi un corral pentru micii cai de câmpie.

Bairoth era încruntat. – Lider de război, câte generaţii de joase au trecut de la raidul lui Pahlk?

Karsa se lăsă pe spatele lui Havok. El a ridicat din umeri ca răspuns la
întrebarea lui Bairoth.
'Suficient. Eşti gata, Bairoth Gild?

— Condu-mă, conducător de război.

Karsa l-a ghidat pe Havok pe poteca de lângă râu. Gura era în stânga lui. în dreapta se înălţa o masă înaltă şi brută de stâncă, cu copaci în vârf, înclinată spre malul lacului. O şuviţă largă de plajă cu pietre rotunde se înfăşură între vârf şi lac.

Vântul nu se schimbase. Aerul mirosea a fum şi gunoi de grajd. Câinii fermei au tăcut.

Karsa îşi scoase sabia, înclină lama strălucitoare lângă nările lui Havok. Capul destrierului se ridică. Trap până la galop, pe^plaja cu pietriş, lacul în stânga, peretele de stâncă alunecând pe lângă dreapta. în spatele lui, a auzit calul lui Bairoth, copitele izbindu-

se în pietre şi, mai în spate, câinii, Delum şi calul său, acesta din urmă rămase în urmă sa rămână alături de stăpânul său de odinioară.

Odată depăşiţi de culme, ei s-ar deplasa puternic spre dreapta şi, în câteva momente, se aflau asupra copiilor nebănuiţi ai fermei.

Canter la galop.

Peretele de stâncă dispare, câmpuri plate, plantate.

Galopează în sarcină.

Ferma – ruinele înnegrite de fum abia vizibile prin plantele înalte de porumb – şi, chiar dincolo de ea, se întindeau de-a lungul malului lacului şi înapoi, până la poalele unui munte, un oraş.

Clădiri înalte, din piatră, diguri de piatră şi docuri din scânduri de lemn şi bărci care se înghesuie pe malul lacului. Un zid de pietre care împrejmuieşte majoritatea structurilor în interior, poate de înălţimea unui om de ses. Un drum principal, o poartă flancată de turnuri ghemuite, cu vârfuri plate. Fum de lemn plutind într-un strat deasupra acoperişurilor de ardezie. Figuri de pe acele turnuri.

Mai mulţi locuitori – mai mult decât se putea număra – toţi se grăbesc acum, în timp ce un clopoţel începea să sune. Alergând spre poarta de la lanurile de porumb, uneltele agricole aruncate deoparte.

Bairoth urlă ceva în spatele lui Karsa. Nu un strigăt de război. O voce răsunată de alarmă. Karsa a ignorat-o, apropiindu-se deja de primul dintre fermieri. Ar lua câteva în treacăt, dar nu-şi slăbi pasul. Lăsaţi aceşti copii la haita. îi dorea pe cei din oraş, ghemuiţi în spatele porţii care se închidea acum, în spatele zidurilor micuţe.

Sabia fulgeră, luând spatele capului unui fermier. Havok alergă pe altul, călcând-o pe femeia care ţipă sub copite. Poarta a bubuit când s-a închis.

Karsa îl înclină pe Havok în stânga ei, cu ochii pe perete în timp ce se apleca în faţă. Trecu o ceartă cu arbalete, lovind pământul brăzdat la zece paşi în dreapta lui. Altul îi fluieră deasupra capului.

Niciun cal de pământ nu putea depăşi acest zid, dar Havok stătea la douăzeci şi şase de mâini – aproape de două ori mai mult decât

înălţimea şi masa raselor de câmpie – şi, muşchii strânşi, picioarele strânse, uriaşul destrier sări, navigând peste zid fără efort.

Pentru a lovi, mai întâi copitele din faţă, pe acoperişul înclinat al unei colibe. Plăcile de ardezie au explodat, grinzile de lemn s-au spart. Structura mică s-a prăbuşit sub ei, găinile împrăştiindu-se, în timp ce Havok se împiedică, cu picioarele gheare pentru cumpărare, apoi s-a năpustit în drumurile noroioase ale căruţelor de pe strada de dincolo.

O altă clădire, aceasta cu ziduri de piatră, s-a ridicat în faţa lor. Havok se întoarse spre dreapta. O siluetă a apărut brusc la intrarea în clădire, o faţă rotundă, cu ochii mari. încrucişarea lui Karsa a despărţit craniul ţăranului unde stătea chiar dincolo de prag, învârtindu-l pe loc înainte ca picioarele să se îndoiască sub el.

Bătrânind copitele, Havok l-a măturat pe Karsa pe stradă, spre poartă. Auzea măcelul pe câmp şi pe drumul de dincolo – se părea că majoritatea muncitorilor fuseseră prinşi în afara oraşului. O duzină de

paznici reuşiseră să lase o bară şi începuseră să se învârtească pentru a lua poziţii de apărare când căderea de război a izbucnit asupra lor.

Cârma de fier a scrâşnit, a fost smulsă din capul copilului pe moarte, de parcă ar fi muşcat lama în timp ce a fost târâtă liberă. O tăietură cu mâna din spate a separat braţul şi umărul altui copil de corpul lui. Călcând în picioare un al treilea gardian, Havok pivotă, aruncându-şi sferturile posterioare pentru a lovi un al patrulea copil, trimiţându-l să zboare să se izbească de poartă, cu sabia învârtindu-se.

O sabie lungă – lama ei la fel de slabă ca un cuţit lung pentru ochii lui Karsa – i-a lovit coapsa blindată de piele, tăind două, poate trei dintre straturile întărite, înainte de a sări. Karsa înfipse mânerul săbiei în faţa ţăranului, simţind oasele trosnind. O lovitură l-a făcut pe copil să se clatine. Cifrele se împrăştiau în panică din calea lui. Râzând, Karsa l-a condus pe Havok înainte.

A tăiat un alt gardian, în timp ce ceilalţi alergau pe stradă.

Ceva lovi cu pumnul în spatele lui Teblor, apoi o scurtă, înţepătoare floare de durere. întinzând mâna, Karsa a târât cearta liber şi a aruncat-o. S-a lăsat jos de pe cal, cu ochii pe poarta cu zăbrele. Peste bară fuseseră blocate zăvoare metalice, ţinând scândura groasă în loc.

Făcând trei paşi înapoi, Karsa coborî un umăr, apoi îl încărcă.

Ştifturile de fier care ţineau balamalele dintre blocurile de piatră cu mortar s-au eliberat la impact, trimiţând întreaga poartă răsturnând în exterior. Turnul din dreapta lui Karsa gemu şi s-a lăsat brusc. înăuntrul ei strigau voci. Zidul de piatră a început să se plieze.

Blestemând, Teblorul s-a repezit înapoi spre stradă, în timp ce întregul turn se prăbuşi într-o explozie de praf.

Prin norul alb învolburat, Bairoth călărea, fire de sânge şi sînge biciuindu-i din sabia de sânge, calul său sărind pentru a curăţa dărâmăturile. Au urmat câinii, şi cu ei şi Deîum şi calul lui. Sângele i-a mânjit gura lui Delum Thord, iar

Karsa şi-a dat seama, cu o undă slabă de şoc, că războinicul smulsese gâtul unui fermier cu proprii lui dinţi, la fel ca şi un câine.

Copite stropind noroi, Bairoth a reţinut.

Karsa se întoarse înapoi pe Havok, răsuci destrier-ul pentru a se îndrepta spre stradă.

Un pătrat de şucaţi s-a apropiat la trap, cu armele lor lungi clătinând, lamele de fier sclipind în lumina dimineţii. Erau încă la treizeci de paşi distanţă.

O ceartă s-a uitat de pe crupa calului lui Bairoth, venind de la o fereastră
din apropierea etajului superior.

De undeva din afara zidului se auzi zgomotul cailor în galop.

Bairoth mormăi. – Retragerea noastră va fi contestată, lider de război.

'Retragere?' Karsa râse. îşi înălţa bărbia către sugarii care înaintau. – Nu pot fi mai mult de treizeci, iar copiii cu suliţe lungi sunt încă copii, Bairoth Gild. Haide, să-i împrăştiem!

Cu un blestem, Bairoth şi-a desfăşurat bolele de craniu de urs. – Atunci, înaintează-mă, Karsa Orlong, să-mi ascund

pregătirea.

Dezvăluindu-şi dinţii de o plăcere aprigă, Karsa îl îndemnă pe Havok înainte. Câinii s-au întins de fiecare parte, Delum poziţionându-se în extrema dreaptă a liderului războiului.

în faţă, ştiucile coborau încet, plutind la înălţimea pieptului, în timp ce pătratul se opri pentru a-şi planta armele.

Atunci s-au deschis ferestrele de la etaj de pe stradă şi au apărut feţe care priveau în jos pentru a asista la ceea ce va urma.

'Urugal!' Karsa urlă în timp ce îl conducea pe Havok într-o încărcare. 'Martor!' În spatele lui îl auzi pe Bairoth călărind la fel de tare, iar în acel ciocnire de sunete s-a ridicat fluxul vârâit al craniului de urs cenuşiu, rotund şi rotund şi din nou rotund.

La zece paşi de stiucile pregătite şi Bairoth urlă. Karsa coborî jos, aruncându-l pe Havok spre stânga chiar dacă încetini încărcarea sălbatică a fiarei.

Ceva masiv şi şuierat trecu pe lângă el, iar Karsa se răsuci pentru a vedea bolele uriaşe lovind pătratul soldaţilor.

Haos mortal. Trei din cele cinci rânduri de pe pământ. Ţipete piercing.

Apoi câinii au fost printre ei, urmaţi de calul lui Delum.

Dându-şi destrierul din nou, Karsa s-a închis pe pătratul distrus, ajungând la timp pentru a fi alături de Bairoth, în timp ce cei doi Teblori intrau în presă. Lăsând deoparte stiuca ocazională, zdrobitoare, au măcelărit copiii pe care câinii nu-i doborîseră deja, în trecerea a douăzeci de bătăi ale inimii.

— Conducător de război!

Tragându-şi sabia de sânge de la ultima victimă, Karsa se întoarse spre burduful lui Bairoth.

Un alt pătrat de soldaţi, de data aceasta flancat de arbaletari. Cincizeci, poate^ şaizeci în total, la capătul străzii.

încruntat, Karsa privi înapoi spre poartă. Douăzeci de copii călare, puternic blindaţi în farfurie şi lanţ, ieşeau încet prin praf; mai pe jos, unii înarmaţi cu arcuri scurte, alţii cu topoare duble, săbii sau suliţe.

— Condu-mă, conducător de război!

Karsa se uită cu privirea la Bairoth. – Şi aşa voi face, Bairoth Gild! îl învârti pe Havok. – Acest pasaj lateral, în jos, până la ţărm – ne vom plimba în jurul urmăritorilor noştri. Spune-mi, Bairoth Gild, am ucis destui copii pentru tine?

— Da, Karsa Orlong.

— Atunci urmează!

Pasajul lateral era o stradă aproape la fel de largă ca cea principală şi ducea direct în jos spre lac. Locuinţele, magazinele de comercianţi şi depozitele l-au căptuşit. Pe ferestre, pe uşi şi la gurile aleilor erau vizibile figuri întunecate în timp ce rădăcinii Teblori treceau cu tuns pe lângă. Strada se termina cu douăzeci de paşi înainte de ţărm. Spaţiul intermediar, prin care o cale de încărcare largă, din scânduri de lemn, cobora spre docuri şi chei, era umplut cu mormane de detritus, dominant printre ele o grămadă imensă de oase albite, din care se ridicau stâlpi, cu cranii lipite pe vârfuri.

Teblor cranii.

în mijlocul acestei întinderi de gunoi, colibe şi corturi mizerabile umpleau fiecare petic limpede şi zeci

de copii ieşiseră din ele, plini de arme, îmbrăcămintea lor aspră împodobită cu farmece şi scalp Teblor, ochii lor duri urmărind războinicii apropiindu-se în timp ce începeau să se pregătească lung. – topoare cu mâner, săbii cu două mâini, halebarde cu ax gros, în timp ce alţii încă înşirau arcuri robuste, curbate şi săgeţi prea lungi şi ghimpate – pe care începură să le tragă, ţintând rapid.

Urletul lui Bairoth a fost jumătate de groază, jumătate de furie, în timp ce şi-a trimis destrierul în atac spre aceşti copii tăcuţi şi mortali.

Săgeţile au fulgerat.

Calul lui Bairoth a ţipat, s-a împiedicat, apoi s-a prăbuşit la pământ. Bairoth s-a prăbuşit, sabia lui învârtindu-se prin aer în timp ce a lovit, apoi a spart, o colibă cu pereţi de puieţi.

Mai multe săgeţi au zburat.

Karsa l-a mutat brusc pe Havok, a privit o săgeată şuierându-i pe lângă coapsă, apoi a fost printre primii din şes. Bloodsword se ciocni de axul învelit de bronz al unui topor, impactul smulgând arma din mâinile bărbatului.

Mâna stângă a lui Karsa a tras pentru a intercepta un alt topor în timp ce acesta se îndrepta spre capul lui Havok. L-a smuls de pe bărbat, l-a trimis în zbor, apoi a aruncat înainte cu aceeaşi mână pentru a-l lua de gât pe pământean, ridicându-l liber în timp ce continuau mai departe. O singură apăsare, care strânge oasele, a lăsat capul să zboare, corpul tresărind şi vărsând pis. Karsa aruncă cadavrul departe.

Plonjarea lui Havok a fost oprită brusc. Destrierul ţipă, se învârti într-o parte, sângele curgându-i din gură şi nări, târând cu el o ştiucă grea, cu capul de fier îngropat adânc în pieptul calului.

Fiara s-a împiedicat, apoi, cu o ţesătură beată, a început să se răstoarne.

Karsa, ţipând furia, se lansă din spatele destrierului pe moarte. O vârf de sabie s-a înălţat în întâmpinarea lui, dar Karsa a dat-o deoparte. A aterizat deasupra a cel puţin trei corpuri care se prăbuşeau, auzind oasele pocnindu-se sub el în timp ce se rostogolea.

Apoi s-a pus în picioare, cu sabia de sânge tăiind faţa

unui locuitor de pământ, smulgând falca cu barbă neagră de pe craniu. O armă tăiată îi pătrunde adânc pe spate. învârtindu-se, Karsa şi-a băgat lama sub braţele întinse ale atacatorului, tăiată adânc între coaste, blocându-se la nivelul sternului.

El smulse cu înverşunare, smulgându-şi sabia eliberată, trupul morişorului de sesiune trecând pe lângă el.

Arme grele, multe dintre ele purtând fetişuri Teblor înnodate, l-au înconjurat, fiecare străduindu-se să bea sânge Uryd. S-au fault unul pe celălalt de câte ori nu, dar Karsa a fost greu presat să-i blocheze pe ceilalţi, în timp ce îşi
făcea drumul liber. Şi-a ucis doi dintre atacatorii săi în acest proces.

Acum auzi o altă bătaie, în apropiere, de unde Bairoth se prăbuşise în colibă şi, ici şi colo, pocnitul şi mârâitul câinilor.

Atacatorii lui au tăcut până acum o clipă. Acum, toţi ţipau în limba lor zguduită, cu feţele umplute de alarmă, în timp ce Karsa se învârtea încă o dată şi, văzând mai mult de o duzină

în faţa lui, ataca. S-au împrăştiat, dezvăluind o linie de semilună de pământeni cu arcuri şi arbalete.

Corzile bătaie.

Durere aprinsă de-a lungul gâtului lui Karsa, doi pumni în piept, altul pe coapsa dreaptă. Ignorându-i pe toţi, conducătorul de război a încărcat semilună.

Mai multe strigăte, urmărire bruscă din partea celor care se împrăştiaseră, dar era prea târziu pentru asta. Sabia lui Karsa era neclară în timp ce a tăiat arcaşii. Figuri care se întorc pentru a alerga. Murind, învârtindu-se în inundaţii de sânge. Cranii care se sparg. Karsa şi-a croit drum pe linie şi a lăsat o urmă de opt siluete, unele zvârcolindu-se, iar altele încă, în urma lui, când primul grup de atacatori a ajuns la el. Se întoarse în întâmpinarea lor, râzând de alarma din feţele lor minuscule, înţepenite şi mânjite de murdărie, apoi se aruncă din nou în mijlocul lor.

S-au spart. Aruncă armele departe, poticnindu-se şi zbătându-se în panică. Karsa a ucis unul după altul, până când nu mai erau la îndemâna săbiei lui de

sânge. S-a îndreptat, atunci.

Acolo unde se luptase Bairoth, şapte corpuri de pământeni zăceau într-un cerc aspru, dar despre războinicul Teblor nu era niciun semn. Ţipetele unui câine au continuat de mai sus pe stradă, iar Karsa a alergat spre sunet.

Trecu pe lângă cadavrele împânzite de certuri ale restului haitei, deşi nu l-a văzut pe Gnaw printre ele. Au ucis un număr de locuitori înainte de a cădea în cele din urmă. Privind în sus, văzu, la treizeci de paşi pe stradă, pe Delum Thord, lângă el calul căzut şi, la încă cincisprezece paşi mai departe, un nod de săteni.

Delum ţipa. Luase vreo duzină sau mai multe certuri şi săgeţi, iar o suliţă îi fusese înfiptă chiar prin trunchi, chiar deasupra şoldului stâng. Lăsase în urmă o dâră de sânge întortocheată, dar totuşi s-a târât înainte, până unde sătenii l-au înconjurat pe câinele cu trei picioare, bătându-l până la moarte cu bastoane, sape şi lopeţi.

Plângând, Delum s-a târât mai departe, cu suliţa zgâriind alături de el, sângele curgând pe ax.

Chiar când Karsa începu să alerge înainte, o siluetă ieşi în fugă din gura unei alei, venind uşor în spatele lui Delum, cu o lopată cu mâner lung în mâini. Ridicare sus.

Karsa ţipă un avertisment.

Delum nu s-a întors atât de mult, cu ochii aţintiţi asupra câinelui cu trei picioare, acum mort, în timp ce lopata i-a lovit ceafa.

Se auzi un zgomot puternic. Lopata s-a îndepărtat, dezvăluind un petic plat de os zdrobit şi păr răsucit.

Delum sa răsturnat înainte şi nu s-a mişcat.

Ucigaşul lui s-a răsucit în sarcina lui Karsa. Un bătrân, cu gura fără dinţi deschizându-se larg de groază bruscă.

Cotletul în jos a lui Karsa l-a tăiat pe bărbat în jumătate, până la şolduri.

Sfâşiindu-şi sabia de sânge, războinicul s-a aruncat mai departe, spre cei aproximativ zeci de săteni încă adunaţi în jurul cadavrului măcinat al câinelui cu trei picioare. L-au văzut şi s-au împrăştiat.

La zece paşi mai departe zăcea Gnaw, lăsându-şi propria dâră de

sânge în timp ce, cu picioarele din spate târându-se, el continua spre corpul partenerului său. Şi-a ridicat capul când a văzut-o pe Karsa. Ochii rugători aţintiţi pe cei ai conducătorului de război.

Urlând, Karsa a alergat în jos pe doi dintre săteni şi şi-a lăsat cadavrele zvâcnitoare întinse pe strada noroioasă. îl văzu pe altul, înarmat cu o mată ruginită, săgetă între două case. Teblorul a ezitat, apoi s-a rotit cu un blestem şi câteva clipe mai târziu a fost ghemuit lângă Gnaw.

Un şold spart.

Karsa aruncă o privire spre stradă pentru a vedea soldaţii care mânuiau ştiucă închizându-se la alergare. Trei bărbaţi călare au călărit în urma lor, strigând comenzi. O privire rapidă către malul lacului a scos la iveală mai mulţi călăreţi adunaţi, cu capetele întoarse în direcţia lui.

Conducătorul de război îl ridică pe Gnaw de la pământ, vârându-i fiara sub braţul stâng.

Apoi a pornit în urmărirea săteanului care mânuia piciorul.

Legumele putrezite se înghesuiau pe culoarul

îngust dintre cele două case care, la capătul îndepărtat, se deschidea într-o pereche de alei înghesuite. Când a ieşit pe pista dintre cele două linii de gard, l-a văzut pe bărbat, încă alergând, la douăzeci de paşi în faţă. Dincolo de corrales era un şanţ de mică adâncime, care ducea ape uzate până la lac. Copilul o traversase şi se cufunda într-o încurcătură de arini tineri – mai multe clădiri dincolo de ea, fie hambare, fie depozite.

Karsa alergă după el, sărind peste şanţ, cu câinele de vânătoare încă sub braţ. Loviturile îi dădeau o mare durere, ştia Teblorii. Se gândi să-i taie gâtul.

Copilul a intrat într-un hambar, purtându-şi încă patul.

în urma, Karsa coborî jos în timp ce pătrunde prin uşa laterală. întuneric brusc. Nu erau fiare în tarabele; paiele, încă îngrămădite, părea vechi şi umede. O barcă mare de pescuit comanda culoarul larg central, răsturnându-se şi sprijinindu-se pe cai de lemn. Uşi culisante duble spre stânga, una dintre ele uşor împinsă înapoi, frânghiile de la mâner legănându-se uşor înainte şi

înapoi.

Karsa a găsit ultima taraba cea mai întunecată, unde l-a aşezat pe Gnaw pe paie. – Mă voi întoarce la tine, prietene, şopti el. „în caz contrar, găseşte o modalitate de a te vindeca, apoi mergi acasă. Acasă, printre Uryd. Teblorul a tăiat o curele de piele din curelele armurii sale. El a smuls din geanta de curea o mână de sigilii de bronz care purtau semnele tribale, apoi a înşirat cureaua prin ele. Niciunul nu stătea liber, aşa că nu scotea niciun sunet. Legă gulerul improvizat în jurul gâtului gros şi musculos al lui Gnaw. Apoi a pus uşor o mână pe şoldul zdrobit al câinelui şi a închis ochii. „Dăruiesc acestei fiare sufletul Teblorului, inima lui Uryd. Urugal, ascultă-mă. Vindecă acest mare luptător. Atunci trimite-l acasă. Deocamdată, îndrăzneţul Urugal, ascunde-l.

Şi-a retras mâna şi a deschis ochii. Fiara ridică privirea spre el calmă. – Fă-ţi feroce viaţa lungă, Gnaw. Ne vom întâlni din nou, jurăm acest lucru pentru sângele tuturor copiilor pe care i-am ucis în această zi.

Schimbând strânsoarea săbiei de sânge, Karsa se întoarse şi părăsi taraba
fără o altă privire înapoi.

Se îndreptă spre uşa glisantă, privi afară.

Un depozit stătea vizavi, cu tavan înalt, cu o mansardă de încărcare sub acoperişul din ţiglă de ardezie. Din interiorul clădirii au auzit zgomote de şuruburi şi bare căzute la loc. Zâmbind, Karsa s-a aruncat spre locul în care lanţurile de încărcare atârnau de scripete, cu ochii pe platforma mansardă fără uşi, sus deasupra capului.

în timp ce se pregătea să-şi arunce sabia înapoi peste un umăr, a văzut, cu o tresărire, că era împodobit cu săgeţi şi certuri şi şi-a dat seama, pentru prima dată, că o mare parte din sângele care îi înveleşte trupul îi aparţinea. încruntat, a scos săgeţile. Era mai mult sânge, în special de la coapsa dreaptă şi cele două răni din piept. O săgeată lungă în spate îi îngropase capul ghimpat adânc în muşchi. A încercat să tragă săgeata liberă, dar durerea care a rezultat a fost aproape de a-l face să leşine. S-a mulţumit să rupă axul chiar în spatele capului

de fier şi numai acest efort l-a lăsat îngheţat şi transpirat.

Strigăte îndepărtate l-au alertat asupra unui cordon de soldaţi şi orăşeni care se închidea încet, toţi îl vânau. Karsa şi-a închis mâinile în jurul îanţurilor, apoi a început să urce. De îiecare dată când îşi ridica braţul stâng, spatele îi strălucea de agonie. Dar fusese partea plată a lamei unui mattock care îl doborise pe Gnaw, o lovitură cu două mâini din spate – atacul unui laş. Şi nimic altceva nu conta.

S-a aruncat pe scândurile prăfuite ale platformei, se îndepărtă în tăcere de deschidere în timp ce scoase din nou sabia.

Auzea respiraţia, aspră şi zdrenţuită, dedesubt, scâncete jos între gâfâituri, o voce care se roagă la zeii pe care i-a venerat copilul.

Karsa şi-a îndreptat drum spre gaura deschisă din centrul platformei, având grijă să nu-şi tragă mocasinii, ca nu cumva rumeguşul să coboare de printre scânduri. A venit la margine şi a privit în jos.

Nebunul era chiar sub el, ghemuit, tremurând, ţinut gata gata în timp ce se

îndrepta spre uşile cu gratii. Se murdărise de groaza lui.

Karsa inversă cu grijă strânsoarea săbiei, o întinse cu vârful în jos, apoi căzu de pe margine.

Vârful săbiei a intrat în vârful patei bărbatului, lama coborând prin os şi creier. în timp ce toată greutatea lui Karsa a lovit podeaua depozitului, s-a auzit un sunet uriaş, aşchiat, iar Teblor şi victima s-au aruncat amândoi într-o pivniţă. Scânduri sparte de podea s-au prăbuşit în jurul lor. Pivniţa era adâncă, aproape de înălţimea lui Karsa, putând a peşte sărat, dar goală.

uimit de cădere, Karsa îşi bâjbâi slab sabia, dar nu o găsi. A reuşit să-şi ridice uşor capul şi a văzut că ceva ieşea din piept, un ciob roşu de lemn aşchiat. El a fost, şi-a dat seama uluit, în ţeapă. Mâna lui a continuat să-şi caute sabia, deşi nu se putea mişca altfel, ci a găsit doar lemn şi solzi de peşte, aceştia din urmă uns cu sare şi lipiţi de vârful degetelor.

A auzit zgomotul cizmelor de sus. Clipind, Karsa se uită în sus, în timp ce un inel de feţe cu coifă înota încet în vedere. Apoi a apărut chipul altui copil,

nedescărcat, cu sprânceana marcată de un tatuaj tribal, expresia de sub ea ciudat de simpatică. S-a vorbit mult, fierbinte de furie, apoi copilul tatuat a gesticulat si toata lumea a tăcut. în dialectul Sunyd al Teblorului, bărbatul a spus: „Dacă mori acolo jos, războinicul, măcar vei păstra o vreme”.

Karsa a căutat să se ridice încă o dată, dar axul de lemn îl ţinea tare. îşi dezveli dinţii într-o grimasă.

— Cum te cheamă, Teblor? întrebă copilul.

„Sunt Karsa Orlong, nepotul lui Pahlk...”

— Pahlk? Uryd care a vizitat-o cu secole în urmă?

„Să ucizi zeci de copii...”

încuviinţarea bărbatului a fost serioasă, în timp ce a intervenit: „Copii, da, are sens să ne spună aşa. Dar Pahlk nu a ucis pe nimeni, nu la început. A coborât de pe pas, pe jumătate înfometat şi cu febră. Primii fermieri care s-au stabilit aici l-au primit, l-au hrănit înapoi la sănătate. Abia atunci i-a ucis pe toţi şi a fugit. Ei bine, nu toate. O fată a scăpat, s-a întors de-a lungul malului de sud al lacului până la Orbs şi le-a

spus detaşamentului de acolo: ei bine, le-a spus tot ce trebuiau să ştie despre Teblor. De atunci, desigur, sclavii Sunyd ne-au spus şi mai multe. Tu eşti Uryd. Nu am ajuns la tribul tău – nu ai avut încă vânători de recompense, dar vei avea. într-un secol, aş risca, nu va mai fi Teblor în forţele Platoului Laederon. Singurele Teblor vor fi cele de marcă şi în lanţuri. Trecând plasele pe bărcile de pescuit, aşa cum fac acum Sunyd. Spune-mi, Karsa, mă recunoşti?

— Tu eşti cel care a scăpat de noi deasupra trecătorului. Care a venit prea târziu să-şi avertizeze semenii. Cine, ştiu acum, e plin de minciuni. Vocea ta minuscul insultă limba Teblor. Mă doare urechile.

Bărbatul a zâmbit. 'Pacat. Ar trebui să vă reconsideraţi, în orice caz, războinic. Căci eu sunt tot ceea ce stă între viaţa şi moartea ta. Presupunând că nu mori mai întâi de rănile tale. Desigur, voi, Tebîori, sunteţi neobişnuit de dur, aşa cum tocmai li s-a reamintit tovarăşii mei, spre disperarea lor. Nu văd că sângele îţi face spumă buzelor, ceea ce este un

semn bun şi destul de uimitor, din moment ce tu ai patru plămâni, în timp ce noi avem doi.

Apăruse o altă siluetă şi acum îi vorbea bărbatului tatuat pe tonuri stentorii, faţă de care pur şi simplu ridică din umeri. „Karsa Orlong din Uryd”, strigă el în jos, „soldaţii sunt pe cale să coboare, să-ţi lege frânghii de membre, astfel încât să poţi fi ridicat afară. Se pare că minţi pe ceea ce a mai rămas din factorul oraşului, care a atenuat oarecum furia de aici sus, din moment ce nu era un bărbat foarte iubit. Aş sugera, dacă doriţi să trăiţi, să nu rezistaţi voluntarilor nervoşi ai conducătorului de război.

Karsa a privit cum patru soldaţi erau coborâţi încet pe frânghii. Nu făcu nici un efort să reziste, în timp ce îi legau grosolan încheieturile, gleznele şi braţele, pentru că adevărul era că era incapabil să facă asta.

Soldaţii au fost târâţi rapid înapoi în sus, apoi frânghiile au fost întinse, iar Karsa a fost ridicată constant. Se uită la axul de lemn cioplit retrăgându-se încet din piept. A intrat sus, chiar deasupra omoplatului

său drept, prin muşchi, reapărând chiar în dreapta claviculei pe acea parte. Pe măsură ce a fost eliberat, durerea l-a copleşit.

Atunci o palmă îl trezea. Karsa deschise ochii. Stătea întins pe podeaua depozitului, cu feţele înghesuite din toate părţile. Toată lumea părea să-i vorbească deodată în limba lor subţire şi plină de buruieni şi, deşi nu putea înţelege cuvintele, ura crudă călărea tonul, iar Karsa ştia că era blestemat, în numele a zeci de zei, spirite şi mucegaiuri de la pământ, strămoşii. Gândul i-a
făcut plăcere, iar el a
zâmbit.

Soldaţii tresăriră înapoi ca unul singur.

Tatuatul de câmpie, a cărui mână îl trezise, era ghemuit lângă Karsa. – Respiraţia lui Hood, mormăi el. – Toţi Uryd sunt ca tine? Sau tu eşti cel despre care au vorbit preoţii? Cel care şi-a urmărit visele ca pe propriul cavaler al lui Hood? Ei bine, nu contează, presupun, pentru că se pare că temerile lor erau nefondate. Uită-te la tine. Pe jumătate mort, cu un oraş întreg dornic să te vadă pe tine şi pe tovarăşul tău

jupuiţi de vii – nu există nicio familie care să nu fie în doliu, datorită ţie. Prinde lumea de gât? Probabil nu; vei avea nevoie de norocul lui Oponn ca să trăieşti ceasul.

Săgeata ruptă fusese înfipt mai adânc în spatele lui Karsa odată cu căderea, înfipându-i-se în osul omoplatului. Sângele se împrăştia pe podeaua de sub el.

S-a auzit o zarvă când a sosit un nou ses, acesta înalt pentru felul lui, slab, cu o faţă severă, căptuşită de vreme. Era îmbrăcat în haine strălucitoare, de un albastru intens şi împodobit cu fir de aur cusut în modele complicate. Paznicul i- a vorbit îndelung, deşi bărbatul însuşi nu a spus nimic şi nici expresia i s-a schimbat. Când paznicul a terminat, noul venit a dat din cap, apoi a făcut semn cu o mână şi s-a întors.

Paznicul se uită încă o dată la Karsa. – Acesta a fost maestrul Silgar, omul pentru care lucrez, de cele mai multe ori. El crede că vei supravieţui rănilor tale, Karsa Orlong, şi aşa ţi-a pregătit o... un fel de lecţie. Bărbatul s-a îndreptat şi le-a spus ceva soldaţilor. A

urmat o scurtă ceartă, care s-a încheiat cu o ridicare indiferentă din umeri din partea unuia dintre soldaţi.

Membrele lui Karsa au fost ridicate încă o dată, câte doi oameni de câmpie pentru fiecare, bărbaţii străduindu-se să-l ţină în braţe în timp ce îl duceau la uşile depozitului.

Sângele care prelingea din rănile lui încetini, durerea se retrăgea în spatele unei lasiune plictisitoare în mintea Teblorului. S-a uitat la cerul albastru în timp ce soldaţii îl purtau în centrul străzii, zgomote de mulţime de toate părţile. L-au aşezat sprijinit de roata de căruţă, iar Karsa l-a văzut în faţa lui pe Bairoth Gild.

Fusese legat de o roată cu spiţe mult mai mare, care ea însăşi se sprijinea de stâlpii de susţinere. Uriaşul războinic era o masă de răni. O suliţă i-a fost bătută în gură, ieşind chiar sub urechea stângă, lăsând maxilarul inferior sfărâmat, osul strălucind roşu în mijlocul cărnii sfâşiate. Citumele unor certuri profunde i-au înghesuit trunchiul.

Dar ochii lui erau ascuţiţi când i-au întâlnit pe

ai lui Karsa.

Sătenii au umplut strada, ţinuţi de un cordon de soldaţi. Strigăte furioase şi blesteme umpleau aerul, punctate din când în când de bocete de durere.

Paznicul se poziţiona între Karsa şi Bairoth, cu expresia batjocoritoare de gânditoare. Apoi s-a întors către Karsa. – Camaradul tău de aici nu ne va spune nimic despre Uryd. Am şti numărul de războinici, numărul şi locaţia satelor. Am şti şi noi mai multe despre Phalyd, despre care se spune că sunt potriviţi cu ferocitate. Dar el nu spune nimic.

Karsa îşi dezveli dinţii. „Eu, Karsa Orlong, te invit să trimiţi o mie de războinici ai tăi să ducă război între uryd. Nimeni nu se va întoarce, dar trofeele vor rămâne cu noi. Trimite două mii. Nu contează.

Paznicul a zâmbit. – Atunci vei răspunde la întrebările noastre, Karsa Orlong?

— O voi face, pentru că astfel de cuvinte nu-ţi vor folosi la nimic...

'Excelent.' Paznicul făcu un gest cu o mână. Un locuitor din câmpie s-a apropiat de Bairoth Gild,

scoţându-şi sabia.

Bairoth a rânjit la Karsa. El a mârâit, sunetul fiind un vuiet stricat pe care Karsa l-a înţeles totuşi: – Condu-mă, conducător de război!

Sabia s-a tăiat. Prin gâtul lui Bairoth Gild. Sânge stropit, capul uriaşului războinic s-a lăsat pe spate, apoi s-a rostogolit de pe un umăr până a aterizat cu o lovitură puternică pe pământ.

Un vuiet sălbatic şi vesel a izbucniydinspre săteni.

Paznicul se apropie de Karsa. – încântat să aud că veţi coopera. Făcând asta, îţi cumpără viaţa. Stăpânul Silgar te va adăuga la turma lui de sclavi după ce ne vei spune tot ce ştii. Totuşi, nu cred că te vei alătura lui Sunyd pe lac. Mi-e teamă că nu trebuie să îţi ridici plasele, Karsa Orlong. S-a întors când a apărut un soldat puternic blindat. – Ah, iată-l pe căpitanul Malazan. Ghinion, Karsa Orlong, că ar fi trebuit să-ţi cronometrezi atacul să coincidă cu sosirea unei companii Malazan în drum spre Bettrys. Acum, presupunând că căpitanul nu are obiecţii, începem interogarea?

Şanţurile gemene ale gropilor de sclavi se aflau sub podeaua unui depozit mare de lângă lac, accesat printr-o trapă şi o scară plină de mucegai. O parte a ţinut, pentru moment, doar o jumătate de duzină de oameni de câmpie legaţi de trunchiul copacului care trecea pe lungimea şanţului, dar mai multe cătuşe aşteptau întoarcerea transportatorilor de plase Sunyd. Celălalt şanţ era casa bolnavilor şi muribunzii. Forme slăbite de câmpie strânseră în propria lor murdărie, unii gemecând, alţii tăcuţi şi nemişcaţi.

După ce a terminat de descris Uryd şi pământurile lor, Karsa a fost târât la depozit şi înlănţuit în al doilea şanţ. Laturile sale erau înclinate, pline cu lut umed. Buşteniul central curgea de-a lungul fundului îngust şi plat, pe jumătate scufundat în ape uzate stricate de sânge. Karsa a fost dus la capătul îndepărtat, la îndemâna oricăruia dintre ceilalţi sclavi, iar cătuşele erau fixate la ambele încheieturi şi la ambele glezne – în timp ce, a văzut el, între toţi ceilalţi era suficientă o

singură cătuşe.

Atunci l-au lăsat singur.

Muştele l-au înflorit, aşezându-se pe pielea lui rece. S-a întins pe o parte pe una dintre părţile înclinate. Rana în care rămăsese vârful săgeţii ameninţa să se închidă, iar asta nu şi-a putut permite. închise ochii şi începu să se concentreze până când simţi fiecare muşchi, tăiat, rupt şi scurgând, ţinându-se tare în jurul vârfului de fier. Apoi a început să le lucreze, cele mai mici contracţii pentru a testa poziţia vârfului de săgeată, luptă cu pulsurile de durere care iradiau cu fiecare flexie. După câteva clipe, a încetat, şi-a lăsat corpul să se relaxeze, respirând adânc până când a fost recuperat din eforturile sale. Lama de fier cu flanşă stătea aproape plat pe omoplat. Vârful ei frecusese un şanţ de-a lungul osului. Erau şi ghimpe, îndoite şi răsucite.

A lăsa un astfel de obiect în carnea lui ar face braţul stâng inutil. Trebuia să- 1 alunge.

începu să se concentreze încă o dată. Muşchi şi ţesuturi devastate, o cale
spre interior de carne tocată

şi feliată.

Un strat de sudoare îl înveli, în timp ce el continua să-şi concentreze mintea, pregătindu-se, respiraţia încetinindu-şi, stabilizându-se.

Şi-a contractat muşchii. Un ţipăt zdrenţuit şi-a ieşit forţat. Un alt zgomot de sânge, în mijlocul durerii necruţătoare. Muşchii au avut spasme într-un val ondulat. Ceva a lovit panta de lut şi a alunecat în canalizare.

Gâfâind, tremurând, Karsa rămase nemişcat pentru o perioadă lungă de timp. Sângele care curgea din spate a încetinit, apoi a încetat.

- *mă, conducător de război!'*

Bairoth Gild făcuse din acele cuvinte un blestem, într-un mod şi dintr-un loc de gândire pe care Karsa nu o înţelegea. Şi apoi, Bairoth Gild murise fără sens. Nimic din ce puteau face locuitorii de jos nu ia ameninţat pe Uryd, căci Uryzii nu erau la fel de Sunyd. Bairoth renunţase la şansa de a se răzbuna, un gest atât de derutant pentru Karsa încât rămase uluit.

O privire brutală, conştientă, în ochii lui

Bairoth, fixată doar asupra lui Karsa, chiar dacă sabia îi fulgera spre gât. Nu le-ar spune nimic celor de la şes, totuşi a fost o sfidare fără sens – dar nu, exista *un* sens... *pentru că Bairoth a ales să mă abandoneze.*

Un fior brusc îl luă. Urugal, fraţii mei m-au trădat? Fuga lui Delum Thord, moartea lui Bairoth Gild – să cunosc abandonul din nou şi din nou? Ce zici de Uryd care aşteaptă întoarcerea mea? Nu vor urma ei când voi proclama război împotriva pământenilor ?

Poate nu la început. Nu, îşi dădu seama, vor exista certuri şi opinii şi, aşezaţi în jurul vetrelor taberei, bătrânii vor înfige beţişoare mocnite în foc şi îşi vor clătina din cap.

Până când a venit vestea că vor veni armatele de jos.

Şi atunci nu vor avea de ales. Am fugi în poale Phalyd? Nu. Nu va mai fi de ales decât să luptăm, iar eu, Karsa Orlong, voi fi privit atunci, să conduc Uryd.

Gândul l-a liniştit.

S-a rostogolit încet, clipind în întuneric, muştele împrăştiindu-i pe toată faţa.

A fost nevoie de câteva momente de bâjbâiat în nămol pentru a găsi vârful săgeţii şi fragmentul ei ciocănit şi aşchiat de arbore. Apoi se ghemui lângă buşteanul central pentru a examina accesoriile care ţineau lanţurile.

Erau două seturi de lanţuri, unul pentru braţe şi unul pentru picioare, fiecare fixat de o tijă lungă de fier care fusese bătută prin trunchi, cu capătul opus turtit. Legăturile erau mari şi solide, forjate având în vedere puterea Teblor. Dar lemnul de dedesubt începuse să putrezească.

Folosind vârful de săgeată, a început să crească şi să sape în lemnul înmuiat cu ape uzate din jurul flanşei.

Bairoth îl trădase, îl trădase pe Uryd. Nu fusese nimic de curaj în ultimul său act de sfidare. într-adevăr, chiar opusul. Descoperiseră duşmani pentru Teblori. Vânători, care au adunat trofee Teblor. Acestea erau adevăruri pe care războinicii tuturor triburilor trebuiau să le audă, iar transmiterea acestor adevăruri era acum singura sarcină a lui Karsa. Nu era Sunyd, aşa cum erau pe cale să descopere cei de

la şes. Putregaiul fusese tras în gaură. Karsa a scos masa înmuiată, pulpodă, cât a putut ajunge vârful săgeţii. Apoi a trecut la al doilea montaj. Bara de fier care îi ţine lanţurile pentru picioare va fi testată mai întâi. Nu era nicio modalitate de a spune dacă afară era zi sau noapte. Cizme grele traversau ocazional podeaua de scânduri deasupra lui, prea întâmplătoare pentru a indica o trecere stabilită a timpului. Karsa a lucrat neîncetat, ascultând tuşea şi gemetele locuitorilor de jos, înlănţuiţi mai în jos, în portbagaj. Nu-şi putea imagina ce făcuseră acei copii trişti, pentru a justifica o asemenea pedeapsă din partea rudelor lor. Exilarea a fost cea mai aspră pedeapsă pe care Teblori a aplicat-o celor din tribul ale căror acţiuni, cu intenţie deliberată, puseseră în pericol supravieţuirea satului, acţiuni care variau de la nepăsare până la uciderea rudelor. Exilarea ducea, de obicei, la moarte, dar aceasta provenea din înfometarea spiritului din interiorul celui pedepsit. Tortura nu era un mod Teblor, nici închisoarea

prelungită.

Bineînţeles, a reconsiderat el, s-ar putea ca aceşti locuitori să fi fost bolnavi pentru că spiritul lor era pe moarte. Printre legende, existau fragmente care şopteau că Teblorul a avut cândva sclavi – cuvântul, conceptul, îi era cunoscut. Posesia vieţii altuia, de a face cu ceea ce doreşte. Spiritul unui sclav nu putea face altceva decât să moară de foame.

Karsa nu avea de gând să moară de foame. Umbra lui Urugal i-a protejat spiritul.

A băgat vârful săgeţii în centură. Aşezându-şi spatele de pantă, şi-a plantat picioarele pe buştean, unul de fiecare parte a garniturii, apoi şi-a întins încet picioarele. Lanţul s-a întins. Pe partea de dedesubt a trunchiului, flanşa a fost trasă în lemn cu un sunet constant de aşchiere şi măcinare.

Cătuşele i se înfipseră în gleznele învelite în piele.

A început să împingă mai tare. S-a auzit o criză solidă, apoi flanşa nu va merge mai departe. Karsa se relaxă încet. O lovitură a trimis bara să se elibereze de celălalt capăt. S-a odihnit

câteva clipe, apoi a reluat procesul încă o dată.

După o duzină de încercări, reuşise să tragă bara în sus cu trei degete de unde fusese la început. Marginile flanşei erau acum îndoite, lovite de atacul lor asupra lemnului. Jambierele îi fuseseră tăiate şi sângele strălucea pe cătuşe.

Îşi lăsă capul pe spate pe lutul umed al părtiei, cu picioarele tremurând.

Mai multe cizme au bătut deasupra capului, apoi trapa a fost ridicată. Strălucirea luminii felinarului cobora treptele şi înăuntrul ei Karsa văzu gardianul fără nume.

— Uryd, strigă el. – încă mai respiri?

— Apropiaţi-vă, a provocat Karsa cu o voce joasă, „şi vă voi arăta în ce măsură am revenit”.

Sesicul a râs. – Maestrul Silgar a văzut adevărat, se pare. Bănuiesc că va fi nevoie de ceva efort pentru a-ţi rupe spiritul. Paznicul a rămas în picioare la jumătatea treptelor. – Rudele tale Sunyd se vor întoarce într-o zi sau două.

„Nu am nicio rudă care să accepte viaţa de sclavie”.

— E ciudat, din moment ce în mod clar ai

făcut-o, altfel te-ai fi inventat până acum să te sinucizi.

— Crezi că sunt sclav pentru că sunt în lanţuri? Apropie-te, atunci, copile.

„Copil," da. Afectarea ta ciudată persistă, chiar dacă noi *copiii* te avem la
mila noastră. Ei bine, nu contează. Lanţurile sunt doar începutul, Karsa Orlong. Vei fi într-adevăr zdrobit şi, dacă ai fi fost capturat de vânătorii de recompense de pe platou, până te-ar fi dus în acest oraş, nu ai mai fi rămas nimic din mândria Teblor, cu atât mai puţin din sfidare. Sunyd te va venera, Karsa Orlong, pentru că ai ucis o întreagă tabără de vânători de recompense.

'Cum te numeşti?' întrebă Karsa.

'De ce?'

Războinicul Uryd a zâmbit în întuneric. – Cu toate cuvintele tale, încă ţi-e frică de mine.

'Cu greu.' Dar Karsa a auzit încordarea tonului gardianului şi zâmbetul i s-a lărgit. – Atunci spune-mi numele tău.

— Damisk. Numele meu este Damisk. Am fost odată urmăritor în armata

Greydog în timpul cuceririi Malazan.

'Cucerire. Ai pierdut, atunci. Care dintre spiritele noastre s-a rupt, Damisk Greydog? Când ţi-am atacat grupul de pe creastă, ai fugit. I-a lăsat pe cei care te-au angajat la soarta lor. Ai fugit, la fel ca un laş, un om stricat. Şi de aceea eşti aici, acum. Căci eu sunt înlănţuit şi tu eşti dincolo de mâna mea. Vii, nu ca să-mi spui lucruri, ci pentru că nu te poţi abţine. Cauţi plăcerea de a te bucura, totuşi te devorezi înăuntru şi, prin urmare, nu simţi o satisfacţie adevărată. Cu toate acestea, amândoi ştim că vei veni din nou. Şi din nou.'

— îţi voi sfătui, spuse Damisk, cu vocea zdrenţuită, stăpânul meu să te dea vânătorilor de recompense care au supravieţuit, să facă cu tine ce vor ei. Şi voi privi...

— Bineînţeles că vei face, Damisk Greydog.

Bărbatul urcă scările cu spatele, lumina felinarului legănând sălbatic.

Karsa râse.

O dimineaţă mai târziu, trapa s-a trântit încă o dată şi sa făcut întuneric.

Războinicul Teblor a

tăcut, apoi şi-a plantat din nou picioarele pe buştean.

O voce slabă din capătul îndepărtat al şanţului îl opri. 'Gigant.'

Limba era Sunyd, vocea unui copil. – N-am cuvinte pentru tine, joase, mârâi Karsa.

— Nu cer cuvinte. Te simt lucrând la acest copac al naibii de Hood. Vei reuşi în orice faci?

'Nu fac nimic.'

'Bine atunci. Trebuie să fie imaginaţia mea. Noi murim aici, noi ceilalţi, într-un mod cât se poate de groaznic, nedemn.

— Probabil că ai greşit foarte mult...

Râsul care răspunse a fost o tuse zguduitoare. – O, într-adevăr, uriaş. Într-adevar. Noi suntem cei care nu acceptăm domnia lui Malazan, aşa că ne-am ţinut de arme şi ne-am ascuns în dealuri şi păduri. Raid, ambuscadă, ne facem neplăceri. A fost foarte distractiv. Până ne-au prins nemernicii.

'Neglijent.'

— Trei dintre voi şi o mână de blestemaţii voştri câini, năvăliţi într-un *oraş întreg!* Şi mă spui nepăsător? Ei bine, presupun că am fost

amândoi, din moment ce suntem aici.

Karsa se strâmbă la adevărul. – Ce vrei, ţăran?

— Puterea ta, uriaş. Suntem patru aici care sunt încă în viaţă, deşi singur eu sunt încă conştient... şi aproape sănătos la minte. Destul de sănătos, adică să înţeleg cea mai deplina ignobilitate a destinului meu.

'Vorbeşti prea mult.'

— Nu mai mult, te asigur. Poţi să ridici acest buştean, uriaş? Sau rotiţi-o de câteva ori?

Karsa tăcu o clipă lungă. „Ce s-ar realiza asta?”

— Ar scurta lanţurile.

— Nu vreau să scurtez lanţurile.

'Temporar.'

'De^ce?'

— învârte blestemul, uriaş. Aşa că lanţurile noastre se înfăşoară în jurul ei din nou şi din nou. Deci, cu o ultimă întorsătură, ne trageţi pe noi, bietele proşti, la capătul ăsta. Deci ne înecăm.

— Ai vrea să te ucid?

— Aplaudă înţelegerea ta rapidă, uriaş. Mai multe suflete să-ţi

înghesuie umbra, Teblor, aşa văd oamenii tăi, da? Ucide-mă şi voi umbla cu cinste în umbra ta.

— Nu sunt interesat de milă, joase.

— Ce zici de trofee?

— Nu pot să te contactez pentru a lua trofee.

— Cât de bine poţi vedea în această întuneric? Am auzit că Teblor...

'Pot vedea. Destul de bine să ştii că mâna ta dreaptă este închisă într-un pumn. Ce se află în ea?

'Un dinte. Tocmai căzut. Al treilea de când sunt înlănţuit aici.

— Aruncă-mi-o.

'Voi încerca. Mi-e teamă că sunt oarecum... mai rău la uzură. Sunteţi gata?'

'Arunca.'

Braţul bărbatului tremura când îl ridică.

Dintele a zburat în sus şi în lat, dar braţul lui Karsa a ţâşnit, lanţul rupându- se în spatele lui, iar el a smuls dintele din aer. L-a dat jos pentru o privire mai atentă, apoi a mormăit. – E putrezit.

— Probabil de ce a căzut. Bine? Luaţi în considerare şi asta. Veţi reuşi să treceţi apa direct prin puţ, ceea ce ar trebui să înmoaie şi mai mult

lucrurile. Nu că ai fi pus la cale ceva acolo jos. ^

Karsa dădu încet din cap. – îmi place de tine, joase.

'Bun. Acum îneacă-mă.

'Eu voi.'

Karsa alunecă în jos şi stă până la genunchi în noroiul urât, rănile proaspete din jurul gleznelor usturându-i la contact.

— I-am văzut că te-au doborât, uriaşule, spuse bărbatul. – Niciunul dintre Sunyd nu este la fel de mare ca tine.

— Sunyd sunt cei mai mici dintre teblori.

— Mi-aş imagina că trebuie să fie nişte sânge de câmpie de pe vremuri.

— într-adevăr, au căzut departe. Karsa îşi coborî ambele braţe, cu lanţurile târându-se, până când mâinile i s-au odihnit sub buştean.

— îţi mulţumesc, Teblor.

Karsa ridică, răsuci buşteanul, apoi îl aşeză încă o dată, gâfâind. – Acest lucru nu va fi rapid, joase, şi pentru asta îmi pare rău.

'Am înţeles. Nu vă grăbiţi. în orice caz, Biltar a

alunecat chiar sub, iar Alrute se uită la data viitoare. Te descurci bine.'

Ridică încă o dată buşteanul, îl rostogoli încă o jumătate de răsucire. De la celălalt capăt veneau stropi şi gâlgâituri.

Apoi un gâfâit. – Aproape am ajuns, Teblor. Eu sunt ultimul. încă una... Mă voi rostogoli sub ea, aşa că mă prinde.

— Atunci eşti zdrobit, nu înecat.

— în noroiul asta? Nu-ţi face griji acolo, Teblor. Voi simţi greutatea, adevărat, dar nu-mi va provoca prea multă durere.

'Minţi.'

'Şi ce dacă? Nu mijloacele, ci sfârşitul contează.

— Toate, lucrurile contează, spuse Karsa, pregătindu-se încă o dată. – De data asta o voi răsuci până la capăt, joase. Va fi mai uşor acum că propriile mele lanţuri sunt mai scurte. Sunteţi gata?'

— O clipă, te rog, a pufnit bărbatul.

Karsa ridică buşteanul, mormăind din cauza greutăţii imense care îi trăgea pe braţe.

„M-am răzgândit...”

'Nu am.' Karsa învârti

buşteanul. Apoi a scăpat-o.

Lovitură sălbatică de la celălalt capăt, lanţuri ferăstrăind aerul, apoi tuse frenetică.

Surprinsă, Karsa ridică privirea. O siluetă pătată de maro se agita, pufnind, lovind din picioare.

Karsa se lăsă încet pe spate, aşteptând ca bărbatul să-şi revină. Pentru o vreme, de la celălalt capăt al buşteanului, nu s-a mai auzit decât un gâfâit puternic. – Ai reuşit să te rostogoleşti înapoi, apoi sub şi afară. Sunt impresionat, joase. Se pare că nu eşti un laş până la urmă. Nu credeam că există ca tine printre copii.

— Purul curaj, a răpit bărbatul. 'Sunt eu.'

— Al cui dinte a fost?

— Alrute. Acum, nu te mai învârti, te rog.

— îmi pare rău, şes, dar acum trebuie să-l învârt în sens invers, până când buşteanul este ca înainte să încep eu.

— îţi blestem logica sumbră, Teblor.

'Cum te numeşti?'

— Torvald Nom, deşi pentru inamicii mei Malazan, sunt cunoscut sub numele de Knuckles.

— Şi cum ai ajuns

să înveţi limba Sunyd?

— De fapt, este vechiuî limbaj al comerciantului. înainte de a exista vânători de recompense, existau comercianţi Nathii. Un comerţ reciproc profitabil între ei şi Sunyd. Adevărul este că limba ta este o rudă apropiată cu Nathii.

— Soldaţii au vorbit farfurie.

'Natural; sunt soldaţi. El s-a oprit. – Bine, genul ăsta de umor ţi-a pierdut. Aşa să fie. Probabil că acei soldaţi erau Malazan.

— Am decis că malazanii sunt duşmanul meu.

— Atunci, ceva ce împărtăşim, Teblor.

— Nu împărtăşim nimic în afară de acest trunchi de copac, joase.

'Daca preferi. Deşi mă simt obligat să te corectez asupra unui lucru. Oricât de demni de ură sunt Malazanii, Nathii în zilele noastre nu sunt mai buni. Nu ai aliaţi printre cei de la şes, Teblor, fii sigur de asta.

— Eşti un Nathii?

'Nu. Eu sunt Daru. Dintr-un oraş departe spre sud. Casa lui Nom este vastă şi anumite familii dintre ea sunt aproape bogate. Avem

un Nom în Consiliu, de fapt, în Darujhistan. Nu l-am întâlnit niciodată. Din păcate, proprietăţile familiei mele sunt mai, uh, modeste. De aici călătoriile mele extinse şi profesiile nefaste...

— Vorbeşti prea mult, Torvald Nom. Sunt gata să întorc acest buştean încă o dată.

— La naiba, speram că ai uitat de asta.

Capătul barei de fier era mai mult de jumătatea portbagajului, flanşa o bucată de metal contondită, fără formă. Karsa nu a putut să-şi ţină durerea şi tremurul de la picioare, chiar dacă perioadele de odihnă dintre eforturi creşteau din ce în ce mai mult. Rănile mai mari din piept şi din spate, create de aşchiile de lemn, se redeschiseră, curgând constant pentru a se amesteca cu sudoarea care îi înmuia hainele. Pielea şi carnea gleznelor îi erau zdrobite. Torvald cedase în faţa propriei epuizări, la scurt timp după ce buşteanul fusese readus în poziţia iniţială, gemuind în somn, în timp ce Karsa lucra mai departe.

Pentru moment, în timp

ce războinicul Uryd se odihnea de panta de lut, singurele sunete au fost propriile lui gâfâituri zdrenţuite, subliniate de respiraţii mai blânde şi superficiale din capătul îndepărtat al trunchiului.

Apoi zgomotul cizmelor s-a încrucişat deasupra capului, mai întâi într-o direcţie, apoi înapoi şi a plecat.

Karsa se ridică încă o dată, cu capul învârtindu-se.

— Odihneşte-te mai mult, Teblor.

— Nu e timp pentru asta, Torvald Nom...

— Oh, dar există. Stăpânul acela de sclavi care acum te deţine va aştepta aici o vreme, pentru ca el şi trenul lui să poată călători în compania soldaţilor Malazan. Până în Malybridge, cel puţin. S-au desfăşurat o mulţime de activităţi de bandiţi din Fool's Forest şi Yellow Mark, pentru care recunosc o mândrie de proprietate, din moment ce eu am fost cel care a unit acea colecţie pestriţă de bandiţi şi tăietori de gât în primul rând. Ar fi venit deja să mă salveze şi pe mine, dacă nu ar fi fost Malazans.

— îl voi ucide pe

acel stăpân de sclavi, spuse Karsa.

— Ai grijă cu ăla, gigant. Silgar nu este un bărbat plăcut şi este obişnuit să aibă de-a face cu războinici ca tine...

— Eu sunt Uryd, nu Sunyd.

— Aşa că tot spui şi nu mă îndoiesc că eşti mai răutăcios – cu siguranţă eşti mai mare. Tot ce spuneam este să ai grijă de Srlgar.

Karsa se poziţiona deasupra buşteanului.

— Ai timp liber, Teblor. Nu are rost să te eliberezi dacă atunci nu poţi merge. Nu este prima dată când sunt în lanţuri şi vorbesc din experienţă: aşteptaţi-vă timpul, se va ivi o oportunitate; dacă nu te ofileşti şi nu mori mai întâi.

— Sau să te îneci.

— Punct de vedere, şi da, am înţeles ce înseamnă când ai vorbit despre curaj. Recunosc că am avut un moment de disperare.

— Ştii de cât timp eşti înlănţuit aici?

— Ei bine, era zăpadă pe pământ şi gheaţa lacului tocmai se sparse.

Karsa aruncă încet o privire spre silueta abia vizibilă şi zgârietă de la

capătul îndepărtat. – Torvald Nom, nici măcar un locuitor de pământ nu ar trebui să sufere o asemenea soartă.

Râsul bărbatului era un zdrăngănit. – Şi *ne* spui copii. Voi, Teblor, aţi doborât oamenii de parcă aţi fi călăi, dar printre cei de la fel, execuţia este un act de milă. Pentru ticălosul tău condamnat obişnuit, tortura prelungită este mult mai probabilă. Naţhii au făcut din cauza suferinţei o artă – trebuie să fie iernile reci sau aşa ceva. în orice caz, dacă nu ţi-ar revendica Silgar – şi soldaţii Malazan din oraş – localnicii ţi-ar dezlipi pielea de pe carne chiar acum, câte o bucăţică pe rând. Apoi te închideau într-o cutie pentru a te lăsa să te vindeci. Ei ştiu că oamenii tăi sunt imuni la infecţii, ceea ce înseamnă că te pot face să suferi mult, mult timp. Mi-aş imagina că sunt mulţi orăşeni frustraţi acolo chiar acum.

Karsa a început să tragă din nou de bară.

El a fost întrerupt de voci deasupra capului, apoi de bătăi puternice, ca de la o duzină sau mai multe sosiri desculţi, sunetul îmbinat acum de lanţuri

alunecând pe podeaua depozitului.

Karsa se aşeză înapoi pe panta opusă a şanţului.

Trapa s-a deschis. Un copil în frunte, lanternă în mână, apoi Sunyd – goală, dar pentru fuste scurte ţesute aspre – coborând lentă, cu gleznele stângi legate de un lanţ care le uneşte pe toate. Sesicul cu felinarul a coborât pe pasarela dintre cele două tranşee. Au urmat Sunyd, unsprezece în total, şase bărbaţi şi cinci femei.

Capetele lor erau coborâte; nimeni nu ar fi întâlnit cu privirea fermă şi rece a lui Karsa.

La un gest al copilului, care se oprise la patru paşi lungi de poziţia lui Karsa, Sunyd se întoarse şi alunecă pe panta şanţului lor. Apăruseră încă trei locuitori din câmpie şi i-au urmat în jos pentru â aplica cătuşele fixe pe celelalte glezne ale Teblorului. Nu a existat nicio rezistenţă din partea lui Sunyd.

Câteva clipe mai târziu, locuitorii din ses se întorceau pe pasarelă, apoi urcau treptele. Trapa scârţâi pe balamalele ei, închizându-se cu un zgomot reverberat care a trimis

praful să coboare prin întuneric.

— Este adevărat, atunci. Un Uryd. Vocea era o şoaptă.

Karsa rânji. – Asta era vocea unui Teblor? Nu, nu ar fi putut fi. Teblorii nu devin sclavi. Teblor preferă să moară decât să îngenuncheze în faţa unui locuitor de pământ.

— Un Uryd... *în lanţuri*. Ca şi noi ceilalţi...

— Ca Sunyd? Cine i-a lăsat pe aceşti copii nenorociţi să se apropie şi să le fixeze cătuşe la picioare? Nu. Sunt prizonier, dar nicio legătură nu mă va ţine mult timp. Sunyd-ului trebuie să i se reamintească ce înseamnă să fii Teblor.

O voce nouă a vorbit din rândul familiei Sunyd, a unei femei. „Am văzut morţii, aliniaţi pe pământ înaintea taberei vânătorilor. Am văzut vagoane pline cu Malazani morţi. Oamenii orăşeni se plângeau. Totuşi, se spune că aţi fost doar trei...

— Doi, nu trei. însoţitorul nostru, Delum Thord, a fost rănit la cap, mintea îi dispăruse. A alergat cu câinii. Dacă mintea i-ar fi fost întreagă,

cu sabia de sânge în mâini...

Din Sunyd se auzi un murmur brusc, cuvântul *sabie de sânge* rostit cu un ton de uimire.

Karsa se încruntă. 'Ce este nebunia asta? Sunyd a pierdut *toate* vechile căi ale Teblorului?

Femeia oftă. 'Pierdut? Da, demult. Proprii noştri copii se strecoară noaptea pentru a rătăci spre sud, în zonele joase, dornici de monedele blestemate de la pământ – bucăţile de metal în jurul cărora însăşi viaţa pare să se învârte. Puţin folosiţi, erau copiii noştri – unii chiar s-au întors în văile noastre, ca cercetaşi pentru vânători. Crângurile secrete de lemn de sânge au fost arse, caii noştri ucişi. Să fim trădaţi de proprii noştri copii, Uryd, asta a rupt Sunyd-ul.

— Copiii tăi ar fi trebuit să fie vânaţi, spuse Karsa. – Inimile războinicilor tăi erau prea moi. Rudele de sânge sunt tăiate când trădarea este făcută. Acei copii au încetat să mai fie Sunyd. Îi voi omorî pentru tine.

— Ai avea probleme să le găseşti, Uryd. Sunt împrăştiaţi, mulţi căzuţi, mulţi acum vânduţi în

sclavie pentru a-şi plăti datoriile. Şi unii au parcurs distanţe mari, până la marile oraşe Nathilog şi Genabaris. Tribul nostru nu mai există.

Primul Sunyd care vorbise a adăugat: „în plus, Uryd, eşti în lanţuri. Acum proprietatea maestrului Silgar, din care niciun sclav nu a scăpat vreodată. Nu vei mai ucide pe nimeni, niciodată. Şi, ca şi noi, vei fi pus să îngenunchezi. Cuvintele tale sunt goale.

Karsa sa încălcat încă o dată pe buştean. De data aceasta a apucat lanţurile, înfăşurându-le în jurul încheieturilor sale de câte ori a putut.

Apoi s-a aruncat pe spate. Muşchii strânşi, picioarele împingând în jos pe buştean, spatele îndreptat. Şlefuire, aşchiere, un trosnet puternic brusc.

Karsa a fost aruncat cu spatele pe panta de lut, lanţurile spărgând în jurul lui. Clipind din transpiraţia din ochi, se uită în jos la buştean.

Trunchiul se despicase pe toată lungimea sa.

Se auzi un şuierat scăzut de la celălalt capăt, foşnetul lanţurilor eliberate.

– Ia-mă, Karsa Orîong, şopti Torvald, nu iei bine

insultele, nu-i aşa?

Deşi nu mai erau ataşate de buştean, încheieturile şi gleznele lui Karsa erau încă legate de barele de fier. Războinicul a desfăcut lanţurile de pe antebraţele lui bătute şi sângerânde, apoi a adunat una dintre gratii. Aşezând lanţul de glezne pe buştean, a înfipt capătul neflanş al barei într-o singură verigă, apoi a început să-l răsucească cu ambele mâini.

'Ce s-a întâmplat?' a întrebat un Sunyd. – Ce era acel sunet?

— Coloana vertebrală a lui Uryd s-a rupt, răspunse primul vorbitor târâtor.

Râsul lui Torvald a fost un chicot rece. – îmi este teamă împingerea
Domnului pentru tine,
Ganal.

— Ce vrei să spui, Nom?

Legătura a izbucnit, trimiţând o bucată care trecu peste şanţ să se lovească de peretele de pământ.

Karsa îşi trase lanţul din cătuşele gleznei. Apoi s-a apucat să-l despartă pe cel care îl ţinea de încheieturi.

Un alt zgomot. Şi-a eliberat braţele.

'Ce se întâmplă?'

O a treia crăpătură, când rupse lanţul din bara de fier pe care o folosea – care era cea nedeteriorată, cu flanşa intactă, cu muchii ascuţite şi zimţate. Karsa se căţăra din şanţ.

— Unde este acest Ganal? mârâi el.

Toţi cei din Sunyd, cu excepţia unuia, care zăceau în şanţul opus, se strânseră înapoi la cuvintele lui.

— Eu sunt Ganal, spuse războinicul singuratic care nu se mişcase. – La urma urmei, nu o coloană vertebrală ruptă. Atunci, războinicul, ucide-mă pentru cuvintele mele sceptice.

'Va trebui.' Karsa a coborât cu paşi mari pe alee, ridicând bara de fier.

— Dacă faci asta, spuse Torvald în grabă, ceilalţi probabil vor ridica un strigăt.

Karsa ezită.

Ganal îi zâmbi. – Dacă mă cruţi, nu va suna nicio alarmă, Uryd. Este noapte, încă un clopoţel sau mai mult înainte de zori. îţi vei reuşi scăparea...

„Şi prin tăcerea voastră, veţi fi cu toţii pedepsiţi”, a spus Karsa.

'Nu. Dormeam cu toţii.

Femeia a vorbit. – Adu-l

pe Uryd, în toate numerele tale. După ce ai ucis pe toţi cei din acest oraş, atunci poţi să ne judeci Sunyd, aşa cum va fi dreptul tău.

Karsa a ezitat, apoi a dat din cap. – Ganal, îţi ofer mai mult din viaţa ta mizerabilă. Dar voi mai veni o dată şi îmi voi aminti de tine.

— Nu am nicio îndoială, Uryd, răspunse Ganal. 'Nu mai.'

— Karsa, spuse Torvald. – S-ar putea să fiu un ses şi tot...

— Te voi elibera, copile, răspunse urydul, întorcându-se din şanţul Sunyd. – Ai dat dovadă de curaj. El a alunecat în jos de partea bărbatului. – Eşti prea slab pentru a merge, a observat el. – Incapabil să alerg. Mai vrei să te eliberez?

'Subţire? N-am pierdut mai mult de o jumătate de piatră, Karsa Orlong. Pot sa fug.'

— Ai sunat prost mai devreme...

'Simpatie.'

— Ai căutat simpatie de la un Uryd?

Umerii osoşi ai bărbatului se ridicară într-o ridicare de umeri. – A meritat încercat.

Karsa a desprins lanţul.

Torvald şi-a tras braţele libere. – Beru te binecuvântează, băiete.

— Păstrează-ţi zeii de jos pentru tine.

'Desigur. Scuze. Orice spui.'

Torvald s-a grăbit pe panta. Pe alee, s-a oprit. – Dar trapa, Karsa Orlong?

— Ce-i cu asta? mârâi războinicul, urcând în sus şi trecând pe lângă pământul de jos.

Torvald se înclină în timp ce Karsa trecea pe lângă el, cu un braţ slăbănog întinzându-se într-un gest graţios. – Condu-mă, prin toate mijloacele.

Karsa se opri la prima treaptă şi aruncă o privire înapoi spre copil. – Sunt un conducător de război, a bubuit el. – Ai vrea ca eu să te conduc, joase?

Ganal spuse din celălalt şanţ: – Ai grijă cum răspunzi, Daru. Nu există cuvinte goale printre teblori.

— Ei bine, nu a fost altceva decât o invitaţie. Să mă înainteze pe trepte...

Karsa şi-a reluat urcarea.

Direct sub trapă, îi examină marginile. El şi-a amintit că exista un zăvor de fier care era coborât atunci

când era blocat, făcându-l la acelaşi nivel cu scândurile din jur. Karsa a blocat capătul de fixare a lanţului barei de fier în îmbinarea de sub zăvor. A condus-o cât de departe a putut, apoi a început să facă pârghie, liniştindu-şi toată greutatea în trepte.

O pocnire aşchiată, trapa sărind uşor în sus. Karsa şi-a aşezat umerii de ea şi a ridicat.

Balamalele scârţâiau.

Războinicul a îngheţat, a aşteptat, apoi a reluat, de data asta mai încet.

în timp ce capul lui degajă trapa, putu să vadă o lumină slabă a lanternului din capătul îndepărtat al depozitului şi văzu, aşezaţi în jurul unei mese rotunde, trei locuitori. Nu erau soldaţi – Karsa îi văzuse mai devreme în compania stăpânului de sclavi, Silgar. Pe blatul mesei se auzi un zgomot de oase.

Că nu auziseră balamalele trapei era, în mintea lui Karsa, remarcabil. Apoi urechile lui au auzit un sunet nou – un cor de scârţâit şi gemete şi, afară, urletul unui vânt. O furtună sosise din lac şi ploaia începuse să stropească peretele de nord

al depozitului.

— Urugal, spuse Karsa pe sub răsuflare, îţi mulţumesc. Şi acum, mărturie…

Cu o mână ţinând trapa deasupra lui, războinicul aluneca încet pe podea. S-a deplasat suficient de departe pentru a permite sosirea la fel de tăcută a lui Torvald, apoi a coborât încet trapa până s-a instalat. Un gest ia spus lui Torvald să rămână acolo unde se afla, înţelegere indicată de încuviinţarea ferventă a bărbatului. Karsa a mutat cu grijă bara de la mâna stângă la dreapta, apoi a făcut drum înainte.

Doar unul dintre cei trei paznici l-ar fi văzut, cu coada ochiului, dar atenţia i-a fost concentrată asupra oaselor care alunecă peste blatul mesei din faţa lui. Ceilalţi doi erau cu spatele în cameră.

Karsa a rămas jos pe podea până când a fost la mai puţin de trei paşi depărtare, apoi s-a ridicat în tăcere şi s-a ghemuit.

Se lansă înainte, bara biciuindu-se orizontal, conectându-se cu primul cap fără cască, apoi cu al doilea. Al treilea gardian se uită cu gura căscată. Leagănul lui

Karsa s-a terminat cu mâna stângă apucând capătul mânjit de roşu al barei, pe care apoi l-a împins transversal în gâtul sesului. Bărbatul a fost aruncat pe spate peste scaun, lovindu-se de uşile depozitului şi căzând la grămadă.

Karsa a pus bara pe blatul mesei, apoi s-a ghemuit lângă una dintre victime şi a început să-şi scoată centura de sabie.

Torvald se apropie. – Coşmarul lui Hood, mormăi el, asta eşti tu, Uryd.

— Ia-ţi o armă, îi îndrumă Karsa, trecând îa următorul cadavru.

'Eu voi. Acum, pe ce drum să alergăm, Karsa? Se vor aştepta la nord-vest, înapoi pe drumul pe care aţi venit. Vor merge greu până la poalele trecătoarei. Am prieteni-'

— N-am nicio intenţie să fug, mârâi căderul războinic, trecând ambele curele de săbii peste un umăr, săbiile lungi cu teacă arătând minuscule acolo unde se sprijineau de spatele lui. A adunat încă o dată bara cu flanşă. Se întoarse şi îl găsi pe Torvald uitându-se la el. – Aleargă la prietenii tăi, joase. în această noapte, voi oferi

suficientă diversiune pentru a-ţi reuşi scăparea. în seara asta, Bairoth Gild şi Delum Thord vor fi răzbunaţi.

— Nu te aştepta să-*ţi răzbun* moartea, Karsa. Este o nebunie – ai făcut deja imposibilul. Te-aş sfătui să mulţumeşti atracţiei Doamnei şi să scapi cât poţi. În caz că ai uitat, acest oraş este plin de soldaţi. ’

— Pe drumul tău, copile.

Torvald ezită, apoi ridică mâinile. 'Aşa să fie. Pentru viaţa mea, Karsa Orlong, îţi mulţumesc. Familia lui Nom va rosti numele tău în rugăciunile ei.

— Voi aştepta cincizeci de bătăi ale inimii.

Fără un alt cuvânt, Torvald se îndreptă spre uşile glisante ale depozitului. Bara principală nu fusese coborâtă în fantele sale; un zăvor mai mic ţinea uşa de toc. A răsturnat-o înapoi, a împins uşa într-o parte, suficient doar pentru a-şi scoate capul pentru o privire rapidă. Apoi a deschis-o puţin mai mult şi a strecurat afară.

Karsa i-a ascultat zgomotele, stropii picioarelor goale în noroi, îndepărtându-se grăbit spre

stânga. A decis că nu va aştepta cincizeci de bătăi ale inimii. Chiar şi cu furtuna ţinând tare întunericul, zorii nu erau departe.

Teblorul a alunecat uşa mai departe şi a păşit afară. O pistă mai îngustă decât strada principală, clădirile dinjemn de vizavi indistincte în spatele unei perdele oblice de ploaie puternică. în dreapta şi la douăzeci de paşi distanţă, lumina se vedea dintr-o singură fereastră tulbure de la etajul superior al unei case aflate lângă o stradă laterală.

îşi dorea sabia de sânge, dar habar n-avea unde ar putea fi. în caz contrar, orice armă Teblor ar fi suficientă. Şi ştia unde ar putea găsi.

Karsa închise uşa în urma lui. Se îndreptă spre dreapta şi, ocolind marginea străzii, se îndreptă spre malul lacului.

Vântul îi biciuia ploaia pe faţă, slăbind sângele şi murdăria încrustate. Pieile mărunţite ale cămăşii lui clatinau puternic în timp ce alerga spre poiană, unde aştepta tabăra vânătorilor de recompense.

Au existat supravieţuitori. O neglijenta

neglijenta din partea lui Karsa; unul pe care l-ar corecta acum. Şi, în colibele acelor copii cu ochi reci, ar fi fost trofee Teblor. Arme. Armură.

Colibele şi baracile celor căzuţi fuseseră deja dezbrăcate, uşile atârnând deschise, gunoiul împrăştiat. Privirea lui Karsa s-a aşezat pe o baracă din apropiere, cu pereţi din stuf, în mod clar încă ocupată. Se îndreptă spre ea.

Ignorând uşa mică, războinicul şi-a aruncat umărul de un perete. Panoul de stuf a căzut înăuntru, Karsa pătrunzând. Din stânga lui se auzi un mormăit dintr- un pătuţ, o formă vagă care stătea într-o poziţie aşezată. Bara de fier s-a balansat în jos. Sângele şi bucăţi de os au stropit pereţii. Silueta s-a scufundat înapoi.

încăperea mică şi singuratică a colibei era plină de obiecte Sunyd, cele mai multe dintre ele inutile: farmece, curele şi bibelouri. A găsit, totuşi, o pereche de cuţite de vânătoare Sunyd, acoperite cu piele de cătim cu mărgele peste lemn. Un altar jos a atras atenţia lui Karsa. Un zeu al pământului, reprezentat de

o statuie mică de lut – un mistreţ, stând pe picioarele din spate.

Teblorul o trânti pe podeaua de pământ, apoi o spulberă cu o singură bătaie din călcâi.

întorcându-se afară, se apropie de următoarea colibă locuită.

Vântul urla de pe lac, valuri cu coame albe izbindu-se pe plaja cu pietriş. Cerul de deasupra era încă negru de nori, ploaia neîncetat.

Erau în total şapte barăci, iar în cea de-a şasea, după ce i-a ucis pe cei doi bărbaţi împletite în patul de sub pielea unui urs gri, a găsit o veche sabie de sânge' Sunyd şi un set aproape complet de armură care, deşi era stilul pe care Karsa nu-l mai văzuse până acum, era în mod clar Teblor la origine, având în vedere dimensiunea şi sigiliile arse în plăcile de lemn. Abia când a început să-l prindă cu curele şi-a dat seama că lemnul cenuşiu, deteriorat de intemperii, era înălbit de sânge de secole de neglijenţă.

în a şaptea colibă, găsi un borcan mic cu ulei de sânge şi îşi făcu timp să îndepărteze armura şi să

frece ungivul înţepător în lemnul înfometat. A folosit ultimul pentru a alina setea săbiei.

Apoi a sărutat lama strălucitoare, gustând uleiul amar.

Efectul a fost instantaneu. Inima a început să-i bată cu putere, focul smulgându-i muşchii, pofta şi furia umplându-i mintea.

S-a trezit înapoi afară, uitându-se la oraşul din faţa lui printr-o ceaţă roşie. Aerul era urât de duhoarea locuitorilor de pământ. Â înaintat, deşi nu-şi mai simţea picioarele, cu privirea aţintită asupra uşii cu bandă de bronz a unei case mari, cu cherestea.

Apoi zbura spre interior, iar Karsa intra pe holul cu tavanul jos dincolo de prag. Cineva striga la etaj.

S-a trezit pe palier, faţă în faţă cu un copil cu umeri largi şi chel. în spatele lui se înghesuia o femeie cu părul cărunt, iar în spatele ei – acum fugând – o jumătate de duzină de servitori.

Copilul chel tocmai dăduse jos de pe perete o sabie lungă încă în teaca ei împânzită cu bijuterii. Ochii îi străluceau de groază, expresia lui de neîncredere

rămânând încremenită pe trăsăturile lui, chiar dacă capul îi sări de pe umeri.

Şi apoi Karsa s-a trezit în ultima cameră de la etaj, aplecându-se pentru a-şi ţine capul sub tavan, când a păşit peste ultimul dintre servitori, cu casa tăcută în spatele lui. în faţa lui, ascunsă în spatele unui pat cu baldachin, o tânără femeie din câmpie.

Teblorul a scăpat sabia. O clipă mai târziu o ţinu în faţa lui, cu picioarele ei lovindu-i genunchii. El îi prinse ceafa cu mâna dreaptă, îi împinse faţa pe pieptarul mânjit de ulei al armurii lui.

Ea se zbătu, apoi capul ei s-a răsturnat pe spate, cu ochii brusc sălbatici.

Karsa râse, aruncând-o pe pat.

Sunete de animale au venit din gura ei, mâinile ei cu degete lungi strângându-l în sus, în timp ce el se mişca peste ea.

Femela îl gheare, cu spatele arcuindu-se în nevoie disperată.

Ea era inconştientă înainte ca el să termine, iar când el s-a îndepărtat, era sânge între ei. Ea avea să trăiască, ştia el. Uleiul de sânge era nerăbdător cu

carnea ruptă.

Era din nou afară, în ploaie, cu sabia în mâini. Norii se luminau spre est.

Karsa s-a mutat în următoarea casă.

Conştientizarea s-a îndepărtat atunci, pentru o vreme, şi când a revenit, el sa trezit într-o mansardă cu o fereastră la capătul îndepărtat prin care curgea lumina puternică a soarelui. Era pe mâini şi în genunchi, învelit în sânge, iar de- o parte zăcea corpul unui copil, gras şi în haine tăiate, cu ochii holbaţi nevăzuţi.

Valuri de tremur îl zguduiau, respiraţia lui gâfâind aspre, care răsună încet în podul apropiat şi prăfuit. A auzit strigăte de undeva afară şi s-a târât spre fereastra rotundă, cu sticlă groasă, din capătul îndepărtat.

Mai jos era strada principală şi şi-a dat seama că se afla lângă poarta de vest. Se adunau siluete deformate de sticla pe cai neliniştiţi – soldaţi malazani. în timp ce privea şi spre uimirea lui, ei au pornit deodată spre poartă. Tunetul copitelor de cai s-a diminuat rapid pe măsură ce grupul se îndrepta spre vest.

Războinicul se lăsă încet

pe spate. Nu se auzea niciun sunet direct de sub el şi ştia că nimeni nu rămâne în viaţă în casă. Ştia, de asemenea, că trecuse prin cel puţin o duzină de astfel de case, uneori prin uşa din faţă, dar mai des prin uşile laterale şi din spate încastrate. Şi că acele locuri erau acum la fel de tăcute câ cel în care se găsea acum.

Evadarea a fost descoperită. Dar cum rămâne cu vânătorii de recompense? Dar orăşenii care nu au ieşit încă pe stradă, deşi ziua este deja pe jumătate terminată? Câţi am ucis cu adevărat?

Paşi blânde dedesubt, cinci, şase seturi, răspândindu-se prin camera de sub el. Karsa, cu simţurile încă înălţate peste normal de uleiul de sânge, adulmecă aerul, dar parfumul lor nu ajungea încă la el. Cu toate acestea, ştia că aceştia erau vânători, nu soldaţi. A tras aer în piept şi a ţinut-o o clipă, apoi a dat din cap pentru sine. *Da, războinicii stăpânului de sclavi. Considerându-se mai deştepţi decât Malazanii, încă mă doresc stăpânul lor .*

Karsa nu făcu nicio mişcare – ştia bine că se auzea orice schimbare de greutate. Răsucindu-şi capul încet, se uită înapoi la trapa mansardei. Era închisă – nu-şi amintea să fi făcut asta, aşa că probabil că greutatea proprie a trapă a fost cea care o lăsase la loc. Dar cu cât timp în urmă? Privirea i se îndreptă spre cadavrul copilului. Sângele care picura din rănile lui căscate era gros şi lent. Trecuse ceva timp, atunci.

A auzit pe cineva vorbind şi a trecut un moment înainte să-şi dea seama că putea înţelege limba. – Un sonerie, domnule, poate mai mult.

„Deci unde”, a întrebat un altul, „este negustorul Balantis? Iată soţia lui, cei doi copii ai lor... patru servitori – avea el mai mulţi?

Era mai multă mişcare.

— Verificaţi mansardele...

— Unde dormeau servitorii? Mă îndoiesc că bătrânul gras Balantis ar fi putut să urce scara aia.

'Aici!' strigă o altă voce de mai departe. – Scările de la mansardă sunt coborâte!

— Bine, aşa că teroarea comerciantului i-a dat aripi. Urcă-te şi

confirmă detaliile sumbre, Astabb, şi fii rapid. Trebuie să verificăm următoarea casă.

— Respiraţie, Borrug, aproape că am pierdut micul dejun în ultimul loc. Totul este liniştit acolo sus, nu putem să lăsăm aşa? Cine ştie, nenorocitul ar putea tăia următoarea familie chiar acum.

A urmat tăcerea, apoi: „Bine, să mergem. De data asta, cred că Silgar se înşeală. Calea măcelării a lui Uryd este direct către poarta de vest, iar eu aş aşeza
o coloană de un an în care
se îndreaptă spre Pasul
T'lan chiar acum.

— Atunci, Malazanii îl vor doborî.

— Da, o vor face. Haide.'

Karsa a ascultat în timp ce vânătorii convergeau spre uşa din faţă, apoi se îndreptau înapoi afară. Teblorul rămase nemişcat încă o duzină de bătăi ale inimii. Oamenii lui Silgar nu aveau să mai găsească alte scene de măcel înspre vest de-a lungul străzii. Numai acest fapt i-ar aduce înapoi. Se îndreptă spre trapă, o ridică şi coborî treptele de

lemn împrăştiate de sânge. Erau cadavre împrăştiate de-a lungul holului, aerul urât de miros de moarte.

S-a mutat repede spre uşa din spate. Curtea de afară era noroi agitat şi bălţi, o grămadă de pietre de pavaj îndepărtate într-o parte, aşteptând sosirea muncitorilor. Dincolo de el se afla un zid de piatră, nou construit, cu o poartă arcuită în centru. Cerul de deasupra era rupt de nori purtaţi de un vânt puternic. Umbre şi pete de lumină solară se târau constant peste scenă. Nu era nimeni în vedere.

Karsa a traversat curtea la sprint. Se ghemui la poarta arcuită. Vizavi de el, curgea o pistă îngustă, îngustă, paralelă cu strada principală, iar dincolo de ea un şir de mormane neregulate de tufiş tăiat printre ierburi înalte şi galbene. Pereţii din spate ai caselor se ridicau în spatele mormanilor.

Era în partea de vest a oraşului şi aici erau vânători. A urmat, deci, că va fi mai în siguranţă pe partea de est. în acelaşi timp, soldaţii Malazan păreau să fie găzduiţi acolo, deşi îi urmărise pe cel puţin

treizeci dintre ei ieşind prin poarta de vest. Lasa cate?

Karsa îi proclamase pe malazani duşmanul său.

Războinicul s-a strecurat pe cale şi s-a îndreptat spre est. Cocoşat, alergă cu putere, cu ochii cercetând drumul din faţă, căutând adăpost, aşteptând în orice moment strigătul care avea să-i anunţe descoperirea.

S-a mutat în umbra unei case mari care se apleca uşor peste alee. în încă cinci paşi avea să ajungă pe strada largă care ducea în jos la malul lacului. Trecerea nedetectată se dovedea probabil o provocare. Vânătorii lui Silgar au rămas în oraş, la fel ca un număr necunoscut de malazani. Suficient pentru a-i cauza probleme? Nu se spunea nimic.

Cinci paşi precauţi şi se afla la marginea străzii. Era o mică mulţime în capătul îndepărtat, pe malul lacului. Cadavrele înfăşurate erau scoase dintr-o casă, în timp ce doi bărbaţi se luptau cu o femeie tânăra, goală, stropită de sânge. Ea şuiera şi încerca să le zgârie ochii. A trecut un moment până când Karsa şi-a adus aminte de ea. Uleiul de sânge încă

ardea în ea, iar mulţimea se retrăsese în mod vădit alarmată, atenţia lor fiind concentrată asupra formei ei zvârcolite.

O privire spre dreapta. Nici unul.

Karsa a trecut peste stradă. Nu se afla decât la un singur pas de pe aleea de vizavi când auzi un strigăt răguşit, apoi un cor de strigăte. Derapând prin noroiul care se scurge, războinicul îşi ridică sabia şi îşi aruncă privirea spre mulţimea îndepărtată.

Să le vadă doar spatele, în timp ce fugeau ca căprioarele panicate, lăsând cadavrele înfăşurate împrăştiate în urma lor. Tânăra, eliberată brusc, a căzut în noroi ţipând, cu o mână întinsă ca să-l prindă de glezna unuia dintre răpitorii ei. Ea a fost târâtă prin noroi pe o lungime de corp înainte de a reuşi să îngreuneze
pasul bărbatului şi să-l trimită întins. Ea se căţără peste el cu un mârâit.

Karsa intră pe alee.

Un clopot a început un zgomot sălbatic.

A continuat, spre est, paralel cu strada principală. Capătul îndepărtat, la treizeci sau mai mult de

paşi, părea să se îndrepte spre o clădire lungăA cu pereţi de piatră, cu un singur nivel, ferestrele vizibile purtând obloane grele. În timp ce se îndrepta spre ea, văzu trei soldaţi Malazan împingând-o pe câmpul său vizual – toţi aveau cârma, vizierele coborâte şi niciunul nu şi-a întors capul.

Karsa încetini pasul când se apropia de capătul aleii. Acum putea vedea mai mult din clădirea din faţă. Arăta cumva diferit de toate celelalte din oraş, stilul său mai sever, mai pragmatic – un stil pe care Teblorii îl putea admira.

Se opri la gura aleii. O privire în dreapta lui a arătat că clădirea dinaintea lui dădea spre strada principală, dincolo de care era o poiană care se potrivea cu cea a porţii de vest, marginea zidului oraşului vizibilă chiar dincolo. În stânga lui, şi mai aproape de mână, clădirea s-a încheiat, cu un colier de lemn flancat de grajduri şi anexe. Karsa şi-a întors atenţia în dreapta şi s-a aplecat puţin mai departe.

Cei trei soldaţi Malazan nu erau văzuţi nicăieri.

Clopoţelul încă batea

undeva în spatele lui, dar oraşul părea ciudat de pustiu.

Karsa alergă spre corral. A sosit fără alarme ridicate, a păşit peste balustradă şi şi-a îndreptat drum de-a lungul zidului clădirii spre prag.

Fusese lăsat deschis. Anticamera din interior conţinea cârlige, suporturi şi rafturi pentru arme, dar toate aceste arme fuseseră îndepărtate. Aerul prăfuit apropiat ţinea amintirea fricii. Karsa intră încet. O altă uşă stătea vizavi, aceasta închisă.

O singură lovitură a trimis-o să se prăbuşească înăuntru.

Dincolo, o cameră mare cu un rând de pătuţuri pe ambele părţi. Gol.

Ecourile uşii zdrobite dispărând, Karsa trecu prin prag şi se îndreptă, privind în jur, adulmecând aerul. Camera mirosea a tensiune. Simţea ceva ca o prezenţă, încă acolo, dar reuşind cumva să rămână nevăzut. Războinicul făcu un pas înainte. A ascultat să respire, nu a auzit nimic, a mai făcut un pas.

Laţul a căzut de sus, peste cap şi în jos pe umeri. Apoi un strigăt sălbatic, care

i se strânse strâns în jurul gâtului.

în timp ce Karsa îşi ridică sabia pentru a tăia frânghia de cânepă, patru siluete au coborât în spatele lui, iar frânghia a dat o smucitură sălbatică, ridicând Teblorul de pe picioare.

De sus s-a auzit o aşchiere bruscă, urmată de un blestem nedorit, apoi traversa s-a rupt, frânghia slăbită, deşi laţul a rămas încordat în jurul gâtului lui Karsa. Incapabil să tragă respiraţia, se răsuci, cu sabia despicându-se într-o tăietură orizontală – care trecea prin aerul gol. Soldaţii Malazan, văzu el, căzuseră deja la podea şi se rostogoliră.

Karsa şi-a târât frânghia de gât, apoi a înaintat spre cel mai apropiat soldat care se zgârieşte.

Vrăjitoria l-a lovit din spate, un val frenetic care a cuprins Teblorul. S-a clătinat, apoi, cu un vuiet, l-a scuturat.

Şi-a legănat sabia. Malazanul dinaintea lui sări înapoi, dar vârful lamei s-a conectat cu genunchiul drept, sfărâmând osul. Bărbatul a ţipat când s-a răsturnat.

O plasă de foc a coborât asupra lui Karsa, o reţea de durere incredibil de grea care l-a împins în genunchi. A încercat să-l lovească, dar arma lui a fost murdară de firele pâlpâitoare. A început să se constrângă de parcă ar avea o viaţă proprie.

Războinicul s-a zbătut în plasa din ce în ce mai strânsă şi în câteva momente a devenit neputincios.

Ţipetele soldatului rănit au continuat, până când o voce tare a bubuit o comandă şi o lumină ciudată a fulgerat în cameră. Ţipetele se opriră brusc.

Siluete se închideau în jurul lui Karsa, unul ghemuit lângă capul lui. O faţă cu pielea întunecată şi cicatrice sub un pateu chel, cusut cu tatuaj. Zâmbetul bărbatului era un şir de aur strălucitor. – înţelegi, Nathii, înţeleg. Este frumos. Tocmai ai înrăutăţit mult piciorul lui Limp şi nu va fi fericit de asta. Chiar şi aşa, dacă te împiedici în poale noastre, vei compensa mai mult decât arestul la domiciliu la care ne aflăm în prezent...

— Să-l omorâm, sergent...

— Destul de asta,

Shard. Bell, du-te şi găseşte-l pe sclavul. Spune-i că am primit premiul lui. îl vom preda, dar nu degeaba. A, şi fă-o în linişte, nu vreau tot oraşul afară, cu torţe şi furci. Sergentul ridică privirea când sosi un alt soldat. – Bună treabă, Ebron.

„M-am dracu' de aproape că mi-am udat pantalonii, Cord", a răspuns bărbatul pe nume Ebron, „când tocmai mi-a aruncat cel mai urât pe care îl aveam".

— Doar arată, nu-i aşa? mormăi Shard.

— Ce arată? a cerut Ebron.

— Ei bine, doar acel inteligent bate urât de fiecare dată, asta-i tot.

Sergentul Cord mormăi, apoi spuse: – Ebron, vezi ce poţi face pentru Limp, înainte ca el să vină şi să înceapă să ţipe din nou.

'Voi face asta. Un pic, are nişte plămâni, nu-i aşa?

Cord s-a întins în jos şi şi-a alunecat cu grijă mâna între firele arzătoare pentru a lovi cu un deget de sabia de sânge. – Deci, iată una dintre faimoasele săbii de lemn. Atât de tare încât sparge oţelul Aren.

— Uită-te la

margine, spuse Shard.' „Acea răşină pe care o folosesc ei face ca marginea...”

— Şi întăreşte lemnul în sine, da. Ebron, această reţea a ta, îi provoacă durere?

Răspunsul vrăjitorului a venit dincolo de raza vizuală a lui Karsa. – Dacă ai fi tu în asta, Cord, ai urla ca să-i faci de ruşine pe Oini. Pentru o clipă sau două, atunci ai fi mort şi ai sfârâi ca grăsimea pe o piatră de vatră.

Cord se încruntă spre Karsa, apoi clătină încet din cap. – Nici măcar nu tremură. Hood ştie ce am putea face cu cinci mii de nenorociţi din rândurile noastre.

— S-ar putea chiar să reuşească să cureţe Mott Wood, nu, sergent?

— S-ar putea. Cord se ridică şi se îndepărtă. – Deci, ce îl ţine pe Bell?

— Probabil că nu găsesc pe nimeni, răspunse Shard. – N-am mai văzut niciodată un oraş întreagă să urce aşa bărci până acum.

Cizmele sunau în anticamera, iar Karsa ascultă sosirea a cel puţin o jumătate de duzină de noi

veniţi.

O voce blândă a spus: „Mulţumesc, sergent, că mi-ai recuperat proprietatea...”

— Nu mai este proprietatea ta, răspunse Cord. – Acum e prizonier al Imperiului Malazan. A ucis soldaţii Malazan, ca să nu mai vorbim că a deteriorat proprietatea imperială, dând cu piciorul în uşa de acolo.

'Nu poţi fi serios-'

— Vorbesc întotdeauna serios, Silgar, spuse încet Cord. – Pot^să ghicesc ce ai în minte pentru acest gigant. Castrare, o limbă decupată, şoâit. îl vei pune în lesă şi vei călători în oraşele de la sud de aici, găsind înlocuitori pentru vânătorii tăi de recompense. Dar poziţia Pumnului cu privire la activităţile tale de sclavie este destul de cunoscută. Acesta este un teritoriu ocupat – acum face parte din Imperiul Malazan, ne place sau nu, şi nu suntem în război cu aşa-zişii Teblori. Oh, vă recunosc, nu apreciem renegaţii care vin şi fac raiduri, ucide supuşi imperiali şi toate astea. Acesta este motivul pentru care acest nenorocit este acum arestat şi probabil va

fi condamnat la pedeapsa obişnuită: minele otatarale ale^vechii mele patrii dragi. Cord se mişcă să se aşeze lângă Karsa încă o dată. – înseamnă că ne vom vedea mult, de când detaşamentul nostru se îndreaptă spre casă. Zvonuri de rebeliune şi altele, deşi mă îndoiesc că vor ajunge la multe.

În spatele lui, stăpânul de sclavi vorbi. – Sergent, ţinerea Malazanilor asupra cuceririlor sale pe acest continent este mai mult decât precară în acest moment, acum că armata ta principală este blocată în afara zidurilor din Pale. îţi doreşti cu adevărat un incident aici? Pentru a încălca atât obiceiurile noastre locale...

'Obiceiuri?' încă privind în jos la Karsa, Cord şi-a dezvăluit dinţii. – Obiceiul lui Nathii a fost să fugă şi să se ascundă atunci când raidul Teblor. Corupţia ta studioasă şi deliberată a Sunyd-ului este unică, Silgar. Distrugerea acelui trib a fost o afacere din partea ta. Al naibii de succes a fost şi asta. Singura neglijări care se întâmplă aici este a ta, cu legea Malazan. El îşi ridică privirea, zâmbetul lui

lărgându-se. – Ce, pe numele lui Hood, crezi că face compania noastră aici, mizerie parfumată?

Odată, tensiunea umplu aerul în timp ce mâinile se aşezau pe mânerele săbiilor.

— Stai liniştit, aş sfătui, spuse Ebron dintr-o parte. – Ştiu că eşti un preot Mael, Silgar, şi eşti chiar pe marginea lagărului tău chiar acum, dar te voi transforma într-o băltoacă buloasă dacă faci atât de mult cât o zvâcnire pentru asta.

— Comandă-ţi bătăuşii înapoi, spuse Cord, sau acest Teblor va avea companie în drumul lui spre mine.

— N-ai îndrăzni…

— Nu-i aşa?

— Căpitanul tău ar…

— Nu, nu ar fi vrut.

'înţeleg. Foarte bine. Damisk, scoate oamenii afară pentru o clipă.

Karsa auzi nişte paşi retrăgându-se.

— Atunci, domnule sergent, continuă Silgar după o clipă, cât de mult?

— Ei bine, recunosc că mă gândeam la un fel de schimb. Dar apoi clopotele oraşului s-au oprit. Ceea ce îmi spune că nu avem timp. Vai. Căpitanul e acolo,

zgomotul cailor, venind repede. Toate acestea înseamnă că suntem cu toţii oficiali, acum, Silgar. Bineînţeles, poate că te-am împins tot timpul, până când în cele din urmă te-ai dus şi mi-ai oferit mită. Ceea ce, după cum ştiţi, este o crimă.

Trupa Malazan sosise la corral, auzea Karsa. Câteva strigăte, bătăi de copite, un scurt schimb de cuvinte cu Damisk şi ceilalţi paznici care stăteau afară, apoi cizme grele pe podea.

Cordonul s-a întors. 'Căpitan-'

O voce huruitoare îl întrerupse. – Credeam că te-am lăsat sub paza casei. Ebron, nu-mi amintesc să ţi-am dat permisiunea de a-i reînarma aceşti nebuni beţi... Apoi cuvintele căpitanului dispărură.

Karsa a simţit zâmbetul de pe chipul lui Cord când a spus: „Teblorul a încercat să atace poziţia noastră, domnule...”

— Ceea ce, fără îndoială, te-a trezit repede.

— Aşa a fost, domnule. în consecinţă, vrăjitorul nostru deştept de aici a decis să ne dea înapoi armele, astfel încât să putem realiza capturarea acestui sălbatic îngrozit.

Vai, căpitane, de atunci lucrurile au devenit ceva mai complicate.

Silgar a vorbit. – Căpitane, am venit aici pentru a cere întoarcerea sclavului meu şi am fost întâmpinat cu ostilitate deschisă şi ameninţări din partea acestei echipe de aici. Am încredere că exemplul lor slab nu indică adâncurile în care a căzut întreaga armată Malazan...

— Că cu siguranţă nu sunt, Slavemaster, răspunse căpitanul Kindly.

'Excelent. Acum,'dacă am putea...

— A încercat să mă mituiască, domnule, spuse Cord pe un ton tulburat şi tulburat.

A fost tăcere, apoi căpitanul a spus: „Ebron? Este adevărat?'

— Mă tem că este, căpitane.

Vocea lui Kindly era o satisfacţie grozavă când spunea: „Ce nefericit. Mită este o crimă, până la urmă...

— Tocmai spuneam acelaşi lucru, domnule, remarcă Cord.

'Am fost invitat să fac o ofertă!' şuieră Silgar.

— Nu, nu ai fost, a răspuns Ebron.

Căpitanul cu amabilitate

a vorbit. – Locotenent Pores, arestează-l pe stăpânul sclavilor şi pe vânătorii săi. Detaşează două echipe pentru a le supraveghea încarcerarea în închisoarea oraşului. Pune-i într-o celulă separată de acel lider bandit pe care l-am capturat pe drumul de întoarcere – infamul Knuckles este probabil să aibă puţini prieteni la nivel local. Cu excepţia celor pe care i-am înşirat lângă drumul de la est de aici, adică. A, şi trimite un vindecător pentru Limp-Ebron pare să fi făcut ceva dezordine în eforturile sale asupra nefericitului om.

— Ei bine, se răsti Ebron, nu sunt Denul, ştii.

— Ai grijă la tonul tău, Mage, îl avertizează calm căpitanul.

'Scuzati-ma domnule.'

— Recunosc că am o oarecare curiozitate, Ebron, continuă Kindly. – Care este natura acestei vrăji pe care i-ai aplicat-o acestui războinic?

— Uh, o modelare a lui Ruse...

— Da, vă cunosc warrenul, Ebron.

'Da domnule. Ei bine, se obişnuieşte să prindă şi să uimească dhenrabi în mare...

' *Dhenrabi* ? Acei viermi de mare uriaşi?

'Da domnule.'

— Ei bine, de ce, pe numele lui Hood, acest Teblor nu este mort?

— Bună întrebare, căpitane. Este unul dur, este, nu-i aşa?

— Beru să ne ajute pe toţi.

— Da, domnule.

— Sergent Cord.

— Domnule?

— Am decis să renunţ la acuzaţiile de beţie împotriva ta şi a echipei tale. Durere pentru cei pierduţi. O reacţie de înţeles, luând în considerare toate lucrurile. De data asta. Următoarea crâşmă abandonată în care te împiedici, totuşi, nu trebuie interpretată ca o invitaţie la licenţiere. Sunt înţeles?

— Perfect, domnule.

'Bun. Ebron, informaţi echipele că plecăm din acest oraş pitoresc. Cât mai repede posibil. Sergent Cord, echipa ta se va ocupa de încărcarea proviziilor. Asta va fi tot, soldaţi.

— Dar acest războinic? întrebă Ebron.

— Cât va dura această plasă vrăjitorie?

— Cât timp doriţi,

domnule. Dar durerea...

— Se pare că suportă. Lăsaţi-l aşa cum este şi, între timp, gândiţi-vă la o modalitate de a-l încărca pe patul unui vagon.

'Da domnule. Vom avea nevoie de stâlpi lungi...

— Oricum, mormăi căpitanul Kindly, îndepărtându-se cu paşi mari.

Karsa simţi că vrăjitorul se holba la el. Durerea dispăruse de mult,
indiferent de afirmaţiile lui Ebron şi într-adevăr, încordarea şi relaxarea constantă şi lentă a muşchilor Teblorului începuse să o slăbească.

Nu mult, acum...

CAPITOLUL TREI

Printre familiile fondatoare ale Darujhistanului se numără Nom. Casele nobile din Darujhistan

Misdry

— Mi-ai fost dor de

tine, Karsa Orlong.

Chipul lui Torvald Nom era pătat de albastru şi negru, iar ochiul drept umflat. Fusese înlănţuit de peretele din faţă al vagonului şi stătea ghemuit în mijlocul paielor putrede, privind cum soldaţii Malazan puneau Teblorul pe pat folosind puieţi dezbrăcaţi care fuseseră introduşi sub membrele războinicului uriaş, învelit în plasă. Căruţa se mişcă şi gemu când greutatea lui Karsa se aşeză pe el.

— Păi de boi blestemaţi, spuse Shard, trăgând liber unul dintre puieţi, cu respiraţia aspră şi faţa roşie de efort.

Un al doilea vagon stătea în apropiere, chiar în câmpul vizualul lui Karsa, în timp ce el stătea nemişcat pe scândurile acoperite de intemperii. în spatele lui stăteau Silgar, Damisk şi alţi trei locuitori Nathii. Faţa stăpânului de sclavi era albă şi neregulată, ornamentele albastre şi aurii ale hainelor lui scumpe pătate şi încreţite. Văzându-l, Karsa a râs.

Capul lui Silgar se răsuci, ochii întunecaţi fixându-se ca nişte cuţite pe războinicul Uryd.

— Cuceritor de sclavi! Karsa rânji.

Soldatul Malazan, Shard, s-a urcat pe peretele vagonului şi s-a aplecat să-l studieze pe Karsa pentru o clipă, apoi a clătinat din cap. – Ebron! strigă el. 'Vino să vezi. Acea web nu este ceea ce era.

Vrăjitorul se urcă lângă el. Ochii i se îngustară. – Ia-l Hood, mormăi el. – Adu-ne nişte lanţuri, Shard. Grele şi multe. Spune-i şi căpitanului şi grăbeşte-te.

Soldatul a dispărut din vedere.

Ebron se încruntă spre Karsa. – Ai otataral în vene? Nerruse ştie, vraja aceea ar fi trebuit să te omoare de mult. Ce a fost, acum trei zile. în caz contrar, durerea ar fi trebuit şă te înnebunească. Dar nu eşti mai supărat decât acum o săptămână, nu-i aşa? încruntarea i s-a adâncit. „Este ceva la tine... ceva...”

Soldaţii urcau brusc din toate părţile, unii târând lanţuri, în timp ce alţii ţineau uşor înapoi cu arbalete armate. – Putem atinge asta? întrebă unul, ezitând asupra lui Karsa. – Acum poţi, răspunse Ebron, apoi scuipă.

Karsa a testat

constrângerile magice într-un singur val, concertat, care i-a forţat un burduf din gât. Şuviţe s-au rupt. Răspunzând la strigăte. Panică sălbatică.

în timp ce Uryd a început să se elibereze, cu sabia încă în mâna dreaptă, ceva tare i s-a spart într-o parte a capului. întunericul îl cuprinse.

S-a trezit întins pe spate, întins pe patul căruţei, în timp ce acesta se legăna şi zguduia sub el. Membrele lui erau înfăşurate în lanţuri grele care fuseseră înţepate de scânduri. Alţii i-au încrucişat pieptul şi stomacul. Sânge uscat i-a încrustat partea stângă a' feţei, sigilând pleoapa acelui ochi. Simţea mirosul de praf, care se ridica între scânduri, precum şi propria bilă.

Torvald a vorbit de undeva dincolo de capul lui Karsa. – Deci, la urma urmei, eşti în viaţă. în ciuda a ceea ce spuneau soldaţii, mi-ai părut aproape mort. Cu siguranţă mirosi aşa. Ei bine, aproape: în caz că te întrebi, prietene, au trecut şase zile. Sergentul acela cu dinţi de aur te-a lovit puternic. A spart tija îopeţii.

O durere ascuţită şi

pulsantă a înflorit în capul lui Karsa de îndată ce a încercat să-l ridice de pe scândurile urât mirositoare. Se strâmbă, liniştindu-se încă o dată. – Prea multe cuvinte, joase. Linişte.'

— Liniştea nu este în natura mea, vai. Desigur, nu trebuie să asculţi. Acum, aţi putea crede altfel, dar ar trebui să ne sărbătorim norocul. Prizonierii Malazanilor este o îmbunătăţire faţă de a fi sclavii lui Silgar. Desigur, s-ar putea să ajung să fiu executat ca un criminal obişnuit – ceea ce, desigur, este exact ceea ce sunt – dar este mai probabil că vom lucra amândoi în minele imperiale din Seven Cities. Nu am fost niciodată acolo, dar chiar şi aşa, este o călătorie lungă, pe uscat şi pe mare. S-ar putea să fie piraţi. Furtuni. Cine ştie? S-ar putea chiar că minele nu sunt atât de rele precum spun oamenii. Ce este un pic de săpat? Abia aştept ziua când ţi-au pus un târnăcop în mâini, oh, nu vrei să te distrezi? Sunt multe de aşteptat, nu crezi?

— Inclusiv tăierea limbii.

'Umor? Hood ia-mă, nu credeam că ai asta în tine,

Karsa Orlong. Mai vrei să spui ceva? Simte-te liber.'

'Mi-e foame.'

— Vom ajunge la Culvern Crossing până în seara asta – ritmul a fost chinuitor de lent, datorită ţie, deoarece se pare că cântăreşti mai mult decât ar trebui, mai chiar decât Silgar şi cei patru bătăuşi ai săi. Ebron spune că nu ai carne normală – la fel pentru Sunyd, desigur – dar cu tine este şi mai mult. Sânge mai curat, presupun. Sânge mai rău, asta e sigur. îmi amintesc, odată, în Darujhistan, eram doar un flăcău, a sosit o trupă cu un urs cenuşiu, toate înlănţuite. L-am avut într-un cort imens chiar în afara Worrytown, am încărcat o bucata pentru a-l vedea. Prima zi, am fost acolo. Mulţimea era imensă. Toată lumea credea că urşii gri au murit cu secole în urmă...

— Atunci sunteţi cu toţii proşti, mârâi Karsa.

— Aşa am fost, pentru că acolo era. Cu guler, înlănţuit, cu roşu în ochi. Mulţimea s-a repezit înăuntru, eu în ea, şi nenorocitul acela s-a dezlănţuit. S-au desprins ca şi cum acele lanţuri ar fi împletituri de iarbă. N-ai

crede panica. Am fost călcat în picioare, dar am reuşit să mă târesc afară de sub cort cu corpul meu zgâiat, dar minunat, aproape intact. Că trupurile de urs zburau din calea lui. A încărcat direct spre Dealurile Gadrobi şi nu a mai fost văzut niciodată. Sigur, există zvonuri până în ziua de azi că ticălosul este încă acolo, mănâncă ocazionai păstor… şi turmă. Oricum, îmi aminteşti de acel urs gri, Uryd. Aceeaşi privire în ochii tăi. O privire care spune: *Lanţurile nu mă vor ţine* . Şi asta mă îace atât de dornic să văd ce se va întâmpla în continuare.

— Nu mă voi ascunde pe dealuri, Torvald Nom.

— Nu credeam că o vei face. Ştii cum vei fi încărcat pe nava închisorii? Mi-a spus Shard. Vor lua roţile de pe căruţa asta. Asta e. Vei merge pe acest pat blestemat până la Şapte Oraşe.

Roţile căruţei au alunecat în nişte şanuri adânci şi pietroase, mişcarea şocante trimiţând valuri de durere prin capul lui Karsa.

— Mai eşti aici? întrebă Torvald după o clipă.

Karsa a rămas tăcut.

— Ei bine, oftă Daru.

Condu-mă, conducător de război.

Condu-ma.

Aceasta nu era lumea la care se aşteptase. Locuitorii din ses erau atât slabi, cât şi puternici, în moduri pe care le era greu de înţeles. Văzuse colibe construite una peste alta; văzuse ambarcaţiuni de mărimea unor case întregi din Teblor.

Aşteptându-se la o fermă, găsiseră un oraş. Anticipând măcelul laşilor fugiţi, ei au fost întâmpinaţi în schimb cu oponenţi înverşunaţi care le-au rămas în picioare.

Şi sclavii Sunyd . Cea mai înfiorătoare descoperire dintre toate. Teblor, cu spiritul rupt. Nu crezuse că aşa ceva este posibil.

Voi rupe acele lanţuri pe Sunyd. Asta, jur înaintea celor Şapte. Voi da pe rând sclavilor din câmpia Sunyd-nu. A face aşa ceva ar fi la fel de greşit precum ceea ce i-au făcut locuitorii din şes lui Sunyd, le-au făcut, într-adevăr, propriilor lor rude . Nu, adunarea de suflete a săbiei lui a fost o eliberare mult mai curată, mult mai pură.

S-a întrebat despre

aceşti malazani. Era clar, un trib care era fundamental diferit de Nathii. Cuceritori, se părea, dintr-un pământ îndepărtat. Deţinătorii de legi stricte. Captivii lor nu erau sclavi, ci prizonierii, deşi începuse să pară că distincţia consta doar în nume. Ar fi pus pe treabă.

Cu toate acestea, nu avea chef de muncă. Astfel,,era o pedeapsă, menită să- şi plece spiritul războinic, pentru a-l sparge în timp. în aceasta, o soartă care să se egaleze cu cea a lui Sunyd.

Dar asta nu se va întâmpla, pentru că eu sunt Uryd, nu Sunyd. Vor trebui să mă omoare, odată ce îşi dau seama că nu mă pot controla. Şi aşa, adevărul este înaintea mea. Dacă aş grăbi această realizare, nu voi vedea niciodată eliberarea din acest vagon.

Torvald Nom vorbea despre răbdare – codul prizonierului. Urugal, iartă-mă, pentru că acum trebuie să mărturisesc acel cod. Trebuie să par că mă las.

Chiar dacă el credea, ştia că nu va funcţiona. Aceşti Malazani erau prea deştepţi. Ar fi proşti să aibă încredere într-o pasivitate bruscă, inexplicabilă. Nu,

trebuia să modeleze un alt fel de iluzie.

Delum Thord. Acum vei fi ghidul meu. Pierderea ta este acum darul meu. Ai mers pe cărarea înaintea mea, arătându-mi paşii. Mă voi trezi din nou, dar nu va fi cu un duh zdrobit, ci cu o minte zdrobită.

într-adevăr, sergentul Malazan îl lovise puternic. Muşchii gâtului i se strânseseră, strânseseră strâns în jurul coloanei vertebrale. Chiar şi respiraţia a declanşat lovituri de durere. Căută să-l încetinească, îndepărtându-şi gândurile de la vuietul scăzut al nervilor lui.

Teblorii trăiseră în orbire timp de secole, fără să ţină seama de numărul tot mai mare – şi de ameninţarea crescândă – a locuitorilor de pământ. Graniţele, apărate cândva cu hotărâre vicioasă, din anumite motive fuseseră abandonate, lăsate deschise influenţelor otrăvitoare din sud. Era important, îşi dădu seama Karsa, să descopere cauza acestui eşec moral. Sunyd nu fusese niciodată printre cele mai puternice dintre triburi, totuşi erau Teblori şi ceea ce li s-a întâmplat ar putea, în timp,

să se întâmple pe toţi ceilalţi. Acesta era un adevăr dificil, dar a închide ochii asupra lui ar însemna să mergi din nou pe aceeaşi cale.

Au fost eşecuri care trebuiau înfruntate. Pahlk, propriul său bunic, fusese ceva cu mult mai puţin decât războinicul faptelor glorioase pe care se prefăcea că este. Dacă Pahlk s-ar fi întors în trib cu poveşti adevărate, atunci avertismentele din interiorul lor ar fi fost auzite. O invazie lentă, dar inexorabilă, era în curs de desfăşurare, câte un pas. Un război asupra Teblorilor care le-a asaltat spiritul la fel de mult ca şi pământurile lor. Poate că asemenea avertismente s-ar fi dovedit suficiente pentru a uni triburile.

S-a gândit la asta şi întunericul s-a aşezat asupra gândurilor lui. Nu. Eşecul lui Pahlk fusese unul mai profund; nu minciunile lui erau cea mai mare crimă, ci lipsa lui de curaj, pentru că se arătase incapabil să se elibereze de stricturile care îi legau pe Teblori. Regulile de conduită ale poporului său, limitele îngust elaborate ale aşteptărilor –

conservatorismul său înnăscut care zdrobea disidenţa cu ameninţarea izolării mortale – acestea au învins curajul bunicului său.

Totuşi, poate nu, al tatălui meu.

Căruţa zgudui din nou sub el.

Am văzut neîncrederea ta ca o slăbiciune. Nedorinţa ta de a participa la jocurile nesfârşite şi mortale ale tribului nostru de mândrie şi răzbunare – am văzut asta ca o laşitate. Chiar şi aşa, ce ai făcut pentru a ne provoca căile? Nimic. Singurul tău răspuns a fost sa te ascunzi şi să slăbeşti tot ce am făcut, să- mi batjocoreşti zelul...

Pregătindu-mă pentru acest moment.

Foarte bine, părinte, văd acum sclipirea satisfacţiei în ochii tăi. Dar eu vă spun că n-ai dat decât răni asupra fiului tău. Şi m-am săturat de răni.

Urugal era cu el. Toţi cei şapte erau cu el. Puterea lor l-ar face impermeabil la tot ce-i asedia spiritul Teblor. El avea să se întoarcă, într-o zi, la poporul său şi le-ar spulbera regulile. El avea să-i unească pe Teblori, iar ei aveau să mărşăluiască în

spatele lui... în jos, în zonele joase.

Până în acel moment, tot ceea ce a venit înainte – tot ceea ce îl chinuia acum – a fost doar pregătire. El avea să fie arma răzbunării, iar inamicul însuşi l-a şlefuit acum.

Orbirea blestemă ambele părţi, se pare. Astfel, adevărul cuvintelor mele va fi arătat.

Acestea au fost ultimele lui gânduri înainte ca conştiinţa să dispară din nou.

Voci încântate l-au trezit. Era amurg şi aerul era piin de miros de cai, praf şi mâncăruri condimentate. Căruţa era nemişcată sub el şi acum auzea, amestecate cu vocile, sunetele multor oameni şi o multitudine de activităţi, subliniate de zgomotul unui râu.

— Ah, trezeşte-te încă o dată, spuse Torvald Nom.

Karsa deschise ochii, dar nu se mişcă altfel.

— Aici este Culvern Crossing, continuă Daru, şi este o furtună care se învârte cu ultimele ştiri din sud. Bine, o furtună mică, având în vedere dimensiunea acestei gropi

de latrine a unui oraş. Mijloaica Nathii, care spune multe. Compania Malazan e destul de încântată, totuşi. Pale tocmai a căzut, vezi. O bătălie mare, multă vrăjitorie şi Moon's Spawn s-a retras – probabil s-a îndreptat spre Darujhistan, de fapt. Beru ia-mă, mi-aş dori să fiu acolo chiar acum, uitându-mă trecând lacul, ce privelişte ar fi asta. Compania, desigur, îşi doresc să fi fost acolo pentru bătălie. Idioţi, dar asta sunt soldaţi pentru voi...

'De ce nu?' Vocea lui Shard se răsti când căruţa se legăna uşor şi bărbatul apăru. – Regimentul Ashok merită mai bine decât să fie blocat aici, vânând bandiţi şi sclavi.

— Regimentul Ashok eşti tu, presupun, spuse Torvald.

— Da. Veterani blestemaţi, de asemenea, unul şi toţi.

— Deci de ce nu eşti în sud, caporale?

Shard făcu o faţă, apoi se întoarse cu ochii mijiţi. – Nu are încredere în noi, de aceea, murmură el. – Suntem şapte oraşe, iar târfa nu are încredere în noi.

— Scuză-mă, spuse Torvald, dar dacă ea – şi prin asta te înţeleg ca să spun împărăteasa ta – nu are încredere în tine, atunci de ce te trimite acasă? Nu se presupune că Seven Cities se află la limita rebeliunii? Dacă există şansa ca tu să devii renegat, nu ar prefera să te aibă aici pe Genabackis?

Shard se uită în jos la Torvald Nom. – De ce vorbesc cu tine, hoţ? Ai putea fi al naibii de bine unul dintre spionii ei. O Gheară, din câte ştiu.

— Dacă sunt, caporale, nu m-ai tratat prea bine. Un detaliu pe care aş fi sigur să-l pun în raportul meu – acesta secret, cel pe care îl scriu în secret, adică. *Shard* , nu-i aşa? Ca într-o bucată de sticlă spartă, da? Şi ai numit-o pe împărăteasă „căţea"...

— Taci, mârâi Malazanul.

— Vreau doar un punct destul de evident, caporale.

— Asta crezi tu, rânji Shard în timp ce s-a lăsat înapoi de pe marginea vagonului şi a pierdut din vedere.

Torvald Nom nu spuse nimic o clipă lungă, apoi: –

Karsa Orlong, ai idee ce a vrut să spună omul ăsta prin ultima afirmaţie?

Karsa vorbi cu voce joasă: – Torvald Nom, ascultă bine. Un războinic care m-a urmat, Delum Thord, a fost lovit în cap. Craniul i-a crăpat şi s-a scurs sânge- gând. Mintea lui nu putea merge înapoi pe potecă. A rămas neputincios, inofensiv. Şi eu am fost lovit la cap. Craniul meu este crăpat şi am scurs sânge- gând...

— De fapt, a fost saliva...

'Linişte. Asculta. Şi răspunde, când vrei, în şoaptă. M-am trezit acum, de două ori, şi ai observat...

interveni Torvald într-un murmur moale. – Că mintea ta s-a pierdut pe traseu sau ceva de genul ăsta. Asta am observat? Bolborosi cuvinte fără sens, cânţi cântece din copilărie şi altele asemenea. Bine, bine. Voi juca împreună, cu o condiţie.

— Ce stare?

— Că ori de câte ori reuşeşti să scapi, mă eliberezi şi pe mine. Un lucru mic, ai putea crede, dar te asigur...

'Foarte bine. Eu, Karsa Orlong din Uryd, îmi dau cuvântul.

'Bun. îmi place formalitatea acelui jurământ. Se pare că este real.

'Este. Nu te batjocori de mine, altfel te omor după ce te-am eliberat.

— Ah, acum văd avertismentul ascuns. Trebuie să întorc un alt jurământ de la tine, vai...

Teblorul a mârâit de nerăbdare, apoi s-a cedat şi a spus: „Eu, Karsa Orlong, nu te voi omorî după ce te-am eliberat, dacă nu este un motiv”.

„Explică natura acestor cauze...”

— Daru sunt toţi ca tine?

— Nu trebuie să fie o listă exhaustivă. „Cauza” fiind, să zicem, tentativă de omor, trădare şi batjocură, desigur. Vă puteţi gândi la alţii?

— Vorbesc prea mult.

— Ei bine, cu ăla intrăm în nuanţe foarte gri, foarte tulburi, nu crezi? Este o chestiune de distincţii culturale...

„Cred că Darujhistan va fi primul oraş pe care îl cuceresc...”

— Am impresia că Malazanii vor ajunge primii acolo, mă tem. Reţineţi,

oraşul meu iubit nu a fost niciodată cucerit, în ciuda faptului că este prea ieftin pentru a angaja o armată permanentă. Zeii nu numai că privesc de sus^ asupra Darujhistanului cu un ochi protector, ci probabil că beau în tavernele lui. în orice caz, oh, shhh, vine cineva.

Bootsteps se apropiară, apoi, în timp ce Karsa privea prin ochii tăiaţi, sergentul Cord se urcă în vizor şi se uită lung la Torvald Nom. – Sigur nu arăţi ca o Gheară... spuse el în cele din urmă. – Dar poate asta e ideea.

— Poate că este.

Capul lui Cord a început să se întoarcă spre Karsa şi Teblorul a închis ochii complet. – A venit încă?

'De două ori. Nu face altceva decât să saliva şi să scoată sunete de animale. Cred că te-ai dus şi i-ai deteriorat creierul, presupunând că are unul.

Cord mormăi. – S-ar putea dovedi un lucru bun, atâta timp cât nu moare pe noi. Acum, unde eram?

— Torvald Nom, Gheara.

'Dreapta. O.K. Chiar şi aşa, încă te tratăm ca pe un bandit – până când ne demonstrezi că eşti altceva –

şi aşa te duci la minele otatarale cu toţi ceilalţi. Adică, dacă eşti un Claw, ai face bine să anunţi înainte să plecam de îa Genabaris.

— Presupunând, desigur, zâmbi Torvald, misiunea mea nu cere să îmi asum deghizarea unui prizonier în minele otatarale.

Cord se încruntă, apoi, şuierând un blestem, se lăsă jos de pe marginea vagonului.

L-au auzit strigând: „Ia blestemata de căruţă pe bacul ăla! Acum!'

Roţile scârţâiră într-o mişcare bruscă, boii mugind.

Torvald Nom oftă, sprijinindu-şi capul de perete şi închizând ochii.

— Joci un joc mortal, mormăi Karsa.

Daru deschise un ochi. – Un joc, Teblor? într-adevăr, dar poate nu jocul pe care îl crezi.

Karsa mormăi dezgustul.

— Nu fi atât de repede să respingi...

— Eu sunt, răspunse războinicul, în timp ce boii târau căruţa pe o rampă de scânduri de lemn. „Cauzele mele vor fi „tentativă de omor, trădare,

batjocură şi a fi una dintre aceste Gheare”.

— Şi vorbeşti prea mult?

— Se pare că va trebui să suport acel blestem.

Torvald îşi înclină încet capul, apoi zâmbi. 'De acord.'

într-un mod ciudat, disciplina menţinerii iluziei lipsei de minte s-a dovedit cel mai mare aliat al lui Karsa în a rămâne sănătos la minte. Zile, apoi săptămâni întins în decubit dorsal, întins cu vulturi şi înlănţuit de patul unei căruţe era o tortură diferită de orice şi-ar fi putut imagina Teblorii. Paraziţii i se târau pe tot corpul, acoperindu-l cu muşcături care mâncărime neîncetat. Ştia că animalele mari din pădurea adâncă erau înnebunite de muştele negre şi de muşchii, iar acum înţelegea cum se putea întâmpla un astfel de eveniment.

El a fost spălat cu găleţi cu apă îngheţată la sfârşitul fiecărei zile şi a fost hrănit de şoferul care conducea căruţa, un Nathii străvechi, urât mirositor, care se ghemuia lângă capul lui cu o oală de fier înnegrită de

fum, plină cu un fel. de tocană groasă, umplută cu seminţe. A folosit o lingură mare de lemn pentru a turna în gura lui Karsa cerealele opărite, malţoase şi carnea sprinsă – buzele, limba şi partea interioară a obrajilor lui Teblor erau îngrozitor de vezicule, hrăniile venind prea des pentru a permite vindecarea.

Mesele au devenit un calvar, care a fost atenuat doar atunci când Torvald Nom l-a convins pe şofer să-i permită Daru-ului să preia sarcina, asigurându-se că tocana se răcise suficient înainte de a fi turnată în gura lui Karsa. Blisterele au dispărut în câteva zile.

Teblorul s-a străduit să-şi menţină muşchii în formă prin şedinţe, noaptea târziu, de flexie şi neflexie, dar toate articulaţiile îl dureau de imobilitate şi pentru asta nu putea face nimic.

Uneori, disciplina sa scădea, gândurile lui călătorind înapoi la demonul pe care el şi tovarăşii săi îl eliberaseră. Femeia aceea, Forkassal, petrecuse o perioadă inimaginabilă de timp prinsă sub acea piatră masivă. Reuşise să facă ceva mişcare, fără îndoială se

agăţase de un sentiment prelungit de progres în timp ce se zgâria şi se zgâria de piatră. Chiar şi aşa, Karsa nu şi-a putut înţelege capacitatea de a rezista la nebunie şi eventuala moarte care a fost concluzia ei.

Gândurile despre ea l-au lăsat smerit, spiritul lui slăbit de propria sa fragilitate crescândă în aceste lanţuri, în scândurile cioplite aspre ale patului căruţei care îi frecaseră pielea crudă, în ruşinea hainelor sale murdare şi în chinul simplu şi insuportabil al păduchi şi purici.

Torvald a început să vorbească cu el aşa cum ar face-o cu un copil sau un animal de companie. Cuvintele liniştitoare, tonurile liniştitoare şi blestemul de a vorbi prea mult s-au transformat în ceva de care Karsa se putea ţine, strânsoarea lui disperată strângându-se mereu.

Cuvintele l-au hrănit, i-au împiedicat spiritul să moară de foame. Au măsurat ciclul zilelor şi nopţilor care au trecut, l-au învăţat limba malazanilor, i-au dat socoteală despre locurile prin care au călătorit. După Culvern

Crossing, a existat un oraş mai mare, Ninsano Moat, unde mulţimi de copii se urcaseră în căruţă, împingându-l şi împingându-l până când Shard sosi să-i alunge. Acolo fusese trecut un alt râu. Mai departe spre Malybridge, un oraş de proporţii similare cu Ninsano Moat, apoi, şaptesprezece zile mai târziu, Karsa se uită în sus la poarta arcuită de piatră a unui oraş-Tanys- care trecea peste el şi, de o parte şi de alta, în timp ce căruţa se legăna în jos. o stradă pietruită,' clădiri imense de trei, chiar patru niveluri. Şi de jur împrejur, sunete de oameni, mai mulţi oameni de câmpie decât crezuse'Karsa că este posibil.

Tanys era un port, care se odihnea pe crestele trepte care se ridicau de pe malul de est al Mării Malyn, unde apa era săramă cu sare, aşa cum se găsea într-un număr de izvoare din apropierea graniţelor Rathyd. Cu toate acestea, Marea Malyn nu era un bazin minuscul; era vastă, căci călătoria peste ea până în oraşul numit Malyntaeas a consumat patru zile şi trei nopţi.

Transferul pe navă a dus la ridicarea lui Karsa în poziţie verticală, inclusiv patul vagonului fără roţi, pentru prima dată, creând un nou tip de tortură pe măsură ce lanţurile i-au luat toată greutatea. Articulaţiile lui ţipau în el şi au dat voce în timp ce ţipetele lui Karsa umpleau aerul, continuând fără încetare până când cineva i-a turnat un lichid arzător în gât, suficient pentru a-i umple stomacul, după care mintea i s-a scufundat.

Când s-a trezit, a constatat că platforma care îl ţinea rămânea dreaptă, legată de ceea ce Torvald numea catargul principal. Daru fusese înlănţuit în apropiere, asumându-şi responsabilitatea pentru îngrijirea lui Karsa.

Vindecătorul navei frecase unguente în articulaţiile umflate ale lui Karsa, atenuând durerea. Dar sosise o nouă agonie, care năvăli în spatele ochilor lui.

— Doare? murmură Torvald Nom. – Asta se numeşte mahmureală, prietene. S-a turnat o întreagă vezică de rom în tine, nenorocos că eşti. Ai ridicat jumătate din ea

înapoi, desigur, dar s-a înrăutăţit suficient în interval pentru a-mi permite să mă abţin să nu lins puntea, lăsându-mi demnitatea intactă. Acum, amândoi avem nevoie de puţină umbră sau vom sfârşi prin a fi febril şi deliri – şi credeţi-mă, aţi făcut destule deliriori pentru amândoi deja. Din fericire, în limba ta de Teblor, pe care puţini, dacă nici unul la bord, o înţeleg. Da, ne-am despărţit de căpitanul Kindly şi de soldaţii lui, pentru moment. Ei traversează pe o altă navă. Apropo, cine este Dayliss? Nu, nu-mi spune. Ai făcut o listă de lucruri destul de oribile pe care le-ai plănuit pentru acest Dayliss, oricine ar fi el sau ea. Oricum, ar trebui să-ţi ai picioarele de mare până când vom acosta în Malyntaeas, ceea ce ar trebui să te pregătească oarecum pentru ororile din OceanulJMeningalle. Sper.

— îţi este foame?

Echipajul, în mare parte malazani, a dat poziţiei lui Karsa o zonă largă. Ceilalţi prizonieri fuseseră încuiaţi dedesubt, dar patul vagonului se dovedise prea mare pentru trapa de marfă, iar căpitanul Kindly fusese

ferm la instrucţiunile sale de a nu-l elibera pe Karsa, în nicio circumstanţă, în ciuda aparentei sale slăbiciuni de minte. Nu era un semn de scepticism, explicase Torvald în şoaptă, doar simţul legendar de precauţie al căpitanului, care era considerat extrem chiar şi pentru un soldat. Iluzia părea să fi reuşit, de fapt, Karsa fusese lovită într-un bou inofensiv, lipsit de orice sclipire de inteligenţă în ochii săi plictisiţi, zâmbetul lui nesfârşit şi îngrozitor dând dovadă de neînţelegere permanentă. Un uriaş, cândva războinic, acum mai puţin decât un copil, mângâiat doar de banditul încătuşat, Torvald Nom, şi de vorbăria lui neîncetată.

„în cele din urmă, vor trebui să te dezlănţuiască din patul acela de căruţă”, a mormăit odată Daru în întuneric, în timp ce nava se rostogoli spre Malyntaeas. – Dar poate nu până când ajungem la mine. Va trebui doar să rezişti, Karsa Orlong – presupunând că încă te prefaci că ţi-ai pierdut minţile, iar zilele astea recunosc că m-ai convins chiar şi pe mine. încă eşti sănătos la minte, *nu* -i aşa?

Karsa a exprimat un mormăit uşor, deşi uneori el însuşi nu era sigur. Unele zile se pierduseră în întregime, pur şi simplu pete goale în memoria lui – mai înspăimântător decât orice altceva pe care nu ar fi experimentat încă. Stai aşa? Nu ştia dacă poate.

Oraşul Malyntaeas avea aspectul de a fi fost trei oraşe separate la un moment dat. Era prânz când nava intră în port, iar din poziţia lui lângă catargul principal, vederea lui Karsa era în mare parte neobstrucţionată. Trei fortificaţii enorme de piatră aveau trei înălţimi distincte în pământ, cea centrală fiind mai departe de ţărm decât celelalte două. Fiecare avea propriul său stil de arhitectură. Forţa din stânga era ghemuită, robustă şi lipsită de imaginaţie, construită dintr-un calcar auriu, aproape portocaliu, care părea stricat şi pătat în lumina soarelui. Fortificaţia centrală, înceţoşată prin fumul de lemn care se ridica din labirintul străzilor şi caselor care umpleau nivelurile inferioare dintre dealuri, părea mai veche, mai decrepită şi fusese

pictată – pereţi, cupole şi turnuri – într-o vopsire roşie decolorată. Fortificaţia din dreapta a fost construită chiar pe marginea stâncii de coastă, marea de dedesubt zvâcnind printre stânci prăbuşite şi bolovani, stânca însăşi putrezită, marcată de buzunar şi cicatrice de lupta. Proiectilele lansate de nave au lovit pereţii înclinaţi ai donjonului la un moment dat în trecut; din răni iradiau crăpături adânci, iar unul dintre turnurile pătrate se prăbuşise şi se mişcase, iar acum se apleca precar spre exterior. Totuşi, un şir de fanioane flutura dincolo de zid.

în jurul fiecărei fortificaţii, în josul pantelor şi în porţiunile plate şi cele mai joase, clădirile aglomerau fiecare spaţiu disponibil, mimând stilul său particular. Graniţele erau marcate de străzi largi, şerpuite spre interior, unde un stil se înfrunta pe celălalt pe lungimile lor strâmbe.

Trei triburi se stabiliseră aici, a concluzionat Karsa, în timp ce nava îşi făcea drum prin mulţimile de bărci de pescari şi comercianţi din golf.

Torvald Nom se ridică

în picioare într-un foşnet de îanţuri, scărpinându-şi viguros barba mârâită. Ochii îi străluceau în timp ce privea oraşul. – Malyntaeas, oftă el. 'Nathii, Genabarii şi Korhivi, unul lângă altul. Şi ce îi ţine de gâtul celuilalt? Numai stăpânul Malazan şi trei companii din regimentul Âshok. Vezi forţa aceea pe jumătate ruinată de acolo, Karsa? Asta e din războiul dintre Nathii şi Korhivi. întreaga flotă Nathii a umplut acest golf, aruncând cu pietre în pereţi şi erau atât de ocupaţi să încerce să se omoare între ei, încât nici nu au observat când au sosit forţele Malazan. Dujek Onearm, trei legiuni din 2, Bridgeburners şi doi înalţi Magi. Asta e tot ce avea Dujek, iar până la sfârşitul zilei flota Nathii se afla pe fundul noroios al golfului, linia regală Genabarii adăpostită în castelul lor roşu de sânge era cu toţii morţi, iar forţa Korhivi capitulase.

Nava se apropia de o dană de lângă un dig lat, de piatră, marinarii zbârnâind din toate părţile.

Torvald zâmbea. „Totul bine şi bine, s-ar putea să vă gândiţi. Impunerea în forţă a păcii şi toate celelalte.

Numai că Pumnul oraşului este pe cale să piardă două dintre cele trei companii ale sale. Desigur, îniocuitorii sunt presupus pe drum. Dar cand? De unde? Câţi? Vezi ce se întâmplă, dragul meu Teblor, când tribul tău devine prea mare? Dintr-o dată, cele mai simple lucruri devin neplăcute, de necontrolat. Confuzia se prelinge ca ceaţa şi toată lumea bâjbâie orb şi muţi.

O voce chicoti din spate şi din stânga lui Karsa. Un ofiţer chel şi cu picioarele zdrobite a păşit înyvizor, cu ochii pe dană închizându-se în faţă, un rânjet acru răsucindu-i gura. în Nathii, el a spus: „Şeful bandiţilor pontifică pe politică, vorbind din experienţă, fără îndoială, despre nevoia de a gestiona o duzină de bandiţi nestăpâniţi. Şi de ce îi spui acestui prost fără creier, oricum? Ah, desigur, un public captiv şi fără plângeri.

— Ei bine, există asta, recunoscu Torvald. „Tu eşti primul-amate? Mă întrebam, domnule, cât de mult vom rămâne aici, în Malyntaeas...

— Te întrebai, nu? Bine, permiteţi-mi să explic cursul evenimentelor pentru

următoarea zi sau două. Unu. Niciun prizonier nu părăseşte această navă. Două. Adunăm şase echipe ale Companiei a 2-a. Trei, vom naviga spre Genabaris. Apoi eşti expediat şi am terminat cu tine.

— Simt o anumită nelinişte în dumneavoastră, domnule, spuse Torvald. – Aveţi probleme de securitate în ceea ce priveşte Malyntaeas corect?

Capul bărbatului se întoarse încet. îl privi pe Daru pentru o clipă, apoi mormăi. – Tu eşti cel care ar putea fi o Gheară. Ei bine, dacă eşti, adaugă asta la raportul tău blestemat. Există Crimson Guard în Malyntaeas, care stârneşte Korhivi. Umbrele nu sunt în siguranţă şi devine atât de rău încât patrulele nu merg nicăieri decât dacă sunt două echipe la minimum. Şi acum două treimi dintre ei sunt trimişi acasă. Situaţia din Malyntaeas este pe cale să devină foarte neregulată.

— împărăteasa ar fi cu siguranţă neglijentă să ignore opiniile ofiţerilor ei, răspunse Torvald.

Ochii primului poliţist se îngustară. – Ar face asta.

Apoi a mers înainte, urlând la un grup mic de

marinari care rămâneau fără lucruri de făcut.

Torvald îşi trase barbă, aruncă o privire spre Karsa şi făcu cu ochiul. – Garda Crimson. Este într-adevăr îngrijorător. Pentru malazani, adică.

Zilele au dispărut. Karsa a devenit conştient încă o dată în timp ce patul căruţei se înclina sălbatic sub el. Articulaţiile îi ardeau, în timp ce greutatea lui era mutată, lanţurile strângându-se pentru a-i zgudui membrele. Era tras prin aer, suspendat de un scripete sub un cadru scârţâit de grinzi. Frânghiile se biciuiau, voci strigând de jos. Deasupra capului, pescăruşii alunecau deasupra catargelor şi a tachetului. Siluete s-au agăţat de acel tachelaj, privind în jos la Teblor.

Scripetele ţipăi, iar Karsa îi privi pe marinari devenind mai mici. Mâinile strângeau marginile patului din toate părţile, stabilindu-l. Capătul cel mai apropiat de picioarele lui coborî mai mult, ridicându-l încet.

Văzu în faţa lui mijlocul şi puntea din faţă a unei nave uriaşe, peste care roiau transportatori şi stivuitoare, marinari şi

soldaţi. Rechizitele erau îngrămădite peste tot, pachetele fiind mutate sub punţi prin trape deschise.

Capătul de jos al patului a zgâriat puntea. Strigăte, o rafală de activitate, iar Teblorul simţi că patul se ridică uşor, legănându-se din nou, apoi se coborî din nou, iar de data aceasta Karsa putu auzi şi simţi marginea superioară lovind de catargul principal. Corzile au fost trase prin lanţuri pentru a lega platforma la loc. Muncitorii s-au îndepărtat, apoi, uitându-se la Karsa.

Care a zâmbit.

Vocea lui Torvald se auzi dintr-o parte: „Da, este un zâmbet îngrozitor, dar el este inofensiv, vă asigur pe toţi. Nu e nevoie de îngrijorare, dacă, desigur, nu eşti un om superstiţios...

Se auzi o crăpătură solidă şi trupul lui Torvald Nom se întinse în faţa lui Karsa. Sângele îi curgea din nasul spart. Daru clipi prosteşte, dar nu făcu nicio mişcare să se ridice. O siluetă mare se îndreptă spre Torvald. Nu înalt, ci lat, iar pielea lui era albastru închis. Se uită în jos la şeful bandiţilor, apoi studie inelul de marinari tăcuţi care se

îndreptau spre el.

„Se numeşte băgarea cuţitului şi răsucirea”, mârâi el în Malazan. – Şi i-a luat pe fiecare dintre voi. Se întoarse şi îl studie încă o dată pe Torvald Nom. – încă o înjunghiere ca aceea, prizonier, şi o să văd limba tăiată şi bătută în cuie în catarg. Şi dacă există vreun alt fel de necaz din partea ta sau *a* uriaşului ăsta de aici, te voi înlănţui acolo, lângă el, apoi voi arunca toată chestia blestemata peste bord. Dă din cap dacă mă înţelegi.

Ştergându-şi sângele de pe faţă, Torvald Nom a smucit din cap în semn de încuviinţare.

Bărbatul cu pielea albastră şi-a îndreptat privirea dură spre Karsa. „Şterge-ţi zâmbetul de pe faţă sau un cuţit îl va săruta”, a spus el. „Nu ai nevoie de buze ca să mănânci şi celorlalţi mineri nici nu le va păsa”.

Zâmbetul gol al îui Karsa a rămas fix.

Chipul bărbatului s-a întunecat. 'M-ai auzit...'

Torvald ridică o mână ezitant: – Căpitane, domnule, dacă vreţi. El nu te înţelege – creierul lui este obosit.

— Bosun!

— Domnule!

— Găseşte-l pe ticălos.

— Da, căpitane.

O cârpă cu crustă de sare a fost rapid înfăşurată în jurul feţei inferioare a lui Karsa, făcându-i greu să respire.

— Nu-l sufocaţi, idioţilor.

— Da, domnule.

Nodurile au fost slăbite, cârpa trasă în jos până sub nasul lui.

Căpitanul a făcut roată. – Acum, pentru ce, numele lui Mael, staţi toţi în jur? ^

în timp ce muncitorii se împrăştiau, căpitanul zburând, Torvald se ridică încet în picioare. – îmi pare rău, Karsa, mormăi el pe buzele despicate. – O să- ţi iau asta, promit. Poate dura puţin timp, vai. Şi când o fac, prietene, *te rog* , nu zâmbeşti…

De ce ai venit la mine, Karsa Orlong, fiul lui Synyg, nepotul lui Pahlk?

O prezenţă şi şase. Feţe care ar fi putut fi sculptate din stâncă, abia vizibile printr-o ceaţă învolburată. Unu şi şase.

— Sunt înaintea ta, Urugal, spuse Karsa, un adevăr care l-a lăsat confuz.

Nu eşti. Doar mintea ta, Karsa Orlong. A fugit din închisoarea ta muritoare.

— Atunci, te-am eşuat, Urugal.

A eşuat. Da. Ne-aţi abandonat şi, la rândul nostru, trebuie să vă abandonăm. Trebuie să căutăm altul, unul cu putere mai mare. Unul care nu acceptă predarea. Unul care nu fuge. în tine, Karsa Orlong, credinţa noastră a fost deplasată.

Ceaţa s-a îngroşat, culori plictisitoare sclipind prin ea. S-a trezit stând în vârful unui deal care se mişca şi se zgâria sub el. Lanţurile i se întindeau de la încheieturile mâinilor, în josul versanţilor din toate părţile. Sute de lanţuri, întinzându-se în ceaţa curcubeului, iar la capetele nevăzute ale fiecăruia, era mişcare. Privind în jos, Karsa văzu oase sub picioarele lui. Teblor. Lowlander. întregul deal nu era decât oase.

Lanţurile s-au slăbit brusc.

Mişcare în ceaţă, apropiindu-se din toate direcţiile.

Teroarea a răsărit prin Karsa.

Cadavre, multe dintre ele fără cap, au apărut clătinându-se la vedere. Lanţurile care ţineau creaturile îngrozitoare de Karsa le pătrundeau în piept prin găuri căscate. Mâinile ofilite, cu unghii lungi, se întinseră spre el. Poticnindu-se pe versanti, apariţiile au inceput sa urce.

Karsa s-a zbătut, căutând să fugă, dar a fost înconjurat. Chiar oasele de la picioarele lui îl ţineau strâns, zăngănind şi mişcându-se mai strâns în jurul gleznelor.

Un şuierat, un susur de voci prin gâturile putrezite. – *Condu-ne, conducător* de război.

El a ţipat.

Conduce-ne, conducător de război.'

Urcându-se mai aproape, braţele întinse, unghiile zgâiind aerul...

O mână închisă în jurul gleznei lui.

Capul lui Karsa se răsti pe spate, lovi lemnul cu un zgomot răsunător. A înghiţit aer care i-a alunecat ca nisipul pe gât, sufocându-l. Ochii deschizându-se, văzu în faţa lui punţile navei care se înclinau uşor, figuri care stăteau nemişcate, privindu-l fix.

Tuşi în spatele căluşului său, fiecare convulsie o furie de foc în plămâni. Gâtul i se simţea sfâşiat şi îşi dădu seama că ţipase. Suficient pentru a-i face spasme muşchii, astfel încât aceştia s-au strâns strâns, întrerupându-i fluxul de aer.

Era pe moarte.

Şoapta unei voci adâncite în mintea lui: Poate că nu te vom abandona încă. Respiră, Karsa Orlong. Cu excepţia cazului în care, desigur, doriţi să vă întâlniţi din nou morţii.

A respira.

Cineva i-a smuls căluşul din gură. Aerul rece îi inunda plămânii.

Prin ochii lăcrimaţi, Karsa se uită în jos la Torvald Nom. Daru-ul abia se putea recunoaşte, atât de întunecat era pielea lui, atât de groasă şi de barba lui mată. Utilizase chiar lanţurile care îl ţineau pe Karsa pentru a se urca până la îndemâna căluşului şi acum striga cuvinte de neînţeles pe care Teblori abia le auzea – cuvinte aruncate înapoi către Malazanii îngheţaţi şi înfricoşaţi.

Ochii lui Karsa observară în cele din urmă cerul dincolo de prora navei.

Erau culori acolo, printre nori agitaţi, sclipind şi înflorind, vârtejuri sângerând din ceea ce păreau răni uriaşe, deschise. Furtuna – dacă asta era – a comandat întregul cer din faţă. Şi apoi a văzut lanţurile, care se prăbuşeau printre nori pentru a crăpa cu tuns la orizont. Sute de lanţuri, imposibil de uriaşe, negre, biciuind în aer cu explozii de praf roşu, încrucişând cerul. Groaza i-a umplut sufletul.

Nu era vânt. Pânzele atârnau moale. Nava stătea pe mări leneşe şi turgente. Şi venea furtuna.

Un marinar s-a apropiat cu o ceaşcă de tablă plină cu apă, i-a ridicat-o până la Torvald, care a luat-o şi a adus-o la buzele cu cruste şi cruste ale lui Karsa. Lichidul salmastru i-a intrat în gură, arzând ca acidul. Şi-a îndepărtat capul de ceaşcă.

Torvald vorbea pe tonuri joase, cuvinte care încet-încet au devenit înţelese pentru Karsa. '... pierdut de mult pentru noi. Doar inima ta care bate şi ridicarea şi căderea pieptului tău ne-au spus că încă mai trăieşti. Au trecut săptămâni şi săptămâni, prietene. Nu ai păstra

aproape nimic jos.’ Nu a mai rămas aproape nimic din tine – arăţi oase acolo unde nu ar trebui să fie.

— Şi apoi acest lucru al naibii de calmant. Zi dupa zi. Nici un nor pe cer… până trec trei clopote. Trei clopote, când te-ai agitat, Karsa Orlong. Când ţi-ai înclinat capul pe spate şi ai început să ţipi în spatele căluşului tău. Aici, mai multă apă, trebuie să bei.

— Karsa, ei spun că ai numit această furtună. înţelegi? Vor să-l trimiţi – vor face orice, te vor dezlega, te vor elibera. Orice, prietene, orice, doar trimite această furtună nesfântă departe. înţelegi?'

în faţă, putea vedea acum, mările explodau cu fiecare biciuire a lanţurilor negre şi monstruoase, răsucindu-se stropii de apă spre cer, în timp ce fiecare lanţ se retrăgea din nou în sus. Norii ondulatori şi plini de apă păreau să se încline în faţă peste ocean, apropiindu-se acum din toate părţile.

Karsa îl văzu pe căpitanul Malazan coborând de pe puntea din faţă, cu pielea albastră de pe faţă cu o nuanţă bolnăvicioasă de cenuşie. – Asta nu este un

turbui binecuvântat de Mael, Daru, adică nu-i aparţine. A smucit un deget tremurător către Karsa. – Spune-i că nu mai are timp. Spune-i să-l trimită. Odată ce face asta, putem negocia. Spune-i, la naiba!

— Am *fost*, căpitane! a replicat Torvald. – Dar cum, în numele lui Hood, te aştepţi să trimită *ceva* când nici măcar nu sunt sigur că ştie unde se află? Mai rău, nici nu ştim sigur dacă el este responsabil!'

— Să vedem, da? Căpitanul se întoarse, făcu un gest. O zeci de membri ai echipajului s-au repezit înainte, cu topoarele în mână.

Torvald a fost târât în jos şi aruncat pe punte.

Topoarele au tăiat frânghiile grele care legau platforma de catarg. Atunci a venit mai mult echipaj. A fost amenajată o rampă, înclinată până la tunul tribord. Rolele de buşteni au fost poziţionate sub platformă, deoarece aceasta a fost coborâtă aproximativ.

'Aştepta!' strigă Torvald. 'Nu poţi-'

— Putem, mârâi căpitanul.

— Măcar

dezlănţuieşte-1!

— Nicio şansă, Torvald. Căpitanul apucă de braţ un marinar care trecea. – Găseşte tot ce deţinea acest gigant – toate acele lucruri confiscate de la stăpânul sclavilor. Totul merge cu el. Grăbeşte-te, dracu’!

Lanţurile au rupt mările din toate părţile suficient de aproape pentru a ridica stropii deasupra navei, fiecare detonare facându-se să tremure carena, catargele şi tachelajul.

Karsa se uită în sus la norii de furtună care se prăbuşeau în timp ce platforma era târâtă de-a lungul rolelor, pe rampă.

— Lanţurile alea o vor scufunda! spuse Torvald.

'Poate ca da, poate ca nu.'

— Şi dacă aterizează greşit în sus?

— Apoi se îneacă, iar Maelîl poate avea.

„Karsa! La naiba cu tine! încetează să-ţi joci jocul lipsit de minte! Spune ceva!'

Războinicul a scos două cuvinte, dar zgomotul care venea de pe buzele lui era de neinteligibil chiar şi pentru el.

'Ce a spus el?' întrebă căpitanul.

'Nu ştiu!' ţipă Torvald. – Karsa, la naiba, încearcă din nou!

A facut-o' scoţând acelaşi zgomot gutural. începu să repete aceleaşi două cuvinte, iar şi iar, în timp ce marinarii împingeau şi trăgeau platforma în sus pe tunnel, până'când se echilibrase precar, jumătate peste punte, jumătate deasupra mării.

Direct deasupra lor, în timp ce îşi rosti cele două cuvinte încă o dată, Karsa privi ultimul petic de cer senin dispărând, ca la închiderea gurii unui tunel. O cufundare bruscă în întuneric, iar Karsa ştia că era prea târziu, chiar dacă, în tăcerea bruscă cuprinsă de groază, cuvintele lui ieşiră clare şi audibile.

— *Pleacă.*

De deasupra capului, lanţuri s-au prăbuşit, masive, cufundate, ajungând direct spre pieptul lui Karsa, părea.

O fulger orbitor, o detonare, trosnetul sfâşiat al catargelor s-au prăbuşit, slăbii şi tachelii se prăbuşesc. întreaga navă cadea sub Karsa, sub

platforma însăşi, care alunecă sălbatic pe lungimea tunnelului înainte de a se zdrobi de balustrada de pe puntea din faţă, pivotează, apoi se aruncă spre valurile de dedesubt.

Şe uită în jos la suprafaţa plină de un verde bolnăvicios a apei.

întreaga platformă s-a cutremurat în cădere, când coca navei de marfă s-a rostogolit şi a lovit marginea ei.

Karsa zări nava cu capul în jos – puntea ei ruptă de impactul lanţurilor uriaşe, cele trei catarge ale sale dispărute, formele răsucite ale marinarilor vizibile în epavă – apoi se uita la cer, la un virulent., rană masivă direct deasupra capului.

Un impact puternic, apoi întuneric.

Ochii i s-au deschis într-o întuneric slab, poala dezordonată a valurilor, scândurile ude de sub el scârţâind în timp ce platforma se legăna la mişcarea altcuiva. Locuituri; mormăie joase, gâfâind.

Teblorul gemu. Articulaţiile fiecărui membru se simţeau rupte în interior.

— Karsa? Torvald Nom sa târât în vizor.

— Ce-ce sa întâmplat?

Cătuşele au rămas la încheieturile mâinilor Daru, lanţurile legate la celălalt capăt de fragmente de punte rupte până la un braţ. „Uşor pentru tine, dormi prin toată munca grea”, mormăi el în timp ce se muta în poziţie şezând, trăgându-şi braţele în jurul genunchilor. – Marea asta e mult mai rece decât ai crede, iar lanţurile astea nu au ajutat. Aproape că m-am înecat de duzină de ori, dar te vei bucura să ştii că acum avem trei butoaie de apă şi un mănunchi de ceva care ar putea fi hrană – încă nu-i dezleg legăturile. Oh, şi sabia şi armura ta, care plutesc ambele, desigur.

Cerul de deasupra părea nefiresc, cenuşiu strălucitor străbătut de dungi de cositor mai închis, iar apa mirosea a lut şi nămol. 'Unde suntem?'

— Speram că vei şti. Este al naibii de clar pentru mine că ai chemat furtuna asupra noastră. Asta e singura explicaţie pentru ceea ce sa întâmplat...

— Nu am sunat nimic.

— Lanţurile alea de fulgere, Karsa, niciunul nu

şi-a ratat ţinta. Nici un Malazan nu a mai rămas în picioare. Nava se prăbuşi – platforma ta aterizase cu partea dreaptă în sus şi se îndepărta. încă lucram liber când Silgar şi trei dintre oamenii săi au coborât din cală, trăgându-şi lanţurile cu ei – carcasa era ruptă, desfăcându-se peste tot în jurul nenorociţilor. Doar unul se înecase.

— Sunt surprins că nu ne-au ucis.

— Ai fost la îndemână, cel puţin pentru început. Eu, au aruncat peste bord. La scurt timp mai târziu, după ce am ajuns pe această platformă, i-am văzut în singurul dory supravieţuitor. Ocoleau epava care se scufunda şi ştiam că vin după noi. Apoi, undeva de cealaltă parte a navei, dincolo de vederea mea, trebuie să se fi întâmplat ceva, pentru că nu au reapărut niciodată. Au dispărut, Dory şi tot. Apoi nava s-a prăbuşit, deşi au revenit o mulţime de lucruri. Aşadar, am reaprovizionat. Adunând frânghie şi lemne, de asemenea, tot ce puteam să trag aici. Karsa, platforma ta se scufundă încet. Niciunul dintre butoaiele de apă nu este

plin, aşa că se adaugă puţină flotabilitate şi voi aluneca mai multe scânduri şi scânduri sub el, ceea ce ar trebui să ajute. Chiar şi aşa...'

— Rupe-mi lanţurile, Torvald Nom.

Daru dădu din cap, apoi îşi trecu o mână prin părul încurcat şi picurător. – Am verificat asta, prietene. Va fi nevoie de ceva muncă.

„Există pământ pe-aproape?”

Torvald aruncă o privire spre Teblor. – Karsa, acesta nu este Oceanul Meningalle. Suntem în altă parte. Există teren în apropiere? Niciunul la vedere. L-am auzit pe Silgar vorbind despre un warren, care este una dintre acele căi pe care le foloseşte un vrăjitor. A spus că crede că am intrat cu toţii într-una. S-ar putea să nu existe pământ aici. Deloc. Hood ştie că nu bate vânt şi nu pare să ne mişcăm în nicio direcţie – epava navei este încă peste tot în jurul nostru. De fapt, aproape ne-a tras cu el. De asemenea, această mare este apă dulce – nu, nu aş vrea să o beau. E plin de nămol. Fără peşte. Fără păsări. Nu există semne de viaţă nicăieri.

'Am nevoie de apa.

Alimente.'

Torvald se târă până la pachetul împachetat pe care îl preluase. „Apă, avem. Alimente? Fără garanţii. Karsa, i-ai chemat pe zeii tăi sau ceva?

'Nu.'

— Atunci ce a început să ţipi aşa?

'Un vis.'

'Un vis?'

'Da. Există mâncare?

„Uh, nu sunt sigur, este în mare parte umplutură... în jurul unei mici cutii de lemn."

Karsa a ascultat zgomote de ruptură în timp ce Torvald a îndepărtat căptuşeala. – Pe ea este marcată. Arata... Moranth, cred. Capacul era liber. – Mai multă căptuşeală şi o duzină de bile de lut... cu dopuri de ceară pe ele... oh, Beru fd... Daru se dădu înapoi de la pachet. – Lui Hood picură limba. Cred că ştiu care sunt acestea. N-am văzut niciodată unul, dar am auzit de ei – cine nu a văzut-o? Ei bine... El râse brusc. – Dacă Silgar reapare şi vine după noi, va avea o surpriză. La fel este şi oricine altcineva care ar putea însemna probleme. A înaintat din nou şi a pus la loc cu grijă căptuşeala, apoi

capacul.

— Ce ai găsit?

— Muniţii alchimice. Arme de război. Le arunci, de preferinţă cât poţi de departe. Argila se rupe şi substanţele chimice din interior explodează. Ceea ce nu vrei să se întâmple este să ai o pauză în mână sau la picioare. Pentru că atunci eşti mort. Malazanii le-au folosit în campania Genabackan.

'Apa, va rog.'

'Dreapta. E un călnic aici... undeva... l-a găsit.

O clipă mai târziu, Torvald pluti peste Karsa, iar Teblorul bău, încet, toată apa pe care o conţinea oala.

'Mai bine?'

'Da.'

'Mai mult?'

'Nu încă. Eliberează-mă.'

— Mai întâi trebuie să mă întorc în apă, Karsa. Trebuie să împing nişte scânduri sub pluta asta.

'Foarte bine.'

Părea să nu existe zi şi nici noapte în acest loc ciudat; cerul îşi schimba ocazional nuanţa, ca şi cum ar fi fost împins de vânturi puternice şi îndepărtate, dârele de cositor răsucindu-se şi întinzându-se, dar altfel nu era nicio schimbare.

Aerul din jurul plutei a rămas nemişcat, umed şi rece şi ciudat de gros.

Flanşele care ancorau lanţurile lui Karsa erau pe partea inferioară, ţinându-l pe loc într-un mod identic cu cel din şanţul de sclavi de la Lacul Argint. Cătuşele în sine fuseseră sudate. Singura soluţie a lui Torvald a fost să încerce să lărgească găurile din scândurile prin care treceau lanţurile, folosind o cataramă de fier pentru a săpa în lemn.

Luni de închisoare îl lăsaseră slăbit, forţând odihne dese, iar catarama îi făcu o mizerie sângeroasă a mâinilor, dar odată început Daru nu avea să cedeze. Karsa a măsurat trecerea timpului după sunetele ritmice de zgârieturi şi zgârieturi, observând cum fiecare pauză de odihnă se întindea mai mult, până când respiraţia lui Torvald îi spuse că Daru căzuse într-un somn epuizat. Apoi, singura companie a Teblorilor a fost poala îmbufnată de apă în timp ce aluneca înainte şi înapoi pe platformă.

Cu tot lemnul poziţionat dedesubt, pluta încă se scufunda, iar Karsa ştia că

Torvald nu va putea să-l elibereze la timp.

Nu se temea niciodată de moarte. Dar acum, ştia că Urugal şi celelalte Feţe din Stâncă îşi vor abandona sufletul, îl vor lăsa pe seama răzbunării înfometate a acelor mii de cadavre înfiorătoare. Ştia că visul lui îi revelase o soartă care era reală şi inevitabilă. Şi inexplicabil. Cine pusese asupra lui nişte creaturi atât de oribile? Strigoi Teblor, strigoi de ses, războinic şi copil, o armată de cadavre, toate legate de el. De ce?

Condu-ne, conducător de război.

Unde?

Şi acum, s-ar îneca. Aici, în acest loc necunoscut, departe de satul lui. Pretenţiile lui de glorie, jurămintele lui, toate acum îl batjocoresc, şoptind un cor de scârţâituri în surdină, gemete blânde...

— Torvald.

'Uh... ce? Ce este?'

„Aud sunete noi...”

Daru se ridică, clipind din ochi nămol cu crustă. S-a uitat în jur. 'Beru fd!'

'Ce vezi?'

Privirea lui Daru era fixată pe ceva dincolo de capul lui Karsa. – Ei bine, se pare că, până la urmă, aici

sunt curenţi, deşi care dintre noi a făcut mutarea? Nave, Karsa. Un zeci sau mai mulţi dintre ei, toţi morţi în apă, ca noi. Epave plutitoare. Nicio mişcare asupra lor... pe care să o văd încă. Se pare că a fost o bătălie. Cu o mulţime de vrăjitorie aruncate înainte şi înapoi...'

O schimbare indiscernabilă a atras flotila fantomatică în vederea lui Karsa, cu o imagine pe partea ei în dreapta lui. Existau două stiluri distincte de meşteşuguri. Aproximativ douăzeci erau joase şi elegante, lemnul pătat în mare parte în negru, deşi acolo unde au avut loc impacturi, ciocniri şi alte daune, roşul natural al cedrului arăta ca nişte răni căscate. Multe dintre aceste nave stăteau jos în apă, câteva cu punţile umplute. Erau cu un singur catarg, cu vele pătrate, pânzele sfâşiate şi zdrobite şi ele negre, sclipind în lumina peludă. Restul de şase nave erau mai mari, cu punte înaltă şi cu trei catarge. Fuseseră confecţionate dintr-un lemn care era cu adevărat negru – nu pătat – aşa cum se dovedeau din tăieturile şi scândurile

aşchiate care stricau coca late, cu burtă. Nici una dintre aceste nave din urmă nu stătea la nivel în apă; toate s-au aplecat într-un fel sau altul, doi dintre ei în unghiuri foarte abrupte.

— Ar trebui să ne îmbarcăm câteva, spuse Torvald. – Vor fi instrumente, poate chiar şi arme. Aş putea înota acolo, raiderul ăla. Nu este încă inundat şi văd o mulţime de epave.

Karsa simţi ezitarea lui Daru. 'Ce s-a întâmplat? înot.'

— Uh, sunt puţin îngrijorat, prietene. Se pare că nu mai am prea multă putere, iar lanţurile astea pe mine...

Teblorul nu spuse nimic pentru o clipă, apoi mormăi. 'Aşa să fie. Nu ţi se poate cere mai mult, Torvald Nom.

Daru se întoarse încet spre Karsa. – Compasiune, Karsa Orlong? Neputinţa te-a adus la asta?

— Prea multe vorbe goale din partea ta, ţărănească, oftă Teblorul. „Nu există daruri care să vină din a fi...”

S-a auzit o stropire uşoară, apoi o stropire şi zvâcnire – pufnitul transformându-se în râs.

Torvald, aflat acum lângă plută, intră în raza vizuală a lui Karsa. – Acum ştim de ce acele nave sunt atât de înclinate! Iar Teblorul văzu că Torvald stătea în picioare, cu apa lăcuind în jurul pieptului. – Pot să ne târăsc, acum. Acest lucru ne spune, de asemenea, că noi suntem cei care am mers în derivă. Si mai este ceva.

'Ce?'

Daru începuse să tragă pluta, folosind lanţurile lui Karsa. „Aceste nave au fost toate la pământ în timpul bătăliei – cred că o mare parte din luptele corp la corp au fost de fapt între nave, adânc în apă până la piept.”

— De unde ştii asta?

— Pentru că sunt corpuri în jurul meu, Karsa Orlong. împotriva tibiei mele, rostogolindu-mă pe nisip – este un sentiment neplăcut, lasă-mă să-ţi spun.

— Trage unul în sus. Să-i vedem pe aceşti combatanţi.

— Toate la timp, Teblor. Suntem aproape acolo. De asemenea, aceste corpuri sunt, uh, destul de moi. S-ar putea să găsim ceva mai uşor de recunoscut dacă există ceva pe navă.

Iată – a fost o umflare – suntem alături. O clipă, în timp ce mă urc la bord.

Karsa ascultă mormăiturile şi gâfâiturile lui Daru, zgomotul alunecat al picioarelor goale, foşnetul lanţurilor, urmat în cele din urmă de o bufnitură mut.

Apoi tăcere.

— Torvald Nom?

Nimic.

Capătul plutei dincolo de capul lui Karsa s-a izbit de coca raiderului, apoi a început să plutească de-a lungul ei. Apă rece curgea peste suprafaţă, iar Karsa se retrăgea la contact, dar nu putu face nimic în timp ce se scurgea sub el. – Torvald Nom! Vocea lui răsuna ciudat. Fara răspuns.

Râsete^ bubui din Karsa, un sunet ciudat deconectat de propria voinţă a Teblorului. în apa care, dacă ar fi putut să stea în picioare, probabil nu s-ar ridica mai sus decât şoldurile, s-ar îneca. Presupunând că ar fi timp pentru asta. Poate că Torvald Nom fusese ucis – ar fi o bătălie bizară dacă nu ar fi existat supravieţuitori – şi chiar şi acum, dincolo de vederea lui, Teblorul era privit cu dispreţ, soarta lui atârnând în echilibru.

Pluta se întindea lângă proba navei. Un sunet de târâială, apoi: „Unde? Oh.'

— Torvald Nom?

Paşi, pe jumătate poticnindu-se, se mişcau alături de pe puntea navei. 'îmi pare rău prietene. Cred că trebuie să fi leşinat. Ai râs acum o clipă?

'Am fost. Ce ai găsit?

'Nu prea mult. Inca. Pete de sânge uscate. Trasee prin ea. Această navă a fost dezbrăcată complet. Capota de jos, te scufunzi!

— Şi nu cred că vei putea face nimic în privinţa asta, joase. Lasă-mă în soarta mea. Ia apa şi armele mele...

Dar Torvald reapăruse, cu frânghia în mână, alunecând în jos peste tunnel de lângă proa înaltă şi înapoi în apă. Respirând greu, bâjbâi cu frânghia pentru o clipă înainte de a reuşi să o strecoare pe sub lanţuri. Apoi l-a tras şi a repetat efortul pe cealaltă parte a plutei. A treia oară, jos lângă piciorul stâng al lui Karsa, apoi o a patra buclă vizavi.

Teblorul simţea frânghia udă şi grea târâtă prin lanţuri. 'Ce faci?'

Torvald nu răspunse. încă ţinând frânghia, se urcă

înapoi pe navă. Urmă o altă tăcere lungă, apoi Karsa auzi din nou mişcare, iar frânghia se întinse încet.

Capul şi umerii lui Torvald se mişcau la vedere. Sesicul era palid de moarte.

— Cel mai bine am putut, prietene. S-ar putea să fie ceva mai mult, dar sperăm că nu prea. Vă voi verifica din nou peste puţin timp. Nu-ţi face griji, nu te voi lăsa să te îneci. O să fac nişte explorări chiar acum – nenorociţii nu ar fi putut lua *totul*. A dispărut din raza vizuală a lui Karsa.

Teblorul aşteptă, tremurând de fiori, în timp ce marea îl îmbrăţişa încet. Nivelul îi ajunsese la urechi, stingând toate sunetele, în afară de vârtejul turgit al apei. Privi cele patru lungimi de frânghie care se strângeau încet deasupra lui.

Era greu să-mi amintesc o perioadă în care membrele lui fuseseră libere să se mişte fără reţinere, când încheieturile sale crude şi supurate nu cunoscuseră strânsoarea implacabilă de fier a cătuşelor, când nu simţise – adânc în corpul lui ofilit – o slăbiciune imensă, o fragilitate, sângele lui curgând subţire ca apa. A

închis ochii şi şi-a simţit mintea căzând.

Departe...

Urugal, stau încă o dată în faţa ta. în faţa acestor feţe din stâncă, înaintea zeilor mei. Urugal -

„ Nu văd niciun Teblor stând în faţa mea. Nu văd niciun războinic trecând prin duşmanii săi, culegând suflete. Nu văd morţii îngrămădiţi sus pe pământ, la fel de numeroşi ca o turmă de bhederin împinşi peste o stâncă. Unde sunt cadourile mele? Cine este acesta care pretinde că mă serveşte?'

Urugal. Eşti un zeu însetat de sânge -

în care se delectează un războinic Teblor!'

Aşa cum am făcut cândva. Dar acum, Urugal, nu mai sunt atât de sigur ...

„ Cine stă în faţa noastră? Nu un războinic Teblor! Nu un servitor al meu!'

Urugal. Care sunt aceşti „ bhederin ” despre care ai vorbit? Ce sunt aceste turme? Unde printre pământurile Teblorului -

— Karsa!

El tresări. Şi-a deschis ochii.

Torvald Nom, un sac de pânză peste un umăr,

cobora înapoi. Picioarele lui au intrat în contact cu pluta, împingând-o cu o fracţiune mai adânc. Apa a înţepat colţurile exterioare ale ochilor lui Karsa.

Sacul a scos numeroase zgomote când Daru l-a lăsat jos şi a ajuns înăuntru.

— Unelte, Karsa! Uneltele unui constructor naval! A scos o daltă şi un ciocan cu capac de fier.

Teblorul simţi că inima începe să-i bată puternic în piept.

Torvald a pus dalta pe o verigă de lanţ, apoi a început să bată cu ciocanul.

O duzină de leagăne, contuziile zbârnind puternic în aerul nemişcat şi tulbure, apoi lanţul s-a rupt. Propria ei greutate îl târă rapid prin inelul de fier al cătuşei de la încheietura mâinii drepte a lui Karsa. Apoi, cu un foşnet moale, a dispărut sub suprafaţa mării. Agonia îi trecu prin braţ în timp ce încerca să-l mişte. Teblorul a mormăit, chiar dacă conştiinţa a dispărut.

S-a trezit la zgomote de ciocane, jos lângă piciorul drept, şi valuri de durere tunătoare, prin care auzi, vag, vocea lui Torvald.

—... grea, Karsa. Va trebui să faci imposibilul. Va

trebui să urci. Asta înseamnă să te răsuci, să te pui pe mâini şi pe genunchi. Permanent. Merg-o, Hood, ai dreptate, va trebui să mă gândesc la altceva. Fără mâncare nicăieri pe nava asta blestemata. Se auzi un trosnet puternic, apoi şuieratul unui lanţ căzând. – Asta e, eşti liber. Nu-ţi face griji, am legat frânghiile de platforma în sine – nu te vei scufunda. Gratuit. Cum te simţi? Nu contează – o să întreb asta peste câteva zile. Chiar şi aşa, eşti liber, Karsa. Am promis, nu? Să nu se spună că lui Torvald Nom nu se ţine de lui... ei bine, să nu se spună că lui Torvald Nom nu se teme de noile începuturi.

— Prea multe cuvinte, mormăi Karsa.

— Da, mult prea multe. încearcă să te muţi, cel puţin.

'Eusunt.'

— îndoaie-ţi braţul drept.

'încerc.'

— Să o fac pentru tine?

'încet. Dacă îmi pierd cunoştinţa, nu înceta. Şi faceţi acelaşi lucru pentru membrele rămase.

A simţit mâinile şesului prinzându-i braţul drept, la

încheietura mâinii şi deasupra cotului, apoi, din nou, din milă, întunericul l-a înghiţit.

Când ajunse din nou, mănunchiuri de pânză udă fuseseră sprijinite sub capul lui, iar el stătea întins pe o parte, cu membrele ondulate. Era durere surdă în fiecare muşchi, în fiecare articulaţie, dar părea ciudat de îndepărtată. Şi-a ridicat încet capul.

Era încă pe peron. Corzile care o ţineau de proba navei o împiedicaseră să se scufunde şi mai mult. Torvald Nom nu se vedea nicăieri.

— Invoc sângele Teblorului, şopti Karsa. „Tot ceea ce este în mine trebuie folosit acum pentru a vindeca, pentru a-mi dărui putere, sunt eliberat. Nu m-am predat. Războinicul rămâne. Rămâne... încercă să-şi mişte braţele. Zgomote de durere, ascuţite, dar suportabile. Şi-a mişcat picioarele, â gâfâit la agonia care îi ardea în şolduri. Un moment de ameţeală, ameninţător încă o dată cu uitarea... care apoi a trecut.

A încercat să se împingă în mâini şi în genunchi. Fiecare schimbare minusculă era tortură, dar el

a refuzat să se predea. Transpiraţia îi curgea pe membre. Valuri de tremur l-au străbătut. Ochii strânşi, el a continuat cu greu.

Habar n-avea cât timp trecuse, dar apoi stătea aşezat, conştientizarea venind cu un şoc. Stătea, cu toată greutatea pe coapte, iar durerea se stingea. Ridică braţele, surprins şi puţin speriat de lejeritatea lor, îngrozit de subţirerea lor.

în timp ce se odihnea, se uită în jur. Navele sfărâmate au rămas, detritus strâns în plute improvizate între ele. Pânze zdrenţuite atârnau în giulgii de puţinele catarge rămase. Prora care se profila lângă el ţinea panouri pline de sculpturi: figuri, blocate în luptă. Siluetele aveau membre lungi, stăteau pe versiuni de nave care semănau foarte mult cu atacatorii din toate părţile. Totuşi, inamicul din aceste reliefuri nu era, se părea, cei cu care se confruntaseră aici proprietarii navei, pentru că ambarcaţiunea în care călăreau era, dacă ceva, mai mică şi mai mică decât răpitorii. Războinicii semănau mult cu Teblor, cu membre groase, foarte

musculoşi, deşi cu o statură mai scundă decât duşmanii lor.

Mişcare în apă, o cocoaşă neagră strălucitoare, cu aripioare înţepătoare, care se ridică la vedere şi apoi dispare din nou. Deodată, au apărut mai multe, iar suprafaţa apei dintre nave se învârti brusc. Până la urmă, era viaţă în această mare şi venise să se hrănească.

Platforma se trânti sub Karsa, aruncându-l dezechilibrat. Braţul său stâng a ţâşnit pentru a-şi lua greutatea când a început să se răstoarne. Un impact zguduitor, durere chinuitoare, dar braţul ţinea.

Văzu un cadavru umflat rostogolindu-se la vedere de-a lungul plutei, apoi o formă neagră, o gură lată, fără dinţi, căscată larg, măturând în sus şi în jurul cadavrului, înghiţindu-l întreg. Un ochi mic, cenuşiu, în spatele unei mustăţi spinoase, a apărut în vizor în timp ce peştele uriaş trecea. Ochiul s-a rotit pentru a-l urmări, apoi creatura a dispărut.

Karsa nu văzuse suficient cadavrul pentru a judeca dacă se potrivea cu

el ca mărime sau cu Daru, Torvald Nom. Dar peştele ar fi putut lua Karsa la fel de uşor ca şi cadavrul.

Trebuia să stea în picioare. Apoi, să urce.

Şi – în timp ce urmărea o altă formă neagră masivă care sparge suprafaţa alături de o altă navă, o formă aproape la fel de lungă ca nava în sine – va trebui să o facă repede.

Auzi paşi de sus, apoi Torvald Nom se afla la tunul de lângă proa. – Trebuie să... oh, Beru să te binecuvânteze, Karsa! Poti sa te ridici? Nu ai de ales – aceşti somni sunt mai mari decât rechinii şi probabil la fel de urâţi. Este unul – doar rostogolit în spatele tău – se roteşte, ştie că eşti acolo! Ridica-te, foloseşte frânghiile!

Dând din cap, Karsa întinse mâna spre cea mai apropiată porţiune de frânghie.

O explozie de apă în spatele lui. Platforma se cutremură, lemnul zdrobindu- se – Torvald ţipă un avertisment – şi Karsa ştia, fără să se uite înapoi peste umăr, că una dintre creaturi tocmai se ridicase, tocmai se aruncase trupeşte pe plută, împărţind-o în

două.

Frânghia era în mână. Se strânse cu putere în timp ce suprafaţa zgomotătoare de sub el părea să dispară. Un potop de apă în jurul picioarelor lui, urcându-i până la şolduri. Karsa şi-a închis cealaltă mână de aceeaşi frânghie.

'Urugal! Martor!'

Şi-a tras picioarele din apa spumoasă, apoi, mână peste mână, a urcat în sus. Frânghia s-a eliberat de fragmentele platformei, l-a aruncat pe carena navei. A mormăit la impact, dar nu a lăsat-o.

„Karsa! Picioarele tale!'

Teblorul se uită în jos, nu văzu decât o gură masivă, deschisă incredibil de larg, ridicându-se sub el.

Mâinile închise pe încheieturile lui. Urlând la durerea din umeri şi şolduri, Karsa s-a tras în sus într-un singur val disperat.

Gura se închise brusc într-un strop de apă lăptoasă.

Cu genunchii trosnind de tunnel, Karsa se zvârli sălbatic pentru o clipă, apoi reuşi să-şi mute greutatea peste şină, trăgându-şi picioarele în spate, ca să se întindă cu o lovitură puternică pe punte.

Ţipetele lui Torvald au continuat fără încetare, forţându-i pe Teblori să se rostogolească pentru a-i vedea pe Daru luptă pentru a se ţine de ceea ce părea a fi un fel de harpon. Strigătele lui Torvald, abia de înţeles, păreau să se refere la o linie. Karsa se uită în jur, până când văzu că capătul harponului ţinea o frânghie subţire, care cobora până la o grămadă încolăcită aproape la îndemâna Teblorului. Gemuind, el se îndreptă spre ea. A găsit capătul, a început să-l târască spre proa.

Se trase lângă ea, făcu bucla peste şi în jur, o dată, de două ori, apoi se auzi un blestem puternic din partea lui Torvald şi colacul începu să se stingă. Karsa a mai aruncat linia o dată, apoi a reuşit ceva de genul unei jumătăţi.

Nu se aştepta ca frânghia subţire să ţină. Se aplecă sub ea când ultima bobină i se smulgea din mâini, bubuind încordat.

Galera scârţâi, prora se îndoi vizibil, apoi nava se trânti în mişcare, tremurând când era târâtă de-a lungul fundului nisipos.

Torvald s-a grăbit lângă

Karsa. – Doamne de jos, nu m-am gândit, să sperăm că va ţine Ţa icnit el. – Dacă se întâmplă, nu ne vom fi foame mult timp, nu, nu prea mult! îl plesni pe Karsa pe spate, apoi se ridică la proa. Rânjetul lui sălbatic a dispărut. 'Oh.'

trandafirul Karsa.

Capătul harponului era vizibil direct în faţă, tăind un V prin valurile agitate, îndreptându-se direct către una dintre navele mai mari, cu trei catarge. Sunetul de măcinat încetă brusc sub raider, iar ambarcaţiunea a ţâşnit înainte.

— Spre pupă, Karsa! Spre pupa!

Torvald făcu un scurt efort să-l târască pe Karsa, apoi renunţă cu un blestem, alergând complet spre pupa galerei.

Ţesind, luptându-se cu valuri de întuneric, Teblorul s-a clătinat după Daru. – N-ai fi putut să împingi una mai mică?

Impactul i-a făcut pe amândoi să se întindă. Un sunet teribil de despicare a reverberat pe coloana coloanei galerei şi dintr-o dată apărea peste tot, care se ridica din spume din trape, mătura din lateral. Scândurile din carenă de pe

ambele părţi se despărţiră ca nişte degete bâjbâind.

Karsa s-a trezit bâtându-se în apă până la brâu. Ceva ca o punte a rămas sub el şi a reuşit să se zbată în picioare. Şi, legănându-se sălbatic direct în faţa lui, era sabia îui originală de sânge. O smulse, simţi că mâna lui se apropie de strânsoarea familiară. Exultaţia a năvălit în el şi a lansat un strigăt de război al lui Uryd.

Torvald apăru la vedere lângă el. „Dacă asta nu a îngheţat inima acelui peşte, nimic nu o va face. Haide, trebuie să urcăm pe cealaltă navă blestemata. Sunt mai mulţi nenorociţi ăia care se închid în jurul nostru.

S-au luptat înainte.

Nava pe care o înclinaseră se înclinase în cealaltă direcţie. Galera se scufundase în carenă, creând o gaură masivă înainte ca ea să se spargă, proba cu linia de harpon rupându-se şi dispărând pe punţile inferioare ale navei. Era clar că nava uriaşă era solidă la sol şi nici coliziunea nu o dislocase.

Pe măsură ce se apropiau de gaura căscată, auzeau bătăi sălbatice de undeva dinăuntru, adânc în

cală.

— Ia-mă Hood! mormăi Torvald neîncrezător. – Chestia aia a trecut mai întâi prin carenă. Ei bine, cel puţin nu ne luptăm cu o creatură înzestrată cu geniu. E prins acolo jos, cred eu. Ar trebui să mergem la vânătoare...

— Lasă-mi asta în seama mea, mârâi Karsa.

'Tu? Abia poti sta...

— Chiar şi aşa, o voi ucide.

— Ei bine, nu pot să mă uit?

paca insisti.'

în interiorul carenei navei se aflau trei punţi, în măsura în care vedeau, cea de jos cuprindea cala în sine, celelalte două scalate pentru a se potrivi cu înalţi oameni de ses. Cala fusese plină pe jumătate cu încărcătură, care acum se prăbuşi în mănunchiuri, baloti şi butoaie.

Karsa s-a scufundat în apă până la talie, făcând zgomote de zgomot mai adânc în interior. Găsi peştele uriaş zvârcolindu-se la al doilea nivel, în apă spumănoasă, care abia acoperea gleznele Teblorului. Din capul enorm al peştelui ieşeau suliţe de lemn aşchiat, sângele

curgând să păteze spuma roz. Se rostogolise pe o parte, dezvăluind o burtă netedă, argintie.

Urcându-se spre creatură, Karsa şi-a înfipt sabia în abdomen. Coada uriaşă s-a răsucit şi l-a lovit cu puterea unei lovituri de distrugător. Se ridică brusc în aer, apoi peretele curbat al carenei l-a lovit pe spate.

Uimit de impact, Teblor s-a prăbuşit în apa învolburată. Clipi din picăturile din ochi, apoi, nemişcat în întuneric, urmărea chinurile morţii ale peştilor.

Torvald a urcat în vizor.

– încă eşti al naibii de repede, Karsa m-a lăsat în urmă. Dar văd că ai făcut fapta. Există mâncare printre aceste provizii…

Dar Karsa nu a auzit mai mult, deoarece inconştienţa l-a luat din nou.

Se trezi cu duhoarea cărnii putrede care atârna greu în aerul liniştit. în semi- lumină, putea doar să distingă corpul peştelui mort vizavi de el, cu burta deschisă, un cadavru palid parţial prăbuşit. Se auzi un sunet îndepărtat al mişcării undeva deasupra lui.

Cu mult dincolo de peşte şi în dreapta, erau

vizibile trepte abrupte, care duceau în sus.

Luptându-se să nu se gâzâie, Karsa şi-a luat sabia şi a început să se târască spre scări.

în cele din urmă, a ieşit pe puntea mijlocului navei. Suprafaţa sa marcată de vrăjitorie era înclinată brusc, suficient pentru a îngreuna traversarea. Rechizitele fuseseră adunate şi s-au îngrămădit pe balustrada de jos, unde funii se trăgeau peste lateral. Făcând o pauză lângă trapă pentru a-şi recăpăta respiraţia, Karsa se uită în jur după Torvald Nom, dar Daru nu se vedea nicăieri.

Magia rupsese găuri adânci pe punte. Nu erau cadavre vizibile nicăieri, nici indicii despre natura proprietarilor navei. Lemnul negru – care părea să emane întuneric – era dintr-o specie pe care Teblor nu o recunoştea şi era lipsit de orice ornament, evocând simplitatea pragmatică. Se trezi ciudat de mângâiat.

Torvald Nom se căţăra în vizor de pe şina de jos. Reuşise să îndepărteze lanţurile ataşate de cătuşele sale, lăsând doar benzile negre de fier pe încheieturi şi glezne. Respira greu.

Karsa se ridică, sprijinindu-se de vârful săbiei pentru sprijin.

— Ah, uriaşul meu prieten, cu noi încă o dată!

— Trebuie să găseşti slăbiciunea mea frustrantă, mormăi Karsa.

— De aşteptat, luând în considerare toate lucrurile, spuse Torvald, mişcându-se acum printre provizii. – Am găsit mâncare. Vino şi mănâncă, Karsa, în timp ce-ţi povestesc descoperirile mele.

Teblorul îşi croi încet drum pe puntea înclinată.

Torvald scoase o pâine neagră în formă de cărămidă. – Am găsit un dory şi vâsle pentru a merge împreună cu o pânză, ca să nu rămânem victime ale acestui calm nesfârşit. Avem apă de o săptămână şi jumătate, dacă ne cruţăm, şi nu vom fi foame, indiferent cât de repede ţi-ar reveni pofta...

Karsa a luat pâinea din mâna lui Daru şi a început să rupă bucăţi mici. Dinţii i se simţeau uşor slăbiţi şi nu avea încredere că va încerca nimic în afară de o mestecare blândă. Pâinea era bogată şi umedă, plină cu bucăţi de fructe dulci şi

cu gust de miere. Prima sa înghiţire l-a lăsat chinuindu-se să-l ţină jos. Torvald îi întinse o piele plină cu apă, apoi îşi reluă monologul.

Dory are bănci suficiente pentru douăzeci sau atât de spaţioase pentru cei de la şes, dar va trebui să dăm drumul uneia ca să-ţi lase picioarele puţin loc. Dacă te apleci peste tunnel, o poţi vedea singur. Am fost ocupat să încarc ceea ce avem nevoie. Am putea explora unele dintre celelalte nave dacă vrei, deşi avem mai mult decât suficient...

— Nu e nevoie, spuse Karsa. – Să părăsim locul ăsta cât mai repede posibil.

Ochii lui Torvald s-au îngustat pentru o clipă pe Teblor, apoi Daru a dat din cap. 'De acord. Karsa, spui că nu ai apelat la acea furtună. Foarte bine. Va trebui să te cred – că nu îţi aminteşti că ai făcut asta, în orice caz. Dar mă întrebam, acest cult al tău, aceste şapte feţe din stâncă sau cum se numesc. Reclamă ei însisi un labirin? Un alt tărâm decât cel în care trăim tu si cu mine, unde există ei? ’

Karsa înghiţi încă o

gură de pâine. – N-am auzit nimic despre aceste warrens despre care vorbiţi, Torvald Nom. Cei Şapte locuiesc în stâncă şi în lumea de vis a Teblorilor.'

„Lumea viselor...” Torvald flutură o mână. – Seamănă cu acea lume a viselor, Karsa?

'Nu.'

— Şi dacă ar fi fost... inundat?

Karsa se încruntă. – îmi aduci aminte de Bairoth Gild. Cuvintele tale nu au sens. Lumea viselor Teblor este un loc fără dealuri, unde muşchii şi lichenii se agaţă de bolovani pe jumătate îngropaţi, unde zăpada face dune joase sculptate de vânturile reci. Unde fiare ciudate cu părul castaniu aleargă în haite în depărtare...

— Atunci ai vizitat-o chiar tu?

Karsa a ridicat din umeri. – Acestea sunt descrieri date de şamani. El a ezitat, apoi a spus: „Locul pe care l-am vizitat...” Se opri, apoi clătină din cap. 'Diferit. Un loc de... de ceţuri colorate.

— Ceţuri colorate. Şi zeii tăi erau acolo?

— Tu nu eşti Teblor. Nu am nevoie să vă

spun mai multe. Am vorbit deja prea mult.

'Foarte bine. încercam doar să stabilesc unde suntem.

„Suntem pe o mare şi nu există pământ”.

'Ei bine, da. Dar care mare? Unde e soarele? De ce nu există noapte? Fără vânt? Ce direcţie vom alege?

„Nu contează în ce direcţie. Orice direcţie. Karsa se ridică de unde stătuse pe un balot. „Deocamdată am mâncat destul. Hai, hai să terminăm de încărcat şi apoi să plecăm.

— După cum spui, Karsa.

Se simţea mai puternic cu fiecare zi care trecea, prelungindu-şi turele la vâsle de fiecare dată când preia de la Torvald Nom. Marea era puţin adâncă şi de mai multe ori doriul s-a aşezat pe bancuri, deşi, din fericire, acestea erau de nisip şi, prin urmare, au afectat puţin corpul. Nu văzuseră nimic din somnul uriaş, nici vreo altă viaţă în apă sau pe cer, deşi ocazional bucată de lemn plutind în plută, lipsită de coajă sau frunză.

Pe măsură ce puterea lui Karsa a revenit, hrana lor

s-a scăzut rapid şi, deşi niciunul nu vorbea despre asta, disperarea devenise un pasager invizibil, o a treia prezenţă care i-a redus la tăcere pe Teblori şi pe Daru, care i-a încătuşat aşa cum au făcut-o pe răpitorii lor de altădată şi pe cei fantomatici, lanţurile au devenit mai grele.

La început au marcat zilele pe baza echilibrului dintre somn şi veghe, dar tiparul s-a prăbuşit curând, pe măsură ce Karsa s-a apucat să vâsleze prin perioadele de somn ale lui Torvald, în plus faţă de a-l uşura pe Daru obosit în alte momente. A devenit rapid evident că Teblorul avea nevoie de mai puţină odihnă, în timp ce Torvald părea să aibă nevoie din ce în ce mai mult.

Erau până la ultimul butoi de apă, care deţinea doar o treime din capacitatea sa. Karsa era la vâsle, trăgând bâtele subdimensionate în mături largi, fără efort, prin umflăturile tulburi. Torvald zăcea ghemuit sub pânză, neliniştit în somn.

Durerea aproape dispăruse de pe umerii lui Karsa, deşi durerea persista în şolduri şi picioare. Căzuse

într-un tipar de repetare lipsit de gânduri, neconştient de trecerea timpului, singura lui preocupare fiind de a menţine un curs drept – cât mai bine putea să determine, având în vedere lipsa punctelor de referinţă. Nu avea altceva decât trezirea doryului care să-l îndrume.

Ochii lui Torvald s-au deschis, injectaţi de sânge şi cu ramă roşie. îşi pierduse demult locuinţa. Karsa bănuia că bărbatul era bolnav – nu mai aveau o conversaţie de ceva vreme. Daru se ridică încet.

Apoi rigidizat. – Avem companie, spuse el, cu vocea spartă.

Karsa a trimis vâslele şi s-a răsucit pe scaunul său. O navă mare, cu trei catarge, neagră, se îndrepta asupra lor, cu două maluri de vâsle fulgerând întuneric peste apa lăptoasă. Dincolo de ea, chiar la marginea orizontului, curgea o linie dreaptă, întunecată. Teblorul îşi strânse sabia apoi se ridică încet.

— Asta e cea mai ciudată coastă pe care am văzut-o vreodată, mormăi Torvald. – Dacă am fi ajuns la el fără companie.

— Este un zid, spuse Karsa. – Un zid drept, în faţa căruia se află un fel de plajă. Şi-a întors privirea către nava care se închidea. – Este ca acelea care au fost năvălite de raiders.

— Aşa este, doar ceva mai mare. Navă emblematică, cred, deşi nu văd niciun steag.

Puteau vedea acum cifre, înghesuind castelul înalt. înalt, deşi nu la fel de înalt ca Karsa şi mult mai slab.

— Nu uman, mormăi Torvald. – Karsa, nu cred că vor fi prietenoşi. Doar un sentiment, ai grijă. încă...'

— L-am mai văzut pe unul dintre ei, răspunse Teblorul. – Jumătate s-a vărsat din burta somnului.

— Plaja aceea se rostogoleşte cu valurile, Karsa. Este zgârietură. Trebuie să fie doi, trei mii de paşi. Epava unei lumi întregi. După cum bănuiam, această mare nu este aici.

— Cu toate acestea, există nave.

— Da, adică nici ei nu aparţin aici.

Karsa ridică din umeri indiferenţa faţă de această observaţie. – Ai o armă, Torvald Nom?

— Un harpon... şi un ciocan. Nu vei încerca să vorbeşti mai întâi?

Karsa nu spuse nimic. Malurile gemene de vâsle se ridicaseră din apă şi pluteau acum nemişcate peste valuri, în timp ce imensa navă aluneca spre ele. Vâslele s-au scufundat brusc, drept în jos, apa zvâcnind în timp ce corabia încetineşte, apoi s-a oprit.

Dorisul bătu în timp ce intră în contact cu carena din babord, chiar dincolo de proa.

O scară de frânghie s-a şerpuit în jos, dar Karsa, cu sabia lui atârnată peste un umăr, urca deja pe carenă, ne lipsind mânerele. Ajunse la şina forcastului şi se ridică peste ea. Picioarele lui găsiră puntea şi se îndreptă.

Un inel de războinici cu pielea cenuşie se îndrepta spre el. Mai înalt decât locuitorii din ses, dar totuşi cu un cap mai scund decât Teblorul. Săbiile curbate aveau teacă până la şolduri şi o mare parte din hainele lor erau făcute dintr-un fel de piele, cu păr scurt, întunecate şi strălucitoare. Părul lor lung şi castaniu era împletit complex, atârnând pentru a încadra

ochi colţoşi şi multinuanţe. în spatele lor, în mijlocul navei, era o grămadă de capete tăiate,’ câţiva oameni de câmpie, dar cel mai asemănătoare ca trăsături cu războinicii cu pielea cenuşie, deşi cu pielea neagră.

Gheaţa a ondulat pe şira spinării lui Karsa când a văzut nenumăraţi ochi printre acele capete tăiate îndreptându-se spre el.

Unul dintre războinicii cu pielea cenuşie a rupt ceva, expresia lui la fel de dispreţuitoare ca şi tonul lui.

în spatele lui Karsa, Torvald ajunse la balustradă.

Vorbitorul părea să aştepte un fel de răspuns. Pe măsură ce tăcerea se întindea, feţele de ambele părţi s-au răsucit în rânjete. Purtătorul de cuvânt a lătrat o comandă, a arătat spre punte.

— Uh, vrea să îngenunchem, Karsa, spuse Torvald. – Cred că poate ar trebui...

— Nu aş îngenunchea când sunt înlănţuit, mârâi Karsa. – De ce aş face asta acum?

— Pentru că număr şaisprezece dintre ele – şi cine ştie câte mai sunt mai

jos. Şi sunt din ce în ce mai supăraţi...

— Şaisprezece sau şaizeci, intervin Karsa. – Nu ştiu nimic despre lupta cu Teblor.

'Cum poţi-'

Karsa a văzut doi războinici îndreptându-şi mâinile cu mănuşi spre mânerele săbiilor. Sabia de sânge a fulgerat, a tăiat o tăietură orizontală de-a lungul întregului semicerc de războinici cu pielea cenuşie. Sânge pulverizat. Corpurile s-au scuturat, s-au întins înapoi, s-au prăbuşit peste balustrada joasă şi în jos până la mijlocul punţii.

Castelul era liber în afară de Karsa şi, la un pas în urma lui, Torvald Nom.

Cei şapte războinici care fuseseră pe puntea din mijloc se retrăgeau ca unul singur, apoi, desfăcându-şi armele, se îndreptară înainte.

— Erau la îndemâna mea, răspunse Karsa la întrebarea lui Daru. – Aşa ştiu că nu ştiu nimic despre lupta cu un Teblor. Acum, fii martor în timp ce iau această navă. Cu un burduf, a sărit în mijlocul inamicului.

Războinicii cu pielea cenuşie nu erau lipsiţi de

îndemânare, dar nu le-a folosit la nimic. Karsa cunoscuse pierderea libertăţii; nu ar mai accepta aşa ceva. Cererea de a îngenunche în faţa acestor creaturi slabe şi bolnăvicioase declanşase în el o furie clocotită.

Şase din cei şapte războinici erau căzuţi; ultimul, strigând, se întoarse şi alerga spre pragul de la celălalt capăt al punţii din mijloc. Făcu o pauză suficient de lungă ca să tragă un harpon masiv de pe un suport din apropiere, învârtindu-l şi aruncându-l spre Karsa.

Teblorul îl prinse cu mâna stângă.

S-a apropiat de bărbatul care fugea, tăindu-l în pragul uşii. înclinându-se şi răsturnând armele din mâinile lui – harponul acum în dreapta şi sabia de sânge în stânga –, se cufundă în întunericul pasajului de dincolo de uşă.

Două trepte mai jos, într-o bucătărie largă cu o masă de lemn în centru. O a doua uşă la capătul opus, un pasaj îngust dincolo, mărginit de dane, apoi o uşă ornamentată care scârâi când Karsa o împinse deoparte.

Patru atacatori, o furie de lovituri schimbate, Karsa blocând cu harponul şi contraatacând cu sabia de sânge. în câteva momente, patru cadavre sparte murind pe podeaua de lemn strălucitoare a cabinei. O a cincea siluetă, aşezată pe un scaun de cealaltă parte a camerei, cu mâinile ridicate, vrăjitoria învârtindu-se în aer.

Cu un mârâit, Karsa se năpusti înainte. Magia a fulgerat, a pufnit, apoi vârful harponului a lovit pieptul figurii, a sfâşiat şi a intrat în spătarul de lemn al scaunului. O privire de neîncredere încremenită pe faţa cenuşie, cu ochii închişi în ai lui Karsa pentru ultima oară, înainte ca toată viaţa să-i părăsească.

'Urugal! Fii martor la furia unui Teblor!

Tăcerea în urma cuvintelor lui răsunătoare, apoi bătaia lentă de sânge care picura din scaunul vrăjitorului pe covor. Ceva rece s-a ondulat prin Karsa, respiraţia cuiva necunoscut, fără nume, dar plină de furie. Mârâind, a dat din umeri, apoi s-a uitat în jur. Cu tavan înalt pentru cei de jos, cabina navei era toată din acelaşi lemn negru.

Lanternele de petrol străluceau din aplicele de pe pereţi. Pe masă erau hărţi şi diagrame, desenele de pe ele ilizibile în ceea ce-l privea pe Teblor.

Un sunet din prag.

Karsa se întoarse.

Torvald Nom păşi înăuntru, scanând cadavrele întinse, apoi fixându-şi privirea asupra silueta aşezată cu suliţa încă ţinând-o în ţeapă. – Nu trebuie să-ţi faci griji pentru vâslaşi, spuse el.

„Sunt sclavi? Atunci îi vom elibera.

— Sclavi? Torvald a ridicat din umeri. 'Eu nu cred acest lucru. Nu poartă lanţuri, Karsa. Atentie, nici ei nu au capete. După cum am spus, nu cred că trebuie să ne preocupăm de ei. A înaintat cu paşi mari pentru a examina hărţile de pe masă. – Ceva îmi spune că aceşti nenorociţi nefericiţi pe care tocmai i-ai ucis au fost la fel de pierduţi ca noi...

— Ei au fost învingătorii în bătălia corăbiilor.

— Puţin bine că le-a făcut.

Karsa scutură sângele din sabia lui, trase adânc aer în piept. – Nu îngenunch

în faţa nimănui.

— Aş fi putut să îngenunchez de două ori şi asta i-ar fi putut mulţumi. Acum, suntem la fel de ignoranţi ca înainte de a vedea această navă. Nici noi doi nu putem gestiona o ambarcaţiune de această dimensiune.

— Ne-ar fi făcut nouă aşa cum sa făcut vâslaşilor, a afirmat Karsa.

'Eventual.' Şi-a îndreptat atenţia asupra unuia dintre cadavrele de la picioarele sale, ghemuit încet. – Acestea cu aspect barbar... după standardele Daru, adică. Piele de focă – adevăraţi navigatori, atunci – şi ghearele şi dinţi şi scoici înşirate. Cel de pe scaunul căpitanului era un mag?

'Da. Nu înţeleg astfel de războinici. De ce să nu foloseşti săbii sau suliţe? Magia lor este jalnică, totuşi par atât de siguri de asta. Şi uită-te la expresia lui...

— Surprins, da, murmură Torvald. Se uită înapoi la Karsa. – Sunt încrezători pentru că vrăjitoria funcţionează de obicei. Majoritatea atacatorilor nu supravieţuiesc fiind loviţi de magie. Le sfâşie.

Karsa se întoarse spre

prag. După o clipă, Torvald îl urmă.

S-au întors pe puntea de mijloc. Karsa a început să dezbrace cadavrele întinse, tăind urechile şi limbile înainte de a arunca trupurile goale peste bord.

Daru a privit o vreme, apoi s-a mutat la capetele decapitate. – Au urmărit tot ce faci tu, îi spuse lui Karsa, cu ochii lor. Este prea mult de suportat. El a scos învelişul de piele a unui pachet din apropiere şi l-a împăturit în jurul celui mai apropiat cap tăiat, apoi l-a legat strâns. „întunericul li s-ar potrivi mai bine, având în vedere toate lucrurile...”

Karsa se încruntă. – De ce spui asta, Torvald Nom? Ce ai prefera, capacitatea de a vedea lucrurile din jurul tău sau întunericul?

— Aceştia sunt Tiste Andu, în afară de câţiva – şi cei puţini seamănă mult prea mult cu mine.

— Cine sunt aceşti Tiste Andu?

— Doar un popor. Există unele lupte în armata de eliberare a lui Caladan Brood pe Genabackis. Un popor străvechi, se spune. în orice caz, ei se închină la întuneric.'

Karsa, obosită deodată, se aşeză pe treptele care duceau la castelul prognostic. – întuneric, mormăi el. „Un loc în care cineva este lăsat orb – un lucru ciudat de închinat”.

— Poate cea mai realistă închinare dintre toate, răspunse Daru, înfăşurând un alt cap tăiat. „Câţi dintre noi se înclină în faţa unui zeu în speranţa disperată că ne putem model’a cumva soarta? Rugăciunea faţă de acea faţa familiară îndepărtează teroarea noastră faţă de necunoscut – necunoscutul fiind viitorul. Cine ştie, poate că aceşti Tiste Andu sunt singurii dintre noi toţi care văd adevărul, adevărul fiind uitarea.' Ţinându-şi ochii abătuţi, a adunat cu grijă un alt cap cu pielea neagră şi părul lung. „Este bine că aceste sărmane suflete nu mai au gâtul pentru a scoate sunete, altfel ne aflăm într-o dezbatere îngrozitoare.”

— Atunci te îndoieşti de propriile tale cuvinte.

— întotdeauna, Karsa. La un nivel mai banal, cuvintele sunt ca zeii – un mijloc de a ţine teroarea la distanţă.

Probabil că voi avea coşmaruri în legătură cu asta până când inima mea îmbătrânită va ceda în sfârşit. O succesiune nesfârşită de capete, cu ochi prea cunoscători, de învelit în piele de focă. Şi cu fiecare leagă, *pop* ! Apare altul.

— Cuvintele tale nu sunt decât o prostie.

— Oh, şi câte suflete *ai* dat în întuneric, Karsa Orlong?

Ochii Teblorului se îngustară. – Nu cred că au găsit întuneric, răspunse el încet. După o clipă, îşi întoarse privirea, tăcut de o realizare bruscă. Cu un an în urmă, ar fi ucis pe cineva pentru că a spus ceea ce tocmai spusese Torvald, dacă ar fi înţeles intenţia sa de a răni – ceea ce în sine era puţin probabil. Cu un an în urmă, cuvintele fuseseră lucruri directe, stânjenitoare, închise într-o lume simplă, deşi uşor misterioasă. Dar acel defect fusese singurul lui Karsa – nu o caracteristică a Teblorilor în general – pentru că Bairoth Gild îi aruncase cuvinte cu multe tăişuri asupra lui Karsa, o sursă constantă de amuzament pentru

războinicul deştept, deşi probabil atenuat de neconştientizarea intenţiei lor a lui Karsa.

Cuvintele nesfârşite ale lui Torvald Nom – dar nu, mai mult decât atât – tot ceea ce Karsa trecuse de când îşi părăsise satul – serviseră drept instrucţie asupra complexităţii lumii. Subtilitatea fusese un şarpe veninos care se alunecă nevăzut prin viaţa lui. Colţii ei se scufundaseră adânc de multe ori, dar el nu devenise conştient de originea lor; nici măcar nu înţelesese sursa durerii. Otrava în sine se scursese adânc în el şi singurul răspuns pe care l-a dat – când dădea unul – a fost violenţa, adesea greşită, o lovitură din toate părţile.

întunericul şi orb viu . Karsa şi-a întors privirea către Daru, îngenuncheat şi înfăşurat pe capetele tăiate, acolo, pe puntea de mijloc. *Şi cine mi-a scos pânza din ochi? Cine l-a trezit pe Karsa Orlong, fiul lui Synyg? Urugal* ? Nu, nu Urugal. Ştia că cu siguranţă, pentru furia de pe altă lume pe care o simţise în cabină, acea suflare de gheaţă care îl străbătuse – care aparţinuse zeului său. O neplăcere acerbă – faţă de care Karsa

se trezise ciudat… indiferent.

Cele şapte feţe din stâncă nu au vorbit niciodată despre libertate. Teblorii erau servitorii lor. *Sclavii lor* .

— Arăţi rău, Karsa, spuse Torvald, apropiindu-se. „îmi pare rău pentru ultimele mele cuvinte…”

— Nu este nevoie, Torvald Nom, spuse Karsa ridicându-se. – Ar trebui să ne întoarcem la…

Se opri când l-au lovit primele stropi de ploaie, apoi puntea din toate părţile. Ploaie lăptoasă, vâscoasă.

'Uh!' Torvald mormăi. – Dacă acesta este scuipatul unui zeu, el este hotărât rău.

Apa mirosea urât, putredă. A acoperit rapid punţile navei, tachelajul şi pânzele zdrenţuite deasupra capului, cu o grăsime groasă şi palidă.

Jurând, Daru au început să adune alimente şi butoaie de apă pentru a le încărca în dorul lor de dedesubt. Karsa a finalizat un ultim circuit al punţilor, examinând armele şi armurile pe care le scoase din corpurile cu pielea cenuşie. A găsit raftul cu harpoane şi a adunat pe cei

şase care au mai rămas.

Ploaia s-a îngroşat, creând ziduri tulburi, impenetrabile pe toate părţile navei. Alunecând în noroiul din ce în ce mai adânc, Karsa şi Torvald au aprovizionat rapid dory, apoi au împins afară din corpul navei, Teblorul la vâsle, în câteva clipe, nava a fost pierdută din vedere, iar în jurul lor ploaia a încetinit. Cinci mişcări ale vâslelor şi au ieşit complet de sub ea, din nou pe mări care se agitau uşor sub un cer palid. Straniul litoral era vizibil în faţă, apropiindu-se încet.

Pe castelul masiv al navei, la câteva momente după ce dory cu cei doi pasageri ai săi s-au strecurat în spatele paravanului ploii noroioase, şapte siluete aproape nesubstanţiale s-au ridicat din nămol. Oasele sfărâmate, răni căscate fără sânge, figurile se ţeseau nesigur în întuneric, de parcă abia reuşind să-şi menţină strânsoarea pe scena în care intraseră.

Unul dintre ei şuieră de furie. „De fiecare dată când căutăm să strângem nodul...”

— îl taie, termină altul pe un ton ironic, amar.

Un al treilea coborî pe puntea de mezelă, lovi cu un picior dezordonat într-o sabie aruncată. – Eşecul a aparţinut lui Tiste Edur, rosti acesta cu o voce răguşită. „Dacă trebuie aplicată pedeapsa, ar trebui să fie un răspuns la aroganţa lor”.

— Nu trebuie să cerem noi, se răsti primul vorbitor. „Nu suntem stăpânii acestei scheme...”

— Nici Tiste Edur!

— Chiar şi aşa, şi fiecăruia ni se dau sarcini specifice. Karsa Orlong supravieţuieşte încă şi trebuie să fie singura noastră preocupare...

— începe să cunoască îndoieli.

„Cu toate acestea, călătoria lui continuă. Acum, cu câtă puţină putere suntem capabili să extindem, depinde de noi să-i îndreptăm calea mai departe.

„Până acum am avut puţin succes!”

'Neadevărat. The Shattered Warren se trezeşte încă o dată. Inima zdrobită a Primului Imperiu începe să sângereze, mai puţin decât un firicel în acest moment, dar în curând va deveni un potop. Trebuie

doar să punem războinicul ales pe curentul potrivit...

— Şi asta se află în puterea noastră, limitată aşa cum rămâne?

— Hai să aflăm. începeţi pregătirile. Ber'ok, împrăştie acea mână de praf otataral în cabană – tăvălugul vrăjitorului Tiste Edur rămâne deschis şi, în acest loc, va deveni rapid o rană... o rană în creştere. încă nu a venit momentul pentru astfel de dezvăluiri.

Difuzorul şi-a ridicat apoi capul stricat şi a părut să adulmece aerul. „Trebuie să lucram repede”, a anunţat după o clipa. – Cred că suntem vânaţi.

Cei şase rămaşi s-au întors cu faţa către vorbitor, care a dat din cap ca răspuns la întrebarea lor tăcută. 'Da. Surit rude pe urmele noastre.

Epava unui întreg pământ se întinsese lângă zidul masiv de piatră. în mijlocul detritusului se vedeau copaci dezrădăcinaţi, buşteni tăiaţi grosolan, scânduri, şindrilă şi bucăţi de căruţe şi căruţe. Vargurile erau groase de ierburi mată şi frunze putrezite, formând o câmpie largă care se răsucea, se ridica şi cădea pe valuri.

Zidul abia se vedea pe alocuri, atât de înalt era stratul şi nivelul apei de sub el.

Torvald Nom a fost poziţionat la prova în timp ce Karsa vâsla. – Nu ştiu cum vom ajunge la zidul acela, spuse Daru. – Ar fi bine să-ţi îndepărtezi vâsîele acum, prietene, ca nu cumva să ne împotrivim pe mizeria aia – e somn.

Karsa încetini dory. Au plecat în plutire, carena înghiontind covorul de flotă. După câteva clipe, a devenit evident că exista un curent, trăgându-le ambarcaţiunile de-a lungul marginii.

— Ei bine, mormăi Torvald, asta este o premieră pentru această mare. Crezi că acesta este un fel de val?

— Nu, răspunse Karsa, cu privirea urmărind ciudatul ţărm în direcţia curentului. – Este o breşă în zid.

'Oh. Poţi să vezi unde?

'Da asa’cred.'

Curentul îi trăgea mai repede, acum.

Karsa continuă: „Există o adâncitură pe ţărm şi mulţi copaci şi buşteni blocaţi acolo unde ar trebui să fie peretele – nu auzi vuietul?

— Da, acum pot. Tensiunea a călărit cuvintele Daru. Se îndreptă la prova. 'O vad. Karsa, ar fi mai bine...

— Da, cel mai bine e să evităm asta. Teblorul se repoziţiona la vâsle. A tras dorisul departe de margine. Coca s-a tras încet sub ei, a început să se răsucească. Karsa şi-a sprijinit greutatea în fiecare mişcare, luptându-se să-şi recapete controlul. Apa se învârtea în jurul lor.

— Karsa! strigă Torvald. – Sunt oameni – lângă breşă! Văd o barcă naufragiată!

Spărtura era pe stânga lui Teblor, când acesta a tras dory peste curent. Se uită spre locul în care arăta Torvald şi, după o clipă, îşi dezveli dinţii. – Stăpânul sclavilor şi oamenii lui.

— Ne fac semn cu mâna.

Karsa a încetat să măture cu vâsla stângă. „Nu putem învinge acest curent”, a anunţat el, răsturnând ambarcaţiunea. „Cu cât mergem mai departe, cu atât devine mai puternic”.

„Cred că asta s-a întâmplat cu barca lui Silgar – au reuşit să o împamânteze chiar de

această parte a gurii, îngăduind-o în acest proces. Âr trebui să încercăm să evităm o soartă similară, Karsa, dacă putem, adică.

— Atunci fii atent la buştenii scufundaţi, spuse Teblorul în timp ce îndrepta dorisul mai aproape de ţărm. – De asemenea, locuitorii de jos sunt înarmaţi?

— Nu că pot să vad, răspunse Torvald după o clipă. – Par să fie în, uh, în stare destul de proastă. Sunt cocoţaţi pe o mică insulă de buşteni. Silgar şi Damisk şi încă unul... Borrug, cred. Doamne, Karsa, sunt înfometaţi.

— Ia un harpon, mârâi Teblorul. – Foamea aia i-ar putea duce la disperare.

— O atingere spre ţărm, Karsa, aproape am ajuns.

S-a auzit un zgomot uşor de la carenă, apoi o mişcare de măcinat şi bâlbâit, în timp ce curentul căuta să-i tragă de-a lungul marginii. Torvald se căţăra afară, cu frânghiile într-o mână şi cu harponul în cealaltă. Dincolo de el, Karsa văzu în timp ce se întoarse, îi îngrămădi pe cei trei locuitori Nathii, fără să

facă nicio mişcare să-i ajute şi, dacă ceva, retrăgându-se atât de departe cât puteau ei pe insula încâlcită. Bubuitul breşei era un tunet încă îndepărtat, deşi mai aproape erau crăpături de rău augur, zgomote de sfâşiere şi de mişcare – blocajul se desprindea.

Torvald făcu strâns dorisul cu o foaie de linii legate de diferite ramuri şi rădăcini. Karsa a păşit pe mal, scoţându-şi sabia de sânge, cu ochii îndreptaţi spre Silgar.

Stăpânul sclavilor a încercat să se retragă mai departe.

Lângă cei trei slăbiţi zăceau rămăşiţele unui al patrulea, cu oasele curate.

— Teblor! a implorat Silgar. – Trebuie să mă asculţi!

Karsa înainta încet.

'Pot să ne salvez!'

Torvald trase de braţul lui Karsa. – Stai, prietene, să-l auzim pe nenorocit.

— Va spune orice, mârâi Karsa.

'Chiar şi aşa-'

vorbi Damisk Greydog. „Karsa Orlong, ascultă! Această insula este sfâşiată – toţi avem nevoie de barca ta. Silgar este un mag – poate deschide un portal.

Dar nu dacă se îneacă. A intelege? Ne poate lua din acest tărâm!'

— Karsa, spuse Torvald, ţesând în timp ce buştenii se mişcau sub el, strânsoarea lui de braţul Teblorului strângându-se.

Karsa se uită în jos la Daru de lângă el. – Ai încredere în Silgar?

'Desigur că nu. Dar nu avem de ales – este puţin probabil să supravieţuim pătrunzând prin acea breşă în dory. Nici măcar nu ştim înălţimea acestui perete – căderea de pe cealaltă parte ar putea fi nesfârşită. Karsa, suntem înarmaţi şi ei nu... în plus, sunt prea slabi pentru a ne face necazuri, poţi vedea asta, nu-i aşa?

Silgar ţipă când o mare parte a blocajului se scufunda imediat în spatele lui.

încruntat, Karsa îşi înveli sabia. – începe să desfaci barca, Torvald. Le făcu cu mâna locuitorilor din ses. 'Atunci vino. Dar ştii asta, Stăpâne de Sclave, orice semn de trădare din partea ta şi a prietenilor tăi îţi va lua oasele în continuare.

Damisk, Silgar şi Borrug s-au grăbit înainte.

întreaga secţiune de

murdărie se îndepărta, rupându-se de-a lungul marginilor, în timp ce curentul o ducea mai departe. În mod clar, breşa se extindea, lărgindu-se la presiunea unei mări întregi.

Silgar se urcă şi se ghemui lângă prova dory. – Voi deschide un portal, anunţă el, cu vocea zguduită. – Nu pot face decât o dată...

— Atunci de ce nu ai plecat cu mult timp în urmă? întrebă Torvald, în timp ce slăbi ultima linie şi se urcă înapoi la bord.

„înainte nu era nicio cale spre mare. Dar acum, aici, cineva a deschis o poartă. închide. Ţesătura este... slăbită. Nu am priceperea să fac eu însumi aşa ceva. Dar pot urma.

Dorişorul s-a eliberat de insula care se prăbuşeşte, s-a aruncat sălbatic în curentul măturător. Karsa a împins şi a tras cu vâslele pentru a-şi înclina arcul în
fluxul torenţial.

'Urma?' repetă Torvald. 'Unde?'

Silgar clătină pur şi simplu din cap.

Karsa a abandonat vâslele şi s-a îndreptat spre pupa, luând timonei cu ambele mâini.

Au călărit pe marea de epave care se răsturna şi se agita spre breşă. Acolo unde zidul cedase, era un nor ocru de ceaţă vast şi înalt ca un tunet. Dincolo de ea, părea să nu fie nimic.

Silgar făcea gesturi cu ambele mâini, smulgându-le, aşa cum ar face un orb care căuta un zăvor. Apoi a bătut cu un deget spre dreapta. 'Acolo!' ţipă el, aruncând o privire sălbatică asupra lui Karsa. 'Acolo! înclinaţi-ne acolo!

Locul spre care a îndreptat Silgar nu părea diferit de oriunde altundeva. Imediat dincolo de ea, apa a dispărut pur şi simplu – o linie oscilantă care era chiar breşa. Ridicând din umeri, Karsa a împins timul. Unde au trecut a contat puţin pentru el. Dacă Silgar nu reuşea, s-ar arunca, căzând la orice distanţă, pentru a se prăbuşi în mijlocul unui vârtej înspumant care i-ar ucide pe toţi.

A privit cum toţi, în afară de Silgar, se aplecau, muţi de groază.

Teblorul zâmbi. 'Urugal!' urlă el, ridicându-se pe jumătate în timp ce dorisul alerga spre margine.

întunericul i-a înghiţit.

Şi apoi cădeau.

Un trosnet puternic, exploziv. Mânerul timonei s-a despicat sub mâinile lui Karsa, apoi pupa îl ciocăni din spate, aruncând Teblorul înainte. A lovit apa o clipă mai târziu, impactul făcându-l să sufle, luând o gură de mare sărată, înainte de a se cufunda în întunericul rece.

S-a zbătut în sus până când capul i-a spart suprafaţa, dar întunericul niya mai scăzut, ca şi cum ar fi căzut într-o fântână sau ar fi apărut într-o peşteră. în apropiere, cineva tuşea neputincios, în timp ce puţin mai departe un alt supravieţuitor se zvârriea.

Epava s-a lovit de Karsa. Dory se fărâmase, deşi Teblorii era destul de sigur că căderea nu fusese prea lungă – ajunseseră la o înălţime de probabil doi războinici adulţi la un loc. Dacă barca nu a lovit ceva, ar fi trebuit să supravieţuiască.

— Karsa!

Tot tuşind, Torvald Nom a sosit alături de Teblor. Daru găsise axul uneia dintre vâsle, peste care îşi dăduse braţele. – Ce, pe numele lui Hood, crezi că s-a întâmplat?

— Am trecut prin

poarta aceea vrăjitorie, a explicat Karsa. – Ar trebui să fie evident, pentru că acum suntem în altă parte.

— Nu atât de simplu, răspunse Torvald. – Lama acestui vâsle-aici, uită-te la capăt.

Găzindu-se confortabil plutind în această apă sărată, lui Karsa i-a trebuit doar o clipă să înoate până la capătul puţului. Fusese tăiat, ca şi cum ar fi fost de o singură lovitură de la o sabie de fier, cum au folosit-o cei de la pământ. El a mormăit.

Zgomotele îndepărtate se apropiaseră. De mult mai departe, strigă vocea lui Damisk.

'Aici!' strigă Torvald înapoi.

O formă se profila lângă ei. Era Silgar, agăţat de unul dintre butoaiele de
apă.

'Unde suntem?' l-a întrebat Karsa pe stăpânul sclavilor.

'De unde sa stiu?' se răsti Nathii. „Nu am modelat poarta, pur şi simplu am folosit-o – şi se închisese în mare parte, motiv pentru care podeaua bărcii nu a venit cu noi. A fost tuns curăţat. Cu toate acestea, cred că suntem

într-o mare, sub un cer acoperit. Dacă nu ar exista lumină ambientală, nu ne-am putea vedea acum. Din păcate, nu aud nicio coastă, deşi este atât de calm încât s-ar putea să nu existe valuri care să cufunde malul.

— însemnă că am putea fi la o duzină de lovituri şi să nu ştim asta.

'Da. Din fericire pentru noi, este o mare destul de caldă. Trebuie pur şi simplu să aşteptăm zorii...

— Presupunând că există unul, spuse Torvald.

— Există, a afirmat Silgar. – Simţiţi straturile din această apă. E mai frig acolo unde ne sunt picioarele. Deci un soare a privit în jos pe această mare, sunt sigur de asta.

Damisk a apărut în vizor, luptându-se cu Borrug, care părea să fie inconştient. Când întinse mâna să apuce butoiul de apă, Silgar îl împinse înapoi, apoi se depărtă cu piciorul.

'Stapan de sclavi!' Damisk icni.

— Acest butoi abia îmi ţine greutatea aşa cum este, şuieră Silgar. – Este aproape umplut cu apă proaspătă, de care probabil că avem nevoie. Ce se

întâmplă cu Borrug?

Torvald se îndreptă pentru a-i oferi lui Damisk un loc la axul vâslei. Paznicul tatuat a încercat să-i acopere şi braţele lui Borrug şi Torvald s-a apropiat din nou pentru a-l ajuta.

— Nu ştiu ce e în neregulă cu el, spuse Damisk. – Poate că s-a lovit la cap, deşi nu găsesc nicio rană. La început bolborosea, bâlbâind, apoi pur şi simplu a căzut inconştient şi aproape că a alunecat sub. Am avut noroc să ajung la el.

Capul lui Borrug continua să lăsească sub suprafaţă.

Karsa întinse mâna şi luă încheieturile bărbatului. – O să-l iau, mârâi el, întorcându-se şi târându-l de gât cu braţele bărbatului.

— O lumină! strigă deodată Torvald. – Am văzut o lumină acolo!

Ceilalţi s-au întors.

— Nu văd nimic, mârâi Silgar.

— Am făcut-o, insistă Torvald. – Era întunecat. A plecat acum. Dar am văzut...

— Probabil o imaginaţie exagerată, spuse

Silgar. „Dacă aş avea puterea, mi- aş deschide labelul...”

— Ştiu ce am văzut, spuse Daru.

— Atunci, conducă-ne, Torvald Nom, spuse Karsa.

— S-ar putea să fie în direcţia greşită! şuieră Silgar. – Suntem mai în siguranţă să aşteptăm...

— Atunci aşteaptă, răspunse Karsa.

— Eu am apa proaspătă, nu tu...

— Un punct bun. Atunci va trebui să te omor, din moment ce te-ai hotărât să stai aici. S-ar putea să avem nevoie de acea apă, până la urmă. Nu vei fi, pentru că vei fi mort.

— Logica Teblor, chicoti Torvald, este cu adevărat minunată.

— Foarte bine, voi urma, spuse Silgar.

Daru porni într-un ritm lent, dar constant, lovind sub suprafaţă în timp ce trăgea axul vâslei. Damisk a ţinut o mână pe lungimea lemnului, reuşind o mişcare ciudată cu picioarele sale, care semăna cu cele ale unei broaşte.

Prinzând încheieturile lui Borrug într-o mână, Karsa se mişcă în urma lor.

Capul inconştient al şesului s-a sprijinit pe umărul drept, genunchii lui lovindu- se deyzoapsele Teblorului.

într-o parte, cu picioarele zvârnâindu-se, Silgar a propulsat butoiul de apă. Karsa putea vedea că butoiul era mult mai puţin umplut decât pretindea stăpânul sclavilor – le-ar fi putut suporta cu uşurinţă pe toate.

Teblorul însuşi nu simţea nevoia. Nu era deosebit de obosit şi părea că poseda o flotabilitate naturală superioară celei a sesilor. Cu fiecare respiraţie întreruptă, umerii, braţele şi jumătatea superioară a pieptului se ridicau deasupra apei. Şi în afară de faptul că genunchii lui Borrug făceau constant loviturile lui Karsa, prezenţa şesului a fost neglijabilă...

Era, îşi dădu seama, ceva ciudat în genunchii aceia. Făcu o pauză, se întinse în jos.

Ambele picioare erau tăiate curat chiar sub rotule, apa caldă în urma lor imediată.

Torvald privise înapoi. 'Ce s-a întâmplat?' el a intrebat.

— Crezi că există somn în aceste ape?

— Mă îndoiesc, răspunse Daru. – La urma urmei, era apă dulce.

— Bine, mormăi Karsa, reluând înotul.

Nu a existat nicio recidivă a luminii pe care o văzuse Torvald. Au continuat în întunericul neuşurat, prin apă perfect liniştită.

— E o prostie, pronunţă Silgar după un timp. „Ne epuizăm fără rost...”

Torvald a spus: „Karsa, de ce ai întrebat despre somn?

Ceva uriaş şi cu pielea aspră s-a ridicat şi a aterizat pe spatele lui Karsa, greutatea sa uriaşă trăgându-l în jos. încheieturile lui Borrug erau smulse din strânsoarea lui, braţele biciuindu-se înapoi şi dispărând. împinsă sub suprafaţă mai mult decât înălţimea unui războinic, Karsa se răsuci. Unul dintre picioarele lui s-a ciocnit de un corp solid, neclintit. A folosit contactul pentru a se propulsa departe şi înapoi spre suprafaţă.

Chiar şi când ajunse la el – sabia de sânge în mâini – văzu, la mai puţin de o lungime de corp, un peşte cenuşiu enorm, cu gura cu

dinţi zimţaţi închizându-se în jurul puţinului care mai rămăsese vizibil din Borrug. Cap, umeri şi braţe lacerate. Capul larg al peştelui se zvârnea sălbatic înainte şi înapoi, ochii săi ciudati ca de farfurii sclipind parcă luminaţi din interior.

în spatele lui Karsa se auzi un ţipăt şi el se întoarse. Atât Damisk, cât şi Silgar dădeau cu picioarele sălbatice în efortul de a scăpa. Torvald stătea pe spate, cu vâsla ţinută strâns în mâini, picioarele bătând sub suprafaţă – el singur nu făcea niciun zgomot, deşi faţa îi era răsucită de frică.

Karsa s-a confruntat din nou cu peştele. Părea că întâmpină dificultăţi la înghiţit pe Borrug – unul dintre braţele bărbatului era blocat transversal. Peştele însuşi era poziţionat aproape de verticală în apă, rupându-şi capul înainte şi înapoi.

Mârâind, Karsa a înotat spre ea.

Braţul lui Borrug s-a eliberat chiar şi în momentul în care a sosit Teblorul, cadavrul dispărând în gura. Respirând adânc şi lovind puternic, Karsa se ridică pe jumătate din apă, cu sabia

de sânge un spray curbat în timp ce se tăia în botul peştelui.

Sânge cald împroşcă antebraţele lui Karsa.

Peştele părea să-şi arunce tot corpul înapoi.

Karsa se năpusti mai aproape, închizându-şi picioarele în jurul corpului creaturii chiar sub aripile de flancare. Peştele s-a răsucit la contact, dar nu a putut scăpa de strânsoarea strânsă a lui Karsa.

Teblorul şi-a inversat sabia şi a înfipt-o adânc în burta fiarei, a rupt-o în jos.

Apa a fost brusc fierbinte cu sânge şi bilă. Corpul peştelui a devenit o greutate moartă, târându-l pe Karsa în jos. Şi-a învelit sabia; apoi, în timp ce el şi peştele se scufundau sub suprafaţă, a întins mâna în rana căscată. O mână s-a închis pe coapsa lui Borrug – o masă mărunţită de carne – şi degetele s-au înfipt pentru a se închide în jurul osului.

Karsa l-a tras pe pământean printr-un nor de lichid lăptos, care ustură ochi, apoi, atrăgând corpul cu el, a revenit la suprafaţă.

Torvald striga acum. întorcându-se, Karsa îl văzu pe Daru, stând în apă până

la talie, cu ambele braţe fluturând. Lângă el, Silgar şi Damisk se îndreptau spre un fel de ţărm.

Târându-l pe Borrug cu el, Karsa şi-a făcut drum înainte. O jumătate de duzină de mişcări şi picioarele lui băteau şi zgâriau pe un fund nisipos. Stătea în picioare, ţinând încă unul dintre picioarele lui Borrug. Câteva clipe mai târziu, era pe plajă.

Ceilalţi stăteau sau îngenuncheau pe fâşia palidă de nisip, recăpătându-şi răsuflarea.

Lăsând cadavrul pe plajă, Karsa rămase în picioare, cu capul înclinat pe spate, în timp ce adulmeca aerul cald şi sufocant. Dincolo de linia mareei înalte a şuviţei, aglomerată de scoici, era un frunziş bogat şi luxuriant. Bâzâitul şi scâncetul insectelor, un foşnet slab în timp ce ceva mic se mişca pe algele uscate.

Torvald se târă aproape. – Karsa, bărbatul e mort. Era mort când l-a luat rechinul...

— Deci a fost un rechin. Marinarii de pe vasul Malazan au vorbit despre rechini.

— Karsa, când un

rechin înghite pe cineva, nu te duci după bietul ticălos. A terminat...

— A fost în grija mea, a bubuit Karsa. „Rechinul nu avea niciun drept asupra lui, indiferent dacă era mort sau viu”.

Silgar era în picioare la câţiva paşi distanţă. La cuvintele lui Karsa, a râs, sunetul ascuţit, apoi a spus: „De la burta unui rechin la pescăruşi şi crabi! Spiritul patetic al lui Borrug, fără îndoială, îţi mulţumeşte, Teblor!

— L-am eliberat pe pământean, răspunse Karsa, iar acum întoarce-l în grija ta, Stăpânul Sclavilor. Dacă vrei să-l părăseşti pentru pescăruşi şi crabi, asta trebuie să decizi. S-a confruntat din nou cu marea întunecată, dar nu a văzut niciun semn de rechin mort.

— Nimeni nu m-ar crede, mormăi Torvald.

— Ce crezi, Torvald Nom?

„Oh, mă imaginam ca un bătrân, peste ani, stând în Quip's Bar din Darujhistan, spunând această poveste. L-am văzut cu ochii mei şi chiar şi eu am probleme să cred. Erai la jumătatea apei când ai legănat sabia aia în jos.

Ajută să ai patru plămâni, presupun. Chiar şi aşa… clătină el din cap.

Karsa a ridicat din umeri. – Somnul era mai rău, spuse el. – Nu mi-a plăcut somnul.

— Sugerez, strigă Silgar, să dormim puţin. în zorii zilei, vom descoperi ce este de descoperit din acest loc. Deocamdată, mulţumeşte-i lui Mael că încă suntem în viaţă.

— Iartă-mă, spuse Torvald, dar aş prefera să mulţumesc unui războinic teblor încăpăţânat decât oricărui zeu al mării.

„Atunci credinţa voastră este grav deplasată,” stăpâni sclavi în râs, întorcându-se.

Torvald se căţără încet în picioare. – Karsa, murmură el, ar trebui să ştii că fiara mării aleasă de Mael este rechinul. Nu mă îndoiesc deloc că Silgar se ruga din greu în timp ce eram noi acolo.

— Nu contează, răspunse Karsa. A inspirat adânc de aer cu parfum de junglă, şi l-a eliberat încet. „Sunt pe uscat şi sunt liber, iar acum voi merge de-a lungul acestei plaje şi, aşadar, voi gusta ceva din acest pământ nou”.

— Mă voi alătura, atunci, prietene, pentru că cred că lumina pe care am văzut-o era în dreapta noastră, puţin deasupra acestei plaje, şi aş investiga.

— Cum vrei, Torvald Nom.

Au început să meargă de-a lungul şuviţei.

„Karsa, nici Silgar, nici Damisk nu posedă o fărâmă de decenţă. Eu, totuşi, fac. O mică fărâmă, desigur, dar una totuşi. Astfel: mulţumesc.'

— Ne-am salvat unul altuia, Torvald Nom, şi aşa că sunt încântat să vă spun prieten şi să vă consider un războinic. Nu un războinic Teblor, desigur, dar chiar şi aşa un războinic.

Daru nu a spus nimic mult timp. Se mişcaseră bine în afara vederii lui Silgar şi Damisk. Raftul de pământ din dreapta lor se înălţa în straturi de piatră palidă, peretele sculptat în valuri împânzit de târâtoare din vegetaţia groasă agăţată de surplontă. O întrerupere a norilor deasupra capului aruncă o lumină slabă a stelelor, reflectându-se asupra apei practic nemişcate din stânga lor. Nisipul de sub picioare

făcea loc unei pietre netede, ondulate.

Torvald atinse braţul lui Karsa şi se opri, arătând în sus. – Acolo, şopti el.

Teblorul mormăi încet. Un turn ghemuit şi deformat se ridica deasupra încurcăturii de tufişuri. Vag pătrat şi înclinându-se brusc până la capătul unui acoperiş plat, turnul aplecat deasupra plajei, o masă neagră noduroasă. La trei sferturi din partea sa orientată spre mare era o fereastră triunghiulară adânc înfiptă. Lumină galben tern contura lamelele deformate ale oblonului.

Era vizibilă o potecă îngustă, coborând până la ţărm, iar în apropiere – la cinci paşi dincolo de linia mareei înalte – se aflau rămăşiţele prăbuşite ale unei bărci de pescar, cu nervurile arcuite ale carenei ieşind în lateral învelite în alge marine şi acoperite cu guano.

— Să facem o vizită? întrebă Torvald.

— Da, răspunse Karsa, mergând spre potecă.

Daru s-a mutat repede lângă el. – Totuşi, fără trofee, nu?

Ridicând din umeri,

Teblorul spuse: – Asta depinde de modul în care suntem primiţi.

— Străini pe o^ plajă pustie, unul dintre ei un gigant cu o sabie aproape la fel de înalt ca mine. în toiul nopţii. Bătând în uşă. Dacă ne întâlnim cu braţele deschise, Karsa, va fi un miracol. Mai rău încă, nu există prea multe şanse ca noi să împărtăşim o limbă comună...

— Prea multe cuvinte, interveni Karsa.

Ajunseseră la baza turnului. Nu era nicio intrare pe partea dinspre mare. Traseul se curbă spre cealaltă parte, o potecă bine bătută de praf de calcar. Plăci uriaşe de rocă galbenă zăceau în grămezi – multe dintre ele părând să fi fost târâte din alte locuri şi purtând urme de daltă şi tăiere. Turnul în sine a fost construit din material identic, deşi aspectul său noduros a rămas un mister până când Karsa şi Torvald s-au apropiat.

Daru întinse mâna şi îşi trecu degetele de-a lungul uneia dintre pietrele de temelie. – Acest turn nu este altceva decât fosile, murmură el.

— Ce sunt fosilele?

întrebă Karsa, studiind formele ciudate încorporate în piatră.

„Viaţa străveche, transformată în piatră. îmi imaginez că oamenii de ştiinţă au o explicaţie pentru modul în care a avut loc o astfel de transformare. Din păcate, educaţia mea a fost sporadică şi, uh, prost primită. Uite, ăsta… este un fel de coajă masivă. Şi acolo, alea arată ca vertebre, de la vreo fiară ca un şarpe…

„Nu sunt altceva decât sculpturi”, a afirmat Karsa. Un hohot de râs adânc îi făcu să se învârtă. Bărbatul care stătea la cotul cărării, la zece paşi în faţă, era uriaş după standardele de jos, pielea lui atât de întunecată încât sa pară neagră. Nu purta cămaşă, ci doar o vestă fără mâneci din poştă grea întărită de rugină. Muşchii lui erau vasti, lipsiţi de grăsime, făcându-i braţele, umerii şi trunchiul să pară ca şi cum ar fi fost făcute din funii întinse. Purta o cârpă cu brâu dintr-un material’incolor. O pălărie care părea făcută din rămăşiţa ruptă a glugăi îi acoperea capul, dar Karsa putea să vadă o barbă groasă, gri, acoperind jumătatea inferioară a feţei

bărbatului.

Nu se vedeau arme, nici măcar un cuţit. Dinţii îi străluceau într-un zâmbet. – Ţipete dinspre mare, iar acum o pereche de furişori bâjbâie în Daru, în curtea turnului meu. Capul i s-a înclinat uşor în sus pentru a-l privi pe Karsa pentru o clipă. – La început am crezut că eşti un Fenn, dar tu nu eşti Fenn, nu-i aşa?

"Eu sunt Teblor..."

— Teblor! Ei bine, băiete, eşti departe de casă, nu-i aşa?

Torvald făcu un pas înainte. – Domnule, comanda dumneavoastră asupra lui Daru este impresionantă, deşi sunt sigur că detectez un accent Malazan. în plus, după culoarea ta, aş risca să fii Napan. Suntem atunci pe Quon Tali?

— Nu ştii?

— Vai, domnule, mă tem că nu.

Bărbatul mormăi, apoi se întoarse pe potecă. – Sculpturi, ha! Torvald aruncă o privire înapoi către Karsa, apoi, ridicând din umeri, porni după bărbat.

Karsa a urmat.

Uşa era situată pe partea interioară. Poteca se bifurca în faţa ei, o potecă

ducând la turn şi cealaltă către un drum înălţat care mergea paralel cu coasta, dincolo de care se afla o bandă întunecată de pădure. Bărbatul a împins uşa şi a intrat înăuntru. Atât Torvald, cât şi Karsa se opriseră involuntar la bifurcaţie, privind în sus la craniul enorm de piatră care forma buiandrugul de deasupra uşii joase. Era atât de lung cât Teblorul era înalt, pe toată lăţimea zidului. Şirurile de dinţi asemănătoare cu pumnalele depăşeau chiar şi pe cele ale unui urs cenuşiu.

Bărbatul a reapărut. – Da, impresionant, nu-i aşa? Am adunat şi eu cea mai mare parte din corpul nenorocitului, ar fi trebuit să presupun că ar fi mai mare decât aş fi...

— Prea multe cuvinte, interveni Karsa. Omul ăsta îşi iroseşte viaţa cu sarcini stupide. Când voi decide că mi-e foame, voi lua mâncare.

Deşi Teblorul anticipa o reacţie violentă din partea Keeper şi, deşi mâna lui Karsa era aproape de strânsoarea săbiei de sânge, el nu a putut evita pumnul neclar care a izbit, conectându-se cu coastele inferioare pe partea

dreaptă. Oasele au crăpat. Aerul din plămânii lui a explodat în afară. Lăsându-se, Karsa se clătină înapoi, incapabil să tragă respiraţia, un val de durere întunecându-i vederea.

Nu fusese niciodată lovit atât de tare în viaţa lui. Nici măcar Bairoth Gild nu reuşise să dea o asemenea lovitură. Chiar şi în timp ce conştiinţa îi scăpa, el aruncă spre Keeper o privire de admiraţie uimită şi neprefăcută. Apoi s-a prăbuşit.

Când s-a trezit, lumina soarelui curgea prin pragul deschis. S-a trezit întins în aşchiile de piatră. Aerul era umplut cu praf de mortar, coborând de sus. Gemuind de durerea coastelor crăpate, Karsa se ridică încet. Auzea voci de sus, lângă tavanul turnului.

Sabia de sânge încă atârna de curelele ei pe spate. Teblorul s-a rezemat de oasele de piatră ale scheletului în timp ce se ridică în picioare. Ridicându-şi privirea, îi văzu pe Torvald şi pe Keeper, echilibraţi în cadrul de lemn chiar sub tavan, care fusese deja parţial demontat. Daru se uita în jos.

„Karsa! Te-aş invita sus,

dar bănuiesc că această schelă nu ţi-ar gestiona greutatea. în orice caz, am făcut progrese bune...

Keeper îl întrerupse cu: – îi va lua greutatea. Am urcat toată coloana vertebrală şi asta cântăreşte mult mai mult decât un Teblor singur. Vino sus, băiete, suntem gata să începem pe pereţi.

Karsa a cercetat vânătaia vag în formă de pumn care îi acoperea coastele inferioare de pe partea dreaptă. Era dureros să tragi respiraţia; nu era sigur dacă va fi capabil să urce, cu atât mai puţin să muncească. în acelaşi timp, era reticent în a arăta slăbiciune, în special faţă de acel Napan cu noduri musculare. Făcând o grimasă, se întinse până la cea mâi apropiată traversă.

Urcarea era chinuitoare, chinuitor de lentă. Sus, cei doi locuitori priveau în tăcere. Când Karsa ajunse pe pasarela de sub tavan, târându-se alături de Keeper şi Torvald, era învelit în sudoare.

Keeper se holba la el. – Ia-mă, mormăi el, am fost surprins că ai reuşit să stai în picioare, Teblor. Ştiu că mi-am rupt coaste-la naiba-a

ridicat o mână cu aţele, înfăşurată cu bandaj—mi-am rupt oasele. E temperamentul meu, vezi. A fost întotdeauna o problemă. Nu accept insultele prea bine. Cel mai bine stai acolo, ne descurcăm.

Karsa rânji. – Sunt din tribul Uryd. Crezi că mă îngrijorează un robinet de josnic? S-a îndreptat. Tavanul fusese o singură lespede de calcar, care ieşea uşor dincolo de pereţi. îndepărtarea acestuia implicase dăltuirea mortarului de la îmbinări, apoi pur şi simplu alunecarea într-o parte până când s-a răsturnat, prăbuşindu-se în bucăţi la picioarele turnului. Mortarul din jurul blocurilor mari şi aspre ale peretelui fusese tăiat până la marginea schelei. Karsa şi-a pus umărul pe o parte şi a împins.

Ambii bărbaţi au smuls curelele săbiei de sânge în timp ce Teblorul s-a răsturnat înainte, o secţiune uriaşă de zid dispărând în faţa lui. O contuzie puternică de jos a zguduit turnul. A existat un moment în care părea că greutatea lui Karsa îi va trage pe toţi trei, apoi Keeper a prins un

picior în jurul unui stâlp, mormăind în timp ce curelele se întindeau la capătul unui braţ. Toate au rămas în echilibru pentru o bătaie a inimii, apoi Napanul şi-a ondulat încet braţul, atragându-l pe Karsa înapoi pe platformă.

Teblorul nu a putut face nimic pentru a-l ajuta – fusese aproape de leşin când împinsese pietrele, iar durerea îi bubuia prin craniu. S-a lăsat încet în genunchi.

Gâfâind, Torvald îşi smulse mâinile de curele şi se aşeză pe scândurile deformate cu o pocnitura.

Keeper a râs. – Ei bine, a fost uşor. Destul de bine, amândoi aţi câştigat micul dejun.

Torvald a tuşit, apoi i-a spus lui Karsa: „în caz că te întrebi, m-am dus înapoi pe plajă în zori, pentru a-i recupera pe Silgar şi Damisk. Dar nu erau acolo unde i-am lăsat noi. Nu cred că stăpânul de sclavi plănuia să călătorească cu noi – probabil că se temea pentru viaţa lui în compania ta, Karsa, ceea ce trebuie să recunoşti că nu este complet nerezonabil. Le-am urmat urmele pe drumul de coastă.' Se îndreptaseră

spre vest, sugerând că Silgar ştia mai multe despre unde ne aflăm decât lăsase să vadă. Cincisprezece zile până la Ehrlitan, care este un port important. Dacă ar fi plecat spre est, ar fi fost o lună sau mai mult până la cel mai apropiat oraş.

— Vorbeşti prea mult, spuse Karsa.

— Da, încuviinţă Keeper, aşa este. Voi doi aţi avut o călătorie destul de mare – acum ştiu mai multe despre asta decât mi-âr plăcea. Nu este motiv de îngrijorare, Teblor. Am crezut doar jumătate din asta. Uciderea unui rechin, ei bine, cei care frecventează această coastă sunt cei mari, suficient de mari pentru a dovedi prea multe pentru dhenrabi. Toţi cei mici sunt mâncaţi, vezi. Nu am văzut încă unul în larg aici care să aibă mai puţin de două ori înălţimea ta, Teblor. Deschiderea capului cu o singură lovitură? Cu o sabie de lemn? în apă adâncă? Şi care este celălalt? Somn suficient de mare pentru a înghiţi un bărbat întreg? Hah, una bună.

Torvald se uită la Napan. – Ambele adevărate. La fel de adevărat ca o lume

inundată şi o navă cu Tiste Andu fără cap la vâsle!'

— Ei bine, cred toate astea, Torvald. Dar rechinul şi somnul? Mă iei de prost? Acum, hai să coborâm şi să gătim o masă. Lasă-mă să-ţi iau un ham, Teblor, în cazul în care te decizi să te culci la jumătatea drumului. Vom urma.

Peştele plat pe care Keeper l-a tăiat şi aruncat într-un bulion de tuberculi amidonaţi fusese afumat şi sărat. Când Karsa şi-a terminat cele două porţii, îi era disperat de sete. Keeper i-a îndrumat către un izvor natural aproape de turn, unde atât el, cât şi Torvald au mers să bea adânc din apa dulce.

Daru şi-a stropit apoi faţa şi s-a aşezat cu spatele la un palmier căzut. – M- am gândit, prietene, spuse el.

— Ar trebui să faci mai mult din asta, în loc să vorbeşti, Torvald Nom.

— Este un blestem de familie. Tatăl meu era şi mai rău. Destul de ciudat, unele versuri ale Casei Nom sunt exact opuse – nu âi putea scoate niciun cuvânt din ele nici măcar sub tortură. Am un văr, un asasin...

— Credeam că te-ai gândit.

'Oh corect. Aşa am fost. Ehrlitan. Ar trebui să mergem acolo.

'De ce? Nu am văzut nimic de valoare în niciunul dintre oraşele prin care am călătorit pe Genabackis. Mirese, sunt prea zgomotoşi, iar locuitorii de la şes se năpustesc ca şoarecii de stâncă.

— Este un port, Karsa. Un port Malazan. Asta înseamnă că sunt nave care pleacă din el, îndreptându-se spre Genabackis. Nu e timpul să mergi acasă, prietene? Am putea lucra pentru trecerea noastră. Eu, sunt gata să intru în îmbrăţişarea familiei mele dragi, copilul pierdut de mult s-a întors, mai înţelept, aproape reformat. Cât despre tine, aş crede că tribul tău ar fi, uh, încântat să te aibă înapoi. Acum ştii şi ei au mare nevoie de asta, cu excepţia cazului în care vrei să se întâmple cu Uryd ce sa întâmplat cu Sunyd.

Karsa se încruntă la Daru pentru o clipă, apoi îşi întoarse privirea. – într-adevăr, mă voi întoarce la poporul meu. Într-o zi. Dar Urugal încă îmi călăuzeşte paşii – îl simt. Secretele au

putere atâta timp cât rămân secrete. Cuvintele lui Bairoth Gild, la care m-am gândit puţin la momentul respectiv. Dar acum, asta s-a schimbat. Sunt schimbat, Torvald Nom. Neîncrederea a prins rădăcini în sufletul meu şi când găsesc în minte chipul de piatră al lui Urugal, când simt voinţa lui în război cu a mea, îmi simt propria slăbiciune. Puterea lui Urugal asupra mea constă în ceea ce nu ştiu, în secrete-secrete pe care propriul meu zeu le-ar păstra de la mine. Am încetat să mai duc acest război în sufletul meu. Urugal mă călăuzeşte şi îl urmăresc, căci călătoria noastră este către adevăr.

Torvald îl studie pe Teblor cu ochii plini. – S-ar putea să nu-ţi placă ceea ce găseşti, Karsa.

— Bănuiesc că ai dreptate, Torvald Nom.

Daru se uită încă o clipă, apoi se ridică în picioare şi scoase nisipul de pe tunica lui zdrenţuită. „Keeper este de părere că nu este sigur în preajma ta. Spune că parcă ai târâi o mie de lanţuri invizibile în spatele tău şi orice se află la capetele fiecăruia dintre ele este plin de venin.

Karsa simţi că sângele i se răceşte în el.

Torvald trebuie să fi observat o schimbare în expresia Teblorului, căci ridică ambele mâini. 'Aştepta! A vorbit doar în treacăt, nu a fost nimic cu adevărat, prietene. Pur şi simplu îmi spunea să fiu atent în compania ta – de parcă nu aş Ţi ştiut deja asta. Sunteţi propria piatră a lui Hood – pentru inamicii tăi, adică. în orice caz, Karsa, te-aş sfătui să nu-l încrucişezi pe acel bărbat. Liră cu liră, el este cel mai puternic bărbat pe care l-am întâlnit vreodată – şi asta te include pe tine. în plus, în timp ce ţi-ai recăpătat o parte din vechile forţe, ai o jumătate de
duzină de coaste rupte...

— Destul de cuvinte, Torvald Nom. Nu intenţionez să-l atac pe Keeper. Vederea lui mă tulbură, asta-i tot. Căci am împărtăşit-o, în visele mele. Acum înţelegi de ce trebuie să caut adevărul.

'Foarte bine.' Torvald îşi coborî mâinile, apoi oftă. – Totuşi, l-aş sfătui pe Ehrlitan. Avem nevoie de haine şi...

— Keeper a spus adevărul când a spus că

sunt periculos să fiu prin preajmă, Torvald Nom. Şi acest pericol este probabil să crească. Vă voi alătura în călătoria către Ehrlitan. Apoi, voi avea grijă să găseşti o corabie, ca să te poţi întoarce la familia ta. Când se va face acest lucru, ne vom despărţi. Cu toate acestea, voi păstra adevărul prieteniei tale cu mine.

Daru rânji. – Atunci e rezolvat. Ehrlitan. Haide, să ne întoarcem la turn, ca să-i putem mulţumi lui Keeper pentru ospitalitatea sa.

Au început să-şi croiască drum de-a lungul potecă. – Fii sigur, continuă Torvald, că voi păstra şi în mine adevărul despre prietenia ta, deşi este un adevăr pe care nimeni altcineva nu-l poate crede.

'De ce este asta?' întrebă Karsa.

„Nu m-am priceput niciodată să-mi fac prieteni. Cunoştinţe, minioni şi altele asemenea, a fost uşor. Dar gura mea mare...

— Trimite potenţiali prieteni să fugă. Da inteleg. Clar.'

— Ah, acum înţeleg. Vrei să mă arunci pe prima navă doar ca să scapi de mine.

— Există asta,

răspunse Karsa.

„în conformitate cu starea jalnică a vieţii mele, are sens.

După o clipă, în timp ce ocoleau o curbă şi ajungeau în vizorul turnului, Karsa s-a încruntat şi a spus: „Să facem uşoară cuvintele este încă dificil...”

— Toate acele discuţii despre prietenie au creat un disconfort de moment. Ai făcut bine să aluneci departe de ea.

— Nu, căci ceea ce aş spune este asta. Pe navă, când am atârnat în lanţuri de catarg, tu erai singura mea stăpânire pe această lume. Fără tine şi cuvintele tale nesfârşite, Torvald Nom, nebunia pe care o prefăcusem ar fi devenit o nebunie în adevăr. Am fost un conducător de război Teblor. Era nevoie de mine, dar eu însumi nu aveam nevoie. Am avut adepţi, dar nu şi aliaţi şi abia acum înţeleg diferenţa. Şi este vast. Şi de aici am ajuns să înţeleg ce înseamnă să ai regrete. Bairoth Grld. Delum Thord. Chiar şi Rathyd, pe care l-am slăbit foarte mult. Când mă întorc pe vechiul meu drum, înapoi în ţinuturile Teblor, sunt răni pe care va trebui să le

repar. Şi aşa, când spui că este timpul să te întorci la familia ta, Torvald Nom, înţeleg şi inima mea este bucuroasă.

Keeper stătea pe un taburet cu trei picioare în afara uşii turnului. La picioarele lui se sprijinea un sac mare cu bretele, împreună cu două tărtăcuţe cu dop sclipind de condens. Avea în mână nebandată o geantă mică, pe care o aruncă către Torvald când soseau cei doi bărbaţi.

Punga zgâia când Daru o prinse. Ridicând sprâncenele, Torvald a întrebat: „Ce-”

— Jakata de argint, în mare parte, spuse Keeper. – Şi nişte monede locale, dar acelea sunt de valoare foarte mare, aşa că aveţi grijă să le arătaţi. Poşetele lui Ehrlitan sunt legendare.

'Portar-'

Napanul flutură o mână. – Ascultă, băiete. Când un bărbat îşi aranjează propria moarte, trebuie să planifice din timp. O viaţă în anonimat nu este atât de ieftină pe cât ţi-ai imagina. Am golit jumătate din vistieria lui Aren cu o zi înainte de tragicul meu înec. Acum, s-ar putea să reuşeşti

să mă omori şi să încerci să-l găseşti, dar ar fi fără speranţă. Aşa că mulţumeşte-mi pentru generozitatea mea şi mergi pe drumul tău.

— într-o zi, a spus Karsa, mă voi întoarce aici şi mă voi răsplăti.

— Pentru moneda sau coastele rupte?

Teblorul a zâmbit pur şi simplu.

Keeper a râs, apoi s-a ridicat şi a trecut prin prag. O clipă mai târziu, l-au auzit urcând pe cadru.

Torvald luă pachetul, trăgând curelele peste umeri, apoi îi întinse lui Karsa una dintre tărtăcuţe.

Au pornit pe drum.

CAPITOLUL PATRU

— A ieşit vreodată la suprafaţă corpul unui Napan înecat?
împărăteasa Laseen către înaltul Mag Tayschrenn (în urma Dispariţiilor)
Viaţa împărătesei Laseen

Abelard

Pe drumul de coastă

erau sate, de obicei aşezate pe partea interioară, de parcă locuitorii nu căutau nimic de la mare. O împrăştiere de locuinţe din chirpici, tărâmuri subţiri, capre, câini şi figuri cu pielea închisă la culoare, ascunse în bucăţi de pânză de lungime completă, albită de soare. Feţe umbrite îi urmăreau pe Teblori şi pe Daru dinspre uşi, dar altfel nu făceau nicio mişcare.

În a patra zi, în a cincea dintre astfel de sate, au găsit o căruţă de negustor trasă în piaţa practic goală, iar Torvald a reuşit să cumpere, pentru o mână de argint, o sabie antică, grea în vârf şi curbată ascuţit. Negustorul avea şi şuruburi de pânză de vânzare, dar nimic deja făcut în îmbrăcăminte. Mânerul săbiei s-a prăbuşit la scurt timp după aceea.

— Trebuie să găsesc un cioplitor în lemn, spuse Torvald după un şir lung şi destul de elaborat de blesteme. Mergeau din nou pe drum, cu soarele fierbinte de deasupra capului pe un cer fără nori. Pădurea se rărise de o parte şi de alta, joasă, rătăcită şi prăfuită, permiţându-le să privească apa turcoaz a

Mării Otataral din dreapta lor şi tonurile negre ale orizontului ondulat spre interior. – Şi aş jura că acel negustor l-a înţeles pe Malazan – chiar şi aşa de rău pe cât îl vorbesc eu. Pur şi simplu nu ar recunoaşte acest fapt.

Karsa a ridicat din umeri. – Soldaţii Malazan din Genabaris au spus că cele şapte oraşe se vor revolta împotriva ocupanţilor lor. Acesta este motivul pentru care Teblorii nu fac cuceriri. Mai bine ca vrăjmaşul să-şi păstreze pământul, ca să putem năvăli din nou şi din nou.

— Nu pe calea imperială, răspunse Daru, clătinând din cap. „Posesie şi control, cei doi sunt ca nişte foame nesăţioase pentru unii oameni. Oh, fără îndoială, malazanii au gândit nenumărate justificări pentru războaiele lor de expansiune. Este bine cunoscut faptul că Seven Cities a fost un război de războaie şi războaie civile, lăsând cea mai mare parte a populaţiei suferind, mizerabil şi înfometat sub călcâiele lorzilor graşi şi ai preoţilor-regi corupţi. Şi că, odată cu cucerirea Malazanului, bătăuşii au

ajuns să fie ţepuşi pe zidurile oraşului sau pe fugă. Şi triburile mai sălbatice nu mai coboară de pe dealuri pentru a aduce haos asupra rudelor lor mai civilizate. Iar tirania preoţilor a fost spulberată, punând capăt jertfelor umane şi estorcării. Şi, desigur, comercianţii nu au fost niciodată mai bogaţi, sau mai siguri pe aceste drumuri. Deci, una peste alta, acest pământ este plin de rebeliune.'

Karsa se uită lung la Torvald, apoi spuse: – Da, văd cum ar fi adevărat.

Daru rânji. – înveţi, prietene.

— Lecţiile civilizaţiei.

'Doar asa. Există puţină valoare în căutarea de motive pentru care oamenii fac ceea ce fac sau simt aşa cum simt. Ura este o buruiană cea mai pernicioasă, care îşi găseşte rădăcini în orice fel de sol. Se hrăneşte cu sine.

'Cucuvinte.'

— într-adevăr, cu cuvinte. Fă-ţi o părere, spune-o destul de des şi destul de curând toată lumea ţi-o spune imediat, iar apoi^devine o convingere,

hrănită de furie nerezonabilă şi apărat cu arme ale fricii. în acel moment, cuvintele devin inutile şi rămâi cu o luptă până la moarte.

Karsa mormăi. – O luptă dincolo de moarte, aş spune.

'Destul de adevărat. Generaţie după generaţie.

— Toţi oamenii din Darujhistan sunt ca tine, Torvald Nom?

'Mai mult sau mai puţin. Nenorociţi controversaţi. Ne bucurăm de argumente, ceea ce înseamnă că nu trecem niciodată de stadiul folosirii cuvintelor. Iubim cuvintele, Karsa, la fel de mult cum îţi place să tai capete şi să adun urechi şi limbi. Mergeţi pe orice stradă, în orice cartier şi toţi cei cu care vorbiţi vor avea o altă părere, indiferent de subiect. Chiar şi posibilitatea de a fi cucerit de malazani. Mă gândeam acum o clipă la acel rechin care se sufoca pe trupul lui Borrug. Bănuiesc că, dacă Darujhistanul va deveni vreodată parte din Imperiul Malazan, imperiul va fi ca acel rechin, iar Darujhistanul va fi ca Borrug. Vom sufoca fiara care ne înghite.

— Rechinul nu s-a

înecat foarte mult timp.

— Asta pentru că Borrug era prea mort ca să spună ceva despre asta.

— O distincţie interesantă, Torvald Nom.

— Ei bine, desigur. Noi, Daru, suntem un popor subtil.

Se apropiau de alt sat, acesta distinct de celelalte prin care trecuseră pentru că avea un zid mic de^piatră care îl înconjura. Din centrul ei s-au ridicat trei clădiri mari de calcar. în apropiere se afla un ţarc plin de capre, plângându-se zgomotos în căldură.

— Ai crede că vor rătăci afară, comentă Torvald în timp ce se apropiau.

— Dacă nu sunt pe cale să fie sacrificate.

'Toti?'

Karsa adulmecă aerul. – Simt mirosul de cai.

— Nu văd niciunul.

Drumul s-a îngustat la perete, traversând un şanţ înainte de a trece printr-un arc înclinat, prăbuşit. Karsa şi Torvald au traversat podul şi au trecut pe sub arc, ieşind pe strada principală a satului.

Nu era nimeni în vedere. Nu este cu totul neobişnuit, deoarece localnicii se retrăgeau de obicei în casele lor la sosirea Tebloriîor, deşi în acest caz uşile acelor locuinţe erau bine închise, ferestrele închise.

Karsa şi-a scos sabia de sânge. „Am intrat într-o ambuscadă”, a spus el.

Torvald oftă. – Cred că ai dreptate. îşi înfăşurase cureaua săbiei în curele de piele de rezervă luate din rucsac – un efort temporar şi deloc reuşit de a face armajitilă. Daru a alunecat acum scimitarul din teaca de lemn crăpată.

în capătul îndepărtat al străzii, dincolo de clădirile mari, au apărut acum călăreţi. O duzină, apoi două, apoi trei. Erau acoperiţi din cap până în picioare în haine largi, albastru închis, cu feţele ascunse în spatele eşarfelor. Pe Karsa şi Torvald au fost antrenate arcuri scurte, curbate, săgeţi încocite.

Copite de cai din spate i-au făcut să se întoarcă, să vadă o zece mai mulţi

călăreţi venind prin arcada, unii cu arcurile, alţii cu lăncile.

Karsa se încruntă. – Cât de eficiente sunt acele arcuri minuscule? îl întrebă pe Daru de lângă el.

— Suficient să împingă săgeţile prin lanţ, răspunse Torvald, coborând sabia.

— Şi în niciun caz nu purtăm armură.

Cu un an în urmă şi Karsa ar fi atacat totuşi. Acum, pur şi simplu şi-a aruncat sabia de sânge.

Călăreţii din spatele lor s-au închis, apoi au descălecat. Un număr s-a apropiat cu lanţuri şi cătuşe.

— Beru fend, mormăi Torvald, nu din nou.

Karsa a ridicat din umeri.

Niciunul nu a rezistat, deoarece cătuşele le-au fost fixate pe încheieturile mâinilor şi gleznelor. A fost o oarecare dificultăţi în a face faţă cu Teblori în această chestiune – când cătuşele s-au fixat la loc, au fost atât de strânse încât au oprit fluxul de sânge către mâinile şi picioarele lui Karsa.

Torvald, privind, a spus în Malazan: – Acestea vor trebui schimbate, ca să nu-şi

piardă anexele…

— Aproape o considerație, spuse o voce familiară de la intrarea într-una dintre clădirile mai mari. Silgar, urmat de Damisk, a ieșit pe strada prăfuită. – într-adevăr, îți vei pierde mâinile și picioarele, Karsa Orlong, ceea ce ar trebui să pună capăt efectiv amenințării pe care o reprezentați. Desigur, asta va face mult pentru a vă diminua valoarea ca sclav, dar sunt pregătit să accept pierderea.

„Așa plătiți salvându-vă viețile mizerabile?” întrebă Torvald.

— De ce, da, este. Rambursare. Pentru pierderea majorității bărbaților mei. Pentru arestarea de către malazani. Pentru nenumărate alte scandaluri pe care nu mă voi obosi să le enumer, din moment ce acești dragi membri ai tribului Arak sunt destul de departe de casă și, având în vedere că sunt puțin bineveniți pe acest teritoriu, sunt nerăbdători să plece.

Karsa nu-i mai simțea mâinile și picioarele. în timp ce unul dintre membrii tribului Arak l-a împins înainte, el s-a împiedicat,

apoi a căzut în genunchi. Un nod gros i-a crăpat într-o parte a capului. Furia bruscă îl cuprinse pe Teblor. Şi-a întins braţul drept, smulgând lanţul din mâinile unui Arak şi l-a aruncat complet în faţa atacatorului său. Bărbatul a ţipat.

Ceilalţi s-au închis atunci, mânuindu-şi noduri – bâte din păr negru, împletit - până când Karsa a căzut nesimţit la pământ.

Când în cele din urmă şi-a recăpătat cunoştinţa, era amurg. Fusese legat de un fel de travois, care era în curs de a fi decuplat dintr-un tren de cai slabi, cu picioare lungi. Faţa lui Karsa era o masă de vânătăi, ochii aproape umflaţi închişi, limba şi interiorul gurii tăiate şi tăiate de proprii dinţi. S-a uitat în jos la mâinile lui. Erau albastre, vârfurile degetelor devenind negre. Erau greutăţi moarte la capetele membrelor lui, la fel ca şi picioarele lui.

Oamenii tribului făceau tabără la mică distanţă de drumul de coastă. Spre vest, chiar la marginea orizontului, era strălucirea galbenă tern a unui oraş.

O jumătate de duzină de focuri mici, practic fără fum,

fuseseră aprinse de arak, folosind un fel de bălegar ca combustibil. Karsa văzu, la douăzeci de paşi distanţă, stăpânul sclavilor şi Damisk aşezaţi printre un grup de membri ai tribului. Vatra cea mai apropiată de Teblor era folosită pentru a găti frigărui suspendate de tuberculi şi carne.

Torvald stătea în apropiere, lucrând la ceva în întuneric. Niciunul dintre arak nu părea să le acorde atenţie celor doi sclavi.

şuieră Karsa.

Daru aruncă o privire. – Nu ştiu despre tine, şopti el, dar sunt al naibii de fierbinte. Trebuie să ies din hainele astea. Sunt sigur că şi tu esti. Am să vin să te ajut într-o clipă. Se auzi un sunet slab al cusăturilor rupte. – în sfârşit, murmură Torvald, trăgându-şi tunica liberă. Gol, a început să se apropie mai mult de Karsa. – Nu te obosi să încerci să spui nimic, prietene. Sunt surprins că poţi chiar să respiri, cu felul în care te bat. În orice caz, am nevoie de hainele tale.

A venit lângă Teblor, a aruncat o privire către membrii tribului – dintre care niciunul nu-l observase – apoi a întins mâna şi a

început să tragă de tunica lui Karsa. Nu era decât o singură cusătură şi fusese deja întinsă şi despicată pe alocuri. în timp ce lucra, Torvald a continuat să şoptească. – Incendii mici. Fără fum. Camping într-un bazin, în ciuda insectelor. Vorbesc în mormăi, foarte liniştit. Iar cuvintele lui Silgar de mai devreme, acea prostie laudă – dacă arak l-ar fi înţeles, probabil că l-ar fi jupuit pe idiot pe loc. Ei bine, din prostia lui s-a născut strălucirea mea, după cum vei vedea curând. Probabil că mă va costa viaţa, dar jur că voi fi aici chiar şi ca o fantomă, doar să văd ce urmează. Ah, gata. Nu mai tremura, nu ajuţi deloc lucrurile.

A tras tunica zdrenţuită din Karsa, apoi a luat-o cu el înapoi în poziţia iniţială. Apoi a smuls pumni de iarbă de pe pământ, până când a avut două grămezi mari. Strângând ambele bucăţi de tunică, apoi le-a umplut cu iarbă. Arătându-i lui Karsa un zâmbet, se târă până la cea mai apropiată vatră, cu snopi în cârlig.

Le-a împins în sus împotriva fragmentelor strălucitoare de bălegar, apoi s-a retras.

Karsa a privit cum unul a luat foc, apoi celălalt. Flăcările au izbucnit în noapte, un vuiet de scântei şi fire de iarbă ca de şarpe ridicându-se sus. Strigăte din Arak, siluete care se năpustesc peste pumni de pământ, dar era puţin din asta în bazin, doar pietricele şi lut tare, uscat la soare. Au fost găsite pături de cai, aruncate peste flăcările hohote.

Panica care i-a cuprins apoi pe membrii tribului i-a lăsat pe cei doi sclavi practic ignoraţi, în timp ce arak s-au grăbit să spargă tabăra, să împacheteze proviziile, să-şi înşele caii. Prin toate acestea, Karsa a auzit un singur cuvânt repetat de nenumărate ori, un cuvânt plin de frică. *Grai*.

Silgar a apărut în timp ce arak şi-au adunat caii. Faţa lui era plină de furie. – Pentru asta, Torvald Nom, tocmai ţi-ai pierdut viaţa...

— Nu vei ajunge la Ehrîitan, a prezis Daru cu un rânjet dur.

Trei triburi se apropiau, cu cuţitele cu lame de cârlig în mâini.

— îmi va face plăcere să văd tăierea gâtului, spuse Silgar.

— Graiul a fost

după aceşti nenorociţi în tot acest timp, Sclave. Nu ţi-ai dat seama de asta? Acum, nu am auzit niciodată de Grai, dar prietenii tăi din Arak au unul şi toţi supăraţi pe vetrele lor şi chiar şi un Daru ca mine ştie ce înseamnă asta – nu se aşteapta să trăiască noaptea şi nici unul dintre ei vrea să-i verse
vezica urinară când moare. Tabu şapte oraşe, înţeleg...

Primul Arak ajunse la Torvald, o mână smulgând să-l ia pe Daru de păr, împingându-i capul pe spate şi ridicând cuţitul.

Linia de creastă din spatele Arakului s-a îmbolnăvit brusc de figuri întunecate, coborând în tăcere în tabără.

Noaptea a fost întreruptă de ţipete.

Aracul se ghemui înainte ca Torvald să mârâie şi să sfâşie cuţitul în gâtul lui Daru. Sângele a stropit lutul dur. îndreptându-se, omul tribului s-a întors să alerge după calul său. Nu reuşi nici un pas, căci din întuneric ieşeau o jumătate de duzină de forme, tăcute ca nişte spectre. Se auzi un sunet ciudat de biciuit, iar Karsa văzu capul aracului rostogolindu-se de pe umeri.

Cei doi tovarăşi ai săi erau amândoi jos.

Silgar deja fugea. în timp ce o siluetă s-a ridicat în faţa lui, el a lovit. Un val de vrăjitorie l-a lovit pe atacator, l-a aruncat pe bărbat la pământ, unde s-a zvârcolit în strânsoarea magiei trositoare pentru o clipă, înainte ca carnea să-i explodeze.

Strigăte ululante răsunară prin aer. Acelaşi sunet de biciuit cânta în întuneric din toate părţile. Caii ţipau.

Karsa şi-a târât privirea de la scena măcelului şi s-a uitat la trupul prăbuşit al lui Torvald. Spre uimirea lui, Daru încă se mişca, picioarele dând cu piciorul brazde în pietricele, cu ambele mâini ridicate la gât.

Silgar se întoarse în poziţia lui Karsa, cu faţa lui slabă strălucind de sudoare. Damisk apăru în spatele lui, iar stăpânul de sclavi îi făcu semn gardianului tatuat înainte.

Damisk ţinea un cuţit. A tăiat repede legăturile care ţineau pe Karsa de travois. – Nu îţi este uşor să îţi ieşi, şuieră el. 'Plecăm. De Warren, şi te luăm cu noi. Silgar a decis să facă din tine jucaria lui. O viaţă

întreagă de tortură...

— Destul de bolboroseală! se răsti Silgar. – Sunt aproape toţi morţi! Grabă!'

Damisk a tăiat ultima frânghie.

Karsa a râs, apoi a reuşit să formeze cuvinte. „Ce ai vrea să fac acum? Alerga?'

Mârâind, Silgar se apropie. Se auzi o lumină albastră, apoi toţi trei se cufundă în apă caldă şi fetidă.

Incapabil să înoate, greutatea lanţurilor lui trăgându-l în jos, Karsa se scufundă în adâncurile de la miezul nopţii. A simţit o smucitură de lanţuri, apoi a văzut un al doilea fulger de lumină striganoasă.

Capul, apoi spatele, s-a lovit de pietrui tari. Buimit, se rostogoli pe o parte. Silgar şi Damisk, amândoi tuşind, au îngenuncheat în apropiere. Erau pe o stradă, flancate pe o parte de depozite enorme, iar pe de altă parte de digurile de piatră şi corăbii ancorate. Momentan, nu era nimeni altcineva la vedere.

Silgar scuipă, apoi spuse: „Damisk, dă-i cătuşele alea de pe el – nu poartă nicio marcă

criminală, aşa că malazanii nu-l vor vedea ca pe un sclav. Nu voi mai fi arestat, nu după toate astea. Nenorocitul este al nostru, dar trebuie să-l scoatem de pe stradă. Trebuie să ne ascundem.

Karsa îl privi pe Damisk târându-se lângă el, bâjbâind cu cheile. M-am uitat cum Nathii îşi descuia cătuşele de la încheieturi, apoi de la glezne. O clipă mai târziu, durerea a lovit când sângele curgea înapoi în carne aproape moartă. Teblorul ţipă.

Silgar a dezlănţuit încă o dată magie, un val care a coborât asupra Teblor ca o pătură – pe care l-a rupt cu o uşurinţă necugetată, ţipetele lui tăindu-se în aerul nopţii, răsunând înapoi din clădirile din apropiere, răsunând peste portul aglomerat.

'Tu de acolo!' Cuvinte Malazan, un burduf, apoi ciocnirea rapidă şi zgomotul soldaţilor blindaţi.

— Un sclav scăpat, domnilor! spuse Silgar în grabă. – După cum poţi vedea, tocmai l-am recapturat...

— Sclav scăpat? Să-i vedem marca...

Ultimele cuvinte pe care

le-a înregistrat Karsa, în timp ce durerea din mâini şi picioare l-a făcut să cadă în uitare.

S-a trezit la cuvintele lui Malazan rostite direct deasupra lui. „... extraordinar. Nu am văzut niciodată o vindecare naturală ca aceasta. Mâinile şi picioarele lui – acele cătuşe au fost puse de ceva vreme, sergent. La un om normal, le-aş întrerupe chiar acum.

O altă voce a spus: „Toţi Fenn sunt ca acesta?

— Nu că aş fi auzit vreodată. Presupunând că este Fenn.

— Păi, ce altceva ar fi?^E înalt ca doi Dai Honese împreună.

— N-aş şti, sergent. înainte să fiu postat aici, singurul loc pe care îl cunoşteam bine erau şase străzi întortocheate din Li Heng. Chiar şi Fenn era doar un nume şi o descriere vagă despre ei că erau giganţi. Giganţi pe care nimeni nu i-a văzut de zeci de ani. Ideea este că sclavul ăsta era într-o formă proastă când l- ai adus prima oară înăuntru. Bătut destul de înverşunat şi cineva l-a lovit în coaste suficient de tare încât să spargă oase – nu ar

vrea să încrucişeze pe cine ar fi fost. Cu toate acestea, umflarea i-a scăzut deja pe faţă – în ciuda a ceea ce tocmai i-am făcut – şi vânătăile sunt al naibii de aproape să se estompeze în faţa ochilor noştri.

Continuând să-şi prefacă inconştienţa, Karsa l-a ascultat pe vorbitor făcându-se înapoi, apoi sergentul întrebând: „Atunci, ticălosul nu este în pericol să moară”.

— Nu că pot să văd.

— Destul de bine, vindecător. Poţi să te întorci la cazarmă.

— Da, domnule.

Mişcări diverse, cizme pe plăci, zgomotul unei uşi cu gratii de fier; apoi, pe măsură ce aceste ecouri se diminuau, Teblorul auzi, mai aproape, zgomotul respiraţiei.

în depărtare, s-au auzit nişte strigăte, slabe şi tăcute de ziduri de piatră, dar Karsa i se păru că recunoaşte vocea ca aparţinând stăpânului sclavilor, Silgar. Teblorul deschise ochii. Un tavan jos, pătat de fum, nu suficient de înalt pentru a-i permite să stea în picioare. Stătea întins pe o podea plină de paie şi grasă. Nu era practic

nicio lumină, în afară de o strălucire slabă care ajungea de’pe pasarela dincolo de uşa cu gratii.

Faţa îl durea, o senzaţie ciudată de usturime înţepătându-i pe obraji, pe frunte şi de-a lungul maxilarului.

Karsa se ridică.

Mai era cineva în celula mică, fără ferestre, cocoşat într-un colţ întunecat. Silueta a mormăit şi a spus ceva într-una din limbile celor şapte oraşe.

O durere surda a rămas în mâinile şi picioarele lui Karsa. Interiorul gurii îi era uscat şi se simţea ars, de parcă tocmai ar fi înghiţit nisip fierbinte. îşi frecă faţa furnicată.

O clipă mai târziu, bărbatul l-a încercat pe Malazan: – Probabil că m-ai înţelege dacă ai fi Fenn.

— Te înţeleg, dar nu sunt unul dintre aceşti Fenn.

— Am spus că se pare că stăpânul tău nu se bucură de şederea lui în stoc.

— A fost arestat?

'Desigur. Malazanilor le place să aresteze oameni. Nu ai avea marcă. Atunci. Prin urmare, a te ţine ca sclav este ilegal conform

legii imperiale.

— Atunci ar trebui să mă elibereze.

— Şanse mici de asta. Stăpânul tău a mărturisit că eşti trimis în minele otatarale. Erai pe o navă din Genabaris pe care ai blestemat-o, a spus blestem apoi a dus la distrugerea navei şi la moartea echipajului şi a puşcaşilor marini. Garnizoana locală este doar pe jumătate convinsă de această poveste, dar asta este suficient – eşti în drum spre insulă. Ca şi mine.

trandafirul Karsa. Tavanul jos îl forţa să stea cocoşat. S-a îndreptat, hohotind, către uşa cu gratii.

— Da, probabil că ai putea să-l dai jos, spuse străinul. – Dar atunci vei fi tăiat înainte de a reuşi să treci la trei paşi de această închisoare. Suntem în mijlocul complexului Malazan. în plus, suntem oricum duşi afară, să ne unim cu linia prizonierilor înlănţuită de un zid. Dimineaţa, ne vor conduce până la debarcaderul imperial şi ne vor încărca într-un transport.

— De cât timp sunt inconştient?

— în noaptea în care ai fost transportat, a doua zi, a doua zi. Acum e amiază.

— Şi stăpânul sclavilor a fost în stoc în tot acest timp?

'Cea mai mare parte.'

— Bine, mârâi Karsa. – Dar tovarăşul lui? Aceeaşi?'

'Aceeaşi.'

— Şi ce crimă ai comis? întrebă Karsa.

— Mă asociez cu dizidenţii. Desigur, a adăugat el, sunt nevinovat.

— Nu poţi dovedi asta?

— Demonstrează ce?

— Inocenţa ta.

— Aş putea dacă aş fi.

Teblorul aruncă o privire înapoi către silueta ghemuită în colţ. – Eşti, din întâmplare, din Darujhistan?

Darujhistan? Nu, de ce întrebi?

Karsa a ridicat din umeri. Se gândi la moartea lui Torvald Nom. Era o răceală în jurul amintirii, dar simţea tot ce ţinea ea la distanţă. Momentul capitulării, însă, nu era acum.

Uşa cu gratii era încadrată într-un toc de fier,

tocul fixat de blocurile de piatră cu şuruburi mari de fier. Teblorul îl scutură. Praful a ieşit din jurul şuruburilor şi a zvârlit pe podea.

— Văd că eşti un bărbat care ignoră sfaturile, observă străinul.

— Aceşti Malazani sunt nepăsători.

— Exagerat de încrezător, aş sugera. Apoi, din nou, poate că nu. Au avut de-a face cu Fenn, cu Trell, Barghast – o mulţime de barbari supradimensionaţi. Sunt duri şi mai ascuţiţi decât lasă să pătrundă. I-au pus o gleznă otatarală pe stăpânul sclavilor – nu mai e nicio magie de la el...

Karsa se întoarse. „Ce este acest „otataral” despre care vorbesc toată lumea?

— Un dezamăgire pentru magie.

— Şi trebuie să fie minat.

'Da.’ De obicei este o pulbere, care se găseşte în straturi, ca gresie. Seamănă cu rugina.

— Răzuim o pulbere roşie de pe stânci pentru a ne face uleiul de sânge, murmură Teblorul.

— Ce este uleiul de sânge?

— îl frecăm de săbii şi de armură. Pentru a aduce nebunia de luptă, o gustăm.

Străinul tăcu pentru o clipă, deşi Karsa simţea ochii bărbatului asupra lui. – Şi cât de bine funcţionează magia împotriva ta?

„Cei care mă atacă cu vrăjitorie de obicei îşi dezvăluie surpriza pe feţele lor… chiar înainte să-i ucid.”

— Ei bine, acum, asta e interesant. Se crede că otataral se găseşte doar pe singura insulă mare la est de aici. Imperiul îşi controlează producţia. Strâns. Magii lor au învăţat pe calea grea în timpul cuceririi, în bătăliile înainte ca T'lan Imass să se implice. Dacă nu ar fi fost T'lan Imass, invazia ar fi eşuat. Mai am nişte sfaturi pentru tine. Nu le dezvălui nimic din asta malazanilor. Dacă descoperă că există o altă sursă de otataral, o sursă pe care nu o controlează, ei bine, ei vor trimite în patria voastră – oriunde ar fi asta – fiecare regiment pe care îl deţin. îţi vor zdrobi oamenii. Cu totul.

Karsa a ridicat din umeri. – Teblorii au mulţi duşmani.

Străinul se aşeză încet,

îndreptându-se. – Teblor? Aşa vă numiţi? *Teblor* ? După o clipă, se lăsă din nou pe spate şi râse încet.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant? ’

O uşă exterioară se deschise zgomot, iar Karsa se dădu înapoi de la uşa cu gratii când o echipă de soldaţi apăru. Cei trei din faţă îşi dezveliseră săbiiîe, în timp ce cei patru din spatele lor ţineau arbalete mari, armate. Unul dintre spadasini se apropie de uşă. S-a oprit când a văzut-o pe Karsa. — Atenţie, le strigă el către tovarăşii săi, sălbaticul s-a trezit. A studiat Teblorul şi a spus: „Fă nimic prostesc, Fenn. Nu contează nimic pentru noi dacă trăieşti sau mori – minele sunt suficient de aglomerate încât să nu le fie dor de tine. Intelege-ma?'

Karsa şi-a dezvăluit dinţii, nu a spus nimic.

— Tu acolo, în colţ, în picioare. Este timpul pentru un pic de soare.

Străinul se îndrepta încet. Purta puţin mai mult decât cârpe. Subţire şi cu pielea închisă la culoare, ochii lui erau de un albastru

deschis uimitor. – Cer un proces corespunzător, aşa cum este dreptul meu conform legii imperiale.

Gardianul a râs. 'Renunţa. Ai fost identificat. Ştim exact cine eşti. Da, organizaţia voastră secretă nu este atât de simplă pe cât aţi putea crede. Tradat de unul de-al tău, cum te simţi? Hai să mergem, tu ieşi primul. Jibb, tu şi Gullstream ţine-ţi arbaletele pe acel Fenn... Nu-mi place zâmbetul lui. Mai ales acum', a adăugat el.

— Uite, spuse un alt soldat, l-ai încurcat pe bietul bou. Pun pariu că nici măcar nu ştie că toată faţa lui este un tatuaj mare. Totuşi, Scrawl a făcut o treabă bună. Cel mai bun pe care l-am văzut de mult timp.

— Corect, trăgea un alt târâtor, şi câte tatuaje de prizonieri evadaţi ai văzut, Jibb?

— Doar unul, şi este o operă de artă.

Sursa senzaţiei de usturime de pe faţa lui Karsa a fost dezvăluită acum. întinse mâna, căutând să simtă ceva din tipar şi începu încet să traseze linii de fâşii uşor ridicate şi umede de piele crudă. Nu

erau învecinate. Nu putea să-şi înţeleagă ceea ce înfăţişa tatuajul.

— Fărâmat, spuse celălalt prizonier în timp ce se îndrepta spre uşă, pe care primul gardian a descuiat-o şi a deschis-o. „Marca îţi face faţa să arate ca şi cum ar fi fost spulberată”.

Doi gardieni l-au escortat pe bărbat afară, în timp ce ceilalţi, privind nervoşi pe Karsa, aşteptau întoarcerea lor. Unul dintre arbaletari, a cărui frunte înaltă dezvăluia pete albe – l-a determinat pe Teblor să speculeze că el era cel numit Gullstream – s-a rezemat de peretele opus şi a spus: „Nu ştiu, cred că Scrawl a făcut-o prea mare. -a fost destul de urât pentru început, acum arată al naibii de terifiant.'

'Şi ce dacă?' trase un alt paznic. – Sunt o mulţime de sălbatici defrişaţi de dealuri care îşi croiesc propriile feţe pentru a-i speria pe recruţii cu genunchi slabi ca tine,’ Gullstream. Barghas’t şi Semk şi Khundryl, dar toţi se sparg împotriva unei legiuni Malazan la fel.

— Păi, totuşi, nici unul dintre ei nu este dat peste cap zilele astea, nu-i

aşa?

— Asta doar pentru că Pumnul se ghemuieşte în forţa lui şi vrea ca toţi să-l culcăm în fiecare seară. Ofiţeri nobili, la ce vă aşteptaţi?

— S-ar putea schimba când sosesc întăririle, sugeră Gullstream. – Regimentul Ashok ştie aceste părţi...

— Şi asta e problema, a replicat celălalt. „Dacă această rebeliune are loc de data aceasta, cine poate spune că nu vor deveni renegaţi? Ne-am putea zâmbi gâtul în propria noastră cazarmă. E destul de rău cu Lamele Roşii care amestecă lucrurile pe străzi...

Gardienii s-au întors.

—^Tu, Fenn, acum e rândul tău. Fă-l uşor pentru noi şi îţi va fi uşor. Mers pe jos. încet. Nu prea aproape. Şi crede-mă, minele nu sunt aşa de rău, având în vedere alternativele. în regulă, vino înainte acum.

Karsa nu vedea niciun motiv să le dea probleme.

Au ieşit pe un complex luminat de soare. Ziduri groase şi înalte înconjurau terenul de paradă larg. Un număr de clădiri ghemuite, cu aspect solid, ieşeau din

trei din cei patru pereţi; de-a lungul celui de-al patrulea perete era uri şir de prizonieri legaţi de un lanţ greu care se întindea pe toată lungimea sa, prinşi de pietrele de temelie la intervale regulate. Lângă poarta puternic fortificată era un şir de stocuri, dintre care doar două erau ocupate – Silgar şi Damisk. Pe glezna dreaptă a sclavului strălucea un inel de culoarea arămiului.

Niciunul dintre bărbaţi nu ridicase capul la apariţia lui Karsa, iar Teblorii se gândiră să strige pentru a Ie^ atrage atenţia; în schimb, pur şi simplu şi-a dezvelit dinţii văzând situaţia lor. în timp ce gardienii l-au escortat până la linia de prizonieri înlănţuiţi, Karsa s-a întors către cel numit Jibb şi a vorbit în Malazan. – Care va fi soarta stăpânului de sclavi?

Capul cu cască al bărbatului se ridică surprins. Apoi a ridicat din umeri. – Nu sa decis încă. Pretinde că este bogat în Genabackis.

Karsa rânji. – Atunci el poate să-şi iasă din crimele sale.

— Nu sub legea

imperială – daca sunt crime grave, adică. Poate că va fi doar amendat. Poate că este un negustor care face comerţ cu carne, dar este totuşi un negustor. Cel mai bine este întotdeauna să-i sângerezi acolo unde te doare cel mai mult.

— Destul de gura, Jibb, mârâi un alt gardian.

S-au apropiat^ de un capăt al firului, unde fuseseră ataşate cătuşe supradimensionate. încă o dată, Karsa s-a trezit în fiare de călcat, deşi acestea nu erau suficient de strânse încât să-i provoace durere. Teblorul a remarcat că era lângă nativul cu ochi albaştri.

Echipa a verificat încă o dată armăturile, apoi a plecat.

Nu era nicio umbră, deşi găleţile cu apă de fântână fuseseră poziţionate la intervale de-a lungul liniei. Karsa a rămas în picioare o vreme, apoi s-a aşezat în cele din urmă să stea cu spatele lipit de perete, potrivindu-se cu poziţia celor mai mulţi dintre ceilalţi prizonieri. A fost puţină conversaţie, pe măsură ce ziua trecea încet. Spre după-amiaza târziu, umbra a ajuns în sfârşit la

ei, deşi uşurarea a fost momentană, deoarece muştele care muşcău au coborât curând.

în timp ce cerul s-a întunecat deasupra capului, nativul cu ochi albaştri s-a agitat, apoi a spus cu o voce scăzută: „Uriaş, am o propunere pentru tine”.

Karsa mormăi. 'Ce?'

„Se spune că taberele miniere sunt corupte, ceea ce înseamnă că cineva poate să-şi facă favoruri, să facă viaţa mai uşoară. Genul de loc unde merită să ai pe cineva care să te păzească spatele. Sugerez un parteneriat.

Karsa se gândi la asta, apoi dădu din cap. 'De acord. Dar dacă încerci să mă trădezi, te voi omorî.

— Nu vedeam niciun alt răspuns la trădare, spuse bărbatul.

— Am terminat de vorbit, spuse Karsa.

— Bine, la fel sunt.

S-a gândit să întrebe numele bărbatului, dar avea să fie suficient timp pentru asta mai târziu. Deocamdată, s-a mulţumit să întindă tăcerea, să lase loc gândurilor sale. Se părea că, până la urmă, Urugal îl doreşte să facă aceste mine otatarale.

Karsa ar fi preferat o călătorie mai directă, mai simplă, precum cea pe care o intenţionaseră iniţial malazanii. *Prea multe digresiuni îmbibate de sânge, Urugal. Destul*.

Noaptea a sosit. O pereche de soldaţi au apărut cu felinare şi au coborât pe rândul prizonierilor, verificând încă o dată lanţurile, înainte de a se îndrepta spre cazarmă. De unde s-a prăbuşit, Karsa a putut vedea o mână de soldaţi staţionaţi la poartă, în timp ce cel puţin unul patrula pe pasarela de-a lungul fiecărui perete. Alţi doi stăteau în faţa treptelor sediului.

Teblorul şi-a aşezat capul de zidul de piatră şi a închis ochii.

După ceva timp le-a deschis din nou. El dormise. Cerul era înnorat, compusul un model pestriţ de lumină şi întuneric. Ceva îl trezise. A făcut să stea în picioare, dar o mână l-â oprit. S-a uitat în sus şi l-a văzut pe nativul ghemuit nemişcat lângă el, cu capul în jos, ca şi cum ar mai dormi. Mâna de pe braţul Teblorului se strânse o clipă, apoi se retrase.

încruntat, Karsa s-a

liniştit. Şi apoi a văzut.

Gardienii de la poartă dispăruseră, la fel ca cei din afara sediului. De-a lungul alei de zid… nimeni.

Apoi, alături de o mişcare de clădire din apropiere, o siluetă alunecând prin umbre în tăcere, urmată de alta, umblând cu mult mai puţin furtiv, o mână înmănuşată întinzându-se pentru a se stabili din când în când.

Cei doi mergeau direct pentru Karsa.

învăluită în pânză neagră, figura de plumb se opri la câţiva paşi de perete. Celălalt s-a deplasat în sus lângă el, apoi a trecut pe lângă el. Mâinile ridicate, şi-au alunecat o glugă neagră-

Torvald Nom.

Bandaje pătate de sânge înconjurându-i gâtul, cu faţa de deasupra lui palidă de moarte şi strălucind de sudoare, dar Daru zâmbea.

Se apropie de Karsa. – E timpul să pleci, prietene, şopti el, ridicând ceva care semăna foarte mult cu o cheie de cătuşe.

'Cine e cu tine?' îi şopti Karsa înapoi.

— O, într-adevăr o

colecţie pestriţă. Oamenii tribului Grai de aici fac treaba ascunsă, şi agenţi de la principalul lor partener comercial aici, în Ehrlitan... Ochii lui străluciră. – Casa lui Nom, nu mai puţin. O, da, firul de sânge dintre noi este subţire ca părul unei fecioare, dar totuşi este onorat. într-adevăr, cu o vigoare încântată. Acum, destule cuvinte, aşa cum obişnuieşti să spui, nu vrem să trezim pe nimeni altcineva...

— Prea târziu, murmură bărbatul înlănţuit lângă Karsa.

Graiul din spatele lui Torvald se înainta, dar se opri la o serie de gesturi ciudate şi elaborate din partea prizonierului.

Torvald mormăi. – Limbajul ăla al naibii de tăcut.

— Este de acord, spuse prizonierul. – Voi merge cu tine.

— Şi dacă nu erai, ai fi sunat un semnal de alarmă.

Bărbatul nu a spus nimic.

După o clipă, Torvald a ridicat din umeri. 'Aşa să fie. Toată această discuţie şi sunt surprinsă că toţi ceilalţi din rândul asta nu sunt

trezi…

— Ar fi, doar că toţi sunt morţi. Prizonierul de lângă Karsa se îndreptă încet. „Nimănui nu-i plac criminalii. Se pare că Grai îi ură în mod deosebit.

Un al doilea membru al tribului, care se deplasase de-a lungul liniei, a ajuns la ei. într-o mână era un cuţit mare, curbat, pătat de sânge. Mai multe gesturi cu mâinile, apoi noul venit îşi înveli arma.

Mormăind pe sub răsuflare, Torvald se ghemui pentru a debloca cătuşele lui Karsa.

— Eşti la fel de greu de ucis ca un Teblor, murmură Karsa.

— Mulţumesc lui Hood că Arak a fost distras în acel moment. Chiar şi aşa, dacă nu ar fi fost Grai, aş fi sângerat până la moarte.

— De ce te-au salvat?

— Graiului îi place să răscumpere oameni. Desigur, dacă se dovedesc fără valoare, îi ucid. Parteneriatul comercial cu Casa Nom a avut prioritate asupra tuturor, desigur.

Torvald a trecut la celălalt prizonier.

Karsa se ridică,

frecându-şi încheieturile. – Ce fel de comerţ?

Daru a zâmbit. – Intermedierea răscumpărărilor.

Câteva clipe mai târziu se îndreptau prin întuneric spre poarta din faţă, ocolind petele de lumină. în apropierea porţii, o jumătate de duzină de cadavre fuseseră târâte de perete. Pământul era îmbibat negru de sânge.

Li s-au alăturat încă trei Grai. Unul câte unul, grupul s-a strecurat prin poartă şi în stradă dincolo. Au trecut pe o alee şi au coborât până la capătul îndepărtat, unde s-au oprit.

Torvald a pus o mână pe braţul lui Karsa. 'Prietene, unde te-ai duce acum? întoarcerea mea la Genabackis va fi amânată o vreme. Rudele mele de aici m-au îmbrăţişat cu braţele deschise – o experienţă unică pentru mine şi intenţionez să o savurez. Din păcate, Grai nu te va lua – eşti prea recunoscut.

„Va veni cu mine”, a spus nativul cu ochi albaştri. – într-un loc sigur.

Torvald ridică privirea la Karsa, sprâncenele ridicate.

Teblorul a ridicat din

umeri. „Este clar că nu pot fi ascuns în acest oraş; nici nu te voi mai pune în pericol pe tine sau rudele tale, Torvald Nom. Dacă acest om se dovedeşte nedemn, trebuie doar să-l ucid.

— Cât timp până când gărzile compuse sunt schimbate? întrebă bărbatul cu ochi albaştri.

— Cel puţin un clopoţel, aşa că vei avea destule...

Alarmele bruşte au spulberat noaptea, din direcţia garnizoanei Malazan.

Graiul părea să dispară în faţa ochilor lui Karsa, aşa că s-au împrăştiat atât de repede. – Torvald Nom, pentru tot ce ai făcut pentru mine, îţi mulţumesc...

Daru s-a grăbit spre o grămadă de gunoaie de pe alee. O dădu deoparte, apoi ridică la vedere sabia de sânge a lui Karsa. – Aici, prietene. A aruncat sabia în mâinile Teblorului. „Vino în Darujhistan peste câţiva ani”.

Un ultim val, apoi Daru a dispărut.

Bărbatul cu ochi albaştri – care adunase o sabie de la unul dintre paznicii morţi – făcu acum un gest. 'Stai pe aproape.

Există căi de ieşire din Ehrlitan despre care malazanii nu ştiu nimic. Urmează, şi în linişte. El a pornit. Karsa se strecură în urma lui.

Traseul lor se întorcea prin oraşul de jos, pe nenumărate alei, unele atât de înguste, încât Teblorii au fost nevoiţi să se oprească lateral pe lungimile lor strâmbe. Karsa se gândise că ghidul său îi va conduce^ spre docuri, sau poate către zidurile exterioare care dau spre pustiul de la sud. în schimb, au urcat spre unicul deal masiv din inima lui Ehrlitan şi, în scurt timp, s-au deplasat printre dărâmăturile nenumăratelor clădiri prăbuşite.

Ajunseră la baza zdrobită a unui turn, nativul nu ezită în timp ce pătrundea prin uşa căscată şi întunecată. în urma, Karsa s-a trezit într-o încăpere înghesuită, cu podeaua neuniformă cu lespezi ridicate. Un al doilea portal era abia vizibil vizavi de intrare, iar în pragul lui bărbatul se opri. – Mebra! şuieră el.

Era mişcare, apoi: „Tu eşti? Dryjhna să ne binecuvânteze, am auzit că aţi fost capturat... ah,

alarmele de jos… bravo…

— Destul de asta. Rămân proviziile în tuneluri?

'Desigur! Mereu. Inclusiv propriul tău cache…

— Bine, acum dă-te deoparte. Am pe cineva cu mine.

Dincolo de portal se afla o serie brută de trepte de piatră, care coborau în întuneric şi mai adânc. Karsa simţi prezenţa bărbatului Mebra în timp ce trecea pe lângă el şi auzi respiraţia lui ascuţită.

Bărbatul cu ochi albaştri de sub Teblor se opri brusc. – Oh, şi Mebra, nu spune nimănui că ne-ai văzut, nici măcar colegii tăi slujitori ai cauzei. A intelege?'

'Desigur.'

Cei doi fugari au continuat, lăsând-o pe Mebra în urmă. Scările au continuat să coboare, până când Karsa începuse să creadă că se apropie de măruntaiele pământului. Când în cele din urmă s-a nivelat, aerul era plin de umiditate, mirosea a sare, iar pietrele de sub picioare erau umede şi stricate de slime. La gura tunelului fuseseră săpate o serie de nişe în pereţii de calcar,

fiecare ţinând pachete de piele şi echipament de călătorie.

Karsa a privit cum tovarăşul său păşi repede spre o nişă în special. După o clipă de examinare, a lăsat să cadă sabia Malazan pe care o purta şi a scos o pereche de obiecte care se mişcau cu sunetul foşnetului lanţului.

— Ia pachetul acela de mâncare, îl instrui bărbatul, făcând semn din cap către o nişă din apropiere. – Şi veţi găsi o telabă sau două haine – şi centuri de arme şi hamuri – părăsiţi felinarele, tunelul din faţă este lung, dar nu are ramuri.

— Unde duce?

— Afară, a răspuns bărbatul.

Karsa a tăcut. Nu-i plăcea în ce măsură viaţa lui era în mâinile acestui nativ, dar părea că, deocamdată, nu putea face nimic în privinţa asta. Şapte oraşe era un loc mai străin decât chiar şi oraşele genabackan, Malyntaeas şi Genabaris. Locuitorii din ses au umplut această lume ca nişte paraziţi – mai multe triburi decât crezuseră Teblorii că este posibil şi era clar că niciunul nu se plăcea unul

pe celălalt. Deşi acesta era un sentiment pe care Karsa îl înţelegea bine – căci triburile ar trebui să se displacă unul pe celălalt – era, de asemenea, evident că, printre locuitorii de la pământ, nu exista niciun alt fel de loialitate. Karsa era Uryd, dar era şi Teblor. Sesirii păreau atât de obsedaţi de diferenţele lor, încât nu înţelegeau ceea ce îi unifica.

Un defect care ar putea fi exploatat.

Ritmul stabilit de ghidul lui Karsa a fost aprig şi, deşi cea mai mare parte a pagubelor făcute Teblor-ului se vindecase, rezervele lui de forţă şi rezistenţă nu mai erau ceea ce fuseseră odată. După un timp, distanţa dintre cei doi a început să se prelungească şi, în cele din urmă, Karsa s-a trezit călătorind singur prin întunericul de nepătruns, cu o mână pe peretele cioplit aspru din dreapta sa, auzind doar sunetele propriei sale treceri. Aerul nu mai era umed şi simţea gust de praf în gură.

Zidul a dispărut brusc sub mâna lui. Karsa se împiedică, se opri.

— Te-ai descurcat bine, spuse nativul de

undeva din stânga lui Teblor. – Alergarea cocoşată aşa cum trebuia să fii... nu este o sarcină uşoară. Priveşte în sus.'

A făcut şi s-a îndreptat încet. Erau stele deasupra.

„Suntem într-un sifon", a continuat bărbatul. – Va fi zori înainte să ieşim din el. Apoi sunt cinci, poate şase zile peste Pan'potsun Odhan. Malazanii vor fi după noi, desigur, aşa că va trebui să fim atenţi. Odihneşte-te puţin. Bea nişte apă – soarele este un demon şi îţi va fura viaţa dacă poate. Traseul nostru ne va duce dintr-un loc de apă în altul, aşa că nu trebuie să suferim.

— Cunoşti pământul ăsta, spuse Karsa. 'Eu nu.' Şi-a ridicat sabia. – Dar ştii asta, nu voi mai fi luat prizonier din nou.

— Ăsta-i spiritul, răspunse ţăranul.

— Nu asta am vrut să spun.

Bărbatul a râs. 'Ştiu. Dacă îţi doreşti aşa, odată ce scăpăm de această prăpastie poţi merge în orice direcţie vrei. Ceea ce ţi-am oferit este cea mai bună şansă de a supravieţui. Există mai mult decât recucerirea de către

malazani de care să vă faceţi griji în acest pământ. Călătoreşte cu mine şi vei învăţa cum să supravieţuieşti. Dar, aşa cum am spus, alegerea este a ta. Acum, să continuăm?

Zorii au sosit în lumea de sus înainte ca cei doi fugari să ajungă la capătul prăpastiei. în timp ce puteau vedea cerul albastru strălucitor deasupra capului, au continuat să meargă prin umbre reci. Mijloacele de ieşire a fost marcată de o groapă prăbuşită de bolovani, unde o inundaţie trecută a tăiat un zid suficient pentru a declanşa o prăbuşire.

Urcând panta, ei au ieşit pe un tărâm plin de căldură cu stânci umplute de vreme, albii pline de nisip, cactuşi şi tufişuri spinoase, cu soarele orbitor de strălucitor, făcând aerul să strălucească în toate direcţiile. Nu era nimeni în vedere şi nici nu exista niciun semn că zona era locuită de altceva decât de creaturi sălbatice.

Sesiunea o conduse pe Karsa spre sud-vest, traseul lor întortocheat, făcând uz de orice formă de acoperire disponibilă şi evitând crestele sau vârfurile

dealurilor care i-ar fi aşezat spre cer. Niciunul nu a vorbit, păstrându-şi răsuflarea în căldura înerţitoare pe măsură ce ziua se întindea.

După-amiaza târziu, locuitorul se opri brusc şi se întoarse. A şuierat un blestem în limba sa maternă, apoi a spus: „Călăreţi”.

Karsa se întoarse, dar nu văzu pe nimeni în peisajul pustiu din spatele lor.

— Simte-le sub picioare, mormăi bărbatul. – Deci, Mebra s-a întors. Ei bine, într-o zi voi răspunde la acea trădare.

Şi acum Karsa simţea, prin tălpile caloase ale picioarelor lui goale, tremurul copitelor îndepărtate ale cailor. – Dacă l-ai bănuit pe acest Mebra de ce nu l-ai ucis?

— Dacă i-aş ucide pe toţi cei de care eram suspicios, nu aş fi avut companie puţină. Aveam nevoie de dovezi, iar acum le am.

— Dacă nu a spus altcuiva.

— Atunci fie e un trădător, fie e prost – ambele duc la aceeaşi consecinţă fatală. Haide,

trebuie să facem din asta o provocare pentru Malazans.

AujDornit. Sesicul a ales cărări care nu lăsau urme de paşi sau alte semne de trecere. În ciuda acestui fapt, sunetul călăreţilor se apropia din ce în ce mai mult. „Există un mag printre ei”, mormăi locuitorul în timp ce alergau peste încă o porţiune de rocă.

— Dacă îi putem evita până la căderea nopţii, spuse Karsa, atunci eu voi deveni vânătorul, iar ei vânaţi.

— Sunt cel puţin douăzeci. Este mai bine să folosim întunericul pentru a întinde distanţa dintre noi. Vezi munţii aceia din sud-vest? Aceasta este destinaţia noastră. Dacă putem ajunge la trecători ascunse, vom fi în siguranţă.

— Nu putem depăşi caii, mârâi Karsa. – Vino întuneric, am terminat de alergat.

— Atunci ataci singur, pentru că va însemna moartea ta.

'Singur. Asta e bine. Nu am nevoie de nici un pământesc să intre sub picioare.

Plonzarea în noapte a fost bruscă. Chiar înainte ca ultima lumină să scadă, cei

doi fugari, alunecând pe o câmpie aglomerată de bolovani uriaşi, şi-au văzut în cele din urmă urmăritorii. Şaptesprezece călăreţi, trei cai de rezervă. Toţi Malazanii, cu excepţia a doi, erau în armură completă, cămaţi şi înarmaţi fie cu lănci, fie cu arbalete. Ceilalţi doi călăreţi erau uşor de recunoscut pentru Karsa. Silgar şi Damisk.

Karsa şi-a amintit brusc că, în noaptea evadării lor din complex, stocurile fuseseră goale. Nu se gândise puţin la asta în acel moment, presupunând că cei doi prizonieri fuseseră duşi înăuntru pentru noapte.

Următorii nu-i văzuseră pe cei doi fugari, care s-au deplasat repede în spatele acoperirii bolovanilor.

— I-am condus într-un vechi loc de tabără, şopti locuitorul de lângă Karsa. 'Asculta. Ei fac tabăra. Cei doi care nu erau soldaţi...

'Da. Stăpânul sclavilor şi garda lui.

— Probabil că i-au luat glezna otatarală de pe el. Se pare că te vrea mult.

Karsa a ridicat din umeri. – Şi mă va găsi. Astă seară. Am terminat cu cei doi. Nici nu va vedea zorii, asta jur înaintea lui Urugal.

— Nu poţi ataca singur două echipe.

— Atunci, consideră-o o diversiune şi reuşeşte-ţi scăparea, joase. Cu acestea, Teblorul se învârti şi se îndreptă spre tabăra Malazan.

Nu era interesat să aştepte ca ei să se aşeze. Arbaletarii călăreaseră toată ziua cu armele armate. Probabil că ar fi înlocuit şnururile înfăşurate chiar în acest moment, presupunând că au urmat practica pe care Karsa o văzuse în rândul echipelor Regimentului Ashok. Alţii ar fi scos şeile şi ar avea grijă de cai, în timp ce majoritatea soldaţilor rămaşi s-ar pregăti să gătească mese şi să ridice corturi. Cel mult ar fi fost doi sau trei paznici care să stabilească uri pichet în jurul taberei.

Karsa se opri în spatele unui bolovan imens chiar dincolo de Malazans. îi auzea stabilindu-şi poziţia pentru noapte. Teblorul a strâns o mână de nisip şi şi-a uscat sudoarea din palirie, apoi şi-a ridicat sabia de sânge în mâna dreapta şi a înaintat.

Trei focuri fuseseră aprinse cu bălegar, vetrele înconjurate de pietre mari

pentru a tăia lumina aruncată de flăcările pâlpâitoare. Caii stăteau într-un coard de frânghie, trei soldaţi mişcându-se printre ei. O jumătate de duzină de arbaletari stăteau în apropiere, cu armele demontate în poală. Doi gardieni stăteau în faţa câmpiei de bolovani, unul poziţionat uşor în spatele celuilalt. Soldatul cel mai apropiat de Karsa ţinea o sabie scurtă scoasă şi un scut rotund, însoţitorul său la şase paşi în spatele lui un arc scurt, cu săgeata înţepată.

Erau, de fapt, mai mulţi paznici la pichete decât şi-ar fi dorit Karsa, unul vizibil unul pe celălalt flancul taberei. Arcaşul era astfel poziţionat încât să-i permită un câmp de foc pentru fiecare dintre ei.

Stăpâniţi în faţa unui focar de lângă centrul taberei, se aflau Silgar, Damisk şi un ofiţer Malazan, acesta din urmă cu spatele la Karsa.

Teblorul îşi făcu drum în tăcere în jurul bolovanului. Paznicul cel mai apropiat de el privea în stânga în acest moment. Cinci paşi de închis într-o încărcare. Arcaşul se întoarse în căutarea agitată

către paznicul de la capătul îndepărtat al taberei.

Acum.

Capul cu coiful se balansa pe spate, faţa pălită de intemperii sub buza ei.

Şi apoi Karsa era alături de el, cu mâna stângă întinsă ca să se închidă în jurul gâtului bărbatului. Cartilajul s-a prăbuşit cu un zgomot uscat.

Suficient pentru a-l face pe arcul să se învârte.

Dacă atacatorul său ar fi avut picioarele scurte ale unui locuitor de câmpie, ar fi avut şansa să-şi piardă săgeata. Aşa cum era, abia a avut timp să deseneze înainte ca Teblorul să ajungă la el.

Bărbatul s-a deschis gura să strige în timp ce se încorda să se arunce înapoi. Sabia lui Karsa fulgeră spre exterior, trimiţând capul cu coif să se prăbuşească de pe umeri. Armura zdrăngăni în spatele lui când cadavrul cădea la pământ.

Feţele se răsuciră. Strigăte au răsunat toată noaptea. Trei soldaţi s-au ridicat dintr-un vatră chiar în faţa Teblorului. Săbiile scurte şuieră din teacă. Unul Malazan s-a aruncat în calea lui Karsa într-un efort de a le da timp însoţitorilor

săi să-şi găsească scuturile. Un gest curajos şi fatal, pentru că raza armei lui nu se potrivea cu sabia de sânge. Bărbatul a ţipat când şi-a pierdut ambele antebraţe din cauza unei tăieturi laterale vicioase.

Unul dintre următorii doi Malazani reuşise să-şi pregătească scutul rotund, ridicându-l pe calea balansării în jos a lui Karsa. Lemnul^cu benzi de bronz a explodat la impact, braţul care îl ţinea spărgându-se sub el. în timp ce soldatul se mototoleşte, Teblorul a sărit peste el, doborând rapid pe al treilea bărbat.

Un foc de durere de-a lungul vârfului coapsei drepte, în timp ce o lance a rupt o potecă pentru a pătrunde în pământul prăfuit din spatele lui. Invârtindu-se, şi-a biciuit lama la timp pentru a da deoparte o altă lance care fusese pe cale să-i lovească pieptul.

Paşi care îl năpusteau din spate şi în stânga – unul dintre paznicii de pichet – în timp ce chiar în faţa lui, la trei paşi distanţă, stăteau Silgar, Damisk şi ofiţerul Malazan. Faţa stăpânului de sclavi era răsucită de groază, chiar dacă vrăjitoria

se ridica într-un val zvârcolit în faţa lui, apoi urlă spre Karsa.

Magia l-a lovit exact în momentul în care a sosit pichetul. Vrăjitoria i-a cuprins pe amândoi. Ţipătul Malazanului a rupt aerul. Mormăind din cauza cârcerilor zvârcoliţi şi fantomatici care căutau să-l prindă în capcană, Karsa a trecut prin ea şi a dat faţă în faţă cu stăpânul sclavilor.

Damisk fugise deja. Ofiţerul se aruncase într-o parte, lăsându-se cu dibăcie sub leagănul lateral al lui Karsa.

Silgar îşi ridică mâinile.

Karsa le-a tăiat.

Stăpânul de sclavi se dădu înapoi.

Teblorul s-a tăiat, tăind piciorul drept al lui Silgar chiar deasupra gleznei. Bărbatul s-a răsturnat pe umerii lui, cu picioarele în aer. Un al patrulea leagăn a făcut ca piciorul stâng să se rotească.

Doi soldaţi l-au repezit pe Karsa din dreapta lui, un al treilea urmând-o.

O comandă strigătă a răsunat toată noaptea, iar Teblor-arma pregătită-a fost surprins să-i vadă pe cei trei bărbaţi desprinzându-se. După numărul său, mai erau

cinci, precum şi ofiţerul şi Damisc. Se întoarse, uitându-se, dar nu se auzea nimeni – doar zgomotele cizmelor care se retrăgeau în întuneric. S-a uitat la locul unde fuseseră înghesuiţi caii – animalele dispăruseră.

O lance se arunca spre el. Mârâind, Karsa o aşchie în timp ce spatele săbiei lui de sânge o deviază într-o parte. Făcu o pauză, apoi se îndreptă spre Silgar. Stăpânul de sclavi se ghemuise într-o minge strânsă. Din cele patru cioturi curgea sânge. Karsa îl luă de centura de mătase şi îl duse înapoi în câmpia bolovanilor.

în timp ce se deplasa în jurul primei stânci masive, o voce vorbi încet şi clar din umbră. 'Pe aici.'

Teblorul mormăi. – Trebuia să fi fugit.

— Se vor regrupa, dar fără mag ar trebui să-i putem ocoli.

Karsa şi-a urmat însoţitorul mai adânc în câmpia împânzită, apoi, după cincizeci şi ceva de paşi, bărbatul se opri şi se întoarse către Teblor.

— Desigur, cu premiul tău lăsând o dâră de sânge, nu vor fi puţine

probleme în a ne urmări. Fă ceva cu el acum.

Karsa l-a aruncat pe Silgar la pământ, l-a lovit pe spate. Stăpânul sclavilor era inconştient.

„Va sângera până la moarte”, a spus locuitorul. – Ai răzbunarea ta. Lasă-l aici să moară.

în schimb, Teblorul a început să taie fâşii din telaba lui Silgar, legându-le strâns de cioturile de la capetele braţelor şi picioarelor lui.

„Va mai fi nişte scurgeri...”

— Cu care va trebui să trăim, mârâi Karsa. – încă nu am terminat cu acest om.

„Ce valorează tortura fără sens?”

Karsa a ezitat, apoi a oftat. – Omul acesta a înrobit un întreg trib de Teblor. Spiritul lui Sunyd este rupt. Stăpânul sclavilor nu este ca un soldat – nu a câştigat moartea rapidă. Este ca un câine nebun, care trebuie dus într-o colibă şi ucis...

— Aşa că omorâţi-l.

— O să... odată ce îl voi înnebuni.

Karsa îl ridică încă o dată pe Silgar, aruncându-l peste umăr. – Condu-ne mai

departe, joase.

Şuierând pe sub răsuflare, bărbatul dădu din cap.

Opt zile mai târziu, au ajuns la trecerea ascunsă prin Munţii Pan'potsun. Malazanii îşi reluaseră urmărirea, dar nu mai fuseseră văzuţi de două zile, ceea ce indică faptul că eforturile de a-i sustrage au reuşit.

Au urcat pe traseul abrupt şi stâncos pe parcursul zilei.

Silgar era încă în viaţă, avea febră şi era conştient doar periodic. Fusese căluşat pentru a-l împiedica să scoată vreun sunet. Karsa l-a purtat pe umăr.

Cu puţin timp înainte de amurg, au ajuns pe vârf şi au ajuns la marginea de sud-vest. Cărarea şerpuia într-o câmpie umbrită. La creasta s-au aşezat să se odihnească.

— Ce se află dincolo? întrebă Karsa în timp ce îl aruncă pe Silgar la pământ. – Nu văd decât un pustiu de nisip dedesubt.

— Şi aşa este, răspunse tovarăşul său pe un ton evlavios. – Şi în inima lui, cel pe care îl slujesc. A aruncat o privire spre Karsa. – Cred că va fi interesată de

tine... a zâmbit el, *Teblor* .

Karsa se încruntă. – De ce te distrează atât de mult numele poporului meu?

'Amuza? Mai degrabă *grozav*. Fenn căzuseră departe de gloriile lor trecute, totuşi îşi aminteau destule cât să le cunoască vechiul nume. Nici măcar nu poţi face această afirmaţie. Semenii tăi au umblat pe acest pământ când T'lan Imass erau încă carne. Din sângele tău au venit Barghast şi Trell. Tu eşti Thelomen Toblakai.

— Acestea sunt nume pe care nu le cunosc, mârâi Karsa, chiar dacă nu le cunosc pe ale tale, joase.

Bărbatul şi-a întors privirea către ţinuturile întunecate de dedesubt. – Mă numesc Leoman. Iar cea pe care o slujesc, Alesul căruia te voi preda, ea este Sha'ik.'

— Nu sunt servitorul nimănui, spuse Karsa. – Această Aleasă, ea locuieşte în deşert înaintea noastră?

— în inima ei, Toblakai. în inima lui Raraku.

CARTEA A DOUA

CALCATRECE

Există falduri în această umbră... ascund lumi întregi.
Apel la Umbră

Felisin

CAPITOLUL CINCI

Vai

d

e

c

e

i

căzuţi pe aleile din

Aren...

Anonim

O singură lovitură din partea soldatului corpulnic în frunte a făcut uşa slabă să se prăbuşească înăuntru. A dispărut în întunericul de dincolo, urmat de restul echipei sale. Din interior au venit strigăte, zgomot de mobilier care se prăbuşeşte.

Gamet aruncă o privire

spre comandantul Blistig.

Bărbatul a ridicat din umeri. – Da, uşa era descuiată – până la urmă este un han, deşi un tidu atât de înalt pentru această groapă mizerabilă întinde oarecum lucrurile. Chiar şi aşa, este o chestiune de a obţine efectul potrivit.

— M-ai înţeles greşit, răspunse Gamet. – Pur şi simplu nu pot să cred că soldaţii tăi l-au găsit *aici*.

Nelinişte zboară peste trăsăturile solide şi largi ale lui Blistig. – Da, ei bine, i-am adunat pe alţii în locuri mai rele, Pumn. Este ceea ce provine din... din inimi frânte, miji el pe stradă.

Pumn. Titlul încă îmi urcă în intestine ca o cioară înfometată . Gamet se încruntă. – Adjunctul nu are timp pentru soldaţii cu inima zdrobită, comandante.

„A fost nerealist să ajung aici aşteptându-mă să aprinzi focul răzbunării. Nu pot alimenta cenuşa rece, deşi nu mă înţelege greşit, îi doresc noroc Doamnei.

— Mai degrabă se aşteaptă de la tine mai mult decât atât, spuse Gamet sec.

Străzile erau practic pustii la această oră a zilei, căldura după-amiezii apăsătoare. Desigur, chiar şi

în alte momente, Aren nu mai era aşa cum fusese cândva. Comerţul din nord încetase. în afară de navele de război şi transporturile Malazan şi câteva bărci de pescari, portul şi gura râului erau goale. Aceasta a fost, reflectă Gamet, o populaţie cu cicatrici.

Trupa ieşea din nou din han, purtând cu ei un bătrân îmbrăcat în zdrenţe, care se zbăteâ slab. Era mânjit de vărsături, părul mic pe care-l lăsase atârnând ca nişte şiruri cenuşii, pielea peticită şi cenuşie de murdărie. înjurând de duhoare, soldaţii Gărzii Aren a lui Blistig şi-au grăbit povara spre patul căruţei.

„A fost un miracol că l-am găsit”, a spus comandantul. – Chiar mă aşteptam ca bătrânul ticălos să se ridice şi să se înece.

Ne-a amintit momentan de noul său tidu, Gamet se întoarse şi scuipă pe pavaj. – Această situaţie este dispreţuitoare, Blistig. La naiba, o aparenţă de decor militar – de *control*, Hood ia-mă – ar fi trebuit să fie posibil…

Comandantul se înţepeni la tonul lui Gamet. Gardienii adunaţi în spatele căruţei se întoarseră cu toţii

la cuvintele lui.

Blistig se apropie de Pumn. – Ascultă-mă şi ascultă bine, mârâi el pe sub răsuflare, un tremur tremurând pe obrajii săi cu cicatrici, cu ochii duri ca fierul. – Am stat pe blestemul de zid şi m-am *uitat*. La fel ca fiecare dintre soldaţii mei. Pormqual alergând în cerc ca o pisică castrată – acel istoric şi acei doi copii Wickan plângând de durere. Am privit – ne-am uitat cu toţii – cum Coltaine şi al şaptelea hii au fost tăiaţi în faţa ochilor noştri. Şi dacă asta nu era de ajuns, Pumnul înalt şi-a părăsit apoi armata şi le-a ordonat să se dezarmeze! Dacă nu unul dintre căpitanii mei a furnizat informaţii despre Mallick Rel fiind un agent al lui Sha'ik, Garda mea ar fi murit odată cu ei. decor militar? Du-te la Hood cu decorul tău militar, Pumn!

Gamet rămase neclintit la tirada comandantului. Nu era prima dată când simţea scăderea temperamentului acestui bărbat. Din moment ce sosise cu alaiul adjunctului Tavore şi i s-a dat rolul de legătură care l-a adus în prim-plan în relaţiile cu supravieţuitorii Lanţului de Câini – atât cei care

veniseră cu istoricul Duiker, cât şi cei care îi aşteptaseră în oraşul-Gamet se simţise sub asediu. Furia de sub mantaua bunăstării a izbucnit din nou şi din nou. Inimi nu pur şi simplu frânte, ci zdrobite, rupte în bucăţi, călcate în picioare. Speranţa Adjunctului de a- i reînvia pe supravieţuitori – foîosind experienţa lor locală pentru a-şi echilibra legiunile de recruţi netestaţi – era, pentru Gamet, din ce în ce mai nerealistă cu fiecare zi care trecea.

Era, de asemenea, clar că lui Blistig îi păsa puţin că lui Gamet făcea rapoarte zilnice către Adjunct şi se putea aştepta în mod rezonabil ca tiradele lui să fi fost transmise lui Tavore, în detalii vinovate. Prin urmare, comandantul a fost de două ori norocos că Gamet nu spusese încă nimic despre ele Adjunctului, făcând o extremă concizie în debriefing-urile sale şi păstrând observaţiile personale la minimum.

în timp ce cuvintele lui Blistig s-au îndepărtat, Gamet a oftat pur şi simplu şi s-a apropiat de căruţă pentru a privi de sus la bătrânul beat întins pe patul

lui. Soldaţii s-au dat înapoi cu un pas, ca şi cum Pumnul ar fi purtat o contagiune. – Deci, spuse Gamet târâtor, acesta este Squint. Omul care l-a ucis pe Coltaine...

— A fost o milă, răsti unul dintre gardieni.

— în mod clar, Squint nu crede asta.

Nu a existat niciun răspuns la asta. Blistig a ajuns lângă Pumnul. – în regulă, a spus el echipei sale, ia-l şi fă-l curăţat – şi sub cheie.

— Da, domnule.

Câteva clipe mai târziu, căruciorul era tras. Gamet s-a confruntat din nou cu Blistig. – Planul tău destul de nesubtil de a te dezlipi de rang, de a fi înlănţuit în fier şi de a fi trimis înapoi la Unta cu prima navă, nu va reuşi, comandante. Nici Adjunctului, nici mie nu-i pasă deloc de starea ta fragilă. Ne pregătim să ducem un război şi pentru asta vei fi nevoie de tine. Tu şi fiecare dintre soldaţii tăi cu faţa mototolită.

— Mai bine am muri cu restul...

'Dar nu ai facut-o. Avem trei legiuni de recruţi, comandante. Cu ochii deschişi şi tânăr, dar gata să verseze sângele din Severi

Cities. întrebarea este, ce intenţionaţi să le arătaţi tu şi soldaţii tăi?

Blistig se uită cu privirea. – Adjunctul îl transformă pe căpitanul gărzii casei ei într-un pumn, iar eu ar trebui să...

— Armata a patra, se răsti Gamet. „în Compania 1 la începutul ei. Războaiele Wickan. Douăzeci şi trei de ani de serviciu, comandante. L-am cunoscut pe Coltaine când încă sareai pe genunchiul mamei tale. Am luat o lance prin piept, dar m-am dovedit prea incapatanat sa mor. Comandantul meu a fost destul de amabil să mă retragă într-o poziţie sigură în Unta. Da, căpitan al gărzii din Casa Paran. Dar l-aş fi câştigat al naibii de bine!

După un moment lung, un rânjet ironic îi răsuci gura lui Blistig. – Deci eşti la fel de fericit să fii aici ca şi mine. Gamet se strâmbă, nu răspunse. Cei doi Malazani s-au întors la cai.

Legănându-se pe şa, Gamet spuse: „Ne aşteptăm la ultimul transport de trupe de pe insula Malaz la ceva vreme astăzi. Adjunctul vrea ca toţi comandanţii să fie adunaţi în camerele ei de consiliu la al optulea clopot.

— în ce scop? întrebă Blistig.

Dacă aş avea cum să te văd desenat şi stropit . – Doar fii acolo, comandante.

Vasta gura de vărsare a râului Menykh era un vârtej maro, turgit, care ajungea la o jumătate de legă în golful Aren. Rezemat de balustrada tribord a transportului, chiar în spatele castelului, Strings studie apa agitată de dedesubt, apoi îşi ridică privirea către oraşul de pe malul de nord al râului.

Se frecă de perii de pe maxilarul lung. Nuanţa ruginită a bărbii lui în tinereţe făcuse loc acum gri... ceea ce era un lucru buri în ceea ce îl privea.

Oraşul Aren se schimbase puţin în anii de când îl văzuse ultima oară, cu excepţia lipsei de nave în port. Aceeaşi peliculă de fum atârnă deasupra ei, acelaşi flux nesfârşit de ape uzate târându-se curenţii în Adâncul Căutătorului prin care naviga acum transportul lent, cu grinzi late.

Şapca din piele, proaspăt eliberată, îi zdrobi ceafa; aproape că îi frânsese inima să-l arunce pe cel vechi, împreună cu

haina lui de piele zdrenţuită şi cureaua cu sabie pe care o dezbrăcase de la un gardian Falah'dan care nu mai avea nevoie de ea. De fapt, el nu păstrase decât o singură posesie din viaţa lui anterioară, îngropată în fundul pungii sale, în patul său de sub punte, şi nu avea de gând să permită nimănui să o descopere.

Un bărbat a venit alături de el, s-a sprijinit dezinvolt pe balustradă şi a privit peste apă, spre oraşul care se apropia din ce în ce mai mult.

Strings nu a oferit niciun salut. Locotenentul Ranal a întruchipat cel mai rău din comanda militară Malazan. Născut nobil, comision cumpărat în oraşul Quon, arogant şi inflexibil şi drept şi totuşi să scoată o sabie în mânie. O condamnare la moarte pe jos pentru soldaţii săi şi a fost norocul Domnului că Strings a fost unul dintre acei soldaţi.

Locotenentul era un om înalt, sângele lui Quon era cel mai pur; cu pielea deschisă, cu părul blond, pometii înalţi şi laţi, nasul drept şi lung, gura plină. Strings îi urase la vedere.

— Se obişnuieşte

să-ţi saluţi superiorul, spuse Ranal cu indiferenţă afectată.

— Salutarea ofiţerilor îi face ucişi, domnule.

— Aici pe o navă de transport?

— Tocmai am luat obiceiul, răspunse Strings.

— A fost clar de la început că ai mai făcut asta, soldat. Ranal făcu o pauză pentru a examina degetele suple şi negre ale mâinilor lui înmănuşi. – Hood ştie, eşti suficient de mare ca să fii tatăl celor mai mulţi dintre acei marinari care stau pe punte în spatele nostru. Ofiţerul de recrutare te-a trimis direct – nu te-ai antrenat şi nu te-ai luptat o dată, dar iată-mă, aştept să te accept ca pe unul dintre soldaţii mei.

Strings a ridicat din umeri, nu a spus nimic.

— Acel ofiţer de recrutare, continuă Ranal după o clipă, cu ochii lui albaştri pal aţintiţi asupra oraşului, a spus că a văzut de la început ceea ce încercai să ascunzi. În mod ciudat, ea a considerat-o – tu, mai precis – o resursă valoroasă, chiar atât de mult încât a sugerat să te fac sergent. Ştii de ce mi se

pare ciudat?

— Nu, domnule, dar sunt sigur că îmi veţi spune.

— Pentru că cred că ai fost un dezertor.

Corzile s-au aplecat mult înainte şi au scuipat în apă. „Am întâlnit mai mult de câţiva şi toţi au motivele lor şi nici doi dintre ei la fel. Dar există un lucru pe care toţi au în comun.

— Şi ce este asta?

— Nu-i vei găsi niciodată într-o linie de înrolare, locotenente. Bucuraţi-vă de privelişte, domnule. Se întoarse şi se întoarse spre locul în care ceilalţi puşcaşi marini se întindeau pe puntea din mijlocul navei. Cei mai mulţi îşi reveniseră de mult de răul de mare, totuşi nerăbdarea lor de a debarca era palpabilă. Strings s-a aşezat, şi-a întins picioarele.

— Locotenentul îţi vrea capul pe o farfurie, murmură o voce lângă el.

Strings oftă şi închise ochii, ridicându-şi faţa spre soarele după-amiezii. — Ceea ce vrea locotenentul şi ceea ce primeşte nu este acelaşi lucru, Koryk.

„Ceea ce o să primească este grămada dintre noi chiar aici”, a răspuns semisângele Seti,

dându-şi umerii largi, şuviţe din părul lung şi negru biciuindu- şi faţa cu trăsături plate.

„Practica este de a amesteca recruţii cu veterani”, a spus Strings. – în ciuda a tot ceea ce ai auzit, în acel oraş de acolo sunt supravieţuitori ai Lanţului de Câini. Am auzit că o întreagă navă de puşcaşi marini răniţi şi Wickan a trecut. Şi există Garda Aren şi Lamele Roşii. Un număr de nave maritime de coastă au intrat şi ele. în cele din urmă, există flota amiralului Nok, deşi îmi imaginez că va dori să-şi păstreze propriile forţe intacte.

'Pentru ce?' întrebă un alt recrut. – Ne îndreptăm spre un război în deşert, nu-i aşa?

Strings aruncă o privire spre ea. înfricoşător de tânăr, amintindu-i de o altă tânără care mărşăluise alături de el cu ceva timp în urmă. Tremura uşor, apoi spuse: – Adjunctul ar trebui să fie un prost ca să dezbrace flota. Nok e gata să înceapă recucerirea oraşelor de coastă – ar fi putut începe cu luni în urmă. Imperiul are nevoie de porturi sigure. Fără ele

am terminat pe acest continent.

— Ei bine, mormăi tânăra, din câte *am* auzit, acest Adjunct ar putea fi exact ceea ce ai spus, bătrâne. Hood ştie că este născută nobilă, nu-i aşa?

Strings pufni, dar nu spuse nimic, închizând din nou ochii. Era îngrijorat că fata ar putea avea dreptate. Apoi, din nou, acest Tavore era sora căpitanului Paran. Iar Paran arătase o coloană vertebrală în Darujhistan. Cel puţin, nu era un prost.

— Oricum, de unde ai primit numele „Strings”? întrebă tânăra după o clipă.

Fiddler zâmbi. – Povestea asta e prea lungă pentru a fi spusă, fetiţă.

Mănuşile ei se trântiră în jos pe blatul mesei, ridicând un nor de praf. Armura foşnind, transpiraţia îmbibă căptuşeala de dedesubt dintre sânii ei, îşi desfăcu casca şi, când femeia sosi cu vasul de bere, trase scaunul şocat şi se aşeză.

Mesager de arici de stradă. Livrând o fâşie mică de mătase verde care purta, scrise cu o mână fină, cuvintele Malazan: *Taverna Dansatorului, amurg* . Lostara Yil era mai mult

iritat decât intrigat.

Interiorul Tavernei Dansatorului era alcătuit dintr-o singură cameră, cei patru pereţi făcând o oarecare pretenţie antică de tencuială văruită, rămăşiţele din care acum se lipeau de cărămizile de chirpici în pete deformate, pătate de vin, ca o hartă a paradisului beţivilor. Tavanul jos putrezea chiar în faţa ochilor proprietarului şi patronului, praful cernându-se în nori luminaţi de soarele jos, care aruncau fluxuri de lumină prin obloanele ferestrei din faţă. Deja, suprafaţa cu fire de spumă a berii din vasul din faţa ei avea un luciu tern.

Nu mai erau decât alţi trei patroni, doi aplecaţi asupra unui joc de aşchii la masa cea mai apropiată de fereastră, iar un barbat singuratic, murmurând, semiconştient, s-a prăbuşit de perete lângă şanţul de pis.

Deşi devreme, căpitanul Lamei Roşii’era deja nerăbdător să vadă sfârşitul acestui mister patetic, dacă mister era menit să fie. Nu avea nevoie decât de un moment pentru a-şi da seama cine fusese cel care organizase această întâlnire

clandestină. Şi în timp ce o parte din ea era încălzită de gândul că-l va revedea – cu toate afecţiunile şi aerele lui, era destul de frumos – ea avea suficiente responsabilităţi cu care să se lupte ca ajutor al lui Tene Baralta. Până acum, Lamele Roşii erau tratate ca o companie diferită de armata punitivă a Adjunctului, în ciuda faptului că erau puţini soldaţi disponibili cu experienţă reală de luptă... *şi chiar mai puţini cu coloana vertebrală pentru a folosi această experienţă.*

Apatia dezordonată răspândită în Garda Aren a lui Blistig nu a fost împărtăşită de Lamele Roşii. Kin se pierduse în Lanţul de Câini şi asta avea să fie răspuns. *Daca ...*

Adjunctul era Malazan – un necunoscut pentru Lostara şi restul Lamelor Roşii; chiar şi Tene Baralta, care o întâlnise faţă în faţă de trei ori, a rămas incapabil să o evalueze, să-i ia măsura. Tavore avea încredere în Lamele Roşii?

Poate că adevărul este deja în faţa noastră. încă nu a dat nimic companiei noastre. Facem parte din armata ei? Li se va permite Lamelor Roşii să lupte cu

Vârtejul? întrebări fără răspunsuri. Şi aici stătea, pierzând timpul – Uşa s-a deschis.

O mantie cenuşie strălucitoare, piele cu tentă verde, piele întunecată, lustruită de soare, un zâmbet larg şi primitor. – Căpitanul Lostara Yil! Sunt încântat să te văd din nou. Se apropie cu paşi mari, alungat-o pe fetiţa care se apropia, cu o mişcare obişnuită a unei mâini înmănuşate. Aşezându-se pe scaunul vizavi de ea, ridica două pahare de cristal care păreau să apară de nicăieri şi le aşeză pe masa prăfuită. A urmat o sticlă neagră, cu gâtul lung şi strălucitoare. – Vă sfătuiesc cu tărie să nu beţi bere locală în acest local, draga mea. Acest vintage se potriveşte mult mai bine cu ocazia. De pe versanţii sudici ai Grisului, însorit, unde cresc cei mai buni struguri pe care i-a văzut această lume. A mea este o părere informată, vă întrebaţi? Cu siguranţă că da, fetiţă, deoarece deţin un interes majoritar în podgorii respective…

— Ce vrei de la mine, Pearl?

A turnat vinul de

culoare magenta în pahare, cu zâmbetul neclintit. „Plănut de sentimentalism, m-am gândit că ne-am putea ridica ochelarii în vremurile vechi. Desigur, erau vremuri destul de chinuitoare; cu toate acestea, am supravieţuit, nu-i aşa?

— O, da, răspunse Lostara. – Şi ai mers pe drumul tău, spre o glorie mai mare, fără îndoială. în timp ce eu am intrat direct într-o celulă.

Gheara oftă. – Ei bine, consilierii bietului Pormqual l-au dezamăgit foarte mult, vai. Dar acum văd că tu şi colegii tăi Red Blades sunteţi liberi încă o dată, armele vi s-au întors, locul dvs. în armata Adjunctului este sigur...

'Nu chiar.'

Pearl a arcuit o sprânceană elegantă.

Lostara a strâns paharul şi a băut o gură, abia observându-i gustul. – Nu am avut nicio indicaţie despre dorinţele Adjunctului faţă de noi.

— Ce ciudat!

încruntat, căpitanul spuse: – Destul de jocuri – cu siguranţă ştii mult mai multe despre asta decât noi...

— Vai, trebuie să vă dezabuzez de această idee.

Noul Adjunct este la fel de insondabil pentru mine ca ea pentru tine. Eşecul meu a fost să fac presupuneri că ea se va grăbi să repare daunele făcute ilustrei tale companii. Pentru a lăsa fără răspuns întrebarea cu privire la loialitatea Lamelor Roşii... Pearl sorbi din vin, apoi se lăsă pe spate. – Ai fost eliberat din închisori, ţi-au fost returnate armele – ţi s-a interzis să părăseşti oraşul? De la sediu?

— Numai camerele ei de consiliu, Pearl.

Expresia Ghearei s-a luminat. – Ah, dar în asta nu eşti singur, draga mea. Din câte am auzit, în afară de cei câţiva aleşi care au însoţit-o din Unta, Adjunctul nu a vorbit cu nimeni deloc. Cred, totuşi, că situaţia este pe cale să se schimbe.'

'Ce vrei să spui?'

— Păi, doar că va exista un consiliu de război în seara asta, unul la care a fost invitat fără îndoială comandantul tău, Tene Bar alta, precum şi comandantul Blistig şi o mulţime de alţii a căror apariţie probabil îi va surprinde pe toţi. Apoi a tăcut, cu ochii lui verzi ţinându-se la ea.

Lostara clipi încet. – Aşa fiind, trebuie să mă întorc la Tene Baralta...

— O concluzie corectă, fetiţă. Mi-e teamă, din păcate, greşit.

— Explică-te, Pearl.

S-a aplecat încă o dată în faţă şi i-a completat băutura. 'încântat să. Oricât de recalcitrant a fost Adjunctul, am reuşit să am ocazia să-i prezint o cerere, pe care ea a aprobat-o.

Vocea lui Lostara era plată. – Ce fel de cerere?

— Ei bine, sentimentalismul este blestemul meu, aşa cum am menţionat mai devreme. Frumoase sunt amintirile mele despre tine şi cu mine lucrând împreună. Atât de îndrăgostit, de fapt, încât te-am cerut să fii, uhm, consilierul meu. Desigur, comandantul tău a fost informat...

— Sunt căpitan în Red Blades! se răsti Lostara. – Nici o Gheară, nici un spion, nici un murmur... Ea muşcă cuvântul înapoi.

Pearl făcu ochii mari. „Sunt profund rănit. Dar suficient de mărinimos în această seară pentru a-ţi scuza ignoranţa. Deşi s-ar putea să nu găseşti nicio distincţie între arta asasinarii şi noţiunea crudă de crimă, te asigur că una există. Oricum ar fi, permiteţi-mi să Vă potolesc

temerile – sarcina care ne aşteaptă pe tine şi pe mine nu va implica partea mai îngrozitoare a chemării mele. Nu într- adevăr, fetiţă, nevoia mea de tine în acest efort viitor depinde în întregime de două dintre numeroasele tale calităţi. Familiaritatea ta ca nativ din Şapte oraşe, unul. Iar cealaltă – şi mai vitală – loialitatea ta de necontestat faţă de Imperiul Malazan. Acum, deşi nu ai putea în niciun fel să argumentezi veridicitatea primei, acum ţine de tine să-ţi reafirmi pretenţia faţă de cea din urmă.

Ea se uită lung la el, apoi dădu încet din cap. 'înţeleg. Foarte bine, vă stau la dispoziţie.

Pearl a zâmbit încă o dată. 'Minunat. Credinţa mea în tine a fost absolută.

— Care este această misiune pe care trebuie’să ne angajăm?

„Detaliile vor fi disponibile după ce vom avea interviul nostru personal cu Adjunct în această seară”.

Ea se îndreptă. – Habar n-ai, nu?

Zâmbetul i s-a lărgit. – Emoţionant, da?

— Deci nu ştii dacă va implica asasinat...

'Asasinat? Cine ştie? Dar crima? Cu siguranţă nu. Acum, bea, fată. Trebuie să mergem spre palatul defunctului Pumn înalt. Am auzit că Adjunctul are prea puţină toleranţă pentru întârzieri.

Toată lumea sosise devreme. Gamet stătea lângă uşa prin care avea să apară Adjunctul, cu spatele la perete, cu braţele încrucişate. în faţa lui, staţionaţi în camera de consiliu lungă, cu tavanul jos, se aflau cei trei comandanţi care fuseseră adunaţi pentru primul set de întâlniri din această seară. Următoarele câteva clopote, cu toată orchestraţia care le conducea, promiteau a fi interesante. Cu toate acestea, odată căpitanul Casei Paran se simţea oarecum intimidat.

Fusese un soldat obişnuit cu ani în urmă, nu unul care să se regăsească în consilii de război. Nu era prea puţin liniştit în această nouă manta de Pumn, pentru că ştia că meritul nu avea nimic de-a face cu obţinerea titlului. Tavore îi cunoştea, se obişnuise să-l comandă, să-i lase sarcinile de organizare, aranjarea programelor... dar pentru o

gospodărie nobilă. Cu toate acestea, părea că intenţiona să-l folosească într-un mod identic, de data aceasta pentru întreaga Armată a Paisprezecea. Ceea ce l-a făcut administrator, nu Pumn. Un fapt de care nimeni prezent în această cameră nu ştia.

Nu era obişnuit cu jena pe care o simţea şi recunoscu că fanfaşul pe care îl afişa adesea nu era altceva decât o reacţie bruscă la propriul sentiment de inadecvare. Deocamdată, însă, nu se simţea capabil să se descurce nici măcar cu neîncrederea, cu atât mai puţin supărarea. Amiralul Nok stătea la o jumătate de duzină de paşi depărtare, într-o conversaţie liniştită cu impunătorul comandant al Lamelor Roşii, Tene Baralta. Blistig stătea întinsă pe un scaun la capătul îndepărtat al mesei cu hărţi, cel mai îndepărtat de locul unde avea să se aşeze Adjunctul odată cu începerea întâlnirii.

Ochii lui Gamet erau atraşi din nou şi din nou spre înalt amiral. în afară de Dujek Onearm, Nok a fost ultimul dintre comandanţii din vremea împăratului. *Singurul amiral care nu s-a înecat*. Odată cu moartea

subită a fraţilor Napan, Urko şi Crust, Nok primise comanda generală a flotelor imperiale. împărăteasa îl trimisese pe el şi o sută şapte dintre corăbiile sale în şapte oraşe când zvonurile de rebeliune atinseseră apogeul. Dacă Pumnul înalt din Aren nu ar fi confiscat efectiv acea flotă în port, Lanţul de Câini al lui Coltaine ar fi putut fi prevenit; într-adevăr, rebeliunea ar putea fi terminată. Acum, sarcina de recucerire promitea a fi un efort lung şi sângeros. Indiferent de sentimentele pe care amiralul le-ar fi putut avea cu privire la tot ceea ce se întâmplase şi tot ce era probabil să vină, el nu dădu nicio indicaţie exterioară, expresia lui rămânând rece şi impersonală.

Tene Baralta a avut propriile sale nemulţumiri. Lamele Roşii fuseseră acuzaţi de trădare de Pormqual, chiar dacă una dintre companiile lor lupta sub comanda lui Coltaine şi a fost anihilata. Prima comandă a lui Blistig odată ce Pumnul înalt a părăsit oraşul fusese eliberarea lor. Ca şi în cazul supravieţuitorilor Lanţului

de Câini şi Gărzii Aren, Adjunctul moştenise prezenţa lor. întrebarea ce să facă cu ei – ce sa facă cu ei toţi – era pe cale să primească un răspuns.

Gamet şi-ar fi dorit să le poată alina preocupările, dar adevărul era că Tavore nu fusese niciodată liberă cu gândurile ei. Pumnul habar n-avea ce va aduce seara asta.

Uşa s-a deschis.

La fel ca şi stilul ei, hainele lui Tavore erau bine făcute, dar simple şi practic incolore. O potrivire cu ochii ei, cu dungile cenuşii din părul ei roşcat, tăiat scurt, cu trăsăturile ei neînduplecabile şi neprevăzute. Era înaltă, oarecum lată în şolduri, cu sânii uşor supradimensionaţi pentru ramă. Sabia otatarală a biroului ei avea teacă la centură – singurul indiciu al titlului ei imperial. O jumătate de duzină de suluri erau băgate sub un braţ.

„Stai sau stai cum vrei”, au fost primele ei cuvinte în timp ce se îndrepta spre scaunul ornamentat al Pumnului înalt.

Gamet i-a urmărit pe Nok şi Tene Baralta îndreptându-se spre scaune

de la masă, apoi i-a urmat.

Spatele drept, Adjunctul stătea aşezat. Ea a pus sulurile în jos. – Dispoziţia Armatei a Paisprezecea este subiectul acestei întâlniri. Rămâi în compania noastră, amiral Nok, te rog. întinse mâna spre primul sul şi îi strecură legăturile. – Trei legiuni. Al 8-lea, al 9-lea şi al 10-lea. Pumnul Gamet va comanda al 8- lea. Pumnul Blistig, al 9-lea, şi Pumnul Tene Baralta, al 10-lea. Alegerea ofiţerilor sub fiecare comandă respectivă este la discreţia fiecărui Pumn. Vă sfătuiesc să alegeţi cu înţelepciune. Amirale Nok, detaşează-l pe comandantul Alardis de nava ta amiral. Acum e responsabilă de Garda Aren. Fără pauză, întinse mâna la un al doilea pergament. – în ceea ce priveşte supravieţuitorii Lanţului de Câini şi diversele elemente neataşate pe care le avem la dispoziţie, unitaţilejor sunt acum dizolvate. Au fost reatribuiţi şi dispersaţi în cele trei legiuni. în cele din urmă, îşi ridică privirea – şi dacă observă şocul de pe feţele pe care le văzu Gamet, un şoc pe care îl împărtăşea, l-a ascuns bine. „Peste trei zile, o să vă trec

în revistă trupele. Asta e tot.'

într-o tăcere amorţită, cei patru bărbaţi se ridicară încet.

Adjunctul făcu semn către cele două suluri pe care le aşternuse. – Pumnul Blistig, ia astea te rog. Tu şi Tene Baralta aţi putea dori să vă reuniţi din nou întruna din camerele laterale, pentru a discuta detaliile noilor voastre comenzi. Pumnul Gamet, te poţi alătura lor mai târziu. Deocamdată, rămâi cu mine. Amiral Nok, vreau să vorbesc cu dumneavoastră în privat mai târziu în această seară. Vă rog să vă asiguraţi că sunteţi la dispoziţia mea.

Bărbatul înalt şi în vârstă şi-a dres glasul. – Voi fi în sala de mese, Adjunct.

'Foarte bun.'

Gamet i-a urmărit pe cei trei bărbaţi plecând.

De îndată ce uşile se închiseră, Adjunctul se ridică de pe scaun. Se îndreptă spre tapiseriile străvechi, ţesute, care se întindeau pe lungimea unuia dintre pereţi. – Modele extraordinare, Gamet, nu crezi? O cultură obsedată de complexităţi. Ei bine, îl înfruntă ea, asta s-a încheiat

cu o uşurinţă neaşteptată. Se pare că avem câteva momente înaintea următorilor noştri oaspeţi.

— Cred că au fost prea şocaţi ca să răspundă, Adjunct. Stilul imperial de comandă include de obicei discuţii, argumente, compromisuri...

Singurul ei răspuns a fost un scurt zâmbet pe jumătate, apoi şi-a întors atenţia asupra ţesăturilor. – Ce ofiţeri va alege Tene Baralta, vă imaginaţi?

— Lame roşii, adjunct. Cum vor lua recruţii Malazan...

— Şi Blistig?

— Doar unul părea demn de rangul său – şi acum se află în Garda Aren şi deci nu este disponibil pentru Blistig, răspunse Gamet. – Un căpitan, Keneb...

— Malazan?

— Da, deşi staţionaţi aici, în şapte oraşe. Şi-a pierdut trupele, Adjunct, la renegat, Korbolo Dom. Keneb a fost cel care l-a avertizat pe Blistig despre Mallick Rel...

'Într-adevar. Deci, în afară de căpitanul Keneb?

Gamet clătină din cap. – Momentan mă simt pentru Blistig.

'Tu?'

— Ei bine, nu am spus *ce* simţeam, Adjunct.

Ea l-a înfruntat din nou. 'Milă?'

— O parte din asta, a permis el după o clipă.

— Ştii ce-l deranjează cel mai mult pe Blistig, Pumn?

„Asist la măcel…"

„El poate susţine asta şi speră că tu crezi asta, dar greşeşti să faci asta. Blistig nu a respectat ordinul unui Pumn înalt. El stă în faţa mea, noul său comandant, şi crede că nu am încredere în el. De aici, el trage concluzia că cel mai bine ar fi pentru toţi cei interesaţi dacă l-aş trimite la Unta, să o înfrunte pe împărăteasa. S-a întors din nou, a tăcut.

Gândurile lui Gamet s-au accelerat, dar în cele din urmă a trebuit să concluzioneze că gândurile lui Tavore au continuat la niveluri prea profunde pentru ca el să le poată înţelege. – Ce vrei să-i spun?

— Crezi că vreau să-i spui ceva de la mine? Foarte bine. Poate că îl are pe căpitanul Keneb.

O uşă laterală se deschise şi Gamet se întoarse şi văzu trei Wickan intră. Doi erau copii, al

treilea nu cu mult mai mare. Deşi

Pumnul încă nu i-a întâlnit,

ştia cine trebuie să fie. Nether şi Nil. Vrăjitoarea şi

vrăjitorul. Iar flăcăul cu ei

este Temui, cel mai mare dintre tinerii războinici trimişi de Coltaine cu istoricul

Numai Temui părea mulţumit că fusese chemat în prezenţa Adjunctului. Nil şi Nether erau amândoi neîngrijiţi, cu picioarele goale şi aproape gri cu straturi de murdărie. Părul lung şi negru al lui Nether atârna în funii unsuroase. Tunica din piele de căprioară a lui Nil era cicatrice şi ruptă. Ambii aveau expresii de dezinteres. în schimb, echipamentul de război al lui Temui era imaculat, la fel ca şi masca de vopsea roşie intensă a feţei care denotă durerea lui, iar ochii lui întunecaţi străluceau ca nişte pietre ascuţite în timp ce se atragea atenţia în faţa Adjunctului.

Dar atenţia lui Tavore era pe Nil şi Nether. – Armatei a Paisprezecea nu au magi, spuse eâ. – Prin urmare, acum veţi acţiona în

această calitate.

— Nu, adjunct, răspunse Nether.

„Această chestiune nu este deschisă pentru discuţii...”

Nil a vorbit. „Vrem să mergem acasă”, a spus el. – Spre câmpiile Wickan.

Adjunctul i-a studiat pentru o clipă, apoi, cu privirea neclintită, a spus: „Temui, Coltaine te-a pus la conducerea tinerilor Wickan din cele trei triburi prezente în Lanţul Câinilor. Care este complementul?

„Treizeci”, a răspuns tânărul.

— Şi câţi Wickan au fost printre răniţii transportaţi cu vaporul la Aren?

— Unsprezece au supravieţuit.

— Astfel, patruzeci şi unu în total. Există vrăjitori în compania ta?

— Nu, adjunct.

— Când Coltaine te-a trimis cu istoricul Duiker, a ataşat vrăjitori la compania ta în acel moment?

Ochii lui Temui se îndreptară spre Nil şi Nether pentru o clipă, apoi capul i se smuci într-un semn din cap. 'Da.'

— Si compania ta a

fost dizolvată oficial, Temui?

'Nu';

— Cu alte cuvinte, ultima comandă pe care Coltaine ţi-a dat-o încă se obţine. Se adresă încă o dată lui Nil şi Nether. – Cererea dumneavoastră este respinsă. Am nevoie atât de tine, cât şi de lăncierii Wickan ai căpitanului Temui.

— Nu vă putem da nimic, răspunse Nether. – Spiritele vrăjitorilor din noi sunt tăcute, a adăugat Nil. Tavore clipi încet în timp ce continua să-i privească. Apoi ea a spus: „Va trebui să găseşti un mijloc de a-i trezi încă o dată. În ziua în care vom încheia lupta cu Sha'ik şi Vârtejul, mă aştept să vă folosiţi vrăjitoria pentru a apăra legiunile. Căpitane Temui, eşti cel mai mare dintre Wickanii din compania ta?

— Nu, adjunct. Sunt patru războinici ai Câinelui Nebun, care se aflau pe nava care transporta răniţii.

— îi supără comanda ta?

Tânărul se trase mai drept. – Nu, a răspuns el, mâna dreaptă aşezându-se pe mâna unuia dintre cuţitele lui lungi. Gamet

tresări şi îşi întoarse privirea.

— Voi trei sunteţi concediaţi, spuse Adjunctul după o clipă. Temui a ezitat, apoi a vorbit. „Adjunct, compania mea doreşte să lupte. Să fim ataşaţi de legiuni?

Tavore îşi înclină capul. – Căpitane Temui, câte veri ai văzut?

'Paisprezece.'

Adjunctul dădu din cap. – în prezent, căpitane, trupele noastre călare sunt limitate la o companie de voluntari Seti, cinci sute în total. în termeni militari, ei sunt cavalerie uşoară în cel mai bun caz, cercetaşi şi fugiţi în cel mai rău caz. Nimeni nu a văzut bătălie şi nimeni nu este cu mult mai în vârstă decât tine. Propria ta comandă este formată din patruzeci de Wickan, toţi cu excepţia patru mai tineri decât tine. Pentru marşul nostru spre nord, căpitane Temui, compania dumneavoastră va fi ataşată anturajul meu. Ca gărzi de corp. Cei mai abili călăreţi dintre Seti vor acţiona ca mesageri şi cercetaşi. înţelege, nu am forţele necesare pentru a organiza o luptă de cavalerie. Armata a Paisprezecea este

predominant infanterie.

— Tactica lui Coltaine...

— Ăsta nu mai este războiul lui Coltaine, se răsti Tavore.

Temui tresări de parcă ar fi fost lovit. A reuşit să încuie din cap, apoi s-a întors pe călcâie şi a părăsit camera. Nil şi Nether l-au urmat o clipă mai târziu.

Gamet răsuflă tremurat. – Băiatul a vrut să aducă veşti bune pentru Wickans.

— Pentru a reduce la tăcere mormăitul celor patru războinici Foolish Dog, spuse Adjunctul, cu vocea încă păstrând un ton de iritare. – Cu adevărat numit. Spune-mi, Pumn, cum crezi că se desfăşoară discuţia dintre Blistig şi Tene Bar alta în acest moment?

Bătrânul veteran mormăi. – Mi-aş imagina cu căldură, adjunct. Probabil că Tene Baralta se aştepta să-şi păstreze Lamele Roşii ca regiment discret. Mă îndoiesc că are mare interes sa comandă patru mii de recruţi Malazan.

— Şi amiralul, cine aşteaptă mai jos în sala de mese?

— De asta, habar n-am, adjunct. Taciturnitatea

lui este o legendă.

— De ce crezi că nu a uzurpat pur şi simplu High Fist Pormqual? De ce a permis anihilarea lui Coltaine şi a celui de-al şaptelea, apoi a propriei armate a lui Pumnul înalt?

Gamet nu putea decât să scuture din cap.

Tavore îl studie încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi se îndreptă încet spre sulurile aflate pe masă. Ea a scos una şi i-a scos legăturile. – împărăteasa nu a avut niciodată motive să pună la îndoială loialitatea amiralului Nok.

— Nici a lui Dujek Onearm, mormăi Gamet pe sub răsuflarea lui. A auzit şi a ridicat privirea, apoi a oferit un zâmbet strâns, de moment. 'Într-adevar. Ne rămâne o întâlnire. Băgând sulul sub un braţ, se îndreptă spre o uşă laterală mică. – Vino.

Camera de dincolo era cu tavanul jos, cu pereţii practic acoperiţi cu tapiserii. Covoarele groase şi-au redus paşii la tăcere când au intrat. O masă rotundă modestă ocupa centrul, sub o lampă cu ulei ornamentată, care era singura sursă de lumină. Era

oa doua uşă vizavi, joasă şi îngustă. Masa era singura piesă de mobilier a camerei.

Tavore lăsă pergamentul pe partea de sus, când Gamet închise uşa în urma lui. Când s-a întors, a văzut că ea era în faţa lui. în ochii ei a apărut o vulnerabilitate bruscă care i-a declanşat o anxietate strânsă în intestin – pentru că era ceva ce nu mai văzuse până acum de la fiica casei Paran. 'Adjunct?'

Ea a rupt contactul, vizibil recuperată. – în această cameră, spuse ea încet, împărăteasa nu este prezentă.

Gamet îi ţinu respiraţia, apoi smuci din cap într-un semn din cap. Uşa mai mică se deschise, iar Pumnul se întoarse şi văzu un bărbat înalt, aproape efeminat, îmbrăcat în gri, cu un zâmbet calm pe trăsăturile sale frumoase, când făcu un pas în cameră. A urmat o femeie blindată – un ofiţer al Lamelor Roşii. Pielea ei era închisă la culoare şi tatuată în stilul Pardu, ochii ei negri şi mari, aşezaţi larg deasupra pometţilor înalţi, nasul îngust şi acvilin. Părea deloc încântată, cu privirea aţintită asupra Adjunctului cu un aer de aroganţă

calculată.

— închide uşa în urma ta, căpitane, îi spuse Tavore Lamei Roşii. Bărbatul îmbrăcat în cenuşiu îl privea pe Gamet, zâmbetul lui devenind uşor îndoielnic.

— Pumnul Gamet, spuse el. – îmi imaginez că îţi doreşti să fii încă în Unta, acea inimă plină de ^viaţă a imperiului, certându-te cu comercianţii de cai în numele Casei Paran. în schimb, iată-te, soldat încă o dată...

Gamet s-a încruntat şi a spus: „Mă tem că nu te cunosc...”

„Poţi să-mi spui Pearl”, a răspuns bărbatul, ezitând asupra numelui, ca şi cum revelaţia lui ar fi fost miezul unei glume vaste de care numai el era conştient. – Şi încântătorul meu însoţitor este căpitanul Lostara Yil, întârziat dintre Lamele Roşii, dar acum, fericit, detaşat în grija mea. Se îndreptă spre Adjunct şi se înclină elaborat. 'La dispoziţia ta.'

Gamet văzu expresia lui Tavore strângându-se fraţial. – Rămâne de văzut.

Pearl se îndreptă încet, bătaia de joc din chipul lui dispărând. – Adjunct, ai

aranjat în linişte, *foarte* în linişte, această întâlnire. Această scenă nu are public, în timp ce sunt o Gheară, amândoi ştim că am suferit, în ultimul timp, nemulţumirea maestrului meu Topper şi a împărătesei, ceea ce a dus la călătoria mea grăbită prin Warrenul Imperial. O situaţie temporară, desigur, dar, totuşi, consecinţa este că în momentul de faţă mă aflu într-un final liber.

— Atunci s-ar putea concluziona, spuse Adjunctul cu grijă, că eşti disponibil, parcă, pentru o întreprindere destul de... privată. Gamet îi aruncă o privire. Zei *de jos! Despre ce este vorba* ? – S-ar putea, răspunse Pearl, ridicând din umeri.

A urmat tăcerea, ruptă în cele din urmă de Lama Roşie, Lostara Yil. – Mă nelinişteşte direcţia acestei conversaţii, a spus ea. – Ca subiect loial al imperiului...

— Nimic din ceea ce urmează nu vă va contesta onoarea, căpitane, răspunse Adjunctul, cu privirea neclintită asupra Perlei. Ea nu a mai adăugat nimic. Atunci Gheara zâmbi pe jumătate. – Ah, acum m-ai făcut curios. Mă bucur să

fiu curios, ştiai asta? Ţi-e teamă că mă voi negocia înapoi în favoarea lui Laseen, pentru că misiunea pe care mi-ai propune căpitanului şi mie nu este, mai exact, în numele împărătesei şi nici, într-adevăr, al imperiului. O abatere extraordinară de la rolul de Adjunct Imperial. Fără precedent, de fapt. Gamet a făcut un pas înainte, „Adjunct-”

Ea a ridicat o mână pentru a-l tăia. – Pearl, sarcina pe care ţi-aş pune ţie şi căpitanului poate contribui, în cele din urmă, la bunăstarea imperiului...

— Ei bine, zâmbi Gheara, pentru asta este o bună imaginaţie, nu-i aşa? Se pot răzui modele în sânge, indiferent cât de uscat a devenit. Recunosc că am o îndemânare nu mică în a atribui o justificare solidă pentru tot ceea ce tocmai am făcut. în orice caz, continuă...

'Nu încă!' se răsti Lostara Yil, exasperarea ei simplă. – în slujba Adjunctului, mă aştept să slujesc imperiul. Ea este voinţa împărătesei. Nu îi sunt permise alte considerente...

— Vorbeşti

adevărat, spuse Tavore. S-a confruntat din nou cu Pearl. – Gheară, cum merge Gheara?

Pearl făcu ochii mari şi aproape că se legăna cu un pas înapoi. – Nu mai există, şopti el.

Adjunctul se încruntă. 'Dezamăgitor. Cu toţii suntem, în acest moment, într- o poziţie precară. Dacă vrei să te aştepţi la onestitate de la mine, atunci nu pot să o fac în schimb?

— Rămân, mormăi Pearl, dezgustându-şi trăsăturile. – Ca larvele de muscă bot sub pielea imperială. Când sondam, ei pur şi simplu sapă mai adânc.

— Cu toate acestea, ele îndeplinesc o anumită... funcţie, spuse Tavore. – Din păcate, nu atât de competent pe cât aş fi sperat.

— Gărgile au găsit sprijin în rândul nobilimii? întrebă Pearl, o strălucire de sudoare acum vizibilă pe fruntea lui înaltă.

Ridicarea din umeri a Adjunctului era aproape indiferentă. – Asta te surprinde?

Gamet aproape că putea vedea gândurile Ghearei năvălindu-se. Grăind şi mai

departe, expresia lui devenind din ce în ce mai uluită şi... consternată. „Pune-i un nume”, a spus el.

— Baudin.

— A fost asasinat în Quon...

— Tatăl era. Nu fiul.

Pearl începu brusc să se plimbe în camera mică. – Şi fiul ăsta, cât de mult seamănă cu ticălosul care l-a născut? Baudin Elder a lăsat cadavrele Ghearei împrăştiate pe alei prin tot oraşul. Vânătoarea a durat patru nopţi întregi...

— Aveam motive să cred, spuse Tavore, că merită numele tatălui său.

Capul lui Pearl se întoarse. – Dar nu mai?

'Nu pot spune. Cred, totuşi, că misiunea lui a mers teribil de prost.

Numele i-a scăpat de pe buzele lui Gamet pe neaşteptate, dar cu o certitudine greu ca o piatră de ancoră: „Felisin”.

Văzu tresărirea în chipul lui Tavore, înainte ca ea să se întoarcă de la toţi trei pentru a studia una dintre tapiserii.

Pearl părea cu mult înainte în gândurile lui. – Când s-a pierdut contactul, domnule^adjunct? Si unde?'

— în noaptea Răscoalei, răspunse ea, cu spatele încă la ei. – Tabăra minieră numită Skullcup. Dar a avut loc o... o pierdere a controlului cu câteva săptămâni înainte de atunci. Făcu un semn spre sulul de pe masă. – Detalii, potenţiale contacte. Arde sulul după ce ai terminat de citit şi împrăştie cenuşa în golf. Ea le-a înfruntat brusc. 'Perla. Căpitanul Lostara Yil. Găseşte-l pe Felisin. Găseşte-mi sora.

Voietul gloatei s-a ridicat şi a căzut în oraşul dincolo de zidurile moşiei. Era Sezonul Putregaiului în Unta şi, în mintea a mii de locuitori, acel putregai era eliminat. începuse Temutul Cull.

Căpitanul Gamet stătea lângă porţi, flancat de trei paznici nervoşi. Făcliile proprietăţii fuseseră stinse, casa din spatele lor fusese întunecată, cu ferestrele închise. Şi în acea structură masivă se înghesuia ultimul copil al lui Paran, părinţii ei plecaţi de la arestările de mai devreme în acea zi, fratele ei pierdut şi probabil mort pe un continent îndepărtat, sora ei – sora ei... nebunia venise din nou în imperiu, cu furia unei

furtuni tropicale...

Gamet nu avea decât doisprezece paznici, iar trei dintre aceştia fuseseră angajaţi în ultimele zile, când liniştea aerului de pe străzi îi şoptise căpitanului că groaza era iminentă. Nu fuseseră emise nicio proclamaţie, nici un edict imperial care să dea viaţă lăcomia şi sălbăticia plebeilor. Nu existau decât zvonuri, care alergau pe străzile, aleile şi pieţele oraşului ca nişte diavoli de praf. – împărăteasa este nemulţumită.

„în spatele putregaiului comandamentului incompetent al armatei imperiale, vei găsi chipul nobilimii”.

„Achiziţia de comisioane este o ciumă care ameninţă întregul imperiu. Este de mirare că împărăteasa este nemulţumită?

O companie de Lame Roşii sosise din şapte oraşe. Ucigaşi cruzi, incoruptibili şi departe de otrava monedelor nobile. Nu a fost greu de imaginat motivul din spatele aspectului lor.

Primul val de arestări fusese precis, aproape subestimat. Echipe în toiul nopţii. Nu fuseseră încălcări cu paznicii casei, nici moşii

prevenite să cumpere timp pentru a ridica baricade sau chiar să fugă din oraş.

Şi Gamet a crezut că ştie cum s-a întâmplat aşa ceva. Tavore era acum adjunctul împărătesei. Tavore ştia… genul ei.

Căpitanul oftă, apoi înaintă cu paşi mari spre uşa mică de la poartă. Trase şurubul greu, lăsă bara de fier să cada cu un zgomot. S-a înfruntat cu cei trei paznici. „Serviciile dumneavoastră nu mai sunt necesare. în groapa crimei îţi vei găsi plata.'

Doi dintre cei trei bărbaţi blindaţi schimbară o privire, apoi, unul dintre ei ridicând din umeri, se îndreptă spre uşă. Al treilea bărbat nu se mişcase. Gamet şi-a amintit că şi-a dat numele Kollen, un nume Quon şi un accent Quon. Fusese angajat mai mult pentru prezenţa lui impunătoare decât pentru orice altceva, deşi ochiul exersat al lui Gamet detectase o anumită… încredere, în felul în care bărbatul îşi purta armura, aparent indiferent la greutatea ei, sugerând o graţie marţială care aparţinea doar unui profesionist, soldat. Nu ştia

aproape nimic despre trecutul lui kollen, dar erau vremuri disperate şi, în orice caz, niciunul dintre^ cei trei noi angajaţi nu fusese permis să intre în casă.

în întunericul de sub buiandrugul porţii, Gamet îl studia acum pe paznicul nemişcat. Prin zgomotul de maree al gloatei dezlănţuite care se apropia din ce în ce mai mult se auziră ţipete stridente, ridicând în noapte un cor disperat. – Uşurează-te, Kollen, spuse el încet. – Sunt patru dintre oamenii mei la douăzeci de paşi în spatele tău, cu arbalete înarmate şi fixate pe spatele tău.'

Bărbatul uriaş îşi înclină capul. – Nouă dintre voi. în mai puţin de un sfert de clopot, vor veni câteva sute de jefuitori şi criminali. Privi încet în jur, parcă ar fi măsurat zidurile moşiei, modestele apărări, apoi şi-a întors privirea neclintită către Gamet.

Căpitanul se încruntă. – Fără îndoială că le-ai fi făcut şi mai uşor pentru ei. Aşa cum este, s-ar putea să le însângerăm suficient din nas pentru a-i
încuraja să caute altundeva.'

— Nu, nu o vei face,

căpitane. Lucrurile vor deveni pur şi simplu... mai dezordonate.'

„ Aşa simplifică împărăteasa lucrurile, Kollen? O poartă descuiată. Gardienii loiali tăiaţi din spate. Ţi-ai şlefuit cuţitul pentru spatele meu?'

— Nu sunt aici la ordinul împărătesei, căpitane.'

Ochii lui Gamet se îngustară.

— Nu i se va întâmpla niciun rău, continuă bărbatul după o clipă. – Cu condiţia să am întreaga ta cooperare. Dar rămânem fără timp.'

„ Acesta este răspunsul lui Tavore? Dar părinţii ei? Nu exista nimic care să sugereze că soarta lor ar fi diferită de cea a celorlalţi care fuseseră adunaţi.'

' Din păcate, opţiunile Adjunctului sunt limitate. Ea este sub o oarecare... supraveghere.'

Ce este planificat pentru Felisin, Kollen sau oricine eşti?'

— O scurtă perioadă în minele otatarale ...

'Ce!?'

„ Nu va fi complet singură. Un tutore o va însoţi. înţelege, căpitane,

asta este, sau gloata de afară.'

Nouă gardieni loiali tăiaţi, sânge pe podele şi pereţi, o mână de servitori copleşiţi de baricade slabe din faţa uşii dormitorului copilului. Apoi, pentru copil... nimeni. —Atunci cine este acest „gardian”, Kollen ?

Bărbatul a zâmbit. – Eu, căpitane. Şi nu, numele meu adevărat nu este Kollen.'

Gamet se apropie de el, până când feţele lor nu erau decât la o lăţime de mână. – Dacă îi vine vreun rău, te voi găsi. Şi nu-mi pasă dacă eşti o Gheară ...

— Nu sunt o Gheară, căpitane. în ceea ce priveşte răul care vine la Felisin, regret să spun că vor fi unele. Nu poate fi ajutat. Trebuie să sperăm că este rezistentă – este o trăsătură Paran, da?'

După o clipă lungă, Gamet se dădu înapoi, resemnat brusc. „Ne omori acum sau mai târziu? '

Sprâncenele bărbatului se ridicară. „Mă îndoiesc că aş putea să reuşesc asta, având în vedere acele arbalete nivelate în spatele meu. Nu, dar trebuie să vă

rog să mă escortaţi acum într-o casă sigură. Cu orice preţ, nu trebuie să permitem copilului să cadă în mâinile gloatei. Pot să mă bazez pe ajutorul tău în asta, căpitane?'

„ Unde este această casă sigură?'

Pe Bulevardul Sufletelor.

Gamet se strâmbă .
Runda Judecăţii. La lanţuri.
Oh, Beru te păzeşte, fetiţă.
Trecu pe lângă Kollen. – O voi trezi.

Pearl stătea la masa rotundă, sprijinindu-se pe ambele mâini, cu capul în jos, în timp ce studia sulul. Adjunctul plecase cu o jumătate de clopot, cu Pumnul pe călcâie ca o umbră deformată. Lostara aşteptă, cu braţele încrucişate, cu spatele lipit de uşa prin care plecaseră Tavore şi Gamet. Ea tăcuse în timpul citirii pergamentului de către Pearl, furia şi frustrarea crescând cu fiecare clipă care trecea.

în cele din urmă, se săturase. „Nu voi avea parte din asta. întoarce-mă la comanda lui Tene Baralta.

Pearl nu ridică privirea.
– Cum vrei, draga mea,

murmură el, apoi adăugă: Desigur, va trebui să te omor la un moment dat, cu siguranţă înainte să te prezinţi comandantului tău. Sunt regulile dure ale eforturilor clandestine, regret să spun.

— De când eşti la îndemnul Adjunctului, Pearl?

— De ce, ridică el privirea şi îi întâlni privirea, de când ea şi-a reafirmat fără echivoc loialitatea faţă de împărăteasă, desigur. Şi-a întors atenţia asupra pergamentului.

Lostara se încruntă. – îmi pare rău, cred că am ratat acea parte a conversaţiei.

— Nu este surprinzător, răspunse Pearl, pentru că se afla *între* cuvintele rostite efectiv. El i-a zâmbit. – Tocmai acolo unde era locul.

Cu un şuierat, Lostara a început să se plimbe, s-a luptat împotriva dorinţei iraţionale de a duce o lamă de cuţit la aceste tapiserii blestemate şi la scenele lor nesfârşite ale gloriilor trecute. – Va trebui să explici, Pearl, mârâi ea.

— Şi asta îţi va uşura suficient conştiinţa pentru a te întoarce lângă

mine? Foarte bine. Resurgerea clasei nobiliare în camerele puterii imperiale a fost neobişnuit de rapidă. într-adevăr, s-ar putea spune în mod nefiresc. Aproape ca şi cum ar primi ajutor, dar *cine* ? ne-am întrebat. Oh, au persistat zvonuri absurde despre întoarcerea Gârgurilor. Şi, din când în când, vreun biet prost care fusese arestat pentru ceva complet fără legătură mergea şi mărturisea că este un Talon, dar erau tineri, prinşi de noţiuni romantice şi de momeala cultelor şi nu numai. S-ar putea să se numească Talons, dar nici măcar nu s-au apropiat de organizaţia reală, de cea a lui Dancer, în care mulţi dintre noi, Claw, aveam experienţă directă. ^

— în orice caz, revenim la problema în discuţie. Tavore este de sânge nobil şi acum este clar că un element cu adevărat ascuns din Talons a revenit să ne chinuie şi a folosit nobilimea. Plasarea agenţilor simpatici în armată şi administraţie – o infiltrare reciproc profitabilă. Dar Tavore este acum Adjunct şi, ca atare,

vechile ei legături, vechile ei loialităţi trebuie să fie rupte. Pearl făcu o pauză ca să bată cu un deget pe sulul aşezat din faţa lui. – Ea ne-a dat Ghearele, căpitane. îl vom găsi pe acest Baudin Tânăr şi de la el vom dezlega întreaga organizaţie.

Lostara nu spuse nimic o clipă lungă. – Atunci, într-un fel, spuse ea, misiunea noastră nu este străină intereselor imperiului până la urmă. Pearl a zâmbit.

— Dar dacă da, continuă Lostara, de ce nu a spus Adjunctul?

— Oh, cred că putem lăsa această întrebare fără răspuns pentru moment...

— Nu, aş vrea să mi se răspundă acum!

Pearl oftă. – Pentru că, draga mea, pentru Tavore, predarea Ghearelor este secundară pentru găsirea noastră pe Felisin. Şi asta *este* străin, şi nu numai străin, ci şi blestemător. Crezi că împărăteasa ar zâmbi acestei mici planuri inteligente, minciuna din spatele acestei demonstraţii prea publice a loialităţii noului Adjunct? Trimiţându-şi sora la minele otatarale! Hood ia-ne pe toţi, asta e o

femeie grea! împărăteasa a ales bine, nu-i aşa?

Lostara se strâmbă. *Bine ales... pe baza a ce, totuşi* ? – într-adevăr, a făcut-o.

— Da, sunt de acord. în orice caz, este un schimb corect – îl salvăm pe Felisin şi suntem răsplătiţi cu un agent principal al Talons. împărăteasa se va întreba fără îndoială ce făceam în primul rând pe Insula Otataral...

— Va trebui să o minţi, nu-i aşa?

Zâmbetul lui Pearl se lărgi. – O vom face amândoi, fetiţă. La fel ca şi Adjunct şi Fist Gamet dacă ar fi vorba de asta. Dacă, desigur, nu accept ceea ce mi-a oferit Adjunctul. Mi-a oferit personal, adică.

Lostara dădu încet din cap. – Sunteţi într-un capăt liber. Da. Din favoarea Clawmasterului şi împărăteasa. Dornic să facă reparaţii. O misiune independentă – te-ai prins cumva de zvonul despre un adevărat Talon şi ai pornit pe urmele lui. Astfel, meritul pentru dezlegarea Gârgurilor este să fie al tău şi numai al tău.

— Sau al nostru,

corectă Pearl. – Dacă aşa doreşti.

Ea a ridicat din umeri. – Putem decide asta mai târziu. Foarte bine, Pearl. Acum, se îndreptă ea lângă el, care sunt aceste detalii pe care Adjunctul ne-a oferit atât de amabil?

Amiralul Nok stătuse cu faţa spre vatră, cu privirea pe cenuşa ei rece. La sunetul deschiderii uşii, se întoarse încet, cu expresia la fel de impasibilă ca întotdeauna.

— Mulţumesc, spuse Adjunctul, pentru răbdare.

Amiralul nu spuse nimic, privirea lui liniştită se îndreptă pentru o clipă spre Gamet.

Ecourile stinse ale clopotului de la miezul nopţii se stingeau abia acum. Pumnul era epuizat, simţindu-se fragil şi împrăştiat, incapabil să întâlnească ochii lui Nok pentru foarte mult timp. în noaptea asta, el fusese puţin mai mult decât animalul de companie al Adjunctului sau, mai rău, un familiar. îmbinată tacit cu planurile ei în cadrul planurilor, lipsită chiar şi de iluzia unei alegeri. Când Tavore îl atrasese pentru prima dată

în anturajul ei, la scurt timp după arestarea lui Felisin, Gamet se gândise pentru scurt timp să scape, dispărând în vechea tradiţie a soldaţilor Malazan care se treziseră în circumstanţe nedorite. Dar nu a făcut-o, iar motivele lui pentru a se alătura nucleului de consilieri ai Adjunctului – nu că ei ar fi fost vreodată invitaţi să consilieze – s-au *dovedit* , după o auto-reflecţie nemiloasă, mai puţin decât lăudabile. Fusese mânat de curiozitatea macabră. Tavore ordonase arestarea părinţilor ei, îşi trimisese sora mai mică în ororile minelor otatarale. *De dragul carierei ei* . Fratele ei, Paran, fusese într-un fel dezamăgit pe Genabackis. Ulterior dezertase. O *jenă, desigur, dar cu siguranţă nu suficientă pentru a justifica reacţia lui Tavore. Cu excepţia cazului în care ...* Existau zvonuri că băiatul ar fi fost un agent al adjunctului Lorn şi că dezertarea lui a dus, în cele din urmă, la moartea femeii în parujhistan. Totuşi, dacă asta ar fi adevărat, atunci de ce şi-a îndreptat împărăteasa privirea regală asupra unui alt copil al

Casei Paran? De ce să facem din *Tavore* noul Adjunct? – Pumnul Gamet. El clipi. Adjunct?'

— Aseză-te, te rog. Aş avea câteva cuvinte finale cu tine, dar pot aştepta deocamdată.

Dând din cap, Gamet se uită în jur până când a văzut scaunul singuratic cu spătar înalt, aşezat pe unul dintre pereţii camerei mici. Părea orice în afară de confortabil, ceea ce era probabil un avantaj, având în vedere oboseala lui.

S-au auzit scârţâituri de rău augur când se aşeză pe scaun şi se strâmbă. – Nu e de mirare că Pormqual nu l-a trimis pe acesta cu toate celelalte, mormăi el.

— Am înţeles, spuse Nok, că nava de transport în cauză s-a scufundat în portul oraşului 'Malaz, luând cu ea prada răposatului Pumnul înalt.

Sprâncenele slăbite ale lui Gamet se ridicară. – Până aici... doar ca să te scufundi în port? Ce s-a întâmplat?'

Amiralul a ridicat din umeri. – Niciunul din echipaj nu a ajuns la mal să spună povestea.

Nici unul?

Nok părea să-şi observe scepticismul, pentru că a

explicat: „Portul Malaz este bine cunoscut pentru rechinii săi. Au fost găsiţi un număr de dori, toţi inundaţi, dar de altfel goali.

Adjunctul a permis, în mod neobişnuit, ca schimbul să continue, făcându-l pe Gamet să se întrebe dacă Tavore a simţit o semnificaţie ascunsă a pierderii misterioase a navei de transport. Acum ea a vorbit. – Rămâne, deci, un blestem ciudat – prăbuşiri inexplicabile, dori goale, echipaje pierdute. Portul Malaz este într-adevăr renumit pentru rechinii săi, mai ales că par a fi capabili să mănânce victimele întregi, fără a lăsa niciun fel de rămăşiţe.

„Există rechini care pot face exact asta”, â răspuns Nok. – Ştiu de cel puţin douăsprezece nave pe fundul noroios al portului în cauză...

„Inclusiv *Twisted* ”, a spus Adjunctul târâtor, „nava amiral a bătrânului împărat, care şi-a strecurat în mod misterios acostele în noaptea de după asasinate, apoi s-a prăbuşit prompt în adâncuri, luând cu ea demonul rezident”.

— Poate că îi place compania, observă Nok. – La

urma urmei, pescarii insulei jură că portul este bântuit. Frecvenţa cu care se pierd plasele...

— Amirale, interveni Tavore, cu ochii aţintiţi pe vatra moartă, eşti tu şi alţi trei. Toţi cei care au rămas.

Gamet se îndreptă încet pe scaun. Alte trei. înaltul Mag Tayschrenn, Dujek Onearm şi Whiskyjack. Patru... zei, asta e tot acum? Tattersail, Bellurdan, Nightchill, Duiker ... atât de mulţi căzuţi -

Amiralul Nok studia pur şi simplu Adjunct. El stătuse împotriva mâniei împărătesei, mai întâi cu dispariţia lui Cartheron Crust, apoi a lui Urko şi a lui Ameron. Indiferent de răspunsurile pe care le-ar fi dat, făcuse cu atâta timp în urmă.

— Nu vorbesc în numele împărătesei, spuse Tavore după o clipă. – Nici nu mă interesează... detalii. Ceea ce mă interesează este... o chestiune de... curiozitate personală. Aş căuta să înţeleg, amirale, de ce au abandonat-o.

Era linişte, umplând camera, crescând spre ceva ca un impas. Gamet se lăsă pe spate şi închise ochii. Ah,

fete, pui întrebări despre... de loialitate, la fel ca cineva care nu a experimentat-o niciodată. îi dezvălui acestui amiral ceea ce poate fi interpretat doar ca un defect critic. Comandi Armata a Paisprezecea, Adjunct, totuşi o faci în mod izolat, ridicând chiar baricadele pe care trebuie să le dai jos dacă vrei să conduci cu adevărat. Ce părere are Nok despre asta acum? Este de mirare că nu ...

— Răspunsul la întrebarea dumneavoastră, spuse amiralul, constă în ceea ce a fost atât o putere, cât şi un defect al... familiei împăratului. Familia pe care a adunat-o pentru a ridica un imperiu. Kellanved a început cu un singur însoţitor -
Dansatorul. Cei doi au angajat apoi o mână de localnici în oraşul Malaz şi s-au apucat să cucerească elementul criminal din oraş – ar trebui să subliniez că acel element criminal sa întâmplat să conducă întreaga insulă. Ţinta lor a fost Mock, conducătorul neoficial al insulei Malaz. Un pirat şi un ucigaş cu sânge rece.

— Cine au fost

aceşti primi angajaţi, amirale?

— Eu, Ameron, Dujek, o femeie pe nume Hawl, soţia mea. Am fost primul poliţist al unui corsar care a lucrat pe căile maritime din jurul insulelor Napan – care tocmai fuseseră anexate de Unta şi care asigurau un punct de plecare pentru invazia planificată a regelui Untan asupra Kartool. Am luat o bătaie şi am intrat şchiopătând în portul Malaz, doar ca nava şi echipajul ei să fie arestaţi de Mock, care negocia un schimb de prizonieri cu Unta. Doar Ameron şi Hawl şi cu mine am scăpat. Un băiat pe nume Dujek a descoperit unde eram adăpostiţi şi ne-a livrat noilor săi angajatori. Kellanved şi Dansatoare.

— Asta a fost înainte să li se acorde intrarea în Deadhouse? întrebă Gamet.

— Da, dar doar doar. Reşedinţa noastră în Deadhouse ne-a răsplătit cu anumite daruri, aşa cum este acum clar evident. Longevitatea, imunitatea la majoritatea bolilor şi... alte lucruri. Deadhouse ne-a oferit şi o bază de operaţiuni inatacabilă. Ulterior, Dancer

ne-a sporit numărul recrutând printre refugiaţii Napani care fugiseră de cucerire: Cartheron Crust şi fratele său, Urko. Şi Surly-Laseen. încă trei bărbaţi urmau să urmeze la scurt timp după aceea. Toc Elder, Dassem Ultor – care era, ca Kellanved, de sânge Dai Honese^- şi un înalt Septarh renegat al Cultului D'rek, Tayschrenn. Şi în sfârşit, Duiker. îi zâmbi pe jumătate lui Tavore. 'Familia. Cu care Kellanved a cucerit insula Malaz. S-a făcut rapid, cu pierderi minime...'

Minimal... – Soţia ta, spuse Gamet.

— Da, ea. După o clipă lungă, a ridicat din umeri şi a continuat: – Ca să-ţi răspund, domnule adjunct. Necunoscut pentru noi ceilalţi, napanii dintre noi erau mult mai mult decât simpli refugiaţi. Surly era din linia regală. Crust şi Urko fuseseră căpitani în flota Napan, o flotă care probabil i-ar fi respins pe Untani dacă nu ar fi fost practic distrusă de o furtună bruscă. După cum s-a dovedit, al lor era un scop singular – să zdrobească hegemonia Untan – şi au plănuit să folosească

Kellanved pentru a realiza asta. Într-un fel, aceasta a fost prima trădare în familie, prima fisură. Se vindecă uşor, se părea, din moment ce Kellanved poseda deja ambiţii imperiale, iar dintre cei doi rivali majori de pe continent, Unta era de departe cel mai înverşunat.

— Amirale, spuse Tavore, văd unde duce asta. Asasinarea lui Kellanved şi a Dansatorului de către Surly a spulberat acea familie în mod irevocabil, dar tocmai aici înţelegerea mea slăbeşte. Surly dusese cauza Napan la penultima concluzie. Cu toate acestea, nu tu, nici Tayschrenn, Duiker, Dassem Ultor sau Toc Elder ai dispărut. Era... *Napans* .

— Cu excepţia lui Ameron, a subliniat Gamet.

Faţa cărnită a amiralului se întinse în timp ce îşi dezvăluia dinţii într-un rânjet lipsit de umor. – Ameron era pe jumătate Napan.

— Deci doar *napanii* au părăsit noua împărăteasă? Gamet se uită la Nok, acum la fel de confuz ca Tavore. – Totuşi, Surly era din linia regală Napan?

Nok nu spuse nimic

mult timp, apoi oftă. – Ruşinea este o otravă feroce şi viguroasă. Pentru a sluji acum noua împărăteasă… complicitate şi condamnare. Crust, Urko şi Ameron nu au fost parte la trădare… dar cine i-ar crede? Cine nu s-a putut abţine să nu-i vadă ca fiind o parte a complotului criminal? Cu toate acestea, în adevăr, ochii lui îi întâlniră pe cei ai lui Tavore, Surly nu ne-a inclus pe niciunul dintre noi în planul ei – nu şi-a putut permite. Avea Gheara şi asta era tot ce avea nevoie.

— Şi unde erau Ghearele în toate astea? întrebă Gamet, apoi s-a blestemat ... a, *zei, prea obosit*…

Ochii lui Nok s-au mărit pentru prima dată în noaptea aceea. – Ai o memorie ascuţită, Pumn.

Gamet îşi strânse fălcile strâns, simţind privirea dură a Adjunctului fixându- se asupra lui.

Amiralul a continuat: „Mă tem că nu am niciun răspuns la asta. Nu am fost în oraşul Malaz în noaptea aceea; nici nu am făcut întrebări celor care au fost. Ghearele au dispărut în esenţă odată cu moartea lui Dancer. S-a crezut larg că

Gheara i-a doborât împreună cu asasinatele lui Dancer şi împăratul.

Tonul Adjunctului a fost brusc scurt. – îţi mulţumesc, amirale, pentru cuvintele tale din această noapte, nu te voi mai ţine.

Bărbatul se înclină, apoi ieşi din cameră.

Gamet aşteptă cu răsuflarea ţintă, pregătită pentru cea mai înverşunată pedeapsă. în schimb, pur şi simplu a oftat. – Ai multă treabă în faţă, Pumn, pentru a-ţi aduna legiunea. Cel mai bine se pensionează acum.

— Âdjunct, recunoscu el, ridicându-se în picioare. El a ezitat, apoi, cu un semn din cap, se îndreptă spre uşă.

— Gamet.

S-a transformat. 'Da?'

— Unde este T'amber?

— Te aşteaptă în camerele tale, adjunct.

'Foarte bine. Noapte bună, Pumn.

— Şi pentru tine, adjunct.

Pe culoarul pietruit central al grajdurilor fuseseră prăvăliţi găleţi cu apă sărată, ceea ce a avut ca efect umezirea prafului şi a înnebunit muştele care muşcă, precum şi a dubla

dublu duhorea de pis al cailor. Strings, stânci chiar în interiorul uşilor, îşi simţea deja sinusurile usturând. Privirea lui cercetătoare a găsit patru siluete aşezate pe suluri de paie legate aproape de capătul îndepărtat, încruntat, Bridgeburner a mutat greutatea rucsacului pe umăr, apoi s-a îndreptat spre el.

„Cine era scânteia strălucitoare căreia îi lipsesc vechile mirosuri de casă?” trase el în timp ce se apropia.

Războinicul pe jumătate Seti pe nume Koryk a mormăit, apoi a spus: „Acela ar fi locotenentul Ranal, care atunci a avut o scuză rapidă să ne părăsească pentru o vreme”. Găsise o clapă de piele de undeva şi tăia şuviţe lungi din ea cu un autocolant de porc cu lamă subţire. Strings mai văzuse tipul lui, obsedat de a lega lucrurile sau, mai rău, de a lega lucrurile de corpul lor. Nu doar fetişuri, ci pradă, echipament suplimentar, smocuri de iarbă sau ramuri cu frunze în funcţie de camuflajul căutat. În acest caz, Strings se aştepta pe jumătate să vadă răsuciri de paie

răsărind de la bărbat.

Timp de secole, Seti au purtat un război prelungit cu oraşele-stat Quon şi Li Heng, apărând pământurile abia locuibile care fuseseră locuinţa lor tradiţională. Depăşiţi numeric fără speranţă şi perpetuu în fugă, ei învăţaseră arta de a se ascunde pe calea grea. Dar ţinuturile Seti fuseseră pacificate de şaizeci de ani; aproape trei generaţii trăiseră în acea graniţă ambivalenţă, ambiguă, care era marginea civilizaţiei. Diferitele triburi s-au dizolvat într-o singură naţiune, tulbure, cu sânge amestecat care ajungea să domine populaţia. Ceea ce se întâmplase cu ei fusese, de fapt, impulsul pentru rebeliunea lui Coltaine şi Războaiele Wickan – pentru că Coltaine văzuse clar că o soartă similară îi aştepta pe propriul său popor.

Strings ajunsese să creadă că nu era o chestiune de bine şi rău. Unele culturi erau orientate spre interior. Alţii erau agresivi. Cei dintâi au fost rareori capabili să-şi apere o apărare împotriva celor din urmă, nu fără a se metamorfoza în alt lucru, un lucru răsucit de exigenţele

disperării şi violenţei. Seti iniţial nici măcar nu călărease cai. Cu toate acestea, acum erau cunoscuţi ca războinici cai, un tip de Wickan mai înalt, cu pielea mai închisă şi mai moros.

Strings ştia puţin despre istoria personală a lui Koryk, dar simţea că poate ghici. Semisângele nu duceau vieţi plăcute. Că Koryk alesese să imite vechile obiceiuri Seti, în timp ce se alătura armatei Malazan ca un marin, mai degrabă decât un războinic cal, a vorbit tomuri despre ciocnirea din sufletul cicatrici al bărbatului.

Aşezându-şi rucsacul, Strings se ridică în faţa celor patru recruţi. – Oricât de mult urăsc sa mărturisesc asta, acum sunt sergentul tău. Oficial, eşti echipă a

4- a, una dintre cele trei echipe aflate sub comanda locotenentului Ranal. Se presupune că echipele a 5-a şi a 6-a sunt pe drum din oraşul cort la vest de Aren. Suntem cu toţii în Compania a 9-a, care constă din trei echipe de infanterie grea, trei de puşcaşi marini şi optsprezece echipe de infanterie medie.

Comandantul nostru este un bărbat pe nume căpitan Keneb – şi nu, nu l-am întâlnit şi nu ştiu nimic despre el. Nouă companii în total, alcătuind Legiunea a 8-a – noi. Al 8-lea este sub comanda lui Fist Gamet, despre care cred că este un veteran care se retrăsese în gospodăria Adjunctului înainte ca ea să devină Adjunct. Făcu o pauză, făcând o strâmbă la feţele uşor vitrate din faţa lui. – Dar nu contează toate astea. Eşti în echipa a 4-a. Mai avem unul care vine, dar chiar şi cu acela, suntem lipsiţi de personal ca echipă, dar la fel sunt şi toţi ceilalţi şi înainte să întrebaţi, nu ştiu motivele pentru asta. Acum, mai sunt întrebări?

Trei bărbaţi şi o tânără stăteau în tăcere, uitându-se la el.

Strings ofta şi arătă spre soldatul nedescris care stătea în stânga lui Koryk. 'Care e numele tău?' el a intrebat.

O privire nedumerită, apoi: – Numele meu adevărat, sergent, sau cel pe care mi l-a dat sergentul de instrucţie din oraşul

Malaz?

Prin accentul bărbatului şi trăsăturile sale palide şi neclintite, Strings îl ştia ca fiind din Li Heng. Aşa fiind, numele său adevărat era probabil o gură: nouă, zece sau chiar cincisprezece nume, toate înşirate împreună. – Cel nou, soldat.

— Tarr.

Koryk a vorbit. – Dacă l-ai fi văzut pe terenul de antrenament, ai înţelege. Odată ce îşi va pune picioarele în spatele scutului al său, l-ai putea lovi cu un berbec şi nu se va clinti.

Strings studie ochii pazi şi placi ai lui Tarr. 'în regulă. Acum eşti caporal Tarr...

Femeia, care mestecase un pai, s-a înecat brusc.

Tuşind, scuipând bucăţi de paie, se uită la Strings cu neîncredere. 'Ce? L? Nu spune niciodată nimic, niciodată nu face nimic decât dacă i se spune, niciodată...

— Mă bucur să aud toate astea, interveni laconic Strings. – Caporalul perfect, mai ales despre a nu vorbi.

Expresia femeii s-a înăsprit, apoi a dezvăluit un mic rânjet în timp ce ea şi-a

întors privirea cu prefăcut dezinteres.

— Şi cum te cheamă, soldat? a întrebat-o Strings.

'Numele meu real-'

— Nu-mi pasă cum te numeai. Niciunul dintre voi. Majoritatea dintre noi primim altele noi şi chiar aşa stau lucrurile.

— Nu am făcut-o, mârâi Koryk.

Ignorându-l, Strings a continuat: – Numele tău, fetiţă?

Dispreţ acru faţă de cuvântul *fată* .

— Sergentul a numit-o Smiles, spuse Koryk.

'Zâmbete?'

— Da. Ea nu o face niciodată.

Ochii îngustându-se, Strings se îndreptă spre ultimul soldat, un tânăr destul de simplu, purtând piele, dar fără armă. 'Şi a ta?'

'Sticla.'

— Cine a fost sergentul tău de instrucţie? le-a cerut celor patru recruţi.

Koryk s-a lăsat pe spate când a răspuns: „Braven Tooth...”

'Braven Tooth! Nenorocitul ăla mai

trăieşte?

— A fost greu de spus uneori, mormăi Smiles.

— Până când i s-a rupt temperamentul, a adăugat Koryk. – întreabă-l pe caporalul Tarr acolo. Braven Tooth a petrecut lângă două clopote bătând în el cu un buzdugan. Nu am putut trece de scut.

Strings se uită cu privirea la noul său caporal. – De unde ai învăţat această abilitate?

Bărbatul a ridicat din umeri. – Nu ştiu. Nu-mi place să fii lovit.

— Ei bine, contraataci vreodată?

Tarr se încruntă. 'Sigur. Când sunt obosiţi.

Strings rămase tăcut pentru o clipă lungă. Braven Tooth – era uluit. Nenorocitul era îngrozit când... când a început toată chestia cu denumirea. Braven fusese cel care începuse. Braven care i-a numit pe majoritatea Bridgeburners. Whiskyjack. Trotts, Mallet, Hedge, Blend, Picker, Toes... Fiddler însuşi evitase un nou nume prin pregătirea sa de bază; Fusese Whiskyjack cel care-l pusese numele, la prima plimbare prin Raraku. El clătină din cap, aruncă o

privire piezişă la Tarr. – Ar trebui să fii un infanterist greu, caporale, cu un asemenea talent. Marinii ar trebui să fie rapizi, ageri, evitând degetul de la picioare ori de câte ori este posibil sau, dacă nu ai de ales, să fie rapid.

— Mă pricep la arbaletă, spuse Tarr, ridicând din umeri.

— Şi un încărcător rapid, a adăugat Koryk. – Asta l-a făcut pe Braven să decidă sa-l facă marine.

Zâmbete au vorbit. – Deci cine a numit Braven Tooth, sergent?

Am făcut-o, după ce ticălosul a lăsat pe unul de-al lui în umărul meu în noaptea ceartei. Cearta pe care toţi am negat mai târziu să fi avut loc. Zei, cu atâţia ani în urmă, acum ... – Habar n-am, spuse el. Şi-a îndreptat atenţia înapoi spre bărbatul pe nume Bottle. – Unde este sabia ta, soldat?

— Nu folosesc unul.

— Ei bine, ce foloseşti?

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Acesta şi acela.'

— Ei bine, Bottle, într-o zi aş vrea să aud cum ai trecut prin antrenamentul de bază fără să ridici o armă... nu, nu acum. Nici

mâine, nici săptămâna viitoare. Deocamdată, spune-mi la ce ar trebui să te folosesc.

— Cercetaşi. Muncă liniştită.

— *Ca în a te strecura în spatele cuiva. Ce faci atunci? îl bate pe umăr? Nu contează.' Omul ăsta îmi miroase a mag, doar că nu vrea să-i facă reclamă. Bine, fii aşa, mai devreme sau mai târziu o vom scăpa de tine .*

— Fac acelaşi tip de muncă, a spus Smiles. îşi puse degetul arătător pe pomul unuia dintre cele două cuţite subţiri de la centură. – Dar termin lucrurile cu astea.

— Deci, sunt doar doi soldaţi în această ţinută care se pot lupta cu degetul de la picioare?

— Ai spus că mai vine unul, a subliniat Koryk.

„Toţi ne descurcăm cu arbalete”, a adăugat Smiles. – în afară de Bottle.

Au auzit voci din afara grajdurilor comandate, apoi au apărut în prag figuri, şase în total, împovărate cu echipament. O voce profundă strigă: „Ai pus şanţul îatrinei *în afara* cazărmii, de dragul lui Hood! Nenorociţii nu te învaţă nimic zilele astea?

— Complimente locotenentului Ranal, spuse Strings.

Soldatul care vorbise era în frunte când echipa se apropia. 'Dreapta. L-am intalnit.'

Da, nu mai trebuie spus nimic despre asta . – Sunt sergent Strings, suntem al patrulea.

— Ei bine, a spus un al doilea soldat, zâmbind prin barba lui stufoasă, roşie, cineva poate număra până la urmă. Aceşti marinari sunt plini de surprize.

— Al cincilea, spuse primul soldat. Pe pielea bărbatului era o turnare ciudată, lustruită, făcându-l pe Strings să se îndoiască de presupunerea sa iniţială că era Falari. Apoi a observat o strălucire identică cu soldatul cu barbă roşie, precum şi pe un bărbat mult mai tânăr. – Eu sunt Gesler, a adăugat primuî soldat. – Sergent temporar al acestei echipe aproape inutile.

Bărbatul cu barbă roşie şi-a aruncat rucsacul pe podea. – Eram gărzi de coastă, eu şi Gesler şi Truth. Sunt Stormy. Dar Coltaine ne-a făcut marini...

— Nu Coltaine,

corectă Gesler. – Căpitane Lull, a fost, Queen îşi adăposteşte bietul suflet.

Strings se uită pur şi simplu la cei doi bărbaţi.

Stormy se încruntă. – Ai o problemă cu noi? întrebă el, cu faţa întunecată.

— Adjutant Stormy, mormăi Strings. – Căpitane Gesîer. Oasele lui Hood zgâie...

„Nu mai suntem nimic din acele lucruri”, a spus Gesler. – După cum am spus, acum sunt sergent, iar Stormy este caporalul meu. Şi restul aici... sunt Truth, Tavos Pond, Sands şi Pella. Adevărul este cu noi de când Hissar şi Pella erau paznici de lagăr la minele otatarale – doar o mână a supravieţuit revoltei de acolo, din câte am înţeles.

— Corzi, nu-i aşa? Ochii mici ai lui Stormy se mijiseră suspicios. îşi dădu un ghiont pe sergent. – Hei, Gesler, crezi că ar fi trebuit să facem asta? Ne-am schimbat numele, vreau să spun. Acest Strings de aici este Old Guard la fel de sigur ca şi eu sunt un demon în ochii dragului meu tată.

— Lasă-l pe ticălos să păstreze orice nume vrea, mormăi Gesler. – în regulă, echipă, găseşte un loc unde

să-ţi arunci lucrurile. Al 6-lea ar trebui să apară oricând, şi locotenentul, de asemenea. Se vorbeşte că suntem cu toţii adunaţi pentru a înfrunta ochii de şopârlă ai Adjunctului într-o zi sau două.

Soldatul Gesler l-a numit pe Tavos Pond – un bărbat înalt, întunecat, cu mustaţă, care probabil că era Korelri – vorbit. – Deci ar trebui să ne lustruim echipamentul, sergent?

„Polonează orice vrei", a răspuns bărbatul dezinteresat, „doar nu în public. Cât despre Adjunct, dacă nu poate face faţă câţiva soldaţi zdrobiţi, atunci nu va rezista mult. Este o lume prăfuită acolo şi cu cât ne amestecăm mai repede cu atât mai bine.

Strings oftă. Se simţea deja may încrezător. S-a confruntat cu propriii soldaţi. – Ajunge stând pe paiul ăla. începeţi să-l răspândiţi pentru a absorbi acest piş de cal. L-a înfruntat din nou pe Gesler. – O vorbă cu tine în privat?

Bărbatul dădu din cap. – Să ne întoarcem afară.

Câteva clipe mai târziu, cei doi bărbaţi stăteau în curtea pietruită a moşiei care găzduise cândva un

negustor local înstărit şi care acum era bivuacul temporar pentru echipele lui Ranal. Locotenentul îşi luase casa potrivită, lăsându-l pe Strings întrebându-se ce a făcut omul cu toate acele camere goale.

Nu spuseră nimic pentru o clipă, apoi Strings zâmbi. – îmi imaginez că lui Whiskyjack îi cade gura, în ziua în care îi spun că ai fost colegul meu sergent în noua Legiune a 8-a.

Gesler se încruntă. – Whiskyjack. El a fost adus la sergent înainte să fiu eu, ticălosul. Amintiţi-vă, apoi am făcut caporal, aşa că la urma urmei l-am bătut.

— JNfumai că acum eşti din nou sergent. în timp ce Whiskyjack este un haiduc. încearcă să învingi asta.

— S-ar putea, mormăi Gesler.

— Ai îngrijorări legate de Adjunct? a întrebat Strings în linişte. Curtea era goală, dar chiar şi aşa...

— Am cunoscut-o, ştii. Oh, e la fel de rece ca limba bifurcată a lui Hood. Ea mi-a confiscat nava.

— Ai avut o navă?

— Prin dreptul de salvare, da. Eu am fost cel

care a adus răniţii lui Coltaine la Aren. Şi acestea sunt mulţumirile pe care le primesc.

— Âi putea oricând sa o loveşti în faţă. Asta e ceea ce ajungi să faci de obicei superiorilor tăi, mai devreme sau mai târziu.

— Aş putea. Ar trebui să trec de Gamet, desigur. Ideea pe care o făceam este următoarea: ea nu a comandat niciodată altceva decât o blestemată de gospodărie nobilă şi iată că i s-au înmânat trei legiuni şi i s-a spus să recucerească un întreg subcontinent. îi aruncă o privire piezişă către Strings. – Nu au fost mulţi Falari care au ajuns în Bridgeburners. Momentul prost, cred, dar a fost unul.

— Da, şi eu sunt el.

După o clipă, Gesler zâmbi şi întinse mâna. 'Şiruri de caractere. Lăutar. Sigur.'

îşi strângeau încheieturile. Pentru Strings, mâna şi braţul celuilalt se simţeau ca o piatră solidă.

— E un han pe stradă, continuă Gesler. „Trebuie să facem schimb de poveşti şi îţi garantez că a mea o are pe a ta de departe”.

— O, Gesler, oftă Strings, cred că ai o surpriză.

CAPITOLUL ŞASE

Am ajuns în vederea insulei, suficient de aproape pentru a privi în adâncuri prin cedrii şi brazii străvechi. Şi părea că în acea întuneric se mişcă, de parcă umbrele copacilor morţi de mult şi căzuţi de mult mai rămâneau, legănându-se şi mişcându-se pe vânturile fantomatice…

Quon Sea Charting Expe

dition of Drift Avalii

Hedoranas

Călătoria spre casă fusese suficientă, chiar dacă doar pentru a reveni pentru ultima oară la locul începuturilor, la reminiscenţe prăbuşite în mijlocul nisipurilor de corali împinse de mare deasupra liniei mareei, a pumnelor de baraci abandonate bătute de nenumărate furtuni în schelete ofilite de lemn. Plase zăceau îngropate în dâre strălucitoare, orbitoare de alb în lumina aspră a soarelui. Şi pista care

coborâse de pe şosea, acoperită acum de ierburi răsucite de vânt... niciun loc din trecut nu a supravieţuit neschimbat şi aici, în acest mic sat de pescari de pe coasta Itko Kan, Hood a mers cu deliberare temeinică şi absolută., lăsând în urma lui un singur suflet.

Cu excepţia singurului bărbat care se întorsese acum. Şi fiica acelui bărbat, care fusese cândva stăpânită de un zeu.

Şi în coliba înclinată care îi adăpostise pe amândoi cândva – acoperişul său ţesut cu frunţi demult dezbrăcat –, cu barca de pescar lată, cu pescaj puţin adânc, aproape arătând acum doar o prora şi o pupa, restul îngropat sub nisipul de corali, tatăl se întinsese şi dormise.

Crokus se trezise la un plâns blând. Ridicându-se, o văzuse pe Apsalar îngenunchind lângă forma nemişcată a tatălui ei. Pe podeaua colibei erau o mulţime de urme de la explorările întâmplătoare din seara precedentă, dar Crokus a remarcat un set în special, amprente mari şi îndepărtate, dar mult prea uşor presate în nisipul

umed. O sosire tăcută în noaptea ce a trecut, traversând camera unică pentru a sta la picioare pătrate lângă Rellock. Unde trecuse după aceea nu lăsase urme pe nisip.

Un fior undui prin Daru. Una era ca un bătrân să moară în somn, dar alta era ca Hood însuşi – sau unul dintre slujitorii săi – să sosească fizic să adune sufletul omului.

Durerea lui Apsalar era liniştită, abia se auzea deasupra şuieratului valurilor de pe plajă, fluierul slab al vântului prin şipcile deformate din pereţii colibei. Ea a îngenuncheat cu capul plecat, cu faţa ascunsă sub părul ei lung şi negru, care atârna atât de potrivit ca un şal. Mâinile ei erau închise în jurul mâinii drepte a tatălui ei.

Crokus nu făcu nicio mişcare spre ea. în lunile în care au călătorit împreună, el ajunsese, în mod pervers, să o cunoască din ce în ce mai puţin.
Adâncurile sufletului ei deveniseră de nepătruns şi orice se afla în inima lui era de altă lume şi... nu chiar uman.

Zeul care a posedat-o – Cotillion, Funia, Patronul

Asasinilor din Casa Umbrei – fusese odată un om muritor, cel cunoscut sub numele de Dansator care stătuse alături de împărat, care se presupune că împărtăşise soarta lui Kellanved la Laseen. mâinile. Desigur, niciunul nu murise în adevăr. în schimb, se înălţaseră. Crokus habar n-avea cum putea să apară aşa ceva. Ascendenţa nu era decât unul dintre nenumăratele mistere ale lumii, o lume în care incertitudinea stăpânia pe toţi zeii şi muritorii deopotrivă şi regulile ei erau impenetrabile. Dar, i se părea, a urca însemna şi a se *preda* . îmbrăţişarea a ceea ce, în toate intenţiile şi scopurile, ar putea fi numit nemurire, era, începuse el să creadă, prevestită de o întoarcere. Nu era soarta unui muritor – soarta, ştia el, era cuvântul greşit, dar nu se putea gândi la altul – nu era, atunci, soarta unui muritor, să îmbrăţişeze viaţa însăşi, aşa cum ar face cineva un iubit? Viaţa, cu toată fragilitatea ei plină, de moment.

Şi viaţa nu poate fi numită primul iubit al unui muritor? Un iubit a cărui îmbrăţişare a fost apoi

respinsă în acel creuzet de foc al ascendenţei?

Crokus se întrebă cât de departe mersese pe acea cale – pentru că era o cale pe care se afla cu siguranţă, această femeie frumoasă nu mai în vârstă decât el, care se mişca într-o tăcere îngrozitoare, cu graţia cumplită a ucigaşului, această ispititoare â morţii.

Cu cât creştea mai îndepărtată, cu atât Crokus se simţea atras mai mult înainte, spre acea margine din interiorul ei. Momeala de a plonja în acel întuneric era uneori copleşitoare, putea, la un moment dat, să-i transforme bătăile inimii frenetice şi să-i aprindă focul sângelui în vene. Ceea ce făcea invitaţia tăcută atât de înspăimântătoare pentru el a fost aparenta indiferenţă cu care ea i-a oferit-o.

Ca *şi cum atracţia în sine ar fi... de la sine înţeles. Nici măcar nu merită recunoscut.* Voia Apsalar să meargă alături de ea pe această cale către ascendent – dacă asta era? Era Crokus pe care îl dorea, sau pur şi simplu... pe cineva, pe oricine?

Adevărul era acesta: îi era frică să se uite în ochii

ei. Se ridică din patul de pat şi şi-a făcut drum în linişte afară. Pe bancuri erau bărci de pescari, pânze albe întinse ca nişte aripioare enorme de rechin, care zburau pe mare dincolo de spărgătoare. Câinii rupseseră odată această zonă a coastei, lăsând doar cadavre, dar oamenii se întorseseră – acolo dacă nu aici. Sau poate că *fuseseră* înapoiaţi, cu forţa. Pământul în sine nu a avut dificultăţi să absoarbă sângele vărsat; setea lui era nediscriminatorie, fidelă naturii pământului de pretutindeni.

Crokus se ghemui şi strânse o mână de nisip alb. A studiat pietricelele de corali în timp ce i-au alunecat printre degete. La urma urmei, pământul îşi face propria moarte. Şi totuşi, acestea sunt adevăruri de care am scăpa, dacă am merge pe această cale. Mă întreb, frica de a muri stă la rădăcina ascendenţei ?

Dacă era aşa, atunci nu ar reuşi niciodată, pentru că, undeva în tot ceea ce se întâmplase, tot ceea ce supravieţuise venind în acest loc, Crokus îşi pierduse frica.

Se aşeză, sprijinindu-şi spatele de trunchiul unui cedru masiv care fusese aruncat pe această plajă – rădăcini şi toate – şi şi-a scos cuţitele. A exersat o schimbare secvenţială a prinderilor, fiecare mână inversând modelul celeilalte şi a privit în jos până când armele – şi degetele lui – au devenit puţin mai mult decât neclarităţi de mişcare. Apoi şi-a ridicat capul şi a studiat marea, care se rostogoleau în depărtare, pânzele triunghiulare derapând dincolo de linia albă de spumă. El a făcut secvenţa din mâna dreaptă aleatorie. Apoi a făcut acelaşi lucru pentru stânga lui. La treizeci de paşi de-a lungul plajei îşi aşteptau alergătorul cu un singur catarg, cu vela lui magenta înţepată, petele slabe de vopsea albastră, aurie şi roşie ale corpului în lumina soarelui. O ambarcaţiune Korelri, plătită cu datorii către o casă de pariuri locală din Kan, pentru că o alee din Kan fusese locul unde Shadowthrone îi trimisese, nu către drumul de deasupra satului, aşa cum promisese el.

Casa de pariuri plătise pe rând datoria către

Apsalar şi Crokus pentru o singură noapte de muncă care se dovedise, pentru Crokus, brutal de înfiorătoare. Un lucru era să exerseze pase cu lamele, să stăpânească dansul mortal împotriva fantomelor imaginaţiei, dar omorâse doi oameni în acea noapte. Desigur, erau ucigaşi, în serviciul unui bărbat care îşi făcea o carieră din extorcare şi teroare. Apsalar nu arătase nicio reţinere în a-şi tăia gâtul, nicio reţinere la stropii de sânge care i-au reperat mâinile şi antebraţele înmănuşi.

Fusese un localnic cu ei, pentru a fi martor la veridicitatea muncii de noapte. După aceea, în timp ce stătea în prag şi se uita în jos la cele trei cadavre, ridicase capul şi întâlnise ochii lui Crokus. Orice vedea el în ele scursese sângele de pe faţa bărbatului.

Până dimineaţă, Crokus căpătase un nou nume. Cutter.

La început o respinsese. Localnicul citise greşit tot ce fusese dezvăluit în spatele ochilor Daru în acea noapte. Nimic aprig. Bariera şocului, care se prăbuşeşte rapid spre auto-condamnare. Uciderea

ucigaşilor era încă crimă, actul ca închiderea de cătuşe între toţi, unind o linie de lungime infinită, de la un criminal la altul, o procesiune din care nu avea nicio scăpare. Mintea lui se retrăsese de la nume, de tot ceea ce însemna el.

Dar asta se dovedise o rectitudine de scurtă durată. Cei doi ucigaşi muriseră într-adevăr – de mâna bărbatului pe nume Cutter. Nu Crokus, nu tânărul Daru, poşeta tăiată – care dispăruse. A dispărut, probabil că nu va mai fi văzut niciodată.

Amăgirea avea un anumit confort, la fel de cavernos în miez ca îmbrăţişarea lui Apsalar noaptea, dar totuşi binevenită.

Cutter şi-ar merge pe calea ei.

Da, împăratul a avut Dansator, da? Un însoţitor, căci era nevoie de un însoţitor. Este nevoie. Acum, ea îl are pe Cutter. Cutter of the Knives, care dansează în lanţurile lui de parcă ar fi fire fără greutate. Cutter, care, spre deosebire de bietul Crokus, îşi cunoaşte locul, îşi cunoaşte sarcina singulară – să o păzească pe spate, să se potrivească cu

precizia ei rece în artele mortale.

Şi acolo stătea adevărul final. Oricine poate deveni un ucigaş. Oricine.

Ea a ieşit din colibă, slăbită, dar cu ochii uscaţi.

îşi înveli cuţitele într-o singură mişcare fluidă, se ridică în picioare şi se îndreptă spre ea.

— Da, spuse ea. – Ce acum?

Din priveliştea ondulată ieşeau stâlpi sparţi de piatră cu mortar. Dintre cei vreo jumătate de duzină aflaţi la vedere, doar doi se ridicau la fel de înalţi ca un bărbat şi niciunul nu stătea drept. Ierburile ciudate şi incolore ale câmpiei s-au adunat în smocuri în jurul bazelor lor, mârâite şi uleioase în aerul cenuşiu şi granulat.

în timp ce Kalam intra în mijlocul lor, tunetul stins al copitelor calului său păru să se întoarcă peste calea lui, ecourile înmulţindu-se până se simţi de parcă călărea în fruntea unei armate călare. A încetinit galopul încărcătorului său, frânându-se în cele din urmă lângă una dintre coloanele bătute.

Aceste santinele tăcute se simţeau ca o intruziune în singurătatea pe care o

căutase. Se aplecă în şa pentru a-l studia pe cel mai apropiat. Părea bătrân, vechi în felul atâtor lucruri din Warren of Shadow, părăsit cu un aer de abandon, sfidând orice şansă pe care ar putea-o avea de a-i discerne funcţia. Nu existau ruine intervenite, nici pereţi de fundaţie, nici gropi de pivniţă sau alte bucăţi unghiulare în pământ. Fiecare stâlp stătea singur, nealiniat.

Examinarea lui s-a fixat pe un inel ruginit înfipt în piatra de lângă bază, de care depindea un lanţ de zale prinse care dispăreau în smocuri de iarbă. După o clipă, Kalam descălecă. Se ghemui, întinzând mâna pentru a-şi închide mâna pe lanţ. O tragere uşoara în sus. Mâna şi antebraţul uscate ale unei creaturi nefericite ridicate din iarbă. Gheare ca un pumnal,' patru degete şi două degete mari.

Restul prizonierului cedase din cauza rădăcinilor, era pe jumătate îngropat sub pământul nisipos, de culoare închisă. Părul galben pal se împleteşte printre firele de iarbă.

Mâna se zvâcni brusc.

Dezgustat, Kalam a

eliberat lanţul. Braţul căzu înapoi la pământ. De la baza stâlpului s-a ridicat un sunet subteran subteran.

îndreptându-se, asasinul s-a întors la cal.

Stâlpi, coloane, cioturi de copaci, platforme, scări care nu duceau nicăieri şi pentru fiecare duzină era unul dintre ei care ţinea un prizonier. Niciunul dintre ei nu părea capabil să moară. Nu în intregime. O, mintea lor murise – majoritatea dintre ele – cu mult timp în urmă. Delirios în limbi, murmurând descântece fără sens, cerşind iertare, oferind chilipiruri, deşi nici unul nu-şi declarase încă, în auzul lui Kalam, propria sa nevinovăţie.

Ca şi cum *mila ar putea fi o problemă fără ea* . îşi împinse din nou calul înainte. Acesta nu era un tărâm pe placul lui. Nu că, într-adevăr, ar fi avut prea multe de ales în această chestiune. Negocierea cu zeii era – pentru muritorul implicat – un exerciţiu de auto-amăgire. Kalam ar prefera să-l lase pe Quick Ben să joace jocuri cu conducătorii acestui warren – vrăjitorul avea avantajul că se bucură de provocare – nu, era mai mult decât atât.

Quick Ben lăsase atât de multe cuţite în atâtea spate – niciunul dintre ele fatal, dar totuşi sigur că va înţepa atunci când era tras, şi tocmai smulgerea vrăjitorului îi plăcea atât de mult.

Asasinul se întreba unde era vechiul lui prieten chiar acum. Nu fuseseră probleme – *nimic nou acolo* – şi, de atunci, nimic altceva decât tăcere. Şi apoi a fost Fiddler. Prostul se înrolase din nou, de dragul lui Hood! *Ei bine, cel puţin ei fac ceva. Nu Kalam, oh, nu, nu Kalam* . Mii trei sute de copii, înviaţi dintr-un capriciu. Ochi strălucitori urmărindu-i fiecare mişcare, cartografiind fiecare pas, memorând fiecare gest – ce i-ar putea învăţa? Arta haosului? De parcă copiii ar avea nevoie de ajutor în asta.

O creastă se întindea în faţă. Ajunse la bază şi îşi duse calul într-un galop blând în sus pe panta.

în plus, Minala părea să aibă totul sub control. O tirană înnăscută, ea a fost, atât în public, cât şi în privat, în mijlocul cuverturii din căbana pe jumătate ruinată pe care^o împărţeau. Şi, în mod

ciudat, descoperise că nu era contrariat faţă de tiranie. în principiu, adică. Lucrurile aveau un mod de a funcţiona de fapt atunci când cineva capabil şi implacabil a preluat controlul. Şi avusese destulă experienţă în primirea ordinelor pentru a nu se supăra de poziţia ei de comandă, între ea şi demonul aptorian, se menţinea o anumită măsură de control, se inculcau o mulţime de abilităţi de viaţă... *ascuns, urmărire, întinderea de ambuscade, întinderea de capcane pentru vânat atât cu două, cât şi cu patru picioare, călărie, scalarea pereţilor, îngheţarea pe loc, aruncarea cuţitului şi nenumărate alte abilităţi de arme, armele în sine donate de conducătorii nebuni ai warrenului – jumătate dintre ele blestemate sau bântuite sau modelate pentru mâini complet neumane* . Copiii s-au apucat de un asemenea antrenament cu un zel înspăimântător, iar sclipirea mândriei din ochii Minalei l-a lăsat pe asasin... înfrigurat.

O armată în devenire pentru Shadowthrone. O perspectivă alarmantă, cel

puţin.

A ajuns la creastă. Şi brusc frâu.

O poartă enormă de piatră depăşea dealul vizavi, stâlpi gemeni acoperiţi de un arc. înăuntrul ei, un zid cenuşiu învolburat. Pe această parte a porţii, vârful înierbat curgea cu nenumărate umbre, fără sursă, de parcă ar fi ţâşnit cumva din portal, doar ca să roiască ca nişte spectre pierdute în jurul pragului său.

— Ai grijă, murmură o voce lângă Kalam.

Se întoarse pentru a vedea o siluetă înaltă, cu glugă şi îmbrăcată, care stătea la câţiva paşi depărtare, flancată de doi Câini. Cotillion şi cei doi favoriţi ai lui, Rood şi Blind. Fiarele stăteau pe căptuşele lor zdrobite, cu ochi grozavi – văzând şi nevăzând – pe portal.

— De ce ar trebui să fiu atent? întrebă asasinul.

— Oh, umbrele de la poartă. Şi-au pierdut stăpânii… dar oricine o va face.

— Deci această poartă este sigilată?

Capul cu glugă se

întoarse încet. „Dragă Kalam, acesta este un zbor din tărâmul nostru? Cât de... ignobil.

— N-am spus nimic să sugerez...

— Atunci de ce se întinde umbra ta atât de dornic înainte?

Kalam îşi aruncă privirea în jos, apoi se încruntă. 'De unde sa stiu? Poate că îşi consideră şansele mai bune în gloata aceea.

— Şanse?

— Pentru emoţie.

'Ah. Frecare, tu? Nu aş fi ghicit niciodată.

— Mincinos, spuse Kalam. – Minala m-a alungat. Dar ştii deja asta, motiv pentru care ai venit să mă găseşti.

— Sunt Patronul Asasinilor, spuse Cotillion. „Nu intermediaz disputele conjugale”.

— Depinde cât de fioroşi devin, nu-i aşa?

— Atunci, sunteţi gata să vă ucideţi?

'Nu. Am făcut doar un punct.

'Care era?'

— Ce cauţi aici, Cotillion?

Zeul a tăcut pentru o clipă lungă. – M-am întrebat adesea, spuse el în cele din

urmă, de ce tu, un asasin, nu aduci nicio închinare patronului tău.

Sprâncenele lui Kalam se ridicară. 'De când te-ai aşteptat? Hood ia-ne, Cotillion, dacă era vorba de adoratori fanatici după care tânjeai, nu ar fi trebuit să te uiţi niciodată la asasini. Prin natura noastră, suntem antitetici noţiunii de supunere – ca şi cum nu ai fi deja conştient de asta. Vocea i s-a stins şi se întoarse pentru a studia silueta încununată de umbră care stătea lângă ei. – Amintiţi-vă, aţi stat lângă Kellanved până la capăt. Dansatorul, se pare, cunoştea atât loialitatea, cât şi servitutea...

'Servitute?' în ton era un indiciu de zâmbet.

— Simplu oportunitate? Asta pare greu de acceptat, având în vedere tot ceea ce aţi trecut voi doi. Afară, Cotillion, ce întrebi?

— Âm întrebat ceva?

— Vrei să te... slujesc, aşa cum ar face un servitor zeul său. O misiune probabil de nerespectat. Ai nevoie de mine pentru ceva, doar că nu ai învăţat niciodată cum să *întrebi*.

Rood se ridică încet de pe coapse, apoi se întinse, lung şi langouros. Capul masiv se întoarse apoi, ochii strălucitori aşezându-se asupra lui Kalam.

— Câinii sunt tulburaţi, murmură Cotillion. – îmi dau seama, a răspuns sec asasinul.

„Am anumite sarcini înaintea mea”, a continuat zeul, „care îmi vor consuma o mare parte din timp pentru viitorul apropiat. în acelaşi timp, anumite alte... activităţi... trebuie întreprinse. Una este să găseşti un subiect loiaî, dar alta este în totalitate să găseşti unul poziţionat convenabil, parcă să fie de folos practic...

Kalam lătră în râs. – Te-ai dus la pescuit după servitori credincioşi şi ţi-ai găsit supuşii lipsiţi.

— Am putea să ne certăm interpretarea toată ziua, spuse Cotillion târâtor.

Era o ironie detectabilă în vocea zeului, care l-a încântat pe Kalam. în ciuda precauţiei sale, el a recunoscut că de fapt îi plăcea Cotillion. *Unchiul* Cotillion, cum îl numea copilul Panek. Cu siguranţă, între Patronul Asasinilor şi Shadowthrone, doar cel

dintâi părea să aibă vreo fărâmă de auto-examinare – şi astfel era de fapt *capabil să* fie umilit. Chiar dacă probabilitatea era într-adevar îndepărtată. – De acord, răspunse Kalam. – Foarte bine, Minala nu are niciun interes să-mi vadă faţa drăguţă pentru o vreme. Lăsându-mă liber, mai mult sau mai puţin...

— Şi fără un acoperiş deasupra capului tău.

— Fără un acoperiş deasupra capului meu, da. Din fericire, nu pare să plouă niciodată pe tărâmul tău.

— Ah, murmură Cotillion, tărâmul *meu* .

Kalam îl studie pe Rood. Fiara nu renunţase la privirea ei constantă. Asasinul devenea nervos sub acea atenţie neclintită. – Este contestată revendicarea ta, a ta şi a lui Shadowthrone?

— Greu de răspuns, murmură Cotillion. – Au fost... tremurături. Agitaţie...'

— După cum ai spus, câinii sunt tulburaţi.

— într-adevăr sunt.

— Vrei să afli mai multe despre potenţialul tău inamic.

'Ne-ar.'

Kalam studie poarta, cu umbrele învolburate în pragul ei. – De unde ai vrea să încep?

— O confluenţă cu propriile tale dorinţe, bănuiesc.

Asasinul aruncă o privire către zeu, apoi dădu încet din cap.

în semi-lumina amurgului, mările s-au calm, pescăruşii care se învârteau din bancuri pentru a se aşeza pe plajă. Cutter făcuse un foc din lemn de plutire, mai mult din nevoia de a face ceva decât din căutarea căldurii, pentru că coasta Kanese era subtropicală, briza oftată de pe margine slabă şi sufocantă. Daru adunase apă din izvorul de lângă capătul potecii şi acum făcea ceai. Deasupra capului, primele stele ale nopţii au pâlpâit în viaţă.

întrebarea lui Apsalar de mai devreme în acea după-amiază rămase fără răspuns. Cutter nu era încă pregătit să se întoarcă în Darujhistan şi nu simţea nimic din calmul la care se aşteptase să urmărească finalizarea sarcinii lor. Rellock şi Apsalar, în cele din urmă, se întorseseră la casa lor, doar pentru a găsi

în el un loc bântuit de moarte, o bântuire care-şi strecurase aroma fatală în sufletul bătrânului, adăugând încă o fantomă acestei şuviţe pustiite. Nu era, acum, nimic pentru ei aici.

Experienţa proprie a lui Cutter aici în Imperiul Malazan a fost, ştia el bine, întortocheată şi incompletă. O singură noapte vicioasă în oraşul Malaz, urmată de trei zile tensionate în Kan, care s-au încheiat cu încă mai multe asasinate. Imperiul era un loc străin, desigur, şi ne puteam aştepta la un anumit grad de discordie între el şi ceea ce era obişnuit în Darujhistan, dar, dacă ceva, ceea ce văzuse despre viaţa de zi cu zi în oraşe sugera un sentiment mai puternic al legalităţii, de ordine si calm. Chiar şi aşa, detaliile mai mici au fost cele care i-au tulburat cel mai mult sensibilitatea, care au întărit faptul că era un străin.

A se simţi vulnerabil nu era o slăbiciune pe care o împărtăşea cu Apsalar. Părea stăpânită de un calm absolut, de o uşurinţă, indiferent unde se afla – încrederea zeului care a stăpânit-o cândva îi lăsase o

amprentă permanentă în sufletul ei. *Nu doar încredere* . Se gândi încă o dată la noaptea în care ea îl omorâse pe bărbatul din Kan. *Abilităţi mortale şi precizia de gheaţă necesară atunci când le folosea* . Şi, şi-a amintit cu un fior, multe dintre propriile amintiri ale zeului au rămas cu ea, ajungând până când zeul fusese un om muritor, fusese Dansator. Printre acestea, noaptea asasinatelor, când femeia care avea să devină împărăteasă îl doborâse pe împărat... şi pe Dansatoare.

Ea dezvăluise atât de mult, cel puţin, o revelaţie lipsită de sentimente, de sentimente, oferită la fel de dezinvolt ca un comentariu despre vreme. Amintiri despre cuţite care muşcă, cu sânge acoperit de praf care se rostogoleşte ca nişte granule pe podea...

A scos oala de pe cărbuni, a aruncat o mână de ierburi în apa aburindă.

Ea plecase la o plimbare, spre vest, de-a lungul plajei albe. Chiar şi când se lăsase amurg, el o pierduse din vedere şi începuse să se întrebe dacă se va întoarce vreodată.

Un buştean s-a aşezat

brusc, aruncând scântei. Marea devenise complet întunecată, invizibilă; nici măcar nu auzea poala valurilor dincolo de focul trosnit. O respiraţie mai rece călărea briza.

Cutter se ridică încet, apoi se întoarse cu faţa spre interior, în timp ce ceva se mişca în întuneric dincolo de lumina focului. – Apsalar?

Nu a existat niciun răspuns. O bătaie slabă sub picioare, de parcă nisipul ar tremura până la trecerea a ceva uriaş... imens şi patruped.

Daru şi-a scos cuţitele, îndepărtându-se de lumina pâlpâitoare.

La zece paşi depărtare, la o înălţime care să se potrivească cu a lui, văzu doi ochi strălucitori, aşezaţi largi, aurii şi aparent lipsiţi de adâncime. Capul şi corpul de sub el erau pete mai întunecate în timpul nopţii, sugerând o masă care l-a lăsat rece pe Cutter.

— Ah, spuse o voce din umbra din stânga lui, băiatul Daru. Blind te-a găsit, bine. Acum, unde este însoţitorul tău?

Cutter îşi înveli încet armele. – Nenorocitul ăla de Hound mi-a dat tresări, mormăi el. – Şi dacă este

oarbă, de ce se uită direct la mine?

— Ei bine, numele ei este un nume greşit. Ea vede, dar nu aşa cum vedem noi. O siluetă îmbrăcată a păşit în lumina focului. 'Mă cunoşti?'

— Cotillion, răspunse Cutter. „Shadowthrone este mult mai scurt”.

— Nu atât de mult, deşi poate că în afecţiunile lui exagerează anumite trăsături.

'Ce vrei?'

— Aş vorbi cu Apsalar, desigur. Aici se simte un miros de moarte... recent, adică...

— Rellock. Tatăl ei. în somn.'

'Nefericit.' Capul cu glugă al zeului se întoarse, de parcă ar fi cercetat vecinătatea, apoi se întoarse înapoi spre Cutter. – Sunt eu patronul tău acum? el a intrebat.

A vrut să răspundă *nu* . Voia să se îndepărteze, să fugă de întrebare şi tot răspunsul lui avea să însemne. Voia să dezlănţuie vitriol la sugestie. – Cred că ai putea fi la asta, Cotillion.

— Sunt... mulţumit, Crokus.

— Acum mă

numesc Cutter.

— Mult mai puţin subtil, dar suficient de apt, presupun. Chiar şi aşa, în vechiul tău nume Daru era un indiciu de farmec mortal. Eşti sigur că nu te vei reconsidera?

Cutter ridică din umeri, apoi spuse: – Crokus nu avea... zeu patron.

'Desigur. Şi într-o zi, un bărbat va ajunge în Darujhistan. Cu un nume Malazan, şi nimeni nu-l va cunoaşte, decât poate după reputaţie. Şi în cele din urmă va auzi poveşti despre tânărul Crokus, un băiat atât de important în salvarea oraşului în noaptea Sărbătorii, cu toţi aceşti ani în urmă. Crokus nevinovat şi nepătat. Aşa să fie... Cutter. Văd că ai o barcă.

Schimbarea de subiect îl tresări uşor, apoi dădu din cap. 'Avem.'

— Aprovizionat suficient?

'Mai mult sau mai puţin. Nu pentru o călătorie lungă, totuşi.

'Nu, desigur că nu. De ce ar trebui să fie? Pot să vă văd cuţitele?

Cutter le-a dezvelit şi le-a dat zeului, cu pomurile înainte.

— Lame decente,

murmură Cotillion. „Bine echilibrat. în ele sunt ecourile priceperii tale, gustul sângelui. Să-i binecuvântez pentru tine, Cutter?

— Dacă binecuvântarea este fără magie, răspunse Daru.

— Nu-ti doreşti nicio investiţie vrăjitorie?

'Nu.'

'Ah. Ai urmat calea lui Rallick Nom.

Ochii lui Cutter se îngustară. Oh, da, şi-ar aduce aminte de el. Când a văzut prin ochii lui Sorry, poate la Phoenix Inn. Sau poate că Rallick şi-a recunoscut patronul... deşi îmi este greu de crezut. – Cred că aş avea dificultăţi să urmez această cale, Cotillion. Abilităţile lui Rallick sunt... au fost...

— Formidabil, da. Nu cred că trebuie să folosiţi timpul trecut când vorbiţi despre Ralhck Nom sau despre Vorcan. Nu, nu am veşti... pur şi simplu o suspiciune. îi dădu cuţitele înapoi. – îţi subestimezi propriile abilităţi, Cutter, dar poate că asta e mai bine.

— Nu ştiu unde a plecat Apsalar, spuse Cutter. – Nu ştiu dacă se întoarce.

— După cum sa dovedit, prezenţa ei s-a dovedit mai puţin vitală decât se aştepta. Am o sarcină pentru tine, Cutter. Sunteţi în măsură să oferiţi un serviciu patronului dvs.?

— Nu este de aşteptat?

Cotillion tăcu o clipă, apoi râse încet. – Nu, nu voi profita de... lipsa ta de experienţă, deşi recunosc o oarecare tentaţie. Să începem lucrurile pe o bază adecvată? Reciprocitate, Cutter. O relaţie de schimburi reciproce, da?

— Dacă ai fi oferit la fel lui Apsalar. Apoi şi-a închis maxilarul.

Dar Cotillion pur şi simplu oftă. – Aş fi avut. Consideră acest nou tact consecinţa unor lecţii dificile.

— Ăi spus reciprocitate. Ce voi primi în schimbul furnizării acestui serviciu?

— Ei bine, din moment ce nu vei accepta binecuvântarea mea sau nicio altă investiţie, recunosc că sunt într-o pierdere. Orice sugestii?'

— Aş dori să mi se răspundă la unele întrebări.

'Într-adevar.'

'Da. De exemplu, de ce

tu şi Shadowthrone aţi plănuit să distrugeţi Laseen şi imperiul? A fost doar o dorinţă de răzbunare?

Zeul părea să tresare în hainele lui, iar Cutter simţi că ochii nevăzuţi se întăresc.

– Vai, spuse Cotillion târâtor, mă forţezi să-mi reconsider oferta.

— Aş şti, continuă Daru, ca să înţeleg ce i-ai făcut... i-ai făcut lui Apsalar.

— Ceri ca zeul tău patron să-şi justifice acţiunile?

— Nu a fost o cerere. Doar o întrebare.' Cotillion nu spuse nimic o clipă lungă.

Focul se stingea încet, jarul pulsând de briza. Cutter simţi prezenţa unui al doilea Hound undeva în întunericul de dincolo, mişcându-se neliniştit.

— Necesită, spuse zeul încet. „Se joacă jocuri şi ceea ce poate părea precipitat ar putea fi puţin mai mult decât o simulare. Sau poate că oraşul însuşi, Darujhistan, ar servi mai bine scopurilor noastre dacă ar rămâne liber, independent. Există straturi de semnificaţie în spatele fiecărui gest, fiecărui gambit. Nu mă voi explica mai mult decât atât, Cutter.

— Regreţi ce ai făcut?

— Chiar eşti neînfricat, nu-i aşa? Regret? Da. Multe, multe regrete. într-o zi, poate, vei vedea singur că regretele sunt ca nimic. Valoarea constă în modul în care li se răspunde.

Cutter se întoarse încet şi se uită în întunericul mării. – Am aruncat moneda lui Oponn în lac, spuse el.

— Şi acum regretaţi fapta?

'Nu sunt sigur. Nu mi-a plăcut... atenţia lor.

— Nu sunt surprins, mormăi Cotillion.

— Mai am o cerere, spuse Cutter, înfruntându-se din nou spre zeu. – Această sarcină pe care mi-o vei încredinţa... dacă sunt atacat în timpul ei, pot să-l invoc pe Blind?

— Câinele? Uimirea era clară în vocea lui Cotillion.

— Da, răspunse Cutter, cu privirea acum asupra fiarei uriaşe. – Atenţia ei... mă mângâie.

— Asta te face mai rar decât ţi-ai putea imagina, muritor. Foarte bine. Dacă nevoia este mare, cheamă-o şi ea va veni.

Cutter dădu din cap. –

Acum, ce ai vrea să fac în numele tău?

Soarele limpezise orizontul când Apsalar se întoarse. După câteva ore de somn, Cutter se ridicase să-l îngroape pe Rellock deasupra liniei mareei. Verifica pentru ultima dată carena bărcii când o umbră a apărut alături de a lui.

— Ai avut vizitatori, spuse ea.

Îşi miji ochii spre ea, cercetându-i ochii întunecaţi, fără adâncime. – Da.

— Şi acum ai un răspuns la întrebarea mea?

Cutter se încruntă, apoi oftă şi dădu din cap. 'Fac. Vom explora o insulă.

'O insulă? Este departe?'

— Mijloc, dar devenind din ce în ce mai departe.

'Ah. Desigur.'

Desigur.

Deasupra capului, pescăruşii strigau în aerul dimineţii în drum spre mare. Dincolo de bancuri, petele lor albe urmau vântul, îndreptâridu-se spre sud-vest.

Cutter şi-a aşezat umărul pe proa şi a împins nava înapoi pe apă. Apoi s-a urcat la bord. Apsalar i s-a

alăturat, făcâridu-şi drum spre timă.

Ce acum ? Un zeu îi dăduse răspunsul lui.

Nu existase nici un apus de soare în tărâmul pe care Tiste Edur îl numea Nascent timp de cinci luni. Cerul era gri, lumina cu nuanţe ciudate şi difuză. Fusese un potop, apoi ploi şi o lume fusese distrusă.

Chiar şi în epavă, totuşi, era viaţă.

O zeci de somn cu picioare late se căţăraseră pe peretele plin de noroi, nici mai puţin de două lungimi de om de la capul contondent până la coada moale. Erau creaturi bine hrănite, cu pântecele lor alb argintiu ieşind în lateral. Pieile lor se uscase şi fisurile erau vizibile într-o pânză împletită peste spatele lor întunecat. Sclipirea ochilor lor mici şi negri era stins sub stratul şifonat al pielii.

Şi părea că acei ochi nu erau conştienţi de solitarul T'lan îmass care stătea deasupra lor.

Ecouri de curiozitate se agăţau încă de sufletul zdrenţuit şi deshidratat al lui Onrack. Articulaţiile scârţâind sub frânghiile înnodate ale ligamentelor, se ghemui lângă somnul cel

mai apropiat. Nu credea că creaturile erau moarte. Cu puţin timp în urmă, aceşti peşti nu posedaseră membre adevărate. El a fost martor, bănuia el, la o metamorfoză.

După o clipă, se îndreptă încet. Vrăjitoria care susţinuse zidul de greutatea imensă a mării noi încă mai ţinea de-a lungul acestei secţiuni. Se prăbuşise în altele, formând breşe largi şi torenţi înspuşi de apă încărcată cu nămol care se năpustesc spre cealaltă parte. O mare de mică adâncime se întindea pe pământul de pe acea parte. Ar putea veni o vreme, bănuia Onrack, când fragmentele acestui zid să fie singurele insule ale acestui tărâm.

Sosirea torenţială a mării îi prinsese pe neprevăzute, împrăştiindu-i în vârtejul ei care se prăbuşeşte. Ceilalţi rude supravieţuiseră, ştiau T'lan Imass şi, într-adevăr, unii găsiseră cumpărături pe acest perete sau pe detritus plutitor, suficiente pentru a-şi recăpăta formele, pentru a se lega încă o dată, astfel încât vânătoarea să poată relua.

Dar Kurald Emurlahn, fragmentat sau de altă

natură, nu era susceptibil de T'lan Imass. Fără un Bonecaster lângă el, Onrack nu şi-a putut extinde puterile lui Tellann, nu şi-a putut ajunge la rudele sale, nu i-a putut informa că a supravieţuit. Pentru cei mai mulţi dintre cei din felul lui, doar asta ar fi fost un motiv suficient pentru... capitulare. Apele agitate din care se târase de curând ofereau o adevărată uitare. Dizolvarea era singura scăpare posibilă din acest ritual etern şi chiar şi printre Logros-Gardienii Primului Tron însuşi-Onrack ştia rude care aleseseră acea cale. Sau mai rau.

Contemplarea războinicului de a alege un sfârşit al existenţei sale a fost de moment. De fapt, era mult mai puţin bântuit de nemurirea lui decât majoritatea T'lan Imass.

La urma urmei, era întotdeauna altceva de văzut.

A detectat mişcare sub pielea celui mai apropiat somn, indicii vagi de contracţie, de conştientizare emergentă. Onrack şi-a scos sabia obsidiană curbată cu două mâini. Majoritatea lucrurilor de care se împiedica de obicei trebuiau

ucise. Ocazional în autoapărare, dar de multe ori pur şi simplu din cauza unei dispreţuri imediate şi probabil reciproce. De mult încetase să se întrebe de ce ar fi trebuit să fie aşa.

De umerii săi masivi atârna pielea putrezită a unui enkar'al, pietriş şi incolor. A fost o achiziţie relativ recentă, veche de mai puţin de o mie de ani. Un alt exemplu de creatură care îl urase la prima vedere. Deşi poate că lama ondulată neagră care leagăna în capul său îi afectase răspunsul. ’

Va trece ceva timp, a considerat Onrack, până când fiara să iasă din piele, îşi coborî arma şi trecu pe lângă ea. Zidul extraordinar al Nascentului, care se întinde pe continent, era o curiozitate în sine. După o clipă, războinicul a decis să meargă pe lungime. Sau cel puţin, până când trecerea lui a fost blocată de o breşă.

începu să meargă, cu picioarele înfăşurate în piele, zgârâindu-se în timp ce le târa înainte, vârful săbiei înscriind o brazdă dezordonată în lutul uscat, în timp ce ieşea din mâna lui stângă. Pâlcuri de noroi se agăţau de cămaşa lui de

piele zdrenţuită şi de curelele de piele ale hamului de arme. Apa lămuroasă şi ciorpantă se infiltrase în diferitele tăieturi şi înţepături de pe corpul lui şi acum se scurgea în nişte scurgeri cu fiecare pas greu pe care îl făcea. Deţinuse o dată o cârmă, un trofeu impresionant din tinereţe, dar acesta fusese spulberat la bătălia finală împotriva familiei Jaghut din Jhag Odhan. O singură lovitură transversală care îi tăiase şi o cincime din craniu, parietal şi temporal, pe partea dreaptă. Femeile Jaghut aveau o forţă înşelătoare şi o ferocitate admirabilă, mai ales când erau încolţite.

Cerul de deasupra lui avea un aspect bolnăvicios, dar cu care se obişnuise deja. Acest fragment din Warrenul Tiste Edur, lung fracturat, era de departe cel mai mare pe care îl întâlnise, chiar mai mare decât cel care înconjura Tremorlor, Casa Azath Odhan. Iar acesta cunoscuse o perioadă de stabilitate, suficientă pentru ca civilizaţiile să apară, pentru ca înţelepţii vrăjitoriei să înceapă să dezlege puterile lui Kurald Emurlahn, deşi

acei locuitori nu fuseseră Tiste Edur.

În mod inactiv, Onrack se întrebă dacă renegatul T'lan Imass pe care îl urmărea el şi rudele lui declanşase cumva rana care a dus la inundarea acestei lumi. Părea probabil, având în'vedere eficacitatea sa evidentă în a le ascunde urmele. Ori asta, ori Tiste Edur se întorseseră, să-şi revendice ceea ce fusese cândva al lor.

într-adevăr, simţea mirosul lui Edur cu pielea cenuşie – trecuseră pe aici şi, de curând, soseau diritr-un alt labirin. Desigur, cuvântul „miros” căpătase un nou sens pentru T'lan Imass în urma Ritualului. Simţurile banale s-au ofilit în cea mai mare parte odată cu carnea. Prin orbitele umbrite ale ochilor săi, de exemplu, lumea era un colaj complex de culori plictisitoare, căldură şi rece şi adesea măsurată printr-o sensibilitate fără greşeală la mişcare. Cuvintele rostite se învârteau în nori mercuriali de respiraţie – dacă vorbitorul ar fi trăit, adică. Dacă nu, atunci sunetul însuşi era detectabil, tremurând prin aer. Onrack simţea sunetul la fel de mult prin vedere, cât şi prin auz.

Şi aşa a devenit conştient de o formă cu sânge cald care se afla la mică distanţă în faţă. Zidul de^ aici se prăbuşi încet. Apa ţâşnea în şuvoaie din fisurile dintre pietrele bombate. în curând, avea să cedeze complet.

Forma nu s-a mişcat. Fusese înlănţuit pe loc.

încă cincizeci de paşi şi Onrack ajunse la ea.

Duhoarea lui Kurald Emurlahn era copleşitoare, uşor vizibilă ca un bazin care înconjoară silueta culcat, suprafaţa ei unduindu-se ca sub o ploaie constantă, dar subţire. O cicatrice adâncă zdrenţuită a stricat fruntea lată a prizonierului sub un pateu fără păr, rana strălucind de vrăjitorie. Era o limbă de metal care să ţină limba bărbatului, dar aceasta se dislocase, la fel ca curelele înfăşurate în jurul capului siluetei.

Ochii cenuşii ardezie se uitau în sus, fără să clipească, la T'lan Imass.

Onrack mâi studie Tiste Edur o clipă, apoi l-a călcat peste bărbat şi a continuat.

O voce zdrenţuită şi ofilită se ridică în urma lui. 'Aştepta.'

Războinicul strigoi făcu o pauză şi privi înapoi.

— M-aş târgui. Pentru libertatea mea.

„Nu sunt interesat de chilipiruri”, a răspuns Onrack în limba Edur.

— Nu îţi doreşti nimic, războinicul?

— Nimic din ce poţi să-mi dai.

— Atunci mă provoci?

Tendoanele scârţâind, Onrack îşi înclină capul. – Această secţiune a zidului este pe cale să se prăbuşească. Nu vreau să fiu aici când va fi.

— Şi îţi imaginezi că fac?

— Luând în considerare sentimentele tale în această chestiune este un efort inutil din partea mea, Edur. Nu am niciun interes să mă imaginez în locul tău. De ce aş? Eşti pe cale să te îneci.

— Rupe-mi lanţurile şi putem continua această discuţie într-un loc mai sigur.

„Calitatea acestei discuţii nu a meritat un astfel de exerciţiu”, a răspuns Onrack.

— L-aş îmbunătăţi, având în vedere timpul.

— Pare puţin probabil. Onrack se întoarse.

TVştepta! Pot să-ţi spun despre duşmanii tăi!

încet, T'lan Imass se întoarse încă o dată. – Duşmanii mei? Nu-mi amintesc să fi spus că am, Edur.

— Oh, dar ai. Ar trebui sa stiu. Am fost odată unul dintre ei şi, într-adevăr, de aceea mă găseşti aici, căci nu mai sunt duşmanul tău.

— Atunci eşti acum un renegat printre felul tău, observă Onrack. – Nu am încredere în trădători.

— Pentru felul meu, T'lan Imasş, eu nu sunt trădătorul. Epitetul acela îi aparţine celui care m-a înlănţuit aici. în orice caz, la întrebarea credinţei nu se poate răspunde prin negociere.'

— Ar fi trebuit să recunoşti asta, Edur?

Bărbatul se strâmbă. 'De ce nu? Nu te-aş înşela.

Acum, Onrack era cu adevărat curios. – De ce nu m-ai înşela?

„Din tocmai cauza care m-a văzut tăiat”, a răspuns Edur. „Sunt afectat de nevoia de a fi sincer”.

— Acesta este un blestem îngrozitor, spuse T'lan Imass.

'Da.'

Onrack ridică sabia. – în acest caz, recunosc că am un blestem al meu. Curiozitate.'

„Plâng pentru tine”.

— Nu văd lacrimi.

— în inima mea, T'lan Imass.

O singură lovitură a spulberat lanţurile. Cu mâna dreaptă liberă, Onrack se întinse în jos şi apucă una dintre gleznele lui Edur. L-a târât pe bărbat după el de- a lungul vârfului peretelui.

„M-aş bate cu nedreptatea acestui lucru”, a spus Tiste Edur în timp ce era tras mai departe, pas cu pas, „aş avea puterea să fac asta”.

Onrack nu răspunse. Târându-l pe bărbat cu o mână, cu sabia cu cealaltă, înainta greoi, progresul său ducându-i în cele din urmă peste zona de slăbiciune de pe perete.

— Poţi să mă eliberezi acum, gâfâi Tiste Edur.

'Poti sa mergi?'

'Nu dar-'

— Atunci vom continua aşa.

— Unde te duci, atunci, că nu-ţi permiţi să aştepţi să-mi recapăt puterile?

— De-a lungul

acestui zid, răspunse T'lan Imass.

între ei s-a lăsat o vreme linişte, în afară de scârţâitul oaselor lui Onrack, zgomotul picioarelor sale învelite în piele şi şuieratul şi bubuitul corpului şi membrelor Tiste Edur peste pietrele stratificate de noroi. Marea plină cu detritus a rămas neîntreruptă la stânga lor, o mlaştină purpurită la dreapta lor. Au trecut între şi în jurul altor duzini de somn, aceştia nu chiar atât de mari, dar complet la fel de membre ca grupul anterior. Dincolo de ei, zidul se întindea neîntrerupt până la orizont.

Cu o voce plină de durere, Tiste Edur a vorbit din nou în cele din urmă. – Mult mai mult... T'lan Imass... şi vei trai un cadavru.

Onrack s-a gândit la asta pentru o clipă, apoi a oprit paşii şi a eliberat glezna bărbatului. S-a rotit încet.

Gemuind, Tiste Edur se rostogoli pe o parte. – Presupun, icni el, nu ai mâncare sau apă proaspătă.

Onrack îşi ridică privirea, înapoi la cocoaşele îndepărtate ale somnului. –

Presupun că aş putea achiziţiona câteva. Dintre cei dintâi, adică.

— Poti sa deschizi un portal, T'lan Imass? Poti să ne scoţi din acest tărâm?

'Nu.' ’

Tiste Edur îşi coborî capul spre lut şi închise ochii. – Atunci sunt la fel de mort, în orice caz. Cu toate acestea, apreciez că mi-ai rupt lanţurile. Nu trebuie să rămâi aici, deşi aş şti numele războinicului care mi-a arătat cât de milă putea.

— Onrack. Fără clan, din Logros.'

— Eu sunt Trull Sengar. De asemenea, fără clan.

Onraek se uită o vreme la Tiste Edur. Apoi T'lan Imass au păşit peste bărbat şi au pornit, reluându-şi calea. A ajuns printre somni. Un singur cot în jos a tăiat capul celui mai apropiat.

Uciderea a declanşat o frenezie printre ceilalţi. Pielea despicată, corpurile elegante cu patru membre şi-au rupt drumul. Capete largi, cu colţi de ace, se îndreptau spre războinicul strigoi din mijlocul lor, ochi mici strălucind. Şuierături puternice din toate părţile. Fiarele se mişcau pe

picioare ghemuite, musculoase, picioare cu trei degete căptuşite groase şi cu gheare. Cozile lor erau scurte, extinzându-se într-o înotătoare verticală în sus pe spinarea lor.

Au atacat ca şi lupii care se apropie de prada rănită.

Lama de obsidian fulgeră. Sânge subţire pulverizat. Capetele şi membrele s- au abătut.

Una dintre creaturi sa lansat în aer, gura uriaşă închizându-se peste craniul lui Onrack. Pe măsură ce greutatea sa a scăzut, T'lan Imass a simţit vertebrele gâtului scârţâind şi măcinat. A căzut pe spate, lăsând animalul să-l tragă în jos.

Apoi s-a dizolvat în praf.

Şi s-a ridicat la cinci paşi pentru a-şi relua uciderea, pătrunzând printre supravieţuitorii şuierători. Câteva clipe mai târziu, toţi erau morţi.

Onrack a luat unul dintre cadavre de piciorul din spate şi, târându-l, s-a întors spre Trull Sengar.

Tiste Edur era sprijinit pe un cot, cu ochii lui plaţi aţintiţi pe T'lan Imass. „Pentru o clipă”, a spus el, „am crezut că am cel mai ciudat vis. Te-am văzut

acolo, în depărtare, purtând o pălărie uriaşă, zvârcolită. Atunci te-a mâncat întreg.

Onrack a tras cadavrul în sus alături de Trull Sengar. – Nu visai. Aici. Mânca.'

— Nu-l gătim?

T'lan Imass s-a îndreptat cu paşi mari spre marginea mării a zidului. Printre flotări se aflau rămăşiţele nenumăraţilor copaci, din care ieşeau ramuri dezbrăcate. S-a coborât pe detritusul înnodat, a simţit că se mişcă şi se rostogoleşte nesigur sub el. Nu i-au trebuit decât câteva momente pentru a rupe un braţ de lemn destul de uscat, pe care l-a aruncat înapoi pe perete. Apoi a urmat.

A simţit privirea lui Tiste Edur asupra lui în timp ce pregătea o vatră.

— întâlnirile noastre cu oamenii tăi, spuse Trull după o clipă, au fost puţine şi îndepărtate. Şi apoi, numai după... ritualul tău. înainte de asta, oamenii tăi au fugit de la noi'la prima vedere. în afară de cei care au călătorit oceanele cu Thelomen Toblakai, adică. Aceştia s-au luptat cu noi. Timp de secole, înainte să- i alungăm din mări.

„Tiste Edur au fost în lumea mea”, a spus Onrack în timp ce îşi scotea pietrele de scânteie, „chiar după venirea Tistei Andu. Cândva numeroşi, lăsând semne de trecere în zăpadă, pe plaje, în păduri adânci.'

„Suntem mult maijDuţini acum”, a spus Trull Sengar. – Am venit aici, în acest loc, de la Mama întunecată, ai cărei copii ne alungaseră. Nu credeam că vor urmări, dar au făcut-o. Iar la sfărâmarea acestui warren, am fugit din nou – în lumea ta, Onrack. Unde am prosperat...'

— Până când duşmanii tăi te-au găsit încă o dată.

'Da. Primii dintre ei erau... fanatici în ura lor. Au fost mari războaie – fără ca nimeni să fie martor, s-au luptat ca în întuneric, în locuri ascunse de umbră. în cele din urmă, l-am omorât pe ultimul dintre cei dintâi Andu, dar ne-am rupt în efort. Şi aşa ne-am retras în locuri îndepărtate, în stăpâniri. Apoi, a venit mai mult Andu, doar că ăştia păreau mai puţin... interesaţi. Şi noi, la rândul nostru, crescusem în interior, nemaifiind consumaţi de foamea de

expansiune...

— Dacă ai fi căutat să potoleşti foamea, spuse Onrack în timp ce primele stropi de fum se ridicau din coaja mărunţită şi din crengi, am fi găsit în tine o nouă cauză, Edur.

Trull tăcea, cu privirea acoperită. – Am uitat totul, spuse el în cele din urmă, aşezându-se pe spate pentru a-şi sprijini din nou capul pe lut. – Tot ce tocmai ţr-am spus. Până acum puţin timp, oamenii mei – ultimul bastion, se pare, al Tiste Edur – nu ştiau aproape nimic despre trecutul nostru. Istoria noastră lungă şi chinuită. Şi ceea ce ştiam era de fapt fals. Dacă am fi rămas ignoranţi, a adăugat el.

Onrack se întoarse încet să se uite la Edur. – Oamenii tăi nu mai privesc înăuntru.

— Am spus că o să-ţi spun despre inamicii tăi, T'lan Imass.

'Ai făcut.'

— Sunt oamenii tăi, Onrack, printre Tiste Edur. în concordanţă cu noul nostru scop.

— Şi care este acest scop, Trull Sengar?

Bărbatul şi-a întors privirea, a închis ochii. – Teribil, Onrack. Un scop

groaznic.

Războinicul T'lan Imass se îndreptă spre cadavrul creaturii pe care o ucise şi scoase un cuţit obsidian. „Sunt familiarizat cu scopuri groaznice”, a spus el în timp ce începea să taie carnea.

— îţi voi spune povestea mea acum, aşa cum am spus că o voi face. Deci înţelegi cu ce te confrunţi acum.

— Nu, Trull Sengar. Nu-mi mai spune nimic.

'Dar de ce?'

Pentru că adevărul tău m-ar împovăra. Obligă-mă să-mi găsesc rudele încă o dată. Adevărul tău m-ar lega încă o dată în această lume, în lumea mea. Şi nu sunt pregătit pentru asta . – M-am săturat de vocea ta, Edur, răspunse el.

Carnea sfârâitoare a fiarei mirosea a carne de focă. La scurt timp mai târziu, în timp ce Trull Sengar mânca, Onrack s-a mutat la marginea zidului care dădea spre mlaştină. Apele inundaţiilor găsiseră bazine vechi în peisaj, din care acum gazele se scurgeau în sus, plutindu-se în pete palide peste suprafaţa groasă şi infiltrată. Ceaţa mai deasă a întunecat orizontul, dar

T'lan Imass a crezut că poate simţi o creştere a cotei, o serie de dealuri joase şi cocoaşe.

— Se face din ce în ce mai uşor, spuse Trull Sengar de unde stătea întins lângă vatră. „Cerul străluceşte pe alocuri. Acolo... şi acolo.

Onrack ridică capul. Cerul fusese o mare de coton, fără uşurare, care se întuneca din când în când pentru a scăpa de un potop de ploaie, deşi acest lucru devenise mai rar în ultima vreme. Dar acum apăruseră chiriile, zdrenţuite. O sferă umflată de lumină galbenă domina un întreg orizont, zidul din faţă părând să se îndrepte spre inima lui; în timp ce direct deasupra capului atârna un cerc mai mic de foc înceţoşat, acesta îmbrăcat în albastru. – Se întorc soarele, murmură Tiste Edur. „Aici, în Nascent, trăiesc străvechile inimi gemene ale lui Kurald Emurlahn. Nu a existat nicio modalitate de a spune, pentru că nu am redescoperit acest warren decât după Breche. Apele inundaţiilor trebuie să fi adus haos în climă. Şi a distrus civilizaţia care a existat aici.

Onrack privi în jos. – Au fost Tiste Edur?

Bărbatul a clătinat din cap. – Nu, mai mult ca descendenţii tăi, Onrack. Deşi cadavrele pe care le-am văzut aici de-a lungul zidului erau foarte degradate. Trull se strâmbă. – Sunt ca nişte paraziţi, aceşti oameni ai tăi.

— Nu al meu, răspunse Onrack.

— Atunci nu te simţi mândru de succesul lor insipid?

T'lan Imass îşi înclină capul. – Sunt predispuşi la greşeli, Trull Sengar. Logroşii i-au ucis în mii de oameni când nevoia de a reafirma ordinea a făcut ca acest lucru să fie necesar. Cu o frecvenţă din ce în ce mai mare ei se anihilează, pentru că succesul generează dispreţ pentru acele calităţi care l-au cumpărat.

— Se pare că te-ai gândit puţin la asta.

Onrack ridică din umeri într-un zgomot de oase. „Mai mult decât rudele mele, probabil, marginea iritaţiei mele faţă de omenire rămâne neclintită.”

Tiste Edur încerca să stea în picioare, cu mişcările lui lente şi deliberate. –

Nascentul a necesitat… curăţare, spuse el, pe un ton amar, sau aşa’s-a judecat.

— Metodele tale, spuse Onrack, sunt mai extreme decât ar alege Logros.

Reuşind să se clatine în picioare, Trull Sengar s-a confruntat cu T'lan Imass cu un rânjet ironic. – Uneori, prietene, ceea ce a început se dovedeşte prea puternic pentru a fi controlat.

— Acesta este blestemul succesului.

Trull păru să tresară la cuvinte şi se întoarse. – Trebuie să găsesc apă proaspătă, curată.

— De cât timp ai fost înlănţuit?

Bărbatul a ridicat din umeri. – Lung, presupun. Vrăjitoria din cadrul Shorning-ului a fost concepută pentru a prelungi suferinţa. Sabia ta şi-a tăiat puterea, iar acum cerinţele mondene ale cărnii revin.

Sorii ardeau printre nori, căldura lor combinată umplând aerul cu umiditate. Cerul se sfărâma, dispărând chiar sub ochii lor. Onrack a studiat din nou globurile aprinse. – Nu a fost nicio noapte, spuse el.

— Nu vara, nu. Iernile, se spune, sunt o altă

chestiune. în acelaşi timp, odată cu potopul, bănuiesc că este inutil să prezicem ce va veni. Personal, nu vreau să aflu.

— Trebuie să părăsim acest zid, spuse T'lan Imass după o clipă.

— Da, înainte să se prăbuşească complet. Cred că pot vedea dealuri în depărtare.

„Dacă ai puterea, strânge-ţi braţele în jurul meu”, a spus Onrack, „şi voi coborî. Putem ocoli ligheanele. Dacă vreun animal local a supravieţuit, ele vor fi pe un teren mai înalt. Vrei să strângi şi să găteşti mai mult de la această fiară?

'Nu. Este mai puţin decât gustos.

— Nu este surprinzător, Trull Sengar. Este un carnivor şi s-a hrănit de mult cu carne putrezită.

Pământul era udat sub picioare când au ajuns în sfârşit la baza zidului. în jurul lor s-au ridicat roi de insecte, închizându-se de Tiste Edur cu foame frenetică. Onrack îi permise însoţitorului său să stabilească ritmul în timp ce se îndreptau între bazinele pline cu apă. Aerul era

suficient de umed încât să le învelească trupurile, înmuiându-se prin hainele pe care le purtau. Deşi nu bătea vânt la nivelul solului, norii de deasupra capului se întinseseră în streamers, alergând să-i depăşească, apoi alergând spre masă împotriva dealurilor, unde cerul devenea din ce în ce mai întunecat.

— Ne îndreptăm spre o furtună, mormăi Trull, fluturându-şi braţele pe cale să împrăştie muşchii.

„Când se va sparge, acest pământ se va inunda”, a remarcat Onrack. – Sunteţi capabil să vă măriţi ritmul?

'Nu.'

— Atunci va trebui să te port.

— Cară sau târâi?

'Care preferaţi?'

— Purtarea pare ceva mai puţin umilitoare.

Onrack şi-a întors sabia în bucla din hamul de umăr. Deşi războinicul era considerat înalt în rândul lui, Tiste Edur era mai înalt, aproape de lungimea unui antebraţ. T'lan Imass l-a pus pe bărbat să se aşeze pe pământ, cu genunchii în sus, apoi Onrack sa ghemuit şi a strecurat un braţ sub

genunchii lui Trull, celălalt sub omoplaţi. Tendoanele scârţâind, războinicul se îndreptă.

„Exista crestături proaspete în jurul craniului tău sau, în orice caz, ce a mai
rămas din el”, a remarcat Tiste Edur.

Onrack nu spuse nimic. A pornit la alergare constantă. în curând a sosit un vânt, care se prăbuşi de pe dealuri, crescând până la o astfel de forţă încât T'lan Imass a trebuit să se aplece înainte, cu picioarele bătând de-a lungul crestelor de pietriş dintre bazine. Muşchii au fost repede măturaţi.

Onrack îşi dădu seama că era o regularitate ciudată în dealurile din faţă. Erau şapte în total, aşezate în ceea ce părea o linie dreaptă, fiecare de aceeaşi înălţime, deşi deformată în mod unic. Norii de furtună se îngrămădeau bine în spatele lor, tirbuşonând în coloane bombate înspre cer, deasupra unui şir enorm de munţi.

Vântul urla pe chipul deshidratat al lui Onrack, îi rupse şuviţele părului cu dungi aurii, zbârnâi cu o dronă joasă prin fâşiile de

piele ale hamului. Trull Sengar era cocoşat lângă el, cu capul plecat de lâ explozia ţipătoare.

Fulgerele au făcut punte între coloanele agitate, tunetul a ajuns să ajungă la
ele.

Dealurile nu erau deloc dealuri. Erau edificii, masive şi uriaşe, construite dintr-o piatră netedă, netedă, fiecare părând o singură bucată. Douăzeci sau mai multe lungimi de bărbat. Fiare asemănătoare câinelui, cu craniul lat şi urechile mici, cu muşchi gros, cu capetele coborâte spre cei doi călători şi spre peretele îndepărtat din spatele lor, gropile uriaşe ale ochilor lor strălucind uşor într-un chihlimbar adânc, translucid. Paşii lui Onrack încetiniră. Dar nu sa oprit.

Bazinele fuseseră lăsate în urmă, pământul sub picioare era alunecat de ploaia adusă de vânt, dar în rest solid. T'lan Imass şi-a orientat apropierea spre cel mai apropiat monument. Pe măsură ce s-au apropiat, s-au mutat în subsolul statuii.

Căderea bruscă a vântului a fost însoţită de o linişte cavernoasă, vântul de

ambele părţi ciudat de mut şi de îndepărtat. Onrack la pus pe Trull Sengar jos.

Privirea uluită a lui Tiste Edur a găsit edificiul ridicându-se în faţa lor. Tăcea, încet să se ridice când Onrack trecea pe lângă el. – Dincolo, murmură liniştit Trull, ar trebui să existe o poartă. Făcând o pauză, Onrack se întoarse încet pentru a-şi studia tovarăşul. – Asta e tărâmul tău, spuse el după o clipă. – Ce simţi despre aceste... monumente?

— Nimic, dar ştiu ce sunt menite să reprezinte... ca şi tine. Se pare că locuitorii acestui tărâm i-au transformat în zeii lor.

La asta, Onrack nu a răspuns. S-a confruntat încă o dată cu statuia masivă, cu capul înclinat, în timp ce privirea lui a călătorit în sus, mereu în sus. Pentru acei ochi strălucitori, chihlimbari.

— Va fi o poartă, insistă Trull Sengar în spatele lui. – Un mijloc de a părăsi această lume. De ce eziţi, T'lan Imass?

— Ezit în faţa a ceea ce nu vezi, a răspuns Onrack. – Sunt şapte, da. Dar doi dintre ei sunt... în

viaţă. El a ezitat, apoi a adăugat: – Şi acesta este unul dintre ei.

CAPITOLUL ŞAPTE

O armată care

aşteaptă este

în curând o

armată în

război cu ea

însăşi.

Kellanved

Lumea era înconjurată în roşu. Nuanţa sângelui vechi, a fierului ruginit pe un câmp de luptă. S-a ridicat într-un zid ca un râu întors pe o parte, izbindu-se confuz şi nesigur de stâncile aspre care se înălţau cu dinţii rupţi în jurul marginii Raraku. Cei mai vechi paznici ai Deşertului Sfânt, acele stânci de calcar albite, care acum se ofilesc sub furtuna neîncetată a Vârtejului, zeiţa furioasă care nu putea înfrunta niciun rival cu stăpânirea ei. Cine ar devora chiar stâncile în furia ei.

în timp ce iluzia calmului stătea în inima ei. Bătrânul care ajunsese să fie cunoscut sub numele de Mâinile Fantomei şi-a căţărat încet pârtia. Pielea lui îmbătrânită era de bronz adânc, faţa tatuată, tocită şi lată, la fel de şifonată ca un bolovan înghesuit de vânt. Mici flori galbene acopereau creasta de deasupra lui, o înflorire rară a plantei de deşert cu creştere joasă pe care triburile locale o numeau *hen'bara* . Când erau uscate, florile făceau un ceai ameţitor, reparator al durerii, balsam împotriva durerii într-un suflet muritor. Bătrânul s-a zgâriat şi şi- a parcurs panta cu ceva asemănător cu disperarea.

Nici o cale de viaţă nu este fără sânge. Vărsă-l pe cel al celor care îţi blochează calea. Vărsă-ţi pe al tău. Luptă mai departe, pătrunde în torentul în creştere cu toată frenezia care este dezvăluirea brutală a autoconservării. Dansul macabru din curenţii de tracţiune nu avea nicio măiestrie şi a pretinde contrariul însemna să se scufunde în amăgire.

Iluzii. Heboric Light Touch, cândva preot al lui

Fener, nu mai avea iluzii. îi înecase unul câte unul cu propriile mâini cu mult timp în urmă. Mâinile lui – Mâinile lui Fantomă – se dovediseră deosebit de capabile pentru astfel de sarcini. Şoptitori de puteri nevăzute, călăuziţi de o voinţă misterioasă, implacabilă. El ştia că nu avea control asupra lor şi, prin urmare, nu avea nicio iluzie. Cum a putut?

în spatele lui, în vastul apartament în care zeci de mii de războinici şi adepţii lor erau aşezaţi în mijlocul ruinelor unui oraş, o asemenea viziune clară lipsea. Armata erau mâinile puternice, acum în repaus, dar în curând să ridice armele, călăuzite de o voinţă care nu era deloc implacabilă, o voinţă care se îneca în iluzii. Heboric nu era doar diferit de toţi cei de dedesubt, ci era chiar opusul lor, o reflexie sordidă într-o oglindă stricat.

Darul lui Hen'bara a fost somnul fără vise noaptea. Alinarea uitării.

Ajunse pe creastă, respirând greu din cauza efortului, şi se aşeză o clipă printre flori pentru a se odihni. Mâinile fantomatice erau la fel de îndemânate ca

şi cele reale, deşi nu le putea vedea – nici măcar ca strălucirea slabă şi pestriţă pe care o vedeau alţii. într-adevăr, viziunea lui îi lipsea în toate lucrurile. Era un blestem de bătrân, credea el, să asistăm la orizonturile din toate părţile apropiindu-se din ce în ce mai mult. Chiar şi aşa, în timp ce covorul galben din jurul lui era puţin mai mult decât o neclaritate pentru ochi, parfumul picant îi umplea nările şi îi lăsa un gust palpabil pe limbă.

Căldura soarelui deşertului era zguduitoare, apăsătoare. Avea o putere proprie, transformând Deşertul Sfânt într-o închisoare, omniprezentă şi necruţătoare. Heboric ajunsese să dispreţuiască acea căldură, să blesteme şapte oraşe, să cultive o ură constantă pentru oamenii săi. Şi a fost prins printre ei, acum. Bariera Vârtejului era nediscriminatorie, de netrecut atât pentru cei din afară, cât şi pentru cei dinăuntru – la discreţia Alesului.

Mişcare într-o parte, neclaritatea unei siluete uşoare, cu părul închis. Care apoi s-a aşezat lângă el.

Heboric zâmbi. – Credeam că sunt singur.

— Suntem amândoi singuri, Ghost Hands.

— *Despre asta, Felisin, niciunul dintre noi nu are nevoie să ne reamintim. Felisin Younger, dar acesta este un nume pe care nu-l pot rosti cu voce tare. Mama care te-a adoptat, fetiţă, are propriile ei secrete . – Ce ai în mâinile tale?*

— Pergamente, răspunse fata. – De la mama. Se pare că şi-a redescoperit foamea de a scrie poezie.

Fostul preot tatuat a mormăit: „Am crezut că este o dragoste, nu o foame”.

— Nu eşti poet, spuse ea. – în orice caz, a vorbi clar este un adevărat talent; a îngropa sub obscurciune este chemarea unui poet în zilele noastre.

— Eşti o critică brutală, fată, observă Heboric.

Call to Shadow , a numit-o ea. Sau, mai degrabă, continuă o poezie pe care a început-o mama ei.

— Ah, bine, Shadow este un tărâm tulbure. în mod clar, ea a ales un stil care să se

potrivească cu subiectul, poate să se potrivească cu cel al propriei ei mame.

— Prea convenabil, Ghost Hands. Acum, luaţi în considerare numele cu care este numită acum armata lui Korbolo Dom. *Ucigătorii de câini* . Asta, bătrâne, e poetic. Un nume plin de neîncredere în spatele mândrii sale. Un nume care să se potrivească cu Korbolo Dom însuşi, care stă la picioarele pătrate în teroarea lui. Heboric întinse mâna şi smulse primul cap de floare. O ţinu la nas o clipă înainte de a o arunca în geanta de piele de la curea. „Cu picioarele pătrate în teroarea lui." O imagine captivantă, fetiţă. Dar nu văd nicio teamă în Napan. Armata Malazan care se adună în Aren nu este altceva decât trei legiuni de recruţi. Comandat de o femeie lipsită de orice experienţă relevantă. Korbolo Dom nu are de ce să-i fie frică.

Râsul tinerei fete era un tril care părea să croiască o cale îngheţată prin aer. – Niciun motiv, Ghost Hands? Multe motive, de fapt. Să le enumerez? Leoman. Toblakai. Bidithal. L'oric. Mathok. Şi, cel pe care îl

găseşte cel mai înfricoşător dintre toate: Sha'ik. Mama mea. Tabăra este o groapă de şerpi, clocotând de disidenţă. Ai ratat ultima frenezie de scuipat. Mama i-a alungat pe Mallick Rel şi Pullyk Alar. Scoate-le afară. Korbolo Dom mai pierde doi aliaţi în lupta pentru putere...

— Nu există luptă pentru putere, mârâi Heboric, trăgând de o mână de flori. „Sunt proşti să creadă că unul este posibil. Sha'ik i-a dat afară pe cei doi pentru că trădarea le curge în vene. Ea este indiferentă la sentimentele lui Korbolo Dom
în legătură cu asta.

„El crede altfel, iar această convingere este mai importantă decât ceea ce ar putea sau nu să fie adevărat. Şi cum răspunde mama la consecinţele declaraţiilor ei? Felisin a trântit plantele dinaintea ei cu sulurile. – Cu poezie.

— Darul cunoaşterii, mormăi Heboric. – Zeiţa Vârtejului şopteşte la urechea Aleasului. Există secrete în Warren of Shadow, secrete care conţin adevăruri care sunt relevante pentru Vârtejul însuşi.

'Ce vrei să spui?'

Heboric ridică din umeri. Geanta lui era aproape plină. – Vai, deţin propriile mele cunoştinţe prevestitoare. *Şi puţin bine îmi face* . „Despărţirea unui lăcaş antic a împrăştiat fragmente prin tărâmuri. Zeiţa Vârtejului deţine putere, dar nu a fost a ei, nu la început. încă un fragment, rătăcind pierdut şi îndurerat. Ce a fost zeiţa, mă întreb, când s-a împiedicat prima dată de Vârtej? Bănuiesc că este o divinitate minoră a unui trib din deşert. Un spirit al vântului de vară, protector al vreunei primăveri cu vârtej, eventual. Unul dintre multe, fără îndoială. Desigur, odată ce şi-a făcut acel fragment al ei, nu i-a trebuit mult să-şi distrugă vechii rivali, să-şi afirme dominaţia completă şi nemiloasă asupra Deşertului Sfânt.

— O teorie ciudată, Mâinile Fantome, spuse Felisin târâtor. – Dar nu vorbeşte nimic despre cele şapte oraşe sfinte, despre cele şapte cărţi sfinte, despre profeţia lui Dryjhna Apocalipticul.

Heboric pufni. – Cultele se hrănesc unele cu altele,

fetiţă. Mituri întregi sunt cooptate pentru a alimenta credinţa. Şapte oraşe s-au născut din triburi nomade, totuşi moştenirea care le-a precedat a fost aceea a unei civilizaţii străvechi, care, la rândul ei, se odihnea neliniştită pe bazele unui imperiu încă mai vechi – Primul Imperiu al T'lan Imass. Ceea ce supravieţuieşte în memorie sau se clăteşte şi se estompează nu este decât o întâmplare şi o'circumstanţă.

— Poeţii pot cunoaşte foamea, comentă ea sec, dar istoricii devorează. Şi devorarea limbajului crimelor, face din el un lucru mort.

— Nu crima istoricului, fată, ci a criticului.

'De ce să dispute? Savanţi, atunci.

— Te plângi că explicaţia mea distruge misterele panteonului? Felisin, sunt lucruri mai demne de mirat pe lumea asta. Lasă-i pe zei şi zeiţe în propriile lor obsesii bolnăvicioase.

Râsul ei îl izbi din nou. – O, eşti o companie amuzantă, bătrâne! Un preot alungat de zeul său.

Un istoric închis cândva pentru teoriile sale. Un hoţ fără nimic care merită furat. Nu eu sunt cel care are nevoie de mirare.

A auzit-o ridicându-se în picioare. – în orice caz, continuă ea, am fost trimis să te găsesc.

'Oh? Sha'ik caută mai multe sfaturi pe care, fără îndoială, le va ignora?

'Nu de data asta. Leoman.

Heboric se încruntă. Şi unde este Leoman, la fel va fi şi Toblakai. Singura calitate a ucigaşului este că ţine de jurământul său de a nu-mi mai vorbi niciodată. Totuşi, îi voi simţi ochii asupra mea. Ochii ucigaşului lui. Dacă este cineva în tabără care ar trebui alungat... Se ridică încet în picioare. – Unde îl voi găsi?

— în templul gropii, răspunse ea.

Desigur. Şi ce făceai, dragă, în compania lui Leoman ?

— Te-aş lua de mână, a adăugat Felisin, dar mi se pare mult prea poetică atingerea lor.

Ea merse lângă el, înapoi în jos pe pantă, între cele două kraal uriaşe, care erau goale în acest moment

– caprele şi oile conduse la păşunile de la est de ruine pentru o zi. Trecură printr-o breşă largă în zidul oraşului mort, intersectând una dintre principalele străzi care duceau la amestecul de clădiri masive, întinse, din care mai rămăseseră doar fundaţii şi jumătate de ziduri, care ajunseseră să fie numite Cercul Templelor.

Cabanele din Adobe, iurtele şi corturile de ascuns au modelat un oraş modern pe ruine. Pieţele de cartier se agitau sub copertine largi, lungi de strada, umplând aerul fierbinte cu nenumărate voci şi aromele mirositoare ale gătitului. Triburi locale, cele care şi-au urmat propriul şef de război, Mathok – care deţinea o poziţie comparabilă cu cea a generalului din comanda lui Sha'ik – s-au amestecat cu ucigaşii de câini, cu trupe pestriţe de renegaţi din oraşe, cu bandiţi tăiaţi şi criminali eliberaţi din nenumăratele garnizoane Malazan. închisori. Adepţii taberei armatei erau la fel de disparaţi, un trib bizar autonom, care părea să rătăcească într-o rundă nomadă în oraşul improvizat, împins să se

mişte la ordinul capricilor ascunse, fără îndoială de natură politică. în momentul de faţă, o înfrângere nevăzută le-a făcut mai ascunse decât de obicei, târfe bătrâne, conducând o mulţime de copii în cea mai mare parte goi şi slabi, fierari de arme şi reparatori şi bucătari şi căpători de latrine, văduve şi soţii şi câţiva soţi şi mai puţini taţi şi mame... fire îi legau pe cei mai mulţi dintre ei de războinicii din armata lui Sha'ik, dar erau în cel mai bun caz subţiri, uşor de tăiat, adesea încurcaţi într-o reţea de adulter şi bastardie.

Oraşul era un microcosmos al celor şapte oraşe, în opinia lui Heboric. Dovada tuturor bolilor pe care Imperiul Malazan şi-a propus să le vindece ca cuceritori apoi ocupanţi. Păreau puţine virtuţi ale libertăţilor la care fusese martor fostul preot, aici, în acest loc. Cu toate acestea, bănuia că era singur în gândurile sale trădătoare. *Imperiul m-a condamnat drept criminal, totuşi rămân Malazan. Un copil al imperiului, un devotat retrezit la „pacea prin sabie” a vechiului împărat.*

Aşa că, dragă Tavore, conduce-ţi armata la această inimă de rebeliune şi tăie-o moartă. Nu voi plânge pentru pierdere .

Cercul Templelor era practic abandonat în comparaţie cu străzile pline prin care tocmai trecuseră cei doi. Casa zeilor vechi, zeităţi uitate, adorate cândva de un popor uitat, care a lăsat puţin în urmă, în afară de ruinele prăbuşite şi căile până la glezne, în cioburi de oală prăfuită. Cu toate acestea, ceva din sacru încă mai zăbovi pentru unii, se părea, pentru că aici era locul în care cei mai decrepiţi dintre cei pierduţi şi-au găsit un refugiu slab. O mulţime de vindecători minori s- au mutat printre aceşti puţini săraci – văduvele bătrâne care nu şi-au găsit refugiu ca a treia sau chiar a patra soţie pentru un războinic sau negustor, luptători care şi-au pierdut membrele, leproşi şi alte victime bolnave care nu şi- au putut permite puterile vindecătoare ale înaltului Denul. Odată, printre aceşti oameni se număraseră copii abandonaţi, dar Sha'ik a avut grijă să se termine, începând cu Felisin, ea îi

adoptase pe toţi – suita ei privată, proprii acoliţi ai cultului Vârtejului. După ultima măsură superficială a lui Heboric, o săptămână trecută, ei număraseră peste trei mii, în vârste variind de la proaspăt înţărcat până la vârsta lui Felisin – aproape de vârsta adevărată a lui Sha'ik. Pentru toţi, ea era Mamă.

Nu fusese un gest popular. Proxeneţii îşi pierduseră mieii. în centrul Cercului Templelor se afla o groapă largă, octogonală, scufundată adânc în stratul de calcar, cu podeaua niciodată atinsă de soare, curăţată acum de şerpii, scorpionii şi păianjenii rezidenţi şi reocupată de Leoman of the Flails. . Leoman, care fusese cândva cel mai de încredere bodyguard al bătrânului Sha'ik. Dar renăscutul Sha'ik pătrunsese adânc în sufletul omului şi l-a găsit gol, lipsit de credinţă, din cauza unui defect al naturii, înclinat să renunţe la orice formă de certitudine. Noul Ales hotărîse că nu putea avea încredere în acest bărbat – în orice caz, nu lângă ea. Fusese detaşat la Mathok, deşi se părea că postul presupune puţine

responsabilităţi. în timp ce Toblakai a rămas ca tutore personal al lui Sha'ik, uriaşul cu tatuajul spart pe faţă nu renunţase la prietenia lui cu Leoman şi era adesea în compania acrişă a bărbatului.

A existat o istorie între cei doi războinici, din care Heboric era sigur că o simţea doar o mică parte. Se zvonea că odată împărţiseră un lanţ ca prizonieri ai Malazanilor. Heboric şi-ar fi dorit ca malazanii să fi arătat mai puţină milă în cazul lui Toblakai.

— Te las acum, spuse Felisin la marginea căptuşită cu cărămidă a gropii. „Când voi dori să înfrunt opiniile cu tine, te voi căuta."

Făcând o grimasă, Heboric dădu din cap şi începu să coboare pe scară. Aerul din jurul lui se răcea în straturi pe măsură ce cobora în întuneric. Mirosul de durhang era dulce şi greu – una dintre afecţiunile lui Leoman, făcându-l pe fostul preot să se întrebe dacă tânăra Felisin urmărea calea mamei mai îndeaproape decât bănuise el.

Podeaua de calcar era acum stratificată în covoare.

Mobilierul împodobit – genul portabil pe care îl foloseau comercianţii bogaţi de călătorie – făcea camera spaţioasă să pară aglomerată. Ecrane cu rame din lemn stăteau pe pereţi ici şi colo, ţesătura întinsă a panourilor lor afişând scene ţesute din mitologia tribala. Acoîo unde pereţii erau expuşi, picturile ocru negru şi roşu ale unui artist antic au transformat piatra netedă şi ondulată în privelişti cu mai multe straturi – savane în care fiarele transparente cutreieră. Dintr-un motiv oarecare, aceste imagini au rămas clare şi clare pentru ochii lui Heboric, şoptind amintiri ale mişcării mereu la marginile vederii sale.

Spiritele bătrâne au rătăcit în această groapă, prinse pentru veşnicie de zidurile ei înalte şi abrupte. Heboric ura acest loc, cu toate laminările sale spectrale ale eşecului, al lumilor dispărute de mult.

Toblakai stătea pe un divan fără spătar, frecând ulei în lama săbiei de lemn, fără să se obosească să ridice privirea când Heboric ajungea la baza scării. Leoman zăcea întins printre perne lângă peretele de

vizavi.

— Mâini fantomă, strigă războinicul din deşert în semn de salut. 'Ai hen'bara? Hai, aici este un brazier şi apă...

— Reserv acel ceai pentru chiar înainte de a merge la culcare, răspunse Heboric^apropiindu-se cu paşi mari. – Ai vorbi cu mine, Leoman?

— întotdeauna, prietene. Nu ne-a numit Aleasa triunghiul ei sacru? Noi trei, aici în această groapă uitată? Sau poate mi-am încurcat cuvintele şi ar trebui să- mi inversez folosirea „sacru” şi „uitat”? Vino, stai. Am ceai de plante, genul care
face pe cineva să se trezească.

Heboric se aşeză pe o pernă. – Şi ce nevoie avem noi să fim treji?

Zâmbetul lui Leoman era liber, spunându-i lui Heboric că durhang îi îndepărtase reticenţa obişnuită. – Dragi Mâini Fantome, murmură războinicul, este nevoia celor *vânaţi* . La urma urmei, leul ia masa cu gazela cu nasul la pământ.

Sprâncenele fostului preot se ridicară. – Şi cine ne urmăreşte acum,

Leoman?

Lăsându-se pe spate, Leoman a răspuns: „Desigur, malazanii. Cine altul?

— De ce, cu siguranţă atunci trebuie să vorbim, spuse Heboric cu seriozitate batjocorită. – Nu aveam idee, până la urmă, că malazanii plănuiau să ne facă rău. Eşti sigur de informaţiile tale?

Toblakai a vorbit cu Leoman. – După cum v-am mai spus, acest bătrân ar trebui să fie ucis.

Leoman râse. – Ah, prietene, acum că eşti singurul dintre noi trei care mai are urechea Alesului... parcă... aş sugera să renunţi la acest subiect. Ea a interzis- o şi asta este. Nici nu sunt înclinat să fiu de acord cu tine în niciun caz. Este un refren vechi care trebuie îngropat.

„Toblakai mă urăşte pentru că văd prea clar ce-i bântuie sufletul", a spus Heboric. „Şi, având în vedere jurământul său de a nu vorbi cu mine, opţiunile lui de dialog sunt, din păcate, limitate."

— Îţi aplaud empatia, Ghost Hands.

Heboric pufni. – Dacă trebuie să fie supus acestei

întâlniri, Leoman, să auzim. Altfel, mă voi întoarce la lumină.

— Asta ar dovedi o călătorie lungă, chicoti războinicul. 'Foarte bine. Bidithal a revenitŢa vechile sale moduri.

— Bidithal, înaltul Mag? Ce „moduri vechi”?

— Căile lui cu copiii, Heboric. Fetelor. Neplăcutele lui... foame. Sha'ik nu este atotştiutor, vai. Oh, ea cunoaşte vechile predilecţii ale lui Bidithal – le-a experimentat direct când era Sha'ik Elder, până la urmă. Dar sunt aproape o sută de mii de oameni în acest oraş, acum. Câţiva copii dispar în fiecare săptămână... trecând cu uşurinţă practic neobservaţi. Oamenii lui Mathok, totuşi, sunt prin fire vigilenţi.

Heboric se încruntă. – Şi ce ai vrea să fac în privinţa asta?

— Eşti dezinteresat?

'Desigur că nu. Dar eu sunt un singur om, fără, după cum spui tu, o voce. în timp ce Bidithal este unul dintre cei trei juraţi lui Sha'ik, unul dintre cei mai puternici Magi ai ei.'

Leoman a început să facă ceai. – împărtăşim o

anumită loialitate, prietene, murmură el, noi trei aici. Cu un anumit copil. Apoi ridică privirea, aplecându-se aproape în timp ce punea oala cu apă pe grătarul brazierului, cu ochii lui albaştri voalaţi aţintiţi asupra lui Heboric. – Cine i-a atras privirea lui Bidithal. Dar această atenţie este mai mult decât pur şi simplu sexuală. Felisin este moştenitorul ales al lui Sha'ik – putem vedea asta cu toţii, da? Bidithal crede că trebuie să fie modelată într-un mod identic cu mama ei – când mama ei era bătrână Sha'ik, adică. Copilul trebuie să urmeze calea mamei, crede Bidithal. Aşa cum mama a fost ruptă înăuntru, tot aşa trebuie să fie rupt înăuntru şi copilul.

O groază rece îl cuprinse pe Heboric la cuvintele lui Leoman. îi aruncă o privire asupra lui Toblakai. – Sha'ik trebuie să i se spună despre asta!

— Da, spuse Leoman. – Dar are nevoie de Bidithal, chiar dacă doar pentru a echilibra schemele lui Febryl şi L'oric. Cei trei se dispreţuiesc unul pe altul, firesc. I s-a spus, Ghost Hands, aşa că ne cere pe

rând pe noi trei să fim… vigilenţi.

— Cum, pe numele lui Hood, ar trebui să fiu atent? se răsti Heboric. 'Sunt al naibii de aproape orb! Toblakai! Spune-i lui Sha'ik să-l ia pe nenorocitul ăla şifonat şi să-l jupească de viu, nu contează pe Febryl şi L'oric!

Uriaşul sălbatic şi-a dezvăluit dinţii la Leoman. – Aud o şopârlă şuierând de sub stânca ei, Leoman of the Flails. O asemenea bravada se termină rapid cu călcâiul unei cizme.

— Ah, îi oftă Leoman către Heboric, vai, nu Bidithal este problema. într- adevăr, el poate dovedi salvatorul lui Sha'ik. Febryl plănuieşte trădarea, prietene. Cine sunt co-conspiratorii lui? Necunoscut. Nu L'oric, asta e sigur – L'oric este de departe cel mai viclean dintre cei trei, şi deci nu este un prost din nicio măsură. Cu toate acestea, Febryl are nevoie de aliaţi printre cei puternici. Korbolo Dom este în legătură cu ticălosul? Nu ştim. Kamist Reloe? Cei doi locotenenţi magi ai săi, Henaras şi Fayelle? Chiar dacă ar fi cu toţii, Febryl ar

avea totuşi nevoie de Bidithal – fie să stea deoparte şi să nu facă nimic, fie să se alăture.

— Cu toate acestea, mârâi Toblakai, Bidithal este loial.

— în felul lui, încuviinţă Leoman. – Şi ştie că Febryl plănuieşte o trădare şi acum aşteaptă invitaţia. După care îi va spune lui Sha'ik.

— Şi toţi conspiratorii vor muri atunci, spuse Toblakai.

Heboric clătină din cap. – Şi ce se întâmplă dacă acei conspiratori fac parte din *întreaga ei* comandă?

Leoman a ridicat din umeri, apoi a început să toarne ceaiul. – Sha'ik are Vârtejul, prietene. Să conduc armatele? Ea îl are pe Mathok. Si eu. Şi L'oric va rămâne, asta e sigur. Sep ne ia, Korbolo Dom este o răspundere în orice caz.

Heboric tăcu o clipă lungă. Nu făcu nicio mişcare când, printr-un gest, Leoman îl invită să ia ceai. – Şi astfel minciuna este dezvăluită, murmură el în cele din urmă. – Toblakai nu i-a spus nimic lui Sha'ik. Nu el, nici Mathok, nici tu, Leoman. Acesta este modul tău de a reveni la putere.

Zdrobeşte o conspiraţie şi elimină astfel toţi rivalii tăi. Şi acum, mă inviţi în minciună.

— Nu este o minciună grozavă, răspunse Leoman. „Sha'ik a fost informat că Bidithal vânează încă o dată copiii...”

— Dar nu Felisin în special.

„Alesă nu trebuie să lase loialitatea ei personală să pună în pericol întreaga rebeliune. Ar acţiona prea repede...

— Şi crezi că îmi pasă de această rebeliune, Leoman?

Războinicul zâmbi în timp ce se lăsă pe spate de perne. – Nu-ţi pasă de nimic, Heboric. Nici măcar pe tine. Dar nu, nu este adevărat, nu-i aşa? Acolo este Felisin. Acolo este copilul.

Heboric se ridică în picioare. – Am terminat aici.

— Mergi bine, prietene. Să ştiţi că compania dumneavoastră este
întotdeauna binevenită aici.

Fostul preot şi-a făcut drum spre scară. Ajungând la ea, făcu o pauză. – Şi aici am fost făcut să cred că şerpii au plecat din această groapă.

Leoman râse. – Aerul

rece, dar le face… latente. Fii atent la scara aia, Ghost Hands.

După ce bătrânul a plecat, Toblakai şi-a învelit sabia şi s-a ridicat. – Se va îndrepta direct la Sha'ik, a spus el.

'El va?' întrebă Leoman, apoi ridică din umeri. – Nu, cred că nu. Nu lui Sha'ik…

Dintre toate templele cultelor native din Şapte oraşe, doar cele ridicate în numele unui anumit zeu prezentau un stil arhitectural care se vedea ca ecou ruinelor antice din Cercul Templelor. Şi astfel, în mintea lui Heboric, nu a fost nimic întâmplător în alegerea locuinţei lui Bidithal. Dacă temeliile templului pe care înaltul Mag s-ar fi ocupat acum încă de pereţii şi tavanul s-ar fi văzut ca fiind o cupolă joasă, ciudat de alungită, susţinută de semiarcade precum coastele unei creaturi marine vaste, sau poate scheletul, cadrul unei nave lungi. Pânza de cort care acoperă rămăşiţele ofilite şi prăbuşite a fost lipită de puţinele aripi verticale supravieţuitoare. Aceste aripi şi planul etajului au oferit suficiente dovezi despre cum arăta

templul iniţial; iar în cele şapte oraşe sfinte şi printre rudele sale mai populate mai mici, s-a putut găsi un anumit templu existent care semăna foarte mult cu această ruină ca stil.

Şi în aceste adevăruri, Heboric bănuia un mister. Bidithal nu fusese întotdeauna un înalt Mag. Nu în titlu în niciun caz. în limba Dhobri, el fusese cunoscut sub numele de Rashan'ais. Protopop al cultului lui Rashan, care existase în Şapte oraşe cu mult înainte ca Tronul Umbrei să fi fost reocupat. în minţile întortocheate ale umanităţii, se părea, nu era nimic dezamăgibil în a te închina unui tron gol. *Nu mai străin decât să îngenunchezi în faţa Mistreţului verii, în faţa unui zeu al războiului.*

Cultul lui Rashan nu a preluat bine ascensiunea lui Ammanas-Tronul Umbrei-şi Funia în poziţii de penultima putere în Warren of Shadow. Deşi cunoştinţele lui Heboric despre detalii erau în cel mai bun caz incomplete, părea că cultul s-a sfâşiat. Sângele fusese vărsat în interiorul zidurilor templului şi, în urma crimei profanării, doar cei care

recunoşteau stăpânirea noilor zei au rămas printre devoţi. Pe marginea drumului, amare şi lingând răni adânci, cei alungaţi s-au furişat.

Bărbaţii ca Bidithal.

învins, dar, bănuia Heboric, încă nu s-a terminat. Pentru că templele din Meanas din şapte oraşe sunt cele care imită cel mai îndeaproape această ruină în stil arhitectural... ca şi cum ar fi un descendent direct al primelor culte ale acestui pământ...

în Vârtejul, Rashan'ais alungat îşi găsise refugiu. O dovadă suplimentară a credinţei sale că Vârtejul nu era decât un fragment dintr-un lăuntric spulberat, iar acel Warren spulberat era Shadow. *Şi dacă acesta este într-adevăr cazul, ce scop ascuns îl ţine pe Bidithal de Sha'ik? Este el cu adevărat loial lui Dryjhna Apocalipticul, acestei sfinte conflagraţii în numele libertăţii* ? Răspunsurile la astfel de întrebări au întârziat să apară, dacă nu. Jucătorul necunoscut, curentul nevăzut de sub această rebeliune – într-adevăr, de sub Imperiul Malazan însuşi – a fost noul conducător al Umbrei şi

tovarăşul său mortal. *Ammanas Shadowthrone, care a fost Kellanved-împărat al Malazului şi cuceritor al celor şapte oraşe. Cotillion, care a fost Dancer-master of the Talon şi cel mai mortal asasin al imperiului, mai mortal chiar şi decât Surly. Zei de jos, ceva respiră acolo... Acum mă întreb, al cui război este acesta ?*

Distras de astfel de gânduri tulburătoare, în timp ce se îndrepta spre locuinţa lui Bidithal, trecu un moment până când Heboric îşi dădu seama că numele lui fusese strigat. Ochii care se străduiau să se concentreze în timp ce căuta pe iniţiatorul acelui apel, a fost brusc surprins de o mână care se aşeza pe umărul lui.

— Scuzele mele, Ghost Hands, dacă te-am speriat.

— Ah, L'oric, răspunse Heboric, recunoscând în cele din urmă silueta înaltă, în halat alb, care stătea lângă el. – Acestea nu sunt bântuirile tale obişnuite, nu-i aşa?

Un zâmbet uşor dureros. „Regret că prezenţa mea este văzută ca o bântuire – cu excepţia

cazului în care, bineînţeles, folosirea cuvântului a fost neglijent”.

— Nepăsător, vrei să spui. Â fost. Am fost în compania lui Leoman, respirând din neatenţie vapori de durhang. Ceea ce am vrut să spun a fost că te văd rar în aceste părţi, asta e tot.

— Aşa explică expresia ta tulburată, murmură L'oric.

Te-am întâlnit, durhang sau Leoman ? Magul înalt – unul dintre cei trei ai lui Sha'ik – nu era, prin natura sa, abordabil şi nici nu arăta drama. Heboric habar n-avea care warren era omul angajat în vrăjitoriile sale. Poate că numai Sha'ik ştia.

După o clipă, înaltul Mag reluă: – Traseul tău sugerează o vizită la un anumit rezident aici, în Cerc. în plus, simt că o furtună de emoţii se agită în jurul tău, ceea ce ar putea face să presupunem că întâlnirea iminentă se va dovedi tumultuoasă.

— Vrei să spui că ne-am putea certa, Bidithal şi cu mine, mârâi Heboric. – Ei bine, da, este al naibii de probabil.

— Eu însumi am părăsit de curând compania

lui, spuse L'oric. – Poate un avertisment? Este foarte agitat de ceva şi atât de lipsit de temperament.

— Poate că a fost ceva ce ai spus: „Heboric s-a aventurat.

— Cu totul posibil, recunoscu magul. – Şi dacă da, atunci îmi cer scuze.

— Colţii lui Fener, L'oric, ce faci în această armată blestemată de vipere?

Din nou zâmbetul dureros, apoi o ridicare din umeri. „Triburile lui Mathok au printre ei femei şi bărbaţi care dansează cu viperele cu gâtul evazat – aşa cum se găsesc uneori acolo unde ierburile cresc adânc. Este un dans complicat şi evident periculos, dar cu un anumit farmec. Există atracţii pentru un astfel de exerciţiu.

„îţi place să-ţi asumi riscuri, chiar şi cu viaţa ta”.

— La rândul meu, aş putea întreba de ce eşti aici, Heboric? Cauţi să te întorci la profesia ta de istoric, asigurându-te astfel că povestea lui Sha'ik şi Vârtejul va fi spusă? Sau eşti într-adevăr prins în capcană de loialitate faţă de nobila cauză a libertăţii? Cu siguranţă, nu poţi spune că

sunteţi amândoi, nu-i aşa?

— în cel mai bun caz, eram un istoric mediu, L'oric, mormăi Heboric, reticent să detalieze motivele lui pentru care rămânea – niciunul dintre acestea nu avea vreo relevanţă reală, din moment ce Sha'ik nu era probabil să-l lase să plece în niciun caz.

— Eşti nerăbdător cu mine. Te voi lăsa în sarcina ta, atunci. L'oric făcu o uşoară plecăciune când se dădu înapoi.

Privindu-l pe bărbat plecând, Heboric rămase nemişcat încă o clipă, apoi şi- a reluat călătoria. Bidithal era agitat, nu-i aşa? O cearta cu L'oric, sau ceva în spatele vălului? Locuinţa înaltului Mag se afla acum în faţa lui, pereţii cortului şi tavanul cu vârf şterse de soare şi pătaţi de fum, o pata prăfuită de magenta pestriţă ghemuită deasupra pietrelor groase de fundaţie. îngrămădită chiar lângă intrarea clapei era o siluetă murdară şi arsă de soare, care mormăia într-o limbă străină, cu faţa ascunsă sub şuviţe lungi şi grase de păr castaniu. Silueta nu avea mâini şi picioare, cioturile arătând ţesut cicatricial vechi, dar încă supurând o

scurgere galbenă lăptoasă. Bărbatul îşi folosea unul dintre cioturile încheieturii mâinii pentru a desena modele largi în praful gros, înconjurându-se în lanţuri legate, rotunde şi rotunde, fiecare trecere ascunzând ceea ce fusese făcut înainte.

Acesta aparţine lui Toblakai. Lucrarea lui de maestru – Sulgar? Silgar. Nathii . Bărbatul era unul dintre numeroşii locuitori infirmi, bolnavi şi săraci ai Cercului Templelor. Heboric se întrebă ce-l atrasese spre cortul lui Bidithal.

A ajuns la intrare. în mod tribal, clapa era legată înapoi, gestul expansiv obişnuit de invitaţie, mesajul unul de ingeniozitate. În timp ce se lăsa să treacă, Silgar se agită, cu capul în sus.

'Fratele meu! Te-am mai văzut, da! Stropiţi, suntem rude! Limba era un amestec încâlcit de Nathii, Malazan şi Ehrlii. Zâmbetul bărbatului a scos la iveală un rând de dinţi putrezici. – Carne şi spirit, da? Noi suntem, tu şi cu mine, singurii muritori cinstiţi de aici!

— Dacă spui asta, mormăi Heboric, intrând cu paşi mari în casa lui

Bidithal. Chicoteala lui Silgar îl urmă înăuntru.

Nu se făcuse niciun efort pentru a curăţa camera întinsă din interior. Cărămizi şi moloz zăceau împrăştiate pe o podea de nisip, mortar spart şi cioburi de oală. O jumătate de duzină de piese de mobilier au fost poziţionate ici şi colo în spaţiul cavernos. Era un pat mare, jos, cu şipci de lemn şi stratificat în saltele subţiri. Patru scaune pliabile de negustor de tip local cu trei picioare se îndreptau spre pat într-un rând zdrenţuit, de parcă Bidithal avea obiceiul să se adreseze unui public de acoliţi sau studenţi. O duzină de lămpi mici cu ulei se înghesuiau pe suprafaţa unei mese mici din apropiere.

înaltul Mag era cu spatele la Heboric şi cea mai mare parte din camera lungă. O torţă, fixată de o suliţă care fusese îndreptată, cu baza plină de pietre şi moloz, stătea uşor în spatele umărului stâng al lui Bidithal, aruncând umbra omului pe peretele cortului.

Un fior undă prin Heboric, căci părea că înaltul Mag vorbea jhtr-un limbaj al gesturilor cu propria sa umbră. *Exclude*

doar pe nume$_K$ *poate. încă dornic să se joace cu Meanas. în numele Vârtejului sau al lui* ? – înalt Mag, strigă fostul preot.

Bărbatul străvechi şi ofilit se întoarse încet. – Vino la mine, zdrăngăni el, aş experimenta.

— Nu este cea mai încurajatoare invitaţie, Bidithal. Dar Heboric s-a apropiat totuşi.

Bidithal făcu cu mâna nerăbdător. 'Mai aproape! Aş vedea dacă mâinile tale fantomatice aruncă umbre.

Heboric se opri, făcu un pas înapoi, clătinând din cap. – Fără îndoială că ai face-o, dar eu nu aş face-o.

— Vino!

'Nu.'

Faţa întunecată şi ridată s-a răsucit într-o încruntătură, ochii negri sclipind.

— Eşti prea dornic să-ţi protejezi secretele.

— Şi tu nu eşti?

„Servesc Vârtejul. Nimic altceva nu este important...

„îţi împiedică pofta de mâncare”.

înaltul Mag înclină capul, apoi făcu un mic semn, aproape efeminat, cu o mână. – Necesităţile mortale. Chiar şi atunci

când eram Rashan'ais, nu vedeam nici un imperativ să ne întoarcem de la plăcerile cărnii. într-adevăr, împletirea umbrelor posedă o mare putere.'

— Şi aşa ai violat-o pe Sha'ik când era doar o copilă. Şi i-a biciuit toate şansele viitoare la astfel de plăceri pe care le îmbrăţişeşti acum. Nu văd nicio logică în asta, boala numai Bidithal.

— Scopurile mele depăşesc capacitatea ta de a înţelege, Mâini Fantomă, spuse înaltul Mag, zâmbind. – Nu mă poţi răni cu asemenea eforturi stângace.

— Mi s-a dat să înţeleg că eşti agitat, nemulţumit.

— Ah, L'oric. Un alt om prost. A confundat emoţia cu agitaţie, dar nu voi spune mai multe despre asta. Nu pentru tine.

— Dă-mi voie să fiu la fel de succint, Bidithal. Heboric se apropie. – Dacă te uiţi chiar şi în direcţia lui Felisin, aceste mâini ale mele îţi vor răsuci capul de la gat-

— Felisin? Sha'ik este cel mai drag? Chiar crezi că este virgină? înainte ca Sha'ik să se întoarcă, copilul a fost un nenorocit,

un orfan în tabără. Nimănui nu- i păsa un pic de ea...

— Nimic dintre acestea nu contează, spuse Heboric.

înaltul Mag se întoarse. – Orice ai spune, Ghost Hands. Hood ştie, sunt mulţi alţii...

— Toate acum sub protecţia lui Sha'ik. îţi imaginezi că va permite astfel de abuzuri din partea ta?

— Va trebui să o întrebi tu asta, răspunse Bidithal. – Acum lasă-mă. Nu mai eşti oaspete.

Heboric ezită, rezistând abia la dorinţa de a-l ucide pe bărbat acum, în acest moment. Ar fi chiar preventivă? Nu a recunoscut el la fel de mult ca crimele sale ? Dar acesta nu era un loc al dreptăţii Malazan, nu-i aşa? Singura lege care exista aici a fost cea a lui Sha'ik. Nici nu voi fi singur în asta. Chiar şi Toblakai ajurat protecţie faţă de Felisin. Dar ceilalţi copii? De ce Sha'ik tolerează asta, dacă nu este aşa cum a spus Leoman. Are nevoie de Bidithal. Are nevoie de el să trădeze comploturile lui Febryl.

Totuşi, ce îmi pasă de toate astea? Această...

creatură nu merită să trăiască.

— Contemplând crima? murmură Bidithal, cu spatele întors încă o dată, propria sa umbră dansând singură pe peretele cortului. – N-ai fi nici primul, nici, bănuiesc, ultimul. Ar trebui să vă avertizez, totuşi, acest templu este recent sfinţit. Fă încă un pas către mine, Mâinile Fantome, şi vei vedea puterea asta.

— Şi crezi că Sha'ik îţi va permite să îngenunchezi în faţa Shadowthrone?

Bărbatul se învârti, cu faţa neagră de furie. „Tronul din umbră? Acela... *străin!* Rădăcinile lui Meanas se găsesc într-un bătrân! Odată stăpânit de... a închis gura, apoi a zâmbit, dezvăluind dinţii întunecaţi. 'Nu pentru tine. Oh, nu, nu pentru tine, foste preot. Există scopuri în cadrul Vârtejului – existenţa ta este tolerată, dar puţin mai mult decât atât. Provocaţi-mă, Mâinile Duhului, şi veţi cunoaşte mânia sfântă.

Rânjetul răspuns al lui Heboric a fost greu. – L-am mai ştiut, Bidithal. Totuşi raman. Scopuri? Poate al meu este să-ţi blocheze calea. Te-aş sfătui să te gândeşti la asta.

Ieşind din nou afară, făcu o scurtă pauză, clipind în lumina aspră a soarelui. Silgar nu era de văzut nicăieri, totuşi completase un model elaborat în praful din jurul mocasinilor lui Heboric. Lanţuri, înconjurând o siluetă cu cioturi în loc de mâini... dar cu picioare. Fostul preot se încruntă, trecând prin imagine în timp ce pleca.

Silgar nu era un artist. Ochii lui Heboric erau răi. Poate că văzuse doar ceea ce îi îndemnau temerile – la urma urmei fusese Silgar însuşi în cercul de lanţuri, în orice caz, nu era suficient de important să-l facă să se întoarcă pentru o a doua privire. în plus, propriii lui paşi o lăsaseră, fără îndoială, ruinată.

Nimic dintre acestea nu explica frigul care se agăţa de el în timp ce mergea sub soarele arzător.

Viperele se zvârcoliau în groapa lor, iar el era în mijlocul lor.

Vechile cicatrici ale leziunilor ligaturii îi făceau gleznele şi încheieturile să semene cu trunchiuri de copaci segmentate, fiecare lăţime ciupită înconjurându-i membrele pentru a-i aminti de acele vremuri, de

fiecare lanţ care se închisese, fiecare lanţ care îl ţinuse jos. în visele lui, durerea a crescut ca un lucru viu încă o dată, împletindu-se fascinant printr-un tumult de scene confuze, tulburate.

Bătrânul Malazan fără mâini şi tatuajul strălucitor, aproape solid, văzuse, în ciuda orbirii sale, destul de clar, văzuse acele fantome în urmă, şirul morţilor care gemea vântul care îl urmărea zi şi noapte acum, destul de tare în mintea lui Toblakai pentru a se îneca, a auzit vocea lui Urugal, suficient de aproape încât să ascundă chipul de piatră al zeului său, în spatele voalului după văl al feţelor muritoare – fiecare şi fiecare se răsuciră de agonia şi frica care au sculptat momentul morţii. Totuşi, bătrânul nu înţelesese, nu în totalitate. Copiii dintre acele victime – copiii din punctul de vedere al celor născuţi recent, aşa cum au folosit cuvântul locuitorii din sesiunea – nu toţi căzuseră sub sabia din lemn de sânge a lui Karsa Orlong. Erau, unul şi toţi, descendenţii care nu aveau să fie niciodată, liniile de sânge despărţite în caverna

plină de trofee a istoriei Teblorilor.

Toblakai . Un nume al gloriilor trecute, al unei rase de războinici care stătuseră alături de muritorul Imass, alături de Jaghut cu aspect rece şi demonicul Forkrul Assail. Un nume sub care Karsa Orlong era acum cunoscut, de parcă el singur ar fi fost moştenitorul dominatorilor bătrâni într-o lume tânără şi dură. Cu ani în urmă, un asemenea gând i-ar fi umplut pieptul de mândrie aprigă, însetată de sânge. Acum îl zguduia ca o tuse de deşert, îl slăbea adânc în oase. A văzut ceea ce nimeni altcineva nu a văzut, că noul său nume era un titiu de ironie şlefuită şi orbitoare.

Teblorii au căzut de mult din Thelomen Toblakai. Reflecţii oglindite numai în carne. îngenunchind ca nişte proşti în faţa a şapte feţe cu trăsături contondente sculptate într-o stâncă. Locuitorii văii, unde fiecare orizont era aproape la îndemână. Victimele ignoranţei brutale – pentru care nimeni altcineva nu putea fi acuzat – s-au împletit cu înşelăciune, pentru care Karsa Orlong

avea să caute o socoteală finală.

El şi oamenii săi fuseseră nedreptăţiţi, iar războinicul care se plimba acum printre buloanele albe şi prăfuite ale unei livezi moarte de mult ar fi, într-o zi, să dea răspuns la asta.

Dar inamicul avea atât de multe feţe...

Chiar şi singur, aşa cum era acum, tânjea după singurătate. Dar i s-a refuzat. Zgomotul lanţurilor era neîncetat, strigătele răsunătoare ale celor ucişi nesfârşite. Chiar şi puterea misterioasă, dar palpabilă a lui Raraku, nu a oferit nicio soluţie – Raraku însuşi, nu Vârtejul, pentru că Toblakai ştia că Vârtejul era ca un copil pentru prezenţa străveche a Deşertului Sfânt şi nu l-a atins nimic. Raraku cunoscuse multe astfel de furtuni, dar le-a rezistat la fel ca toate lucrurile, cu pielea nelegată de nisip şi adevărul solid al pietrei. Raraku era propriul său secret, piatra de bază ascunsă care ţinea războinicul în acest loc. Karsa credea că de la Raraku îşi va găsi propriul adevăr.

îngenunchease înaintea lui Sha'ik Reborn, cu toate

acele luni în urmă. Tânăra cu accent malazan, care se împiedicase în vedere, purtând pe jumătate animalul ei tatuat şi fără mâner. îngenuncheat, nu în sclavie, nu din credinţa înviată, ci în uşurare. Uşurare, că aşteptarea se terminase, că va putea să-l târască pe Leoman departe de acel loc al eşecului şi al morţii. îl văzuseră pe Sha'ik Elder ucis în timp ce erau sub protecţia lor. O înfrângere care îl roadise pe Karsa. Cu toate acestea, nu se putea înşela să creadă că noul Ales era altceva decât o victimă nefericită pe care zeiţa Vârtejului nebună o smulsese pur şi simplu din sălbăticie, o unealtă mortală care avea să fie folosită cu o brutalitate nemiloasă. Faptul că ea se dovedise un participant de bunăvoie la propria ei distrugere iminentă era la fel de jalnic în ochii lui Karsa. în mod clar, tânăra cu cicatrici avea propriile motive şi părea dornică de putere.

Condu-ne, conducător de război.

Cuvintele îi râseră amarnic prin gânduri, în timp ce rătăcea prin crâng – oraşul aproape la o legă spre est, locul în care se

trezi acum o rămăşiţă la marginea unui alt oraş. Conducătorii de război aveau nevoie de astfel de forţe adunate în jurul lor, aşezate în apărarea disperată a auto-amăgirii, a unei singure minţi. Aleasa semăna mai mult cu Toblakai decât îşi imagina ea, sau, mai degrabă, cu un Toblakai mai tânăr, un Teblor care comandă ucigaşi – o armată de doi oameni cu care să scoată haos.

Sha'ik Elder fusese cu totul altceva. Ea trăise mult prin bântuirea ei, viziunile ei despre Apocalipsă care îi smuciseră şi smuciseră oasele mereu înainte ca şi cum ar fi fost beţişoare legate cu sfoară. Şi ea văzuse adevăruri în sufletul lui Karsa, îl avertizase despre ororile care urmau să apară – nu în termeni specifici, pentru că, la fel ca toţi văzătorii, fusese blestemată de ambiguitate – dar suficient pentru a trezi în Karsa o anumită... veghere.

Şi, se părea, nu a făcut nimic altceva decât să privească . Pe măsură ce nebunia care era sufletul Zeiţei Vârtejului s-a scurs ca otrava în sânge pentru a infecta fiecare lider dintre

rebeli. Rebeliune... oh, era destul adevăr în asta. Dar inamicul nu era Imperiul Malazan. Ei se răzvrătesc împotriva sănătăţii în sine. Ordin. Conduita onorabilă. „Reguli ale comunităţii”, aşa cum le numea Leoman, chiar dacă conştiinţa lui se scufunda sub fumul opac al durhangului. Da , i- aş înţelege foarte bine zborul, dacă aş crede ce ne-ar prezenta tuturor – straturile plutitoare de fum în groapa lui, privirea somnoroasă din ochii lui, cuvintele neclare... ah, dar Leoman, nu am fost niciodată martor la tine. iau efectiv droguri. Doar consecinţele sale aparente, dovezile împrăştiate peste tot şi coborârea în somn care pare perfect sincronizată ori de câte ori doriţi să închei o conversaţie, să închei un anumit discurs...

La fel ca el, bănuia Karsa, Leoman îşi aştepta timpul. Raraku a aşteptat cu ei. Poate, *pentru* ei. Deşertul Sfânt poseda un dar, dar era unul pe care puţini îl recunoscuseră vreodată,’ cu atât mai puţin acceptat. Un dar care avea să sosească nevăzut, neobservat la început, un dar prea vechi pentru a-şi găsi formă în

cuvinte, prea lipsit de formă pentru a fi strâns în mâini ca o sabie.

Toblakai, cândva un războinic al munţilor acoperiţi de păduri, a ajuns să iubească acest deşert. Tonurile nesfârşite de foc pictate pe piatră şi nisip, plantele cu ace amare şi nenumăratele creaturi care seŢârau, alunecau sau se strecurau sau alunecau prin aerul nopţii pe aripi tăcute. îi plăcea ferocitatea înfometată a acestor creaturi, dansul lor ca pradă şi prădător, un ciclu perpetuu înscris pe nisip şi sub stânci. Iar deşertul, la rânduî său, îl remodelase pe Karsa, îi întunecase pielea, se întinsese şi îşi înclinase muşchii, şi-a subţiat ochii până la fante.

Leoman îi spusese multe despre acest’loc, secrete pe care doar un locuitor adevărat le-ar şti. Inelul oraşelor ruinate, adăposteşte pe unul şi pe toate, vechile creste ale plajei cu tumul lor natural alergând legă după liga. Cochilii care se transformaseră tari ca piatra şi aveau să cânte jos şi jalnic în vânt-Leoman îi făcuse un cadou din acestea, o vestă de piele pe care

fuseseră lipite astfel de cochilii, o armură care gemea în vânturile nesfârşite şi mereu uscate. . Existau izvoare ascunse în pustietate, cairns şi peşteri în care fusese adorat un vechi zeu al mării. Bazine îndepărtate care, la fiecare câţiva ani, vor fi desprinse de nisip pentru a dezvălui nave lungi, cu proa înaltă, din lemn pietrificat, care erau aglomerate cu sculpturi – o fîotă moartă de mult timp ^dezvăluită sub lumina stelelor pentru a fi îngropată din nou în ziua următoare. în alte locuri, adesea în spatele crestelor plajei, marinarii uitaţi aşezaseră cimitire, folosind trunchiuri de cedru scobite pentru a-şi ţine rudele morţi – toate transformate în piatră, acum revendicate de puterea implacabilă a lui Raraku.

Strat peste nenumărate straturi, secretele au fost dezvăluite de vânturi. Stânci abrupte se ridicau ca nişte rampe, în care se vedeau scheletele fosile ale unor creaturi enorme. Butuci din pădurile defrişate, indicând arbori la fel de mari pe cât cunoscuse orice Karsa din patria sa. Piloţi coloanei de docuri şi chei, pietre de

ancoră şi cavităţile deschise ale minelor de tablă, cariere de silex şi drumuri înălţate drept săgeţi, copaci care au crescut în întregime sub pământ, o masă de rădăcini care se întinde pe leghe, din care lemnul de fier al noului Karsa. sabia fusese cioplită – sângele-i sabia trosnind cu mult timp în urmă.

Raraku cunoştea Apocalipsa de la prima mână, milenii trecute, iar Toblakai s-a întrebat dacă â acceptat cu adevărat revenirea ei. Zeiţa lui Sha'ik a pândit în deşert, furia ei fără minte ţipătul vântului neîncetat de-a lungul graniţelor sale, dar Karsa se întrebă de manifestarea Vârtejului – a cui era? Furie rece, deconectată sau o ceartă sălbatică, nestăpânită?

Ş-a războit zeiţa cu deşertul?

în timp ce, departe spre sud, în acest tărâm perfid, armata Malazan se pregătea să mărşăluiască.

Apropiindu-se de inima crângului – unde un altar jos din pietre plate ocupa o mică poiană – văzu o siluetă uşoară, cu părul lung, aşezată pe altar de parcă nu ar fi fost decât o bancă într-o grădină părăsită. O carte

era în poală, cu pielea crăpată, cunoscută pentru ochii lui Toblakai.

Vorbea fără să se întoarcă. – Ţi-am văzut urmele în acest loc, Toblakai.

— Şi eu al tău, Alesul.

„Vin aici să mă întreb,” spuse ea în timp ce el părea în vizor în jurul altarului pentru a sta în faţa ei.

La fel si eu.

— Poţi ghici despre ce mă întreb? ea a intrebat.

'Nu.'

Punctele aproape şterse de cicatrici ale muştelor de sânge se arătau doar când ea zâmbea. „Darul zeiţei...” zâmbetul se încordă, „oferă doar distrugere”.

Şi-a întors privirea, a studiat copacii din apropiere. „Acest crâng va rezista în calea lui Raraku,” bubui el. – Este piatră. Şi piatra ţine tare.

— Pentru o vreme, mormăi ea, zâmbetul ei dispărând. „Dar rămâne acela în mine care îndeamnă... creaţia”.

„Fă un copil”.

Râsul ei era aproape un ţipăit. – Oh, prostule grozav, Toblakai. Ar trebui să salut compania dvs. mai des. ’

Atunci de ce alegi să nu

o faci?

Ea flutură cu o mână mică către cartea din poală. „Dryjhna a fost un autor care, pentru a fi binevoitor, a trăit cu un talent subnutrit. Nu există decât oase în acest volum, mă tem. Obsedat de luarea vieţii, anihilarea ordinii. Cu toate acestea, nu o dată el a oferit ceva în locul lui. Nu există renaştere printre cenuşa vederii sale şi asta mă întristează. Te întristează, Toblakai?

Se uită lung la ea, apoi spuse: – Vino.

Ridicând din umeri, puse cartea jos pe altar şi se ridică, îndreptând telaba simplă, uzată şi incoloră, care atârna liber peste corpul ei curbat.

O conduse în rândurile de copaci albi ca osul. Ea a urmat-o în tăcere.

Treizeci de paşi, apoi o altă luminişă mică, aceasta strânsă în boluri groase şi pietrificate. Un cufăr ghemuit, dreptunghiular de zidar stătea la umbra scheletică aruncată de ramuri – care rămăsese intacte până la crengi. Toblakai făcu un pas într-o parte, îi studie chipul în timp ce se uita în tăcere la lucrările lui în curs.

în faţa lor, trunchiurile a doi dintre copacii care înconjurau luminişul fuseseră remodelate sub daltă şi târâc. Doi războinici se uitau cu ochi nevăzători, unul puţin mai scund decât Toblakai, dar mult mai robust, celălalt mai înalt şi mai subţire.

Văzu că respiraţia ei se grăbi, o uşoară înroşire pe obraji. – Ai talent... aspru, dar motivat, murmură ea fără să-şi smulgă ochii din biroul lor. – Intenţionaţi să suneţi întreaga poiană cu asemenea războinici formidabili?

'Nu. Ceilalţi vor fi... diferiţi.

Capul i se întoarse la un sunet. Se apropie repede de Karsa. 'Un şarpe.'

El a dat din cap. „Vor fi mai multe, care vin din toate părţile. Poiana va fi plină de şerpi, dacă alegem să rămânem aici.

— Gâturile evazate.

'Si alţii. Totuşi, nu vor muşca sau scuipa. Nu o fac niciodată. Ei vin... să privească.

Ea îi aruncă o privire cercetătoare, apoi tremura uşor. „Ce putere se manifestă aici? Nu este al lui Whirlwind...

'Nu. Nici nu am un

nume pentru el. Poate chiar Deşertul Sfânt.

Ea clătină încet din cap la asta. – Cred că te înşeli’. Puterea, cred, este a ta.

El a ridicat din umeri. – Vom vedea când le voi face pe toate.

'Câţi?'

— Pe lângă Bairoth şi Delum Thord? Şapte.'

Ea se încruntă. – Unul pentru fiecare dintre Sfinţii Protectori?

Nu. „Poate, nu m-am hotarat. Vezi tu, aceştia doi erau prietenii mei. Acum mort. Făcu o pauză, apoi adăugă: „Nu aveam decât doi prieteni”.

Ea părea să tresare uşor la asta. – Dar Leoman? Dar Mathok? Dar... eu?

— Nu am de gând să-ţi sculptesc asemănările aici.

— Nu asta am vrut să spun.

stiu . Le făcu semn către cei doi războinici Teblori. – Creaţie, Aleasă.

„Când eram tânăr, scriam poezie, pe drumul pe care deja îl parcurgea mama. Ştiai asta?'

El a zâmbit la cuvântul „tânăr”, dar a răspuns cu toată seriozitatea: „Nu, nu am făcut-o”.

— Eu... am reînviat

obiceiul.

— Fie ca să vă servească bine.

Ea trebuie să fi simţit ceva din marginea de sânge care stătea la baza declaraţiei lui, pentru că expresia ei se înăspri. – Dar acesta nu este niciodată scopul lui, nu-i aşa. A *servi*. Sau pentru a produce satisfacţie-satisfacţie de sine, vreau să spun, din moment ce celălalt fel, dar urmează ca un val care se întoarce într-o fântână...

— încurcă modelul.

'Cum spui. Este mult prea uşor să te vezi ca un barbar cu sprâncene zbârcită, Toblakai. Nu, dorinţa de a crea este altceva, nu-i aşa? Ai un răspuns?

El a ridicat din umeri. „Dacă există unul, va fi găsit doar în căutare – iar căutarea se află în inima creaţiei, Aleas”.

Se uită încă o dată la statui. 'Şi ce cauţi? Cu aceşti... vechi prieteni?

'Nu stiu. Inca.'

— Poate că îţi vor spune într-o zi.

Şerpii i-au fnconjurat acum cu sute, alunecând fără nicio atenţie peste picioare, în jurul gleznelor, cu capetele ridicându-se iar

şi iar pentru a arunca limbile spre trunchiurile sculptate.

— Mulţumesc, Toblakai, murmură Sha'ik. „Sunt umilit... şi înviat”.

— Sunt probleme în oraşul tău, Aleasă.

Ea a dat din cap. 'Ştiu.'

— Tu eşti calmul din inima lui?

Un zâmbet amar îi răsuci buzele când se întoarse. – Ne vor permite aceşti şerpi să plecăm?

'Desigur. Dar nu calea. în schimb, amestecaţi. încet. îţi vor deschide o cale.

— Ar trebui să fiu alarmată de toate acestea, spuse ea în timp ce se întorcea pe calea lor.

Dar este cea mai mică dintre grijile tale, Aleasă . – Vă voi ţine la curent cu evoluţiile, dacă doriţi.

— Mulţumesc, da.

O privi ieşind din poiană. Au fost jurămintele înfăşurate strâns în jurul sufletului lui Toblakai. Strângerea încet. în curând, ceva avea să se rupă. Nu ştia care, dar dacă Leoman îl învăţase un lucru, era răbdarea.

Când a plecat, războinicul s-a învârtit şi s-a apropiat de pieptul zidarului.

Praf pe mâini, o patina fantomatică, nuanţată uşor de roz de furtuna roşie care înconjoară lumea.

Căldura zilei a fost doar o iluzie în Raraku. Odată cu coborârea întunericului, oasele moarte ale deşertului alungat rapid respiraţia sclipitoare şi febrilă a soarelui. Vântul s-a răcit, iar nisipurile au erupt cu viaţă târâtoare, bâzâită, ca nişte paraziţi ieşind dintr-un cadavru. Rhizan a zburat într-o vânătoare sălbatică frenetică prin norii de capemoths şi purici chigger deasupra oraşului corturi întins în ruine. în depărtare, lupii deşertului urlău de parcă ar fi vânaţi de fantome.

Heboric locuia într-un cort modest, ridicat în jurul unui inel de pietre care odată furnizase temelia unui grânar. Locuinţa lui era situată departe de centrul aşezării, înconjurată de iurtele unuia dintre triburile din deşert ale lui Mathok. Covoare vechi acopereau podeaua. Pe o parte, o masă mică de cărămizi grămadă ţinea un brazier, suficient pentru gătit, dacă nu pentru căldură. Un butoi cu apă de fântână stătea în apropiere, aromat cu vin de chihlimbar.

O jumătate de duzină de lămpi cu ulei pâlpâind au acoperit interiorul cu lumină galbenă.

Stătea singur, cu aroma înţepătoare a ceaiului hen'bara dulce în aerul răcoros. Afară, sunetele tribului care se aşezau ofereau un fundal reconfortant, suficient de apropiat şi suficient de haotic pentru a-şi păstra gândurile împrăştiate şi aleatorii. Âbia mai târziu, când somnul îi revenea pe toţi cei din jur, avea să înceapă asaltul necruţător, viziunile vertiginoase ale unui chip de jad, atât de masiv încât a provocat înţelegerea. Putere atât extraterestră, cât şi pământească, de parcă s-ar fi născut dintr-o forţă naturală care nu ar fi fost niciodată modificată. Cu toate acestea, modificata, fusese, modelată, blestemat. Un uriaş îngropat în otataral, ţinut nemişcat într-o închisoare eternă.

Cine putea acum să atingă lumea de dincolo, cu fantomele a două mâini-mâini umane care fuseseră revendicate apoi abandonate de un zeu. *Dar Fener m- a abandonat sau l-am abandonat pe Fener?*

Care dintre noi, mă întreb, este mai … expus ?

Această tabără, acest război – acest *deşert* – toate conspiraseră pentru a atenua ruşinea ascunsării lui. Cu toate acestea, într-o zi, Heboric ştia, va trebui să se întoarcă în acea pustietate temută din trecutul său, pe insula unde uriaşul de piatră aştepta. întoarcere. *Dar cu ce scop* ?

întotdeauna crezuse că Fener îşi păstrase mâinile tăiate, pentru a aştepta justiţia aspră care era dreptul celui cu'colţi. O soartă pe care Heboric o acceptase, cât putea mai bine. Dar părea că trădările pe care un singur preot odinioară le-ar putea face împotriva zeului său nu aveau să existe. Fener fusese târât din tărâmul său, lăsat abandonat şi prins în această lume. Mâinile tăiate ale lui Heboric găsiseră un nou stăpân, un stăpân posedat de o putere atât de imensă încât se putea lupta cu otataral însuşi. Totuşi nu a aparţinut. Gigantul de jad, credea acum Heboric, era un intrus, trimis aici dintr-un alt tărâm cu un scop ascuns.

Şi, în loc să împlinească acel scop, cineva îl

întemniţase.

Sorbi din ceai, rugându-se ca narcoticul acestuia să se dovedească suficient pentru a atenua somnul care urma. își pierdea potenţa sau, mai degrabă, el se obişnuia cu efectele ei.

Faţa de piatră făcu semn.

Chipul care încerca să vorbească.

S-a auzit o zgârietură la clapeta cortului, apoi a fost tras deoparte.

a intrat Felisin. – Ah, încă treaz. Bine, asta va face acest lucru mai uşor. Mama te vrea.

'Acum?'

'Da. Au fost evenimente în lumea de dincolo. Consecinţele de discutat. Mama caută înţelepciunea ta.

Heboric aruncă o privire jalnică către ceaşca de lut cu ceai aburind din mâinile lui invizibile. Era puţin mai mult decât apă aromată când era rece. „Sunt neinteresat de evenimentele din lumea de dincolo. Dacă ea caută cuvinte înţelepte de la mine, va fi dezamăgită.

— Aşa că m-am certat, spuse Felisin Younger, cu o licărire amuzată în ochi. – Sha'ik insistă.

L-a ajutat să-şi îmbrace

o mantie, apoi l-a condus afară, cu una dintre mâinile ei uşoare ca un capemoth pe spatele lui.

Noaptea era rece, cu gust de praf care se depunea. Au pornit de-a lungul aleilor întortocheate dintre iurte, mergând în tăcere.

Trecură pe lângă estrada înălţată unde Sha'ik Reborn se adresase mai întâi mulţimii, apoi prin stâlpii porţii prăbuşiţi care duceau la cortul uriaş, cu mai multe camere, care era palatul Alesului. Nu existau gărzi ca atare, căci prezenţa zeiţei era palpabilă, o presiune în aerul rece.

Era puţină căldură în prima cameră dincolo de clapeta cortului, dar cu fiecare perdea succesivă pe care se despărţeau şi treceau, temperatura creştea. Palatul era un labirint de astfel de camere izolatoare, cele mai multe dintre ele goale de mobilier, oferind puţin în ceea ce priveşte deosebirea una de alta. Un asasin care a mers până aici, evitând cumva atenţia zeiţei, s-ar pierde rapid. Apropierea de locul unde locuia Sha'ik şi-a urmat propriul traseu chinuitor şi întortocheat.

Camerele ei nu erau centrale, nici în inima palatului, aşa cum s-ar putea aştepta.

Cu viziunea sa slabă şi cu întorsăturile şi întorsăturile nesfârşite, Heboric a fost repede confuz; nu determinase niciodată locaţia exactă a destinaţiei lor. îi aducea aminte de evadarea din mine, de călătoria anevoioasă către coasta de vest a insulei – în frunte fusese Baudin, al cărui simţ al direcţiei se dovedise fără greşeală, aproape straniu. Fără el, Heboric şi Felisin ar fi murit.

Un Talon, nu mai puţin. Ah, Tavore, nu ai greşit când îţi pui credinţa în el. Felisin a fost cel care nu a vrut să coopereze. Ar fi trebuit să anticipezi asta. Ei bine, soră, ar fi trebuit să anticipezi multe lucruri... Dar nu asta .

Au intrat în întinderea pătrată, cu tavanul jos, pe care Aleasa – *Bătrânul Felisin, copilul Casei Paran* – o numease Sala Tronului. Şi într-adevăr era o estradă, cândva soclu pentru o vatră^ pe care era un scaun cu spătar înalt din lemn albit de soare şi căptuşeală. În astfel de consilii, Sha'ik se poziţiona invariabil pe acel

tron improvizat; nici n-ar fi lăsat-o cât timp erau prezenţi consilierii ei, nici măcar pentru a citi hărţile îngălbenite pe care comandanţii obişnuiau să le aşeze pe podeaua acoperita de piele. în afară de Felisin Tânăr, Alesul era cea mai mică persoană de acolo.

Heboric se întrebă dacă Sha'ik Elder a suferit aceleaşi nesiguranţe. Se îndoia.

Camera era aglomerată; dintre liderii armatei şi aleşii lui Sha'ik, au lipsit doar Leoman şi Toblakai. Nu existau alte scaune, deşi pernele şi pernele se sprijineau de baza a trei dintre cei patru pereţi ai cortului şi pe aceştia stăteau comandanţii. Felisin lângă el, Heboric se îndreptă spre partea îndepărtată, în stânga lui Sha'ik, şi îi luă locul la câţiva paşi mici de estradă, tânăra fată aşezându-se lângă el.

O vrăjitorie permanentă a luminat camera, lumina încălzind cumva şi aerul. Toţi ceilalţi erau la locul lor, a remarcat Heboric. Deşi erau puţin mai mult decât neclarităţi în ochii lui, le cunoştea pe toate destul de bine. împotriva peretelui opus tronului stătea

semisângele Napan, Korbolo Dom, bărbierit fără păr, cu pielea lui albastră prăfuită împletită de cicatrici. în dreapta lui, înaltul Mag Kamist Reloe, slăbit până la scheletul, cu părul cărunt tuns scurt până la mirişte, o barbă de fier strâns şi ondulată ajungea până la pometţii proeminenţi, deasupra cărora străluceau ochii scufundaţi. În stânga lui Korbolo stătea Henaras, o vrăjitoare dintr-un trib din deşert care, din motive necunoscute, o alungase. Vrăjitoria îi păstra înfăţişarea tinerească, langoarea grea din ochii ei întunecaţi era produsul Tralb-ului diluat, o otravă extrasă dintr-un şarpe local, pe care ea a absorbit-o pentru a o atrage împotriva asasinatului. Alături de ea se afla Fayelle, o femeie obeză, veşnic nervoasă, despre care Heboric ştia puţin.

De-a lungul peretelui vizavi de fostul preot se aflau L'oric, Bidithal şi Febryl, acesta din urmă fără formă sub o telabă de mătase supradimensionată, cu gluga deschisă larg ca gâtul unui şarpe de deşert, nişte ochi negri minusculi ieşind din umbră. Sub acei

ochi străluceau colţi gemeni de aur, acoperindu-i caninii superiori. Se spunea că deţin Emulor, o otravă făcută dintr-un anumit cactus care dăruia nu moartea, ci demenţa permanentă.

Ultimul comandant prezent era în stânga lui Felisin. Mathok. Iubit de triburile din deşert, războinicul înalt, cu pielea neagră poseda o nobleţe inerentă, dar era genul care părea să-i enerveze pe toţi cei din jurul lui, cu excepţia poate pe Leoman care părea indiferent faţă de personalitatea zdrobitoare a şefului de război. Nu era, de fapt, puţine motive pentru a displace, pentru că Mathok a fost întotdeauna politicos, chiar amabil, iute să zâmbească – *poate prea repede la asta, de parcă omul i-ar fi respins pe toţi ca nu merită luat în serios . Cu excepţia Alesului, desigur.*

În timp ce Heboric se instala, Sha'ik murmură: – Eşti cu noi în seara asta, Ghost Hands?

— Destul de bine, răspunse el.

în vocea ei era un curent subteran de emoţie tensionată: – Ar fi bine să fii, bătrâne. Au fost... evoluţii

uluitoare. Catastrofe îndepărtate au zguduit Imperiul Malazan...

'Cât timp în urmă?' întrebă Heboric.

Sha'ik se încruntă la întrebarea ciudată, dar Heboric nu a detaliat. – Mai puţin de o săptămână. Warrens au fost zguduite, una şi toţi, ca de un cutremur. Simpatizanţii rebeliunii rămân în armata lui Dujek Onearm, oferindu-ne detaliile. Ea îi făcu semn lui L'oric. – Nu vreau să vorbesc toată noaptea. Detaliază evenimentele, L'oric, în beneficiul lui Korbolo, Heboric şi oricine altcineva nu ştie nimic din tot ce s-a întâmplat.

Bărbatul şi-a înclinat capul. – încântat, Aleasă. Aceia dintre voi care angajaţi warrens vor fi simţit fără îndoială repercusiunile, remodelarea brutală a panteonului. Dar ce s-a întâmplat în mod concret? Primul răspuns, pur şi simplu, este uzurparea. Fener, Mistreţul verii, a fost înlăturat, din toate punctele de vedere, ca zeul preeminent al războiului. A fost suficient de milos încât să nu se uite la Heboric. – în locul lui, odată Primul Erou, Treach.

Tigrul verii…

Alungat. Vma este a mea şi numai a mea.

Ochii lui Sha'ik străluceau, aţintiţi asupra lui Heboric. Secretele pe care le împărtăşeau strânse între ei, trosnind, dar nevăzute de nimeni altcineva.

L'oric ar fi continuat, dar Korbolo Dom l-a întrerupt pe înaltul Mag. – Şi care este semnificaţia asta pentru noi? Războiul nu are nevoie de zei, ci doar de concurenţi muritori, doi duşmani şi orice motiv le inventează pentru a justifica uciderea unul pe altul. Făcu o pauză, zâmbindu-i lui L'oric, apoi ridică din umeri. – Toate acestea mă satisfac destul de bine.

Cuvintele lui scoseseră privirea lui Sha'ik de la Heboric. Ridicând o sprânceană, se adresă Napanului. – Şi care sunt motivele tale, mai precis, Korbolo Dom?

„îmi place să ucid oameni. Este singurul lucru la care sunt foarte bun.

— Ar fi oameni în general? îl întrebă Heboric. – Sau poate te referi la duşmanii Apocalipsei.

— După cum spui, Mâini Fantomă.

A fost un moment de nelinişte generală, apoi L'oric şi-a dres glasul şi a spus: „Uzurparea, Korbolo Dom, este singurul detaliu pe care un număr de magi prezenţi îl cunosc deja. Ne-aş conduce, cu blândeţe, către evoluţiile mai puţin cunoscute de pe îndepărtatul Genabackis. Acum, să continui. Panteonul a fost zguduit din nou – de preluarea bruscă şi neaşteptată a Tronului Bestiei de către Togg şi Fanderay, lupii bătrâni împerecheaţi, care păreau veşnic blestemaţi să nu se găsească niciodată unul pe altul – despărţiţi aşa cum au fost de căderea zeului schilodit. Efectul deplin al acestei treziri a vechii Hold of the Beast nu a fost încă realizat. Tot ce le-aş sugera, personal, este acelor Soletaken şi D'ivers dintre noi: „aveţi grijă de noii ocupanţi ai Tronului Bestiei. S-ar putea să vină la tine, în cele din urmă, să te ceară să îngenunchezi în faţa lor. El a zâmbit. – Vai, toţi bietele proşti care au urmat Calea Mâinii. Jocul a fost câştigat departe, departe...

— Noi am fost victimele înşelăciunii, murmură Fayelle. De

slujitorii lui Shadowthrone, nu mai puţin, pentru care într-o zi va fi o socoteală.

Bidithal zâmbi la cuvintele ei, dar nu spuse nimic.

Ridicarea din umeri a lui L'oric a afectat indiferenţa. – Cât despre asta, Fayelle, povestea mea este departe de a fi încheiată. Daţi-mi voie, dacă vreţi, să trec la evenimente banale, deşi, dacă este ceva şi mai importante. Pe Genabackis fusese creată o alianţă foarte tulburătoare, pentru a face faţă unei ameninţări misterioase numită Pannion Domin. Onearm's Host a stabilit un acord cu Caladan Brood şi Anomander Rake. Aprovizionate de oraşul extrem de bogat Darujhistan, armatele unite au plecat pentru a duce război împotriva Domin. Am fost, să fie spus adevărul, uşuraţi de acest eveniment dintr-o perspectivă pe termen scurt, deşi am recunoscut că, pe termen lung, o astfel de alianţă era potenţial catastrofală pentru cauza rebeliunii aici, în şapte oraşe. Pacea pe Genabackis l-ar elibera, până la urmă, pe Dujek şi armata lui, lăsându-ne cu

potenţialul coşmar al lui Tavore care se apropie de la sud, iar Dujek şi zece mii ai săi debarcând la Ehrlitan, apoi coborând dinspre nord.

— Un gând neplăcut, mârâi Korbolo Dom. – Numai Tavore nu ne va pune prea multe dificultăţi. Dar Pumnul înalt şi cele zece mii ale lui… asta este o altă chestiune. Desigur, majoritatea soldaţilor sunt din şapte oraşe, dar nu mi-aş arunca speranţa că vor schimba partea. Dujek le deţine trup şi suflet…

— Cu excepţia câţiva spioni, spuse Sha'ik, cu vocea ciudat de plată.

— Niciunul dintre ei nu ne-ar fi contactat, spuse L'oric, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat… altfel.

— O clipă, te rog, interveni tânărul Felisin. Am crezut că Onearm şi gazda lui au fost scoşi în afara legii de către împărăteasă.

— Permiţându-i astfel să încheie alianţa cu Brood şi Rake, explică L'oric. – Un truc convenabil şi temporar, fetiţă.

„Nu îl vrem pe Dujek pe ţărmurile noastre”, a spus Korbolo Dom. „Bridgeburners. Whiskyjack, Quick Ben, Kalam, Black

Moranth si blestematele lor muniţii...

— Dă-mi voie să-ţi uşurez bătăile inimii, comandante, murmură L'oric. – Nu-l vom vedea pe Dujek. Nu prea curând, în orice caz. Războiul Pannion s-a dovedit... devastator. Cei zece mii au pierdut aproape şapte mii din numărul lor. Moranthul Negru a fost afectat în mod similar. Oh, au câştigat, până la urmă, dar cu un asemenea cost. The Bridgeburners... dispărut. Whiskyjack... mort.

Heboric se îndreptă încet. În cameră s-a făcut brusc frig.

— Şi Dujek însuşi, continuă L'oric, un om stricat. Este suficient de plăcută această veste? Există asta: flagelul care este T'lan Imass nu mai există. Au plecat, unul şi toţi. Terorile lor nu vor mai fi atacate asupra cetăţenilor nevinovaţi din Şapte oraşe. Astfel, a conchis el, ce a mai lăsat împărăteasa? Adjunct Tavore. Un an extraordinar pentru imperiu. Coltaine şi Seventh, Legiunea Aren, Whiskeyjack, Bridgeburners, Onearm's Host – vom fi greu să reuşim asta.

— Dar vom face, râse Korbolo Dom, cu

ambele mâini închise în pumni palizi. 'Whiskeyjack! Mort! Ah, binecuvântări lui Hood în această noapte! Voi aduce jertfe înaintea altarului lui! Şi Dujek-oh, spiritul lui va fi fost într-adevăr rupt. Zdrobit!'

— Destul de veselie, mârâi Heboric, bolnav.

Kamist Reloe se apleca mult înainte, – L'oric! şuieră el. – Dar Quick
Ben?

— El trăieşte, vai. Kalam nu a însoţit armata – nimeni nu ştie unde a plecat. Au fost doar câţiva supravieţuitori din Bridgeburners, iar Dujek i-a desfiinţat şi i-a pus pe lista ca victime...

„ *Cine a trăit* ?” întrebă Kamist.

L'oric se încruntă. – O mână, după cum am spus. Este important?'

'Da!'

'Foarte bine.' L'oric aruncă o privire spre Sha'ik. – Alesule, îmi dai voie să iau contact din nou cu servitorul meu din acea armată îndepărtată? Vor fi doar câteva clipe.

Ea a ridicat din umeri. 'Continua.' Apoi, în timp ce L'oric îşi lăsa capul în jos, ea se lăsă încet pe spate în

scaun. 'Prin urmare. Inamicul nostru s-a confruntat cu o înfrângere ireparabilă. împărăteasa şi dragul ei imperiu se năvălesc din zgomotul final al sângelui vital. De aceea, depinde de noi să dăm lovitura ucigaşă.

Heboric bănuia că era singurul prezent care a auzit cuvintele ei goale.

Sora Tavore stă singură acum.

Şi singură este ceea ce preferă. Singură este starea în care prosperă. Ah, fetiţa, te-ai preface emoţionat la această ştire, dar s-ajealizat exact opusul pentru tine, nu-i aşa. Frica ta de sora Tavore s-a adâncit. îngheţându-te pe loc.

L'oric începu să vorbească fără să ridice capul. 'Amestec. Degetele de la picioare. Mallet. Ax. Sergent Antsy. Locotenent Picker... Căpitane Paran.

Se auzi un zgomot de pe scaunul cu spătar înalt când capul lui Sha'ik se dădu pe spate. Toată culoarea îi părăsise faţa, singurul detaliu pe care Heboric îl putea detecta cu bieţii lui ochi, dar ştia şocul care avea să fie scris pe acele trăsături. Un şoc care l-a străbătut şi el, deşi nu a fost

decât şocul recunoaşterii – nu a ceea ce prevestise pentru această tânăra femeie aşezată pe acest tron. ’

Neatenţionat, a continuat L'oric, „Quick Ben a fost făcut înalt Mag. Se crede că Bridgeburners supravieţuitori au plecat de Warren în Darujhistan, deşi spionul meu nu este sigur de asta. Whiskyjack şi Bridgeburners căzuţi... au fost îngropaţi... în Moon's Spawn, care are zei dedesubt! Abandonat! Fiul întunericului a abandonat Moon's Spawn!' Atunci păru să tremure şi ridică încet privirea, clipind rapid. O respiraţie adâncă, slăbită zdrenţuită. – Whiskyjack a fost ucis de unul dintre comandanţii lui Brood. Se pare că trădarea a afectat alianţa.

— Bineînţeles că a făcut-o, rânji Korbolo Dom.

— Trebuie să luăm în considerare Quick Ben, spuse Kamist Reloe, cu mâinile strângându-se neîncetat în poală. – îl va trimite Tayschrenn la Tavore? Dar restul de trei mii de Onearm's Host? Chiar dacă Dujek nu îi conduce…

— Sunt zdrobiţi în spirit, spuse L'oric. „De aici,

sufletele şovăitoare dintre ei care m-au căutat”.

— Şi unde este Kalam Mekhar? şuieră Kamist, aruncând din neatenţie o privire peste umăr, apoi pornind de la propria sa umbră de pe perete.

— Kalam Mekhar nu este nimic fără Quick Ben, mârâi Korbolo Dom. – Cu atât mai puţin acum că iubitul lui Whiskyjack a murit.

Kamist se răsuci spre însoţitorul său. – Şi ce se întâmplă dacă Quick Ben se reuneşte cu acel blestemat de asasin? Ce atunci?'

Napanul a ridicat din umeri. *Nu l* – am ucis pe Whiskyjack. Minţile lor vor fi pline de răzbunare pentru ucigaşul din anturajul lui Brood. Nu te teme de ceea ce nu se va întâmpla niciodată, vechi prietene.

Vocea lui Sha'ik răsună uluitor prin cameră. – Toată lumea afară, în afară de Heboric! Acum!'

Privirile goale, apoi ceilalţi se ridicară.

Felisin Younger ezită. 'Mamă?'

— La fel, copile. Afară.

L'oric spuse: „Există problema noii case şi tot

ceea ce înseamnă ea, ales…”

'Mâine seara. Vom relua atunci discuţia. Afară!'

La scurt timp mai târziu, Heboric stătea singur cu Sha'ik. Se uită la el în tăcere o vreme, apoi se ridică brusc şi coborî de pe estradă. Ea a căzut în genunchi în faţa lui Heboric, suficient de aproape pentru ca el să se concentreze asupra feţei ei. Era ud de lacrimi.

— Fratele meu trăieşte! a plâns ea.

Şi, deodată, ea era în braţele lui, cu faţa lipită de umerii lui, în timp ce fiorii tremurau prin cadrul ei mic şi fragil.

Uimit, Heboric rămase tăcut.

Ea a plâns mult, mult timp, iar el o strânse strâns, nemişcat, cât de solid a putut. Şi de fiecare dată când viziunea zeului său căzut se ridica în faţa ochiului minţii sale, el o alunga fără milă înapoi. Copilul din braţele lui – pentru copil a fost, încă o dată – a plâns în nimic altceva decât în chinurile mântuirii. Ea nu mai era singură, nu mai era singură doar cu sora ei urâtă pentru a păta sângele familiei.

Pentru asta – pentru

nevoia căreia prezenţa lui răspundea – propria lui durere avea să aştepte.

CAPITOLUL OPT

Printre recruţii neîncercaţi ai Armatei a Paisprezecea, jumătate provin din continentul Quon Tali, chiar centrul imperiului. Tineri şi idealişti, au păşit pe pământ îmbibat de sânge, în urma sacrificiilor făcute de taţii şi mamele lor, de bunici şi bunici. Este oroarea războiului că, cu fiecare generaţie nou venită, coşmarul este reluat de nevinovaţi.

Rebeliunea Sha'ik, iluziile victoriei

Imrygyn Tallobant

Adjunctul Tavore stătea singur în faţa a patru mii de soldaţi care se zgâlţâiau, în timp ce ofiţerii urlă şi ţipau prin presă, cu vocile răguşite de disperare. Ştiucile clătinau şi aruncau priviri orbitoare prin aerul prăfuit al terenului de paradă ca nişte păsări de oţel uimitoare. Soarele era un foc puternic deasupra capului.

Pumnul Gamet stătea la douăzeci de paşi în spatele ei, cu lacrimi în ochi, în timp ce se uita la Tavore. Un vânt dăunător mătura norul de praf direct spre Adjunct. în câteva momente a fost cuprinsă. Cu toate acestea, nu făcu nicio mişcare, cu spatele drept, cu mâinile înmănuşi în lateral.

Niciun comandant nu ar putea fi mai singur decât era acum. Singur şi neputincios.

Şi mai rău. Aceasta este legiunea mea. Al 8-lea. Primul care s-a adunat, Beru ne-a ajutat pe toţi.

Dar ea poruncise ca el să rămână acolo unde se afla, chiar dacă numai pentru a-l scuti de umilirea de a încerca să impună un fel de ordine trupelor sale. În schimb, îşi luase acea umilinţă asupra sa. Şi Gamet a plâns pentru ea, neputând să-şi ascundă ruşinea şi durerea.

Terenul de paradă al lui Aren era o vastă întindere de pământ împachetat, aproape alb. Şase mii de soldaţi complet blindaţi puteau sta aranjaţi în rânduri, cu suficiente căi între companii pentru ca ofiţerii să-şi efectueze revizuirea. Armata a Paisprezecea trebuia să se

adune înaintea controlului adjunctului Tavore în trei faze, câte o legiune. Al 8-lea lui Gamet sosise într-o gloată zdrenţuită şi dizolvată peste două clopote trecute, fiecare lecţie de la fiecare sergent de instrucţie pierdută, puţinii ofiţeri veterani şi non-com blocaţi într-o luptă titanică cu o fiară cu patru mii de capete care uitase ce era..

Gamet l-a văzut pe căpitanul Keneb, pe care Blistig i-l dăduse cu bunăvoinţă pentru a comanda Compania a 9-a, lovind soldaţii cu lama lamei, forţându-i într-o linie care s-a rupt în urma lui în timp ce alţi soldaţi apăsau înainte din spate. Erau nişte soldaţi bătrâni în acel rând din faţă, care încercau să- şi sape în călcâi – sergenţi şi caporali, cu faţa roşie de sudoare care curgea de sub cârme.

La cincisprezece paşi în spatele lui Gamet îi aşteptau pe ceilalţi doi Pumni, precum şi pe cercetaşii Wickan sub comanda lui Temui. Nil şi Nether erau şi ele
acolo, deşi, din fericire,
amiralul Nok nu era,
deoarece flota navigase.

Impulsuri în război în el,

Gamet tremura, dorind să fie altundeva – oriunde – şi dorind să-l tragă pe Adjunct cu el. Făcând asta, dorind să facă un pas înainte, sfidându-i ordinul direct, să ia poziţie alături de ea.

Cineva a venit alături de el. Un sac greu de piele s-a aruncat în praf, iar Gamet s-a întors şi a văzut un soldat ghemuit, cu trăsături netede sub o şapcă de piele, purtând abia jumătate din armura standard a unui marinar – o colecţie aleatorie de accesorii din piele fiartă – peste o uzură usă şi pătată, uniformă, vopseaua magenta s-a decolorat atât de mult încât a devenit mov. Nu a fost prezent nici un însemn. Faţa cu cicatrici şi sâmburi a bărbatului se uita impasibil la gloata în clocot.

Gamet se întoarse mai departe pentru a vedea încă o duzină de bărbaţi şi femei decrepite, fiecare stând la o mână de braţ de cel din faţă, purtând armuri nereparate, fragmentate şi purtând un sortiment de arme – dintre care puţine erau Malazan.

Pumnul se adresă bărbatului din frunte. – Şi, pe numele lui Hood, cine sunteţi? ^

— îmi pare rău că

am întârziat, mormăi soldatul. – Atunci din nou, a adăugat el, aş putea minţi.

'Târziu? Care echipe? Ce companii?

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Acesta şi acela. Eram în închisoarea din Aren. De ce eram noi acolo? Acesta şi acela. Dar acum suntem aici, domnule. Vrei ca aceşti copii să fie înăbuşiţi?

— Dacă te descurci, soldat, îţi voi da comanda ta.

— Nu, nu o vei face. Am ucis un nobil Untan aici, în Aren. Numele lui Lenestro. I-a rupt gâtul cu aceste două mâini.

Prin norii de praf dinaintea lor, un sergent se eliberase de gloate şi se apropia de adjunctul Tavore. Pentru o clipă, Gamet a fost îngrozit că o va tăia, în mod nebunesc, chiar acolo, dar bărbatul şi-a învelit sabia scurtă în timp ce se ridică în faţa ei. S-au schimbat cuvinte.

Pumnul a luat o decizie. – Vino cu mine, soldat.

— Da, domnule. Bărbatul s-a întins şi şi-a luat geanta cu trusa.

Gamet îl conduse acolo unde stăteau Tavore şi sergentul. Atunci s-a întâmplat un lucru ciudat.

Se auzi un mormăit din partea veteranului de lângă Pumn, chiar dacă ochii sergentului cu barbă roşie şi cenuşie pâlpâiră pe lângă Adjunct şi se fixară asupra soldatului. Un rânjet larg brusc, apoi o succesiune rapidă de gesturi – o mână care ridică, ca şi cum ar ţine o piatră sau o minge invizibilă, apoi mâna răsturnând, degetul arătător înscriind un cerc, urmat de o smucitură a degetului mare spre est, încheiată cu un ridicare din umeri. Ca răspuns la toate acestea, soldatul de la închisoare şi-a scuturat geanta cu trusa.

Ochii albaştri ai sergentului se măriră.

Au sosit, venind alături de Adjunct, care a aruncat o privire în gol spre Gamet.

— Scuzaţi-vă, Adjunct, spuse Pumnul şi ar fi adăugat mai mult, dar Tavore ridică o mână şi făcu să vorbească.

Ea nu a avut nicio şansă.

Soldatul de lângă Gamet a vorbit cu sergentului. – Desenează-ne o linie,
vrei?

— O să fac exact asta.

Sergentul a pivotat şi s-a întors în rîndurile pline.

Ochii lui Tavore se îndreptaseră spre soldat, dar ea nu spuse nimic, căci bărbatul îşi lăsase geanta jos, îşi trase clapa înapoi şi scotocea în ea.

La cinci paşi în faţa rândurilor neuniforme ale legiunii, sergentul îşi scoase din nou sabia, apoi îşi înfipse vârful tocit în praf şi porni, înscriind o brazdă ascuţită în pământ.

Desenează-ne o linie, vrei?

Soldatul ghemuit peste geanta lui şi-a ridicat privirea brusc. „Voi doi încă aici? întoarceţi-vă la ei Wickan, apoi faceţi cu toţii înapoi încă treizeci, patruzeci de paşi. Oh, şi scoateţi-i pe Wickans de pe cai şi strângeţi strâns pe frâiele, şi voi toţi, luaţi pentru voi o poziţie largă. Apoi, când dau semnalul, astupa-ţi urechile.

Gamet tresări când bărbatul începu să scoată o serie de bile de lut din geantă. Geanta... care a căzut lângă mine nu acum cincizeci de bătăi de inimă. Respiraţia lui Hood !

— Cum te cheamă, soldat? râpă adjunctul Tavore.

— Sepia. Acum, mai bine mişcă-te, fetiţă.

Gamet întinse mâna şi îi atinse umărul. – Adjuvant, acestea sunt...

— Ştiu ce sunt, se răsti ea. – Şi omul ăsta ar putea să omoare cincizeci dintre soldaţii mei...

— Chiar acum, doamnă, mârâi Cuttle în timp ce scotea o lopată pliabilă, nu ai. Acum ia-o de la mine, acea lamă otatarală de la şoldul tău frumos nu te va ajuta deloc dacă te hotărăşti să stai aici. Trage-le pe toate înapoi şi lasă-le pe restul mie şi sergentului.

— Adjunct, spuse Gamet, incapabil să-şi ascundă cererea din tonul său.

Ea îi aruncă o privire, apoi se întoarse. – Atunci, să ne ocupăm de asta, Pumn.

O lăsă să preia conducerea, făcu o pauză după câţiva paşi pentru a privi înapoi. Sergentul se alăturase lui Cuttle, care reuşise să sape o groapă mică în ceea ce părea un timp absurd de scurt.

— Pietruri acolo jos? Sergentul dădu din cap. 'Perfect!'

— Despre ce mi-am dat seama, răspunse Cuttle. „Voi înclina aceste biscuiţi, cu blestemul cu o lăţime de mână mai adânc...”

'Perfect. Aş fi făcut acelaşi lucru dacă m-aş fi gândit să aduc câteva cu mine.

— Ai furnizat?

'Destul de bine.'

— Ceea ce am aici în geantă sunt ultimele.

— Pot să repar asta, Cuttle.

„Pentru asta, Fid-”

'Şiruri de caractere.'

— Pentru asta, Strings, ai câştigat un sărut.

'Nu pot să aştept.'

Gamet s-a îndepărtat cu o clătinare din cap. *Sapitori.*

Explozia a fost o lovitură dublă care a zguduit pământul, pietruirile care se eliberează de supraîncărcarea prafului – care sărise în cer – pentru a clata şi a se ciocni într-un vâltor de aşchii de piatră şi aşchii. O treime din legiune a fost aruncată din picioare, luându-i pe alţii cu ei.

în mod uimitor, niciunul nu părea rănit mortal, de parcă Cuttle ar fi direcţionat cumva forţa detonaţiei în jos şi în afara pavajului.

în timp ce ultimele dărâmături zburau, adjunctul Tavore şi Gamet au înaintat din nou.

în faţa gloatei tăcute, Cutde stătea în picioare cu un ascuţitor ţinut sus într-o

mână. Cu o voce urlăitoare, se adresă recruţilor. „Următorul soldat care se mişcă primeşte asta la picioarele îui şi dacă crezi că scopul meu nu este bun, încearcă- mă! Acum, sergenţi şi caporali! Sus frumos şi încet acum. Găseşte-ţi echipele. Tu aici, în faţă, Sergentul Strings aici ne-a desenat o linie ordonată şi drăguţă – în regulă, aşa că e puţin dezordonat acum, aşa că o desenează din nou – mergi până la ea uşor, cu degetele de la un deget, cizme pătrate. ! Vom face asta corect, sau oamenii vor *muri*.

Sergentul Strings se deplasa acum de-a lungul liniei frontului, asigurându-se că linia era ţinută, împrăştiind soldaţi. Ofiţerii strigau din nou, deşi nu la fel de tare ca înainte, din moment ce recruţii au rămas tăcuţi. încet, legiunea a început să prindă formă.

Acei recruţi au fost într-adevăr tăcuţi şi... vigilenţi, remarcă Gamet, în timp ce el şi Adjunct se întorceau la poziţia lor iniţială – craterul căscat şi fumegan dintr-o parte. Atent... la nebunul cu ascuţitorul ţinut sus, deasupra capului. După o

clipă, Pumnul se ridică să stea lângă Cuttle.

— Ai ucis un nobil? întrebă el cu voce scăzută, studiind rândurile care se adunau.

— Da, Pumn. Am făcut.'

— Era în Lanţul Câinilor?

'El a fost.'

— La fel ca tine, Cuttle.

— Până când am luat o suliţă printr-un umăr. Am mers cu ceilalţi pe *Silanda* . Am ratat argumentul final, am făcut-o. Lenestro a fost... al doilea cel mai bun. Am vrut să înceapă Pullyk Alar, dar Alar a fugit cu Mallick Rel. Le vreau pe amândouă, Fist. Poate că ei cred că argumentul s-a terminat, dar nu pentru mine.

— Aş fi încântat dacă m-ai accepta cu acea ofertă de comandă, spuse Gamet.

— Nu, mulţumesc, domnule. Sunt deja repartizat într-o echipă. Echipa sergentului Strings, de fapt. Mi se potriveşte bine.

— De unde îl cunoşti?

Cutde aruncă o privire peste el, cu ochii subţiri

până la fante. Fără expresie, a spus: „Nu l-am întâlnit niciodată până astăzi, domnule. Acum, dacă mă scuzaţi, îi datorez un sărut.

La mai puţin de un sfert de clopot mai târziu, Legiunea a 8-a a lui Fist Gamet a rămas nemişcată în rânduri strânse şi egale. Adjunctul Tavore i-a studiat de unde stătea lângă Gamet, dar încă nu a vorbit. Cuttle şi sergentul Strings se alăturaseră din nou echipei a 4-a a Companiei a 9-a.

Tavore părea că luase o decizie. Un gest în spatele ei i-a adus pe Fists Tene Baralta şi Blistig înainte. Câteva clipe mai târziu, au venit alături de Gamet şi s-au oprit. Ochii neremarcabili ai Adjunctului se fixară pe Blistig. – Legiunea ta aşteaptă pe bulevardul principal de dincolo?

Bărbatul cu faţa roşie a dat din cap. – Se topesc la căldură, Adjunct. Dar acel înj urător ia liniştit.

Privirea ei se îndreptă spre Lama Roşie. – Pumnul Baralta?

— Calm, adjunct.

„Când opresc pe 8 şi ei părăsesc locul de paradă, le propun soldaţilor rămaşi să intre cu compania. Fiecare

companie va prelua apoi poziţia si cand sunt pregătite urmeaza urmatoarea. Poate dura mai mult, dar cel puţin nu vom avea o repetare a haosului la care tocmai am asistat. Pumnul Gamet, eşti mulţumit de adunarea trupelor tale?

— Destul de bine, adjunct.

— La fel şi eu. Acum poţi...

Nu a mai ajuns, văzând că atenţia celor trei bărbaţi care stăteau în faţa ei îi trecuse peste umăr; şi din cei patru mii de soldaţi care stăteau în atenţie, s-a făcut o tăcere bruscă, absolută – nici un foşnet de armură, nici o tuse. Căci al 8-lea trase o singură suflare, iar acum o ţinuse.

Gamet se strădui să-şi menţină expresia, chiar dacă Tavore ridică o sprânceană spre el. Apoi s-a întors încet.

Copilul venise de nicăieri, nevăzut de nimeni, până când ajunse să stea chiar în locul în care stătuse Adjunctul pentru prima dată, cu telaba lui supradimensionată roşie ruginie trăgând ca un tren regal. Părul blond un şoc încâlcit deasupra unei faţe

tăbăcite adânc, herubice mânjită cu murdărie, copilul înfrunta rândurile soldaţilor cu un aer de calcul neperturbat.

O tuse sugrumată din rândul soldaţilor, apoi cineva a păşit în faţă.

Chiar dacă bărbatul a ieşit din prima linie, ochii micuţului l-au găsit. Ambele braţe, îngropate în mâneci, se întinseră. Apoi o mânecă a alunecat înapoi, dezvăluind mâna minusculă, iar în acea mână era un os. Un os lung uman. Bărbatul a încremenit la jumătatea pasului.

Aerul de deasupra terenului de paradă părea să şuiera ca un lucru viu cu icnitele a patru mii de soldaţi.

Gamet se luptă cu un fior, apoi îi vorbi bărbatului.
– Căpitane Keneb, spuse el cu voce tare, luptându-se să înghită o groază care scăpa, vă sugerez să vă aduceţi băiatul. Acum, înainte ca el, uh, să înceapă să ţipe.

Faţa îmbujorată, Keneb a aruncat un salut tremurător, apoi a înaintat cu paşi
mari.

— Nab! strigă copilul când căpitanul îl aduna.

Adjunctul Tavore a repezit: – Urmează-mă! la Gamet, apoi mers la pereche. – Căpitane Keneb, nu-i aşa?

— Iertare, domnule adjunct. Băiatul are o asistentă, dar pare hotărât să-i scape cu fiecare ocazie – în spatele...

— Este al tău, căpitane? întrebă Tavore, cu tonul fragil.

— La fel de bine, adjunct. Un orfan din Lanţul de Câini. Istoricul Duiker l-a pus în grija mea.

— Are un nume?

— Grub.

— Grub?

Ridicarea din umeri a lui Keneb se scuză. – Deocamdată, adjunct. îi convine bine...

„Şi al 8-lea. Da, văd asta. Dă-l asistentei tale angajate, căpitane. Apoi, mâine, concediază-o şi angajează unul mai bun... sau trei. Copilul va însoţi armata?

— Nu are pe nimeni altcineva, adjunct. Vor fi şi alte familii printre adepţii taberei...

„Sunt conştient de asta. Pe drum, căpitane Keneb.

— îmi pare rău, adjunct...

Dar ea se întorcea deja

şi numai Gamet o auzi oftând şi murmurând: „Este mult prea târziu pentru asta”.

Şi avea dreptate. Soldaţii – chiar şi recruţii – au recunoscut un semn atunci când a sosit. Un copil în imprimeurile de cizme ale femeii care avea să conducă această armată. Ridicarea în sus a unui os al coapsei albit de soare .

Zeii de jos...

— Bilele lui Hood sunt înghesuite pe un scuipat.

Blestemul a fost rostit ca un mârâit scăzut, în tonuri de dezgust.

Strings îl urmărea pe Cuttle lăsându-şi geanta jos şi trăgând-o sub patul plat. Grajdul care fusese transformat într-o cazarmă improvizată găzduia acum opt echipe, limitele înghesuite mirosind a sudoare proaspătă... şi teroare puternică. La gaura de urină a peretelui din spate cineva era bolnav.

— Să mergem afară, Cuttle, spuse Strings după o clipă. – îi voi aduna pe Gesler şi Borduke.

— Mai bine mă duc să mă îmbăt, mormăi săpătorul.

— Mai târziu,

tocmai asta vom face. Dar mai întâi trebuie să avem o mică întâlnire.

Totuşi, celălalt bărbat a ezitat.

Sforile se ridicară din patul lui şi se apropiară. – Da, atât de important este.

'în regulă. Plumb pe... şiruri.

După cum s-a dovedit, Stormy s-a alăturat grupului de veterani care s-au împins în tăcere pe lângă recruţi cu faţa cenuşie – mulţi dintre ei cu ochii închişi şi rostind rugăciuni tăcute – şi au ieşit în curte.

Era pustiu, locotenentul Ranal – care se dovedise jalnic de ineficient la adunare – fugit în casa principală în momentul în care sosise trupele.

Toţi ochii erau pe Strings. El, la rândul său, a studiat şirul de expresii sumbre din jurul său. Nu exista nicio îndoială între ei cu privire la semnificaţia semnificaţiei, iar Strings era înclinat să fie de acord. Un copil ne conduce la moartea noastră. Un os de picior pentru a semnifica marşul nostru, ofilit sub blestemul soarelui deşertului. Cu toţii am trăit prea mult, am văzut prea mult, pentru a ne înşela de acest adevăr

brutal: această armată de recruţi se vede acum ca fiind deja morţi.

Chipul bătut şi cu barbă roşie a lui Stormy s-a răsucit în cele din urmă într-o expresie prea amară pentru a fi ironică. – Dacă ai de gând să spui că noi aici avem o speranţă la poarta lui Hood în lupta împotriva valului, Strings, ţi-ai pierdut minţile. Băieţii şi fetele de acolo nu sunt unici – blestematele de trei
legiuni…

— Ştiu, interveni Strings. Nu suntem niciunul dinţre noi proşti. Acum, tot ce cer este să mă vorbesc, eu vorbesc. Fără întreruperi. îţi spun când termin. De acord?'

Borduke întoarse capul şi scuipă. – Eşti un blestemat de Bridgeburner.

'A fost. Ai o problemă cu asta?

Sergentul echipei a 6-a rânji. – Ceea ce am vrut să spun cu asta, Strings, este că pentru tine te voi asculta. După cum întrebi.

— La fel şi cu noi, mormăi Gesler, Stormy dând din cap în acord cu el.

Strings se confrunta cu Cuttle. 'Si tu?'

— Doar pentru că eşti tu şi nu Hedge, Lăutar.

îmi pare rău. *Coarde* .'

Borduke făcu ochii mari recunoscând numele. A scuipat a doua oară.

'Mulţumesc.'

— Nu ne mulţumi încă, spuse Cuttle, dar zâmbind uşor.

— Bine, voi începe cu o poveste. Are legătură cu Nok, amiralul, deşi nu era amiral pe atunci, ci doar comandantul a şase droni. Aş fi surprins dacă vreunul dintre voi a auzit această poveste, dar dacă aţi făcut-o, nu spuneţi nimic, dar relevanţa ei aici ar fi trebuit să vă fi trecut deja prin cap. Şase dromoni. în drumul lor spre a întâlni flota Kartool, trei galere de piraţi, care fuseseră fiecare binecuvântată de preoţii insulei din D'rek. Viermele toamnei. Da, ştiţi cu toţii celălalt nume al lui D'rek, dar l-am spus pentru a sublinia. în orice caz, flota lui Nok se oprise la Insulele Napan, urcase pe gura râului Koolibor pentru a târî butoaie de apă proaspătă. Ce a făcut fiecare navă când se îndrepta spre Kartool sau dincolo de Reach. Şase nave, fiecare trag apă, depozitând butoaiele sub punţi.

— La jumătate de zi

din Insulele Napan, primul butoi a fost smuls, de către un ajutor de bucătar, pe nava amiral. Şi direct prin gaură a venit un şarpe. Un paralt, sus pe braţul flăcăului. A înfipt ambii colţi în ochiul stâng. Urlând, a fugit pe punte, cu şarpele cu fălcile largi şi ţinându-se strâns, zvârcolindu-se în jur. Ei bine, băiatul a reuşit doi paşi înainte de a muri, apoi a coborât, deja alb ca o curte albită de soare. Şarpele a fost ucis, dar după cum vă puteţi imagina, era prea târziu.

„Nok, fiind tânăr, doar a dat peste cap întregul eveniment, iar când s-a răspândit vestea şi marinarii şi marinarii au început să moară de corăbii însetate, încărcate cu butoaie de apa proaspătă pe care nimeni nu ar îndrăzni să le deschidă, el a mers şi a făcut lucrul evident. A adus un alt butoi. A încălcat-o cu propriile mâini. Şirurile au fost întrerupte. Putea vedea că nimeni altcineva nu ştia povestea. Vedea că avea atenţia lor.

— Nenorocitul de butoi era plin de şerpi. Se revarsă pe punte. O minune blestemată, Nok nu a fost muşcat. începea sezonul

uscat, vezi. Sezonul paralţilor în râu se încheia. Apele se umplu de ele în timp ce se îndreaptă spre gura râului în drum spre mare. Fiecare butoi de pe cei şase droni ţinea şerpi.

— Flota nu sa închis niciodată pentru a lupta cu Kartoolienii. Când s-a întors la Nap, jumătate din complement era moartă de sete. Toate cele şase nave au fost aşezate în afara portului, pline cu ofrande lui D'rek, Viermele Toamnei, şi trimise în adânc. Nok a trebuit să aştepte până anul următor pentru a spulbera flota meschină a lui Kartool. După două luni, insula a fost cucerită. A tăcut o clipă, apoi a clătinat din cap. – Nu, nu am terminat. Asta a fost o poveste, o poveste despre cum să faci lucrurile greşit. Nu distrugi un semn luptând cu el. Nu, tu faci invers. îl înghiţi întreg.

Expresii confuze. Gesler a fost primul care s-a înlăturat şi la rânjetul alb uluitor al bărbatului în faţa lui bronzată-Strings dădu încet din cap, apoi spuse: „Dacă nu închidem ambele mâini de acest prevestitor, toţi nu suntem altceva decât palid... purtători pentru acei recruţi de acolo. întreaga

armată blestemata.

— Acum, nu l-am auzit pe căpitanul acela menţionând ceva despre un cimitir din apropiere? Sfârşit, oasele expuse tuturor. Vă propun să mergem să-l găsim. Chiar acum. în regulă, am terminat de vorbit.

— Asta a fost un blestemat de os al coapsei, mârâi Stormy.

Gesler se uită fix la caporalul său.

— Mărşăluim peste două zile.

înainte să se întâmple orice altceva , Gamet a adăugat în tăcere anunţul Adjunctului. Aruncă o privire spre Nil şi Nether, unde stăteau unul lângă altul pe banca de perete. Amândoi tremurau de fiori, consecinţele puterii prevestirii lăsându-i înghesuiţi şi palizi.

Misterele au pândit lumea. Gamet mai simţise respiraţia lor rece, o reverberaţie a puterii care nu aparţinea niciunui zeu, dar care totuşi exista. La fel de implacabil ca legile naturii. Adevăruri sub os. în opinia lui, împărăteasa ar fi mai bine servită de desfiinţarea imediată a Armatei a Paisprezecea. O

destrămare deliberată şi temeinică a unităţilor cu realocări în tot imperiul, aşteptarea unui an pentru un alt val de recruţi.

Următoarele cuvinte ale adjunctului Tavore către cei adunaţi în sală păreau să vorbească direct cu gândurile lui Gamet. – Nu ne putem permite, spuse ea, plimbându-se în mod neobişnuit. „Al Paisprezecelea nu poate fi învins înainte de a pune piciorul în afara Arenului. întregul subcontinent va fi pierdut iremediabil dacă se va întâmpla asta. Mai bine ne anihilam în Raraku. Forţele lui Sha'ik vor fi cel puţin reduse.

'Doua zile.

— între timp, vreau ca Pumnii să-şi cheme ofiţerii împreună, cu gradul de locotenent şi mai mare. Informaţi-i că voi vizita fiecare companie în persoană, începând din această seară. Nu daţi nicio^ indicaţie despre care dintre ele îl voi vizita primul – le vreau pe toate alerte. în afara de postările de gardă, fiecare soldat este limitat la cazărmi. Fii atent la veterani. Vor dori să se îmbată şi să rămână beţi, dacă pot. Pumnul Baralta,

contactează-l pe Orto Setral şi pune-l să adune o trupă de Lame Roşii. Ei vor mătura aşezarea adepţilor taberei şi vor confisca tot alcoolul şi durhang-ul sau orice altceva deţin localnicii care amorţeşte simţurile. Apoi stabileşte un pichet în jurul acelei aşezări. Alte intrebari? Bun. Sunteţi cu toţii concediaţi. Gamet, trimite-l pe T'amber.

— *Da, adjunct. Neobişnuit de neglijent. Acel iubit parfumat al tău a fost ferit de privirile tuturor celor de aici, în afară de mine. Ei ştiu, desigur. Chiar şi aşa...*

Afară, pe hol, Blistig făcu un semn din cap cu Baralta, apoi apucă braţul lui Gamet. – Cu noi, dacă vrei.

Nil şi Nether le aruncă o privire, apoi se grăbiră să plece.

— Ia naibii de mână aia de pe mine, spuse Gamet încet. – Pot să urmăresc fără ajutorul tău, Blistig.

Strânsoarea a căzut.

Au găsit o cameră goală, folosită cândva pentru a depozita articole pe cârlige fixate la trei sferturi din toţi cei patru pereţi. Aerul mirosea a lanolină.

— A sosit timpul,

spuse Blistig fără preambul. – Nu putem defila peste două zile, Gamet, şi ştii asta. Nu putem marşa deloc. Va fi o revoltă în cel mai rău caz, în cel mai bun caz o sângerare nesfârşită de dezertări. Al Paisprezecelea s-a terminat.

Strălucirea satisfăcută din ochii bărbatului a declanşat o furie fierbinte în Gamet. S-a zbătut o clipă, apoi a reuşit să-şi controleze emoţiile, suficient pentru a bloca privirile cu Blistig şi a întreba: „Sosirea acelui copil a fost stabilită între tine şi Keneb?"

Blistig se dădu înapoi ca şi cum ar fi fost lovit, apoi faţa i se întunecă. „Pentru ce mă iei..."

— Chiar acum, se răsti Gamet, nu sunt sigur.

Odinioară comandantul garnizoanei Aren a tras bucla de pace din mânerul săbiei, dar Tene Baralta a păşit între cei doi bărbaţi, armura zgomotând. Mai înalt şi mai lat decât oricare dintre Malazan, războinicul cu pielea întunericului întinse mâna pentru a pune o mână înmănuşată pe fiecare piept, apoi îi împinse încet pe bărbaţi. „Suntem aici pentru a ajunge la un acord, nu pentru a ne ucide

unul pe altul”, a hohotit el. – în plus, adăugă el, înfruntându-se cu Blistig, bănuiala lui Gamet îmi trecuse prin minte şi mie.

— Keneb n-ar face aşa ceva, a râs Blistig, chiar dacă voi doi vă imaginaţi că aş putea. *Un răspuns demn* .

Gamet se îndepărtă şi se îndreptă spre peretele îndepărtat, înapoi la ceilalţi. Mintea i se grăbi, apoi clătină în cele din urmă din cap. Fără să se întoarcă, a spus: „A cerut două zile...”

— întrebat? Am auzit un ordin...

— Atunci nu ai ascultat suficient de atent, Blistig. Adjunctul, oricât de tânără şi netestată ar fi, nu este o proastă. Ea vede ceea ce vezi tu – ceea ce vedem noi toţi. Dar ea a cerut două zile. Vine momentul să mărşăluieşti... ei bine, o decizie finală va deveni evidentă, în orice caz, în acel moment. Ai încredere în ea. S-a rotit. – Pentru asta şi numai pentru asta, dacă este nevoie. Doua zile.'

După o clipă lungă, Baralta dădu din cap. 'Aşa să fie.'

— Foarte bine, încuviinţă Blistig.

Beru să ne binecuvânteze . Când Gamet

a făcut să plece, Tene Baralta i-a atins umărul. „Pumn”, a spus el, „care este situaţia cu asta... această T'amber? Tu stii? De ce este Adjunctul atât de... înţelept? Femeile care iau femeile drept iubite – singura crimă este pierderea bărbaţilor şi aşa a fost întotdeauna.

— Cagey? Nu, Tene Baralta. Privat. Adjunctul este pur şi simplu o femeie privată.

Fosta Lamă Roşie a insistat: „Cum este acest T'amber? Are ea o influenţă nejustificată asupra comandantului nostru?

— Habar n-am să răspund la ultima ta întrebare. Cum este ea? A fost concubină, cred, în Marele Templu al Reginei Viselor, în Unta. în afară de asta, singurele mele cuvinte cu ea au fost la ordinul Adjunctului. Nici T'amber nu este deosebit de vorbăreţ... *Şi asta este o subestimare de proporţii prodigioase. Frumos, da, şi la distanţă. Are ea o influenţă nejustificată asupra lui Tavore? Aş fi vrut să ştiu .* – Şi vorbind despre T'amber, trebuie să te părăsesc acum.

La uşă, se opri şi aruncă o privire înapoi către Blistig.

– Ai dat un răspuns bun, Blistig. Nu te mai bănuiesc. Ca răspuns, bărbatul a dat pur şi simplu din cap.

Lostara Yil şi-a pus ultimele accesorii Red Blade în cufăr, apoi a coborât capacul şi l-a blocat. Se îndreptă şi se dădu înapoi, simţindu-se lipsită. Exista un mare confort în apartenenţa acelei companii de temut. Faptul că Lamele Roşii erau urâte de rudele lor tribale, insultate în propria lor ţară, se dovedise surprinzător de satisfăcător. Căci ea îi ura pe rând.

S-a născut o fiică în locul fiului dorit într-o familie Pardu, de mică trăise pe străzile din Ehrlitan. Fusese o practică obişnuită – înainte ca malazanii să vină cu legile lor pentru familii – printre multe triburi să-şi alunge copiii nedoriţi odată ce aceştia au împlinit al cincilea an de viaţă. Acoliţii din numeroase temple – adepţi ai cultelor misterioase – adunau în mod regulat astfel de copii abandonaţi. Nimeni nu ştia ce s-a făcut cu ei. Cei plini de nădejde din cercul aspru de tovarăşi pe care îi cunoştea Lostara credeau că, printre culte, se poate găsi un fel de mântuire.

Şcolarizarea, hrana, siguranţa, toate ducând în cele din urmă la a deveni la rândul lor un acolit. Dar majoritatea copiilor bănuiau altceva. Au auzit poveşti despre – sau văzuseră ei înşişi – incursiunea ocazională de noapte a figurilor învăluite care ieşeau din spatele templelor, coborând pe alei cu un cărucior acoperit, în drum spre bazinele de maree infestate de crabi de la est de oraş, bazine, nu atât de adânc încât să nu se poată vedea licărirea oaselor mici culese în partea de jos.

Un lucru pe care toţi ar putea fi de acord. Foamea templelor era nesăţioasă.

Optimişti sau pesimişti, copiii de pe străzile lui Ehrlitan au făcut tot ce le-a putut pentru a se sustrage vânătorilor cu plasele şi frânghiile lor. O viaţă ar putea fi câştigată, un fel de libertate câştigată, oricât de amară ar fi.

La jumătatea celui de-al şaptelea an, Lostara a fost târâtă pe pavajul gras de plasa unui acolit. Ţipetele ei au rămas neascultate de cetăţenii care s-au făcut deoparte, în timp ce preotul tăcut şi-a târât premiul înapoi la templu. Ochi

impasibili i-au întâlnit pe ai ei din când în când în acea călătorie oribilă, iar acei ochi Lostara nu i-ar fi uitat niciodată.

Rashan se dovedise mai puţin însetat de sânge decât majoritatea celorlalte culte în obiceiul de a vâna copii. Se trezise printre câţiva noi veniţi, toţi însărcinaţi cu întreţinerea terenului templului, destinaţi, se pare, pentru o viaţa întreagă de servitute uşoară. Greutatea a continuat până în al nouălea an, când, din motive necunoscute de Lostara, a fost selectată pentru şcoală în Dansul Umbrei. Ea surprinsese scurte şi rare viziuni ale dansatorilor – un grup ascuns şi secret de bărbaţi şi femei pentru care venerarea era un dans elaborat şi complicat. Singura lor audienţă erau preoţi şi preotese – dintre care niciuna nu i-ar fi urmărit pe dansatorii, ci doar umbrele lor.

Nu eşti nimic, copile. Nu un dansator. Corpul tău este în slujba lui Rashan, iar Rashan este manifestarea acestui tărâm a Umbrei, atragerea întunericului în lumină. Când dansezi, nu tu eşti privit. Este umbra pe care o pictează corpul tău.

Umbra este dansatorul, Lostara Yil. Nu tu.

Ani de disciplină, de antrenament de întindere a membrelor care a slăbit fiecare articulaţie, care a scos coloana vertebrală, care ar permite Casterului să curgă cu o mişcare fără întreruperi – şi totul în zadar.

Lumea se schimbase în afara zidurilor înalte ale templului. Evenimentele necunoscute de Lostara le zdrobeau sistematic întreaga civilizaţie. Imperiul Malazan invadase. Oraşele cădeau. Navele străine blocaseră portul lui Ehrlitan.

Cultul lui Rashan a fost scutit de epurările noilor şi aspri stăpâni ai şaptelor oraşe, deoarece era o religie recunoscută. Alte temple nu s-au descurcat la fel de bine. Şi-a amintit că a văzut fum pe cerul de deasupra lui Ehrlitan şi s-a întrebat de sursa lui şi a fost trezită noaptea de sunete teribile de haos de pe străzi.

Lostara era un Caster mediu. Umbra ei părea să aibă o minte proprie şi era o parteneră recalcitrantă şi opritoare la antrenament. Nu s-a întrebat dacă era fericită sau nu. Tronul gol al lui Rashan nu i-a atras

credinţa, aşa cum a atras-o pe ceilalţi studenţi. Ea a trăit, dar a fost o viaţă fără îndoială. Nici circulară, nici liniară, căci în mintea ei nu era deloc mişcare, iar noţiunea de progres era măsurată doar în ceea ce priveşte stăpânirea exerciţiilor impuse ei.

Distrugerea cultului a fost bruscă, neaşteptată şi a venit din interior.

Şi-a amintit de noaptea în care totul începuse. Foarte mare emoţie în templu. Un Mare Preot dintr-un alt oraş era în vizită. Vino să vorbeşti cu Maestrul Bidithal despre chestiuni de mare importanţă. Ar avea loc un dans în onoarea străinului, pentru care Lostara şi colegii ei ar oferi o secvenţă de fundal de ritmuri pentru a-i completa pe Shadow Dancers.

Lostara însăşi fusese indiferentă faţă de toată afacerea şi nu se apropiase nicăieri de cei mai buni dintre studenţi în rolul lor minor în spectacol. Dar ea şi-a amintit de străin.

Deci, spre deosebire de acrişorul Bidithal. înaltă, subţire, cu o faţă râzândă, cu degete remarcabil de lungi, mâini aproape

efeminate, a căror vedere se trezi în noile ei emoţii.

Emoţii care i-au bâlbâiat dansul mecanic, care au făcut umbra ei să se răsucească într-un ritm care era în contrapunct cu cel prezentat nu numai de colegii ei, ci şi de Dansatorii din Umbră înşişi – ca şi cum o a treia tulpină s-ar fi strecurat în camera principală.

Prea izbitor pentru a rămâne neobservat.

Bidithal însuşi, cu faţa întunecată, se ridicase pe jumătate – dar străinul vorbi primul.

— Rugaţi-vă, lăsaţi Dansul să continue, spuse el, cu ochii găsindu-i pe ai lui Lostara. „Cântecul stufului nu a mai fost niciodată interpretat în acest mod până acum. Nicio adiere blândă aici, eh, Bidithal? Oh, nu, o adevărată furtună. Dansatorii sunt virgine, da? Râsul lui era jos, dar plin. „Totuşi, nu este nimic virginal în acest dans, acum, nu-i aşa? O, furtună de dorinţe!

Iar acei ochi o ţineau pe Lostara nemişcată, recunoaşterea cea mai deplină a dorinţei care o copleşea – care dădea formă

jocului sălbatic al umbrei ei. Recunoaştere şi o anumită recunoaştere mulţumită, dar cool.... Ca măgulit, dar fără invitaţie oferită în schimb.

Străinul avea alte sarcini în acea noapte – şi în nopţile care au urmat – sau aşa avea să-şi dea seama Lostara mult mai târziu. în momentul de faţă, însă, faţa îi ardea de ruşine şi întrerupsese dansul ca să fugă din cameră.

Desigur, Delat nu venise să fure inima unui Caster. El venise să-l distrugă pe Rashan.

Delat, care, s-a dovedit, a fost atât un Mare Preot, cât şi un Arzător de Poduri şi, oricare ar fi motivul împăratului pentru anihilarea cultului, a lui a fost mâna care a dat lovitura de moarte.

Deşi nu singur. în noaptea crimelor, la clopoţelul celei de-a treia ore – două după miezul nopţii – după Cântecul Tresilor, mai existase un altul, ascuns în hainele negre ale unui asasin...

Lostara ştia mai multe despre ceea ce se întâmplase în acea noapte în Templul Rashan din Ehrlitan decât oricine altcineva, cu excepţia jucătorilor, pentru

că Lostara fusese singurul rezident care a fost cruţat. Sau aşa crezuse ea de mult timp, până când numele de Bidithal a apărut din nou, din armata lui Sha'ik Apocalipsa.

Ah, am fost mai mult decât cruţat în noaptea aceea, nu-i aşa?

Mâinile minunate, cu degete lungi ale lui Delat...

Punând piciorul pe străzile oraşului în dimineaţa următoare, după şapte ani de absenţă, se confruntase cu ştirea terifiantă că era singură, cu adevărat singură. Reînviind o amintire străveche de când a fost trezită după a cincea aniversare şi aruncată în mâinile unui bătrân angajat să o ia, să o lase într-un cartier ciudat de cealaltă parte a oraşului. O amintire care a răsunat cu strigătele unui copil pentru mama ei.

Scurtul timp care a urmat plecării ei din templu, înainte ca ea să se alăture Lamelor Roşii – nou-înfiinţată companie de nativi ai şapte oraşe care şi-au declarat loialitate faţă de Imperiul Malazan – şi-a păstrat propriile amintiri, pe care le reprimase de mult. Foamete, denigrare,

umilinţă şi ceea ce părea o coborâre fatală, în spirală. Dar recrutorii o găsiseră, sau poate că ea i-a găsit. Lamele Roşii ar fi o declaraţie pentru împărat, marcarea unei noi ere în şapte oraşe. Ar fi pace. Nimic din toate acestea nu l-a interesat pe Lostara. Mai degrabă, a fost zvonul larg răspândit că Lamele Roşii au căutat să devină eliberatorii justiţiei Malazan.

Nu uitase acei ochi impasibili. Cetăţenii care erau indiferenţi la rugăminţile ei, care îl priviseră pe acolit trăgându-i trecutul spre o soartă necunoscută. Nu-şi uitase proprii părinţi.

La trădare nu se putea răspunde decât printr-un singur lucru, şi un singur lucru, iar odată căpitanul Lostara Yil de la Lamele Roşii devenise priceput în livrarea brutală a răspunsului.

Şi acum, sunt făcut un trădător?

Se întoarse de la cufărul de lemn. Nu mai era o Lamă Roşie. în scurt timp, Pearl avea să sosească şi ei aveau să pornească să găsească urma rece şi rece a surorii nefericite a lui Tavore,

Felisin. De-a lungul cărora ar putea găsi oportunitatea de a înfige o lamă în inima Gârgurilor. Totuşi, nu erau ghearele imperiului? Al dansatorului, spionii şi ucigaşii săi, arma mortală a voinţei sale. Atunci ce i-a transformat în trădători?

Trădarea era un mister. Inexplicabil pentru Lostara. Ea ştia doar că producea cele mai adânci răni dintre toate.

Şi de mult jurase că nu va mai suferi niciodată astfel de răni.

Şi-a luat cureaua cu sabie din cârligul de deasupra patului şi şi-a tras banda groasa de piele în jurul şoldurilor, prinzând-o la loc.

Apoi a îngheţat.

Cămăruţa din faţa ei era plină de umbre dansatoare.

Şi în mijlocul lor, o siluetă. O faţă palidă, cu trăsături ferme, făcută frumoasă de liniile de zâmbet de la colţurile ochilor – şi de ochii înşişi, care, în timp ce o privea, se aşezau ca nişte bazine fără adâncime.

în care simţea, drntr-o graba bruscă, că se poate cufunda. Aici, acum, pentru totdeauna.

Silueta a făcut o uşoară

plecăciune cu capul, apoi a spus: „Lostara Yil. Poate te îndoieşti de cuvintele mele, dar îmi amintesc de tine…

Ea făcu un pas înapoi, cu spatele lipit de perete, şi clătină din cap. – Nu te cunosc, şopti ea.

'Adevărat. Dar eram trei în noaptea aceea, aşa că de mult în Ehrlitan. Am fost martor la... performanţa ta neaşteptată. Ştiai că Delat – sau, mai degrabă, omul pe care l-aş afla în cele din urmă că este Delat – te-ar fi luat drept al lui? Nu doar o noapte. Te-ai fi alăturat lui ca Arzător de Bridge, iar asta i-ar fi plăcut. Sau asa cred eu. Nu există nicio modalitate de a-l testa, din păcate, din moment ce totul a mers, în exterior, atât de prost.

— îmi amintesc, spuse ea.

Bărbatul a ridicat din umeri. – Delat, care avea un alt nume pentru acea misiune şi era responsabilitatea partenerului meu în afară de... Delat l-a lăsat pe Bidithal să plece. Presupun că mi s-a părut o... o trădare, da? Cu siguranţă i-a făcut şi partenerului meu. Cu siguranţă, până în ziua de azi Shadowthrone – care

nu era Shadowthrone atunci, pur şi simplu un practicant deosebit de adept şi ambiţios al surorii lui Rashan, Meanas – până în ziua de azi, spuneam, Shadowthrone alimentează focurile eterne de răzbunare. Dar Delat s-a dovedit foarte capabil să se ascundă... sub nasul nostru. Ca şi Kalam. Doar un alt soldat neobservat în rândurile Bridgeburners.

'Nu stiu cine esti.'

Bărbatul a zâmbit. „Ah, da, sunt cu mult înaintea mea...” Privirea lui căzu în umbrele răspândite cu mult înaintea lui, deşi avea spatele la o uşă închisă, neluminată, iar zâmbetul i se lărgi de parcă ar fi reconsiderat acele cuvinte. – Sunt Cotillion, Lostara Yil. Pe atunci, eram Dansator şi da, puteţi ghici bine semnificaţia acelui nume, având în vedere ceea ce aţi fost antrenat să faceţi. Desigur, în Seven Cities, anumite adevăruri ale cultului se pierduseră, în special adevărata natură a Shadow Dancing. Nu a fost niciodată destinat performanţei, Lostara. A fost, de fapt, o artă cea mai marţială. Asasinat.'

„Nu sunt un adept al

Shadow-Rashan sau al versiunii tale...”

— Nu aceasta este loialitatea pe care aş apela la tine, a răspuns Cotillion.

Ea tăcea, luptându-se să se potrivească cu gândurile ei, cu cuvintele lui. Cotillion... era Dansatorul. Shadowthrone... *trebuie să fi fost Kellanved, împăratul* ! Ea se încruntă. – Loialitatea mea este faţă de Imperiul Malazan. *Imperiul*

„Foarte bine”, a răspuns el. 'Sunt multumit.'

— Şi acum vei încerca să mă convingi că împărăteasa Laseen nu ar trebui
să fie adevăratul conducător al imperiului...

'Deloc. Ea este binevenită. Dar, vai, ea are nişte probleme acum, nu-i aşa? S-ar descurca cu ceva... ajutor.

— Se presupune că te-a asasinat! şuieră Lostara. – Tu şi Kellan i-aţi făcut pe amândoi! *Ea te-a trădat.*

Cotillion pur şi simplu dădu din nou din umeri. „Toată lumea avea... sarcinile lor. Lostara, jocul care se joacă aici este mult mai mare decât orice imperiu muritor. Dar imperiul în cauză – imperiul

tău – ei bine, succesul său este crucial pentru ceea ce căutăm. Şi, dacă ai cunoaşte cea mai deplină^amploare a evenimentelor recente, îndepărtate, nu ai avea nevoie să convingi că împărăteasa stă pe un tron clătinat chiar acum.

— Cu toate acestea, chiar şi tu l-ai trădat pe Împăratul-Umbră. Nu mi-ai spus doar...

— Uneori, văd mai departe decât dragul meu însoţitor. într-adevăr, el rămâne obsedat de dorinţa de a-l vedea pe Laseen suferind – am alte idei şi, deşi le poate vedea ca fiind parte a lui, nu este totuşi o nevoie presantă să-l dezabuzăm de această noţiune. Dar nu voi căuta să vă înşel, făcându-vă să credeţi că sunt atotştiutor. Recunosc că am făcut greşeli grave, într-adevăr, cunoscând otrava suspiciunii. Rapid Ben. Kalam. Whiskyjack. Unde a locuit cu adevărat loialitatea lor? Ei bine, până la urmă am primit răspunsul meu, dar încă nu m-am hotărât dacă îmi face plăcere sau mă deranjează. Există un pericol care îi afectează în special pe ascendenţi şi acesta este tendinţa de a

aştepta prea mult. înainte de a acţiona, înainte de a păşi, dacă vrei, din umbră. El a zâmbit din nou. – Aş remedia ezitările trecute, uneori fatale. Aşa că iată-mă în faţa ta, Lostara, să-ţi cer ajutorul.

încruntarea ei s-a adâncit. – De ce să nu-i spun lui Pearl totul despre această... întâlnire?

— Niciun motiv, dar aş prefera să nu o faci. Nu sunt încă pregătit pentru Pearl. Pentru voi, a rămâne tăcut nu va constitui trădare, căci, dacă faceţi ceea ce vă cer, voi doi veţi merge pas în pas. Nu te vei confrunta cu niciun conflict, indiferent de ceea ce s-ar putea întâmpla sau de ceea ce ai putea descoperi în călătoriile tale.

— Unde este asta... Delat?

Sprâncenele i s-au ridicat, de parcă ar fi fost surprins momentan de întrebare, apoi a oftat şi a dat din cap. – Eu nu am nicio putere asupra lui zilele astea, vai. De ce? El este prea puternic. Prea misterios. Prea convingător. Prea al naibii de inteligent. într-adevăr, chiar şi Shadowthrone şi-a îndreptat atenţia în altă parte. Mi-ar

plăcea să aranjez o reuniune, dar mi-e teamă că nu am această putere. El ezită, apoi adăugă: – Uneori, trebuie pur şi simplu să ai încredere în soartă, Lostara. Viitorul poate promite vreodată un singur lucru şi un singur lucru: surprize. Dar să ştii asta, cu toţii am salva Imperiul Malazan, în felul nostru. Mă vei ajuta?'

— Dacă aş face-o, asta m-ar face un Talon?

Zâmbetul lui CotiÎlion se lărgi. – Dar, draga mea, Ghearele nu mai există.

— Oh, într-adevăr, Cotillion, ai vrea să-mi ceri ajutorul şi apoi să mă faci de prost?

Zâmbetul dispăru încet. – Dar vă spun că Ghearele nu mai există. Surly i-a anihilat. Există cunoştinţe pe care le deţii care ar sugera altfel?

Ea tăcu o clipă, apoi se întoarse. 'Nu. Pur şi simplu... am presupus.

'Într-adevar. Mă ajuţi atunci?

— Perla este pe drum, spuse Lostara, înfruntându-se încă o dată cu zeul.

— Sunt capabil de concizie atunci când este nevoie.

— Ce vrei să fac?

0 jumătate de sonerie mai târziu se auzi un zgomot uşor în uşă şi Pearl intră.

Şi imediat s-a oprit. – Miros a vrăjitorie.

Aşezată pe pat, Lostara a ridicat din umeri, apoi s-a ridicat să-şi ia geanta cu trusa. – Există secvenţe în Dansul Umbrei, spuse ea degajată, care evocă uneori pe Rashan.

'Rashan! Da.' S-a apropiat, cu privirea cercetătoare. „Dansul Umbrei. Tu?'

'O singura data. Cu mult timp în urma. Nu mă ţin de zei, Pearl. Niciodată. Dar Dansul, am descoperit, mă serveşte în lupta mea. Mă menţine flexibil şi am cea mai mare nevoie de asta atunci când sunt nervos sau nefericit. A pus geanta peste un umăr şi a aşteptat.

Sprâncenele lui Pearl se ridicară. – Nervos sau nefericit?

Ea îi răspunse cu o privire acru, apoi se îndreptă spre prag. – Ai spus că ai dat peste o pistă...

1 s-a alăturat. 'Am la asta. Dar mai întâi un cuvânt de avertisment. Acele secvenţe care îl evocă pe Rashan-ar fi cel mai bine pentru noi amândoi dacă le-

ai evita pe viitor. Genul ăsta de activitate riscă să atragă... atenţia.

'Foarte bine. Acum, continuă.

Un paznic singuratic se ghemui în faţa porţii moşiei, lângă un mănunchi de paie legat. Ochii verzi pal i-au urmărit pe Lostara şi Pearl în timp ce se apropiau de peste drum. Uniforma şi armura bărbatului erau plictisitoare de praf. Un mic os deget uman atârnat de o buclă de alamă de la o ureche. Expresia lui era bolnavă şi trase adânc aer în piept înainte de a spune: „Eşti avansul? Du-te înapoi şi spune-i că nu suntem pregătiţi.

Lostara clipi şi aruncă o privire spre Pearl.

însoţitorul ei zâmbea. – Arătăm ca nişte mesageri, soldat?

Ochii gardianului se subţiră. – Nu te-am văzut dansând pe o masă de la Pugroot's Bar?

Zâmbetul lui Pearl se lărgi. – Şi ai un nume, soldat?

'Poate.'

— Ei bine, ce este?

'Tocmai ţi-am spus. Poate. Ai nevoie să-l scriu sau ceva?

'Poti tu?'

'Nu. Mă întrebam doar dacă eşti prost, asta-i tot. Deci, dacă nu eşti avansul Adjunctului, vino să ne avertizezi despre acea inspecţie surpriză, atunci ce vrei?

— O clipă, spuse Pearl, încruntându-se. „Cum poate fi o inspecţie o surpriză dacă există o avertizare prealabilă?”

— Picioarele lui Hood, eşti prost până la urmă. Aşa se face...

— Un avertisment, atunci. S-a uitat la Lostara şi i-a făcut cu ochiul în timp ce a adăugat: „Se pare că le ofer toată ziua. Ascultă, poate că adjunctul nu te va avertiza cu privire la inspecţiile ei şi nici nu te aştepta ca ofiţerii tăi să facă asta.
Ea are propriile reguli şi ar fi bine să te obişnuieşti cu ele.

— încă nu mi-ai spus ce vrei.

— Trebuie să vorbesc cu un anume soldat din echipa a 5-a a Companiei a 9- a şi înţeleg că este staţionat în cazarma temporară de aici.

— Ei bine, eu sunt în a 6-a, nu în a 5-a.

'Da, deci?'

— Ei bine, atunci

este evident, nu-i aşa? Nu vrei deloc să vorbeşti cu mine. Intră, îmi pierzi timpul. Şi grăbeşte-te, nu mă simt prea bine.

Paznicul a deschis poarta şi i-a privit păşind înăuntru, ochii lui căzând în şoldurile legănate ale lui Lostara pentru o clipă lungă, înainte de a trânti poarta întărită.

Lângă el, balotul de paie a sclipit brusc, apoi s-a reformat ca un tânăr supraponderal aşezat cu picioarele încrucişate pe pavaj.

Poate s-a întors capul şi a oftat. – Nu mai face asta, nu lângă mine, Balgrid. Magia mă face să vreau să vomit.

— Nu am avut de ales decât să păstrez iluzia, răspunse Balgrid, trasând o mânecă peste sprânceana cu mărgele de transpiraţie. – Nenorocitul ăla a fost o Gheară!

'într-adevăr? Aş fi putut jura că l-am văzut purtând haine de femeie şi dansând la Pug...

— O să taci cu asta! Păcat de bietul ticălos pe care-l caută în a 5-a!'

Poate zâmbi brusc. – Hei, tocmai ai păcălit un Claw adevărat cu acea iluzie

blestemată! Buna treaba!'

— Nu eşti singurul căruia i se face rău, mormăi Balgrid.

Treizeci de paşi i-au dus pe Lostara şi pe Pearl să traverseze complexul până la grajduri.

— A fost amuzant, spuse bărbatul de lângă ea.

— Şi ce rost avea?

— Oh, doar să-i văd transpirat.

'Lor?'

— Omul şi balotul, desigur. Ei bine, iată-ne. Când se întinse să ţragă înapoi una dintre uşile largi, Pearl îşi închise o mână pe încheietura mâinii. 'într-o clipă. Acum, există de fapt mai mult de o persoană în interiorul căreia trebuie să punem întrebări. Câţiva veterani, lasă-le mie. Mai e şi un băiat, a fost gardian într-o tabără minieră. Lucrează-ţi farmecul asupra lui în timp ce vorbesc cu ceilalţi doi.

Lostara se uită la el. – Farmecele mele, spuse ea, neclară.

Pearl rânji. – Da, şi dacă-l laşi îndrăgostit, ei bine, consideră-o o investiţie de viitor, în cazul în care vom avea nevoie de băiat mai târziu.

'înţeleg.'

Ea’ deschise uşa, făcându-se înapoi pentru a o lăsa pe Pearl să o preceadă. Aerul din grajduri era urât. Urina, transpiraţie, ulei de şlefuit şi paie umedă. Soldaţii erau pretutindeni, întinşi sau aşezaţi pe paturi sau pe obiecte dintr-o colecţie de mobilier ornamentat care venise din casa principală. A fost puţină conversaţie şi chiar şi asta a dispărut în timp ce capetele se întoarseră spre cei doi străini.

— Mulţumesc, spuse Pearl, pentru atenţie. Aş vorbi cu sergentul Gesler şi
cu caporalul Stormy...

„Sunt Gesler”, a spus un bărbat solid, cu pielea de bronz, de unde s-a întins pe o canapea de pluş. – Cel care sforăie sub mătăsurile alea este Stormy. Şi dacă vii din Oblat spune-i că vom plăti... până la urmă.

Zâmbind, Pearl îi făcu semn lui Lostara să-l urmeze şi se îndreptă spre sergent. – Nu sunt aici să-ţi spun datoriile. Mai degrabă, aş vrea să vorbesc cu tine în privat... despre ultimele tale aventuri.

'Este corect. Şi tu cine eşti în amprenta copitei lui Fener?

— Aceasta este o chestiune imperială, spuse Pearl, cu privirea căzând spre Stormy. – îl vei trezi sau eu? în plus, însoţitorul meu doreşte să vorbească cu soldatul pe nume Pella.

Zâmbetul lui Gesler era rece. – Vrei să-mi trezeşti caporalul? Mergi drept înainte. Cât despre Pella, el nu este aici momentan.

Pearl oftă şi păşi pe marginea patului. O clipă de studiu asupra mormanului de mătăsuri scumpe care îl îngroapă pe caporalul sforăit, apoi Gheara se întinse şi aruncă învelişurile.

Mâna care s-a pocnit de tibia dreaptă a lui Pearl – la jumătatea distanţei dintre genunchi şi gleznă – era suficient de mare încât să se închidă aproape complet în jurul membrului. Valoarea care a urmat l-a lăsat pe Lostara căscată.

Sus. Perla ţipând. Sus, în timp ce Stormy se ridica din pat ca un urs împins din hibernare, un vuiet rostogolindu-i din plămâni.

Dacă camera ar fi conţinut un tavan de înălţime normală – în loc de câteva simple traverse care acopera spaţiul de sub acoperişul stabil, dintre

care niciuna nu ar fi fost, din fericire, direct deasupra capului – Pearl l-ar fi lovit cu putere, în timp ce a fost ridicat în aer. de acea singură mână strânsă în jurul tibiei lui. Ridicat, apoi aruncat.

Gheara zbârnâi, braţele zvâcnindu-se, genunchii ridicându-i-se peste cap, învârtindu-se, picioarele eliberându-se când mâna lui Stormy îi dădu drumul. A coborât cu putere pe un umăr, respiraţia lăsându-i plămânii într-un mormăit. Stătea întins nemişcat, trăgându-şi picioarele în sus, în trepte, într-o poziţie ondulată.

Caporalul stătea acum în picioare, cu părul zdruncinat, cu barba roşie în dezordine, uitarea somnului dispărându-i din ochi ca ace de pin într-un foc – un foc care se aprindea rapid în furie. – Am spus că nimeni nu mă trezeşte! urlă el, cu mâinile uriaşe întinse de ambele părţi şi strângându-se de aer, parcă dornic să închidă gâturile ofensatoare. Ochii lui albaştri strălucitori se fixară brusc asupra lui Pearl, care abia acum se mişca pe mâini şi genunchi, cu capul în jos. – Acesta

este ticălosul? întrebă Stormy, făcând un pas mai aproape.

Lostara i-a blocat calea. Mormăind, Stormy se opri.

— Lasă-i în pace, caporale, spuse Gesler de pe canapea. „Fopul ăla pe care tocmai l-ai aruncat este o Gheară. Şi o privire mai clară la acea femeie din faţa ta îţi va spune că este o Lamă Roşie, sau a fost şi probabil că se poate apăra foarte bine. Nu este nevoie să intri într-o ceartă pentru somnul pierdut.

Pearl se ridica în picioare, masându-i umărul, respiraţia profundă şi tremur ândă.

Mâna pe mâna săbiei ei, Lostara se uită fix în ochii lui Stormy. „Ne întrebam”, a spus ea conversaţional, „care dintre voi este cel mai bun povestitor.
însoţitorul meu de aici ar dori să audă o poveste. Desigur, va fi plata pentru privilegiu. Poate că datoriile tale faţă de acest Oblat pot fi... îngrijite, ca o dovadă a aprecierii noastre.

Stormy se încruntă şi se uită înapoi la Gesler.

Sergentul se ridică încet de pe canapea. – Păi, fetiţă, caporalul de aici e mai bine cu cei înfricoşători... pentru

că le spune atât de rău că nu mai sunt atât de înfricoşători. Din moment ce eşti atât de amabil cu... uh, recenta noastră împingere a Domnului la degete, eu şi caporalul vă vom ţese o poveste, dacă pentru asta sunteţi aici. La urma urmei, nu suntem timizi. De unde ar trebui să începem? M-am născut-'

— Nu atât de devreme, interveni Lostara. Restul îl voi lăsa pe seama lui Pearl – deşi poate cineva i-ar putea aduce ceva de băut pentru a-i ajuta să se recupereze. El vă poate sfătui de unde să începeţi. între timp, unde este Pella?

— E în spate, spuse Gesler.

^Mulţumesc.'

în timp ce se îndrepta spre uşa îngustă şi joasă din partea din spate a grajdurilor, un alt sergent ieşi să urce alături de ea. – O să te escortez, spuse el.

Un alt blestemat de veteran Falari. Şi ce-i cu oasele degetelor ? – Este posibil să mă pierd, sergent? întrebă ea în timp ce deschidea uşa. La şase paşi mai departe era peretele din spate al proprietăţii. O grămadă de gunoi de grajd uscat la soare erau întinse împotriva ei. Aşezat pe unul

dintre ei era un tânăr soldat. La poalele unei grămezi din apropiere zăceau doi câini, amândoi adormiţi, unul uriaş şi teribil de cicatrici, celălalt minuscul – un mârâit de păr şi un nas de pug.

— Posibil, răspunse sergentul. El i-a atins braţul în timp ce ea se apropie de Pella, iar ea îl privi cu o privire întrebătoare. – Eşti cu una dintre celelalte legiuni? el a întrebat.

'Nu.'

'Ah.' Se uită înapoi la grajduri. – Proaspăt desemnată servitoarei Gheara.

— Slujitoare?

— Da. Omul are nevoie de... învăţare. Se pare că a ales bine în tine, cel puţin.

— Ce vrei, sergent?

'Nu contează. Te las acum.

Ea l-a privit intrând din nou în grajduri. Apoi, ridicând din umeri, se întoarse şi se îndreptă spre Pella.

Niciun câine nu s-a trezit la apropierea ei.

Doi saci mari de pânză încadrau soldatul, cel din dreapta soldatului umplut aproape de spargere, celălalt poate o treime plin. Băiatul însuşi era cocoşat,

ţinând în mână o sculă mică de cupru pe care o folosea pentru a găuri o gaură într-un os deget.

Sacii, şi-a dat seama Lostara, conţineau sute de astfel de oase.

— Pella.

Tânărul ridică privirea, clipi. 'Te cunosc?'

'Nu. Dar poate că avem o cunoştinţă.

'Oh.' Şi-a reluat munca.

— Ai fost gardian în mine...

— Nu chiar, răspunse el fără să ridice privirea. – Am fost în garnizoană la una dintre aşezări. Skullcup. Dar apoi a început rebeliunea. Cincisprezece dintre noi au supravieţuit primei nopţi, fără ofiţeri. Am ramas în afara drumului si pana la urma ne-am indreptat către Dosin PaÎi. A durat patru nopţi şi am putut vedea oraşul arzând pentru primele trei. Nu a mai rămas mult când am ajuns. O navă comercială Malazan a apărut cam în aceeaşi oră cu noi şi, în cele din urmă, ne-a dus aici la Aren.

— Skullcup, spuse Lostara. – Era un prizonier acolo. O fată tânără...

— Sora lui Tavore, vrei să spui. Felisin.'

I s-a tăiat respiraţia.

„Mă întrebam când mă va găsi cineva despre asta. Sunt arestat, atunci? El a ridicat privirea.

'Nu. De ce? Crezi că ar trebui să fii?

S-a întors la munca lui. 'Probabil. La urma urmei, i-am ajutat să scape. Noaptea Răscoalei. Totuşi, nu ştiu dacă au reuşit vreodată. Le-am lăsat provizii, aşa cum am putut găsi. Plănuiau să se îndrepte spre nord, apoi spre vest... peste deşert. Sunt destul de sigur că nu am fost singurul care i-a ajutat, dar nu am aflat niciodată cine sunt ceilalţi.

Lostara se ghemui încet până când ajunse la nivelul ochilor lui. – Atunci nu doar Felisin. Cine era cu ea?

— Baudin, un bărbat al naibii de înspăimântător, ăla, dar ciudat de loial lui Felisin, totuşi... El ridică capul şi îi întâlni privirea. – Ei bine, ea nu a fost una care să răsplătească loialitatea, dacă ştii ce vreau să spun. Oricum. Baudin şi Heboric.

— Heboric? Cine este?'

— A fost odată preot al lui Fener, totul tatuat cu blana mistreţului. Nu aveau mâini – fuseseră

tăiate. Oricum, ei trei.

— Dincolo de deşert, murmură Lostara. – Dar coasta de vest a insulei nu are... nimic.

— Ei bine, atunci se aşteptau la o barcă, nu-i aşa? A fost planificat, nu? Oricum, atât de departe pot duce povestea. în rest, întreabă-l pe sergentul meu. Sau Stormy. Sau Adevărul.

'Adevăr? Cine este el?'

— El este cel care tocmai a apărut în pragul uşii în spatele tău... vino să aducă mai multe oase. A ridicat vocea. – Nu trebuie să ezită, Truth. De fapt, această femeie drăguţă de aici are câteva întrebări pentru tine.

Inca unul cu pielea ciudata . Ea îl studie pe tânărul înalt, care se apropie cu prudenţă, purtând un alt sac bombat de pânză din care cobora nisip într-un nor prăfuită *Hood ia-mă, un băiat drăgălaş... deşi acel aer de vulnerabilitate mi-ar pune nervii în cele din urmă* . Ea se îndreptă. – Aş şti de Felisin, spuse ea, strecurând nişte fier de călcat în tonul ei.

Suficient pentru a sesiza Pella, iar el îi aruncă o privire ascuţită.

Ambii câini se treziseră la sosirea Adevărului, dar niciunul nu se ridicaseră de unde zăceau – pur şi simplu şi-au fixat ochii pe băiat.

Truth lăsă jos geanta şi trecu brusc la atenţie. Culoarea i-a crescut pe faţă.

Farmecele mele. Nu Pella îşi va aminti această zi. Nu Pella care va găsi pe cineva căruia să se închine . – *Povesteşte-mi despre ce s-a întâmplat pe ţărmul*

de vest al insulei Otataral. întâlnirea a avut loc aşa cum era planificat?

— Aşa cred, răspunse Truth după o clipă. „Dar noi nu făceam parte din acel plan – pur şi simplu ne-am găsit în aceeaşi barcă cu Kulp şi Kulp era cel care căuta să le adune.

'Kulp? Magul de cadre de la Seventh?

— Da, el. Fusese trimis de Duiker...

— Istoricul imperial? *Doamne, ce potecă întortocheată este aceasta* ? – Şi de ce ar avea vreun interes să-l salveze pe Felisin?

— Kulp a spus că a fost nedreptatea, răspunse Truth. – Dar ai înţeles greşit – nu Felisin a vrut să ajute Duiker. Era Heboric.

Pella vorbi cu o voce

joasă, destul de diferită de ceea ce auzise de la el cu câteva clipe mai devreme. – Dacă Duiker va fi considerat un fel de trădător... ei bine, fată, ar fi bine să te gândeşti de două ori. Aceasta este Aren, la urma urmei. Oraşul care privea. Asta l-a văzut pe Duiker aducându-i pe refugiaţi în siguranţă. El a fost ultimul care a trecut pe poartă, spun ei. Emoţia care îi căîărea cuvintele era acum crudă. – Şi Pormqual l-a *arestat*!

Un fior undă prin Lostara. – Ştiu, spuse ea. „Blistig ne-a eliberat Lamele Roşii din închisori. Eram pe zid când Pormqual îşi avea armata acolo pe câmpie. Dacă Duiker căuta să-l elibereze pe Heboric, un coleg de studii, ei bine, nu mă plâng de asta. Drumul pe care ne aflăm este al lui Felisin.

Truth dădu din cap la asta. – Tavore te-a trimis, nu-i aşa? Tu şi Gheara aia dinăuntru, ascultând pe Gesler şi pe Stormy.

Lostara închise pentru scurt timp ochii. „Mi-e teamă că îmi lipseşte subtilitatea lui Pearl. Această misiune era menită să fie... secretă.

— Bine cu mine,

spuse Pella. – Şi tu, Adevărul?

Băiatul înalt dădu din cap. – Oricum nu contează. Felisin a murit. Toate sunt. heboric. Kulp. Toţi au murit. Gesler tocmai spunea partea aceea.

'înţeleg. Cu toate acestea, vă rog să nu spuneţi nimic nimănui. Ne vom îndeplini sarcina, chiar dacă doar să-i adunăm oasele. Oasele lor, adică.

— Ar fi un lucru bun, spuse Truth oftând.

Lostara a făcut să plece, dar Pella făcu un semn să-i atragă atenţia. 'Aici.' îi întinse osul degetului prin care făcuse o gaură. – Ia asta pentru tine. Purtaţi-l la vedere.

'De ce?'

Pella se încruntă. – Tocmai ne-ai cerut o favoare...

'Foarte bine.' Ea a acceptat obiectul îngrozitor.

Pearl a apărut în prag. – Lostara, strigă el. – Ai terminat aici?

'Eu sunt.'

— E timpul să pleci, atunci. Ea putea vedea după expresia lui că şi lui i se spusese despre moartea lui Felisin. Deşi probabil mai detaliat decât puţinul pe care Adevărul spusese.

în tăcere, şi-au reluat traseul prin grajduri, în complex, apoi spre poartă. Uşa s-a deschis' când au ajuns, iar soldatul pe nume Maybe le-a făcut semn să iasă. Atenţia lui Lostara a fost atrasă de balotul de paie, care părea să clătinească, topindu-se în mod ciudat acolo unde se ghemui, dar Pearl îi făcu pur şi simplu seimysă continue.

în timp ce se apropiau de moşie, Gheara a scos un blestem uşor, apoi a spus: „Am nevoie de un vindecător".

— Abia se observă şchiopătarea ta, observă Lostara.

— Ani de disciplina, draga mea. Aş prefera să ţip. Ultima oară când am suferit o asemenea forţă folosită împotriva mea a fost cu acel demon Semk, acel evlavie. Cei trei – Gesler, Stormy şi Truth – sunt mai multe ciudate la ei decât doar pielea lor.

— Vreo teorie?

— Au trecut printr-un luptă de foc – şi cumva au supravieţuit, deşi se pare că Felisin, Baudin şi Heboric nu au făcut-o. Deşi soarta lor reală rămâne necunoscută. Gesler presupune pur şi simplu că

au murit. Dar dacă s-a întâmplat ceva neobişnuit cu acei paznici de coastă din acel labirin, atunci de ce nu la fel şi cu cei care au fost spălaţi peste bord?

'îmi pare rau. Nu mi s-au spus detaliile.

— Trebuie să facem o vizită la o anumită navă sechestrată. Voi explica pe drum. A, şi data viitoare nu vă oferi să plătiţi datoria altcuiva... până când aflaţi cât de mare este.

Şi data viitoare, lăsaţi acea atitudine pompoasă la uşile grajdurilor . 'Foarte bine.'

— Şi încetează să preiei controlul.

Ea aruncă o privire spre el. – M-ai sfătuit să-mi folosesc farmecul, Pearl. Nu sunt vina mea dacă am mai multă calitate decât tine.

'într-adevăr? Lasă-mă să-ţi spun că caporalul a fost norocos că ai păşit între noi.

A vrut să râdă, dar a împins-o înapoi. – E clar că nu ai observat arma de sub patul bărbatului.

'Armă? îmi pasă-'

— Era o sabie de cremene cu două mâini. Arma unui T'lan Imass, Pearl. Probabil cântăreşte la fel de mult ca mine.

Nu mai spuse până ce au ajuns la *Silanda* .

Dana navei era bine păzită, totuşi permisiunea clar pentru Pearl şi Lostara fusese acordată mai devreme, pentru că cei doi au fost făcuţi cu mâna pe puntea răvăşită a vechiului dromon, apoi lăsaţi în mod deliberat singuri, nava însăşi eliberată de toate celelalte.

Lostara cercetă zona în mijlocul navei. Cicatrice de flacără şi pătat de noroi. O movilă piramidală ciudată înconjura catargul principal, drapată într-o prelată. Au fost montate pânze şi cearceşti noi, luate în mod clar dintr-o varietate de alte nave.

Stând lângă ea, privirea lui Pearl căzu asupra movilei acoperite, iar el scoase un mormăit uşor. – Recunoşti această navă? el a intrebat.

— Recunosc că este o navă, răspunse Lostara.

'înţeleg. Ei bine, este un dromon Quon din stilul vechi, pre-imperial. Dar o mare parte din lemn şi armături sunt de la Drift Avalii. Ştii ceva despre Drift Avalii?

— Este o insulă mitică în largul coastei Quon Tali. O insulă în *derivă* ,

populată de demoni şi spectre.

— Nu este mitic şi într-adevăr derivă, deşi modelul pare să descrie un fel de cerc clătinat. Cât despre demoni şi spectre... ei bine... se îndreptă spre prelata,
aproape nimic atât de înspăimântător. A tras învelişul înapoi.

Capete tăiate, bine îngrămădite, toate îndreptate spre exterior, cu ochii clipind şi fixându-se pe Pearl şi Lostara. Licărirea sângelui umed.

— Dacă spui asta, a grămăit Lostara, dându-se înapoi.

Chiar şi Pearl părea surprinsă, de parcă ceea ce dezvăluise nu era în totalitate ceea ce se aşteptase. După o clipă lungă, se întinse în jos şi atinse cu vârful degetului sângele acumulat. 'Inca cald...'

— B-dar asta e imposibil.

— Mai imposibil decât blestemaţii de lucruri să fie încă conştienţi – sau cel puţin vii? Se îndreptă şi se îndreptă spre ea, apoi îi făcu semn expansiv. – Această navă este o piatră. Sunt straturi peste straturi

de vrăjitorie, înmuiate chiar în lemn, în cadru. Se coboară asupra ta cu greutatea a o mie de mantii.

— Da? Nu simt asta.

El o privi în gol, apoi se înfruntă încă o dată cu mormanul de capete tăiate. – Nici demoni, nici spectre, după cum vezi. Tiste Andu, majoritatea. Câţiva marinari Quon Talian. Haide, hai să mergem să examinăm cabinele căpitanului- magia se prăbuşeşte în valuri din camera aceea.

— Ce fel de magie, Pearl?

începuse deja să meargă spre trapă. Un gest dispreţuitor. – Kurald Galain, Tellann, Kurald Emurlahn, Rashan... Se opri brusc şi se întoarse. – Rashan. Totuşi, nu simţi nimic?

Ea a ridicat din umeri. – Mai sunt... capete... acolo, Pearl? Dacă da, cred că aş prefera să nu...

— Urmează-mă, se răsti el.

înăuntru, lemn negru, aerul gros ca şi cum ar fi învăluit de amintiri de violenţă. Un cadavru cu pielea cenuşie, cu aspect barbar, prins de scaunul căpitanului cu o suliţă

masivă. Alte cadavre, întinse ici şi colo ca şi cum ar fi fost apucate, rupte apoi aruncate deoparte.

O strălucire plictisitoare, fără sursă, pătrundea în încăperea joasă şi înghesuită. Cu excepţia unor pete ciudate pe podea, mânjite cu, Lostara a văzut, praf otataral. – Nu Tiste Andu, mormăi Pearl. – Acestea trebuie să fie Tiste Edur. Oh, sunt o mulţime de mistere aici. Gesler mi-a povestit despre echipajul care conducea vâslele sub corpurile fără cap. Bietul aceia de Tiste Andu de pe punte. Acum, mă întreb cine i-a ucis pe aceşti Edur...

— Cum ne conduc toate astea mai departe pe urmele lui Felisin, Pearl?

— A fost aici, nu-i aşa? Martor la toate acestea. Căpitanul de aici avea un fluier, înşirat la gât, care era folosit pentru a direcţiona canoşii. A dispărut, vai.

— Şi fără fluierul ăsta, nava asta stă aici.

Pearl dădu din cap. – Păcat, nu-i aşa? Imaginează-ţi o navă cu un echipaj pe care nu trebuie să-l hrăneşti niciodată, care nu are nevoie niciodată de odihnă,

care nu se revoltă niciodată.

— îl poţi avea, spuse Lostara, întorcându-se înapoi spre prag. „Urăsc navele. întotdeauna am. Şi acum îl las pe acesta.

— Nu văd niciun motiv să nu vă alătur, spuse Pearl. – La urma urmei, avem o călătorie în faţă.

'Noi facem? Unde?'

„ *Silanda* a călătorit în lupte între locul unde a fost găsit de Gesler şi unde a reapărut în acest tărâm. Din câte am înţeles, acea călătorie a traversat continentul, de la nordul Mării Otataral până la Golful Aren. Dacă Felisin, Heboric şi Baudin ar fi sărit, s-ar fi putut foarte bine să fi reapărut pe uscat undeva pe acel traseu.

— Să se regăsească în mijlocul revoltei.

„Având în vedere ceea ce pare să fi dus la asta, ar fi putut considera că este o opţiune mult mai puţin îngrozitoare”.

— Până când o bandă de raiders a dat peste ei.

Compania a 9-a a căpitanului Keneb a fost chemată să se adune în trei adunări succesive pe terenul de paradă. Nu fusese nicio avertizare prealabilă, pur şi

simplu sosirea unui ofiţer care comanda soldaţilor să continue la timp dublu.

Echipele 1, 2 şi 3 au fost primele. Erau infanterie grea, treizeci de soldaţi în total, încărcaţi cu armuri de cântare şi braţe şi mănuşi de lanţ, scuturi de zmeu, săbii lungi cântărite, suliţe înjunghiătoare legate la spate, cârme cu vizor şi obraji protejate cu cozi de homar, ziduri şi etichete de porc la curelele lor,

Următorii au fost marinarii. Echipele 4, 5 şi 6 ale lui Ranal. în urma lor se afla grosul trupelor companiei, infanterie medie, echipele 7 până la 24. Doar puţin mai puţin blindat decât infanteriei grele, s-a numărat printre ei şi soldaţi pricepuţi în folosirea arcului scurt, a arcului lung şi a suliţei. Fiecare companie a fost menită să funcţioneze ca o unitate discretă, autonomă şi care se sprijină reciproc.

în timp ce stătea în faţa echipei sale, Strings a studiat al 9-lea. Prima lor adunare ca o forţă separată. Ei aşteptau sosirea Adjunctului în rânduri precise, spunând puţin, nici unul în uniformă sau fără arme.

Amurgul se apropia cu paşi repezi, aerul se răcea din milă.

Locotenentul Ranal se plimbase de ceva vreme pe lungimea celor trei echipe de marinari, înainte şi înapoi, cu paşii încetini, cu o strălucire de transpiraţie pe obrajii săi şi bărbieriţi. Când s-a oprit în cele din urmă, a fost chiar înaintea lui Strings.

— Bine, sergent, şuieră el. – Este ideea ta, nu-i aşa?

— Domnule?

— Nenorocitele alea de oase ale degetelor! Au apărut primii în echipa ta, ca şi cum nu aş fi observat asta. Şi acum am auzit de la căpitan că se răspândeşte în fiecare legiune. Mormintele sunt jefuite în tot oraşul! Şi o să-ţi spun asta... S-a apropiat foarte mult şi a continuat în şoaptă aspră. – Dacă Adjunctul întreabă cine este responsabil pentru această ultimă scuipă în faţă din cauza a ceea ce sa întâmplat ieri, nu voi ezita să o îndrug către tine.

— Scuipa-i în faţă? Locotenente, eşti un idiot furios. Acum, un grup de ofiţeri tocmai au apărut la poarta principală. Vă

sugerez să vă luaţi locul, domnule.

Cu faţa întunecată de furie, Ranal sa întors şi a luat poziţia în faţa celor trei echipe.

Adjunctul a condus drumul, anturajul ei în urmă.

Căpitanul Keneb o aştepta. Strings şi-a amintit de bărbat de la prima adunare dezastruoasă. Un Malazan. Se ştia că fusese garnizonat în interiorul ţării, că şi-a văzut partea de luptă când compania lor fusese depăşită. Apoi zborul spre sud, înapoi la Aren. Era destul în asta^pentru a-l determina pe Strings să se întrebe dacă omul nu luase calea laşului. în loc să moară împreună cu soldaţii săi, el fusese primul în destramă. Până la urmă, aşa mulţi ofiţeri au supravieţuit echipelor lor. Ofiţerii nu valorau prea mult, în ceea ce îl privea pe sergent.

Adjunctul vorbea acum cu bărbatul, apoi căpitanul se dădu înapoi şi salută, invitându-l pe Tavore să se apropie de trupe. Dar, în schimb, se apropie cu un pas de bărbat, întinse mâna şi atinse ceva încleştat în jurul gâtului lui Keneb.

Ochii lui Strings se

măriră uşor. **Asta** *e un os al degetului blestemat*.

Mai multe cuvinte între bărbat şi femeie, apoi Adjunctul dădu din cap şi se îndreptă spre echipe.

Singură, paşii ei înceţi, faţa lipsită de expresie.

Strings văzu sclipirea recunoaşterii în timp ce ea scana echipele. El însuşi, apoi Cuttle. După un moment îung, în care l-a ignorat în totalitate pe locotenentul Ranal, s-a întors în cele din urmă către bărbat. 'Locotenent.'

'Adjunct.'

— Se pare că există o proliferare de echipamente nestandard pentru soldaţii tăi. Mai mult aici decât în oricare dintre celelalte companii pe care le-am analizat.

— Da, adjunct. împotriva ordinelor mele şi îl cunosc pe omul responsabil...

— Fără îndoială, răspunse ea. – Dar nu mă interesează asta. Aş sugera, totuşi, să se stabilească o anumită uniformitate pentru acele... bibelouri. Poate de la centura de şold, vizavi de teacă. în plus, au existat plângeri din partea cetăţenilor lui Âren. Cel puţin, gropile şi mormintele

jefuite ar trebui să fie readuse la starea lor iniţială... atât cât este posibil, desigur.

Confuzia lui Ranal era evidentă. – Desigur, adjunct.

— Şi s-ar putea să observaţi, de asemenea, adăugă Adjunctul sec, că sunteţi singurul purtând o... uniformă nestandardă a Armatei a Paisprezecea, în acest moment. Vă sugerez să corectaţi asta cât mai curând posibil, locotenente. Acum, vă puteţi demite echipele. Şi la ieşire, transmite-i instrucţiunile mele căpitanului Keneb că poate trece la mutarea infanteriei mijlocii a companiei în prim-plan.

— Da, adjunct. O dată.' A salutat. Strings o privi întorcându-se în anturajul ei. Oh, *bine făcut, fetiţă* .

Pieptul lui Gamet era plin de durere în timp ce îl studia pe Adjunct care se întorcea cu paşi mari spre locul în care aşteptau el şi ceilalţi. O emoţie înverşunată. Oricine i-a venit ideea merita... ei bine, un sărut al naibii, aşa cum ar fi spus Cuttle. *Au transformat prevestirea* .

S-a întors!

Şi văzu focul reaprins în

ochii lui Tavore când ea ajungea la ei.

— Pumnul Gamet.

'Adjunct?'

— Armata a Paisprezecea necesită un standard.

— Da, chiar da.

S-ar putea să ne inspirăm de la soldaţii înşişi.

— Am putea face asta, adjunct.

'Te vei ocupa de asta? La timp pentru plecarea noastră mâine?

'Eu voi.'

De la poartă sosi un mesager călare. Călărea greu şi s-a retras brusc când l-a văzut pe Adjunct.

Gamet îl privi pe bărbat descălecând şi apropiindu-se. *Doamne, nu veşti rele... nu acum...*

— Raport, a cerut Adjunctul.

— Trei nave, Adjunct, icni mesagerul. – Tocmai am intrat şchiopătând în
port.

'Continua.'

'Voluntari! Războinici! Cai şi câini! E haos la docuri!'

'Câţi?' întrebă Gamet.

— Trei sute, Pumn.

— De unde, pe numele lui Hood, sunt ei?

Privirea mesagerului s-

ajhdepărtat brusc de ei – spre locul în care stăteau Nil şi Nether. – Wickans. întâlni încă o dată privirea lui Tavore. 'Adjunct! Clanul Corbului. *Cioara! Al lui Coltaine* !

CAPITOLUL NOUĂ

Noaptea vin fantomele
în râurile de durere,
Pentru a îndepărta
nisipul Sub picioarele
unui bărbat

G'danii zicând

Cele două cuţite lungi erau atârnate într-un ham de piele decolorat, cusut în modele învolburate de Pardu. Atârnau de un cui de pe unul dintre stâlpii de colţ ai magazinului, sub o coafură elaborată din pene a unui şaman Kherahn. Masa lungă din faţa tarabei cu baldachin era aglomerată cu obiecte ornamentate din obsidian, jefuite dintr-un mormânt, fiecare proaspăt binecuvântat în numele zeilor, spiritelor sau demonilor. în partea stângă, în spatele mesei şi flancând proprietarul fără dinţi care stătea cu picioarele

încrucişate pe un scaun înalt, se afla un dulap înalt cu ecran.

Clientul corpulent, cu pielea întunecată, a stat în picioare examinând armele obsidiane pentru o vreme, înainte ca o mişcare uşoară a mâinii drepte să-i semnaleze un interes pentru vânzător.

— Suflarea demonilor! strigă bătrânul, lovind cu degetul noduros diverse lame de piatră în succesiune confuză. – Şi ăştia, sărutaţi de Mael, vezi cum le- au netezit apele? Am mai multe-'

— Ce se aflã în cabinet? a bubuit clientul.

— Ah, ai un ochi ascuţit! Eşti Cititor, probabil? Ai simţit mirosul haosului, atunci? Decks, înţeleptul meu prieten! Punţi! Şi o, nu s-au trezit! Da, totul din nou. Totul este în flux...

"Deck of Dragons este *mereu* în flux..."

— Ah, dar o casă nouă! Oh, văd surpriza ta de asta, prietene! O casa noua. Putere mare, se spune. Cutremur până la rădăcinile lumii!

Bărbatul cu faţa lui se încruntă. – O altă casă nouă, nu-i aşa? Un cult local al

impostorilor, făra îndoială...

Dar bătrânul clătina din cap, cu ochii trecând pe lângă clientul său singuratic, scrutând cu suspiciune mulţimea pieţei, aşa cum era ea. Apoi s-a aplecat înainte. – Nu mă ocup de acestea, prietene. Oh, sunt la fel de loial lui Dryjhna ca şi următorul, nu pretindeţi altfel! Dar Deck-ul nu permite nicio părtinire, nu-i aşa? Oh, nu, ochi şi minte înţelepţi echilibrate sunt necesare. Într- adevar. Acum, de ce sună noua Casă de adevăr? Lasă-mă să-ţi spun, prietene. Mai întâi, o nouă carte Nealiniată, o carte care indică faptul că un Maestru comandă acum pachetul. Un arbitru, da? Şi apoi, răspândindu-se ca un foc de mirişte, noua Casă. Sancţionat? Indecis. Dar nu respins din mână, oh, nu, nu respins. Şi Cititorii – modelele! Casa va fi sancţionată – niciun Cititor nu se îndoieşte de asta!'

— Şi cum se numeşte această casă? a întrebat clientul. 'Ce tron? Cine pretinde că o conduce?

— Casa Lanţurilor, prietene. La celelalte întrebări ale tale, nu există decât confuzie în răspuns.

Ascendenţii concurează. Dar îţi voi spune asta: Tronul unde va sta Regele – Tronul, prietene, este *crăpat.*

— Vrei să spui că această casă aparţine celui înlănţuit?

— Da. Dumnezeul infirm.'

— Ceilalţi trebuie să-l atace cu înverşunare, murmură bărbatul, cu expresia gânditoare.

— Ai crede, dar nu aşa. într-adevăr, ei sunt atacaţi! Vrei să vezi noile cărţi?

„S-ar putea să mă întorc mai târziu şi să fac chiar acest lucru”, a răspuns bărbatul. – Dar mai întâi, lasă-mă să văd cuţitele alea săraci de pe acel post.

— Bietele cuţite! Aaii! Nu sărac, oh, nu! Bătrânul se răsuci pe scaun, întinse mâna şi luă braţul de arme. El rânji, cu limba cu vene albastră săgeată între gingiile roşii. – Ultima dată deţinut de un ucigaş de fantome Pardu! A scos unul dintre cuţite din teacă. Lama era înnegrită, încrustată cu un model de şarpe argintiu pe lungimea ei.

— Asta nu este Pardu, mârâi clientul.

— Deţinut, am spus.

Chiar ai un ochi ascuţit. Ei sunt Wickan. Pradă de la Lanţul de Câini.

— Lasă-mă să-l văd pe celălalt.

Bătrânul a scos din teacă a doua lamă.

Ochii lui Kalam Mekhar se măriră involuntar. Recăpătându-şi rapid calmul, ridică privirea către proprietar – dar bărbatul văzuse şi dădea din cap.

— Da, prietene. Da...'

întreaga lamă, de asemenea neagră, avea un model cu pene, iar incrustaţia era argintie cu nuanţe de chihlimbar – acea pată de chihlimbar... aliată cu otataral. Clanul Crow. Dar nu o armă a unui războinic josnic. Nu, acesta a aparţinut cuiva important.

Bătrânul înfăşă din nou cuţitul Crow, bătu pe celălalt cu un deget. – Investit, acesta. Cum să provoci otataralul? Simplu. Magie bătrână.

'Mai mare. Vrăjitoria Wickan nu este Bătrân...

— Oh, dar acest războinic Wickan, acum mort, avea un prieten. Vezi, aici, ia cuţitul în mână. Strânge ochii la acest semn, acolo, la bază, vezi, coada şarpelui se înfăşoară în jurul

lui...

Cuţitul lung era uimitor de greu în mâna lui Kalam. Crestele degetelor din mâner erau prea mari, dar Wickan-ul compensase acest lucru cu curele de piele mai groase. Ştampila imprimată în metalul din centrul cozii bucle era complicată, aproape de necrezut, având în vedere dimensiunea mâinii care trebuie să fi înscris-o. *Fenn. Thelomen Toblakai. Wickanul avea într-adevăr un prieten. Şi mai rău, cunosc semnul acela. Ştiu exact cine a investit această armă. Doamne de mai jos, în ce cicluri ciudate pătrund eu aici* ?

Nu avea rost să facem troc. Au fost dezvăluite prea multe. – Spune-ţi preţul, oftă Kalam.

Zâmbetul bătrânului se lărgi. – După cum vă puteţi imagina, un set preţuit – cel mai valoros premiu al meu.

— Cel puţin până când fiul războinicului mort Crow vine să-l colecteze – deşi mă îndoiesc că va fi interesat să-ţi plătească în aur. Voi moşteni acel vânător
războinicului, aşa că stăpâneşte-ţi lăcomia şi numeşte preţul.

'O mie doua sute.'

Asasinul a pus o pungă mică pe masă şi l-a privit pe proprietar care slăbeşte sforile şi se uită înăuntru.

— Există un întuneric în aceste diamante, spuse bătrânul după o clipă.

„Acea umbră le face atât de valoroase şi ştii asta."

— Da, chiar da. Jumătate din ceea ce este în interior va fi suficient.

— Un vânzător ambulant cinstit.

— O raritate, da. în zilele noastre, loialitatea plăteşte.

Kalam îl privi pe bătrân numărând diamantele. – Se pare că pierderea comerţului imperial a fost dureroasă.

'Foarte. Dar situaţia aici în G'danisban este de două ori, prietene.

'De ce, mă rog?'

— Desigur, toată lumea este la B'ridys. Asediul.'

— B'ridys? Vechea cetate de munte? Cine e ascuns acolo?

— Malazani. Ei s-au retras din fortăreţele lor din Ehrlitan, aici şi Pan'potsun-au fost urmăriţi până în dealuri. Oh, nimic mai măreţ

ca Lanţul de Câini, dar câteva sute au reuşit.

— Şi încă mai rezistă?

— Da. B'ridys este aşa, vai. Totuşi, nu mai mult, pariez. Acum am terminat, prietene. Ascunde bine punga aceea şi'fie ca zeii să treacă vreodată în umbra ta.

Kalam se strădui să-şi păstreze rânjetul de pe faţă în timp ce aduna armele. – Şi cu dumneavoastră, domnule. *Şi aşa vor fi, prietene. Mult mai aproape decât v-aţi dori.*

Merse o mică distanţă pe strada pieţei, apoi făcu o pauză pentru a regla clemele hamului de arme. Fostul proprietar nu avea volumul lui Kalam. Pe de altă parte, puţini au făcut-o. Când termină, se strecură în ham, apoi îşi trase încă o dată mantaua de telaba. Arma mai grea îi ieşea de sub braţul stâng.

Asasinul a continuat pe străzile în mare parte goale din G'danisban. Două cuţite lungi, ambele Wickan. Acelaşi proprietar? Necunoscut. Erau complementare într-un sens, adevărat, dar'diferenţa de greutate ar provoca pe oricine ar încerca să lupte folosind ambele în acelaşi

timp.

în mâna lui Fenn, armă mai grea ar fi puţin mai mult decât un zgomot. Designul era clar Wickan, ceea ce înseamnă că investiţia fusese o favoare sau în plată. Mă pot gândi la un Wickan care ar fi putut câştiga asta? Ei bine, Coltaine, dar purta un singur cuţit lung, fără model. Acum, dacă aş şti mai multe despre acel blestemat Thelomen Toblakai...

Desigur, înaltul Mag pe nume Bellurdan Skullcrusher era mort.

Cicluri într-adevăr. Şi acum această Casă a Lanţurilor. Nenorocitul de Dumnezeu infirm...

Ai naibii de prostule, Cotillion. Ai fost acolo la ultimul Chaining, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-i bagi un cuţit în nenorocit acolo şi atunci.

Acum, mă întreb, a fost şi Bellurdan acolo?

La naiba, am uitat să întreb ce s-a întâmplat cu ucigaşul ăla de la Pardu...

Drumul care şerpuia spre sud-vest din G'danisban fusese uzat până la pietruiala de dedesubt. în mod clar, asediul durase atât de mult încât micul oraş

care îl hrănea era din ce în ce mai slab. Cei asediaţi se duceau probabil mai rău. B'ridys fusese sculptat într-o stâncă, o tradiţie de lungă durată în odhanurile din jurul Deşertului Sfânt. Nu exista o abordare formală, construită – nici măcar trepte, nici mânere, tăiate în piatră – şi tunelurile din spatele fortificaţiilor ajungeau adânc. în acele tuneluri, izvoarele furnizează apă. Kalam văzuse B'ridys doar din exterior, abandonată de multă vreme de locuitorii săi iniţiali, sugerând că izvoarele se secaseră. Şi în timp ce astfel de fortăreţe conţineau camere vaste de depozitare, erau puţine şanse ca malazanii care fugiseră în el să fi găsit acele camere aprovizionate. ’

Probabil că bieţii nenorociţi mureau de foame.

Kalam a mers pe drum în amurgul care se aduna. Nu a văzut pe nimeni altcineva pe şină şi a bănuit că trenurile de aprovizionare nu vor pleca din G'danisban decât în toamna nopţii, pentru a-şi scuti animalele de tracţiune de căldură. Deja, drumul începuse să urce, răsucindu-

se pe laturile dealurilor.

Asasinul îşi lăsase calul cu Cotillion în Tărâmul Umbrei. Pentru sarcinile de urmat, stealth, nu viteza, s-ar dovedi cea mai mare provocare a lui. în plus, Raraku era dur cu caii. Majoritatea surselor de apă din periferie ar fi fost de mult murdare, în aşteptarea armatei Adjunctului. Ştia totuşi câteva secrete, care, în mod necesar, âr fi fost păstrate nepătate.

Acest pământ, şi-a dat seama Kalam, era în sine un pământ asediat – iar inamicul încă nu sosise. Sha'ik apropiase Vârtejul, o tactică care îi sugera asasinului un anumit element de frică. Dacă, desigur, Sha'ik nu juca în mod deliberat împotriva aşteptărilor. Poate că pur şi simplu a căutat să-l atragă pe Tavore într-o capcană, în Raraku, unde puterea ei era cea mai puternică, unde forţele ei cunoşteau pământul în timp ce inamicul nu.

Dar există cel puţin un bărbat în armata lui Tavore care îl cunoaşte pe Raraku. Şi ar fi al naibii de bine să vorbească când va veni momentul.

Noaptea sosise, stelele

strălucind deasupra capului. Kalam continua, încărcat sub un pachet plin de mâncare şi burdufuri, el a continuat să transpire în timp ce aerul se răcea. Ajungând pe vârful unui alt deal, a desluşit strălucirea taberei asediatorilor sub silueta zdrenţuită a orizontului. De pe faleza în sine nu era deloc lumină.

El a continuat.

Era miezul dimineţii până să ajungă în tabără. Corturi, vagoane, gropi de foc cu inele de piatră, aşezate la întâmplare într-un semicerc aspru, în faţa stâncii care se ridica, cu cetatea înnegrită de fum. Mormane de gunoi au înconjurat zona, gropile de latrine revărsând şi mirosind la căldură. în timp ce se îndrepta pe pistă, Kalam studie situaţia. El a considerat că erau aproximativ cinci sute de asediatori, mulţi dintre ei – având în vedere uniformele lor – făceau iniţial parte din garnizoanele Malazan, dar de sânge local. Nu a fost nici un atac de ceva vreme. Turnuri de lemn improvizate aşteptau într-o parte.

Fusese observat, dar nu i s-a ridicat nicio provocare şi nici nu i s-a acordat mult

interes când a ajuns la marginea taberei. Un alt luptător a venit să-i omoare pe Malazani. Purtându-şi propria mâncare, asigurându-se că nu va împovăra pe nimeni altcineva şi, prin urmare, binevenit.

După cum sugerase vânzătorul ambulant din G'danisban, răbdarea atacatorilor se sfârşise. Pregătirile erau în curs pentru un impuls final. Probabil nu în această zi, ci în următoarea. Schelele fuseseră lăsate neîngrijite pentru că frânghiile prea lungi se uscaseră, lemnul se despicase. Echipajele de lucru începuseră reparaţiile, dar fără grabă, mişcându-se încet în căldura înervantă. în tabără exista un aer de dizolvare pe care nici măcar anticipaţia nu l-a putut ascunde.

Focurile s-au răcit aici. Acum, ei plănuiesc doar un atac ca să poată trece cu asta, ca să poată pleca acasă.

Asasinul a observat un grup mic de soldaţi în apropierea centrului semi-cercului de unde părea că veneau ordinele. Un bărbat în special, îmbrăcat în armura unui locotenent din

Malazan, stătea cu mâinile pe şolduri şi era ocupat să aranjeze o jumătate de duzină de săpători.

Muncitorii rătăciră cu o clipă înainte de sosirea Kalam, îndreptându-se neîncetat spre turnuri.

Locotenentul l-a observat. Ochii întunecaţi se mijiră sub marginea cârmei. Pe calota aceea era o creastă. Regimentul Ashok.

Staţionat în Genabaris cu câţiva ani în urmă. Apoi trimis înapoi la... Ehrlitan, cred. Hood putrezeşte nenorociţii, aş fi crezut că ar fi rămas loiali.

— Ai venit să-l vezi pe ultimul dintre ei tăindu-i gâtul? întrebă locotenentul cu un rânjet dur. 'Bun. Ai aspectul unui om organizat şi experimentat, iar Beru ştie că am prea puţini dintre ei aici în această gloată. Numele dumneavoastră?'

— Ulfas, răspunse Kalam.

— Sună Barghast.

Asasinul a ridicat din umeri în timp ce îşi lăsa rucsacul jos. – Nu eşti primul care crede asta.

— Vă veţi adresa mie ca *domnule* . Asta dacă vrei să faci parte din această luptă.

— Nu eşti primul

care crede că... domnule.

— Sunt căpitanul Irriz.

Căpitan ...în uniformă de locotenent. Te-ai simţit neapreciat în regiment, nu-i aşa ? – Când începe atacul, domnule?

'Dornic? Bun. Mâine în zori. A mai rămas doar o mână acolo sus. Nu ar trebui să dureze mult odată ce pătrundem la intrarea pe balcon.

Kalam ridică privirea spre cetate. Balconul era puţin mai mult decât un pervaz proeminent, iar uşa dincolo era mai îngustă decât umerii unui bărbat. – Au nevoie doar de o mâna, mormăi el, apoi adăugă, domnule.

Irriz se încruntă. – Tocmai ai intrat şi eşti deja expert?

'Scuzati-ma domnule. Pur şi simplu o observaţie.

— Ei bine, tocmai a sosit un mag. Spune că poate să bată o gaură acolo unde se află acea uşă. O gaură mare. Ah, iată că vine acum.

Femeia care se apropia era tânără, uşoară şi palidă. Şi Malazan. La zece paşi, paşii ei s-au clătinat, apoi s-a oprit, cu ochii căprui deschis aţintiţi acum asupra

lui Kalam. – Ţine acea armă în teacă când eşti lângă mine, spuse ea târâtor. – Irriz, fă-l pe nenorocitul ăla să stea departe de noi.

— Sinn? Ce-i în neregulă cu el?'

'Greşit? Nimic, probabil. Dar unul dintre cuţitele lui este o armă otatarală.

Avariţia bruscă din ochii căpitanului, în timp ce îl studia pe Kalam, îi trimise un fior uşor prin asasin. 'Într-adevar. Şi unde ai venit după asta, Ulfas?

— L-am luat de la Wickan pe care l-am ucis. Pe lanţul de câini.

S-a făcut brusc tăcere. Feţele se întoarseră să-l privească pe Kalam din nou. îndoiala a pâlpâit pe chipul lui Irriz. 'Erai acolo?'

— Da. Ce-i cu asta?

Erau gesturi cu mâinile de jur împrejur, rugăciuni şoptite. Fiorul din Kalam a devenit brusc mai rece. Doamne, ei îşi exprimă binecuvântări... dar nu asupra mea. Ei binecuvântează Lanţul de Câini. Ce s-a întâmplat cu adevărat acolo, pentru ca aceasta să se fi născut ?

— Atunci de ce nu eşti cu Sha'ik? întrebă Irriz. – De ce te-ar fi lăsat Korbolo să pleci?

— Pentru că, se răsti Sinn, Korbolo Dom este un idiot, iar Kamist Reloe chiar mai rău. Personal, sunt uimit că nu şi-a pierdut jumătate din armată după Cădere. Ce soldat adevărat ar suporta ce s-a întâmplat acolo? Ulfas, nu-i aşa? I- ai părăsit pe Ucigătorii lui Korbolo, da?

Kalam a ridicat pur şi simplu din umeri. – M-am dus să caut o luptă mai curată.

Râsul ei era strident şi se răsuci într-o^ piruetă batjocoritoare în praf. 'Şi ai venit *aici?* Oh, prostule! E aşa de amuzant! îmi vine să ţip, e atât de amuzant!'

Mintea ei este ruptă . „Nu văd nimic amuzant în ucidere”, a răspuns el. – Deşi mi se pare ciudat că eşti aici, aparent atât de dornic să-i omori pe ceilalţi Malazan.

Faţa i s-a întunecat. – Motivele mele sunt ale mele, Ulfas. Irriz, aş vorbi cu tine în privat. Vino.'

Kalam îşi menţinu expresia impasibilă în timp ce căpitanul tresări la tonul imperios. Apoi ofiţerul renegat dădu din cap. – Mă voi alătura ţie într-o clipă, Sinn. Se întoarse spre asasin. – Ulfas. Vrem să-i

luăm pe cei mai mulţi în viaţă, să ne dea sport. Pedeapsa pentru a fi atât de încăpăţânat. îl vreau mai ales pe comandantul lor. El este numit Kindly...

— îl cunoaşteţi, domnule?

Irriz zâmbi. „Eram a treia companie în Ashok. Vă rugăm să conduceţi al 2-lea.' Făcu un semn către cetate. – Sau ce a mai rămas din el. Acesta este un argument personal pentru mine şi de aceea intenţionez să câştig. Şi de asta îi vreau pe nenorociţii ăia în viaţă. Răniţi şi dezarmaţi.

Sinn aştepta cu nerăbdare. Acum ea a spus: „Există un gând. Ulfas, cu cuţitul lui otataral, poate face ca magul lor să fie inutiî.

Irriz zâmbi. – Atunci, mai întâi în breşă. E acceptabil pentru tine, Ulfas?

Primul intrat, ultimul ieşit. – Nu va fi prima dată, domnule.

Căpitanul s-a alăturat apoi lui Sinn şi cei doi au plecat.

Kalam se uită după ei. Căpitane Cu amabilitate. Nu v-am cunoscut niciodată, domnule, dar de ani de zile sunteţi cunoscut ca cel mai

rău ofiţer din întreaga armată Malazan. Şi, se pare acum, şi cel mai încăpăţânat.

Excelent. Aş putea folosi un astfel de bărbat.

Găsi un cort gol pentru a-şi depozita echipamentul gol, deoarece o groapă de latrină zgâriase partea apropiată a peretelui cu crustă de nisip şi acum înmuia pământul sub singurul covor al podelei de-a lungul spatelui. Kalam îşi puse geanta lângă clapeta din faţă, apoi se întinse aproape de ea, închidendu-şi mintea şi simţurile departe de duhoare.

în câteva momente dormea.

S-a trezit în întuneric. Tabăra de dincolo era tăcută. Alunecând din telaba lui, asasinul se ridică ghemuit şi începu să-şi înfăşoare bretele în jurul hainelor largi. Când a terminat, şi-a tras mănuşi de piele fără degete, apoi şi-a înfăşurat o cârpă neagră în jurul capului până când i-au rămas doar ochii descoperiţi. A ieşit afară.

Câteva gropi de foc mocnit, două corturi la vedere încă strălucind de lumina lămpii. Trei paznici aşezaţi într-un pichet

improvizat cu faţa la cetate – la vreo douăzeci de paşi distanţă.

Kalam a pornit, ocolind în tăcere groapa latrinei şi apropiindu-se de schelele scheletice ale turnurilor de asediu. Ei nu postaseră nici un paznic acolo. *Irriz a fost probabil un locotenent rău, iar acum este un căpitan şi mai rău* . S-a apropiat.

Licărirea vrăjitoriei de la baza unuia dintre turnuri l-a îngheţat pe loc. După un moment lung, fără suflare, un al doilea fulger stins, dansând în jurul unuia dintre accesoriile de susţinere.

Kalam se aşeză încet să privească.

Sinn a trecut de la amenajare la acomodare. Când a terminat cu cel mai apropiat turn, a trecut la următorul. Au fost trei în total.

Când lucra la ultima armătură de la baza celui de-al doilea turn, Kalam se ridică şi alunecă înainte. în timp ce se apropia de ea, scoase din teacă lama otataraîă.

El a zâmbit la blestemul ei blând. Apoi, când a înţeles-o, ea s-a învârtit.

Kalam ridică o mână care rămânea, ridică încet

cuţitul, apoi îl înveli încă o dată. S-a căptuşit lângă ea. – Fată, şopti el în Malazan' acesta este un cuib urât de şerpi în care să te joci.

Ochii i s-au mărit, strălucind ca nişte bazine în lumina stelelor. – Nu eram sigură de tine, răspunse ea încet. Braţele ei subţiri s-au strâns în jurul ei. – încă nu sunt. Cine eşti tu?'

— Doar un om care se furişează la turnuri... pentru a slăbi toate suporturile. Aşa cum aţi făcut. Toţi, în afară de unul, adică. Al treilea este cel mai bine făcut- Malazan, de fapt. Vreau să-l păstrez intact.

— Atunci suntem aliaţi, spuse ea, încă îmbrăţişându-se.

Ea este foarte tânără . – Ai arătat mai devreme abilităţi excelente de actorie. Şi ai o îndemânare surprinzătoare ca mag, deci...

— Numai magie minore, mă tem. Eram educat.

— Cine a fost instructorul tău?

— Fayelle. Cine este acum cu Korbolo Dom. Fayelle, care şi-a alunecat cuţitul pe gâtul tatălui şi al mamei mele. Care a mers şi la vânătoare pentru mine.

Dar am scăpat şi nici cu vrăjitoria ei nu m-a putut găsi.

— Şi asta va fi răzbunarea ta?

Rânjetul ei era un mârâit tăcut. – Abia am început răzbunarea, Ulfas. O vreau. Dar am nevoie de soldaţi.

— Căpitane Cu amabilitate şi companie. Ai menţionat un mag în acea fortăreaţă. Ai luat legătura cu el?

Ea clătină din cap. – Nu am această îndemânare.

— Atunci de ce crezi că căpitanul ţi se va alătura în cauza ta?

— Pentru că unul dintre sergenţii lui este fratele meu, ei bine, fratele meu vitreg. Nu ştiu dacă mai trăieşte, totuşi...

îşi puse o mână pe umărul ei, ignorând tresărirea care răspundea. – în regulă, fată. Vom lucra împreună la asta. Ai primul tău aliat.

'De ce?'

A zâmbit nevăzut în spatele pânzei. – Fayelle este cu Korbolo Dom, da? Ei bine, am o întâlnire în aşteptare cu Korbolo. Şi cu Kamist Reloe. Deci, vom lucra împreună pentru a-l convinge pe Căpitanul

Kindly. De acord?'

'De acord.'

Uşurarea din vocea ei i-a făcut o scăldare prin asasin. Fusese singură mult prea mult timp în căutarea ei mortală. Având nevoie de ajutor... dar fără nimeni în preajma căruia să se poată apela. încă un orfan în această rebeliune blestemată de Hood. Şi-a amintit prima vedere a acelor oi treisprezece sute de copii pe care îi salvase fără să vrea în toate acele luni în urmă, când a traversat ultima dată acest pământ. *Şi acolo, în acele chipuri, era adevărata groază a războiului. Acei copii trăiseră când păsările carii au coborât pentru a le arunca ochii...* Un fior îl străbătu.

'Ce s-a întâmplat? Păreai departe.

îi întâlni privirea. – Nu, fată, mult mai aproape decât crezi.

— Ei bine, mi-am făcut deja cea mai mare parte a muncii în noaptea asta. Irriz şi războinicii săi nu vor valorifica prea mult în dimineaţa.

'Oh? Şi ce ai plănuit pentru mine?

— Nu eram sigur. Speram că, cu tine în faţă,

vei fi ucis repede. Magul căpitanului Kindly nu s-ar apropia de tine – le-ar lăsa soldaţilor cu arbalete.

— Şi ce zici de această gaură pe care trebuia să o arunci în stâncă?

— Iluzie. Mă pregătesc de zile întregi. Cred că o pot face.

Curajos şi disperat. – Ei bine, fetiţă, eforturile tale par să le fi depăşit cu mult pe ale mele în ambiţie. Intenţionam un mic haos şi nu mult mai mult. Ai menţionat că Irriz şi oamenii lui nu ar valora prea mult. Ce ai vrut să spui cu asta?

— Le-am otrăvit apa.

Kalam se albi în spatele măştii. 'Otravă? Ce fel?'

— Tralb.

Asasinul nu spuse nimic o clipă lungă. Apoi, „Cât de mult?”

Ea a ridicat din umeri. – Tot ce avea vindecătorul. Patru fiole. A spus odată că a folosit-o pentru a opri tremorurile, cum ar fi bătrânii afectaţi.

Da. O picătură . 'Când?'

'Nu cu mult timp în urmă.'

— Deci, este puţin probabil să fi băut cineva încă.

— Cu excepţia unui paznic sau doi.

— Aşteaptă aici, fetiţă. Kalam a pornit, tăcut în întuneric, până când a ajuns în vizorul celor trei războinici care aveau echipajul pichetului. Mai devreme, erau aşezaţi. Nu mai era cazul. Dar era o mişcare, joasă până la pământ – se strecură mai aproape.

Cele trei siluete făceau spasme, se zvârcoliau, cu membrele smucind. Spuma le înghesuia gura şi sângele plecase din ochii lor bombaţi. Se făcuseră singuri. O piele de apă zăcea în apropiere, într-un petic de nisip umed care
dispărea rapid sub un covor
de capemoths.

Asasinul şi-a desenat autocolantul de porc. Ar trebui să fie atent, deoarece a intra în contact cu sânge, scuipat sau orice alt fluid înseamnă a invita o soartă similară. Războinicii erau condamnaţi să sufere aşa pentru ceea ce pentru ei ar fi o veşnicie – încă aveau să aibă spasme până în zori şi vor continua să facă asta până când fie inimile lor cedau, fie mureau din cauza deshidratării. îngrozitor, cu Tralb a fost adesea cel din

urmă mai degrabă decât primul.

A ajuns la cel mai apropiat. Am văzut recunoaşterea în ochii cu scurgeri ai bărbatului. Kalam ridică cuţitul. Uşurare răspunse gestului. Asasinul a împins arma cu lamă îngustă în ochiul stâng al gardianului, înclinată în sus. Corpul s-a înţepenit, apoi s-a aşezat cu un oftat spumos. A repetat rapid sarcina înspăimântătoare cu ceilalţi doi. Apoi şi-a curăţat meticulos cuţitul în nisip. Capemoths, cu aripile zguduite, coborau pe scena. Li s-a alăturat rapid rhizanul de vânătoare. Aerul s-a umplut de sunetul scârţâit de exoschelete.

Kalam se îndreptă spre tabără. Ar trebui să gătească butoaiele. Aceşti războinici ar putea fi duşmani ai imperiului, dar meritau o moarte mai milostivă decât aceasta.

Un zgomot slab l-a învârtit.

O frânghie se desfăşurase pe stânca de pe balconul de piatră. Cifrele au început să coboare, tăcute şi rapide.

Aveau observatori.

Asasinul a aşteptat.

Trei în total, nici unul

înarmat cu mai mult de pumnale. Pe măsură ce se apropiau, unul s-a oprit încă la o duzină de paşi distanţă.

Omul principal s-a întocmit înaintea asasinului. – Şi tu, pe numele lui Hood, cine eşti? şuieră el, aurul fulgerându-i din dinţi.

„Un soldat Malazan”, a fost răspunsul şoptit al lui Kalam. – Este magul tău care atârnă acolo? Am nevoie de ajutorul îui.

— El spune că nu poate...

'Ştiu. Cuţitul meu lung otataral. Dar nu trebuie să se apropie – tot ce trebuie să faca este sa golească butoaiele de apă din tabără.

'Pentru ce? Există un izvor la nu cincizeci de paşi în jos – pur şi simplu vor primi mai mulţi.

— Ai un alt aliat aici, spuse Kalam. – Ea a murdărit apa cu Tralb – ce crezi că i-a chinuit pe bieţii ăştia?

Al doilea bărbat mormăi. 'Ne întrebam. Nu este plăcut, ce sa întâmplat cu ei. Totuşi, nu este mai puţin decât meritau. Eu zic să laşi apa în pace.

— De ce să nu duci problema căpitanului cu amabilitate? El este cel care ia deciziile pentru tine, nu?

Bărbatul se încruntă.

însoţitorul lui a vorbit. – Nu de asta suntem aici. Suntem aici să te recuperăm. Şi dacă mai este unul, o luăm şi pe ea.

'A face ceea ce?' întrebă Kalam. Era pe cale să spună *Foame? Mor de sete* ? dar apoi şi-a dat seama că niciun soldat dinaintea lui nu arăta deosebit de slăbit, nici uscat. – Vrei să stai acolo pentru totdeauna?

— Ne convine bine, se răsti al doilea soldat. „Putemjjleca oricând. Sunt rute înapoi. Dar întrebarea este, atunci ce? Unde mergem? întregul pământ este
în căutarea sângelui Malazan.

— Care este ultima veste pe care ai auzit-o? întrebă Kalam.

— Nu am auzit deloc. Nu de când am renunţat la Ehrlitan. Din câte putem vedea, Şapte oraşe nu mai fac parte din Imperiul Malazan şi nu va veni nimeni să ne ia. Dacă ar fi existat, ar fi venit de mult.

Asasinul îi privi pe cei doi soldaţi o clipă, apoi oftă. – în regulă, trebuie să vorbim. Dar nu aici. Lasă-mă să iau fetiţa, vom merge cu

tine. Cu condiţia ca magul tău să-mi facă favoarea pe care am cerut-o.

— Nici măcar un târg suficient, spuse al doilea soldat. – Ia-ne pe Irriz. Vrem o mică aşezare cu caporalul ăla zburlit de muscă.

'Caporal? Nu ştiai, acum e căpitan. îl vrei. Amenda. Magul tău distruge apa din acele butoaie. O să-i trimit fetei în felul tău – fii amabil cu ea. Toţi vă întoarceţi în sus. S-ar putea să trec un timp.

Putem trăi cu această înţelegere.

Kalam dădu din cap şi se întoarse spre locul în care lăsase Sinn.

Nu îşi părăsise poziţia, deşi, în loc să se ascundă, dansa sub unul dintre turnuri, se învârtea în nisip, cu braţele plutind, cu mâinile fluturând ca aripi de capemoth.

Asasinul şuieră în semn de avertizare când se apropia. Ea s-a oprit, l-a văzut şi s-a grăbit. – Ai durat prea mult! Am crezut că ai murit!'

Şi aşa ai dansat ? – Nu, dar cei trei paznici sunt. Am luat legătura cu soldaţii din cetate. Ne-au invitat în interior, condiţiile par

adaptabile acolo sus. Am fost de acord.

— Dar ce rămâne cu atacul de mâine?

„Va eşua. Ascultă, Sinn, ei pot pleca oricând, nevăzuţi – putem fi în drum spre Raraku de îndată ce îl putem convinge pe Kindly. Acum, urmează-mă şi în linişte.

S-au întors acolo unde aşteptau cei trei imperiali Malazan.

Kalam se încruntă la magul echipei, dar acesta zâmbi în schimb. 'Este gata. Uşor când nu eşti prin preajmă.

'Foarte bine. Acesta este Sinn, este şi un mag. Continuaţi, toţi.

— Doamnă, noroc cu tine, îi spuse unul dintre soldaţi lui Kalam.

Fără să răspundă, asasinul s-a întors şi s-a strecurat înapoi în tabără. S-a întors în propriul său cort, a intrat şi s-a ghemuit lângă geanta lui pentru truse. Scotocind în ea, scoase punga cu diamante şi alese unul la întâmplare.

O clipă de studiu atent, ţinând-o aproape în întuneric. Umbre tulburi înotau în piatra tăiată. *Feriţi-vă de umbrele purtătoare de cadouri*. A

întins mâna afară şi a târât în una dintre pietrele plate folosite pentru a ţine pereţii cortului şi a aşezat diamantul pe suprafaţa ei prăfuită.

Fluierul de os pe care i-l dăduse Cotillion era încleştat pe o curele în jurul gâtului. L-a tras şi l-a pus la buze.' *Suflaţi puternic şi îi veţi trezi pe toţi. Suflaţi uşor şi direct asupra unuia în special şi îl veţi trezi singur pe acela .* Kalam spera ca zeul ştie despre ce vorbea. *Mai bine dacă acestea nu ar fi jucăriile lui Shadowthrone* ... Se apleca înainte până când fluierul era la doar o lăţime de mână de diamant.

Apoi a suflat uşor prin ea.

Nu se auzea niciun sunet. încruntat, Kalam scoase fluierul de pe buze şi îl
examină. A fost întrerupt de un zgomot moale.

Diamantul se prăbuşise în praf strălucitor.

Din care se ridica o umbră învolburată.

Aşa cum mă temeam. Azalan . Dintr-un teritoriu din Tărâmul Umbrei care se învecinează cu cel al Aptorienilor. Rareori văzut şi niciodată mai mult de unul odată. Tăcut, aparent

incapabili de limbaj – cum le-a comandat Shadowthrone era un mister.

învârtindu-se, umplând cortul, coborând pe toate cele şase membre, creasta spinoasă a spatelui său masiv şi cocoş zgâriind de ţesătură de fiecare parte a stâlpului de creastă. Ochi albaştri, prea umani, clipiră la Kalam de sub o sprânceană cu pielea neagră, fulgerătoare şi înclinată. Gură largă, buza inferioară ieşind ciudat ca într-o bufă veşnică, fante duble pentru un nas. O coamă de păr subţire, negru-albăstrui, atârna în şuviţe, cu vârfurile periând podeaua cortului. Nu a existat nicio indicaţie despre sexul său. Un ham complicat îi încrucişa trunchiul uriaş, împânzit cu o varietate de arme, dintre care nici una nu părea de folos practic.

Azaleanul nu avea picioare ca atare – fiecare anexă se termina într-o mână largă, plată, cu degete scurte. Patria acestor demoni era o pădure, iar aceste creaturi trăiau în mod obişnuit în baldachinul încâlcit deasupra capului, aventurându-se în josul pădurii numai atunci când

erau chemate.

Convocat... pentru a fi apoi închis în diamante. Dacă aş fi eu, aş fi destul de enervat până acum.

Demonul a zâmbit brusc.

Kalam îşi întoarse privirea, gândindu-se cum să-şi încadreze cererea. *Ia-l pe căpitanul Irriz. în viaţă, dar tăcut. Alătură-te cu mine la frânghie .* Ar trebui să existe nişte explicaţii de făcut şi cu o fiară care nu posedă limbaj...

Azaleanul se întoarse brusc, nările zvâcnindu-se. Capul lat şi ghemuit se apleca pe gâtul său lung, cu muşchi gros. Până la peretele din spate al cortului de la bază.

Unde urina din groapa latrinei pătrunsese.

Un pocnet uşor, apoi demonul se învârti şi ridică un membru din spate. Două penisuri au căzut la vedere dintr-un pliu de carne.

Fluxuri gemene ajungeau până la covorul ud.

Kalam s-a tăvăluit din cauza duhoarei, pe spate, prin clapă şi afară în aerul rece al nopţii, unde a rămas, pe mâini şi în genunchi, bâzâit.

O clipă mai târziu

demonul a apărut. Şi-a ridicat capul pentru a testa aerul, apoi a răsărit în umbră – şi a dispărut.

în direcţia cortului căpitanului.

Kalam *a* reuşit o plină de aer purificator, şi-a ţinut încet tremurul sub control. – în regulă, pui, icni el încet, cred că mi-ai citit gândurile. După o clipă, se ridică ghemuit, întinse mâna pe spate, ţinând respiraţia în cort, pentru a- şi recupera rucsacul, apoi se clătină spre stâncă.

O privire înapoi arăta aburi sau fum care ieşeau de la intrarea cortului său, un trosnet şoptător crescând încet din interiorul acestuia.

Doamne, cine are nevoie de o fiolă de Tralb?

Se îndreptă repede spre locul unde frânghia încă atârna sub balcon.

O explozie de flăcări a izbucnit de unde fusese cortul lui.

Cu greu un eveniment care să treacă neobservat. Şuierând un blestem, Kalam a sprintat spre frânghie.

Din tabără s-au ridicat strigăte. Apoi ţipete, apoi ţipete, fiecare terminându-se într-un ţipăit ciudat stricat.

Asasinul s-a oprit pe

stâncă, şi-a închis ambele mâini pe frânghie şi a început să urce. Era la jumătatea drumului spre balcon când peretele de calcar s- a cutremurat brusc, umflând praf. Au plouat pietricele. Iar o formă uriaşă era acum lângă el, agăţată de stânca crudă şi curbată. Ascuns sub un braţ era Irriz, inconştient şi îmbracat în lenjerie de pat. Azaleanul părea să curgă pe perete, mâinile strângând panglicile ondulate de umbră de parcă ar fi fost trepte de fier. în câteva momente, demonul a ajuns la balcon şi s-a balansat peste buză şi a dispărut din vedere.

Iar marginea de piatră gemu.

Crăpăturile şerpuiră în jos.

Kalam s-a uitat în sus şi a văzut întregul balcon lăsându-se, trăgându-se de perete.

Mocasinii i-au alunecat sălbatic în timp ce încerca să-şi treacă drumul într-o parte. Apoi văzu mâini lungi, neumane, care se închid pe buza marginii de piatră. Scăderea a încetat.

H-cum pe numele lui Hood -

Asasinul a reluat

cataratul. Câteva clipe mai târziu ajunse la balcon şi se trase peste margine.

Azaleanul era complet întins peste el. Două mâini strânseră de margine. Alţi trei ţineau umbre pe faleza de deasupra uşii mici.

Umbrele se dezlănţuiau de la demon ca nişte straturi de piele, forme vag umane care se întindeau pentru a ţine balconul de perete şi erau sfâşiate de încordarea imensă. în timp ce Kalam s-a împrăştiat pe suprafaţa sa, un sunet de zdrobire şi zdrobire a venit de unde balconul se îmbina cu perete şi a lăsat o lăţime de mână de-a lungul cusăturii.

Asasinul s-a lansat înspre uşa îngropată, unde a văzut o faţă în întuneric, răsucită de groază – magul echipei. 'Retrage-te!' şuieră Kalam. – Este un prieten! Magul întinse mâna şi strânse antebraţul lui Kalam. Balconul s-a lăsat de sub asasin, chiar dacă acesta a fost târât pe coridor.

Ambii bărbaţi s-au prăbuşit pe spate, peste corpul culcat al lui Irriz. Totul s- a zguduit când de dedesubt se auzi un bubuit extraordinar. Ecourile au încetat să se estompeze.

Azaleanul a intrat de sub piatra buiandrugului. Rânjind. La mică distanţă, pe coridor, se ghemuia o echipă de soldaţi. Sinn avea un braţ înfăşurat în juruî unuia dintre ei – fratele ei vitreg, a presupus Kalam în timp ce îşi recăpăta încet picioarele.

Unul dintre soldaţii pe care asasinul îi întâlnise mai devreme înainta, trecând pe lângă asasin şi, cu mai multă dificultate, azalanul, ieşi înapoi spre margine. După o clipă, a sunat înapoi. – Tot liniştit acolo jos, sergent. Tabăra e o mizerie, totuşi. Nu văd pe nimeni despre... Celălalt soldat de dinainte se încruntă. – Nimeni, Bell?

'Nu. De parcă toţi au fugit.

Kalam nu a oferit nimic, deşi avea suspiciunile lui. *Era ceva în toate acele umbre în posesia demonului...*

Magul de echipă se dezlegase de Irriz şi îi spuse acum asasinului: „Este un prieten al naibii de înfricoşător pe care îl ai acolo. Şi nu este imperial. Tărâmul Umbrei?

— Un aliat temporar, răspunse Kalam ridicând din umeri.

— Cât de temporar?

Asasinul îl înfruntă pe sergent. – Irriz a fost livrat – ce ai de gând să faci cu el?

— încă nu m-am hotărât. Fetiţa de aici spune că te numeşti Ulfas. Ar fi corect? Un nume Genabackan Barghast? Nu a existat un şef de război cu acest nume? Ucis la Blackdog.

— Nu eram pe cale să-i spun lui Irriz numele meu adevărat, sergent. Sunt un Bridgeburner. Kalam Mekhar, gradul de caporal.

A fost linişte.

Apoi magul a oftat. – Nu ai fost scos în afara legii?

— O simulare, una dintre planurile împărătesei. Dujek a avut nevoie de mână liberă pentru o vreme.

— în regulă, spuse sergentul. – Nu contează dacă spui adevărul sau nu. Am auzit de tine. Sunt sergentul Cord. Magul companiei de aici este Ebron. Acesta este Bell şi caporalul Shard.

Caporalul era fratele vitreg al lui Sinn, iar chipul tânărului era gol, fără îndoială amorţit de şocul apariţiei bruşte a lui Sinn.

— Unde este căpitanul, cu amabilitate?

Cordul tresări. – Restul companiei, ceea ce a mai

rămas, este mai jos. Am pierdut căpitanul şi locotenentul acum câteva zile.

'Pierdut? Cum?'

— Au căzut într-un puţ de puţ. înecat. Sau aşa a aflat Ebron, odată ce a coborât şi a examinat situaţia mai atent. Curge rapid, un râu subteran. Au fost măturaţi, bieţii nenorociţi.

— Şi cum cad doi oameni într-un puţ de puţ, sergent?

Bărbatul şi-a dezvelit dinţii de aur. – îmi imaginez că explorez. Acum, caporale, se pare că te depăşesc. De fapt, sunt singurul sergent rămas. Acum, dacă nu eşti scos în afara legii, atunci eşti totuşi un soldat al imperiului. Şi ca soldat al imperiului...'

— Mă ai acolo, mormăi Kalam.

„Deocamdată, vei fi ataşat de vechea mea echipă. Ai vechime faţă de caporalul Shard, aşa că vei fi lâ conducere.

— Foarte bine, şi care este complementul echipei?

— Shard, Bell şi Limp. L-ai cunoscut pe Bell. Limp e jos. Şi-a rupt piciorul

într-o alunecare de stâncă, dar se remediază repede. Sunt cincizeci şi unu de soldaţi în total. A doua companie, Regimentul Ashok.

— Se pare că asediatorii tăi au plecat, observă Kalam. – Lumea nu a fost complet nemişcată cât ai fost închis aici, sergent. Cred că ar trebui să-ţi spun ce ştiu. Există alternative pentru a aştepta aici, indiferent cât de confortabil ar fi, până când vom muri cu toţii de bătrâneţe... sau de accidente de înec.

— Da, caporale. îţi vei face raportul. Şi dacă vreau să cer sfaturi despre ce să fac în continuare, vei fi primul la rând. Acum, destul cu opiniile. E timpul să mergi mai jos şi îţi sugerez să găseşti o lesă pentru acel blestemat de demon. Şi spune-i să nu mai zâmbească.

— Va trebui să o spui singur, sergent, spuse Kalam târâtor.

Ebron spuse brusc: – Imperiul Malazan nu are nevoie de aliaţi din Tărâmul Umbrei – scăpaţi de el!

Asasinul aruncă o

privire spre mag. – După cum am spus mai devreme, au venit schimbări, Mage. Sergent Cord, sunteţi binevenit să încercaţi să aruncaţi un guler în jurul gâtului acestui azalan. Dar ar trebui să-ţi spun mai întâi – chiar dacă nu îmi ceri sfatul – că, deşi acele tărtăcuţe ciudate, tigăi şi beţişoare cu noduri legate de curele fiarei nu arată ca nişte arme, acest azalan tocmai a luat viaţa peste cinci sute de războinici rebeli. Şi cât a durat asta? Poate cincizeci de bătăi ale inimii. Face ceea ce cer? Acum, aceasta este o întrebare care merită să ne gândim, nu crezi?

Cord îl studie pe Kalam un timp lung. 'Tu ma ameninţi?'

— Am lucrat singur de ceva vreme, sergent, răspunse asasinul cu voce joasă, pielea mea a devenit subţire. îţi iau echipa. Chiar voi urma ordinele tale, cu excepţia cazului în care se întâmplă să fie idioţi. Dacă aveţi o problemă cu toate astea, discutaţi cu propriul meu sergent data viitoare când îl vedeţi. Acesta ar fi Whiskyjack. în afară de împărăteasa însăşi, el este singurul bărbat căruia îi

răspund. Vrei să te foloseşti de mine? Amenda. Serviciile mele vă sunt disponibile… pentru o perioadă.

— Are o misiune secretă, mormăi Ebron. – Pentru împărăteasa, cred eu. Probabil că s-a întors în Gheara – de acolo a început, la urma urmei, nu-i aşa?

Cord părea gânditor, apoi ridică din umeri şi se întoarse. „Acest lucru mă doare capul. Să coborâm mai jos.

Kalam l-a privit pe sergent împingându-se între grupul de soldaţi care se înghesuiau pe coridor. *Ceva îmi spune că nu mă voi bucura atât de mult.*

Sinn a dansat un pas.

O sabie înceţoşată de fier întunecat se ridica de-a lungul orizontului, o lamă masivă, învineţită, care pâlpâi pe măsură ce se umfla din ce în ce mai mult. Vântul căzuse şi părea că insula din calea vârfului săbiei nu se apropia. Cutter se îndreptă până la catargul singuratic şi începu să tacheze vela zburătoare. – Mă duc să mă ocup de mătură pentru o vreme, spuse el. – Vrei să iei motocul?

Cu o ridicare din umeri, Apsalar se muta spre pupa.

Furtuna încă zăcea în spatele insulei^ Drift Avalii, peste care atârna un mal aparent permanent, imobil, de nori grei. în afară de o linie de ţărm în creştere abruptă, părea să nu existe un teren înalt; pădurea de cedri, brazi şi sequoii părea de nepătruns, cu trunchiurile mereu acoperite de întuneric.

Cutter s-a uitat la insulă încă o clipă, apoi a măsurat ritmul furtunii care se apropia. Se aşeză pe banca din spatele catargului şi strânse măturaţiile. – S-ar putea să reuşim, spuse el, în timp ce scăpa lamele de vâsle în apa tulbure şi trase.

— Insula o va spulbera, răspunse Apsalar.

îşi miji ochii asupra ei. Era pentru prima dată în câteva zile când ea se aventurase să facă o declaraţie fără o încurajare considerabilă din partea lui. – Ei bine, poate că am traversat un ocean al naibii, dar încă nu înţeleg nimic despre mare. De ce ar trebui o insulă fără un singur munte să spargă acea furtună?

„O insulă normală nu ar face”, a răspuns ea.

'Ah văd.' A tăcut. Cunoştinţele ei proveneau

din amintirile lui Cotillion, părând să adauge încă un strat mizeriei lui Apsalar. Zeul era cu ei încă o dată, o prezenţă bântuitoare între ei. Cutter îi povestise despre vizita spectrală, despre cuvintele lui Cotillion. Suferinţa ei – şi furia abia strânsă – păreau să provină din recrutarea de către zeu a lui Cutter însuşi.

Alegerea noului său nume o displăcuse încă de la început şi faptul că acum devenise, de fapt, un servitor al zeului patron al asasinilor părea să o rănească profund. Fusese naiv, părea acum în retrospectivă, să fi crezut că o astfel de dezvoltare îi va apropia.

Apsalar nu era mulţumită de propria cale – o realizare care îi zguduise pe Daru. Nu tragea nicio plăcere sau satisfacţie din propria eficienţă rece şi brutală ca ucigaş. Cutter îşi imaginase odată că competenţa este o recompensă în sine, că acea îndemânare îşi crea propria justificare, creându-şi propria foame şi din acea foame o anumită plăcere. O persoană era atrasă de propria ei competenţă – în Darujhistan, la urma urmei,

obiceiurile sale de hoţ nu fuseseră rezultatul necesităţii. Nu suferise nicio foamete pe străzile oraşului, nicio prădare de către realităţile sale mai crude. Furase doar din plăcere şi pentru că se pricepea la asta. Un viitor ca maestru hoţ păruse un scop demn, notorietatea imposibil de distins de respect.

Dar acum, Apsalar încerca să-i spună că competenţa nu este o justificare. Acea necesitate îşi cerea propria cale şi nu se găsea nicio virtute în inima ei.

Se trezise în război subtil cu ea, armele tăcerii şi expresiile voalate.

El a mormăit la măturări. Mările deveneau agitate. – Ei bine, sper că ai dreptate, spuse el. – Ne-am descurcă cu adăpostul... deşi din ceea ce a spus Frânghia, vor fi probleme printre locuitorii din Drift Avalii.

— Tiste Andu, spuse Apsalar. – Al lui Anomander Rake. I-a stabilit acolo, pentru aj)ăzi Tronul.

— Îţi aminteşti că Dancer-sau Cotillion a vorbit cu ei?

Ochii ei întunecaţi se îndreptară spre ai lui pentru

o clipă, apoi îşi întoarse privirea. „A fost o scurtă conversaţie. Aceşti Tiste Andu cunosc izolarea de mult prea mult timp. Stăpânul lor i-a lăsat acolo si nu s-a mai întors niciodată.

'Nu?'

„Există... complicaţii. Ţărmul din faţă nu oferă nicio imagine de bun venit.

A tras vâslele înapoi şi s-a răsucit pe scaun.

Linia ţărmului era o gresie gri plictisitoare, uzată de valuri în straturi şi rafturi ondulate. – Ei bine, putem întocmi destul de uşor, dar înţeleg ce vrei să spui. Nu există loc în care să-l tragă pe runner în sus, iar legarea lui riscă să fie lovită de valuri. Orice sugestii?'

Furtuna – sau insula – trăgea respiraţia, trăgând vela. Se închideau repede pe coasta stâncoasă.

Zgomotele cerului erau acum mai aproape, iar Cutter putea să vadă vârfurile clătinitoare arătând sosirea unui vânt puternic şi înverşunat, întinzând norii deasupra insulei în vârle lungi şi răsucite.

— Nu am nicio sugestie, răspunse în cele din urmă Apsalar. – Există

un alt curent de îngrijorare.

Şi putea vedea acum. Insula a plutit într-adevăr, neacostat pe fundul mării.
în jurul gresiei se învârteau vârtejuri. Apa a fost trasă sub, aruncată înapoi afară, clocotind de-a lungul ţărmului. – Beru să ne ajute, mormăi Cutter, asta nu va fi uşor. S-a grăbit spre prova.

Apsalar aruncă alergătorul pe un curs paralel cu ţărm. – Căutaţi un raft până la apă, strigă ea. – S-ar putea să reuşim să târăm barca pe ea.

Cutter nu a spus nimic la asta. Ar fi nevoie de patru sau mai mulţi oameni puternici pentru a gestiona o astfel de sarcină... *dar cel puţin am ajunge la ţărm dintr-o bucată* . Curenţii au tras de carenă, aruncând ambarcaţiunea dintr-o parte în alta. O privire în urmă îl arătă pe Apsalar chinuindu-se să stabilească timonei.

Gresia gri plictisitoare a dezvăluit, în nenumăratele sale rafturi şi modulaţii, o istorie a nivelului mării în continuă schimbare. Cutter nu avea idee cum poate pluti o insulă. Dacă vrăjitoria era responsabilă, atunci puterea ei era vastă şi totuşi, se părea, departe de a fi perfectă.

'Acolo!' strigă el brusc, arătând înainte, unde ondulaţiile coastei coborau până la o întindere plată, la o lăţime de abia o mână deasupra apei agitate.

— Pregăteşte-te, îi spuse Apsalar, ridicându-se pe jumătate de pe scaun.

Urcându-se de-a lungul proei, cu o frânghie în mâna stângă, Cutter se pregăti să sară pe raft. Pe măsură ce se apropiau, putu să vadă că marginea de piatră era subţire, adânc decupată.

S-au închis rapid. Cutter sări.

A aterizat cu picioarele pătrate, genunchii flectaţi în ghemuire.

Se auzi un trosnet ascuţit, apoi piatra cădea sub picioarele lui mocasin. Apa rece îi mătura gleznele. Dezechilibrat, Daru a aruncat înapoi cu un ţipăit. În spatele lui, barca s-a repezit înăuntru pe valul care s-a prăbuşit în urma raftului care se scufunda. Cutter s-a scufundat în apă adâncă, chiar dacă corpul încrustat se rostogoli peste el.

Curenţii l-au tras în jos în întuneric de gheaţă. Călcâiul său stâng se izbi de stânca insulei, impactul atenuat de o coajă groasă de

alge marine.

Jos, o scădere îngrozitor de rapidă în adânc.

Apoi peretele de stâncă a dispărut şi a fost tras de curenţii de sub insulă.

Un vuiet i-a umplut capul, sunetul apei curgătoare. Ultimul său fulger de aer se împuţinea până la nimic în piept. Ceva i-a lovit cu ciocanul în lateral – o bucată din carena alergătorului, epava fiind târâtă de curenţi – barca lor se răsturnase. Ori Apsalar se afla undeva în apa învolburată cu el, ori reuşise să sară pe gresie solidă. Spera că acesta din urmă nu se vor îneca amândoi, căci înecul era tot ce-i mai rămânea.

îmi pare rău, Cotillion. Sper că nu te-ai aşteptat prea mult de la mine ...

A lovit încă o dată piatra, a fost rostogolit de-a lungul ei, apoi curentul l-a tras în sus şi l-a scuipat deodată.

Se zgudui cu membrele, zgâiind apa nemişcată, cu pulsul bătându-i în cap. Dezorientat, panica care l-a cuprins ca focul de sălbăticie, a întins mâna pentru ultima oară.

Mâna lui dreaptă a plonjat în aer rece.

O clipă mai târziu, capul lui a spart suprafaţa.

Aer îngheţat şi amar i se revărsa în plămâni, dulce ca mierea. Nu era nicio lumină, iar sunetele gâfâirii lui nu returnau niciun ecou, părând să dispară într-o imensitate necunoscută.

Cutter l-a strigat pe Apsalar, dar nu a primit niciun răspuns.

El devenea rapid amorţit. Alegând o direcţie aleatorie, a pornit.

Şi s-a lovit rapid de un zid de piatră, gros de vegetaţie umedă şi sclipitoare, întinse mâna, găsi doar puritate. A înotat de-a lungul ei, membrele lui slăbindu- se, o laşitate mortală năvălindu-l. S-a luptat mai departe, simţind că voinţa i se scurge.

Apoi, mâna lui întinsă s-a plesnit pe suprafaţa plană a unui pervaz. Cutter a aruncat ambele braţe pe piatră. Picioarele lui, amorţite de frig, l-au tras de el. Gemeind, a căutat sa se târască afară din apă, dar puterea îi scădea. Cu degetele scoţând urme prin slime, el s-a scufundat încet înapoi.

’ O pereche de mâini închise, câte una pe fiecare umăr, pentru a strânge

materialul îmbibat într-o strângere tare ca fierul. S-a simţit ridicat din apă, apoi a căzut pe margine.

Plângând, Cutter zăcea nemişcat. Fiori îl zguduiau.

în cele din urmă, un zgomot de trosnet slab a ajuns, părând să vină din toate părţile. Aerul se încălzeşte, o strălucire ternă se ridică încet.

Daru s-a rostogolit pe o parte. Se aşteptase să-l vadă pe Apsalar.

în schimb, deasupra lui stătea un bătrân, extraordinar de înalt, cu părul alb lung şi dezordonat, cu barbă albă, deşi pielea lui era neagră ca abanosul, cu ochii de un chihlimbar profund şi strălucitor – singura sursă, îşi dădu seama Cutter cu un şoc de lumina.

Peste tot în jurul lor, algele marine se uscau, se zboară, în timp ce valuri de căldură radiau de la străin.

Pervazul avea doar câţiva paşi lăţime, o singură buză de piatră alunecoasă flancată de pereţi verticali care se întindeau în lateral.

Senzaţia se întorcea pe picioarele lui Cutter, hainele lui aburind acum în căldură. S-a zbătut într-o poziţie şezând. – Mulţumesc,

domnule, spuse el în Malazan.

— Ambarcaţiunea ta a împânzit bazinul, a răspuns bărbatul. – Presupun că vei dori o parte din epavă recuperată.

Cutter se răsuci să privească apă, dar nu văzu nimic. „Am avut un tovarăş...”

— Ai ajuns singur. Este probabil ca tovarăşul tău să se fi înecat. Un singur curent aduce victime aici. Restul duc doar la moarte. Pe insulă însăşi, nu există decât un singur palier şi nu l-aţi găsit. Puţine cadavre în ultimul timp, desigur, având în vedere distanţa noastră faţă de terenurile ocupate. Şi sfârşitul comerţului.

Cuvintele îi erau opritoare, parcă folosite rar, şi stătea stânjenit.

S-a înecat? Mai probabil ea a ajuns pe mal. Nu pentru Apsalar finalul ignobil care aproape m-a luat. Apoi din nou ... Ea nu era încă nemuritoare, la fel de supusă indiferenţei crude a lumii ca oricine. A alungat gândul pentru moment.

— Eşti recuperat?

Cutter ridică privirea. 'Cum m-ai găsit?'

O ridicare din umeri. – Este sarcina mea. Acum,

dacă poţi merge, este timpul să pleci.

Daru se ridică în picioare. Hainele lui erau aproape uscate. – Aveţi daruri neobişnuite, observă el. – Mă numesc... Cutter.

— Poţi să-mi spui Darist. Nu trebuie să amânăm. însăşi prezenţa vieţii în acest loc riscă trezirea lui.

Bătrânul Tiste Andu s-a întors spre zidul de piatră. La un gest, a apărut o uşă, dincolo de care erau scări de piatră care duceau în sus. – Ceea ce a supravieţuit distrugerii ambarcaţiunii tale te aşteaptă deasupra, Cutter. Vino.'

Daru a pornit după bărbat. 'Trezire? Cine s-ar putea trezi?

Darist nu răspunse.

Treptele erau uzate şi alunecoase, ascensiunea abruptă şi aparent interminabilă. Apa rece îi furase puterea lui Cutter, iar pasul lui devenea din ce în ce mai lent. Darist se opri din nou şi din nou să-l aştepte, fără să spună nimic, cu expresia închisă.

Au ieşit în cele din urmă pe un hol plan, care trecea, de-a lungul pereţilor, stâlpi de cedri cu piele aspră. Aerul era mucegăit şi umed

sub parfumul ascuţit al lemnului. Nu era nimeni altcineva la vedere. – Darist, întrebă Cutter în timp ce mergeau pe culoar, suntem încă sub nivelul solului?

— Suntem, dar nu vom merge mai sus deocamdată. Insula este atacată.

'Ce? De cine? Dar Tronul?

Darist se opri şi se răsuci, strălucirea din ochii lui s-a adâncit cumva. – O întrebare neadresată neglijent. Ce te-a adus, om, la Drift Avalii?

Cutter ezită. Nu s-a pierdut dragostea între actualii conducători ai Umbrei şi Tiste Andu. Nici Cotillion nu sugerase nici pe departe un contact real cu Copiii întunericului. La urma urmei, au fost plasaţi aici pentru a se asigura că adevăratul Tron al Umbrei rămâne neocupat. – Am fost trimis de un mag – un savant, ale cărui studii îl făcuseră să creadă că insula – şi tot ceea ce conţinea – era în pericol. El caută să descopere natura acelei ameninţări.

Darist rămase tăcut pentru o clipă, cu faţa cărnită lipsită de expresie. Apoi a spus: „Cum se

numeşte acest savant?”

— Uh, Baruk. IÎ cunoşti? Locuieşte în Darujhistan...

„Ceea ce se află în lumea dincoîo de insulă nu mă interesează”, a răspuns Tiste Andu.

Şi de asta, bătrâne, eşti în mizeria asta. Cotillion avea dreptate . – Tiste Edur s-au întors, nu-i aşa? Pentru a revendica Tronul Umbrei. Dar Anomander Rake a fost cel care te-a lăsat aici, însărcinat cu...

— El încă trăieşte, nu-i aşa? Dacă fiul favorit al Mamei întuneric este nemulţumit de modul în care ne-am descurcat această sarcină, atunci trebuie să vină să ne spună el însuşi. Nu un mag uman te-a trimis aici, nu-i aşa? îngenunchezi înaintea Purtătorului Dragnipurului? Atunci îşi reînnoieşte pretenţiile la sângele Tiste Andu? A renunţat la sângele lui draconian?

„Nu aş şti...”

— Apare acum ca un bătrân, mai în vârstă decât mine? Ah, văd după faţa ta adevărul. El nu a. Ei bine, poţi să te întorci la el şi să-i spui...

'Aştepta! Eu nu servesc Rake! Da, l-am văzut în

persoană, şi nu cu mult timp în urmă, şi părea destul de tânăr la acea vreme. Dar nu am îngenuncheat în faţa lui – Hood ştie, era prea ocupat la momentul respectiv, în orice caz! Prea ocupat să lupte cu un demon pentru a discuta cu mine! Dar ne-am intersectat. Nu ştiu despre ce vorbeşti, Darist. îmi pare rău. Şi cu siguranţă nu sunt în nicio poziţie să-l găsesc şi să-i spun orice vrei să-i spun.

Tiste Andu îl mai studie pe Cutter o clipă, apoi se răsuci şi reluă călătoria.

Daru îl urmă, cu gândurile sălbatice de confuzie. Un lucru era să accepte acuzaţia unui zeu, dar cu cât a călătorit mai departe pe această cale înspăimântătoare, cu atât el însuşi se simţea mai neînsemnat. Argumente între Anomander Rake şi aceşti Tiste Andu din Drift Avalii… ei bine, asta nu era treaba lui. Planul fusese să se strecoare pe această insulă şi să rămână nevăzuţi. Pentru a determina dacă Edur găsiseră într-adevăr acest loc, deşi ce ar face Cotillion cu o astfel de cunoaştere era o presupunere a oricui.

Dar la asta ar trebui să

mă gândesc, presupun. La naiba, Cutter-Crokus ar fi avut întrebări! Mowri ştie că ar fi ezitat mult mai mult înainte de a accepta târgul lui Cotillion. Daca a acceptat deloc ! Această nouă persoană impunea un anumit sentiment de stricteţe – crezuse că îi va aduce mai multă libertate. Dar acum începea să pară că cel cu adevărat liber fusese Crokus.

Nu că libertatea ar asigura fericirea. într-adevăr, a fi liber însemna să trăieşti în absenţă. A responsabilităţilor, a loialităţilor, a presiunilor pe care aşteptarea le- a impus. *Ah, mizeria mi-a pătat părerile. Mizeria şi ameninţarea unei adevărate dureri, care se apropie, dar nu, trebuie să fie în viaţă. Undeva mai sus. Pe o insulă atacată ...* – Darist, te rog, aşteaptă o clipă.

Silueta înaltă se opri. – Nu văd niciun motiv să vă răspund la întrebări.

— Sunt îngrijorat... pentru tovarăşul meu. Dacă e în viaţă, e undeva deasupra noastră, la suprafaţă. Ai spus că eşti atacat. Mi-e teamă pentru ea...

— Simţim prezenţa

unor străini, Cutter. Deasupra noastră, sunt Tiste Edur. Dar nimeni altcineva. S-a înecat, acest tovarăş al tău. Nu are rost să păstrezi speranţa.

Daru se aşeză brusc. I se simţea rău, cu inima bâlbâindu-i de suferinţă. Şi disperare.

— Moartea nu este o soartă neplăcută, spuse Darist deasupra lui. „Dacă era prietenă, îţi va lipsi compania ei, iar aceasta este adevărata sursă a durerii tale – întristarea ta este pentru tine. Cuvintele mele s-ar putea să vă nemulţumească, dar vorbesc din experienţă. Am simţit moartea multora dintre rudele mele şi plâng spaţiile din viaţa mea în care au stat cândva. Dar astfel de pierderi servesc doar la uşurarea propriei mele dispariţii iminente.

Cutter se uită la Tiste Andu. – Darist, iartă-mă. Poate că eşti bătrân, dar eşti şi un prost al naibii. Şi încep să înţeleg de ce Rake te-a lăsat aici, apoi a uitat de tine. Acum, te rog să taci. S-a împins în picioare, simţindu-se scobit în interior, dar hotărât să nu se predea în faţa disperării care ameninţa să-l

copleşească. *Pentru că cedarea este ceea ce a făcut acest Tiste Andu .*

— Furia ta mă lasă nevătămat, spuse Darist. Se întoarse şi făcu semn către uşile duble din faţă. „Prin aici vei găsi un loc de odihnă. Salvarea voastră vă aşteaptă şi acolo.

— Nu-mi spui nimic despre bătălia de mai sus?

— Ce să-ţi spun, Cutter? Am pierdut.'

'Pierdut! Cine a mai rămas printre voi?

— Aici, în Forţă, unde stă Tronul, sunt doar eu. Acum, cel mai bine odihneşte-te. Vom avea companie destul de curând.

Urletele de furie au reverberat prin oasele lui Onrack, deşi ştia că tovarăşul lui nu putea auzi nimic. Acestea erau strigătele spiritelor – două spirite, prinse în două dintre statuile falnice şi bestiale care se ridicau pe câmpie în faţa lor.

Acoperirea norilor de deasupra capului se rupsese, dispăruse rapid în fire subţiri. Trei luni călăreau pe ceruri şi erau doi sori. Lumina curgea cu nuanţe schimbătoare în timp ce lunile se legănau pe legăturile lor invizibile. O

lume ciudată, tulburătoare, reflectă Onrack.

Furtuna a fost petrecută. Aşteptaseră la subsolul unui mic deal în timp ce acesta se zvârnea în jurul statuilor uriaşe, vântul urlând din cursa lui sălbatică prin străzile pline de moloz ale^oraşului ruinat aflat dincolo. Şi acum aerul abură.

— Ce vezi, T'lan Imass? întrebă Trull de unde stătea cocoşat, cu spatele la edificii.

Ridicând din umeri, T'lan Imass se întoarse de la studiul lung al statuilor. – Sunt mistere aici... despre care bănuiesc că ştii mai multe decât mine.

Tiste Edur ridică privirea cu o expresie ironică. – Asta pare puţin probabil. Ce ştii despre Câinii Umbrei?

'Foarte puţin. Logroşii s-au intersectat cu ei o singură dată, cu mult timp în urmă, pe vremea Primului Imperiu. Şapte la număr. Slujind un stăpân necunoscut, dar înclinat spre distrugere.

Trull a zâmbit ciudat, apoi a întrebat: – Primul Imperiu uman sau al tău?

— Ştiu puţin despre imperiul uman cu acest

nume. Am fost atraşi în inima lui o singură dată, Trull Sengar, ca răspuns la haosul Soletaken şi D'ivers. Câinii nu şi-au făcut apariţia în timpul acelui măcel. Onrack se uită înapoi la câinele masiv de piatră din faţa lor. „Se crede”, spuse el încet, „de către cei care aruncă bonete, că a crea o icoană a unui spirit sau a unui zeu înseamnă a-i surprinde esenţa în acea icoană. Chiar şi aşezarea pietrelor prescrie izolare. Aşa cum o coliba poate măsura limitele puterii pentru un muritor, tot aşa sunt şi spiritele şi zeii pecetluiţi într-un loc ales de pământ, piatră sau lemn... sau un obiect. în acest fel puterea este înlănţuită şi astfel devine gestionabilă. Spune-mi, Tiste Edur este de acord cu această noţiune?

Trull Sengar se ridică în picioare. – Crezi că am ridicat aceste statui uriaşe, Onrack? De asemenea, bonecasterii tăi cred că puterea începe ca un lucru lipsit de formă şi, prin urmare, dincolo de control? Şi că să sculptezi o icoană – sau să faci un cerc de pietre – forţează de fapt ordinea asupra acelei puteri?

Onrack îşi înclină capul, tăcu o vreme. – Atunci trebuie să ne facem proprii zei şi spirite. Această credinţă cere formă, iar modelarea aduce viaţă. Totuşi, Tiste Edur nu au fost modelate de Mother Dark? Nu te-a *creat zeiţa* ta?

Zâmbetul lui Trull se lărgi. – Mă refeream la aceste statui, Onrack. Ca să-ţi răspund-nu ştiu^dacă mâinile care le-au modelat au fost Tiste Edur. în ceea ce priveşte Mama întunecată, s-ar putea ca, creându-ne, ea a separat pur şi simplu ceea ce nu era separat înainte.

'Atunci sunteţi umbrele lui Tiste Andu? Sfâşiat de mila zeiţei tale mame?

— Dar Onrack, suntem cu toţii eliberaţi.

— Doi dintre câini sunt aici, Trull Sengar. Sufletele lor sunt prinse în piatră. Şi încă un lucru de notat: aceste asemănări nu aruncă umbre.

— Nici câinii înşişi.

— Dacă nu sunt decât nişte reflecţii, atunci trebuie să existe Câini de întuneric, din care au fost smulşi, insistă Onrack. – Cu toate acestea, nu se ştie despre aşa ceva... T'lan Imass tăcu brusc.

Trull râse. – Se pare că ştii mai multe despre Primul Imperiu uman decât ai indicat prima dată. Cum se numea acel împărat tiran? Nu conteaza. Ar trebui să mergem mai departe, până la poartă...

— Dessimbelackis, şopti Onrack. – Fondatorul Primului Imperiu uman. A dispărut de mult până la momentul dezlănţuirii Ritualului Bestiei. Se credea că... a virat.

— D'ivers?

— Da.

— Şi fiarele numărate?

'Şapte.'

Trull se uită la statui, apoi făcu un gest. „Nu noi le-am construit noi. Nu, nu sunt sigur, dar în inima mea nu simt... nicio empatie. Sunt de rău augur şi brutali pentru ochii mei, T'lan Imass. Câinii Umbrei nu sunt demni de închinare. Sunt într-adevăr nelegaţi, sălbatici şi mortali. Pentru a le comanda cu adevărat, trebuie să stai în Tronul Umbrei – ca stăpân al tărâmului. Dar mai mult decât atât. Mai întâi trebuie să adunaţi fragmentele disparate. Să-l facă pe Kurald Emurlahn să fie întreg încă o dată.

— Şi asta e ceea ce caută rudele tale, răbufni Onrack. – Posibilitatea mă deranjează.

Tiste Edur studia T'lan Imass, apoi ridică din umeri. – Nu ţi-am împărtăşit suferinţa faţă de perspectiva – nu la început. Şi într-adevăr, dacă ar fi rămas... pură, poate că aş fi în continuare alături de fraţii mei. Dar o altă putere acţionează în spatele vălului în toate acestea – nu ştiu cine sau ce, dar aş rupe acel văl deoparte.

'De ce?'

Trull păru surprins de întrebare, apoi tremura. – Pentru că ceea ce a făcut din poporul meu este o urâciune, Onrack.

T'lan Imass a pornit spre golul dintre cele mai apropiate două statui.

După o clipă, Trull Sengar îl urmă. „îmi imaginez că ştii puţin despre cum este să-ţi vezi rudele căzând în dizolvare, să vezi că spiritul unui întreg popor devine corupt, să te lupţi la nesfârşit să-şi deschidă ochii – aşa cum ai tăi au fost deschisi de orice claritate ţi-a oferit şansa..'

— Adevărat, răspunse Onrack, paşii lui bătând pe pământul îmbibat.

— Nici nu este o simplă naivitate, continuă Tiste Edur, şchiopătând în urma lui Onrack. „Negarea noastră este intenţionată, indiferenţa noastră studiată în mod convenabil stăpânindu-se la cele mai josnice dorinţe ale noastre. Suntem un popor cu viaţă lungă, care acum îngenunchează în faţa intereselor pe termen scurt...

— Dacă ţi se pare neobişnuit, mormăi T'lan Imass, atunci rezultă că cel din spatele vălului are nevoie de tine doar pe termen scurt – dacă într-adevăr puterea ascunsă manipulează Tiste Edur.

— Un gând interesant. S-ar putea să ai dreptate. întrebarea este atunci, odată ce acest obiectiv pe termen scurt este atins, ce se va întâmpla cu oamenii mei?

— Lucrurile care depăşesc utilitatea lor sunt aruncate, a răspuns Onrack.

'Abandonat. Da-'

— Dacă, desigur, continuă T'lan Imass, atunci ar reprezenta o ameninţare pentru cel care le exploatase atât de mult. Dacă da, atunci răspunsul ar fi să-i anihilăm odată ce nu

mai sunt de folos.

— Există un sunet neplăcut de adevăr în cuvintele tale, Onrack.

— în general, sunt neplăcut, Trull Sengar.

„Deci învăţ. Spui că sufletele a doi câini sunt închise în aceştia... care din nou?

— Acum mergem între ei.

— Ce caută ei aici, mă întreb?

— Piatra a fost modelată pentru a le cuprinde, Trull Sengar. Nimeni nu întreabă spiritul sau zeul, atunci când icoana este modelată, dacă doreşte să fie captivată, ei? Nevoia de a face astfel de vase este nevoia unui muritor. Faptul că cineva poate sta cu ochii pe lucrul pe care îl venerează este o afirmare a controlului în cel mai rău caz sau, în cel mai bun caz, iluzia că cineva poate negocia asupra propriei soarte.

— Şi ţi se pare că aceste noţiuni sunt destul de jalnice, Onrack?

— Majoritatea noţiunilor mi se par jalnice, Trull Sengar.

— Aceste fiare sunt prinse pentru eternitate, crezi? Aici merg când sunt

distruşi?

Onrack ridică din umeri. „Nu am răbdare cu aceste jocuri. Aveţi propriile cunoştinţe şi suspiciuni, dar nu îe-aţi vorbi. în schimb, cauţi să descoperi ceea ce ştiu eu şi ceea ce simt despre aceste^ spirite prinse în capcană. Nu-mi pasă nimic de soarta acestor câini ai umbrei. într-adevăr, mi se pare regretabil că – dacă aceşti doi au fost ucişi în alt tărâm şi aşa au ajuns aici – să rămână doar cinci, pentru că asta îmi diminuează şansele de a-l ucide pe unul singur. Şi cred că mi- ar plăcea să ucid un Câine al Umbrei.

Râsul lui Tiste Edur a fost aspru. – Ei bine, nu voi nega că încrederea contează foarte mult. Chiar şi aşa, Onrack din Logros, nu cred că ai pleca de la o întâlnire violentă cu un Hound.

T'lan Imass se opri şi se îndreptă spre Trull Sengar. „Există piatră şi există piatră”.

— Mă tem că nu înţeleg…

Ca răspuns, Onrack şi-a dezvelit sabia obsidiană. Se îndreptă spre cea mai apropiată dintre cele două statui. Laba anterioară a creaturii era ea însăşi mai

înaltă decât T'lan Imass. îşi ridică arma cu două mâini, apoi aruncă o lovitură în piatra întunecată şi neacoperită.

O crăpătură străpungătoare a rupt aerul.

Onrack se clătină, cu capul înclinat pe spate, în timp ce fisurile se iviră prin imensul edificiu.

Părea să tremure, apoi a explodat într-un nor falnic de praf.

Strigând, Trull Sengar sări înapoi, frământându-se în timp ce praful ondulat se rostogoli în afară pentru a-l înghiţi.

Norul şuiera în jurul lui Onrack. Se îndreptă, apoi căzu într-o poziţie de luptă când o formă mai întunecată apăru prin ceaţa cenuşie învolburată.

O a doua contuzie a tunat – de data aceasta în spatele Imasului T'lan – în timp ce cealaltă statuie a explodat. întunericul a coborât în timp ce norii gemeni au şterse cerul, închizând orizonturile la cel mult o duzină de paşi din toate
părţile.

Fiara care a apărut înaintea lui Onrack era la fel de înaltă la umăr ca înălţimea completă a lui

Trull Sengar. Pielea lui era incoloră, iar ochii îi ardeau negri. Un cap lat, plat, urechi mici...

Leşin prin întunericul cenuşiu, ceva din lumina celor doi sori, şi care se reflecta din luni, se întindea în jos, pentru a arunca sub Câine o zeci de umbre.

Fiara îşi dezvăluia colţii de mărimea colţilor, buzele curgându-se pe spate într-un mârâit tăcut care scotea la iveală gingiile roşii ca sângele.

Houndul a atacat.

Lama lui Onrack era neclară la miezul nopţii, fulgerând pentru a săruta gâtul gros şi musculos al creaturii – dar leagănul tăia doar aerul prăfuit. T'lan Imass simţi fălcile enorme strânse în jurul pieptului lui. A fost smuls din picioare. Oasele s-au spart. O zguduire sălbatică care i-a smuls sabia din mâini, apoi a navigat prin întunericul granular...

Pentru a fi prins cu o şlefuire de o a doua pereche de fălci.

Oasele braţului stâng s-au sfărâmat în zeci de bucăţi în pielea întinsă de piele uscată, apoi i-a fost ruptă în întregime din corp.

încă un zguduit, apoi a

fost aruncat încă o dată în aer. Să se prăbuşească într-o grămadă aşchiată pe pământ, unde s-a rostogolit o dată, apoi a rămas nemişcat.

Se auzi un tunet în craniul lui Onrack. Se gândea să cadă în praf, dar pentru prima dată nu avea nici voinţa, nici, se părea, capacitatea de a face acest lucru.

Puterea i-a fost răpită – Legământul fusese încălcat, smuls din trupul lui. El era acum, îşi dădu seama, ca rudele lui căzute, cei care suferiseră atât de multă distrugere fizică încât încetaseră să mai fie una cu T'lan Imass.

El zăcea nemişcat şi simţi călcarea grea a unuia dintre câini în timp ce se ridica pentru a sta deasupra lui. Un bot de praf şi cioburi l-a înghiontat, împins la coastele rupte ale pieptului. Apoi ridicată. Îi ascultă respiraţia, sunetul ca valurile care călăresc o maree în peşteri, îi simţea prezenţa ca o greutate în aerul umed.

După o clipă lungă, Onrack şi-a dat seama că fiara nu mai planează peste el. Nici nu putea auzi zgomotele grêle prin

pământul ud. De parcă ea şi tovarăşul său pur şi simplu ar fi dispărut.

Apoi zgârietura de cizme aproape, o pereche de mâini trăgându-l pe spate.

Trull Sengar se uită la el. – Nu ştiu dacă mă mai auzi, mormăi el. – Dar dacă e vreo consolare, Onrack din Logros, aceia nu erau Câini de Umbră. Oh, nu, într-adevăr. Ei erau cei adevăraţi. Câinii întunericului, prietene. Mi-e teamă să mă gândesc ce ai eliberat aici...” ’

Onrack reuşi să răspundă, cuvintele lui o zguduială blândă. – Atât de mult pentru recunoştinţă.

Trull Sengar l-a târât pe T'lan Imass zdrobit până la un zid jos de la marginea oraşului, unde l-a sprijinit pe războinic într-o poziţie aşezată. – Aş fi vrut să ştiu ce altceva aş putea face pentru tine, spuse el, dându-se înapoi.

„Dacă rudele mele ar fi prezenţi”, a spus Onrack, „ar îndeplini riturile necesare. Ei mi-au despărţit capul de corpul meu şi ar găsi pentru el un loc potrivit, astfel încât să pot privi eternitatea. Ei ar dezmembra cadavrul fără cap şi ar împrăştia

membrele. Mi-ar lua arma, ca să o returneze la locul naşterii mele.

'Oh.''

„Desigur, nu poţi face astfel de lucruri. Astfel, sunt forţat să continui, în ciuda stării mele actuale.' Cu asta, Onrack se ridică încet, oasele rupte măcinandu-se şi scârţâind, aşchiile căzând.

Trull mormăi: – Ai fi putut să faci asta înainte să te târăsc.

— Regret cel mai mult pierderea unui braţ, spuse T'lan Imass, studiind muşchii rupţi ai umărului său stâng. – Sabia mea este cea mai eficientă atunci când sunt strâns cu două mâini. Se clătină spre locul unde arma zăcea în noroi. O parte din piept i s-a prăbuşit când s-a aplecat să-l recupereze. îndreptându-se, Onrack îl înfruntă pe Trull Sengar. „Nu mai sunt în stare să simt prezenţa porţilor”.

„Ar trebui să fie destul de evidente”, a răspuns „Tiste Edur”. – Mă aştept aproape de centrul oraşului. Suntem o pereche, nu-i aşa?

— Mă întreb de ce nu te-au ucis câinii.

— Păreau dornici să plece. Trull a pornit pe strada chiar vizavi, urmat de

Onrack. – Nici măcar nu sunt sigur că m-au observat – norul de praf era gros. Spune-mi, Onrack. ^Dacă ar fi fost şi alţi T'lan Imass aici, atunci ţi-ar fi făcut toate acele lucruri? în ciuda faptului că rămâi... funcţional?

— La fel ca tine, Trull Sengar, sunt acum tuns. Din Ritual. Din genul meu. Existenţa mea este acum fără sens. Ultima sarcină care mi-a rămas este să-i caut pe ceilalţi vânători, să fac ceea ce trebuie făcut.

Strada era acoperită cu nămol gros şi umed. Clădirile joase de pe ambele părţi, smulse deasupra nivelului solului, erau acoperite în mod similar, netezind fiecare margine – ca şi cum oraşul ar fi fost în proces de topire. Nu exista o arhitectură grandioasă, iar molozurile de pe străzi s-au arătat a fi puţin mai mult decât cărămizi ars. Nu era niciun semn de viaţă nicăieri.

Au continuat, cu ritmul chinuitor de lent. Strada s-a lărgit încet, formând un vast hol flancat de piedestale care ţinuseră cândva statui. Arborii şi copacii smulşi din rădăcină au stricat priveliştea, toţi un gri

uniform care a căpătat treptat o nuanţă nepământească sub soarele albastru, acum dominant, care, la rândul său, a pictat o lună mare de culoarea magenta.

La capătul îndepărtat era un pod, peste ceea ce fusese cândva un râu, dar acum era plin de nămol. O masă încâlcită de detritus urcase pe o parte a podului, vărsând bucăţi pe alee. Printre gunoi zăcea o cutie mică.

Trull se îndreptă spre el când ajungeau la pod. S-a ghemuit. – Pare bine sigilat, spuse el, întinzând mâna pentru a desprinde clema, apoi ridicând capacul. 'E ciudat. Arată ca oale de lut. Cei mici...'

Onrack a urcat alături de Tiste Edur. – Sunt muniţii Moranth, Trull Sengar.

Tiste Edur ridică privirea. – Nu cunosc^astfel de lucruri.

'Arme. Exploziv când lutul se sparge. în general sunt aruncate. Pe cât se poate. Ai auzit de Imperiul Malazan?

'Nu.'

'Uman. Din tărâmul meu natal. Aceste muniţii aparţin acelui imperiu.

— Ei bine, asta este

într-adevăr îngrijorător, căci de ce sunt ei aici?

'Nu stiu.'

Trull Sengar închise capacul şi ridică cutia. – Deşi aş prefera o sabie, aceştia vor trebui să facă. Nu am fost încântat să fiu dezarmat atât de mult timp.

— Există o structură dincolo de un arc.

îndreptându-se, Tiste Edur dădu din cap. – Da. Este ceea ce căutăm.

Au continuat.

Arcul stătea pe piedestale în centrul unui pătrat pietruit. Apele de inundaţie duseseră nămol până la gura ei, unde se uscase în creste ciudate, zimţate. Pe măsură ce cei doi călători s-au apropiat, au descoperit că lutul era dur. Deşi poarta nu s-a manifestat într-un mod vizibil, o căldură pulsatorie se rostogoli din spaţiul de sub arc.

Stâlpii structurii erau neîmpodobiţi. Onrack studie edificiul. – Ce simţi din asta? întrebă T'lan Imass după o clipă. ’

Trull Sengar clătină din cap, apoi se apropie. Se opri la îndemâna pragului porţii. – Nu pot să cred că acest lucru este acceptabil – căldura care se revarsă din

el este opăritoare.

— Posibil o secţie, sugeră Onrack.

— Da. Şi nici un mijloc pentru noi să-l spulberăm.

'Neadevarat.'

Tiste Edur se uită înapoi la Onrack, apoi se uită în jos la cutia ascunsă sub braţul lui. – Nu înţeleg cum un exploziv banal ar putea distruge o sală.

— Vrăjitoria depinde de tipare, Trull Sengar. Distruge tiparul şi magia eşuează.

— Foarte bine, hai să încercăm chestia asta.

S-au retras la douăzeci de paşi de poartă. Trull a deschis cutia şi a tras cu prudenţă una dintre sferele de lut. Şi-a aţintit privirea pe poartă, apoi a aruncat muniţia.

Explozia a declanşat o conflagraţie coruscantă din portal. Focuri albe şi aurii au izbucnit sub arc, apoi violenţa s-a restabilit pentru a forma un zid auriu învolburat.

— Ăsta este labelul în sine, spuse Onrack. – Secţia este spartă. Totuşi, nu o recunosc.

— Nici eu, mormăi Trull, închizând încă o dată cutia de muniţie. Apoi capul

i se ridică brusc. – Urmează ceva.

'Da.' Onrack rămase tăcut pentru o clipă lungă. El ridică brusc sabia. – Fugi, Trull Sengar, înapoi peste pod. *Fugi*!'

Tiste Edur s-a învârtit şi a început să alerge.

Onrack a continuat să dea înapoi câte un pas. Putea simţi puterea celor de cealaltă parte a porţii, o putere brutală şi străină. Fusese observată spargerea secţiei, iar emoţia care trecea prin barieră era una de indignare indignată.

O privire rapidă peste umăr arătă că Trull Sengar trecuse podul şi nu se mai vedea acum. încă trei paşi şi Onrack avea să ajungă el însuşi pe pod. Şi acolo, el şi-a luat poziţie. Se aştepta să fie distrus, dar intenţiona să cumpere timp pentru tovarăşul său.

Poarta sclipi, orbitor de strălucitor, apoi patru călăreţi au trecut în galop. Călărit pe cai albi, cu membre lungi, cu coame sălbatice de culoarea ruginii, îmbrăcăraţi cu smalţ, războinicii se potriveau cu monturile lor – cu pielea palidă şi înaltă, cu feţele ascunse în cea mai mare parte în spatele

vizierelor tăiate, apărătoarelor pentru obraji şi bărbie. Scimitarele curbate care păreau să fi fost sculptate din fildeş erau ţinute în pumni cu mănuşi. Părul lung argintiu curgea de sub cârme.

Au mers direct spre Onrack. Canter la galop. Galop pentru a încărca.

Bătrânul T'lan Imass şi-a lărgit poziţia, şi-a ridicat sabia obsidiană şi a rămas gata să-i întâmpine.

Călăreţii nu puteau să vină la el decât pe podul îngust câte doi şi chiar şi atunci era clar că pur şi simplu intenţionau caii lor să coboare Onrack. Dar T'lan Imass luptase în slujba Imperiului Malazan, în Falar şi în şapte oraşe – şi se confruntase cu războinici cai în multe bătălii. Cu o clipă înainte ca cei din faţă să ajungă la el, Onrack sări înainte. între cele două monturi. Ignorând sabia care se învârtea din stânga lui, T'lan Imass şi-a tăiat lama în secţiunea mediană a celuilalt războinic.

Două lame de fildeş l-au lovit simultan, cea din stânga lui spărgând clavicula şi tăindu-i adânc omoplatul, apoi într-un jet de cioburi de os. Cimitarul

din dreapta lui i-a tăiat o parte laterală a feţei, smulgându-l de la tâmplă până la baza maxilarului.

Onrack a simţit propria sa lamă de obsidian muşcând adânc în armura războinicului. Smalţul s-a spart.

Apoi ambii atacatori trecuseră pe lângă el, iar cei doi rămaşi au sosit.

T'lan Imass s-a ghemuit şi şi-a poziţionat sabia orizontal deasupra capului. O pereche de lame de fildeş ciocăniră peste ea, impacturile tunând prin cadrul bătut al lui Onrack.

Acum toţi trecuseră pe lângă el, ieşind în sală pentru a-şi învârti caii, cu capetele cu viziere întoarse spre războinicul singuratic care supravieţuise cumva atacurilor lor.

Copitele bătând în pietruirile acoperite de lut, cei patru războinici strânseră frâu, armele coborând. Cel a cărui armură fusese spulberată de sabia obsidiană a lui Onrack era aplecat înainte, cu un braţ lipit de stomac. Pe flancul calului său stropiră stropi de sânge.

Onrack s-a scuturat şi bucăţi de os sfărâmat au căzut pentru a lovi pe

pământ. Apoi şi-a aşezat propria armă, a îndreptat spre pământ şi a aşteptat în timp ce unul dintre călăreţi îşi ducea calul înainte.

O mână cu mănuşi se întinse pentru a trage viziera în sus, dezvăluind trăsături care erau uimitor de asemănătoare cu ale lui Trull Sengar, în afară de pielea albă, aproape luminoasă. Ochi de argint rece fixaţi cu dezgust asupra T'lan Imass. – Vorbeşti, Neînsufleţit? Poţi înţelege limbajul purităţii?

— Nu pare mai pur decât oricare altul, răspunse Onrack.

Războinicul se încruntă. „Nu iertăm ignoranţa. Eşti un slujitor al Morţii. Nu există decât o singură necesitate atunci când ai de-a face cu o creatură ca tine, şi aceasta este anihilarea. Staţi gata.

— Nu servesc pe nimeni, spuse Onrack, ridicând încă o dată sabia. 'Atunci vino.'

Dar rănitul ridică o mână. – Stai, Enias. Această lume nu este a noastră şi nici acest sălbatic fără moarte nu este unul dintre infractorii pe care îi căutăm, într-adevăr, aşa cum trebuie să simţi, niciunul dintre ei

nu este aici. Acest portal nu a fost folosit de milenii. Trebuie să ne ducem căutarea în altă parte. Dar mai întâi, am nevoie de vindecare. Războinicul descălecă cu grijă, cu un braţ încă apăsat pe secţiunea mediană. – Orenas, ascultă-mă.

— Dă-mi voie să distrug mai întâi chestia asta, Seneschal...

'Nu. Vom tolera existenţa lui. Poate că va avea răspunsuri pentru noi, care să ne ghideze mai departe în căutarea noastră. în caz contrar, îl putem distruge mai târziu.

Cel pe nume Orenas a alunecat jos de pe cal şi s-a apropiat de seneshal.

Enias şi-a apropiat calul mai mult de T'lan Imass, ca şi cum ar fi încă atent la o luptă. Şi-a dezvăluit dinţii. – Nu a mai rămas mult din tine, Neînsufleţit. Acestea sunt scorurile colţilor? Pieptul tău a fost în fălcile vreunei fiare, cred. Acelaşi care ţi-a furat braţul? Prin ce vrăjitorie te agăţi de existenţă?

— Sunteţi de sânge Tiste, observă Onrack.

Chipul bărbatului s-a răsucit într-un rânjet. „Teste sânge? Doar printre

liosani sângele Tiste este pur. Te-ai încrucişat cu verii noştri viciaţi, atunci. Sunt puţin mai mult decât paraziţi. Nu mi-ai răspuns la întrebări.

„Ştiu de Tiste Andu, dar încă nu-i cunosc. Născuţi din întuneric, au fost primii...

'Primul! Oh, într-adevăr. Şi atât de tragic de imperfect. Lipsit de sângele purificator al Tatălui Lumină. Sunt o creaţie cea mai sordidă. Tolerăm Edur, pentru că ei conţin ceva din Tatăl, dar Andu-moartea prin mâinile noastre este singura milă pe care o merită. Dar m-am săturat de grosolănia ta, Neînsufleţit. Ti-am pus întrebări si încă nu ai răspuns la una.

'Da.'

'Da? Ce inseamna asta?'

„Sunt de acord că nu le-am răspuns. Nici nu mă simt obligat să o fac. Tipul meu are multă experienţă cu creaturile arogante. Deşi această experienţă este singulară: ca răspuns la aroganţa lor, am proclamat război veşnic, până când au încetat să mai existe. întotdeauna am crezut că T'lan Imass ar trebui să caute un nou inamic. La urma urmei, nu există lipsă

de remarcat printre fiinţele arogante. Poate că tu, Tiste Liosan, eşti suficient de numeroşi pe tărâmul tău pentru a ne amuza pentru o vreme. Războinicul se holbă, parcă şocat, fără cuvinte.

în spatele lui, unul dintre însoţitorii săi a râs. – Nu are nicio valoare să conversezi cu creaturi mai mici, Enias. Ei vor căuta să te încurce cu minciuni, să te îndepărteze de calea dreaptă.'

— Acum văd, răspunse Enias, otrava de care m-ai avertizat de mult, Malachar.

— Vor mai urma, frate tânăr, pe drumul pe care trebuie să-l urmăm. Războinicul se îndreptă spre Onrack. – Te numeşti T'lan Imass, da?

— Sunt Onrack, din Logros T'lan Imass.

— Mai sunt şi alţii de genul tău în acest tărâm ruinat, Onrack?

'Dacă nu am răspuns la întrebările fratelui tău, de ce să-ţi imaginez că aş răspunde la ale tale?'

Chipul lui Malachar se întunecă. – Joacă astfel de jocuri cu tânărul Enias, dar nu cu mine...

— Am terminat cu

tine, Liosan. Onrack îşi înveli sabia şi se îndepărtă.

'Ai terminat cu noi! Seneshal Jorrude! Dacă Orenas şi-a încheiat slujirea, vă cer cu umilinţă atenţia. Cel Neînsufleţit caută să fugă.

— Te aud, Malachar, bubui senescalul, înaintând cu paşi mari. – Stai, Neînsufleţit! încă nu v-am eliberat. Ne vei spune ce dorim să ştim, sau vei fi distrus aici şi acum.

Onrack l-a înfruntat încă o dată pe Liosan. – Dacă asta a fost o ameninţare, patosul ignoranţei tale dovedeşte o distragere amuzantă. Dar m-am săturat de asta şi de tine.

Patru cimitare de fildeş ridicate ameninţător.

Onrack scoase din nou sabia.

Şi ezită, cu privirea atrasă de ceva dincolo de ei. Simţind o prezenţă în spatele lor, războinicii s-au întors.

Trull Sengar stătea la cincisprezece paşi, cu cutia de muniţii la picioarele lui. Era ceva ciudat în zâmbetul lui. – Pare o luptă inegală. Prietene Onrack, ai nevoie de ajutor? Ei bine, nu trebuie să răspundeţi, pentru că a sosit. Şi pentru

asta, îmi pare rău.

Praful se învârtea în sus în jurul Tiste Edur. O clipă mai târziu, patru T'lan Imass stăteau pe pavajul noroios. Trei aveau arme pregătite. A patra siluetă stătea la un pas în spate şi în dreapta lui Trull. Acesta era masiv dezosat, cu braţele disproporţionat de lungi. Blana care călărea pe umerii ei era neagră, devenind argintiu în timp ce se ridica pentru a înconjura capul turnătorului de os într-o glugă stricată.

Onrack a lăsat vârful săbiei să se odihnească încă o dată pe pavajul noroios. Cu legătura lui, născută din Ritual, acum întreruptă, nu putea comunica cu aceşti T'lan Imass decât vorbind cu voce tare. – Eu, Onrack, te salut, Bonecaster, şi te recunosc ca din Logros, aşa cum am fost cândva. Tu eşti Monok Ochem. Unul dintre mulţi aleşi să vâneze renegaţii, care, la fel ca şi cei din propria mea vânătoare, şi-au urmat urmele în acest tărâm. Din păcate, eu singur din vânătoarea mea am supravieţuit inundaţiei. Privirea i se îndreptă spre cei trei războinici. Liderul clanului, cu trunchiul şi

membrele strâns înfăşurate în pielea exterioară a unui dhenrabi şi o sabie de silex gri denticulată în mâini, era Ibra Gholan. Cei doi rămaşi, amândoi înarmaţi cu topoare de calcedonie cu mâna osoasă şi cu lamă dublă, erau din clanul lui Ibra, dar de altfel neştiuţi de Onrack. – Şi eu te salut, Ibra Gholan, şi mă supun comenzii tale.

Bonecaster Monok Ochem a înaintat cu un pas greoi, frământat. – Ai eşuat Ritualul, Onrack, spuse cu bruscitate caracteristică, şi aşa trebuie distrus.

— Acest privilegiu va fi contestat, răspunse Onrack. „Aceşti războinici cai sunt Tiste Liosan şi m-ar considera prizonierul lor, să se descurce cu ei cum vor".

Ibra Gholan le făcu semn celor doi războinici să i se alăture şi cei trei se îndreptară spre Liosan.

Seneshalul a vorbit. – Ne eliberăm prizonierul, T'lan Imass. El este al tău. Cearta noastră cu tine s-a încheiat şi aşa vom pleca.

T'lan Imass se opri, iar Onrack le simţi dezamăgirea.

Comandantul liosan îl privi pe Trull pentru o clipă, apoi spuse: „Edur, vrei să

călătoreşti cu noi? Avem nevoie de un servitor. O simplă plecăciune va răspunde la onoarea invitaţiei noastre.

Trull Sengar clătină din cap. – Ei bine, asta este o premieră pentru mine. Din păcate, voi însoţi T'lan Imass. Dar recunosc neplăcerile pe care ţi le va cauza acest lucru şi, prin urmare, sugerez să alterni în rolul de servitor cu ceilalţi. Sunt un susţinător al lecţiilor de smerenie, Tiste Liosan, şi simt că printre voi este o oarecare nevoie.

Senescalul zâmbi rece. – îmi voi aminti de tine, Edur. S-a învârtit. – Pe caii tăi, fraţilor. Acum părăsim acest tărâm.

vorbi Monok Ochem. – S-ar putea să vi se pară mai dificil decât vă imaginaţi.

„Nu am fost niciodată tulburaţi de astfel de eforturi”, a răspuns seneshalul. – Există bariere ascunse în acest loc?

— Acest warren este un fragment sfărâmat al lui Kurald Emurlahn, spuse bonecasterul. – Cred că oamenii tăi au rămas izolaţi mult prea mult timp. Nu ştii nimic despre celelalte tărâmuri, nimic

despre Porţile Rănite. Nimic din Ascendenţi şi războaiele lor...

— Noi servim doar un Ascendent, se răsti senescalul. „Fiul Tatălui Lumină. Domnul nostru este Osric.

Monok Ochem îşi înclină capul. – Şi când a umblat Osric ultima oară printre voi?

Toţi cei patru Liosan tresăriră vizibil.

Pe tonul său lipsit de influenţă, bonecasterul a continuat: „Stăpânul tău, Osric, Fiul Tatălui Lumină, se numără printre concurenţii din^celelalte tărâmuri. Nu s-a întors la tine, Liosan, pentru că nu poate face asta. într-adevăr, el este incapabil să facă mare lucru în acest moment.

Senescalul a făcut un pas înainte. – Ce-l chinuie pe domnul nostru?

Monok Ochem ridică din umeri. – O soartă destul de comună. El e pierdut.'

'Pierdut?'

— Sugerez să lucrăm împreună pentru a împleti un ritual, spuse bonecasterul, şi astfel să creăm o poartă. Pentru aceasta, vom avea nevoie de Tellann, de propriul tău tărâm, Liosan, şi de sângele

acestui Tiste Edur. Onrack, ne vom ocupa de distrugerea ta odată ce ne vom întoarce pe tărâmul nostru.

— S-ar părea oportun, răspunse Onrack.

Ochii lui Trull se măriseră. Se uită fix la bonecaster. – Ai spus, sângele meu?

— Nu toate, Edur… dacă totul decurge conform planului.

CAPITOLUL ZECE

Tot ceea ce se sparge trebuie aruncat chiar dacă tunetul credinţei revine ecouri care se stinge mereu.

Preludiu la Anomandaris

Pescar

Ziua în care feţele din stâncă s-au trezit a fost sărbătorită printre teblori printr-un cântec. Karsa Orlong ştia acum că amintirile oamenilor lui erau lucruri întortocheate. Predat uitării când era neplăcut, înflorind într-un foc de glorie când era eroic. înfrângerea fusese transformată în victorie în

ţesutul fiecărei poveşti.

Şi-ar fi dorit ca Bairoth să mai trăiască, ca tovarăşul său sagaş să facă mai mult decât să-şi bântuie visele sau să stea în faţa lui ca un lucru din piatră cioplită grosier, în care unele cicatrici întâmplătoare ale dălţii lui aruncaseră o expresie batjocoritoare, aproape batjocoritoare.

Bairoth i-ar fi putut spune multe din ceea ce trebuia să ştie în acest moment, în timp ce familiaritatea lui Karsa cu poiana sacră a patriei lor era cu mult mai mare decât cea a lui Bairoth sau a lui Delum Thord şi astfel se asigura că asemănările posedau o oarecare acurateţe, războinicul a simţit că ceva esenţial lipsea din cele şapte feţe pe care le cioplise în copacii de piatra. Poate că lipsa lui de talent îl trădase, deşi nu părea să fie cazul sculpturilor lui Bairoth şi Delum. Energia vieţii lor părea să emane din statuile lor, parcă s-ar fi contopit cu propria memorie a lemnului pietrificat. La fel ca în toată pădurea, în care se simţea că copacii nu aşteptau decât venirea primăverii, a renaşterii sub roata stelelor, părea că cei doi războinici

teblori nu aşteptau decât rândul sezonului.

Dar Raraku a sfidat fiecare sezon. Raraku însuşi era etern în caracterul său important, aşteptând perpetuu renaşterea. Răbdare în piatră, în nisipurile agitate, mereu murmurătoare.

Deşertul Sfânt părea, în mintea lui Karsa, un loc perfect pentru cei şapte zei ai Teblorului. Era posibil, reflectă el în timp ce se plimba încet înaintea feţelor pe care le cioplise în bolovani, ca ceva din acel sentiment sardonic să-i fi otrăvit mâinile. Dacă da, defectul nu era vizibil pentru ochii lui. Pe chipurile zeilor nu exista nimic care să permită expresia sau comportamentul – amintirea lui era de piele întinsă peste os lat şi robust, de sprâncene care se proiectau ca nişte creste, aruncând ochii în umbră adâncă. Pometi laţi şi plaţi, o falcă grea, fără bărbie... o bestialitate atât de diferită de trăsăturile Teblor...

Se încruntă, oprindu-se să stea în faţa lui Urugal pe care, ca şi în cazul celorlalţi şase, îî sculptase la nivel cu propriii ochi. Şerpii se alunecau peste picioarele lui

prăfuite şi goale, singura lui companie din poiană. Soarele începuse să coboare, deşi’căldura rămânea puternică.

După un lung moment de contemplare, Karsa a vorbit cu voce tare. – Bairoth Gild, uită-te cu mine la zeul nostru. Spune-mi ce este în neregulă. Unde am greşit? Acesta a fost cel mai mare talent al tău, nu-i aşa? Văzând atât de clar fiecare pas greşit al meu. S-ar putea să vă întrebaţi: ce am căutat să obţin cu aceste sculpturi? Ai întreba asta, pentru că este singura întrebare la care merită răspuns. Dar nu am un răspuns pentru tine... ah, da, aproape te aud râzând de răspunsul meu patetic, *nu am nici un răspuns* . – Poate, Bairoth, mi-am imaginat că îţi doreşti compania lor. Marii zei Teblori, care s-au trezit într-o zi.'

în mintea şamanilor. Treziţi în visele lor. Acolo, şi acolo singur. Cu toate acestea, acum ştiu aroma acelor vise şi nu seamănă cu nimic cu cântecul. Nimic.

Găsise această poiană căutând singurătate şi singurătatea îi inspirase creaţiile artistice. Cu toate acestea, acum că a

terminat, nu se mai simţea singur aici.'îşi adusese propria viaţă în acest loc, moştenirile faptelor sale. încetase să mai fie un refugiu, iar nevoia de a vizita s-a născut acum din momeala eforturilor lui, atragându-l iar şi iar înapoi. Să se plimbe printre şerpii care veneau să-l întâmpine, să asculte şuieratul nisipurilor plutind pe vântul geamăt din deşert, nisipurile care soseau în poiană să mângâie copacii şi feţele de piatra cu atingerea lor fără sânge.

Raraku a oferit iluzia că timpul stă nemişcat, universul ţinându-şi respiraţia. O vanitare insidiosa. Dincolo de peretele furios al Vârtejului, clepsidrile încă erau întoarse. Armatele s-au adunat şi şi-au început marşul, sunetul cizmelor, scuturilor şi echipamentului lor un zgomot şi un vuiet mortal. Şi, pe un continent îndepărtat, Teblorii erau un popor aflat sub asediu.

Karsa continuă să se uite la faţa de piatră a lui Urugal. Tu nu eşti Teblor. Cu toate acestea, pretinzi că eşti zeul nostru. Te-ai trezit, acolo, în stâncă, cu atâta timp în urmă. Dar înainte de

acea oră? Unde ai fost atunci, Urugal? Tu şi cei şase însoţitori groaznici ai tăi ?

Un chicotit blând de peste luminiş îl aduse pe Karsa în jur.

— Şi care dintre nenumăratele tale secrete este acesta, prietene?

— Leoman, bubui Karsa, a trecut mult timp de când nu ai părăsit groapa ta.

îndreptându-se înainte, războinicul din deşert aruncă o privire spre şerpi. — Eram înfometat după companie. Spre deosebire de tine, înţeleg. Făcu un semn către buloanele sculptate. 'Acestea sunt ale tale? Văd doi Toblakai – ei stau în acei copaci ca şi cum ar fi vii şi la câteva momente de la paşi înainte. Mă deranjează să îmi amintesc că sunteţi mai mulţi dintre voi. Dar ceilalţi?

— Zeiijnei. El a observat expresia uluită a lui Leoman şi a elaborat: „Feţele din stâncă. în patria mea, ei împodobesc o stâncă, cu faţa spre o poiană puţin diferită de aceasta.

"Toblakai-"

— încă mă cheamă,

continuă Karsa, întorcându-se pentru a studia încă o dată chipul bestial al lui Urugal. 'Când dorm. Este aşa cum spune Ghost Hands: sunt bântuit.

— Prin ce, prietene? Ce vă cer... zeii... de la voi?

Karsa îi aruncă o privire lui Leoman, apoi ridică din umeri. – De ce m-ai căutat?

Leoman a făcut să spună un lucru, apoi a ales altul. – Pentru că răbdarea mea s-a terminat. Au fost ştiri despre evenimente legate de malazani. înfrângeri îndepărtate. Sha'ik şi câţiva ei favoriţi sunt foarte entuziasmaţi... dar nu reuşesc nimic. Aici aşteptăm legiunile Adjunctului. într-un lucru korbolo Dom are dreptate – marşul acelor legiuni ar trebui contestat. Dar nu aşa cunyar fi vrut el. Fără bătălii campate. Nimic atât de dramatic sau de precipitat. în orice caz, Toblakai, Mathok mi-a dat permisiunea să călăresc cu o companie de războinici – iar Sha'ik a condescendent să ne permită dincolo de Vârtej.

Karsa a zâmbit. 'Într-adevar. Şi eşti liber să-l hărţuieşti pe Adjunct? Ah,

m- am gândit la fel de mult. Trebuie să cercetezi, dar nu mai departe de dealurile dincolo de Vârtej. Ea nu vă va permite să călătoriţi spre sud. Dar măcar vei face ceva şi pentru asta sunt mulţumit pentru tine, Leoman.

Războinicul cu ochi ’ albaştri se apropie. „Odată dincolo de Vârtej, Toblakai...”

„Totuşi ea va şti,” a răspuns Karsa.

— Şi aşa îi voi provoca nemulţumirea. Leoman rânji. „Nu este nimic nou în asta. Şi ce rămâne cu tine, prietene? Ea te numeşte garda ei de corp, dar când ţi-a permis ultima oară să intri în prezenţa ei? în cortul ăla blestemat al ei? Ea renaşte într-adevăr, pentru că nu mai este aşa cum a fost cândva...

— Ea este Malazan, spuse Toblakai.

'Ce?'

— înainte să devină Sha'ik. Ştii asta la fel de bine ca mine...

'A renăscut! Ea a devenit voinţa zeiţei, Toblakai. Tot ceea ce era ea înainte de acea vreme este fără sens...

„Aşa se spune, „a bubuit Karsa. „Totuşi amintirile ei

rămân. Şi acele amintiri sunt cele care o înlănţuiesc aşa. Ea este prinsă de frică, iar această frică se naşte dintr-un secret pe care nu îl va împărtăşi. Singura altă persoană care ştie acel secret este Ghost Hands.

Leoman se uită lung la Karsa, apoi se aşeză încet, ghemuit. Cei doi bărbaţi erau înconjuraţi de şerpi, zgomotul alunecării pe nisip un curent subţire. Coborând o mană, Leoman a privit cum un gât evazat începea să se împletească în braţul lui. – Cuvintele tale, Toblakai, şoptesc înfrângere.

Ridicând din umeri, Karsa se îndreptă spre locul în care trusa lui de instrumente aştepta la baza unui copac. „Aceşti ani m-au servit bine. Compania ta, Leoman. Bătrânul Sha'ik. Odată am jurat că Malazanii sunt duşmanii mei. Cu toate acestea, din ceea ce am văzut despre lume de atunci, acum înţeleg că ei nu sunt mai cruzi decât orice alt locuitor de ses. într-adevăr, ei singuri par să profeseze un simţ al dreptăţii. Oamenii din şapte oraşe, care îi dispreţuiesc atât de mult şi le doresc să plece, nu caută nimic mai mult decât

puterea pe care malazanii le-au luat-o. Puterea pe care o foloseau pentru a-şi teroriza propriul popor. Leoman, tu şi oamenii tăi faci război împotriva dreptăţii şi nu este războiul meu.

'Justiţie?' Leoman îşi dezveli dinţii. – Te aştepţi să-ţi provoc cuvintele, Toblakai? Nu o să. Sha'ik Reborn spune că nu există loialitate în mine. Poate că are dreptate. Am văzut prea multe. Totuşi, aici rămân – te-ai întrebat vreodată de ce?

Karsa scoase o daltă şi un ciocan. „Lumina se estompează – şi asta face umbrele mai adânci. Este lumina, îmi dau seama acum. Acesta este ceea ce este diferit la ei.

— Apocalipticul, Toblakai. Dezintegrare. Anihilare. Tot. Fiecare om... locuitor. Cu ororile noastre întortocheate – tot ceea ce ne comitem unul asupra celuilalt. Depredarile, cruzimile. Pentru fiecare gest de bunătate şi compasiune, există zece mii de acte de brutalitate. Loialitate? Da, nu am niciunul. Nu pentru genul meu, şi cu cât ne distrugem mai repede, cu atât lumea

va fi mai bună.

— Lumina, spuse Karsa, îi face să pară aproape umani.

Oricât de distras era, Toblakai nu a observat ochii îngustaţi ai lui Leoman şi nici lupta de a rămâne tăcut.

Nu se păşeşte între un om şi zeii săi.

Capul şarpelui s-a ridicat în faţa feţei lui Leoman şi a plutit acolo, zvâcnind limba.

— Casa Lanţurilor, mormăi Heboric, cu expresia acrişă la cuvinte.

Bidithal tremura, deşi era greu de spus dacă din frică sau plăcere. 'Hoţ. Consort. The Unbound – acestea sunt interesante, da? Pentru toată lumea ca spulberată...

— De unde au venit aceste imagini? întrebă Heboric. Privind pur şi simplu cartonaşele din lemn cu picturile lor lăcuite - ^înceţoşate aşa cum erau – umplea gâtul fostului preot cu bilă. *Simt... defecte. în fiecare şi în fiecare. Nu este o întâmplare, nici o greşeală a mâinii care le-a periat.*

— Nu există nicio îndoială, a spus L'oric ca răspuns la întrebarea sa, veridicitatea lor. Puterea care emană de la ei este o

duhoare vrăjitorie. Nu am asistat niciodată la o naştere atât de viguroasă în Deck. Nici măcar Shadow nu a simţit...

'Umbră!' se răsti Bidithal. „Acei înşelători nu ar putea niciodată să dezvăluie adevărata putere a acestui tărâm! Nu, aici, în această nouă casă, tema este pură. Imperfecţiunea este sărbătorită, răsucirea şansei haotice distruge pe toţi...

'Tăcere!' şuieră Sha'ik, cu braţele strânse în jurul ei. – Trebuie să ne gândim la asta. Nimeni nu vorbeşte. Lasă-mă să mă gândesc!'

Heboric o studie o clipă, strambându-se din ochi pentru a o aduce în atenţie, deşi stătea lângă el. Cărţile din noua Casă sosiseră în aceeaşi zi cu vestea înfrângerii Malazanului asupra Genabackis. Şi timpul de atunci fusese unul de discordie aprinsă între comandanţii lui Sha'ik, suficient pentru a-i atenua plăcerea de a auzi despre supravieţuirea fratelui ei Ganoes Paran, iar acum o ducea la o distragere neobişnuită.

Casa Lanţurilor a fost împletită în destinele lor. O intruziune insidioasă, o

infecţie împotriva căreia nu avuseseră nicio şansă să se pregătească. Dar a fost un inamic sau o sursă potenţială pentru o putere reînnoită? Se părea că Bidithal era ocupat să se convingă că acesta din urmă era atras, fără îndoială, în această direcţie de nemulţumirea lui crescândă faţă de Sha'ik Reborn. L'oric, pe de altă parte, părea mai înclinat să împărtăşească îndoielile lui Heboric; în timp ce Febryl a fost unic în a păstra tăcerea asupra întregii chestiuni.

Aerul din cort era aproape, acru de transpiraţia umană. Heboric nu voia altceva decât să plece, să scape de toate acestea, dar simţea pe Sha'ik agăţat de el, o strângere spirituală la fel de disperată ca orice simţise de la ea înainte.

— Arată încă o dată noul Unaligned.

Da. Pentru a mia oară.

încruntat, Bidithal cercetă prin Deck, apoi scoase cartea, pe care o puse în centrul covoraşului din păr de capră. – Dacă vreunul dintre noii veniţi este îndoielnic, râse bătrânul, acesta este acesta. Maşter of the Deck? Absurd.

Cum se poate controla incontrolabilul?

A fost linişte.

Incontrolabilul? Cum ar fi Vârtejul însuşi?

în mod clar, Sha'ik nu prinsese insinuarea. „Ghost Hands, aş vrea să iei această carte, să o simţi, să cauţi să simţi ce poţi din ea”.

— Tu faci această cerere din nou şi din nou, Aleasă, oftă Heboric. – Dar vă spun că nu există nicio legătură între puterea mâinilor mele şi Puntea Dragonilor. Nu-ţi sunt de nici un ajutor...

— Atunci ascultă cu atenţie şi o voi descrie. Nu contează mâinile tale – te întreb acum ca un preot cândva, ca un cărturar. Asculta. Faţa este ascunsă, dar indică...

— Este ascuns, îl întrerupse Bidithal pe un ton batjocoritor, pentru că cârdul nu este altceva decât proiecţia dorinţei cuiva.

— închide-mă din nou şi vei regreta, Bidithal, spuse Sha'ik. – Te-am auzit destul despre acest subiect. Dacă gura ta se deschide din nou, îţi voi smulge limba. Ghost Hands, voi continua. Cifra este puţin peste medie în înălţime.

Există o dungă purpurie a unei cicatrici – sau poate sânge – pe o parte a feţei – o rană, da? El-da, sunt sigur că este un bărbat, nu o femeie-el stă pe un pod. Din piatră, străpunsă de crăpături. Orizontul este plin de flăcări. Se pare că el şi podul sunt înconjuraţi, ca şi cum ar fi adepţi sau servitori...

— Sau gardieni’ a adaugat L'oric. – Iertare, Aleasă.

— Gardieni. Da, o posibilitate bună. Au aspect de soldaţi, nu-i aşa?

„Pentru ce”, a întrebat Heboric, „sunt aceşti gardieni? Poţi să vezi pământul
pe care stau?

— Bones, există multe detalii fine acolo, Ghost Hands. Cum ai ştiut?'

— Descrie acele oase, te rog.

'Inuman. Foarte larg. O parte a unui craniu este vizibilă, cu bot lung, cu colţi îngrozitor. Poartă rămăşiţele unui fel de cască...

'O cască? Pe craniu?

'Da.'

Heboric^a tăcut. A început să se legăne, dar era doar de la distanţă conştient de mişcare. în capul lui creştea un strigăt fără

sursă, un strigăt de durere, de angoasă.

— Maestrul, spuse Sha'ik, cu vocea tremurândă, stă ciudat. Braţele întinse, îndoite la coate, astfel încât mâinile să depindă, departe de corp – este cea mai ciudată postură...

— Are picioarele împreună?

— Aproape imposibil.

De parcă ar forma un punct. Plictisitor şi îndepărtat până la urechile sale, Heboric a întrebat: „Şi cu ce poartă?”

— Mătăsuri strânse, din felul în care strălucesc. Negru.'

'Altceva?'

— Există un lanţ. îi taie trunchiul, de la umărul stâng până la şoldul drept. Este un lant robust, fier forjat negru. Pe umeri sunt nişte discuri de lemn, ca nişte epoleţi, dar mari, câte o mână de fiecare...

— Câţi în total?

— Patru. Ştii ceva acum, Ghost Hands. Spune-mi!'

— Da, murmură L'oric, ai gânduri despre asta...

— El minte, mârâi Bidithal. „A fost uitat de

toată lumea – chiar şi de zeul său – şi acum încearcă să inventeze o nouă importanţă”.

Febryl vorbi într-o râpă batjocoritoare. – Bidithal, prostule. El este un om care atinge ceea ce nu putem simţi şi vede la ce suntem orbi. Vorbeşte mai departe, Ghost Hands. De ce sta acest Stăpân aşa?

— Pentru că, spuse Heboric, este o sabie. ’

Dar nu orice sabie. El este o singură sabie, mai presus de toate, şi taie rece. Acea sabie este ca natura proprie a acestui om. El îşi va despica propria cale. Nimeni nu-l va conduce. El stă acum în mintea mea. îl văd. îi văd faţa. Oh, Sha'ik...

— Un maestru de punte, spuse L'oric, apoi oftă. – O piatră de ordin... în opoziţie cu Casa Lanţurilor – totuşi el stă singur, gardieni sau nu, în timp ce slujitorii Casei sunt mulţi.

Heboric zâmbi. 'Singur? El a fost întotdeauna aşa.

— Atunci de ce zâmbetul tău este cel al unui om rupt, Ghost Hands?

Mă întristesc pentru umanitate. Această familie, deci în război cu ea însăşi . – La asta, L'oric, nu voi răspunde.

— Acum voi vorbi doar cu Mâinile Fantomei, a spus Sha'ik. Dar Heboric clătină din cap. „Am terminat de vorbit, deocamdată, chiar şi cu tine, Alesul. Voi spune asta şi nimic mai mult: ai încredere în Stăpânul Punţii. El va răspunde Casei Lanţurilor. El va răspunde.

Simţindu-se străvechi dincolo de ani, Heboric se ridică în picioare. Se auzi o mişcare lângă el, apoi mâna tânărului Felisin se aşeză pe antebraţul lui. A lăsat- o să-l conducă din cameră.

Afară sosise amurgul, marcat de strigătele caprelor care erau conduse în ţarcuri. Spre sud, chiar dincolo de periferia oraşului, bubuia tunetul copitelor de cai. Kamist Reloe şi Korbolo Dom absentaseră de la întâlnire pentru a supraveghea exerciţiile trupelor. Antrenamentul desfăşurat în stilul Malazan, despre care Heboric a trebuit să recunoască a fost singura expresie de strălucire a renegatului Fist de până acum. Pentru prima dată, o armată Malazan avea să-şi întâlnească meciul în toate lucrurile, cu excepţia muniţiilor Moranth. Tactica şi dispunerea

forţelor ar fi identice, asigurându-se că numai numerele vor decide ziua. Ameninţarea cu muniţiile avea să i se răspundă cu vrăjitorie, pentru că Armata Vârtejului poseda un grup complet de înalţi Magi, în timp ce Tavore nu avea – din câte ştiau ei – niciunul. Spionii din Aren observaseră prezenţa celor doi copii Wickan, Nil şi Nether, dar ambii, s-a susţinut, fuseseră complet distruşi de moartea lui Coltaine.

Dar de ce ar avea nevoie de magi? Ea poartă o sabie otatarală, până la urmă. Chiar şi aşa, influenţa ei negativă nu poate fi extinsă asupra întregii ei armate. Dragă Sha'ik, s-ar putea să-ţi învingi sora până la urmă.

— Unde te-ai duce, Ghost Hands? întrebă Felisin.

— La mine acasă, fată.

— Nu asta am vrut să spun.

Şi-a înclinat capul. 'Nu stiu-'

„Dacă într-adevăr nu o faci, atunci ţi-am văzut calea înainte de tine şi mi-e greu să cred. Trebuie să pleci de aici, Ghost Hands. Trebuie să-ţi retragi calea, altfel ce

bântuie te va ucide...

— Şi asta contează? Fată-'

— Priveşte o clipă dincolo de tine, bătrâne! Ceva este conţinut în tine. Prins în carnea ta de muritor. Ce se va întâmpla când carnea voastră scădea?

A tăcut o clipă lungă, apoi a întrebat: „Cum poţi fi atât de sigur de asta? Moartea mea ar putea pur şi simplu să anuleze riscul de evadare – ar putea închide portalul, la fel de etanş ca înainte...

— Pentru că nu există întoarcere. Este aici – puterea din spatele acelor mâini fantomatice ale tale – nu otataralul, care se estompează, se estompează mereu...

' Se estompează?'

'Da, estompând! Visele şi viziunile tale nu s-au înrăutăţit? Nu ti-ai dat seama de ce? Da, mama mi-a spus – pe Insula Otataral, în deşert – statuia aceea. Heboric, o întreagă insulă de otataral a fost creată pentru a conţine acea statuie, pentru a o ţine prizonieră. Dar i-ai dat un mijloc de a scăpa – acolo, prin mâinile tale. Trebuie să te întorci!

'Suficient!' mârâi el,

aruncându-i mâna departe. – Spune-mi, ţi-a spus şi ea despre ea însăşi în acea călătorie?

— Ceea ce era înainte nu mai contează...

— Oh, dar da, fată! Conteaza!'

'Ce vrei să spui?'

Tentaţia a ajuns aproape să-l copleşească. Pentru că ea este Malazan! Pentru că este sora lui Tavore! Pentru că acest război nu mai este al Vârtejului – a fost furat, răsucit de ceva mult mai puternic, de legăturile de sânge care ne leagă pe toţi în lanţurile cele mai aspre şi mai strânse! Ce şansă o zeiţă furioasă împotriva asta ?

în schimb, nu a spus nimic.

— Trebuie să începi călătoria, spuse Felisin cu voce joasă. – Dar ştiu, nu se poate face singur. Nu. Voi merge cu tine...

El se îndepărtă clătinând la cuvintele ei, clătinând din cap. A fost o idee îngrozitoare, o idee înspăimântătoare. Totuşi, brutal de perfect, un coşmar al sincronicităţii.

'Asculta! Nu trebuie să fim doar tu şi cu mine – voi găsi pe altcineva. Un

războinic, un protector loial...

'Suficient! Gata cu asta!' Totuşi, o va îndepărta de Bidithal şi de dorinţele lui îngrozitoare. O va îndepărta ...de furtuna care vine . – Cu cine altcineva ai vorbit despre asta? el a cerut.

— Nimeni, dar m-am gândit... Leoman. Ar putea alege pentru noi pe cineva din oamenii lui Mathok...

— Nici un cuvânt, fată. Nu acum. Nu încă.'

Mâna ei îl prinse din nou de antebraţ. – Nu putem aştepta prea mult, Ghost Hands.

— Nu încă, Felisin. Acum, du-mă acasă, te rog.

— Vrei să vii cu mine, Toblakai?

Karsa şi-a târât privirea de pe chipul de piatră al lui Urugal. Soarele apusese cu bruscitatea lui caracteristică, iar stelele deasupra capului erau strălucitoare. Şerpii începuseră să se împrăştie, împinşi în pădurea ciudat de tăcută în căutarea hranei. – Ai să alerg alături de tine şi de caii tăi mici, Leoman? Nu există monturi Teblor pe acest pământ. Nimic care să se potrivească cu mărimea

mea...

— Se montează Teblor? De fapt, prietene, te înşeli în asta. Ei bine, nu aici, adevărat, aşa cum spui. Dar la vest, în Jhag Odhan,' există cai sălbatici care se potrivesc cu statura ta. Sălbatic acum, în orice caz. Sunt cai Jhag crescuţi cu mult timp în urmă de către Jaghut. S-ar putea foarte bine ca monturile tale Teblor să fie de aceeaşi rasă – până la urmă au existat Jaghut pe Genabackis.

— De ce nu mi-ai spus asta înainte?

Leoman şi-a coborât mâna dreaptă |*a* pământ şi a privit cum gâtul se desfăcea pe lungimea braţului său. – într-adevăr, este prima dată când ai menţionat că tu, Teblor, ai posedat cai. Toblakai, nu ştiu practic nimic din trecutul tău. Nimeni de aici nu o face. Nu eşti un om locuitor. Tu şi cu mine, am călătorit vreodată pe jos, nu-i aşa?

— Jhag Odhan. Asta e dincolo de Raraku.

— Da. Loviţi spre vest prin Vârtej şi veţi ajunge la stânci, ţărmul spart al mării antice care a umplut cândva acest deşert. Continuaţi până ajungeţi într-un mic oraş – Lato

Revae. Imediat la vest se întinde vârful Munţilor Thalas. Ocoliţi marginea lor de sud, mereu spre vest, până ajungeţi la râul Ugarat. Există un vad la sud de Y'Ghatan. De cealaltă parte, loviţi spre vest şi sud şi vest, timp de două săptămâni sau mai mult, şi vă veţi găsi în Jhag Odhan. Oh, există ceva ironie în asta – au fost cândva trupe nomazi de Jaghut acolo. De aici şi numele. Dar aceşti Jaghut au căzut. Fuseseră predaţi atât de mult timp încât erau puţin mai mult decât sălbatici.

— Şi sunt încă acolo?

'Nu. Logros T'lan Imass i-a măcelărit. Nu cu mult timp în urmă.'

Karsa îşi dezveli dinţii. 'T'lan Imass. Un nume din trecutul Teblorilor.

— Mai aproape de atât, mormăi Leoman, apoi se îndreptă. „Cereţi permisiunea lui Sha'ik pentru a călători în Jhag Odhan. Ai face o privelişte impresionantă pe câmpul de luptă, călare pe un cal Jhag. Oamenii tăi au luptat călare sau pur şi simplu i-au folosit pentru transport?

Karsa a zâmbit în întuneric. – Voi face cum

spui, Leoman. Dar călătoria va dura mult – nu mă aştepta. Dacă tu şi cercetaşii tăi sunteţi încă dincolo de Vârtej la întoarcerea mea, voi merge să vă găsesc.

'De acord.'

— Dar Felisin?

Leoman a tăcut pentru o clipă, apoi a răspuns: „Ghost Hands a fost trezit la... ameninţare”.

Karsa rânji. – Şi ce valoare va fi asta? Ar trebui să-l ucid pe Bidithal şi să termin cu asta.

— Toblakai, mai mult decât tine îl tulbură pe Ghost Hands. Nu cred că va rămâne mult mai mult în tabără. Şi când va pleca, va lua copilul cu el.

„Şi aceasta este o opţiune mai bună? Ea nu va deveni mai mult decât doica lui.

— Pentru o vreme, poate. Voi trimite pe cineva cu ei, desigur. Dacă Sha'ik nu ar avea nevoie de tine – sau măcar crede că are – te-aş întreba.

— Nebunie, Leoman. Am călătorit o dată cu Ghost Hands. Nu voi mai face
asta.

— El deţine adevăruri pentru tine, Toblakai. într-o zi, va trebui

să-l cauţi. Poate chiar trebuie să-i ceri ajutorul.

'Ajutor? Nu am nevoie de ajutorul nimănui. Tu rosteşti cuvinte neplăcute. Nu-i voi mai auzi.

Rânjetul lui Leoman era vizibil în întuneric. – Eşti aşa cum eşti întotdeauna, prietene. Atunci când vei călători în Jhag Odhan?

— Voi pleca mâine.

— Atunci, cel mai bine ar fi să-i dau veste lui Sha'ik. Cine ştie, s-ar putea chiar să fie condescendentă să mă vadă în persoană, după care aş putea foarte bine să reuşesc să pun capăt distracţiei ei cu această Casă a Lanţurilor...

'Acest ce?'

Leoman flutură o mână dispreţuitoare. – Casa Lanţurilor. O nouă putere în Deck of Dragons. Despre asta vorbesc ei zilele astea.

— Lanţuri, mormăi Karsa, întorcându-se pentru a se uita la Urugal. – Numi plac atât de mult lanţurile.

— Ne vedem dimineaţă, Toblakai? înainte să pleci?

'Vei.'

Karsa l-a ascultat pe bărbat îndepărtându-se cu paşi mari. Mintea lui era un vârtej. Lanţuri. L-au bântuit, îl bântuiseră de când el,

Bairoth şi Delum au plecat din sat. Poate chiar înainte de atunci. Triburile şi-au modelat propriile lanţuri, până la urmă. La fel ca rudenia şi tovarăşii şi poveştile cu lecţiile lor de onoare şi sacrificiu. *Şi lanţuri de asemenea între feblori şi cei şapte zei ai lor. între mine şi zeii mei. Lanţuri din nou, acolo în viziunile mele – morţii pe care i-am ucis, sufletele Ghost Hands spune că le trag în urma mea. Eu sunt – tot ceea ce sunt – a fost modelat de astfel de lanţuri.*

Această casă nouă – este a mea?

Aerul din poiană era brusc rece, amarnic. O cursă finală, zdrobitoare, când ultimul dintre şerpi a fugit din poiană. Karsa a clipit din ochi şi a văzut chipul indurat al lui Urugal… *trezindu -se .*

O prezenţă, acolo, în găurile întunecate ale ochilor feţei.

Karsa auzi un vânt urlet, umplându-i mintea. O mie de suflete gemând, tunetul pocnit al lanţurilor. Mârâind, el s-a pregătit înaintea atacului, şi-a fixat privirea pe chipul zvârcolit al zeului său.

„Karsa Orlong. Am

aşteptat mult pentru asta. Trei ani, modelarea acestui loc sacru. Ai pierdut atât de mult timp cu cei doi străini – prietenii tăi căzuţi, cei care au eşuat acolo unde tu nu ai făcut-o. Acest templu nu trebuie sfinţit prin sentimentalism. Prezenţa lor ne jigneşte. Distruge-i în noaptea asta.

Cele şapte feţe erau toate treze acum, iar Karsa simţea greutatea respectului lor, o presiune mortală în spatele căreia se pândea ceva… avid, întunecat şi plin de bucurie.

„De mâna mea”, i-a spus Karsa lui Urugal, „te-am adus în acest loc. De mâna mea, aţi fost eliberat din închisoarea voastră de stâncă din ţinuturile Teblor-da, eu nu sunt nebunul care credeţi că sunt. M-ai călăuzit în asta şi acum ai venit. Primele tale cuvinte sunt de pedeapsă? Atenţie, Urugal. Orice sculptură de aici poate fi spulberată de mâna mea, dacă aş alege.

Le-a simţit furia, zguduindu-l, căutând să-l ofilească sub atac, totuşi stătea în faţa lui nemişcat şi neclintit. Războinicul Teblor care avea să se prepeleze înaintea zeilor săi nu mai era.

— Ne-ai adus mai aproape, a răpit în cele din urmă Urugal. – Suficient de aproape pentru a simţi locaţia exactă a ceea ce ne dorim. Şi acum trebuie să pleci, Karsa Orlong. Âţi întârziat călătoria atât de lungă, călătoria voastră către noi înşine şi pe calea pe care v-am pus-o înainte. Te-ai ascuns prea mult timp în compania acestui spirit meschin care nu face altceva decât să scuipe nisip.

„Această cale, această călătorie – până la ce scop? Ce cauţi?

— La fel ca tine, războinică, căutăm libertatea.

Karsa a tăcut. Avid *într-adevăr* . Apoi a vorbit. – Trebuie să călătoresc spre vest. în Jhag Odhan.

Le simţi şocul şi entuziasmul, apoi corul de suspiciune care se revărsa din cei şapte zei.

'Vest! într-adevăr, Karsa Orlong. Dar de unde ştii asta? *Pentru că, în sfârşit, sunt fiul tatălui meu* . – Voi pleca cu zorii, Urugaî. Şi voi găsi pentru tine ceea ce îţi doreşti. Simţea prezenţa lor dispărând şi ştia instinctiv că aceşti zei nu erau atât’de aproape de libertate pe cât

voiau ei sa creadă. Nici la fel de puternic.

Urugal numisese acest luminiş un templu, dar era unul contestat, iar acum, când cei Şapte s-au retras şi au dispărut brusc, Karsa s-a întors încet de la feţele zeilor şi i-a privit pe cei pentru care acest loc fusese în adevăr, sfinţit. Prin propriiîe mâini ale lui Karsa. în numele acelor lanţuri un muritor putea purta cu mândrie.

— Loialitatea mea, spuse încet războinicul Teblor, a fost deplasată. Am slujit numai gloriei. Cuvinte, prieteni. Şi cuvintele pot purta falsă nobleţe. Deghizarea adevărurilor brutale. Cuvintele din trecut, care l-au îmbrăcat atât de mult pe Teblor în haine de erou – asta am servit. în timp ce adevărata glorie era înaintea mea. Langa mine. Tu, Delum Thord. Şi tu, Bairoth Gild.

Din statuia de piatră a lui Bairoth se ivi o voce îndepărtată şi obosită. – Condu-ne, conducător de război.

Karsa tresări. Visez *asta* ? Apoi s-a îndreptat. – Ţi-am atras spiritele în acest loc. Ai călătorit în urma celor Şapte?

„Am parcurs tărâmurile goale”, a răspuns Bairoth Gild. – Gol, dar nu eram singuri. Ne aşteaptă pe toţi străini, Karsa Orlong. Acesta este adevărul pe care l- ar ascunde de tine. Suntem chemaţi. Noi suntem aici.'

— Niciunul, auzi vocea lui Delum Thord de pe cealaltă statuie, nu te poate învinge în această călătorie. îl conduci pe inamicul în cerc, sfidezi orice predicţie şi, astfel, oferi marginea voinţei tale. Am căutat să urmăm, dar nu am putut.

— Cine, căpetenie de război, întrebă Bairoth, cu vocea mai îndrăzneaţă, acum este inamicul nostru?

Karsa se ridică în faţa celor doi războinici Uryd. – Fiţi martori la răspunsul meu, prieteni. Martor.'

Delum a spus: „Te-am eşuat, Karsa Orlong. Cu toate acestea, ne inviţi să mergem cu tine încă o dată.

Karsa şi-a respins dorinţa de a ţipa, de a dezlănţui un strigăt de război – de parcă o astfel de provocare ar putea forţa înapoi întunericul care se apropia. Nu putea să-şi înţeleagă propriile impulsuri, emoţiile torenţiale ameninţând să-l cuprindă. Se uită la

asemănarea sculptată a prietenului său înalt, conştientizarea acelor trăsături nemarginate – Delum Thord înainte de Forkassal – Forkrul Assail pe nume Calm – pe o potecă de munte pe un continent îndepărtat, l-a distrus atât de casual.

vorbi Bairoth Gild. – Te-am eşuat. Ne ceri acum să mergem cu tine?

— Delum Thord. Bairoth Gild. Vocea lui Karsa era răguşită. – Eu sunt cel care te-am dezamăgit. Aş fi încă o dată conducătorul tău de război, dacă mi-ai permite asta.

Un lung moment de tăcere, apoi Bairoth a răspuns: „în sfârşit, ceva de aşteptat”.

Atunci Karsa aproape căzu în genunchi. Durerea, dezlănţuită în sfârşit. La sfârşit, timpul lui de singurătate. Penitenţa lui a fost împlinită. Călătoria să înceapă din nou. *Dragă Urugal, vei fi martor. Oh, cum vei fi martor .*

Vatra era puţin mai mult decât o mână de cărbuni pe moarte. După ce Felisin Younger a plecat, Heboric rămase nemişcat în întuneric. A trecut puţin timp, apoi a strâns o

grămadă de bălegar uscat şi a reconstruit focul. Noaptea îl îngheţase – până şi mâinile pe care nu le vedea erau reci, ca nişte bucăţi grele de gheaţă la capătul încheieturilor.

Singura călătorie care se afla în faţa lui era una scurtă şi trebuia să o parcurgă singur. El era orb, dar în asta nu mai orb decât oricine altcineva. Prăpastia morţii, indiferent dacă a fost văzută prima dată de departe sau descoperită cu următorul pas, a fost întotdeauna o surpriză. O promisiune a încetării bruşte a întrebărilor, dar nu existau răspunsuri care să aştepte dincolo, încetarea ar trebui să fie suficientă. *Şi aşa trebuie să fie pentru fiecare muritor. Chiar dacă suntem flămânzi de rezoluţie. Sau, şi mai delirante: răscumpărarea .*

Acum, după tot acest timp, a reuşit să-şi dea seama că fiecare cale în cele din urmă, inevitabil, s-a împuţinat într-o singură linie de paşi. Acolo, ducând chiar la margine. Apoi... dispărut. Şi astfel, el s-a confruntat doar cu ceea ce se confrunta fiecare muritor. Singurătatea morţii şi darul final al uitării care era

indiferenţa.

Zeii erau bineveniţi să se ceartă asupra sufletului lui, să-şi lămurească şi să se răstoarne peste sărbătoarea meschină. Şi dacă muritorii l-au întristat, doar pentru că murind îi scuturase din iluzia unităţii care a mângâiat călătoria vieţii. Unul mai puţin pe potecă.

O zgârietură la intrarea clapei, apoi pielea a fost scoasă deoparte şi cineva a intrat.

— Ai face din casa ta un rug, Ghost Hands? Vocea era a lui L'oric.

Cuvintele înaltului Mag l-au tresărit pe Heboric şi-a dat seama brusc de sudoarele care i se scurgeau pe faţă, de rafale de căldura înverşunată de pe vatra acum furioasă. Fără să se gândească, alimentase flăcările cu bucată după bucată de bălegar.

— Am văzut strălucirea greu de ratat, bătrâne. Cel mai bine las-o acum, lasă-o să se stingă.

— Ce vrei, L'oric?

— îţi recunosc reticenţa de a vorbi despre ceea ce ştii. La urma urmei, nu are nicio valoare să-i dăruieşti Bidithal sau Febryl cu astfel de detalii. Şi aşa că nu voi cere să-ţi explici ce ai

simţit cu privire la acest Stăpân al Punţii. în schimb, ofer un schimb şi tot ce spunem va rămâne între noi doi. Nimeni altcineva.'

'De ce să am încredere în tine? Eşti ascuns, chiar şi pentru Sha'ik. Nu dai niciun motiv pentru care eşti aici. în cadrul ei, în acest război.

— Numai asta ar trebui să-ţi spună că nu sunt ca ceilalţi, răspunse L'oric.

Heboric rânji. – Asta te câştigă mai puţin decât ai putea crede. Nu poate
exista niciun schimb pentru că nu poţi să-mi spui nimic despre care aş fi interesat să aud. Schemele lui Febryl? Omul e un prost. Perversiunile lui Bidithal? într-o zi, un copil îşi va strecura un cuţit între coaste. Korbolo Dom şi Kamist Reloe? Ei luptă împotriva unui imperiu care este departe de a fi mort. Nici nu vor fi trataţi cu onoare când vor fi aduşi în sfârşit în faţa împărătesei. Nu, sunt criminali şi pentru asta sufletele lor vor arde pentru veşnicie. Vârtejul? Acea zeiţă are dispreţul meu şi acel dispreţ nu face decât să crească. Deci, ce ai putea să-mi spui, L'oric, că aş preţui?

— Singurul îucru

care te-ar putea interesa, Heboric Light Touch. La fel cum mă interesează acest Maşter of the Deck. Nu te-aş păcăli cu schimbul. Nu, ţi-aş spune tot ce ştiu despre Mâna de Jad, care se ridică din nisipurile otatarâle – Mâna pe care ai atins-o şi care acum îţi bântuie visele.

— De unde ai putut să le ştii pe astea... El a tăcut. Transpiraţia de pe fruntea lui era acum rece.

— Şi cum, replică L'oric, poţi simţi atât de multe dintr-o simplă descriere a cărţii Maestrului? Să nu punem la îndoială aceste lucruri, altfel ne prindem într-o conversaţie care va supravieţui lui Raraku însuşi. Deci, EÎeboric, să încep?

'Nu. Nu acum. Sunt prea obosit pentru asta. Mâine, L'oric.

— întârzierea se poate dovedi... dezastruoasă. După o clipă, înaltul Mag a oftat. 'Foarte bine. Văd epuizarea ta. Permite-mi, cel puţin, să-ţi prepar ceaiul.

Gestul de bunătate a fost neaşteptat, iar Heboric’îşi lăsa capul în jos. – L'oric, promite-mi asta... că, când va veni ultima zi,

vei fi departe de aici.

— O promisiune dificilă. Permite-mi să mă gândesc la asta. Acum, unde este hen'bara?

— Atârnat dintr-o pungă deasupra oală.

— Ah, desigur.

Heboric ascultă zgomotele pregătirii, foşnetul capetelor de flori din pungă, stropul de apă în timp ce L'oric umplea oala. – Ştiai, murmură înaltul Mag în timp ce lucra, că unele dintre cele mai vechi tratate academice despre warrens vorbesc despre un triumvirat. Rashan, Thyr şi Meanas. De parcă cei trei ar fi toţi strâns legaţi unul de celălalt. Şi apoi, la rândul său, căutaţi să le legaţi de Warrens Bătrâni corespunzători.

Heboric mormăi, apoi dădu din cap. – Toate aromele aceluiaşi lucru? aş fi de acord. Tiste warrens. Kurald asta şi Kurald asta. Versiunile umane nu pot să nu se suprapună, să devină confuze. Nu sunt un expert, L'oric, şi se pare că ştii mai multe despre asta decât mine.

— Ei bine, cu siguranţă se pare că există o insinuare reciprocă de teme între întuneric şi Umbră şi,

probabil, Lumină. O confuzie între cei trei, da. însuşi Anomander Rake a susţinut o revendicare de proprietate asupra Tronului Umbrei, până la urmă...

Mirosul ceaiului preparat îi smulse mintea lui Heboric. 'El are?' murmură el, doar de departe interesat.

— Ei bine, într-un fel. A pus rude să-l păzească, probabil de la Tiste Edur. Ne este foarte greu pentru noi muritorii să înţelegem istoriile Tiste, pentru că sunt un popor atât de longeviv. După cum bine ştiţi, istoria omenirii este întotdeauna marcată de anumite personalităţi, ridicându-se de la o anumită calitate sau notorietate pentru a spulbera status quo-ul. Din fericire pentru noi, astfel de bărbaţi şi femei sunt puţini şi toţi în cele din urmă mor sau dispar. Dar printre Tiste... ei bine, acele personalităţi nu dispar niciodată, sau aşa se pare. Ei acţionează şi acţionează din nou. Ele persistă. Alege cel mai rău tiran pe care îl poţi din cunoştinţele tale despre istoria omenirii, Heboric, apoi imaginează-l ca fiind practic nemuritor. în mintea

ta, adu-l pe tiranul ăla înapoi iar şi iar şi iar. Cum, făcând asta, ţi-ai imagina istoria noastră atunci?

— Mult mai violent decât cel al lui Tiste, L'oric. Oamenii nu sunt Tiste. într-adevăr, n-am auzit niciodată de un tiran Tiste...

— Poate că am folosit cuvântul greşit. Mă refeream doar – în context uman – la o personalitate cu o putere sau un potenţial devastator. Uită-te la acest Imperiu Malazan, născut din mintea lui Kellanved, un om singur. Dacă ar fi fost etern?

Ceva din gândurile lui L'oric îl trezise pe Heboric. 'Etern?' A lătrat în râs. – Poate că e la asta. Există un detaliu pe care l-aţi putea lua în considerare, poate mai relevant decât orice altceva care a fost spus aici. Şi adică, Tiste nu mai sunt izolaţi în uneltirile lor. Există oameni acum, în jocurile lor, oameni care nu au răbdarea lui Tiste şi nici îndepărtarea lor legendară. Warrens lui Kurald Galain şi Kurald Emurlahn nu mai sunt puri, nepătaţi de prezenţa umană. Meanas şi Rashan? Poate că ei demonstrează uşile atât în întuneric, cât şi în Umbră. Sau poate că problema este

mai ^complexă chiar şi atât – cum se poate spera cu adevărat să se separe temele întuneric şi Lumină de Umbră? Ei sunt, după cum au spus acei savanţi, un triumvirat interdependent. Mamă, tată şi copil – o familie care se ceartă mereu... abia acum socrii şi nepoţii se alătură.

A aşteptat un răspuns de la L'oric, curios de cum fuseseră primite comentariile sale, dar nu a primit niciunul. Fostul preot ridică privirea, se strădui să se concentreze asupra înaltului Mag...

— care stătea nemişcat, cu o ceaşcă într-o mână, cu inelul vasului în cealaltă. Nemişcat şi privindu-l pe Heboric.

— L'oric? Iartă-mă, nu-ţi pot discerne expresia...

— Ei bine, nu poţi, a răpit înaltul Mag. – Aici am căutat să ridic avertismentul că Tiste se amestecă în treburile umane – pentru ca tu apoi să dai un avertisment în direcţia opusă. De parcă nu noi trebuie să ne îngrijorăm, ci Tiste înşişi.

Heboric nu spuse nimic. O suspiciune ciudată, şoptătoare, îl străbătu o clipă, ca şi cum ar fi gâdilat

de ceva din vocea lui L'oric. După o clipă, a respins- o. Prea scandalos, prea absurd pentru a distra.

L'oric turnă ceaiul.

Heboric oftă. – Se pare că mi se va refuza vreodată ajutorul acelei băuturi. Spune-mi, atunci, despre gigantul de jad.

— Ah, şi în schimb vei vorbi despre stăpânul punţii?

„în uneîe lucruri îmi este interzis să detaliez...”

— Pentru că au legătură cu trecutul secret al lui Sha'ik?

— Colţul lui Fener, L'oric! Cine din acest cuib de şobolani ar putea asculta conversaţia noastră chiar acum? Este o nebunie să vorbeşti...

— Nimeni nu ascultă, Heboric. M-am asigurat de asta. Nu sunt neglijent cu secretele. Ştiu o mare parte din istoria ta recentă încă de la început...

'Cum?'

„Am convenit să nu discutăm despre surse. Ideea mea este că nimeni altcineva nu ştie că eşti Malazan sau că eşti un evadat din minele otatarale. Cu excepţia lui Sha'ik, desigur. De când a scăpat cu tine. Astfel, preţuiesc

intimitatea – cu cunoştinţele mele şi cu gândurile mele – şi sunt mereu vigilent. Oh, au existat sonde, căutări vrăjitorii – o întreagă menajerie de vrăji, în timp ce diverşi locuitori încearcă să ţină evidenţa rivalilor. Aşa cum se întâmplă în fiecare noapte.

— Atunci absenţa ta va fi detectată...

— Dorm liniştit în cortul meu, Heboric, în ceea ce priveşte acele misiuni. La fel şi tu în cortul tău. Fiecare singur. Inofensiv.'

— Atunci eşti mai mult decât un meci pentru vrăjitoriile lor. Ceea ce te face mai puternic decât oricare dintre ei. A auzit cât a văzut ridicarea din umeri a lui L'oric, iar după o clipă fostul preot a oftat. – Dacă doriţi detalii despre Sha'ik şi acest nou Stăpân al Puntei, atunci trebuie să fim noi trei cei care ne întâlnim. Şi pentru ca asta să se întâmple, va trebui să-i dezvălui Aleasului mai mult din tine decât ţi-ai dori.

— Spune-mi asta, cel puţin. Acest nou Maestru a fost creat în urma dezastrului Malazan de pe Genabackis. Sau negi asta? Podul ăla pe care stă – a fost din, sau este într-un fel

înrudit cu, Bridgeburners. Şi acei gardieni fantomatici sunt tot ce a mai rămas din Arzătoare de Poduri, pentru că au fost distruşi în Pannion Domin.

— Nu pot fi sigur de toate acestea, răspunse Heboric, dar ceea ce sugerezi pare probabil.

— Aşadar, influenţa Malazan creşte mereu, nu doar în lumea noastră mondenă, ci în toate labele şi acum în Puntea Dragonilor.

— Faci greşeala atât de mulţi dintre duşmanii imperiului, L'oric. Presupuneţi că tot ceea ce este Malazan este în forţă unitar, în intenţie şi în scop. Lucrurile sunt mult mai complicate decât îţi ^imaginezi. Nu cred că acest stăpân de punte este vreun servitor al împărătesei. într-adevăr, îngenunchează înaintea nimănui.

— Atunci de ce gardienii Bridgeburner?

Heboric a simţit că întrebarea era una de bază, dar a decis că va juca împreună. – Unele loialităţi îl sfidează pe Hood însuşi...

— Ah, adică era soldat în acea companie ilustră. Ei bine, lucrurile

încep să aibă sens.

'Sunt?'

— Spune-mi, ai auzit de un Spiritwalker pe nume Kimloc?

— Numele este vag familiar. Dar nu de aici. Karakarang? Rutu Jelba?

— Acum rezident în Ehrlitan. Istoria lui nu este relevantă aici, dar cumva trebuie să fi intrat în contact recent cu un Bridgeburner. Nu există altă explicaţie pentru ceea ce a făcut. Le-a dat un cântec, Heboric. Un cântec *Tanno* şi, curios, începe aici. în Raraku. Raraku, prietene, este locul de naştere al Bridgeburners. Ştiţi ce semnificaţie are un astfel de cântec?

Heboric se întoarse, înfruntă vatra şi căldura ei uscată şi nu spuse nimic.

— Desigur, continuă L'oric după o clipă, această semnificaţie s-a diminuat oarecum, din moment ce Bridgeburners nu mai există. Nu poate exista sfinţire...'

— Nu, presupun că nu, murmură Heboric.

„Pentru ca cântecul să fie sfinţit, un Bridgeburner ar trebui să se întoarcă la Raraku, la locul de naştere al companiei. Şi asta nu pare probabil acum, nu-i

aşa?

— De ce este necesară întoarcerea Bridgeburner la Raraku?

— Vrăjitoria Tanno este... eliptică. Cântecul trebuie să fie ca un şarpe care îşi mănâncă coada. Song of the Bridgeburners al lui Kimloc este momentan fără sfârşit. Dar a fost cântat şi aşa trăieşte. L'oric ridică din umeri. „Este ca o vrajă care rămâne activă, aşteaptă rezolvarea."

— Spune-mi despre gigantul de jad.

înaltul Mag dădu din cap. A turnat ceaiul şi a aşezat ceaşca în faţa lui Heboric. „Primul a fost găsit adânc în minele otatarale..."

— *Primul!*

— Da. Iar contactul s-a dovedit, pentru acei mineri care s-au aventurat prea aproape, fatal. Sau, mai degrabă, au dispărut. Fără să nu lase urmă. Au fost descoperite secţiuni din alte două – toate cele trei vene sunt acum sigilate. Giganţii sunt... intruşi în lumea noastră. Din alt tărâm.

— Ajunge, mormăi Heboric, doar pentru a fi înfăşurat în lanţuri de otataral.

— Ah, atunci nu

eşti fără ştiinţa ta. într-adevăr, se pare că sosirea lor a fost, de fiecare dată, anticipată. Cineva, sau ceva, se asigură că ameninţarea pe care o impun aceşti giganţi este negata...

Dar Heboric a clătinat din cap şi a spus: „Nu, cred că te înşeli, L'oric. însuşi trecerea – portalul prin care vine fiecare gigant – este cea care creează otataralul.'

'Esti sigur?'

'Desigur că nu. Există prea multe mistere în jurul naturii otataralului pentru a fi sigur de ceva. A fost un savant – uit numele ei – care a sugerat odată că otataralul este creat prin anihilarea a tot ceea ce este necesar pentru ca vrăjitoria să funcţioneze. Ca zgura cu tot minereul ars. Ea a numit-o drenarea absolută a energiei – energia care există pe drept în toate lucrurile, fie că sunt animate sau nu.

— Şi avea ea o teorie despre cum s-ar putea întâmpla asta?

— Poate că amploarea vrăjitoriei dezlănţuite – o vrajă care devorează atot energia cu care se hrăneşte.

— Dar nici măcar zeii nu puteau folosi o

asemenea magie.

— Adevărat, dar cred că este totuşi posibil... prin ritual, aşa cum ar putea realiza un cadru sau o armată de vrăjitori muritori.

— în maniera Ritualului lui Tellann, L'oric dădu din cap. – Da.

— Sau, spuse Heboric încet în timp ce întindea mâna spre ceaşcă, chemarea Zeului schilodit...

L'oric era nemişcat, privind fix la fostul preot tatuat. Nu spuse nimic mult timp, în timp ce Heboric sorbea din ceaiul hen'bara. El a vorbit în cele din urmă.
— Foarte bine, am o ultimă informaţie pe care ţi-o voi spune – acum văd nevoia, nevoia foarte mare de a face asta, deşi va... dezvălui multe despre mine.

Heboric stătea şi ascultă şi, în timp ce L'oric continua să vorbească, limitele colibei sale slăbite s-au estompat până la neînsemnătate, căldura vetrei nu mai ajungea la el, până când singura senzaţie rămasă îi veni din mâinile lui fantomatice. împreună, acolo, la capetele încheieturilor sale, au devenit greutatea lumii.

Răsăritul soarelui a spălat toate tonurile din cer

spre est. Karsa şi-a verificat pentru ultima oară proviziile, alimentele şi burdufurile de apă, obiectele şi accesoriile suplimentare necesare supravieţuirii într-un tărâm fierbinte şi arid. O trusă complet diferită de ceea ce purtase pe toată durata vieţii. Chiar şi sabia era diferită – lemnul de fier era mai greu decât lemnul de sânge, cu muchia mai aspră, deşi aproape – dar nu chiar – la fel de tare. Nu a tăiat aerul cu uşurinţa săbiei lui' de lemn de sânge uns. Cu toate acestea, îi servise destul de bine. A aruncat o privire spre cer; Culorile zorilor dispăruseră aproape în întregime, acum, albastrul chiar deasupra dispărând în spatele prafului suspendat.

Aici, în inima lui Raraku, Zeiţa Vârtejului furase culoarea propriului foc al soarelui, lăsând peisajul palid şî mortal. *Incolor, Karsa Orlong* ? Vocea fantomatică a lui Bairoth Gild era plină de umor ironic. *Nu asa. Silver, prietene. Şi argintul este culoarea uitării. De haos. Argintul este atunci când ultimul sânge este spălat de pe lamă -*

— Gata cu

cuvintele, mârâi Karsa.

Leoman a vorbit din apropiere. – Abia am sosit, Toblakai, încă nu vorbesc. Nu-mi doreşti rămas bun?

Karsa se îndreptă încet, punându-şi rucsacul peste un umăr. – Cuvintele nu trebuie rostite cu voce tare, prietene, pentru a fi nedorite. Dar mi-am răspuns propriilor gânduri. Că eşti aici îmi face plăcere. Când am început prima mea călătorie, cu mult timp în urmă, nimeni nu a venit să depună martori.'

— L-am întrebat pe Sha'ik, răspunse Leoman de unde stătea la zece paşi distanţă, tocmai ce trecuse prin golul potecii din peretele jos, prăbuşit – cărămizile de noroi, a văzut Karsa, erau pe partea lor umbrită acoperită cu rhizan, agăţate de aripile s-au contractat, coloraţia lor pestriţă făcându-le aproape identice cu cărămizile ocru. – Dar ea a spus că nu mi se va alătura în dimineaţa asta. Şi mai ciudat, părea că ea ştia deja de intenţiile tale şi doar aştepta vizita mea.

Ridicând din umeri, Karsa îl înfruntă pe Leoman. – Un martor al unuia este suficient. Acum putem rosti cuvintele noastre de despărţire. Nu te ascunde

prea mult în groapa ta, prietene. Şi când pleci cu războinicii tăi, ţine-te de comenzile Alesului – prea multe lovituri de la cuţitul mic pot trezi ursul, indiferent cât de adânc doarme.

— De data aceasta este un urs tânăr şi slab, Toblakai.

Karsa clătină din cap. – Am ajuns să-i respect pe malazani şi să mă tem că nu-i vei trezi la ei înşişi.

— Voi lua în considerare cuvintele tale, răspunse Leoman. – Şi acum cere să-l consideri pe al meu. Ai grijă de zeii tăi, prietene. Dacă trebuie să îngenunchezi în faţa unei puteri, mai întâi priveşte-o cu ochi limpezi. Spune-mi,
ce ţi-ar spune rudele tăi la despărţire?

„Fie ca tu să ucizi o mie de copii." '

Leoman se albi. – Călătorie bine, Toblakai.

'Va trebui.'

Karsa ştia că Leoman nu putea nici să vadă, nici să simtă că era flancat acolo unde stătea, la golul potecii din zid. Delum Thord în stânga, Bairoth Gild în dreapta. Războinici Teblori, cu ulei de sânge mânjit în tonuri purpurie, nici măcar Vârtejul nu i-a putut

eradica, şi au făcut un pas înainte în timp ce Teblorul se învârtea pe cale să înfrunte poteca de vest.

' Condu-ne. Condu-ţi morţii, conducător de război.'

Râsul batjocoritor âl lui Bairoth clacă şi trosni ca cioburi de oală care se sparge sub mocasinii lui Karsa Orlong. Teblorul se strâmbă. Ar fi, se pare, un preţ aprig pentru onoare.

Cu toate acestea, îşi dădu seama după o clipă, dacă trebuie să fie fantome, era mai bine să Je conduci decât să fii urmărit de ele. – *Dacă aşa ai vedea tu, Karsa Orlong .* în depărtare se ridica peretele învolburat al Vârtejului. Ar fi bine, reflectă Teblorul, să revadă lumea dincolo de ea, după toate aceste luni. El a pornit, spre vest, pe măsură ce s-a născut ziua.

— A plecat, spuse Kamist Reloe în timp ce se aşeza pe perne.

Korbolo Dom îl privi pe mag, expresia lui goală trădând nimic din dispreţul pe care îl simţea pentru bărbat. Vrăjitorii nu aveau locul războiului. Şi a arătat adevărul atunci când a distrus Lanţul de Câini. Chiar şi aşa, erau nevoi de

contemplat, iar Reloe era cea mai mică dintre ele. – Asta mai rămâne doar Leoman, bubui el de unde stătea întins pe perne şi perne.

— Cine pleacă cu şobolanii lui în câteva zile.

— îşi va avansa acum Febryl planurile?

Magul a ridicat din umeri. – Este greu de spus, dar există o avidenţă distinctă în privirea lui în această dimineaţă.

Aviditatea. Într-adevar. Un alt Mag înalt, un alt deţinător nebun de puteri mai bine lăsat neexploatat. „Există unul care rămâne, care poate ne prezintă cea mai mare ameninţare dintre toate, şi acesta este Ghost Hands”.

Kamist Reloe rânji. – Un prost orb, năucitor. Ştie măcar că ceaiul hen'bara este el însuşi sursa ţesăturii subţiere dintre lumea lui şi tot ceea ce ar fugi? în curând, mintea lui va dispărea complet în coşmaruri şi nu trebuie să ne mai preocupăm de el.

— Are secrete, mormăi Korbolo Dom, aplecându-se în faţă pentru a strânge un castron cu smochine. Cu mult peste cei dăruiţi de Vârtej. Febryl

merge cu capul, fără a-şi ţine seama de propria ignoranţă. Când bătălia cu armata Adjunctului va fi în cele din urmă alăturată, succesul sau eşecul va fi hotărât de Ucigătorii Câini – de armata mea. Otataralul lui Tavore va învinge Vârtejul – sunt sigur de asta. Tot ceea ce vă cer, de la dumneavoastră, de la Febryl şi de la Bidithal, este că nu sunt obstrucţionat în a comanda forţele, în a modela acea bătălie.

— Amândoi suntem conştienţi, mârâi Kamist, că această luptă depăşeşte cu mult Vârtejul.

— Da, aşa se întâmplă. Dincolo de toate cele şapte oraşe, Mage. Nu pierde
din vedere scopul nostru
final, tronul care ne va
aparţine într-o zi.

Kamist Reloe ridică din umeri. – Acesta este secretul nostru, vechi prietene. Trebuie doar să procedăm cu prudenţă şi tot ceea ce ni se opune va dispărea probabil chiar sub ochii noştri. Febryl o ucide pe Sha'ik, Tavore o ucide pe Febryl, iar noi o distrugem pe Tavore şi armata ei.

— Şi apoi să devii salvatorul lui Laseen, în

timp ce zdrobim total această rebeliune. Doamne, jur că voi vedea întregul pământ £ol de viaţă dacă va fi nevoie. O întoarcere triumfătoare la Unta, o audienţă cu împărăteasa, apoi cuţitul bătut. Şi cine ne va opri? Ghearele sunt gata să taie Ghearele. Whiskyjack şi Bridgeburners nu mai există, iar Dujek rămâne la un continent distanţă. Cum merge preotul Jhistal?

— Mallick călătoreşte fără opoziţie, mereu spre sud. Este un om deştept, un om înţelept şi îşi va juca rolul la perfecţiune.

Korbolo Dom nu a răspuns la asta. îl dispreţuia pe Mallick Rel, dar nu-şi putea nega utilitatea. Totuşi, omul nu era unul de încredere... ceea ce Hig'h Pumnul Pormqual ar fi atestat, dacă prostul ar mai trăi. – Trimite după Fayelle. Aş vrea o companie de femei acum. Lasă-mă, Kamist Reloe.

înaltul Mag ezită, iar Korbolo se încruntă.

— Există problema, şopti Kamist, despre L'oric...

— Atunci ai de-a face cu el! se răsti Korbolo. – Pleacă!

Aplecându-şi capul, înaltul Mag ieşi înapoi din

cort.

Vrăjitorii. Dacă ar putea găsi o modalitate de a distruge magia, Napanul nu ar ezita. Stingerea puterilor care puteau măcelări o mie de soldaţi într-o clipă ar întoarce soarta muritorilor înşişi muritorilor, iar acest lucru nu putea decât să fie un lucru bun. Moartea warrens, dizolvarea zeilor ca amintire a lor şi amestecul lor au dispărut încet, ofilirea oricărei magii... lumea ar aparţine atunci unor oameni precum Korbolo însuşi. Iar imperiul pe care l-ar modela nu ar permite nicio ambiguitate, nicio ambivalenţă.

Voinţa lui fără opoziţie, Napanul ar putea pune capăt, odată pentru totdeauna, zgomotului disonant care a afectat atât de mult omenirea – acum şi de- a lungul istoriei sale.

Voi aduce ordine. Şi din acea unitate, vom scăpa lumea de orice altă rasă, de orice alt popor, vom învinge şi vom zdrobi orice viziune discordantă, pentru că în cele din urmă nu poate exista decât un singur mod, un singur mod de a trăi, de a conduce acest tărâm. Şi calea aceea îmi aparţine.

Un soldat bun ştia bine

că succesul se găseşte în planificarea atentă, în paşi trepţi.

Opoziţia avea un mod de a se da deoparte pe cont propriu. Acum eşti la picioarele lui Hood, Whiskyjack. Unde te-am dorit mereu. Tu şi blestemata ta companie, hrăneşti viermi într-o ţară străină. Nu a mai rămas nimeni care să mă oprească, acum ...

CAPITOLUL XI

Aceasta a fost un drum pe care ea nu a primit-o bine. Rebel

iun
ea
Sh
a'i
k

Tursabaal

Respiraţia cailor pătrundea în aerul rece al dimineţii. Tocmai sosise zorii, aerul nu dădea de înţeles despre căldura pe care ziua următoare avea să o furnizeze. învelit în blănurile unui bhederin, sudoarea veche făcând căptuşeala cârmei sale moale ca atingerea unui cadavru, Pumnul Gamet stătea nemişcat pe montura lui Wickan, cu privirea aţintită asupra Adjunctului.

Dealul chiar la sud de Erougimon, unde murise Coltaine, ajunsese să fie cunoscut drept Căderea. Nenumărate cocoaşe de pe vârf şi versanţi indicau unde fuseseră îngropate cadavrele, pământul presărat cu metal deja acoperit cu ierburi şi flori.

Furnicile colonizaseră tot acest deal, sau cel puţin aşa părea. Pământul roia de ei, trupurile lor roşii şi negre acoperite de praf, dâr sclipind totuşi, în timp ce îşi puneau la îndeplinire

sarcinile zilnice.

Gamet, Adjunctul şi Tene Baralta plecaseră din oraş înainte de zori. în afara porţilor dinspre vest, armata începuse să se agite. Marşul avea să înceapă în această zi. Călătoria spre nord, la Raraku, la Sha'ik şi Vârtejul. La răzbunare.

Poate că zvonurile l-au atras pe Tavore aici la Fall, dar deja Gamet regreta decizia ei de a-l aduce cu el. Locul ăsta nu i-a arătat nimic din ce ar fi vrut să vadă. Nici, bănuia el, Adjunctul nu era foarte mulţumit de ceea ce găsiseră.

împletituri pătate de roşu, ţesute în lanţuri, drapate peste vârf şi înfăşurate în jurul cioturilor gemene ale crucii care stătuseră cândva acolo. Cranii de câini înghesuite cu hieroglife indescifrabile priveau de-a lungul crestei prin prize goale. Pene de corb atârnau de săgeţile rupte, împinse în poziţie verticală. Bannerele zdrenţuite zăceau prinse de pământ pe care erau pictate diferite reprezentări ale unui cuţit lung Wickan spart. Icoane, fetişuri, o masă de detritus pentru a marca moartea unui singur

om.

Şi totul era cald în furnici. Ca nişte păstrători fără minte ai acestui pământ acum sfinţit.

Cei trei călăreţi stăteau în şele lor în tăcere.

în cele din urmă, după mult timp, Tavore vorbi. – Tene Baralta. Fără inflexiune.

— Da, adjunct?

„Cine-cine este responsabil pentru... pentru toate acestea? Malazani din Aren? Lamele voastre roşii?

Tene Baralta nu a răspuns imediat. în schimb, a descălecat şi a păşit înainte, cu ochii în pământ. Lângă unul dintre craniile de câine se opri şi se ghemui. – Adjunct, aceste cranii – runele de pe ele sunt Khundryl. Arătă spre cioturile de lemn. – Lanţurile ţesute, Kherahn Dhobri. Un gest către pârtie. – Bannerele...
necunoscute, probabil Bhilard. Pene de cioara? Mărgelele de la tulpini sunt Semk.

— *Semk* ! Gamet nu putea să-şi ascundă neîncrederea din voce. – De cealaltă parte a râului Vathar! Tene, trebuie să fii în eroare...

Marele războinic ridică

din umeri. Se îndreptă şi făcu semn către dealurile zbârcite chiar la nord de ele. „Pelerinii vin doar noaptea-nevăzuţi, aşa că o vor avea. Ei se ascund acolo, chiar şi acum. Aşteptând noaptea.

Tavore şi-a dres glasul. – Semk. Bhilard – aceste triburi au luptat împotriva lui. Şi acum vin să se închine. Cum este aceasta? Explică, te rog, Tene Baralta.

— Nu pot, adjunct. El a privit-o, apoi a adăugat: – Dar, din câte am înţeles, asta este... modest, în comparaţie cu ceea ce se întinde pe Calea Aren.

S-a lăsat din nou linişte, deşi Gamet nu a avut nevoie să o audă vorbind pentru a cunoaşte gândurile lui Tavore.

Aceasta este calea pe care o luăm acum. Trebuie să mergem, pas cu pas, pe moştenirea. Noi? Nu. Tavore. Singur. —Asta nu mai este războiul lui Coltaine! îi spuse ea lui Temui. Dar se pare că rămâne doar atât. Şi acum îşi dă seama, în adâncul sufletului ei, că va păşi pe umbra acelui bărbat... până la Raraku.

— Mă veţi părăsi amândoi acum, spuse

Adjunctul. – Mă voi alătura cu tine pe Calea Ăren.

Gamet ezită, apoi spuse:
– Adjunct, Clanul Crow încă pretinde dreptul de a călăreţui în frunte. Nu-l vor accepta pe Temui ca comandant.'

— Mă voi îngriji de dispoziţia lor, a răspuns ea. – Deocamdată, du-te. îl privi pe Tene Baralta legănându-se înapoi pe cal. Au schimbat o privire, apoi amândoi şi-au făcut roată monturile şi au pornit la galop de-a lungul căii care ducea la poarta de vest.

Gamet cercetă pământul plin de stânci care se rostogoli pe sub copitele calului său. Aici a fost locul în care istoricul Duiker i-a condus pe refugiaţi spre oraş – tocmai acest teren gol. Unde, în cele din urmă, bătrânul acela şi-a tras frâul iapei obosite şi loiale – iapa pe care acum o călărea Temui – şi a privit cum ultimul din sarcina lui era ajutat să treacă prin poartă.

După care, s-a spus, a intrat în cele din urmă în oraş.

Gamet se întrebă ce-i trecuse prin minte bărbatului în acel moment. Ştiind că Coltaine şi rămăşiţele din

Seventh erau încă acolo, luptând cu acţiunea lor disperată de ariergarda. Ştiind că au realizat imposibilul.

Duiker îi livrase pe refugiaţi.

Doar ca să ajungă împuşcat pe un copac. Gamet îşi dădu seama că era mai presus de el să înţeleagă profunzimea acelei trădări.

Un cadavru nu s-a mai recuperat. Fără oase depuse.

— Sunt atât de multe, a bubuit Tene Baralta lângă Gamet.

'Atat de mult?'

— Ca să răspund, Gamet. într-adevăr, ia cuvinte din gât, dar tăcerea pe care o lasă în urmă – acea tăcere *ţipă* .

Nemulţumit de recunoaşterea lui Tene, Gamet nu spuse nimic.

— Te rog, aminteşte-mi, continuă Lama Roşie, că Tavore este egal cu această sarcină.

Este chiar posibil ? 'Ea este.' Ea trebuie să fie. Altfel suntem pierduţi.

— într-o zi, Gamet, va trebui să-mi spui ce a făcut ea, ca să-ţi câştigi

loialitatea pe care o arăţi.

Doamne, ce răspuns să dau la asta? La naiba, Lene, nu poţi vedea adevărul în faţa ta? Ea nu a făcut... nimic. Te implor. Lăsaţi un bătrân la credinţa lui.

— Doriţi-vă orice doriţi, mârâi Gesler, dar credinţa este pentru proşti.

Strings i-a curăţat praful din gât şi a scuipat pe marginea pistei. Ritmul lor era chinuitor de lent, cele trei echipe urmând vagonul incarcat cu proviziile lor. 'Ce vrei sa spui?' îl întrebă pe sergentul de lângă el. „Un soldat nu ştie decât un adevăr, şi acel adevăr este că, fără credinţă, eşti deja la fel de bun ca mort. Credinţă în soldatul de lângă tine. Dar şi mai important – şi oricât de delirant ar fi în adevăr – este credinţa că nu poţi fi ucis. Aceia doi şi aceia doi singuri – sunt picioarele care susţin fiecare armată.

Bărbatul cu pielea de chihlimbar a mormăit, apoi a făcut cu mâna către cel mai apropiat dintre copacii care mărginesc Aren Way. – Uită-te acolo şi spune- mi ce vezi – nu, nu fetişurile alea – naibii de Hood – dar ce se mai vede sub toată mizeria asta. Găurile de vârf, petele

întunecate de bilă şi sânge. întreabă-l pe fantoma soldatului care era pe acel copac – întreabă-l pe acel soldat despre credinţă.

„O credinţă trădată nu distruge însăşi noţiunea de credinţă”, a replicat Strings. – De fapt, face exact opusul...

— Poate pentru tine, dar există unele lucruri pe care nu le poţi ocoli cu cuvinte şi idealuri înalte, Fid. Şi asta se reduce la cine este în acea avangardă undeva în faţă. Adjunctul. Care tocmai a pierdut o ceartă cu acea haită de Wickan. Ai avut noroc – ai avut Whiskyjack şi Dujek. Ştiţi cine a fost ultimul meu comandant – înainte să fiu condamnat la paza de coasta? Korbolo Dom. Aş jura că acel bărbat a avut un altar pentru Whiskyjack în cortul lui, dar nu şi Whiskyjack-ul pe care îl ştii. Korbolo l-a văzut altfel. Potenţial neîmplinit, asta a văzut el.

Strings aruncă o privire spre Gesler. Stormy şi Tarr mergeau în pas în spatele celor doi sergenţi, suficient de aproape ca să-i audă, deşi niciunul nu se aventurase un comentariu sau o opinie. „Potenţial neîmplinit? Pe numele lui

Beru despre ce vorbeşti?

'Nu eu. Korbolo Dom. „Dacă ticălosul ar fi fost deştul de dur”, obişnuia să spună, „ar fi putut lua tronul blestemat. Ar fi trebuit.” în ceea ce îî priveşte pe Dom, Whiskeyjack l-a trădat, ne-a trădat pe toţi – şi asta e ceva pe care renegatul Napan nu îl va ierta.

— Păcat pentru el, mârâi Strings, din moment ce sunt şanse mari ca împărăteasa să trimită toată armata genabackană la timp pentru bătălia finală. Dom îşi poate duce plângerile la Whiskyjack însuşi.

— Un gând plăcut, râse Gesler. – Dar ideea mea a fost că ai avut comandanţi demni de credinţa pe care ai pus-o în ei. Cei mai mulţi dintre noi, ceilalţi, nu aveam acest lux. Deci avem un sentiment diferit despre toate acestea. Asta e, asta e tot ce încercam să spun.

Calea Aren a trecut pe ambele părţi. Transformat într-un templu vast, în aer liber, fiecare copac aglomerat cu fetişuri, cârpe împletite în lanţuri, figuri pictate pe scoarţa aspră, ca să aproximeze soldaţii care odată se zvârcoliseră acolo pe ţepi înfipţi de războinicii lui Korbolo Dom. Majoritatea soldaţilor din

faţă şi din spatele lui Strings mergeau în tăcere. în ciuda întinderii vaste şi goale de cer albastru deasupra capului, drumul era apăsător.

Se vorbise despre tăierea copacilor, dar una dintre primele comenzi ale Adjunctului la sosirea în Aren fusese să interzică acest lucru. Strings se întrebă dacă acum regreta decizia ei.

Privirea lui se îndreptă către unul dintre noile standarde ale lui Paisprezecelea, abia vizibil prin norii de praf răscolit din faţă. Ea înţelesese totul cu oasele degetelor suficient de bine, înţelesese răsturnarea prevestirii. Noul standard a atestat bine acest lucru. O siluetă murdară, cu membre subţiri, ţinând un os în sus, detaliile în nuanţe de culori brune care abia erau vizibile pe câmpul galben ocru, marginea o împletitură împletită din magenta imperială şi gri închis. O siluetă sfidătoare care stă în faţa unei furtuni de nisip. Faptul că standardul s- ar putea aplica la fel de uşor pentru armata lui Sha'ik a Apocalipsei a fost o coincidenţă curioasă. *De*

parcă Tavore şi Sha'ik – cele două armate, forţele din opoziţie – ar fi într-un fel oglindirea celuilalt.

Âu fost multe... întâmplări ciudate în toate astea, ciugulind şi zvârcolindu- se sub pielea lui Strings ca nişte larve de muscă bot şi părea într-adevăr că se simţea ciudat de febril pe tot parcursul zilei. Din adâncul minţii lui se ridicau ocazional melodii dintr-un cântec abia auzit, un cântec bântuitor care îi înţepa carnea. Şi mai ciudat, melodia era complet necunoscută.

Reflecţii în oglindă. Poate nu doar Tavore şi Sha'ik. Dar Tavore şi Coltaine? Iată-ne, inversând calea pe acel drum îmbibat de sânge. Şi a fost acel drum care a dovedit Coltaine pentru majoritatea celor pe care i-a condus. Vom vedea la fel şi cu călătoria noastră? Cum îl vom vedea pe Tavore în ziua în care vom sta în faţa Vârtejului? Şi cum rămâne cu propria mea întoarcere? Pentru Raraku, deşertul care m-a văzut distrus doar pentru a se ridica încă o dată, misterios reînnoit-o reînnoire care persistă, deoarece pentru un bătrân

nici nu arăt şi nici nu mă simt bătrân. Şi aşa rămâne pentru noi toţi, Arzătorii de Bridge, de parcă Raraku ar fi furat ceva din mortalitatea noastră şi l-a înlocuit cu... cu altceva.

S-a uitat înapoi pentru a-şi verifica echipa. Niciunul nu era în urmă, ceea ce era un semn bun. Se îndoia că vreunul dintre ei era în forma necesară călătoriei în care se aflau acum. Primele zile s-au dovedit cele mai dificile, înainte ca marşul în armură completă şi armele să devină a doua natură – nu că s-ar fi dovedit vreodată o a doua natură confortabilă – acest pământ era ucigaş de fierbinte şi uscat, iar câţiva vindecători minori din fiecare dintre companii, şi-ar aminti acest marş ca pe un coşmar aparent nesfârşit de a scăpa de prosternarea şi deshidratare.

Nu exista încă nicio modalitate de a măsura valoarea echipei sale. Koryk avea cu siguranţă aspectul, natura pumnului trimis cu poştă de care avea nevoie fiecare echipă. Şi încăpăţânarea trăsăturilor blocate ale' lui Tarr a lăsat să se înţeleagă o voinţă care nu poate fi îndepărtată uşor. Era ceva la fetiţă, Smiles,

care îi amintea prea mult lui Strings de Sorry – frigul necruţător al ochilor ei aparţinea ai unui criminal, iar el se întrebă de trecutul ei. Bottle avea toată nădejdea timidă a unui tînăr mag, probabil un versat în câteva vrăji de la un oarecare warren minor. Desigur, sergentul nu avea nicio grijă pentru ultimul soldat din echipa sa. Cunoscuse bărbaţi ca Cuttle toată viaţa. O versiune mai burlieră, mai mizerabilă a lui Hedge. Să-l ai pe Cutde acolo a fost ca... să te întorci acasă.

Testarea ar veni şi probabil ar fi brutală, dar i-ar tempera pe cei care au supravieţuit.

Ieşeau de pe Calea Aren, iar Gesler făcu semn către ultimul copac din stânga lor. – Acolo l-am găsit, spuse el pe un ton scăzut.

'OMS?'

— Duiker. Nu ne-am lăsat, din moment ce flăcăul – Adevărul – era atât de plin de speranţă. Data viitoare când am ieşit, totuşi, trupul istoricului dispăruse. Furat. Ai văzut pieţele din Aren – bucăţile de carne ofilite despre care vânzătorii pretind că i-au

aparţinut lui Coltaine, sau Bult sau Duiker. Cuţitele lungi sparte, bucăţele de pelerină cu pene...

Strings rămase gânditor o clipă, apoi oftă. – L-am văzut pe Duiker doar o dată, şi asta la distanţă. Doar un soldat pe care împăratul a decis că merită să fie şcolarizat.

— într-adevăr, un soldat. Stătea în prima linie cu toţi ceilalţi. Un bătrân nenorocit cu sabia scurtă şi scutul lui.

— în mod clar, ceva despre el i-a atras atenţia lui Coltaine – până la urmă, Duiker a fost cel pe care Coltaine l-a ales să conducă refugiaţii.

— Bănuiesc că nu soldatul lui Duiker l-a decis pe Coltaine, Strings. Era că el era istoricul imperial. A vrut ca povestea să fie spusă şi spusă corect.

— Ei bine, s-a dovedit că Coltaine şi-a spus propria poveste – nu avea nevoie de un istoric, nu-i aşa?

Gesler a ridicat din umeri. 'Cum spui. Nu am fost în compania lor mult timp, doar cât să luăm o navă plină de răniţi. Am vorbit puţin cu Duiker şi cu căpitanul Lull. Şi apoi

Coltaine şi-a rupt mâna, dându-mă cu pumnul în faţă...

— El ce? Strings râse. – Fără îndoială că ai meritat...

Stormy vorbi în spatele lor. – I-a rupt mâna, da, Gesler. Şi nasul tău, de asemenea.

„Mi s-a rupt nasul de atâtea ori încât o fac din instinct”, a răspuns sergentul. – Nu a fost un pumn.

Stormy pufni. – Te-a aruncat la pământ ca pe un sac de napi! Pumnul acela a rivalizat cu cel al lui Urko, când el...

— Nici măcar aproape, spuse Gesler târâtor. – L-am văzut odată pe Urko lovind cu pumnul în lateralul unei case din cărămidă. Trei lovituri, nu mai mult de patru, oricum, şi toată treaba s-a răsturnat într-un nor de praf. Nenorocitul ăla din Napan ar putea lovi cu pumnul.

— Şi asta e important pentru tine? a întrebat Strings.

încuviinţarea lui Gesler a fost serioasă. – Singurul mod în care orice comandant îmi va câştiga vreodată respectul, Fid.

— Plănuiţi să testaţi

Adjunct-ul în curând?

'Poate. Bineînţeles, voi face plăţi, ea fiind născută nobilă şi tot.

Odată dincolo’ de poarta răvăşită a lui Aren Way şi de ruinele abandonate ale unui sat mic, ei puteau vedea acum pe flancurile lor seti şi Wickan, o privelişte reconfortantă pentru Strings. Raidul şi lunetistul puteau începe oricând, acum că armata lăsase în urmă zidurile din Aren. Majoritatea triburilor, dacă zvonurile erau adevărate, uitaseră convenabil armistiţiile pe care le câştigaseră de la Imperiul Malazan. Vechile căi nu făceau altceva decât să doarmă neliniştit sub suprafaţa unor astfel de popoare.

Peisajul din faţă şi din ambele părţi era explodat de soare şi rupt, un loc în care chiar şi caprele sălbatice creşteau slabe şi aporite. Mormanele de moloz, cu vârful plat, care marcau oraşele moarte de mult timp, erau vizibile la fiecare orizont. Drumuri străvechi înălţate, acum în mare parte demontate, îmbinau dealurile şi crestele accidentate.

Corzile îi ştergeau

sudoarea de pe frunte. – Oricât suntem de verzi, era timpul să sune...

Claxoanele sunau de-a lungul lungimii trenului masiv. Mişcarea încetă şi strigătele echipajelor de apă s-au ridicat în aerul prăfuit în timp ce se grăbeau după butoaie. Strings se legăna şi îi studia echipa – erau deja pe pământ, aşezaţi sau întinşi, cu tricourile cu mâneci lungi întunecate de sudoare.

Printre echipele lui Gesler şi Borduke, reacţia la pauză fusese identică, iar magul lui Borduke, Balgrid – uşor supraponderal şi evident neobişnuit cu armura pe care o purta – părea palid şi tremurând. Vindecătorul acelui echipă, un om tăcut şi mic pe nume Lutes, se îndrepta deja spre el.

— O vară Seti, spuse Koryk, oferindu-i lui Strings un zâmbet carnivor. „Când păşunile sunt împinse în praf de către turme, când pământul de sub picioare clacă ca metalul spart”.

— Hood te ia, se răsti Smiles. – Pământul acesta este plin de lucruri moarte dintr-un motiv.

„Da”, a răspuns semisângele Seti, „doar cei

duri supravieţuiesc. Sunt triburi din belşug acolo – au lăsat destule semne în trecere.

— Ai văzut asta, nu? a spus Strings. 'Bun. Acum eşti cercetaşul echipei.

Rânjetul alb al lui Koryk se lărgi. – Dacă insisti, sergent.

— Dacă nu este noapte, a adăugat Strings. – Atunci va fi Smiles. Şi Botde, presupunând că vasul lui este potrivit.

Botde se încruntă, apoi dădu din cap. – Destul de bine, sergent.

— Atunci, care este rolul lui Cuttle? Au cerut zâmbete. – Stai întins ca un marsuin pe plajă?

Marsuin pe plajă? Ai crescut lângă mare, nu-i aşa ? Strings aruncă o privire spre soldatul veteran. Bărbatul dormea. Obişnuiam să fac asta, în vremurile în care nu se aştepta nimic de la mine, când nu eram responsabil de un lucru al naibii. Mi-e dor de acele zile . – Sarcina lui Cuttle, răspunse Strings, este să vă ţină pe ceilalţi în viaţă când nu sunt în apropiere.

— Atunci de ce nu este el caporal? Smiles a vrut să ştie, un set

beligerant la trăsăturile ei mici.

— *Pentru că este un sapat şi nu vrei un sapat pentru un caporal, fetiţă. Desigur, şi eu sunt un săpător. Cel mai bine păstrează asta pentru mine ...*

Trei soldaţi din infanteriei companiei au sosit cu oi de apă.

— Bea-l încet, îi spuse Strings. Gesler îi atrase privirea de la câţiva paşi depărtare, lângă căruţă, iar Strings se îndreptă spre el. Borduke li sa alăturat.

— Ei bine, asta e curios, mormăi Gesler. – Magul bolnăvicios al lui Borduke, Meanas al lui Warren. Şi magul meu este Tavos Pond şi este acelaşi. Acum, Strings, băiatul tău, Bottie...

'Inca nu sunt sigur.'

— Şi el este Meanas, mârâi Borduke, trăgându-şi de barbă într-un gest obişnuit pe care Strings stia că va ajunge să-l enerveze. – Balgrid a confirmat-o. Toţi sunt Meanas.

'Cum am spus.' Gesler oftă. 'Curios.'

— Asta ar putea fi folosit, spuse Strings.

„Pune-i pe toţi trei să lucreze la ritualuri – iluziile sunt al naibii de utile, când sunt făcute corect. Rapid Ben ar putea trage câteva – cheia este în detalii. Ar trebui să-i tragem pe toţi împreună în seara asta…

— Ah, spuse o voce de dincolo de căruţă, iar locotenentul Ranal păşi în vizor, toţi sergenţii mei la un loc. Convenabil.'

— Vino să mănânci praf cu noi ceilalţi? întrebă Gesler. – Al naibii de generos din partea ta.

— Să nu crezi că n-am auzit de tine, rânji Ranal. – Dacă ar fi fost alegerea mea, ai fi fost unul dintre băieţii care poartă acele piese de apă, Gesler…

— Ţi-ar fi sete dacă aş fi, a răspuns sergentul.

Faţa lui Ranal se întunecă. – Căpitanul Keneb vrea să ştie dacă există magi în echipele tale. Adjunctul are nevoie de un număr de ceea ce este disponibil.

'Nici unul-'

— Trei, îl întrerupse Strings, ignorând privirea lui Gesler. – Toate minore, aşa cum era de aşteptat. Spune-i căpitanului că vom fi buni pentru acţiuni ascunse.

— Păstrează-ţi

părerile pentru tine, Strings. Trei, ai spus. Foarte bine.' S-a învârtit şi a plecat.

Gesler rotunjit pe şiruri. – Am putea pierde magii aceia...

— Nu vom face. Găseşte-te uşor cu locotenentul, Gesler, cel puţin deocamdată. Băiatul nu ştie nimic despre a fi ofiţer pe teren. Imaginaţi-vă, le spuneţi sergenţilor să-şi păstreze opiniile tăcute. Cu norocul lui Oponn, Keneb îi va explica câteva lucruri locotenentului, în cele din urmă.

— Presupunând că Keneb e mai bine, mormăi Borduke. Şi-a pieptănat barba. „Zvonurile spun că el a fost singurul din compania lui care a supravieţuit. Şi ştii ce înseamnă probabil asta.

— Să aşteptăm şi să vedem, îl sfătui Strings. – E puţin devreme să încep să şlefuieşti cuţitele...

— Şlefuind cuţitele, spuse Gesler, acum vorbeşti o limbă pe care o înţeleg. Sunt pregătit să aştept şi să văd, aşa cum sugeraţi, Fid. Pentru acum. în regulă, să-i adunăm pe magi în seara asta şi, dacă se pot înţelege fără să se ucidă unul pe altul, atunci s-ar putea să ne aflăm cu un pas sau doi

înainte.

Au sunat claxonele pentru a anunţa reluarea marşului. Soldaţii au gemut şi au înjurat în timp ce se căţărau din nou în picioare.

Prima zi de călătorie era terminată şi lui Gamet i se părea că parcurseseră o distantă jalnică si jalnică de Aren. De aşteptat, desigur. Armata era departe de a- şi găsi picioarele.

La fel si eu . Şaua dureroasă şi ameţită din cauza căldurii, Pumnul a privit dintr-o uşoară înălţare de-a lungul liniei de marş, în timp ce tabăra prinse încet contur. Buzunare de ordine în mijlocul unei mări haotice de mişcare. Războinicii cai Seti şi Wickan au continuat să treacă cu mult dincolo de pichetele din periferie, mult prea puţini la număr, totuşi, pentru a-i oferi mult confort. *Şi acei Wickan-bunici şi bunici unul şi toţi. Hood ştie, aş fi putut foarte bine să fi încrucişat lamele cu unii dintre acei bătrâni războinici. Acei vechi, ei nu au fost niciodată stabiliţi cu ideea de a fi în Imperiu . Au fost aici din alt motiv. Pentru memoria lui Coltaine. Şi copiii... ei bine, ei erau hrăniţi cu otrava singulară a bătrânilor*

luptători plini de poveşti despre gloria trecută. Şi aşa, cei care nu au cunoscut niciodată teroarea războiului şi cei care au uitat. O pereche groaznică...

Se^ întinse pentru a-şi uşura îndoirile coloanei vertebrale, apoi se forţa să se mişte. în jos de pe creastă, de-a lungul marginii şanţului plin de moloz, până unde stătea cortul de comandă al Adjunctului, cu pânza curată, Wickanii lui Temui stând de pază în jurul lui.

Temui nu era la vedere. Gamet îi era milă de flăcău. Se lupta deja cu o jumătate de duzină de lupte, fără lama scoasă, şi pierdea. *Şi nu e nimic al naibii de lucru pe care niciunul dintre noi să-l poată face în privinţa asta .*

S-a apropiat de intrarea cortului, s-a zgâriat la clapă şi a aşteptat.

— Intră, Gamet, strigă vocea Adjunctului din interior.

Ea stătea în genunchi în camera anterioară în faţa unei cutii lungi de piatră şi tocmai punea capacul la loc când el a păşit prin intrare. O privire de moment – sabia ei otatarală – apoi capacul era la loc. – E nişte ceară

înmuiată – acolo în oala aia de deasupra brazierului. Adu-o, Gamet.

El a făcut asta şi a privit cum ea peria îmbinarea dintre capac şi bază, până când recipientul a fost complet etanş. Apoi s-a ridicat şi a măturat nisipul bătut de vânt de pe genunchi. – M-am săturat deja de acest nisip pernicios, mormăi ea.

Ea l-a studiat pentru o clipă, apoi a spus: – Este vin udat în spatele tău, Gamet. Turnaţi-vă puţin.

— Mă uit la nevoie, adjunct?

'Tu faci. Ah, ştiu bine, ai căutat o viaţă liniştită când te-ai alăturat casei noastre. Şi iată că te-am târât într-un război.

Se simţi înfrânându-se şi rămase drept. – Sunt egal cu asta, adjunct.

'Te cred. Oricum, toarnă-ţi nişte vin. Aşteptăm veşti.

S-a răsucit în căutarea ulciorului de lut, a găsit-o şi a trecut cu paşi mari. – Ştiri, adjunct?

Ea dădu din cap, iar el văzu îngrijorarea pe trăsăturile ei simple, o revelaţie de moment de la care se întoarse în timp ce turna o ceaşcă de vin. *Nu-mi*

arată cusături, fetiţă. Trebuie să-mi păstrez certitudinea .

— Vino să stai lângă mine, îi spuse ea, cu o urgenţă bruscă în ton.

I s-a alăturat. S-au îndreptat spre spaţiul liber din centrul camerei.

Unde a înflorit un portal, răspândindu-se spre exterior ca un lichid care pătează o foaie de tifon, cenuşiu tulbure, oftând o gură de aer stătut şi mort. A apărut o siluetă înaltă, îmbrăcată în verde. Trăsături ciudate, unghiulare, jupuiesc nuanţa marmurei de praf de cărbune; gura lată a bărbatului avea aspectul de a arăta un perpetuu jumătate de zâmbet, dar el nu zâmbea acum.

Se opri pentru a-şi scoate praful gri de pe mantie şi jambiere, apoi îşi ridică capul şi întâlni privirea lui Tavore. – Adjunct, salutări de la împărăteasa. Şi eu, desigur.

'Joben. Simt că misiunea ta aici va fi una neplăcută. Pumnul Gamet, vrei să torni oaspetelui nostru nişte vin?

'Desigur.' Zei *de jos, blestemul de stăpân al Ghearei* . îşi aruncă privirea spre propria sa ceaşcă, apoi

i-o oferi lui Topper. – încă trebuie să sorb. Aici.'

Bărbatul înalt şi-a înclinat capul în semn de mulţumire şi a acceptat ceaşca.

Gamet se duse acolo unde aştepta ulciorul.

— Ai venit direct de la împărăteasă? îl întrebă Tavore pe Stăpânul Ghearelor.

— Am, şi înainte de asta, de peste ocean..$_x$ de la Genabackis, unde mi-am petrecut o seară cea mai mohorâtă în compania înaltului Mag Tayschrenn. Te-ar şoca să ştii că el şi cu mine ne-am îmbătat în noaptea aceea?

Capul lui Gamet se întoarse la asta. în mintea lui părea o imagine atât de improbabilă, încât a fost într-adevăr şocat.

Adjunctul a părut la fel de uluit, apoi s-a întărit vizibil. – Ce veste ai să-mi spui?

Topper înghiţi o gură mare de vin, apoi se încruntă. 'Adăpate. Ei bine. Pierderi, Adjunct. Pe Genabackis. Pierderi teribile...'

Zăcând nemişcat într-o depresiune ierboasă la treizeci de paşi dincolo de focul echipei, Bottle închise

ochii. își auzea strigându-i numele. Strings – care se numea Fid de către Gesler – îl dorea, dar magul nu era pregătit. Nu încă. A avut o conversaţie diferită de ascultat şi gestionarea asta, fără a fi detectat, nu a fost o sarcină uşoară.

Bunica lui din oraşul Malaz ar fi fost mândră. Nu contează blestemaţii ăia de warrens, copile, magia profundă este mult mai veche. Amintiţi-vă, căutaţi rădăcinile şi viricile, rădăcinile şi viricile. Căile prin pământ, pânza invizibilă ţesută de la o creatură la alta. Fiecare creatură – pe pământ, pe pământ, în aer, în apă – toate sunt legate. Şi este în interiorul tău, dacă ai fost trezit, iar spiritele de dedesubt, ai fost trezit, copile! înăuntrul tău, deci, să călărească acele cârce.'

Şi le-a călărit, deşi nu şi-a renunţat fascinaţiei personale pentru warrens, în special pentru Meanas. Iluzii... jucându-se cu acele cârcei, cu acele rădăcini ale fiinţei, răsucindu-le şi legându-le în noduri înşelătoare care păcăleau ochii, atingerea, care înşela toate simţurile, acum acesta era un joc care merita

jucat…

Dar pentru moment, se cufundase în vechile căi, în căile nedetectabile – dacă cineva era atent, adică. Călărind scânteile de viaţă ale capemoths, ale rhizanului, ale greierilor şi puricilor chigger, ale muştelor de sânge rătăcitoare. Creaturi lipsite de minte dansând pe peretele cortului, auzind, dar neînţelegând tremurul sonor al cuvintelor care veneau de cealaltă parte ajteretelui acelui cort.

înţelegerea era sarcina lui Bottle. Şi aşa a ascultat. În timp ce noul venit vorbea, întrerupt nici de Adjunct, nici de Fist Gamet. Ascultat şi înţeles.

Strings îi aruncă o privire asupra celor doi magi aşezaţi. – Nu-l simţi?

Ridicarea din umeri a lui Balgrid era sfioasă. – E acolo, ascuns în întuneric undeva.

— Şi pune la cale ceva, a adăugat Tavos Pond. – Dar nu putem spune ce.

— E ciudat, mormăi Balgrid.

Strings pufni şi se întoarse cu paşi mari spre Gesler şi Borduke. Ceilalţi membri ai echipei preparau ceai la micul foc pe care îl

făcuseră într-o parte a cărării. Sforăiturile lui Cuttle erau puternice din cortul de dincolo. – Nenorocitul a dispărut, spuse Strings.

Gesler mormăi. – Poate că a părăsit, iar dacă este cazul, Wickanii îl vor vâna şi se vor întoarce cu capul pe o suliţă. Nu va fi...

'El este aici!'

S-au întors să-l vadă pe Botde aşezându-se lângă foc. Corzi ştampilate peste. – Pe numele lui Hood, unde ai fost? el a cerut.

Botde ridică privirea, sprâncenele ridicându-se încet. – Nimeni altcineva nu a simţit asta? Aruncă o privire spre Balgrid şi Tavos Pond, care se apropiau amândoi. – Portalul acela? Cel care s-a deschis în cortul Adjunctului? S-a încruntat la expresiile goale de pe feţele celorlalţi doi magi, apoi a întrebat cu o voce ascuţită: „Voi doi aţi stăpânit încă să ascunde pietricele? Să faci să dispară monedele?

Strings se coborî în faţa lui Botde. – Ce au fost toate astea despre un portal?

— Veşti proaste, sergent, răspunse tânărul. „Totul a fost fault pe Genabackis. Armata lui Dujek a fost în mare parte

distrusă. Bridgeburners anihilaţi. Whiskyjack e mort...

'Mort!'

— Ia-ne Hood!

— Whiskyjack? Zei de jos!'

Blestemele au devenit mai elaborate, împreună cu postulaţii de neîncredere, dar Strings nu le mai auzi. Mintea îi era amorţită, de parcă un incendiu i-ar fi sfâşiat peisajul interior, dogorind pământul sterp. A simţit o mână grea aşezându- şi pe umăr şi l-a auzit vag pe Gesler murmurând ceva, dar după o clipă l-a scuturat pe barbat, s-a ridicat şi a intrat în întunericul dincolo de tabără.

Nu ştia cât timp, sau cât de departe a mers. Fiecare pas era lipsit de sens, lumea din afara corpului său nu ajungea până la el, rămânând dincolo de uitarea ofilită a minţii lui. Abia când o slăbiciune bruscă i-a luat picioarele, s-a afundat pe ierburile slăbite şi incolore.

Zgomotul plânsului, venind de undeva din faţă, un sunet de disperare pură care străpunse ceaţa şi zvâcni în piept. Ascultă strigătele zdrenţuite, tresări să audă cum păreau smulse

dintr-un gât strâns, ca un baraj desfăcut în cele din urmă de un potop de durere.

Se scutură, devenind din nou conştient de împrejurimile lui. Pământul de sub fulgiul subţire de iarbă era tare şi cald sub genunchii lui. Insectele bâzâiau şi zburau prin întuneric. Doar lumina stelelor lumina deşeurile care se întindeau în toate părţile. Armata din tabără era cu uşurinţă la o mie sau mai mulţi paşi în spatele lui. Strings trase aer în piept, apoi se ridică. S-a îndreptat încet spre sunetul plânsului.

Un băiat, slăbit-nu, al naibii de slăbit, ghemuit, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor, cu capul în jos. O singură pană de corb atârna de o bandă de piele simplă. La câţiva paşi mai departe stătea o iapă, purtând o şa Wickan, un sul de velin zdrenţuit atârnând de corn. Calul trăgea calm de iarbă, cu hăţurile atârnându-i.

Strings l-a recunoscut pe tânăr, deşi pentru moment nu-şi putea aminti numele. Dar Tavore îl pusese la comanda Wickanilor.

După o clipă lungă, sergentul a înaintat, fără să

facă nici un efort să tacă, şi s-a aşezat pe un bolovan la o jumătate de duzină de paşi de flăcău.

Capul lui Wickan se ridică brusc. Vopsea de război striată de lacrimi a făcut o plasă răsucită a feţei sale înguste. Venom a fulgerat în ochii lui întunecaţi şi el a şuierat, o mână desfăcându-şi cuţitul lung în timp ce se clătină în picioare.

— Relaxează-te, mormăi Strings. „Sunt în braţele durerii în această noapte, deşi probabil dintr-un motiv complet diferit. Niciunul dintre noi nu se aştepta la companie, dar iată-ne.

Wickanul ezită, apoi puse arma înapoi în teacă şi făcu să plece.

— Stai puţin, călăreţ. Nu e nevoie să fugi.

Tânărul se întoarse, gura răsucindu-se într-un mârâit.

'înfruntă-mă. îţi voi fi martor în noaptea asta şi numai noi vom şti despre asta. Dă-mi cuvintele tale de întristare, Wickan, şi te voi asculta. Hood ştie că mi-ar fi de folos acum.

— Nu fug de nimeni, a răpit războinicul.

'Ştiu. Am vrut doar să-ţi

atrag atenţia.

'Cine eşti tu?'

'Nimeni. Şi aşa voi rămâne, dacă vrei. Nici nu-ţi voi cere numele...

— Eu sunt Temui.

'Ei bine. Deci curajul tău mă pune în locul meu. Numele meu este Fiddler.

— Spune-mi, vocea lui Temui a fost brusc aspră, iar el s-a şters furios la faţă, ai crezut că durerea mea este un lucru nobil? Am plâns pentru Coltaine? Pentru rudele mele căzute? Nu am. Mila mea a fost pentru mine! Şi acum poţi să pleci. Proclamă-mă, am terminat cu poruncile, căci nu pot să-mi poruncesc...

— Uşor acolo, nu am de gând să proclam nimic, Temui. Dar pot ghici din motivele tale. Acei Wickans şifonaţi ai Corbului, cred eu. Ei şi supravieţuitorii care au plecat de pe nava de răniţi a lui Gesler. Nu te vor accepta ca lider, nu-i aşa? Şi aşa, ca şi copiii, te tocesc la fiecare pas. Sfidează-te, afişând o privire batjocoritoare faţă de tine, apoi şoptind la spate. Şi unde te lasă asta? La urma urmei, nu îi poţi provoca pe toţi...

— Poate că pot! Va trebui!'

— Ei bine, asta nu le va mulţumi. Numerele singure vă vor învinge priceperea marţială. Deci tu vei muri, mai devreme sau mai târziu, şi ei vor câştiga.

— Nu-mi spui nimic din ce să nu ştiu, Lăutar.

'Ştiu. îţi reamintesc doar că ai motive întemeiate să te batjocoreşti cu privire la nedreptate, la prostia celor pe care i-ai conduce. Am avut odată un comandant, Temui, care s-a confruntat cu acelaşi lucru cu care te confrunţi. Era responsabil de o grămadă de copii. Copii urâţi la asta.

— Şi ce a făcut?

— Nu prea mult şi a ajuns cu un cuţit în spate. Urmă un moment de tăcere, apoi Temui lătră în râs. Fiddler dădu din cap. – Da, nu sunt unul pentru poveşti cu lecţii de viată, Temui. Mintea mea se aplecă spre alegeri mai practice.

'Ca?'

— Ei bine, mi-aş imagina că Adjunctul îţi împărtăşeşte frustrarea. Ea vrea ca tu să conduci şi te-ar ajuta să faci asta, dar nu câ să pierzi faţa. E prea deşteaptă pentru asta. Nu, cheia aici este devierea. Spune-mi, unde sunt caii lor acum?

Temui se încruntă. – Caii lor?

— Da. Aş crede că cei din Seti s-ar putea descurca fără Clanul Crow pentru o zi, nu crezi? Sunt sigur că Adjunctul ar fi de acord – acei Seti sunt tineri, în general, şi netestaţi. Au nevoie de cameră pentru a se regăsi. Atunci, din punct de vedere militar, există motive întemeiate să-i ţină pe Wickan de caii să vină mâine. Lasă-i să meargă cu noi ceilalţi. Cu excepţia succesiunii dumneavoastră loiale, desigur. Şi cine ştie, o zi ar putea să nu fie suficientă. Ar putea ajunge să fie trei, sau chiar patru.

Temui vorbi încet, gânditor. „Pentru a ajunge la caii lor, ar trebui să fim liniştiţi...”

— O altă provocare pentru Seti, sau aşa sunt sigur că adjunctul ar observa. Dacă trebuie să fie copii rudele tale, atunci ia-le jucăriile preferate – caii. Greu să arăţi înalt şi imperios când scuipi praf în spatele unui vagon. în orice caz, ar fi bine să te grăbeşti, ca să nu-l trezeşti pe Adjunct...

— Poate ca doarme dej a...

— Nu, nu este, Temui. Sunt sigur de asta. Acum, înainte de a pleca, răspunde-mi la o întrebare, te rog. Ai un pergament atârnat de şaua iepei tale. De ce? Ce este scris pe el?

— Calul a aparţinut lui Duiker, răspunse Temui, întorcându-se către animal. „Era un om care ştia să citească şi să scrie. Am călărit cu el, Lăutar. Se întoarse cu o privire urâtă. – Am călărit cu el!

— Şi sulul?

Tânărul Wickan flutură o mână. „Bărbaţii precum Duiker au purtat astfel de lucruri! într-adevăr, cred că i-a aparţinut cândva, a fost cândva chiar în mâinile lui.

— Şi pana pe care o porţi… pentru a-l onora pe Coltaine?

— Pentru a-l onora pe Coltaine, da. Dar asta pentru că trebuie. Coltaine a făcut ceea ce era de aşteptat să facă. Nu a făcut nimic care să depăşească abilităţile sale. îl onorez, da, dar Duiker… Duiker era diferit. Se încruntă şi clătină din cap. – Era bătrân, mai în vârstă decât tine. Totuşi a luptat. Când nici măcar nu se aştepta să lupte de la el – ştiu că este adevărat, căci îi

cunoşteam pe Coltaine şi Bult şi i-am auzit vorbind despre asta, despre istoric. Am fost acolo când Coltaine i-a atras pe ceilalţi împreună, cu excepţia lui Duiker. Lull, Bult, Chenned, Tocător. Şi toate au spus adevărat şi cu certitudine. Duiker avea să conducă refugiaţii. Coltaine i-a dat chiar şi piatra adusă de comercianţi...

'Piatra? Ce piatră?

„Să poarte la gât o piatră salvatoare, a numit-o Nil. Un vânător de suflete, eliberat de departe. Duiker îl purta, deşi nu îi plăcea, pentru că era destinat lui Coltaine, ca să nu se piardă. Desigur, noi, cei de la Wickan, ştiam că nu va fi pierdut. Ştiam că corbii vor veni după sufletul lui. Bătrânii care au venit, care mă urmăresc aşa, vorbesc despre un copil născut din trib, un copil cândva gol, apoi umplut, pentru că au venit corbii. Au venit.'

— Coltaine a renăscut?

— A renăscut.

— Şi trupul lui Duiker a dispărut, mormăi Strings. – Din copac.

'Da! Şi aşa îi păstrez calul pentru el, pentru când se va întoarce. Am călărit cu

el, LăutaruÎe!

— Şi s-a uitat la tine şi la mâna ta de războinici pentru a-i păzi pe refugiaţi. Pentru tine, Temui, nu doar Nil şi Nether.

Ochii întunecaţi ai lui Temui se întăriră în timp ce studia Strings, apoi dădu din cap. – Acum merg la Adjunct.

— Doamna te atrage, comandante.

Temui a ezitat, apoi a spus: – în noaptea asta... ai văzut...

— N-am văzut nimic, răspunse Strings.

Un încuviinţare bruscă din cap, apoi flăcăul se legăna pe iapă, cu hăiţele într-o mână cu degete lungi şi cicatrice de cuţit.

Strings îl privea călând în întuneric. Stătea nemişcat pe bolovan o vreme, apoi îşi coborî încet capul în mâini.

Cei trei erau aşezaţi acum, în strălucirea felinarului din camera cortului. Povestea lui Topper s-a terminat şi se părea că nu mai rămânea decât tăcerea. Gamet se uită la ceaşcă, văzu ca era goală şi întinse mâna spre ulcior. Doar pentru a constata că şi el era gol.

Chiar dacă epuizarea îl trăgea, Gamet ştia că nu avea să plece, nu încă. Tavore i se spusese, mai întâi, eroismul fratelui ei, apoi moartea lui. *Nici un singur Bridgeburner nu a mai rămas în viaţă. Tayschrenn însuşi le-a văzut trupurile, a asistat la înmormântarea lor în Moon's Spawn. Dar fetiţă, Ganoes s- a răscumpărat, şi-a răscumpărat numele de familie. A făcut cel puţin atât.* Dar acolo probabil că cuţitul a săpat cel mai adânc. Ea făcuse sacrificii îngrozitoare, până la urmă, pentru a reînvia onoarea familiei. Totuşi, tot timpul, Ganoes nu a fost un renegat; nici nu fusese responsabil pentru moartea lui Lorn. La fel ca Dujek, ca Whiskeyjack, haiducia lui nu era altceva decât o înşelăciune. Nu existase nicio dezonoare. Astfel, sacrificiul tânărului Felisin s-ar fi putut, în cele din urmă, să se fi dovedit... *inutil.*

Şi mai erau. Dezvăluiri tulburătoare. A fost, explică Topper, speranţa împărătesei de a debarca Oştii lui Onearm pe coasta de nord, la timp pentru a da o lovitură dublă Armatei

Apocalipsei. într-adevăr, tot timpul aştepta ca Dujek să-şi asume comanda generală. Gamet putea înţelege gândirea lui Laseen – a pune soarta prezenţei imperiale în Şapte oraşe în mâinile unui Adjunct nou, tânăr şi netestat, era mult prea mult o întindere a credinţei.

Deşi Tavore crezuse că împărăteasa făcuse tocmai asta. Acum, pentru a găsi această măsură de încredere atât de lipsită... zeilor, asta fusese într-adevăr o noapte al naibii de Hood.

Dujek Onearm încă venea, cu puţine trei mii rămase în gazda lui, dar avea să sosească târziu şi, după evaluările neiertătoare ale lui Topper şi Tayschrenn, spiritul bărbatului era rupt. Prin moartea celui mai vechi prieten al său. Gamet se întrebă ce se mai întâmplase în acel ţinut îndepărtat, în acel imperiu de coşmar numit Pannion.

A *meritat, împărăteasă? A meritat pierderea devastatoare* ? Topper spusese prea multe, decise Gamet. Detaliile despre planurile lui Laseen ar fi trebuit filtrate printr-un

agent mai circumspect, mai puţin afectat emoţional. Dacă adevărul era atât de important, la urma urmei, atunci ar fi trebuit să fie prezentat pentru Adjunct cu mult înainte de acum – când conta de fapt. Pentru a-i spune lui Tavore că împărăteasa nu avea încredere în ea, apoi urmează cu afirmaţia brutală că ea era acum ultima speranţă a imperiului pentru şapte oraşe... ei bine, puţini erau bărbaţii sau femeile care nu ar fi legănaţi în genunchi de asta.

Expresia Adjunctului nu a dezvăluit nimic. Ea şi-a dres glasul. – Foarte bine, Topper. Mai sunt?

Ochii cu formă ciudată ai Stăpânului Ghearei se măriră pentru moment, apoi clătină din cap şi se ridică. 'Nu. Vrei să-i transmit un mesaj împărătesei?

Tavore se încruntă. 'Un mesaj? Nu, nu există niciun mesaj. Ne-am început marşul spre Deşertul Sfânt. Nu mai trebuie spus nimic.

Gamet îl văzu pe Topper ezit, apoi Clawmaster spuse: – Mai este ceva, Adjunct. Probabil că în armata voastră sunt închinători ai lui Fener. Nu cred că

adevărul despre... căderea zeului... poate fi ascuns. Se pare că Tigrul Verii este stăpânul războiului, acum. O armată nu face bine să plângă; într-adevăr, durerea este anatema pentru o armată, aşa cum ştim cu toţii. Se poate dovedi o perioadă de adaptare dificilă – ar fi bine să anticipăm şi să ne pregătim pentru dezertări...

— Nu vor fi dezertări, spuse Tavore, afirmaţia plată făcându-l pe Topper la tăcere. – Portalul slăbeşte, Clawmaster, chiar şi o cutie de bazalt nu poate bloca în întregime efectele săbiei mele. Dacă ai pleca în noaptea asta, îţi sugerez să faci asta acum.

Topper se uită la ea. – Suntem grav răniţi, adjunct. Şi doare. împărăteasa spera că veţi fi precaut şi nu veţi face acţiuni precipitate. Nu suferi distragere a atenţiei în marşul tău spre Raraku – vor exista încercări de a te scoate de pe potecă, de a te epuiza cu lupte şi urmăriri...

— Eşti un Clawmaster, spuse Tavore, cu un ton brusc de fier. – îl voi asculta sfatul lui Dujek, căci este soldat, comandant. Până când va sosi el, îmi voi urma propriile instincte.

Dacă împărăteasa este nemulţumită, este binevenită să mă înlocuiască. Acum, asta e tot. La revedere, Topper.

încruntat, Clawmaster se învârti şi păşi fără ceremonie în Warrenul Imperial. Poarta s-a prăbuşit în urma lui, lăsând doar un miros acru de praf.

Gamet scoase un oftat lung, se împinse cu prudenţă de pe scaunul de tabără şocat. – Ai durerea mea, Adjunct, pentru pierderea fratelui tău.

— Mulţumesc, Gamet. Acum, dormi puţin. Şi treci pe...

— Cortul lui T'amber, da, Adjunct.

Ea a înclinat o sprânceană. – Asta e dezaprobarea pe care o aud?

'Este. Nu sunt singurul care are nevoie de somn. Ia-ne Hood, nici măcar n- am mâncat în noaptea asta.

— Până mâine, Pumn.

El a dat din cap. – Da. Noapte bună, adjunct.

Când Strings s-a întors, era doar o singură siluetă aşezată la focul în scădere.

— Ce faci, Cuttle?

'Mi-am dormit. Mâine, sergent, o să-ţi tragi

picioarele.

— Nu cred că o să-mi vină odihna în noaptea asta, mormăi Strings, aşezându-se cu picioarele încrucişate în faţa saperului corpulent.

— Totul este departe, răbufni Cuttle, aruncând o ultimă bucată de bălegar
pe flăcări.

— Dar se simte aproape.

— Cel puţin nu mergi pe urmele însoţitorilor tăi căzuţi, Lăutar. Dar chiar şi aşa, totul este departe.

— Ei bine, nu sunt sigur ce vrei să spui, dar o să te cred pe cuvânt.

— Apropo, mulţumesc pentru muniţie.

Corzile mormăiră. – E cel mai al naibii de lucru, Cuttle. întotdeauna găsim mai multe şi sunt menite să fie folosite, dar în schimb le adunăm, nu spunem nimănui că le avem, în cazul în care ne ordonă să le folosim...

— Nenorociţii.

— Da, nenorociţii.

— Le voi folosi pe cele pe care mi le-ai dat, mărturisi Cuttle. – Odată m-am târât sub picioarele lui Korbolo Dom. Nici pe mine

nu mă deranjează să merg la Hood în acelaşi timp.

— Ceva îmi spune că asta a făcut Hedge, în ultimul său moment. îi arunca întotdeauna prea aproape – acel bărbat avea atâtea bucăţi de lut în el, încât ai fi putut face un rând de oale din interiorul lui. El clătină încet din cap, cu ochii pe focul pe moarte. – Mi-aş fi dorit să fiu acolo. Asta e tot. Whiskyjack, Trotts, Mallet, Picker, Quick Ben-'

— Quick nu a murit, spuse Cuttle. – Au fost mai multe după ce ai plecat – am auzit din cortul meu. Tayschrenn l-a făcut pe vrăjitorul tău un înalt Mag.

— Ei bine, asta nu mă surprinde, de fapt. Că ar supravieţui, cumva. Mă întreb dacă Paran era încă căpitanul companiei...

'El a fost. A murit cu ei.

— Fratele Adjunctului. Mă întreb dacă se întristează în noaptea asta.

— A te întreba este o pierdere de timp, Lăutar. Avem băieţi şi fete care au nevoie de îngrijire, chiar aici. Războinicii lui Korbolo Dom ştiu să lupte. Bănuiesc că vom fi biciuiţi şi trimişi înapoi cu coada între

picioare – şi va fi un alt lanţ, în timp ce ne clătinam înapoi spre Aren, doar că de data asta nici nu ne vom apropia.

— Ei bine, asta e o predicţie încurajatoare, Cutde.

— Nu contează. Atâta timp cât îl ucid pe trădătorul Napan – şi pe magul lui, dacă se poate.

— Şi dacă nu te poţi apropia?

— Atunci îi iau cât mai multe cu mine. Nu mă întorc, Fid, nu din nou.

— îmi voi aminti asta dacă va sosi momentul. Dar ce zici să avem grijă de aceşti recruţi ai noştri, Cuttle?

— Ei bine, asta e plimbarea, nu-i aşa? Acest marş. îi livrăm la acea bătălie, facem atât de mult, dacă putem. Apoi vedem ce fel de fier au în mână.

— Fier, zâmbi Strings. „A trecut mult timp de când nu am auzit ultima dată această zicală. Din moment ce căutăm răzbunare, o să-l vrei fierbinte, mă aştept.

— Te aştepţi greşit. Uită-te la Tavore, nu va fi nicio căldură din partea ei. în asta e la fel ca Coltaine. Este evident, Fiddler. Fierul

de călcat trebuie să fie rece. Rece. Ne răcim suficient, cine ştie, s-ar putea să ne câştigăm un nume.

Corzi se întinseră peste foc şi bătură în osul degetului care atârna de cureaua lui Cuttle. – Am început, cred.

— S-ar putea să avem asta, sergent. Ei şi standardele. Un început. Ea ştie ce
este în ea, dă-i asta. Ea ştie ce este în ea.

— Şi este pentru noi să o scoatem la vedere.

— Da, Fid, asta este. Acum pleaca. Acestea sunt orele pe care le petrec singur.

Dând din cap, sergentul se ridică în picioare. – Se pare că s-ar putea să dorm până la urmă.

— Este conversaţia mea sclipitoare în ce te-ai făcut.

TVsa a fost.'

în timp ce Strings se îndrepta spre micul lui cort, ceva din cuvintele lui Cutde i se întoarse. Fier. Fier rece. Da, este în ea. Şi acum ar fi mai bine să caut şi să caut din greu... să-l găsesc în mine .

CARTEA A TREIA

CEVAINCALCA

Arta lui Rashan se găseşte în tensiunea care leagă jocurile luminii, totuşi aspectul ei este unul de disipare – crearea umbrei şi a întunericului, deşi în acest caz întunericul nu este absolut, aşa cum este aspectul anticului, warren, Kurald Galain. Nu, acest întuneric este particular, pentru că există, nu prin absenţa luminii, ci în virtutea faptului că este văzut.

Misterele lui Rashan – discursul unui nebun

Untural din Lato Revae

CAPITOLUL DOISprezece

Lumină, umbră

şi întuneric –

Acesta este

un război

fără sfârşit.

Pescar

Argintiu strălucitor, armura stătea deasupra unui suport în formă de T. Uleiul picurase din ciucurii zdrenţuiţi până la genunchi, formând un bazin pe podeaua de dedesubt. Mânecile nu erau largi, dar păreau destinate a fi purtate aproape strânse. Avusese multă utilizare şi, acolo unde erau reparate, inelele păreau a fi un fier mai închis, pătat de carbon.

Lângă ea, pe un cadru de fier de sine stătător, cu cârlige orizontale, aştepta o sabie cu două mâini, cu teaca paralelă direct sub ea pe o altă pereche de cârlige. Sabia era extraordinar de subţire, cu vârful lung, conic, cu muchii pe ambele părţi, cu două caneluri. Suprafaţa sa era de un albastru uleios, pete ciudat, magenta şi argintiu. Mânerul era rotund în loc de plat, cu benzi în intestin, pomul era o singură sferă mare, alungită, de hematită lustruită. Teacă era din lemn negru, cu bandă la vârf şi la gură de argint, dar fără împodobire. Centura de

ham ataşată de ea era din zale mici, aproape delicate, negre.

Mănuşi de lanţ aşteptau pe un raft de lemn de pe peretele din spatele armurii. Cârma de fier teribil de lângă ei era puţin mai mult decât o calotă într-o cuşcă de bare împânzite, barele întinzându-se în jos ca o mână masivă, degetele noduroase curbate până la nasul, obrajii şi liniile maxilarului. O coadă de homar din lanţ depindea de marginea gâtului uşor evazată.

Stând chiar la intrarea în camera modestă, cu tavanul jos, Cutter a privit cum Darist începea pregătirile pentru a-şi îmbrăca echipamentul marţial. Tineretului Daru îi era greu să se convingă că arme şi armuri atât de frumoase – care au văzut în mod clar decenii, dacă nu secole, de folosire – ar putea aparţine acestui bărbat cu părul argintiu, care se purta ca un cărturar absent, al cărui ochii de chihlimbar păreau să păstreze o privire perpetuă de distragere confuză sub strălucirea strălucitoare. Care s-a mişcat încet ca şi cum ar proteja oasele

fragile-

Totuşi am experimentat puterea bătrânului Tiste Andu. Şi există o atenţie la fiecare mişcare a lui pe care ar trebui să o recunosc – pentru că am văzut-o ultima oară pe un alt Tiste Andu, la un ocean distanţă. O trăsătură rasială? Poate, dar şopteşte ca un cântec de ameninţare, înfipt adânc în măduva oaselor mele.

Darist stătea în faţa armurii sale, parcă încremenit într-o contemplare uluită – de parcă ar fi uitat cum să o îmbrace.

— Aceste Tiste Edur, Darist, spuse Cutter. 'Cât de multe sunt acolo?'

„Vom supravieţui atacului care urmează, este întrebarea ta? Puţin probabil, este răspunsul meu. Cel puţin cinci nave au supravieţuit furtunii. Doi au ajuns la malul nostru şi au reuşit să aterizeze. Ar fi fost mai mulţi, dar au fost angajaţi de o flotă Malazan care i-a lovit întâmplător. Am asistat la ciocnirea de la Stâncile Purahl... Tiste Andu îi aruncă încet o privire înapoi către Cutter. – Rudele tale
umane s-au descurcat mult
mai bine decât au anticipat,

fără îndoială, Edur.

— O bătălie pe mare între Malazani şi Tiste Edur? Când a fost asta?'

— Poate acum o săptămână. Nu existau decât trei droni de război Malazan, dar fiecare a reuşit să-şi găsească companie înainte de a se arunca în adâncuri. A existat un mag priceput printre oameni – schimbul de vrăjitorie a fost impresionant...

„Tu şi rudele tale ai *privit!* De ce nu ai ajutat? Trebuie să fi ştiut că Edur căutau această insulă!

Darist a păşit spre armură, a ridicat-o aparent fără efort din cadrul ei. „Nu mai părăsim această insulă. De multe decenii, ne menţinem decizia de a rămâne izolaţi.

'De ce?'

Tiste Andu nu a dat niciun răspuns. Şi-a strecurat costumul de poştă peste umeri. Sunetul pe care îl scotea în timp ce curgea în jos era ca un lichid. Apoi întinse mâna spre sabie.

— Se pare că s-ar sparge cu primul bloc al unei arme mai grele.

'Nu va. Există multe nume pentru această sabie specială. Darist o ridică

eliberată de cârlige. – Creatorul a numit-o Răzbunare. T'an Arcs, în limba noastră. Dar eu îl numesc K'orladis.

'Care înseamnă?'

'Jale.'

Un fior slab se răspândi prin Cutter. – Cine a fost creatorul ei?

'Fratele meu.' A învelit sabia, şi-a strecurat braţele prin hamul de lanţ. Apoi întinse mâna spre mănuşi. – înainte de a găsi una mai potrivită firii sale. Darist se întoarse, cu privirea călătorind pe lungimea lui Cutter, din cap până în picioare, apoi înapoi. – Ai pricepere cu acele cuţite ascunse în persoana ta?

— Unii, deşi nu îmi face plăcere să vărs sânge.

— Pentru ce altceva sunt? întrebă Tiste Andu în timp ce punea cârma. Cutter ridică din umeri, dorind să aibă un răspuns la acea întrebare. – Ai de gând să te lupţi cu Edur?

— Din moment ce ei caută tronul, da.

Darist îşi înclină încet capul. „Totuşi, aceasta nu este bătălia ta. De ce ai alege să împrumuţi această cauză?

— Pe Genabackis, patria mea, Anomander

Rake şi adepţii săi au ales să lupte împotriva Imperiului Malazan. Nu a fost bătălia lor, dar acum au reuşit să fie aşa.

Fu surprins să vadă un zâmbet ironic răsucind trăsăturile uzate ale lui Tiste Andu sub degetele strâmbe de fier ale gardienilor.

'Asta e interesant. Foarte bine, Cutter, alătură-te mie, deşi îţi spun acum că va dovedi ultima ta luptă.

'Sper ca nu.'

Darist îl conduse din cameră, din nou în holul larg, apoi printr-o arcada îngustă, cu rame de lemn negru. Pasajul dinăuntru părea a fi un tunel printr-o singură bucată de lemn, ca miezul scobit al unui trunchi masiv de copac răsturnat. Se întinse în întuneric, înclinându-se uşor în sus.

Cutter mergea în spatele Tiste Andu, sunetul armurii omului blând ca şuieratul ploii pe o plajă. Tunelul s-a încheiat brusc cu o întoarcere în sus, tavanul deschizându-se pentru a dezvălui un puţ vertical. O scară aspră de rădăcini urca spre un mic disc de lumină palid.

Ascensiunea lui Darist a fost lentă şi măsurată, Cutter nerăbdător pe

treptele de dedesubt până când l-a lovit gândul că ar putea muri în curând, moment în care o laşiune surdă s-a instalat în muşchii lui şi a devenit o luptă să ţină pasul cu vechiul Tiste Andu.

în cele din urmă, au ieşit pe o podea de plăci plină de frunze. Lumina soarelui străpungea puţuri de praf de la ferestrele cu fante şi golurile din acoperiş deasupra capului – furtuna părea să fi ratat cu totul acest loc. Un zid se prăbuşise în cea mai mare parte şi spre acesta a mers Darist.

Cutter a urmat. – Un fel de întreţinere ar fi putut face acest lucru defensibil, mormăi el.

— Aceste structuri de suprafaţă nu sunt Andu, sunt Edur şi erau în ruină când am ajuns noi.

— Cât de aproape sunt?

— Ei trec prin pădure, lucrând în interior. Precaut. Ei ştiu că nu sunt singuri.

— Câţi poţi simţi?

— Această primă petrecere numără poate un scor. Ne vom întâlni cu ei în curte, permiţându-ne suficient spaţiu pentru jocul

cu sabia, totuşi permiţându-ne un zid căruia să ne putem pune spatele în ultimele momente.

— Respiraţie, Darist, dacă îi alungăm, probabil vei muri de şoc.

Tiste Andu aruncă o privire înapoi către Daru, apoi făcu un semn. 'Urmaţi-mă.'

O jumătate de duzină de camere ruinate similare au fost străbătute înainte de a ajunge în curte. Pereţii zăbreliţi cu viţă de vie erau de două ori mai mari decât un om, cu vârful zdrenţuit. Frescele decolorate au fost lăsate să se alăture sub vegetaţie. Vizavi de intrarea interioară prin care au păşit cu paşi mari era o poartă arcuită, dincolo de care o dâră de ace de pin, rădăcini şerpuitoare şi bolovani acoperiţi de muşchi se înfăşură în umbra copacilor uriaşi.

Cutter a considerat curtea lăţime de douăzeci de paşi, adâncime de douăzeci şi cinci. – E prea mult loc aici, Darist, spuse el. „Vom fi flancaţi...”

— Voi comanda centrului. Rămâi în urmă, pentru cei care ar putea într- adevăr să încerce să treacă de mine.

Cutter şi-a amintit de lupta lui Anomander Rake cu demonul de pe strada Darujhistan. Stilul de luptă cu două mâini pe care Fiul întunericului îl folosea necesita mult spaţiu şi acum se părea că Darist va lupta într-un mod similar – dar lama săbiei era, în mintea lui Cutter, mult prea subţire pentru astfel de leagăne înverşunate. – Este vrăjitorie investită în acea lamă a ta? el a întrebat.

— Nu aşa cum se ştie în mod obişnuit investiţia, răspunse Tiste Andu, scoţând arma şi înfăşurând ambele mâini în jurul mânerului, una sus sub mâner, cealaltă chiar deasupra pomului. „Puterea Grief constă în intenţia concentrată în crearea sa. Sabia cere o voinţă singulară a celui care o poartă'. Cu o asemenea voinţă, nu poate fi învinsă.

— Şi tu ai acel testament singular?

Darist coborî încet vârful la pământ. „Dacă aş fi, om, asta n-ar fi ultima ta zi în această parte a porţii lui Hood. Acum, vă sugerez să trageţi armele. Edur au descoperit calea şi acum se apropie.

Cutter descoperi că

mâinile îi tremurau în timp ce scotea cuţitele de frunte. Avea încă patru, câte două sub fiecare braţ, înveliţi în piele şi liniştiţi în bucle de curele, pe care acum le-a scos. Aceşti patru au fost cântăriţi pentru aruncare. Odată gata, şi-a ajustat strânsoarea cuţiţilor din mâini, apoi a trebuit să-şi usuce palmele şi să repete sarcina.

O şoaptă blândă de sunet îl făcu să se uite în sus, pentru a vedea că Darist alunecase într-o poziţie de luptă, deşi vârful săbiei încă se sprijinea pe lespezi.

Şi Cutter a văzut altceva. Dezordinea de frunze şi resturile de pe lespezi erau în mişcare, târându-se parcă împinse de un vânt nevăzut, adunându-se spre capătul porţii din curte şi ieşind în grămada de pereţii de ambele părţi.

— Ţine-ţi ochii tăiaţi, spuse Darist pe un ton scăzut.

Despicat?

în întuneric dincolo de poartă, se auzi o mişcare furtivă, apoi trei siluete au păşit în vedere sub arc.

La fel de înalt ca Darist, pielea lor de o paloare întunecată. Păr lung şi

castaniu, înnodat şi mârâit de fetişuri. Colierele din gheare şi canini concurau cu barbaria armurii lor de piele grosolan tăbăcită, cusute cu benzi articulate de bronz. Coifele lor, tot de bronz, aveau forma unor cranii de urs sau de lup.

Printre ei, nu era nimic din măreţia naturală evidentă în Darist sau în Anomander Rake. O distribuţie mult mai brutală, aceştia Edur. Cimitarurile cu lame negre cu vârfuri grele erau în mâinile lor, cu scuturi rotunde acoperite cu piele de focă pe antebraţe.

Au ezitat înaintea lui Darist, apoi cel din centru mârâi ceva într-o limbă pe care Cutter nu putea înţelege.

Tiste Andu, cu părul argintiu, a ridicat din umeri, nu a spus nimic.

Edur a strigat ceva ce era clar o cerere. Apoi şi-au pregătit armele şi şi-au rotit scuturile.

Cutter putea vedea mai mulţi dintre războinicii sălbatici adunaţi pe poteca dincolo de poartă.

Cei trei au păşit din arcadă, întinşi pentru a forma o uşoară poziţie de cleşte – Edur central, cu un pas mai departe decât

însoţitorii săi de ambele părţi.

— Ei nu ştiu cum vei face asta, murmura Cutter. „Nu au luptat niciodată împotriva...”

Flancării au înaintat la unison perfect.

Sabia lui Darist s-a pocnit în sus şi, cu acea mişcare, o rafală aprigă de vânt se ridică în curte, iar aerul din jurul celor trei Edur s-a umplut brusc de frunze şi praf.

Cutter a privit cum Tiste Andu ataca. Lama sa înclinat orizontal, vârful ameninţându-l pe Edur din dreapta, dar atacul propriu-zis a fost cu pom, împotriva războinicului din stânga. O înceţoşare laterală pentru a se închide, apoi pomul a lovit scutul ridicat rapid, împărţindu-l în jumătate. Mâna stângă a lui Darist a alunecat de pe pom şi a pocnit sabia războinicului, chiar dacă Tiste Andu a căzut într-o ghemuire, trăgând marginea Grief în faţa adversarului său.

Părea că nu exista deloc contact, totuşi sângele a ţâşnit dintr-o ruptură care a început deasupra claviculei stângi a lui Edur şi a coborât în linie dreaptă până în picioare.

Genuflexiunea a devenit o mişcare de răsărit înapoi care l-a aterizat pe Darist la doi paşi în spate, lama lui deja şuierând pentru a-i respinge pe ceilalţi doi războinici, amândoi care săriră alarmaţi.

Rănitul Edur s-a mototolit într-o baltă de sânge şi, în timp ce a căzut, Cutter a văzut că Grief tăiase clavicula şi fiecare coastă din cuşcă pe partea stângă.

Războinicii de dincolo de arcadă au ţipat strigăte de luptă şi au urcat în curtea biciuită de vânt.

Singura lor şansă de reuşită era să se apropie de Darist, la îndemâna bărbatului, să închidă şi să murdărească acea lamă care şopteşte, iar lui Edur nu îi lipsea nimic în curaj.

Cutter a văzut o altă tăietură, apoi un al treilea a luat pomul de pe partea laterală a cârmei sale, iar bronzul s-a prăbuşit în interior mult prea adânc – membrele războinicului s-au zguduit cu mişcări stranii smucitoare când a căzut pe lespele.

Ambele cuţite de conducere erau în mâna stângă a lui Daru, iar dreapta sa ajungea la un

cuţit de aruncare. A trimis arma să arunce cu mâna pe spate, a văzut-o scufundându-se până la mâner într-o orbită a lui Edur – şi a ştiut că vârful se trântise de interiorul craniului bărbatului din spate. L-a aruncat pe al doilea şi a jurat în timp ce un scut a ridicat să-l ia.

în furtuna frunzelor care se învârte, sabia lui Darist părea să fie peste tot deodată, blocând atac după atac, apoi un Edur s-a aruncat înainte să se lupte şi a reuşit să înfăşoare ambele braţe în jurul picioarelor lui Tiste Andu.

Un scimitar s-a izbit. Din umărul drept al lui Darist era un strop de sânge. Pomul lui Grief a lovit cârma războinicului care se luptă, iar Edur s-a lăsat. Un alt leagăn s-a tăiat în şoldul lui Tiste Andu, lama sărind înapoi din os. Darist se clătina.

Cutter se repezi înainte în timp ce Edurul rămas se închise. Prin frunze care se învârtesc, zgomotând, în aerul liniştit din centru. Daru învăţase deja că confruntarea directă, frontală, nu era o tactică ideală atunci când lupta cu cuţitele. A ales un Edur a

cărui atenţie era concentrată exclusiv pe Darist şi, prin urmare, a fost întors uşor – războinicul l-a văzut la periferie şi a reacţionat rapid.

O tăietură din spate a scimitarului, urmată de scutul care se roteşte.

Cutter a lovit cuţitul stâng în lamă, pentru a intercepta o treime din drum în jos de la vârf. Simultan, el a oprit – a lovit leagănul cu celălalt cuţit al său, la jumătatea distanţei de-a lungul antebraţului bărbatului – vârful armei lui lovind pielea şi înjunghiind între oase cu ambele margini. Mânerul celeilalte arme a lui a intrat apoi în contact cu scimitarra – şi a lovit arma dintr-o mână amorţită.

Mormăitul lui Edur a fost puternic şi a înjurat în timp ce, trăgând de cuţit, Cutter a trecut pe lângă el. Lama a ezitat să se elibereze şi a târât după ea braţul înţepat. Picioarele războinicului s-au încurcat şi a căzut într-un genunchi.

Chiar şi în timp ce îşi ridică scutul, cuţitul liber al lui Cutter s-a aruncat peste el, trăgându-l prin gât.

Marginea scutului s-a trosnit puternic de

încheietura ieşită din mână a lui Daru, aproape slăbind cuţitul, dar el a reuşit să-şi păstreze strânsoarea.

Un alt remorcher şi celălalt cuţit s-au eliberat de antebraţul lui Edur.

Un scut l-a lovit cu o lovitură de corp din stânga lui, ridicându-l pe Cutter în sus, mocasinii lui părăsind plăcile. El s-a răsucit şi l-a lovit pe atacator şi a ratat. Impactul scutului îi transformase partea stângă într-o masă de durere zgomotătoare. A lovit pământul şi s-a pliat într-un sul.

Ceva a bătut în urmărire, a sărit o dată, apoi de două ori, iar când Daru şi-a recăpătat picioarele, capul decapitat al lui Edur a trosnit puternic de tibia dreaptă.

Agonia acestei ultime lovituri – în mod absurd pentru mintea lui – a copleşit totul până acum. A strigat un blestem, a sărit înapoi cu un picior.

Un Edur îl grăbea.

Un cuvânt mai rău ieşit din Cutter. A aruncat cuţitul din mâna stângă. Shield se ridică să-l întâmpine, războinicul scăzând de la vedere.

Făcând o grimasă,

Cutter se aruncă după armă – în timp ce Edur rămânea orb – şi înjunghie deasupra scutului. Cuţitul s-a scufundat în spatele claviculei stângi a bărbatului, încolţind un gheizer de sânge în timp ce acesta l-a scos înapoi.

Acum se auzeau strigăte în curte – şi deodată părea că luptele erau peste tot, din toate părţile. Cutter se dădu înapoi un pas pentru a vedea că sosise un alt Tiste Andu – şi, în mijlocul lor, Apsalar.

Trei Edur erau la pământ în urma ei, toţi zvârcolindu-se în mijlocul sângelui şi al bilei.

Restul, cu excepţia rudelor lor care căzuseră în mâinile lui Apsalar, Cutter şi Darist, se retrăgeau, înapoi prin arcadă.

Apsalar şi tovarăşii ei Tiste Andu au urmărit doar până la poartă.

încet, vântul care se învârtea s-a diminuat, fragmentele de frunze coborând ca cenuşa.

Cutter se uită în sus şi îl văzu pe Darist încă în picioare, deşi se sprijinea de un perete lateral, cu rama lui lungă şi slabă învelită în sânge, cârma dispărută, părul matusit şi atârnându-i

peste faţă, picurând. Sabia Grief a rămas în cele două mâini ale lui, arătând încă o dată pe lespezi.

Unul dintre noii Tiste Andu s-a mutat la cei trei Edur pe moarte zgomotoasă şi le-a tăiat gâtul fără ceremonie. Când a terminat, ea şi-a ridicat privirea pentru a studia Apsalar pentru o clipă lungă.

Cutter şi-a dat seama că toţi rudele lui Darist erau cu părul alb, deşi niciunul nu era într-adevăr la fel de bătrân, păreau foarte tineri, în aparenţă nu mai bătrâni decât Daru însuşi. Erau înarmaţi şi blindaţi la întâmplare şi nimeni nu îşi ţinea armele cu ceva asemănător cu familiaritatea. Privirile rapide şi nervoase au fost aruncate către poartă – apoi către Darist.

întinzându-şi cuţitele Kethra, Apsalar se apropie de Cutter. – îmi pare rău că am întârziat.

Clipi, apoi ridică din umeri. – Credeam că te-ai înecat.

— Nu, am ajuns la ţărm destul de uşor, deşi totul a mers cu tine. Atunci a existat o căutare vrăjitorie, dar am ocolit asta. Ea dădu din cap către

tineri. – Am găsit aceştia tabăraţi la distanţă destul de mare în interior. S-au... ascuns.

— Ascunzându-se. Dar Darist a spus...

— Ah, deci acesta este Darist. Andarist, ca să fiu mai precis. Ea întoarse o privire gânditoare spre străvechiul Tiste Andu. – A fost din porunca lui. Nu i-a vrut aici... pentru că îmi imaginez că se aştepta să moară.

— Şi aşa vor fi, mârâi Darist, ridicând în cele din urmă capul pentru a-i întâlni ochii. – I-ai condamnat pe toţi, pentru că Edur îi va vâna acum cu seriozitate – vechile uri, reaprinse încă o dată.

Părea neafectată de cuvintele lui. – Tronul trebuie protejat.

Darist a dezvăluit dinţii pătaţi de roşu, cu ochii strălucind în semi-umbră. „Dacă doreşte cu adevărat să fie protejat, atunci poate să vină aici şi să o facă singur”.

Apsalar se încruntă. 'OMS?'

Cutter a răspuns: „Fratele său, desigur. Anomander Rake.

Fusese o presupunere, dar expresia lui Darist era

toată afirmaţia necesară. Fratele *mai mic* aMui Anomander Rake . în venele lui, nimic din sângele draconian al Fiului întunericului. Şi în mâinile lui, o sabie pe care producătorul ei o socotise insuficientă, în comparaţie cu Dragnipur. Dar numai această cunoaştere a fost abia o şoaptă – furtuna întortocheată şi întunecată a tot ceea ce exista între cei doi fraţi era o epopee pe care niciunul dintre bărbaţi nu era probabil să o vorbească vreodată, sau aşa bănuia Cutter.

Iar fulgiul de nemulţumiri amare s-a dovedit şi mai înnodat decât şi-ar fi imaginat Daru, pentru că atunci s-a dezvăluit că tinerii erau, unul şi toţi, rude apropiate cu nepoţii Anomander. Părinţii lor moşteniseră defectul tatălui lor, foamea de a rătăci, de a dispărea în ceaţă, de a modela lumi private în locuri uitate, izolate. *„ Căutarea loialităţii şi onoarei ”*, spusese Darist, cu un rânjet, în timp ce Phaed – tânăra care arătase milă victimelor lui Apsalar – îi lega rănile.

O sarcină care nu este făcută rapid. Darist –

Andarist – fusese tăiat de cel puţin duzină de ori, de fiecare dată lanţul greu de despărţire al scimitarului coboară apoi până la os, în diferite locuri de pe corp. Cum reuşise să stea drept, cu atât mai puţin să continue lupta, a dezminţit afirmaţia sa anterioară că voinţa lui nu era suficient de pură pentru a se potrivi cu sabia, Grief. Acum, că încăierarea fusese suspendată, forţa care îl trase pe bătrânul războinic s-a risipit rapid. Braţul său drept era incapabil; rana de la şold l-a târât pe lespele – şi nu se putea ridica din nou fără ajutor.

Au fost nouă Tiste Edur morţi. Retragerea lor fusese probabil declanşată de dorinţa de a se regrupa, mai degrabă decât de a fi apăsată din greu.

Mai rău, nu erau decât o petrecere în avans. Cele două nave chiar lângă ţărm erau masive: fiecare putea să ţină cu uşurinţă două sute de războinici. Sau aşa a judecat Apsalar, după ce a cercetat intrarea în care erau ancoraţi.

„Sunt o mulţime de epave în apă”, a adăugat ea, „şi ambele nave Edur au aspectul de a fi fost într-o

luptă…”

— Trei droni de război Malazan, spuse Cutter. – O întâlnire întâmplătoare. Darist spune că malazanii şi-au dat seama bine despre ei înşişi.

Stăteau aşezaţi pe nişte dărâmături prăbuşite, la o duzină de paşi de Tiste Andu, privindu-i pe tineri care plutesc şi se agitau peste Darist. Cutter îl durea partea stângă şi, deşi nu se uita sub haine, ştia că vânătăile se răspândeau. S-a străduit să ignore disconfortul şi a continuat să privească Tiste Andu.

— Nu sunt ceea ce mă aşteptam, spuse el încet. „Nici măcar şcolarizat în arta luptei…”

'Adevărat. Dorinţa lui Darist de a-i proteja s-ar putea dovedi fatală.

— Acum că Edur ştiu că există. Nu face parte din planul lui Darist.

Apsalar ridică din umeri. – Li s-a dat o sarcină.

A tăcut, gândindu-se la acea afirmaţie bruscă. întotdeauna crezuse că o capacitate singulară de a provoca moartea a generat o anumită înţelepciune – a fragilităţii spiritului, a mortalităţii sale – aşa cum cunoştea şi experimentase

de prima mână cu Rallick Nom în Darujhistan. Dar Apsalar nu a dezvăluit nimic dintr-o asemenea înţelepciune; cuvintele ei erau dure cu judecată, adesea complet dispreţuitoare. Se concentrase şi făcuse din ea o armă... *sau un mijloc de autoapărare.*

Nu intenţionase ca niciunul dintre cei trei Edur pe care i-a doborât să moară repede. Cu toate acestea, părea că nu simţea nicio plăcere, aşa cum ar face un sadic. Este mai degrabă ca şi cum ar fi fost instruită să facă asta... antrenată ca torţionar. Cu toate acestea, Cotillion-Dancer-nu a fost un torţionar. Era un asasin. Aşadar, de unde vine şira vicioasă? Aparţine propriei ei naturi? Un gând neplăcut, tulburător.

Şi-a ridicat braţul stâng, cu prudenţă, tresărind. Următoarea lor luptă ar fi probabil una scurtă, chiar şi cu Apsalar alături.

— Nu eşti în stare să lupţi, observă ea.

— Nici Darist, a replicat Cutter.

— Sabia îl va purta. Dar vei dovedi o răspundere. Nu aş fi distras dacă te protejez.

'Ce sugerezi? Mă sinucid acum, aşa că nu-ţi stau în cale?

Ea clătină din cap – ca şi cum sugestia ar fi fost, pe faţă, în întregime rezonabilă, doar că nu era ceea ce avea în minte – şi vorbi cu voce joasă. – Mai sunt şi alţii pe insulă. Mă ascund bine, dar nu suficient de bine pentru a scăpa de observaţia mea. Vreau să mergi la ei. Vreau să le ceri ajutorul.

— Cine sunt aceştia?

— Tu însuţi i-ai identificat, Cutter. Malazans. Supravieţuitori, aş presupune, din cei trei droni de război. Există unul de putere printre ei.

Cutter aruncă o privire spre Darist. Tinerii îl mutaseră pe bătrân, astfel încât acesta stătea cu spatele lipit de perete de lângă uşa interioară, vizavi de poartă. Capul îi era coborât, bărbosul bărbie la piept, şi doar ridicarea şi căderea slabă a pieptului indicau că încă mai trăia. 'în regulă. Unde le voi găsi?

Pădurea era plină de ruine. Fărâmiţată, acoperită de muşchi, adesea puţin mai mult decât grămezi supraîncărcate, dar pentru

Cutter i-a fost evident în timp ce mergea de-a lungul potecii înguste şi slabe pe care i-o descrisese Apsalar că această pădure se ridicase din inima unui oraş mort – un oraş uriaş, dominată de clădiri masive. Bucăţi de statuare zăceau împrăştiate ici şi colo, figuri de statură enormă, construite în secţiuni şi fixate împreună cu o substanţă sticloasă pe care nu o recunoştea. Deşi în mare parte acoperit de muşchi, el bănuia că figurile erau Edur.

O întuneric apăsătoare a cuprins tot ce zăcea sub baldachinul pădurii. Câţiva copaci vii prezentau scoarţă ruptă şi, în timp ce scoarţa era neagră, lemnul neted şi umed de dedesubt era roşu sânge. însoţitorii căzuţi au dezvăluit că purpuriul fioros s-a înnegrit de moarte. Copacii răniţi în poziţie verticală îi aminteau lui Cutter de Darist, de pielea neagră a lui Tiste Andu şi de tăieturile roşii adânci care o tăiau.

A descoperit că tremura în aerul umed în timp ce mergea. Braţul lui stâng era acum complet inutil şi, deşi îşi luase cuţitele – inclusiv pe cel cu vârful rupt – se

îndoia că va fi capabil să lupte mult dacă va fi nevoie.

Îşi putea distinge destinaţia direct în faţă. O movilă de dărâmături, piramidală şi deosebit de mare, cu vârful scăldata de soare. Pe flancurile ei erau copaci, dar cei mai mulţi erau morţi în strânsoarea de viţă de vie. O gaură căscată de întuneric impenetrabil căsca din partea cea mai apropiată de Cutter.

A încetinit, apoi, la douăzeci de paşi de peşteră, s-a oprit. Ceea ce era pe cale să facă a fost împotriva oricărui instinct. – Malazani! strigă el, apoi tresări la propria sa voce. *Dar Edur se apropie de Tron – nimeni din apropiere să mă audă. sper .* „Ştiu că eşti înăuntru! Aş vorbi cu tine!

Pe marginile de flancare ale peşterii au apărut figurine, câte două pe fiecare parte, cu arbalete armate şi antrenate pe Cutter. Apoi, din centru, au ieşit încă trei, două femei şi un bărbat. Femeia din stânga a făcut un gest şi a spus: „Apropiaţi-vă, mâinile întinse pe o parte”.

Cutter ezită, apoi întinse mâna dreaptă. – Mă tem că braţul meu stâng nu se ridică.

— Vino înainte. S-a apropiat.

Vorbitorul era înalt, musculos. Părul ei era lung, pătat de roşu. Ea purta piele tăbăcită. O sabie lungă avea teacă la şold. Pielea ei avea o nuanţă de bronz adânc. Cutter a considerat că ea era cu zece sau mai mulţi ani mai în vârstă decât el şi a simţit un fior trecând prin el când îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii înclinaţi, aurii.

Cealaltă femeie era neînarmată, mai în vârstă, iar toată partea dreaptă, capul, faţa, trunchiul şi piciorul, era îngrozitor de arsă – carnea fuzionată cu bucăţi de îmbrăcăminte, stricată şi topită de ravagiile unui atac vrăjitor. Era o minune că stătea în picioare sau chiar era în viaţă.

Bărbatul stătea cu un pas înapoi de cei doi. Cutter a ghicit că era Dai Honese, cu pielea întunecată, părul negru şi ondulat pe cap, tuns scurt, deşi ochii lui erau, în mod incongru, de un albastru profund. Trăsăturile lui erau chiar suficiente, deşi încrucişate de cicatrici. Purta un haberk răvăşit, o sabie lungă simplă la centură şi o expresie atât de închisă încât putea fi

fratele lui Apsalar.

Marinii de flancare erau în armură completă, cârmaţi şi cu vizor. – Sunteţi singurii supravieţuitori? întrebă Cutter. Prima femeie se încruntă.

— Am puţin timp, continuă Daru. 'Noi avem nevoie de ajutorul tau. Edur ne asaltează...

— Edur?

Cutter clipi, apoi dădu din cap. – Navigatorii cu care te-ai luptat. Tiste Edur. Ei caută ceva pe această insulă, ceva de mare putere şi am prefera să nu le cadă în mâinile lor. Şi de ce ar trebui să ajuţi? Pentru că, dacă va *cădea* în mâinile lor, Imperiul Malazan este probabil terminat. De fapt, la fel este şi întreaga umanitate...

Femeia arsă a chicotit, apoi a izbucnit într-un acces de tuse care i-a spumat gura cu bule roşii. După un moment lung, femeia şi-a revenit. „Oh, să fiu din nou tânăr! întreaga umanitate, nu-i aşa? De ce nu întreaga lume?

— Tronul Umbrei este pe această insulă, spuse Cutter.

La asta, omul Dai Honese tresări uşor.

Femeia arsă dădea din

cap. – Da, da, da, cuvinte adevărate. Simţul lucrurilor vine-într-un potop! Tiste Edur, Tiste Edur, o flotă plecată în căutare, o flotă de departe, iar acum au găsit-o. Ammanas şi Cotillion sunt pe cale să fie uzurpaţi, şi cum rămâne cu asta? Tronul Umbrei – ne-am luptat cu Edur pentru *asta ?* Oh, ce risipă – navele noastre, puşcaşii marini – propria mea viaţă, pentru *Tronul Umbrei* ? Ea a tuşit încă o dată.

— Nu bătălia noastră, mârâi cealaltă femeie. – Nici măcar nu căutam o luptă, dar proştii nu erau interesaţi să vorbească efectiv, să facă schimb de emisari – Hood ştie, aceasta nu este insula noastră, nici în Imperiul Malazan. Uită-te în altă parte...

— Nu, bubui Dai Honese.

Femeia se întoarse surprinsă. – Am fost destul de clari, Călător, în recunoştinţa noastră faţă de tine pentru că ne-ai salvat vieţile. Dar asta cu greu vă permite să vă asumaţi comanda...

— Tronul nu trebuie revendicat de Edur, spuse bărbatul pe nume

Călător. – Nu vreau să-ţi provoc comanda, căpitane, dar flăcăul vorbeşte fără exagerare când descrie riscurile... pentru imperiu şi pentru întreaga umanitate. îţi place sau nu, Warren of Shadow are acum aspect uman...” zâmbi strâmb, „şi se potriveşte bine naturii noastre”. Zâmbetul a dispărut. „Această bătălie este a noastră – o confruntăm acum sau o confruntăm mai târziu”.

— Reclami această luptă în numele Imperiului Malazan? întrebă căpitanul.

— Mai mult decât ştii, a răspuns Traveler.

Căpitanul îi făcu semn unuia dintre puşcaşii ei de marina. – Gentur, dă-i pe ceilalţi aici, dar lasă-l pe Mudslinger cu răniţii. Atunci pune echipele să numere certurile – vreau să ştiu ce avem.

Marinul numit Gentur şi-a desarmat arbaleta apoi s-a strecurat înapoi în peşteră. Câteva momente mâi târziu au apărut alţi soldaţi, şaisprezece în total, când se numără pe cei care ieşiseră iniţial.

Cutter se apropie de căpitan. „Există o putere printre [textul lipsă] la femeia arsă – care se apleca

şi scuipa sânge tulbure. – Este o vrăjitoare?

Căpitanul îi urmă privirea şi se încruntă. – Este, dar e pe moarte. Puterea pe care...

Aerul a reverberat într-o comoţie cerebrală îndepărtată şi Cutter s-a rotit. „Au atacat din nou! Cu magie de data asta, urmează-mă! Fără să privească înapoi, Daru a pornit pe potecă. Auzi un blestem slab în spatele lui, apoi căpitanul a început să strige ordine.

Cărarea ducea direct în curte şi, din cauza detonaţiilor tunătoare care bătea din nou şi din nou, Cutter a considerat că trupa nu va avea nicio dificultate să găsească locul de luptă – nu le-ar aştepta. Apsalar era acolo, şi Darist şi o mână de tineri Tiste Andu neantrenaţi – nu aveau prea puţină apărare împotriva vrăjitoriei. Dar Cutter a crezut că a făcut-o.

El a alergat mai departe prin întuneric, cu mâna dreaptă închisă în jurul braţului stâng dureros, căutând să-l ţină pe loc, deşi fiecare pas împovărat îi arunca durere în piept.

A apărut cel mai apropiat perete al curţii.

Culorile se jucau sălbatic în aer, zvârnind copacii din toate părţile, roşu intens şi magenta şi albastru, un haos învolburat. Valurile de comoţii creşteau în frecvenţă, bătând în curte. în afara arcadei nu era niciun Edur – un semn de rău augur. Cutter a alergat spre deschidere. Mişcarea din dreapta lui i-a atras atenţia şi a văzut o altă companie de Edur, care venea de pe o potecă de coastă, dar încă la şaizeci de paşi distanţă. *Malazanii vor avea de-a face cu aceştia... Queen ofDreams ajută-i.* Poarta era în faţa lui şi a prins prima vedere ce se întâmpla în curte.

Patru Edur stăteau la rând în centru, cu spatele la el. Câteva duzini sau mai mulţi războinici Edur aşteptau pe fiecare flanc, cu scimitars pregătiţi. Valuri de magie s-au rostogolit din cele patru, pulsând, devenind din ce în ce mai puternice – si fiecare s-a scurs peste lespezi într-o furtuna de culori, ca sa bata pe Darist. ^

Care stătea singur, la picioarele lui un Apsalar mort sau inconştient. în spatele lui, trupurile împrăştiate ale nepoţilor lui

Anomander Rake. Cumva, Darist încă îşi ţinea sabia drept – deşi era o masă de sânge mărunţiş, cu oase vizibile prin epava pieptului. Stătea în faţa valurilor care se prăbuşeau, dar nu voia să facă niciun pas înapoi, chiar dacă l-au sfâşiat. Sabia Grief era alb fierbinte, metalul cântând o notă teribilă, ascuţită, care devenea din ce în ce mai tare şi mai pătrunzătoare cu fiecare clipă care trecea.

— Orb, şuieră Cutter în timp ce se închidea, am nevoie de tine *acum!*'

Umbrele înfloriră în jurul lui, apoi patru labe grele se loviră pe lespele, iar prezenţa care se profilează a Ogarului a fost brusc lângă el.

Unul dintre Edur se întoarse. Ochii neoameni s-au mărit când l-a văzut pe Blind, apoi vrăjitorul a rupt ceva pe un ton aspru, poruncitor.

Cursa înainte a lui Blind se opri într-un alunecare de gheare. Şi Câinele se înghesui.

'Beru fd!' Cutter a înjurat, zâmbind să scoată un cuţit...

Curtea s-a umplut brusc de umbre, un sunet ciudat de trosnet rupând aerul...

Iar o a cincea figură se afla acum printre cei patru vrăjitori Edur, îmbrăcaţi în gri, înmănuşi, cu faţa ascunsă într-o glugă aspră. în mâinile ei, o frânghie, care părea să se zvârcolească cu o viaţă proprie. Cutter a văzut-o rupt pentru a lovi un vrăjitor într-un ochi, iar când frânghia a ieşit înapoi, a urmat un flux de sânge şi creier tocat. Magia vrăjitorului s-a stins şi Edur s-a răsturnat.

Frânghia era prea rapidă pentru a fi urmată, în timp ce purtătorul ei se mişca printre cei trei magi rămaşi, dar în traseul său răsucit un cap s-a prăbuşit de pe umeri, intestinele s-au vărsat dintr-o ruptură căscată şi orice ar fi căzut ultimul vrăjitor s-a întâmplat într-o neclaritate care nu a lăsat nimic, rezultat evident, cu excepţia faptului că Edur era mort înainte să lovească pământul.

S-au auzit strigăte din partea războinicilor Edur şi au convergit din ambele părţi.

Atunci au început ţipetele. Frânghia izbucni din mâna dreaptă a lui Cotillion; în stânga lui era un cuţit lung, care părea să

nu facă altceva decât să lingă şi să atingă pe toţi cei de care se apropia – dar rezultatul a fost devastator. Aerul era o ceaţă de sânge suspendat în jurul zeului patron al asasinilor şi înainte ca Cutter să-şi tragă a patra suflare de la începutul bătăliei, s-a terminat, iar în jurul lui Cotillion nu mai erau decât cadavre.

O ultimă pocnitură a frânghiei a biciuit sânge peste un perete, apoi zeul şi-a aruncat gluga pe spate şi s-a întors spre Blind. A deschis gura să spună ceva, apoi a închis-o încă o dată. Un gest furios, iar umbrele s-au extins pentru a-î înghiţi pe Ogarul tremurător. Când s-au risipit o clipă mai târziu, Blind dispăruse.

Se auzi un zgomot de luptă dincolo de curte şi Cutter se întoarse. — Malazanii au nevoie de ajutor! îi strigă el lui Cotillion.

— Nu, nu, mârâi zeul.

Amândoi se învârtiră cu un zgomot puternic, pentru a-l vedea pe Darist zăcând nemişcat lângă Apsalar, cu sabia întinsă în apropiere, căldura ei aprinzând frunzele pe care zăcea.

Faţa lui Cotillion căzu, parcă cu o întristare bruscă şi profundă. „Când termină acolo”, îi spuse lui Cutter, „călăuzeşte-l către această sabie. Spune-i numele.

'El?'

O clipă mai târziu, cu o analiză finală a haosului din jurul lui, Cotillion a dispărut.

Cutter se repezi spre Apsalar. El a îngenuncheat lângă ea. Hainele ei erau crocante, fumul urcându-se în cârce în aerul acum nemişcat. Focul îi străbătuse părul, dar numai pentru o clipă, se părea, căci îi mai rămăsese destule; nici chipul ei nu era ars, deşi o pătură roşie lungă, deja băşică, era vizibilă într-o tăietură diagonală pe gât. Smucituri slabe ale membrelor ei – efectele ulterioare ale atacului vrăjitor – i-au arătat că încă mai trăia.

A încercat să o trezească, nu a reuşit. O clipă mai târziu a ridicat privirea, a ascultat. Zgomotele luptei încetaseră şi acum un singur set de cizme se apropia încet, scrâşnind pe pământul pârjolit.

Cutter se ridică încet şi se îndreptă spre arcadă.

Călătorul a intrat în vizor. O sabie ruptă la trei sferturi din lungimea lamei era într-o mână cu mănuşă. Deşi stropit cu sânge, părea nerănit. Se opri pentru a studia scena din curte.

Cumva, Cutter ştia fără să întrebe că era ultimul rămas în viaţă. Cu toate acestea, sa^ mişcat totuşi să privească prin arcada. Malazanii erau toţi în jos, nemişcaţi. înconjurându-i într-un inel se aflau cadavrele a jumătate de sută sau mai mult de Tiste Edur. Pe poteca care se apropia de poiană zăceau alţii plini de certuri.

I-am chemat pe acei Malazani la moarte. Căpitanul ăla, cu ochi frumoşi... S-a întors acolo unde Călător a umblat printre Tiste Andu căzut. Şi întrebarea pe care a pus-o venea dintr-un gât îngust. – Ai spus adevărat, Călător?

Bărbatul aruncă o privire.

— Această bătălie, a explicat Cutter. – A fost cu adevărat o bătălie Malazan?

Răspunsul din umeri al Călătorului îl înfiora pe Daru. „Unele dintre acestea sunt încă în viaţă”, a spus el, făcându-i semn către Tiste Andu.

— Şi sunt răniţi în peşteră, a subliniat Cutter.

A privit cum bărbatul mergea spre locul unde zăceau Apsalar şi Darist. – Este o prietenă, spuse Cutter.

Traveller mormăi, apoi îşi aruncă sabia ruptă deoparte şi trecu peste Darist. întinse mâna spre sabie.

'Atent-'

Dar bărbatul şi-a închis mâna cu mănuşă pe mâner şi a ridicat arma.

Cutter a oftat, a închis ochii pentru o clipă lungă, apoi i-a deschis şi a spus: „Se numeşte Răzbunare… sau Durere. Puteţi alege care vi se potriveşte cel mai bine.

Călătorul se întoarse, întâlni ochii lui Cutter. – Nu îţi doreşti asta pentru
tine?

Daru clătină din cap. – Cere ca cel care îl poartă să aibă o voinţă singulară. Nu sunt pentru acea sabie şi nici, cred, nu voi fi vreodată.

Călătorul studie lama din mână. – Răzbunare, murmură el, apoi dădu din cap şi se ghemui pentru a scoate teaca de pe corpul lui Darist. – Bătrânul ăsta, cine era?

Cutter ridică din umeri.

– Un gardian. A fost numit andarist. Şi acum a plecat, aşa că Tronul este fără protector...

Călătorul se îndreptă. „Voi rămâne aici o vreme. După cum ai spus, există răniţi de îngrijit... şi cadavre de îngropat.

'Voi ajuta-'

'Nu este nevoie. Zeul care a păşit prin acest loc a vizitat corăbiile Edur – la bord sunt mici ambarcaţiuni şi provizii. Ia-ţi femeia şi părăseşte această insulă. Dacă mai mult Edur şanseaza această locaţie, prezenţa ta nu vâ face decât să mă împiedice.

— Cât timp ai de gând să stai aici, în rolul lui Andarist?

— Suficient de mult pentru a-i face onoare.

Din Apsalar se auzi un geamăt, atrăgându-l pe Cutter spre ea. A început să se bată, parcă ar fi avut febră.

— Du-o din acest loc, spuse Traveler. – Efectele vrăjitoriei persistă.

El a ridicat privirea, a întâlnit acei ochi – şi a văzut acolo întristarea, prima emoţie care încă nu fusese dezvăluită de la bărbat. – Te-aş ajuta să îngropi...

„Nu am nevoie de

ajutor. Nu va fi prima dată când voi îngropa tovarăşi. Merge. Ia-o.'

O ridică în braţe. Bataia ei s-a liniştit si a oftat de parca s-ar fi scufundat într-un somn adanc si liniştit. Apoi stătu o clipă să-l studieze pe Călător.

Bărbatul s-a întors. – Mulţumeşte-i lui Dumnezeu, muritorule, mârâi el, cu spatele încă la Cutter, pentru sabie...

O masă alungită a podelei de piatră căzuse, până în apa neagră a râului subteran. în jurul găurii căscate se afla un mănunchi de suliţe, în jurul căruia era legată o frânghie care ajungea în apă, şerpuind în timp ce curentul trăgea de ea. Aerul camerei groase era rece şi umed.

Kalam s-a ghemuit la margine şi a studiat apa învolburată de dedesubt pentru o clipă lungă.

— Fântâna, spuse sergentul Cord de unde stătea lângă asasin.

Kalam a mormăit, apoi a întrebat: – Ce anume l-a inspirat pe căpitan şi pe locotenent să coboare acolo?

— Dacă te uiţi suficient de mult, cu torţele dispărute din această

cameră, vei vedea o strălucire. E ceva întins pe fund, poate de două ori înălţimea unui bărbat în adâncime.

'Ceva?'

— Arată ca un bărbat... totul în armură. întins vultur răspândit.

— Aşa că scoateţi torţele. Vreau sa vad asta.'

— Ai spus ceva, *caporale* ? Prietenul tău demon a dispărut, a dispărut.

Kalam oftă. – Demonii vor face asta şi, în acest caz, ar trebui să fii recunoscător pentru asta. Chiar acum, sergent, sunt de părere că aţi fost cu toţii închişi în acest munte de mult prea mult timp. Mă gândesc că poate ţi-ai pierdut minţile. Şi am reconsiderat şi cuvintele tale despre poziţia mea în compania ta şi am luat o decizie şi asta este. îşi întoarse capul şi îşi fixă privirea în ochii lui Cord. – Nu sunt *în* compania ta, Cord. Sunt un Bridgeburner. Eşti regimentul Ashok. Şi dacă asta nu este suficient pentru tine, îmi reînvie vechiul statut... de Gheară, Lider al unei mâini. Şi, ca atare, sunt depăşit în domeniu doar de Clawmaster Topper, Adjunct

si împărăteasa însăsi. Acum, scoateti blestemele de torţe de aici!

Cord zâmbi brusc. – Vrei să preiei comanda acestei companii? Bine, o poţi avea. Deşi vrem să avem de-a face noi înşine cu Irriz. întinse mâna pentru a strânge prima dintre torţele care pulverizau pe peretele din spatele lui.

Schimbarea bruscă de atitudine a lui Cord îl tresări pe Kalam, apoi îl umplu de suspiciune. *Până când dorm, adică. Doamne mai jos, eram mult mai bine pe cont propriu. Unde s-a dus acel blestemat de demon, oricum* ? – Şi când ai făcut asta, sergent, întoarce-te la ceilalţi şi începe pregătirile – plecăm de aici.

— Dar căpitanul şi locotenentul?

'Ce părere ai despre ei? Au fost măturaţi şi fie s-au înecat, fie au fost aruncaţi liber într-o groapă de apă. Oricum, ei nu sunt cu noi acum şi mă îndoiesc că se vor întoarce...

— Tu nu ştii că...

— Au plecat de prea mult timp, Cord. Dacă nu s-ar îneca, ar fi trebuit să ajungă la suprafaţă undeva aproape. Îţi poţi ţine respiraţia doar atât de mult timp. Acum, destul cu

această discuţie, porneşte.

— Da… domnule.

Câte o lanternă în fiecare mână, Cord urcă scările. întunericul a cuprins rapid camera.

Kalam aşteptă ca ochii să se acomodeze, ascultând paşii sergentului din ce în ce mai slabi.

Şi acolo, în sfârşit, mult mai jos, figura strălucitoare, nedesluşită, ondulind sub apa care se repezi.

Asasinul a luat frânghia şi a încolăcit-o într-o parte. Se jucaseră aproximativ douăzeci de braţe, dar mănunchiul de suliţe ţinea mult mai mult. Apoi scoase o bucată mare de piatră de pe marginea zdrenţuită şi legă de ea capătul înmuiat şi rece ca gheaţa al frânghiei.

Cu norocul lui Oponn, stânca era suficient de grea pentru a se scufunda mai mult sau mai puţin drept în jos. A verificat încă o dată nodurile, apoi l-a împins de pe margine.

S-a prăbuşit, târând frânghia încolăcită cu ea. Lăncile pocniră strâns, iar Kalam privi în jos. Piatra era suspendată pe toată lungimea frânghiei – o distanţă pe care Kalam şi, fără îndoială, căpitanul şi locotenentul o consideraseră suficientă pentru a intra în

contact cu silueta. Dar nu a făcut-o, deşi părea aproape. *Adică e un mare nenorocit. Bine... hai să vedem cât de mare .* A apucat suliţele si a început să ridice si să rostogolească mănunchiul, jucând lungimi din ce în ce mai mari.

O pauză pentru a studia progresul pietrei, apoi mai mult joc din frânghie.

în cele din urmă, a ajuns la figura – dată fiind înclinarea bruscă a liniei, în timp ce curentul a slăbit. Kalam se uită încă o dată în jos. – Respiraţia lui Hood! Stânca se întindea pe pieptul figurii... iar distanţa făcea ca piatra aceea să pară mică.

Silueta blindată era enormă, de cel puţin trei ori înălţimea unui bărbat. Căpitanul şi locotenentul fuseseră înşelaţi de cântar. Probabil că este fatal.

îşi miji ochii, întrebându-se de strălucirea ciudată, apoi apucă frânghia pentru a recupera piatra...

Şi, mult mai jos, o mână masivă a fulgerat în sus şi s-a închis pe ea – şi a
tras.

strigă Kalam când a fost tras în jos în torent. în timp ce se scufunda în apa îngheţată, îşi ridică mâna în încercarea de a apuca

mănunchiul de suliţe.

S-a auzit o tragere aprigă, iar suliţele au izbucnit cu un sunet exploziv de aşchiere direct deasupra capului.

Asasinul încă se ţinea de frânghie, chiar dacă curentul îl mătura. A simţit că este tras în jos.

Frigul era amorţitor. Urechile i-au spart.

Apoi fu atras aproape de o pereche de pumni uriaşi îmbrăcaţi în lanţ, apropiaţi şi faţă în faţă cu grilajul larg al cârmei creaturii. în întunericul învolburat de sub acea grilă, sclipirea unui chip bestial putrezit, cea mai mare parte a cărnii în fâşii fluturate de curent. Dinţi lipsiţi de buze -

Şi creatura a vorbit în mintea lui Kalam. Ceilalţi doi m-au scăpat... dar pe tine te voi avea . mi-e atât de foame ...

Foame ? răspunse Kalam. încearcă asta .

A înfipt ambele cuţite lungi în pieptul creaturii.

Un burduf tunet şi pumnii sări în sus, împingându-l pe Kalam mai tare şi mai repede decât crezuse că este posibil. Ambele arme smuciră – aproape că îi rupseră strânsoarea mâinilor, dar el

ţinu. Curentul nu a avut timp să-l prindă, când a fost aruncat în sus, trăgând înapoi prin gaura dintr-un gheizer de apă care exploda. Pervazul i-a prins unul dintre picioare şi i-a smuls cizma. A lovit tavanul jos de piatră al camerei, scoţându-şi ultima suflare din plămâni, apoi a căzut.

A aterizat pe jumătate pe marginea gropii şi aproape a fost dus înapoi în râu, dar a reuşit să se învârtească, strângând cu gheare pentru a recăpăta podeaua, îndepărtându-se de gaură. Apoi rămase întins nemişcat, amorţit, cu cizma întinsă lângă el, până când a reuşit să tragă un plămân zdrenţuit de aer rece.

A auzit nişte picioare pe scări, apoi Cord a izbucnit în cameră şi a derapat până la oprire chiar deasupra lui Kalam. Sabia sergentului era într-o mână, o torţă aprinsă în cealaltă. Se uită în jos la asasin. 'Ce a fost acel zgomot? Ce s-a întâmplat? Unde sunt blestematele suliţe...

Kalam se rostogoli pe o parte şi se uită în jos peste pervaz.

Torentul spumant era de impenetrabil – opac roşu

de sânge. – Opreşte-te, gâfâi asasinul.

'Opreşte ce? Uită-te la apa aceea! *Opreşte ce* ?

— încetează... să mai scoţi... din fântâna asta...

A trecut mult timp până când fiorii i-au părăsit corpul, pentru a fi înlocuiţi cu nenumărate dureri de la ciocnirea cu tavanul camerei. Cord plecase, apoi se întorsese cu alţii din compania lui, precum şi cu Sinn, purtând pături şi aîte torţe.

A fost o oarecare dificultate în a scoate cuţitele lungi din mâinile lui Kalam. Despărţirea a scos la iveală faptul că mânerele au pârjolit cumva palmele şi degetele asasinului.

— Frig, mormăi Ebron, asta a făcut. Ars de frig. Cum ai spus că arată chestia aia?

Kalam, înghesuit în pături, ridică privirea. – Ca ceva care ar trebui să fie mort cu mult timp în urmă, Mage. Spune-mi, cât de multe ştii despre B'ridys, această fortăreaţă?

— Probabil mai puţin decât tine, răspunse Ebron. „M-am născut în Karakarang. Era o mănăstire, nu-i aşa?

— Da. Unul dintre cele mai vechi culte,

dispărut de mult.' Un vindecător de echipă s-a ghemuit lângă el şi a început să aplice un unguent amorţitor pe mâinile asasinului. Kalam şi-a rezemat capul de perete şi a oftat. – Ai auzit de cei fără nume?

Ebron pufni. – Am spus Karakarang, nu-i aşa? Cultul Tanno pretinde o descendenţă directă din cultul celor fără nume. Spiritwalkers spun că puterile lor, de cântec şi altele asemenea, au apărut din tiparele originale pe care cei fără nume le-au modelat în ritualurile lor – acele modele se presupune că traversează întregul subcontinent şi puterea lor rămâne până astăzi. Vrei să spui că această mănăstire a aparţinut celor fără nume? Da, desigur că eşti. Dar nu erau demoni, oare...

— Nu, dar aveau obiceiul să-i înlănţuiască. Cel din piscină este probabil nemulţumit de ultima sa întâlnire, dar nu atât de nemulţumit pe cât ai putea crede.

Ebron se încruntă, apoi păli. „Sângele – dacă bea cineva apă contaminată cu asta...”

Kalam dădu din cap. „Demonul ia sufletul acelei

persoane... şi face schimbul. Libertate.'

— Nu doar oameni, nici! şuieră Ebron. „Animale, păsări-insecte! Orice!'

— Nu, cred că va trebui să fie mai mare decât o pasăre sau o insectă. Şi când scapă...

— Va veni să te caute, şopti magul. Se întoarse brusc spre Cord. – Trebuie să plecăm de aici. Acum! Mai bine...

— Da, mârâi Kalam, depărtează-te cât poţi de mine. Ascultă – împărăteasa şi-a trimis noul Adjunct, cu o armată – va avea loc o bătălie, în Raraku. Adjunctul are puţin mai mult decât recruţi. S-ar descurca cu compania ta, chiar şi oricât de bătută este...

— Mărşăluiesc din Aren?

Kalam dădu din cap. – Şi probabil că au început deja. Asta îţi dă poate o lună... de a rămâne în viaţă şi de necaz...

— Ne descurcăm, a spus Cord.

Kalam aruncă o privire spre Sinn. – Ai grijă, fată.

'Eu voi. Cred că o să-mi fie dor de tine, Kalam.

Asasinul a vorbit cu

Cord. – Lasă-mi proviziile. Mă voi odihni aici încă o vreme. Aşa că nu ne încrucişăm, mă voi îndrepta spre vest de aici, ocolind marginea de nord a Vârtejului... pentru o vreme. În cele din urmă, voi încerca să o încalc şi să-mi fac drum în Raraku însuşi.

— Noroc doamnei pentru tine, răspunse Cord, apoi făcu un semn. – Toţi ceilalţi, să mergem. La scară, sergentul aruncă o privire înapoi spre asasin. – Demonul ăla... crezi că i-a luat pe căpitan şi pe locotenent?

'Nu. S-a spus altfel.

— Ţi-a vorbit?

— În mintea mea, da. Dar a fost o scurtă conversaţie.

Cord rânji. – Ceva îmi spune că, cu tine, toate sunt scurte.

O clipă mai târziu, iar Kalam era singur, încă zdruncinat de valuri de fior incontrolabil. Din fericire, soldaţii lăsaseră câteva torţe. Era păcat, reflectă el, că demonul azalan dispăruse. *Serios pacat.*

Era amurg când asasinul a ieşit din crăpătura îngustă a stâncii, vizavi de stâncă, care era calea secretă de evadare a

mănăstirii. Momentul a fost orice altceva decât plăcut. Demonul s-ar putea să fie deja liber, s-ar putea să-l vâneze deja – în orice formă i-ar fi dat soarta. Noaptea ce urma nu promitea să fie plăcută.

Semnele ieşirii companiei erau evidente pe pământul prăfuit din faţa fisurii, iar Kalam observă că plecaseră spre sud, precedându-l cu patru sau mai multe ore. Mulţumit, îşi puse rucsacul pe umăr şi, ocolind aflorimentul care era cetatea, se îndreptă spre vest. Bhok'arala sălbatic a ţinut pasul cu el pentru o vreme, zbârnâind de-a lungul stâncilor şi scoţând strigătele lor ciudat de jale pe măsură ce se aduna noaptea. Stelele apăreau deasupra capului printr-o peliculă înceţoşată de praf, atenuând strălucirea argintie ambientală a deşertului până la ceva mai mult ca fierul pătat. Kalam şi-a croit drum încet, evitând ridicările unde ar fi vizibil de-a lungul orizontului.

A îngheţat la un ţipăt îndepărtat spre nord. Un enkar'al. Rar, dar destul de banal. *Cu excepţia cazului în care blestemata a aterizat*

recent să bea dintr-o baltă cu apă însângerată. Bhok'arala se împrăştiaseră la acel strigăt şi nu erau văzuţi nicăieri. Nu era niciun vânt pe care Kalam să-l poată detecta, dar ştia că sunetul se transmitea departe în nopţi ca acestea şi, mai rău, uriaşele reptile înaripate puteau detecta mişcarea de sus... iar asasinul avea să facă o masă bună.

Blesind pentru sine, Kalam se îndreptă spre sud, spre locul în care zidul solid de nisip învolburat al Vârtejului se ridica, la trei şi jumătate, poate patru mii de paşi distanţă. îşi strânse curelele rucsacului, apoi întinse cu prudenţă mâna după cuţite. Efectele^unguentului se estompeau, pulsurile gemene pulsatile de durere crescând încet. îşi pusese mănuşile şi mănuşile fără degete – riscând pericolul de infecţie – dar chiar şi aceste bariere nu făcuseră nimic pentru a diminua durerea arzătoare când îşi închise mâinile pe arme şi le smulsese.

Apoi porni în jos pe pantă, mişcându-se cât de repede a îndrăznit. O sută de bătăi ale inimii mai târziu

a ajuns la tigaia cu vezicule a bazinului lui Raraku. Vârtejul era un vuiet stins înainte, atrăgând constant un flux de aer rece spre el. Şi-a fixat privirea pe peretele acela îndepărtat şi întunecat, apoi a început să alerge.

Cinci sute de paşi. Curelele haitei îi zdrobeau telaba de pe umerii lui, purtându-se până la lanţul uşor de dedesubt. Rezervele lui îl încetineau, dar fără ele, ştia el, era ca şi mort aici, în Raraku. îşi ascultă respiraţia crescândă.

O mie de paşi. Pe palme i se rupseră vezicule, înmuiându-i interiorul mănuşilor, făcând strânsoarele cuţitelor lungi alunecoase, nesigure. Acum trăgea în plămâni mari de aer nocturn, o senzaţie de arsură instalându-i în coapse şi gambe.

Au mai rămas două mii de paşi, în măsura în care putea judeca. Vuietul era aprig, iar foile de nisip se biciuiau în jurul lui din spate. Putea simţi în aer furia zeiţei.

Mii cinci sute rămase-

O linişte bruscă – de parcă ar fi intrat într-o peşteră – apoi se învârtea prin aer, conţinutul

rucsacului său desprins şi învârtindu-se de rămăşiţele mărunţite pe spate. Umplându-i urechile, ecourile unui sunet – un impact zguduitor – pe care nici măcar nu-l auzise. Apoi a lovit pământul şi s-a rostogolit, cuţitele zburându-i din mâini. Spatele şi umerii îi erau ude, acoperite cu sânge cald, armura cu lanţ sfărâmată de ghearele enkar'alului.

O lovitură batjocoritoare, pentru toate pagubele cauzate. Creatura i-ar fi putut smulge mai uşor capul.

Şi acum o voce familiară i-a pătruns în craniu: „ Da, aş fi putut să te ucid pe loc, dar asta mă mulţumeşte mai mult. Fugi, muritorule, spre zidul acela salvator de nisip.

— Te-am eliberat, mârâi Kalam, scuipând sânge şi mizerie. – Şi aceasta este recunoştinţa ta?

' Ai livrat durere. Inacceptabil. Nu sunt unul care să simtă durere. Eu doar il livrez.'

— Ei bine, spuse asasinul în timp ce se ridică încet în mâini şi în genunchi, mă mângâie să ştiu în aceste, ultimele mele clipe, că nu vei trăi mult în

această lume nouă cu această atitudine. Te voi aştepta de cealaltă parte a porţii lui Hood, Demon.

Gheare enorme s-au pocnit în jurul lui, vârfurile lor trecând prin lanţ – unul în partea inferioară a spatelui, alte trei în abdomen – şi a fost ridicat de la sol.

Apoi aruncat încă o dată prin aer. De data aceasta a coborât de la o distanţă de cel puţin trei ori înălţimea lui, iar când a lovit întunericul i-a explodat în minte.

Şi-a revenit conştiinţa şi el s-a trezit întins pe tigaia crăpată, pământul chiar sub el noroios de propriul său sânge. Stelele înotau sălbatic deasupra capului, iar el nu se putea mişca. O reverberaţie profundă zgomotătoare a răsunat în spatele craniului său, ieşind din coloana vertebrală.

' Ah, trezeşte-te încă o dată. Bun. Să reluăm acest joc? '

— Cum vrei, Demon. Din păcate, nu mai sunt o jucărie. Mi-ai rupt spatele.

' Eroarea ta a fost de a ateriza cu capul înainte, muritore.'

'Scuzele mele.' Dar

amorţeala se stingea – simţea o senzaţie de furnicături, răspândindu-se prin membre. – Coboară şi termină, Demon.

A simţit pământul tremurând când enkar'alul se aşeză pe pământ undeva în stânga lui. Paşi grei şi bătători în timp ce creatura se apropia.

— *mi numele tău, muritor. Este cel puţin ce pot face, să ştiu numele primei mele ucideri după atâtea mii de ani.*

— Kalam Mekhar.

' Şi ce fel de creatură eşti? Semeni cu Imass ...

— Ah, deci ai fost închis cu mult înaintea celor fără nume, atunci.

— *Nu ştiu nimic despre cei fără nume, Kalam Mekhar . Putea simţi acum enkar'al-ul lângă el, o prezenţă masivă, care se profilează, deşi asasinul îşi ţinea ochii închişi. Apoi a simţit răsuflarea carnivorului său coborând asupra lui şi a ştiut că fălcile reptilei se deschideau larg.*

Kalam s-a rostogolit şi a băgat pumnul drept în gâtul creaturii.

Apoi a eliberat pumnul de nisip îmbibat de sânge, pietriş şi pietre pe care le ţinuse.

Şi a înfipt pumnalul din cealaltă mână adânc între oasele pieptului.

Capul uriaş s-a smucit pe spate, iar asasinul s-a rostogolit în direcţia opusă, apoi şi-a revenit pe picioare. Mişcarea îi luă toate senzaţiile din picioare şi se prăbuşi încă o dată la pământ, dar în interval văzuse unul dintre cuţitele lui lungi, culcat în pământ, la vreo cincisprezece paşi distanţă.

Enkar'alul se batea acum, sufocându-se, ghearele smulgând pământul albit în panica lui frenetică.

Senzaţia i-a revenit în picioare, iar Kalam a început să se târască pe pământul uscat. Spre cuţitul lung. *Lama şarpelui, cred. Cât de potrivit.*

Totul se cutremură şi asasinul se răsuci pentru a vedea că creatura sărise, aterizând cu picioarele întinse chiar în spatele lui – unde fusese cu o clipă în urmă. Sângele plângea din ochii săi reci, care sclipeau în semn de recunoaştere – înainte ca panica să-i copleşească din nou. Sânge şi spumă mărunţişă ieşiră dintre fălcile zimţate.

A reluat să se târască

înainte şi, în sfârşit, a reuşit să-şi ridice picioarele şi să reuşească să se târască.

Apoi cuţitul era în mâna lui dreaptă. Kalam se întoarse încet, cu capul înotând, şi începu să se târască înapoi. – Am ceva pentru tine, gâfâi el. – Un vechi prieten, vino să salut.

Enkar'alul s-a zvârlit şi a aterizat puternic pe o parte, rupând oasele uneia dintre aripi în acest proces. Lovitură de coadă, picioare care lovesc, ghearele care se deschid şi se închid cu spasme, capul lovindu-se în mod repetat de pământ.

— Aminteşte-ţi numele meu, Demon, continuă Kalam, târându-se până la capul fiarei. îşi trase genunchii sub el, apoi ridică cuţitul cu ambele mâini. Punctul a plutit peste gâtul zvârcolit, s-a ridicat şi a coborât până în timp cu mişcarea lui. – Kalam Mekhar... cel care ţi-a rămas în gât. A împins cuţitul în jos, lovind cu pumnul prin pielea groasă de pietricele şi sângele unei jugulare tăiate a stropit în exterior.

Kalam se dădu înapoi, abia la timp pentru a evita fântâna mortală şi căzu într-un alt rol.

De trei ori, pentru a

termina în sfârşit pe spate încă o dată. Paralizia fură din nou prin el.

Se uită în sus la stelele care se învârteau... până când întunericul le devoră.

în vechea fortăreaţă care funcţionase cândva ca mănăstire pentru Cei Fără Nume, dar era veche chiar şi atunci – creatorii ei uitaţi de mult – era doar întuneric. La nivelul cel mai de jos era o singură cameră, cu podeaua ruptă deasupra unui râu subteran.

În adâncurile de gheaţă, înlănţuit de vrăjitoria bătrânului de roca de bază, zăcea un războinic masiv, blindat, Thelomen Toblakai, curat de sânge, care cunoştea blestemul posesiunii demonice, o posesie care şi-a devorat propriul sentiment de a fi nobil războinic. încetase să mai existe cu mult, cu mult timp în urmă.

Cu toate acestea, corpul se zvârcoli în lanţurile sale magice. Demonul a dispărut, a fugit cu revărsarea sângelui care nu ar fi trebuit să existe niciodată, dată fiind starea de degradare a creaturii, totuşi existase, iar râul o măturase spre libertate. Spre o gaură îndepărtată, unde un taur

enkar'al – o fiară în floarea sa – se ghemuise să bea.

Enkar'alul fusese singur de ceva vreme – nici măcar stropii altora de acest fel nu puteau fi găsit nicăieri în apropiere. Deşi nu simţise trecerea timpului, decenii trecuseră de fapt de când şi-a întâlnit ultima dată tipul său. Într-adevăr, fusese sortit – dat un curs normal al vieţii – să nu se mai împerecheze niciodată. Odată cu moartea sa, dispariţia enkar'alului oriunde la est de Jhag Odhan ar fi fost completă.

însă acum sufletul îi făcea furie într-un corp ciudat, gelid – fără aripi, fără inimi care tunet, fără parfum încărcat de pradă de extras din aerul nopţii al deşertului. Ceva a oprit-o, iar închisoarea se dovedea o cale rapidă către nebunia fără minte.

Mult mai sus, cetatea era tăcută şi întunecată. Aerul rămase din nou nemişcat, împiedicând suspinele slabe de la curenţii care curgeau din camerele exterioare.

Furie şi teroare. Fără răspuns, decât prin promisiunea eternităţii.

Sau aşa ar fi rămas.

Dacă Tronurile Fiarei ar

fi rămas neocupate.

Dacă zeii lup treziţi nu ar fi cunoscut o nevoie urgentă... de un campion.

Prezenţa lor a pătruns în sufletul creaturii, a calmat-o cu viziuni ale unei lumi în care existau enkar'al pe cerul noroios, unde masculii de tauri îşi blocau fălcile în căldura acerbă a sezonului de reproducere, femelele înclinând în cercuri mult deasupra. Viziuni care au adus pace sufletului prins în capcană – deşi odată cu ea a venit şi o întristare profundă, pentru că trupul care îl îmbrăca acum era... *greşit*.

Un timp de serviciu, atunci. Recompensa – să se alăture rudelor săi pe cerul altui tărâm.

Fiarele nu erau străine de speranţă şi nici nu erau străine de lucruri precum recompense.

în plus, acest campion avea să guste sânge... şi în curând.

Deocamdată, totuşi, a existat o şaviţă de legături vrăjitoare de desfăcut...

Membre înţepenite ca moartea. Dar inima a muncit.

O umbră alunecând peste chipul lui Kalam îl trezi. A deschis ochii.

Faţa încreţită a unui bătrân plutea deasupra lui, înotând în spatele valurilor de căldură. Daî Honese, fără păr, cu urechi proeminente, cu expresia încruntă. 'Te cautam!' a acuzat, la Malazan. 'Unde ai fost? Ce faci întins aici? Nu ştii că e *cald* ?

Kalam închise din nou ochii. 'Mă cauţi?' A scuturat din cap. – Nimeni nu mă caută, continuă el, forţându-şi ochii să deschidă încă o dată, în ciuda strălucirii care se ridica din pământ în jurul celor doi bărbaţi. – Ei bine, nu mai mult, adică...

'Idiot. ^Nebun de căldură. Prost, dar poate ar trebui să cânt, chiar să încurajez? îl va înşela asta? Probabil. O schimbare de tactică, da. Tu! Ai ucis acest enkar'al? Impresionant! Minunat! Dar miroase. Nimic mai rău decât un enkar'al putrezit, cu excepţia faptului că te-ai greşit. Din fericire pentru tine, prietenul tău care urinează m-a găsit, apoi m-a condus aici. Oh, şi este marcat şi enkar'al-ul, ce duhoare! Pielea sfârâitoare! Oricum, te va purta. Da, înapoi la locuinţa mea bântuită...

— Pe numele lui

Hood, cine eşti? întrebă Kalam, luptându-se să se ridice.

Deşi paralizia dispăruse, avea crustă de sânge uscat, rănile înţepate ardeau ca cărbunii, fiecare os simţindu-i casant.

'Pe mine? Voi nu ştiţi? Nu recunoaşteţi însăşi faimositatea care emană din mine? Famositate? Trebuie să existe un astfel de cuvânt. L-am folosit! Faptul de a fi celebru. Desigur. Cel mai devotat servitor al Umbrei! Cel mai mare protopop Iskaral Pust! Doamne pentru bhok'arala, nenorocirea păianjenilor, Maestru înşelător al tuturor Soletaken-ului şi D'ivers-ului lumii! Şi acum, salvatorul tău! Cu condiţia să ai ceva pentru mine, adică ceva de livrat. Un fluier de os? O geantă mică, probabil? Dăruit ţie într-un tărâm întunecat, de un zeu şi mai umbră? O geantă, prostule, plină cu diamante întunecate?

— Tu esti acela, nu-i aşa? Kalam gemu. – Zeii ne ajută. Da, am diamantele... încercă să se ridice, întinzându-şi mâna spre punga bătută sub centură, şi zări o clipă demonul azalan, care curgea printre umbre

în spatele preotului, până când uitarea îl găsi.

Când s-a trezit din nou, stătea întins pe o platformă de piatră ridicată, care semăna în mod suspect cu un altar. Lămpile cu ulei pâlpâiau de pe pervazurile de pe pereţi. Camera era mică, aerul acre.

Fuseseră aplicate unguente vindecătoare – şi probabil şi vrăjitorie – lăsându-l să se simtă revigorat, desi articulaţiile îi rămâneau înţepenite, de parcă nu s-ar fi mişcat de ceva vreme. îmbrăcămintea îi fusese îndepărtată, o pătură subţire înţepenită de murdărie întinsă peste el. îl durea gâtul de o sete furioasă.

Asasinul s-a ridicat încet, uitându-se la bătăturile purpurie în care ghearele lui enkar'al se aruncaseră, apoi aproape că a sărit la un zgomot zgomotos pe podea – un bhok'aral, aruncând o singură privire, absurd de vinovată, peste un umăr nodur o o clipă înainte de a ieşi prin prag.

Un ulcior cu apă prăfuit şi o ceaşcă de lut zăceau pe un covor de trestie pe podeaua de piatră. Aruncând pătura deoparte,

Kalam se îndreptă spre ea.

O floare de umbre într-un colţ al camerei i-a atras atenţia în timp ce turna o ceaşcă, aşa că nu a fost surprins' să-l vadă pe Iskaral Pust stând acolo când umbrele se stingeau.

Preotul era cocoşat, privind nervos la prag, apoi se îndrepta în vârful picioarelor spre asasin. – Acum totul mai bine, da?

— Este nevoie să şopteşti? întrebă Kalam.

Bărbatul tresări. 'Linişte! Soţia mea!'

'Ea doarme?'

Faţa mică a lui Iskaral Pust era atât de asemănătoare cu cea a unui bhok'aral, încât asasinul se întreba de liniile de sânge ale bărbatului – nu, *Kalam, nu fi ridicol* – „Doarme? a pufnit preotul. 'Ea *nu* doarme niciodată! Nu, prostule, ea *vânează*!'

— Vânătoare? Ce vânează ea?

'Nu ce. OMS. Ea mă vânează, desigur. Ochii îi străluceau în timp ce se uita la Kalam. – Dar m-a găsit? Nu! Nu ne-am văzut de luni de zile! Hee Hee!' îşi înălţa capul mai aproape. – Este o căsnicie perfectă. Niciodată nu am fost mai fericit. Ar trebui să încerci.'

Kalam îşi turnă încă o ceaşcă. – Trebuie să mănânc... Dar Iskaral Pust dispăruse. S-a uitat în jur, uluit.

Pe coridor din afară se apropiară de picioarele sandale, apoi o bătrână cu părul sălbatic sări înăuntru prin prag. Dai Honese – deloc surprinzător. Era acoperită de pânze de păianjen. Se uită cu privirea. 'Unde este el? A fost aici, nu- i aşa? îl simt mirosul! Nenorocitul a fost aici!

Kalam ridică din umeri. – Uite, mi-e foame...

— Arăt apetisant? se răsti ea. O privire rapidă şi apreciativă către Kalam. – Aminteşte-ţi! Ea a început să cerceteze camera mică, adulmecând în colţuri, ghemuindu-se pentru a privi în ulcior. – Cunosc fiecare cameră, fiecare ascunzătoare, mormăi ea, clătinând din cap. 'De ce nu? Când am virat, am fost peste tot...

— Eşti un Soletaken? Ah, păianjeni...

— O, nu eşti un deştept şi lung!

— De ce să nu virezi din nou? Atunci ai putea căuta...

'Dacă aş vira, *eu aş* fi cel vânat! O, nu, bătrâna

Mogora nu e proastă, n-o să cadă de asta! îl voi găsi! Te uiţi!' Ea a fugit din cameră. Kalam oftă. Cu noroc, şederea lui cu aceşti doi ar fi una scurtă.

Vocea lui Iskaral Pust îi şopti la ureche. 'A fost cât pe ce!'

Pometţii şi creasta orbitală au fost ambele spulberate, piesele care au rămas ţinute pe loc de fâşii de tendon şi muşchi ofilit. Dacă Onrack ar fi posedat ceva mai mult decât o pepiţă micşorată şi mumificată pentru un ochi, ar fi fost smulsă de scimitarul de fildeş al lui Tiste Liosan.

Nu a existat, desigur, niciun efect asupra vederii sale, pentru că simţurile lui existau în focul fantomatic al Ritualului Tellann – aura nevăzută plutind în jurul corpului său stricat, arzând de amintiri de plenitudine, de vigoare. Chiar şi aşa, tăierea braţului său stâng a creat un sentiment ciudat, stânjenitor de conflict, ca şi cum rana ar fi sângerat atât în lumea formei rituale de fantomă, cât şi în lumea fizică. O scurgere de putere, de sine, lăsându-l pe războinicul T'lan Imass cu gânduri vag confuze, o stare de rău de efemeră...

subţire .

Stătea nemişcat, privindu-şi rudele pregătindu-se pentru ritual. Era în afara lor, acum, nemaiputând să-şi unească spiritul cu al lor. Din acest fapt tulburător a apărut, în mintea lui Onrack, o schimbare ciudată de perspectivă. Acum le vedea doar fizicul – formele-fantomă erau invizibile vederii lui.

Cadavre ofilite. îngrozitor. Lipsit de maiestate, o batjocură de tot ce a fost cândva nobil . Datoria şi curajul fuseseră animate şi asta era tot ce erau T'lan Imass şi fuseseră de sute de mii de ani. Cu toate acestea, fără alegere, virtuţi precum datoria şi curajul au fost transformate în cuvinte goale, fără valoare. Fără mortalitate, plutind ca o sabie nevăzută deasupra capului, sensul nu avea nicio relevanţă, indiferent de natura sau chiar de motivaţia din spatele unui act. Orice act.

Onrack credea că în sfârşit vedea, când îşi fixă privirea asupra rudei lui de altădată, ceea ce vedeau toţi cei care nu erau T'lan Imass, când priveau aceşti războinici îngrozitori,

strigoi.

Un trecut dispărut care refuză să cadă în praf. Amintiri brutale de rectitudine şi intransigenţă, de un jurământ ridicat la nebunie.

Şi aşa am fost văzut. Poate cum sunt încă văzut. De Trull Sengar. Prin aceste Tiste Liosan. Prin urmare. Cum, atunci, să mă simt? Ce ar trebui să simt? Şi când au contat sentimentele ultima dată?

Trull Sengar vorbi lângă el. – Dacă ai fi altcineva, m-aş risca să te citesc ca fiind atent, Onrack. Stătea pe un perete jos, cu cutia de muniţii Moranth la picioarele lui.

Tiste Lioşan a aşezat o tabără în apropiere, o linie de pichetă întinsă şi bastionuri de dărâmături construite, la trei paşi între fiecare cort de o persoana, cai într-un coard de frânghie trasat – în total, precizia şi sârguinţa aproape de obsesiv.

— Dimpotrivă, continuă Trull după o clipă, cu ochii aţintiţi asupra lui Liosan, poate că cei tăi sunt într-adevăr mari gânditori. Rezolvatori ai fiecărui mister vast. Posesorii tuturor răspunsurilor

corecte... dacă aş putea pune întrebările potrivite. Oricât de recunoscător sunt pentru compania ta, Onrack, recunosc că te găsesc enorm de frustrant.

— Frustrant. Da. Noi suntem.'

— Şi tovarăşii tăi intenţionează să demonteze ceea ce a mai rămas din tine odată ce ne întoarcem pe tărâmul nostru natal. Dacă aş fi în locul tău, aş alerga spre orizont chiar acum.

— Fugi? Onrack se gândi la idee, apoi dădu din cap. – Da, asta au făcut renegaţii – cei pe care îi vânăm. Şi da, acum îi înţeleg.

„Au făcut mai mult decât pur şi simplu să fugă”, a spus Trull. – Au găsit pe cineva sau pe altcineva căruia să-i slujească, să-i mărturisească loialitatea... în timp ce în acest moment, cel puţin, această opţiune nu îţi este disponibilă. Dacă, desigur, nu-i alegi pe acei Liosan.

'Sau tu.'

Trull îi aruncă o privire uluit, apoi zâmbi. 'Amuzant.'

— Desigur, a adăugat Onrack, Monok Ochem ar considera un astfel de lucru drept o crimă, care nu se

deosebeşte de cea care a fost comisă de renegaţi.

T'lan Imass aproape că îşi terminaseră pregătirile. Tornătorul de oase înscrisese un cerc, de douăzeci de paşi, în noroiul uscat cu o coastă de bhederin ascuţită, apoi avea seminţe împrăştiate şi nori de spori de praf în interiorul inelului. Ibra Gholan şi cei doi războinici ai săi ridicaseră echivalentul unei pietre de observare – o bucată alungită de cărămizi ars cu mortar de pe un zid prăbuşit de clădire – la o duzină de paşi în afara cercului şi făceau ajustări constante sub jocul confuz al luminii de la cei doi sori. , sub instrucţiunile lui Monok Ochem.

— Nu va fi uşor, observă Trull, privindu-l pe T'lan Imass mişcând piatra verticală, aşa că presupun că mă pot aştepta să-mi păstrez sângele pentru o vreme mai mult.

Onrack îşi înclină încet capul deformat pentru a studia Tiste Edur. – Tu eşti cel care ar trebui să fugi, Trull Sengar.

— Bonecaster-ul tău a explicat că au nevoie doar de o picătură sau două.

Bonecasterul meu ...Nu

mai. – Adevărat, dacă totul merge bine.

— De ce nu ar trebui?

— Tiste Liosan. Kurald Thyrllan – acesta este numele pe care i-au dat warren-ul lor. Senescalul Jorrude nu este un vrăjitor. El este un preot războinic.

Trull se încruntă. – La fel este şi pentru Tiste Edur, pentru oamenii mei, Onrack...

— Şi, ca atare, seneshalul trebuie să îngenuncheze în faţa puterii sale. în timp ce un vrăjitor comandă puterea. Abordarea ta este grea, Trull Sengar. Presupuneţi că un spirit benign vă oferă această putere. Dacă acel spirit este uzurpat, s-ar putea să nu-l ştii. Şi apoi, devii o victimă, un instrument, manipulat pentru a servi unor scopuri necunoscute.

Onrack a tăcut şi l-a privit pe Tiste Edur... în timp ce o paloare mortală fura viaţa din ochii lui Trull, în timp ce expresia devenea una de revelaţie îngrozită. *Aşa că răspund la o întrebare pe care încă nu o puneai. Din păcate, asta nu mă face atotştiutor .* „Duhul care îi acordă seneshalului

puterea sa poate fi corupt. Nu există nicio modalitate de a şti... până nu este dezlănţuit. Şi chiar şi atunci, spiritele maligne sunt foarte pricepute să se ascundă. Cel pe nume Osseric este... pierdut. Osric, aşa cum îl cunosc oamenii. Nu, nu cunosc sursa cunoştinţelor lui Monok Ochem în această chestiune. Astfel, mâna din spatele puterii seneshalului *nu este probabil* Osseric, ci o altă entitate, ascunsă în spatele înfăţişării şi a numelui lui Osseric. Totuşi, aceşti Tiste Liosan procedează pe nesimţite.

Era clar că Trull Sengar era, pentru moment, incapabil să comenteze sau să pună întrebări, aşa că Onrack a continuat pur şi simplu – întrebându-se de stingerea bruscă â propriei sale reticenţe – „Seneshalul a vorbit despre propria lor vânătoare. în urmărirea infractorilor care au trecut prin lăcaşul lor de foc. Dar aceşti infractori nu sunt renegaţii pe care îi vânăm. Kurald Thyrllan nu este un lupta sigilat. într-adevăr, se află aproape de propriul nostru Tellann – pentru că Tellann trage din el. Focul este viaţă şi viaţa este foc.

Focul este războiul împotriva frigului, ucigaşul de gheaţă. Este mântuirea noastră. Bonecasters l-au folosit pe Kurald Thyrllan. Probabil ca au si alţii. Nu s-a luat niciodată în considerare faptul că astfel de incursiuni ar trebui să dovedească un motiv de duşmănie în rândul liosanilor. Căci părea că nu *există Tiste Liosan .*

— Monok Ochem se gândeşte la asta, acum. Nu poate să nu ia în considerare acest lucru. De unde sunt aceste Liosan? Cât de îndepărtată – cât de îndepărtată – casa lor? De ce sunt acum treziţi la resentimente? Ce caută acum cel ascuns în spatele înfăţişării lui Osseric? Unde-'

'Stop! Te rog, Onrack, opreşte-te! Trebuie să mă gândesc... Am nevoie... Trull se ridică brusc, aruncând un gest dispreţuitor către T'lan Imass, apoi plecă cu paşi mari.

— Cred, spuse liniştit Onrack în timp ce se uita la Tiste Edur, că voi reveni la reticenţă.

O bucată mică de cărămidă cu mortar fusese acum poziţionată în centrul inelului; vârful său era

inscripţionat cu tăieturi şi caneluri de către turnător de os, iar Onrack şi-a dat seama că Monok Ochem discernuse deja modelele cereşti ale celor doi sori şi numeroasele luni care se învârteau deasupra capului.

Culorile s-au jucat constant peste acest peisaj în nuanţe de sânge moroce, ocazional copleşite de un albastru profund care a acoperit totul într-o strălucire rece, aproape metalică. în momentul de faţă domina magenta, un ton strident ca de conflagraţie reflectată. Cu toate acestea, aerul a rămas nemişcat şi umed, veşnic gânditor.

O lume caldă în umbră. Câinii pe care Onrack îi eliberase din neatenţie din închisorile lor de piatră aruncaseră zeci de ei. Războinicul bătut se întrebă unde plecaseră cele două fiare. Era destul de sigur că ei nu se mai aflau în acest tărâm, în acest loc cunoscut sub numele de Nascent.

Umbra şi spiritul s-au reunit... fiarele posedaseră ceva... neobişnuit. De parcă fiecare ar fi formată din două puteri distincte, două aspecte legate între ele. Onrack îi dezlănţuise acei câini, dar, la o a doua

analiză, poate că nu i-a eliberat. *Umbra din întuneric. Ceea ce este aruncat... din ceea ce l-a aruncat .* Războinicul îşi coborî privirea pentru a-şi studia propriile umbre multiple. A existat tensiune între el şi ei? În mod clar, a existat o legătură. Dar el era stăpânul, iar ei sclavii lui.

Sau aşa părea... rudele mele tăcute. Tu precede. Tu urmezi. Te străduieşti pe flancurile mele. Strângeţi-vă sub mine. Lumea ta îşi găseşte forma din oasele şi carnea mea. Cu toate acestea, lăţimea şi lungimea voastră aparţin Luminii. Sunteţi puntea dintre lumi, dar nu puteţi fi plimbat. Fără substanţă, atunci. Doar percepţia.

— Onrack, eşti închis pentru noi.

Şi-a ridicat privirea. Monok Ochem stătea în faţa lui. – Da, Bonecaster. Sunt închis pentru tine. Te îndoieşti de mine?

— Ţi-aş cunoaşte gândurile.

— Sunt... nesubstanţiale.

Monok Ochem îşi înclină capul. 'Cu toate acestea.'

Onrack rămase tăcut o clipă lungă. – Bonecaster.

Rămân legat de calea ta.

— Cu toate acestea, eşti despărţit.

— Rudele renegate trebuie găsite. Ele sunt... umbrele noastre. Acum stau între tine şi ei şi aşa te pot ghida. Acum ştiu unde să caut, semnele să caut. Distruge-mă şi vei pierde un avantaj în vânătoarea ta.

— Te negociezi pentru... persistenţă?

— Da, Bonecaster.

— Spune-ne, atunci, calea pe care au luat-o renegaţii.

— Voi... când va deveni relevant.

'Acum.'

'Nu.'

Monok Ochem se uită în jos la războinic, apoi se îndepărtă şi se întoarse în cerc.

Tellann comanda acel loc acum. Din noroi izbucniseră flori de tundră, împreună cu lichen şi muşchi. Muştele negre roiau la înălţimea gleznelor. La o duzină de paşi mai departe stăteau cei patru Tis te Liosan, cu armura lor emailată strălucind în strania lumină magenta.

Trull Sengar îl privea dintr-o poziţie aflată la cincisprezece paşi în stânga lui Onrack, cu braţele strâns

încrucişate în jurul lui, cu o expresie bântuită pe chipul lui slab.

Monok Ochem se apropie de seneshal. – Suntem gata, Liosan.

Jorrude dădu din cap. – Atunci îmi voi începe rugăciunile, preot strigoi. Şi vor exista dovezi că Maestrul nostru, Osric, este departe de a fi pierdut pentru noi. îi vei cunoaşte puterea.

Bonecasterul nu a spus nimic.

— Şi când, a întrebat Trull, să încep să pulveresc sânge? Care dintre voi are plăcerea să mă rănească?

— Alegerea este a ta, răspunse Monok Ochem.

'Bun. Jiu aleg Onrack – el este singurul aici în care sunt pregătit să am încredere. îmi cer scuze celor dintre voi care s-ar putea supăra din cauza asta.

— Acea sarcină ar trebui să fie a mea, spuse senescalul Jorrude. „Sângele se află în inima puterii lui Osric...”

Onrack a observat singurul uşor tresărire din partea turnătorului de os, iar războinicul dădu din cap pentru sine. Multe răspunsuri cu acele cuvinte.

– Şi într-adevăr, continuă Jorrude, va trebui să vărs şi eu unele din ale mele.

Dar Trull Sengar clătină din cap. 'Nu. Onrack... sau nimeni. Şi apoi şi-a desfăşurat braţele, dezvăluind câte o minge de lut în fiecare mână.

Se auzi un pufnit din partea lui Jorrude, iar liosanul pe nume Enias mârâi: „Dă-mi voie să-l ucid, Seneschal. Mă voi asigura că sângele Edur nu va lipsi.

„Faceţi aşa şi vă garantez aceeaşi lipsă”, a răspuns Trull, „în ceea ce priveşte sângele lui Liosan. Bonecaster, recunoşti aceste muniţii?

„Sunt cunoscuţi de malazani ca înjurători”, a răspuns Ibra Gholan, liderul clanului. „Una va fi suficientă, având în vedere proximităţile noastre colective”.

TrulÎ zâmbi spre războinicul T'lan Imass. – Nici măcar pielea aceea de dhenrabi de pe umerii tăi nu te va ajuta prea mult, nu-i aşa?

— Adevărat, răspunse Ibra Gholan. „Deşi armura nu este complet ineficientă, o astfel de valoare se dovedeşte invariabil lipsă”.

Monok Ochem se întoarse către seneshal. „Sunt de acord cu stipulaţia”, a spus el. – începe-ţi rugăciunile, Liosan.

— Asemenea comenzi nu trebuie să le rosteşti, mârâi Jorrude. Se uită cu privirea la Trull. – Tu, Edur, ai multe de învăţat. Vom crea această poartă şi apoi va veni o socoteală.

Trull Sengar ridică din umeri. 'Cum doriţi.'

Ajustându-şi mantia pătată de sânge, seneshalul intră cu paşi mari în centrul cercului. Apoi se lăsă în genunchi, cu bărbia aşezată pe piept, închizând ochii strălucitori, argintii.

Blackflies formau un nor zumzet în jurul lui. Orice legătură a existat între Jorrude şi zeul său s-a dovedit atât puternică, cât şi rapidă. Focul de aur a pâlpâit în viaţă ici şi colo dincolo de circumferinţa cercului. Restul de trei Tiste Liosan s-au intors în propria tabara si au inceput sa faca bagajele.

Monok Ochem a intrat în cerc, urmat de cei doi membri ai clanului Haran Epal şi Olar Shayn. Liderul clanului l-a înfruntat pe

Onrack şi i-a spus: „Păzeşte-ţi tovarăşul aproape, dacă vrei să supravieţuiască. Aderă la această preocupare singulară, Onrack. Indiferent la ce ai putea fi martor.

— O voi face, răspunse Onrack. în multe chestiuni esenţiale, şi-a dat seama războinicul, nu avea nevoie de o legătură a sufletelor cu rudele lui... pentru a le cunoaşte mintea. Se îndreptă spre Trull Sengar. – Urmează-mă, îi spuse el. – Acum trebuie să intrăm în cerc.

Tiste Edur se încruntă, apoi dădu din cap. – Atunci, ia cutia de muniţii. Am mâinile pline.

Trull avea curele fixate la cutie. Onrack a luat-o apoi şi-a condus însoţitorul în cerc.

Cei trei liosani terminaseră de spart tabăra şi acum îşi înşeau caii albi.

Incendiile au continuat să pâlpâie în interiorul şi în afara existenţei la periferie, niciunul suficient de mare pentru a reprezenta o ameninţare. Dar Onrack putea simţi apropierea zeului Liosan. Sau cel puţin straturile cele mai exterioare ale deghizării sale. Prevăzut, neîncrezător

– nu în seneshal, desigur – dar pentru ca acest lucru să funcţioneze, spiritul ascuns ar trebui să ajungă chiar la marginea acestui tărâm.

Şi când Jorrude şi-a oferit propriul sânge, puntea de putere dintre el şi zeul său vâ fi completă.

Zgomotul copitelor de cai anunţa sosirea celorlalţi trei liosani, cei patru monturi în remorca.

Onrack scoase de sub blănuri putrede un mic cuţit obsidian în formă de semilună, cu o singură tăiş pe linia curbată spre interior, şi i-l întinse lui Trull. – Când vă dau astfel de instrucţiuni, Trull Sengar, tăiaţi-vă. Câteva picături vor fi suficiente.

Tiste Edur se încruntă. 'Am crezut că eşti-'

„Nu aş fi distras, în momentul traversării”.

— Distras?

Tiu spune nimic. Fii atent la tine.

încruntându-se adânc, Trull s-a ghemuit ca să-i aducă pe cei doi împuşcători în cutie, a mai pus capacul încă o dată şi a pus maşina peste un umăr, apoi se îndreptă şi acceptă lama de piatră.

Flăcările creşteau acum, neîntrerupte imediat

dincolo de inelul înscris. Kurald Thyrllan, dar ascendentul care îl modela a rămas nevăzut. Onrack se întrebă de natura sa. Dacă aceste Liosan ar fi fost vreun indiciu, s-a găsit susţinere din puritate, de parcă aşa ceva ar fi fost chiar posibil. Intransigenţă. *Simplitate.*

Simplitatea sângelui, o şoaptă de detaliu a antichităţii, a originilor primordiale. Un spirit, deci, în faţa căruia s-au închinat cândva o mână de sălbatici. Au existat multe astfel de entităţi, cândva, născute din acea afirmare primitivă a sensului obiectului, înţeles modelat de simboluri şi semnificaţii, zgârieturi pe feţele de stâncă şi în adâncurile peşterilor.

Nu au lipsit... dar triburile s-au stins, au fost distruse, au fost devorate de vecini mai puternici. Limbajul secret al zgârieturilor, peşterile cu imaginile lor pictate care s-au însufleţit la bătăi de tobe – acele mai misterioase catedrale ale tunetului... toate pierdute, uitate. Şi odată cu dispariţia secretelor, la fel şi spiritele înseşi s-au diminuat, de obicei în uitare.

Că unii au zăbovit nu a fost surprinzător pentru Onrack. Chiar şi până la uzurparea credinţei unui nou trib. Ceea ce era nou pentru războinic, ridicându-se ca o sttângere în gâtul deshidratat, era sentimentul de... patos.

în numele purităţii, liosanii se închină zeului lor. în numele... nostalgiei, zeul se închină la ceea ce a fost şi nu se va mai întoarce niciodată.

Vărsarea de sânge a fost cel mai mortal dintre jocuri.

După cum este pe cale să se vadă.

Un strigăt aspru din partea seneshalului, iar flăcările s-au ridicat într-un zid din toate părţile, răvăşind cu o putere nestăpânită. Jorrude deschisese palma stângă. în cerc, s-a înălţat un vânt învolburat, încărcat cu mirosurile unui dezgheţ de primăvară într-un climat nordic.

Onrack se întoarse spre Trull. 'Acum.'

Tiste Edur tăie lama de obsidian peste marginea mâinii stângi, apoi se uită în jos, neîncrezător, la tăietura limpede, carnea bine despărţită, înspăimântător

de adâncă.

Sângele a apărut o clipă mai târziu, răsărind, rădăcini roşii năvălindu-se şi ramificandu-se pe antebraţul lui cu pielea cenuşie.

Poarta părea să se deschidă, înconjurând grupul din cerc. Din el se întindeau tuneluri în spirală, fiecare părând să ducă în eternitate. Un vuiet de haos pe flancuri, foc cenuşiu miasmic în spaţiile dintre portaluri. Onrack întinse mâna să- 1 prindă pe un Trull Sengar care se zguduie. Sângele îi ieşea din mâna stângă, de parcă întregul corp al lui Edur ar fi fost strâns de o presiune nevăzută, dar neînduplecată.

Onrack aruncă o privire peste el pentru a-l vedea pe Monok Ochem stând singur, cu capul înclinat pe spate, în timp ce vânturile lui Tellann biciuiau blana cu vârful argintiu în jurul capului său fără coif. Dincolo de bonecaster, o privire momentană a lui Ibra Gholan, Olar Shayn şi Haran Epal dispărând într-un tunel de foc.

însoţitorii seneshalului alergau acum spre corpul înclinat şi inconştient al

stăpânului lor.

Mulţumit de faptul că ceilalţi erau ocupaţi – temporar fără atenţie – Onrack l-a târât pe Trull până când trupurile lor au intrat în contact, T'lan Imass reuşind o îmbrăţişare cu un singur braţ. – Ţine-te de mine, a răpit el. – Trull Sengar, ţine-te de mine, dar eliberează-ţi mâna stângă.

Degetele strânse de mantia zdrenţuită a lui Onrack începură să se târască din ce în ce mai mult. T'lan Imass a renunţat la îmbrăţişarea cu un singur braţ şi şi-a rupt mâna pentru a se apropia de cea a lui Trull. Sângele muşcă ca un acid în carnea care uitase durerea. Onrack aproape că şi-a smuls strânsoarea în agonia bruscă şi copleşitoare, dar apoi şi-a strâns strânsoarea şi s-a aplecat aproape de Tiste Edur.' *Ascultă! Eu, Onrack, cândva din Logros, dar acum străin de Ritual, mărturisesc serviciul lui Trull Sengar de la Tiste Edur. Promit să-ţi apăr viaţa. Acest jurământ nu poate fi retras. Acum, conduce-ne de aici*!'

Mâinile lor încă blocate, pecetluite pentru moment de un flux de sânge

încetinit, Onrack l-a tras pe Trull de jur împrejur până s-au confruntat cu unul dintre tunelurile în spirală. Apoi s-au aruncat înainte.

Onrack văzu roata Bonecaster în faţa lor. Dar distanţa era prea mare, iar ritualul începuse deja să se destrame.

Apoi Monok Ochem a virat în forma lui Soletaken. O neclară, apoi o fiară uriaşă, uriaşă, a tunat în urmărire.

Onrack a căutat să-şi smulgă strânsoarea de pe Trull pentru a ajunge la sabia lui, pentru a-i bloca pe Soletaken şi astfel să-i asigure scăparea lui Trull – dar Edur se întoarse, văzuse şi nu voia să plece. în schimb, a tras, cu putere. Onrack se împletici înapoi.

Knuckles loviră în pământ – maimuţa care devenise Monok Ochem era, în ciuda faptului că era slăbită de moarte, enormă. Piele petetă cenuşie şi neagră, smocuri de păr negru cu vârf argintiu pe umerii largi şi pe ceafă, o faţa cu ochii înfundaţi şi ofilit, fălcile întinse largi pentru a scoate la iveală caninii, emiţând un vuiet adânc şi zgârietor.

Apoi Monok Ochem a

dispărut pur şi simplu. înghiţit de un val de haos.

Onrack s-a împiedicat de ceva, s-a prăbuşit pe un teren împodobit, pietrişul derapând sub el. Lângă el, în genunchi, era Trull Sengar.

Căderea le rupsese strânsoarea, iar Tiste Edur se uita în jos la mâna lui stângă – unde nu mai rămăsese decât o cicatrice subţire, albă.

Un singur soare a apus asupra lor, iar Onrack a ştiut că s-au întors în tărâmul său natal.

T'lan Imass se ridică încet în picioare. – Trebuie să părăsim acest loc, Trull Sengar. Rudele mele vor urmări. Poate că rămâne doar Monok Ochem, dar nu se va ceda.

Trull ridică capul. „Rămăşiţe? Ce vrei să spui? Unde s-au dus ceilalţi?

Onrack privi de sus la Tiste Edur. – Liosanii au întârziat să-şi dea seama, întoarcerea lui Tellann a reuşit să alunge toată conştientizarea de la seneshal. Erau complet nepregătiţi. Ibra Gholan, Olar Shayn şi Haran Epal au intrat în labelul lui Kurald Thyrllan.

'A intrat în? De ce?'

Onrack reuşi să ridice

din umeri unilateral. – S-au dus, Trull Sengar, să-l omoare pe zeul Liosan.

Puţin mai mult decât oase şi resturi de armură, ceea ce fusese cândva o armată zăcea în cenuşa groasă, cenuşie, înconjurând o groapă în pantă abruptă. Nu exista nicio modalitate de a spune dacă armata se confruntase spre exterior – apărând un fel de intrare subterană – sau spre interior, căutând să împiedice o scăpare.

Lostara Yil stătea până la glezne în cenuşa urmei. Privind-o pe Pearl mergând cu prudenţă printre oase, întinzându-se din când în când pentru a trage un obiect liber pentru o privire mai atentă. Gâtul îi era crud, ura ei faţă de Warrenul Imperial se adâncea cu fiecare clipă care trecea.

„Peisajul este neschimbat”, remarcase Pearl, „dar niciodată la fel. Am mers pe această cale înainte, chiar pe această cale. Atunci nu erau ruine. Şi nici un morman de oase sau o gaură în pământ.

Şi fără vânturi care să mute cenuşa.

Dar oasele şi alte obiecte mai mari au avut o

modalitate de a se ridica la suprafaţă, în cele din urmă. Sau aşa era adevărat în nisip – de ce ar trebui să fie cenuşa diferită? Cu toate acestea, unele dintre acele ruine erau masive. întinderi vaste de lespezi, nepătate, lipsite chiar de praf. Turnuri înalte, înclinate, ca cioturile putrezite ale colţilor. Un pod care nu întinde nimic, cu pietrele sale atât de precis aşezate încât un vârf de cuţit nu putea fi alunecat între ele.

Plecându-şi praful din mâinile înmănuşate, Pearl se ridică cu paşi mari. – într-adevăr, curios.

Lostara a tuşit, a scos spută gri. – Doar găseşte-ne o poartă şi scoate-ne de aici, râpă ea.

— Ah, ei bine, despre asta, draga mea, zeii ne zâmbesc. Am găsit o poartă şi este una vie.

Ea se încruntă la el, ştiind că el căuta întrebarea inevitabilă de la ea, dar nu avea chef să o pună.

— Vai, vă cunosc gândurile, continuă Pearl după o clipă, cu un rânjet rapid ironic. Arătă înapoi spre groapă. – Acolo jos… din păcate. Astfel, rămânem cu o alegere groaznică. Continuaţi şi riscaţi să vă

scuipi plămânii în căutarea unei porţi mai uşor de abordat. Sau faceţi pasul, parcă.

— îmi laşi alegerea?

'De ce nu? Acum, aştept. Care va fi?

Şi-a tras eşarfa peste gură şi nas încă o dată, şi-a strâns curelele rucsacului, apoi a plecat... spre groapă.

Pearl a căzut în pas. „Curaj şi prostie, distincţia se dovedeşte atât de des problematică...”

— Cu excepţia retrospecţiei. Lostara s-a eliberat cu piciorul de o cutie toracică care i-a stricat pasul, apoi a înjurat norii de cenuşă şi praf rezultaţi. – Cine erau aceşti soldaţi blestemaţi? Tu stii?'

— S-ar putea să am puteri extraordinare de observaţie şi o inteligenţă insondabilă, fetiţă, dar nu pot citi când nu se vede nimic. Cadavrele. Uman, din câte îmi dau seama. Singurul detaliu pe care îl pot oferi este că au dus această luptă până la genunchi în această cenuşă... adică...

— Că orice stăpânit pe acest tărâm sa întâmplat deja, intervin Lostara. „Adică, fie au supravieţuit evenimentului, fie au fost

intruşi... ca noi.

— Foarte posibil să iasă chiar de la poarta de care ne apropiem acum.

— Să încrucişăm lamele cu cine?

Pearl a ridicat din umeri. 'Nu am nici o idee. Dar am câteva teorii.

— Bineînţeles că da, se răsti ea. – Ca toţi bărbaţii, urăşti să spui că nu ştii şi să laşi aşa. Ai un răspuns la fiecare întrebare, iar dacă nu inventezi unul.

— O'acuzaţie scandaloasă, draga mea. Nu este o chestiune de a inventa răspunsuri, este mai degrabă un exerciţiu de presupunere. Este o diferenţa-'

— Asta spui tu, nu ceea ce trebuie să ascult. Tot timpul. Cuvinte fără sfârşit. Există măcar un om care crede că pot fi prea multe cuvinte?

— Nu ştiu, răspunse Pearl.

După o clipă, ea îi aruncă o privire, dar el privea atent înainte.

Au ajuns la marginea pantei şi s-au oprit, privind în jos. Coborârea avea să fie perfidă, oase amestecate, săbii zimţate de putrezire şi o adâncime necunoscută de cenuşă şi praf. Gaura de la

bază avea o diametru de vreo zece paşi, căscat negru.

— Sunt păianjeni în deşert, mormăi Lostara, care construiesc astfel de capcane.

— Puţin mai mic, cu siguranţă.

Se întinse în jos şi luă un os al coapsei, momentan surprinsă de greutatea lui, apoi îl aruncă în jos pe pantă. O bufnitură.

Apoi cenuşa strânsă sub cizme a dispărut. Şi au coborât, printre explozii de praf, cenuşă şi aşchii de oase. Un şuierat de papură – orb, sufocat – apoi cădeau printr-o ploaie uscată. Să aterizeze puternic pe încă o pantă care i-a prăbuşit într-o avalanşă hohotitoare, cu ecou.

A fost o coborâre prin oase cioplite şi bucăţi de fier şi părea fără sfârşit.

Lostara nu a putut să tragă respiraţia – se înecau în praf gros, alunecă şi se rostogoleau, scufundându-se şi izbucnind din nou. Jos, jos prin întuneric absolut. O coliziune bruscă, zguduitoare, cu ceva – posibil lemn – apoi o suprafaţă ofilit, şifonată, care părea plăcută, şi încă o dată.

încă o bătaie şi o răsturnare.

Apoi s-a rostogolit peste plăci, împinsă de un val de cenuşă şi detritus, ajungând în cele din urmă să se oprească zgomotos, plat pe spate, un flux de aer rece urcându-i pe partea stângă – unde a întins mâna, bâjbâind, apoi în jos., până unde ar fi trebuit să fie podeaua. Nimic. Stătea întinsă pe margine şi ceva îi spunea că, dacă ar fi făcut această ultimă coborâre, Hood singur ar fi sâlutat-o la încheierea ei.

Tuşind de puţin mai sus pe panta din dreapta ei. Un ghiont slab în timp ce oasele îngrămădite şi cenuşa de pe acea parte se mişcau.

Un alt astfel de ghiont, şi ea ar fi împinsă peste margine. Lostara şi-a dat capul spre stânga şi a scuipat, apoi a încercat să vorbească. Cuvântul a ieşit subţire şi răguşit. – Nu.

O altă tuse, apoi, „Nu ce?”

'Mutare.'

'Oh. Asta nu sună bine. Nu e bine, nu-i aşa?

'Nu e bine. încă un pervaz. încă o picătură... pe aceasta cred că pentru totdeauna.

— Folosirea

judicioasă a warren-ului meu pare potrivită în acest moment, nu crezi?

'Da.'

— O clipă, atunci. O sferă plictisitoare de lumină a apărut, suspendată deasupra lor, iluminarea ei luptându-se în norii învolburaţi de praf.

S-a apropiat mai mult – a devenit mai mare. Luminat.

Dezvăluind tot ce era deasupra lor.

Lostara nu spuse nimic. Pieptul ei se contractase de parcă nu ar fi vrut să mai respire. Inima ei a tunat. Lemn. O cruce în formă de X, înclinată peste ele, înaltă ca o clădire cu patru etaje. Sclipirea unor vârfuri enorme, cu sâmburi.

Şi bătut în cuie pe cruciform-

— un dragon.

Aripile întinse, întinse larg. Membrele posterioare înţepate. Lanţuri înfăşurate în jurul gâtului, ţinându-şi capul masiv în formă de pană în sus, de parcă s-ar fi uitat spre cer.

— la o mare de stele marcate ici şi colo cu vârtejuri de ceaţă strălucitoare.

— Nu e aici... şopti Pearl.

'Ce? E chiar deasupra...

'Nu. Ei bine, da. Dar... uită-te cu atenţie. Este închis într-o sferă. Un tărâm de buzunar, un tărâm în sine...

— Sau la intrare, sugeră ea. 'Sigila-'

— O poartă. Regina Viselor, cred că ai dreptate. Chiar şi aşa, puterea ei nu ajunge la noi... mulţumesc spiritelor şi zeilor şi demonilor şi ascendenţilor şi...

— De ce, Pearî?

— Pentru că, fetiţă, acel dragon este aspectat.

— Credeam că toţi sunt.

— Da. Mă tot întrerupi, Lostara Yil. Aspectat, spuneam. Dar nu la un labirin. zeilor! nu pot să înţeleg...

— La naiba, Pearl!

— Otataral.

'Ce?'

— Otataral. Aspectul ei este otataral, femeie! *Acesta este un dragon otataral*.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Lostara începu să se îndepărteze de margine, schimbând greutatea treptat, îngheţând la fiecare creştere a fluxului de praf care se strecoară sub ea.

întorcându-şi capul, o

distinge pe Pearl. îşi dezvăluise destul din labele sale pentru a se trage în sus, plutind uşor deasupra pantei. Privirea lui a rămas fixată asupra dragonului răstignit.

— Ajutor aici... mârâi Lostara.

El tresări, apoi se uită în jos la ea. 'Dreapta. Cele mai sincere scuze ale mele, fetiţă. Aici, îmi voi extinde warrenul...

Se simţea ridicată în aer.

— Nu te zbate, fată. Relaxează-te şi vei pluti lângă mine, apoi vei pivota în picioare.

Ea s-a forţat să crească nemişcat, dar rezultatul a fost unul de imobilitate rigidă.

Pearl chicoti. – îi lipseşte harul, dar va fi suficient.

După o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, ea era lângă el, plutind drept.

— încearcă să te relaxezi din nou, Lostara.

Ea se uită la el, dar el se uita încă o dată în sus. Fără tragere de inimă, ea îi urmă privirea.

— E încă în viaţă, ştii, şopti Pearl.

— Cine ar fi putut face asta?

„Oricine a fost, avem multe pentru care să-i mulţumim lui, ei... sau lor. Chestia asta devorează magia. Mănâncă lupte.

„Toate vechile legende ale dragonilor încep cu afirmaţia că ei sunt esenţa vrăjitoriei. Atunci cum ar putea să existe acest lucru?

„Natura caută întotdeauna un echilibru. Forţele luptă spre simetrie. Acest dragon răspunde oricărui alt dragon care a existat vreodată sau va exista vreodată.

Lostara tuşi şi scuipă încă o dată, apoi tremura. – Warrenul Imperial, Pearl. Ce a fost înainte de a fi... transformat în scrum?

El a aruncat o privire spre ea, cu ochii mijiţi. A ridicat din umeri şi a început să-şi spele praful de pe haine. „Nu văd nicio valoare în a zăbovi în acest loc îngrozitor...”

— Ai spus că aici era o poartă – sigur că nu *aia* ...

'Nu. Dincolo de acea margine. Bănuiesc că ultima dată când a fost folosit a fost de către oricine sau orice a bătut acest dragon în cuie pe cruce. în mod surprinzător, nu au sigilat poarta din spatele lor.

'Neglijent.'

— Mai degrabă un încrezător suprem, aş crede. Ne vom face coborârea puţin mai ordonată de data asta, ai de acord? Nu trebuie să te mişti, lasă-mi asta.

— în principiu, dispreţuiesc această sugestie, Pearl, dar ceea ce urăsc mai mult este că nu văd de ales. ’

— Nu te-ai săturat încă de oase goale, fetiţă? Un simplu zâmbet dulce ar fi fost suficient.

L-a fixat cu o privire de oţel.

Pearl oftă. – O încercare bună, fată. Vom lucra la asta.

în timp ce pluteau peste margine, Lostara ridică privirea pentru ultima oară, dar nu spre dragon, mai degrabă spre peisajul stelar de dincolo. – Ce crezi despre cerul acela de noapte, Pearl? Nu recunosc constelaţiile... şi nici nu am văzut vreodată acele vârtejuri strălucitoare pe niciun cer de noapte pe care l-am privit.

El a mormăit. – Ăsta-i un cer străin – cât se poate de străin. O gaură care duce în tărâmuri extraterestre, nenumărate lumi ciudate

pline cu creaturi de neimaginat...

— Chiar nu ştii, nu-i aşa?

— Desigur ca nu! se răsti el.

— Atunci de ce nu ai spus asta?

„A fost mai distractiv să faci conjecturi creativ, desigur. Cum poate un bărbat să fie obiectul interesului unei femei dacă el îşi mărturiseşte mereu ignoranţa?

— Vrei să fiu interesat de tine? De ce nu ai spus aşa? Acum mă voi agăţa de fiecare cuvânt al tău, desigur. Să mă uit şi eu cu adoraţie în ochii tăi?

El a aruncat spre ea o privire mohorâtă. – Bărbaţii chiar nu au nicio şansă, nu-i aşa?

— O îngâmfare tipică să fi gândit altfel, Pearl.

Cădeau uşor prin întuneric. A urmat globul vrăjitor de lumină, dar la o oarecare distanţă, pătat şi leşin în spatele prafului suspendat.

Lostara privi în jos, apoi îşi ridică capul şi închise ochii, luptându-se cu vertijul. Ea a întrebat printre dinţi: „Cât de mult ne scufundăm, crezi?”

'Nu ştiu.'

— Ai fi putut să dai un răspuns mai bun decât atât! Când el nu răspunse, ea se uită la el prin ochi tăiaţi. Părea pozitiv deprimat. 'Bine?' a cerut ea.

— Dacă acestea sunt adâncurile disperării, fetiţă, aproape am ajuns.

După cum sa dovedit, încă o sută de bătăi ale inimii au trecut înainte să ajungă la podeaua încărcată cu praf. Sfera de lumină a sosit la scurt timp mai târziu, luminând zona înconjurătoare.

Podeaua era stâncă solidă, neuniformă şi plină de încă mai multe oase. Nu se vedeau ziduri.

Magia care îi coborâse încet s-a risipit. Pearl făcu doi paşi, apoi făcu un gest şi, de parcă ar fi aruncat deoparte un curent invizibil, contururile sclipitoare ale unei porţi apăru în faţa lor. Gheara mormăi.

'Acum ce?' întrebă Lostara.

„Thyr. Sau, pentru a fi mai precis, Bătrânul Warren din care a derivat Thyr. Nu-mi amintesc numele. Kurald ceva. Tiste. Nu Edur, nu Andu, ci celălalt. Şi... adăugă el cu voce scăzută, ultimele lucruri care l-au

folosit au lăsat urme.

Lostara se uită în jos la prag. Oarecum ascuns, dar totuşi vizibil. *Dragonii*.

— Pot distinge cel puţin trei seturi, spuse ea după o clipă.

— Mai mult ca şase, poate mai mult. Acele două seturi – arătă el – au fost ultimii care au plecat. Nenorociţi mari. Ei bine, asta răspunde la întrebarea cine sau ce a fost capabil să-l supună pe Dragonul Otataral. Alţi dragoni, desigur. Chiar şi aşa, nu ar fi putut fi uşor.

„Thyr, ai spus. O putem folosi?

— O, îmi imaginez că da.

— Ei bine, ce mai aşteptăm?

El a ridicat din umeri. – Urmează-mă, atunci.

Rămânând aproape, ea căzu cu pas în spatele lui.

Au trecut cu paşi mari pe poartă.

Şi sa împiedicat într-un tărâm de foc de aur.

Furtuni sălbatice pe toate orizonturile, un cer furios, orbitor.

Stăteau pe un petic ars de cristale strălucitoare, trecerea trecută de căldură imensă luând pietrele cu muchii ascuţite cu

nenumărate culori. Alte astfel de petice erau vizibile ici şi colo.

Imediat înaintea lor se ridica un stâlp, în formă de piramidă alungită, ofilit şi copt, cu doar suprafaţa îndreptată spre ei îmbrăcată netedă. Pe ea fuseseră sculptate cuvinte într-o limbă necunoscută.

Aerul ardea în plămânii lui Lostarei, iar ea era udă de sudoare.

Dar a fost, pentru moment, supravieţuitor.

Pearl se apropie de stâlp.

— Trebuie să plecăm de aici! strigă Lostara.

Furtunile de foc erau asurzitoare, dar ea era sigură că a auzit-o şi a ales să o ignore.

Lostara tolera rar să fie ignorată. Ea a mers după el. 'Ascultă la mine!'

— Nume! Se întoarse spre ea. 'Numele! Cei care l-au închis pe Dragonul Otataral! Sunt toţi aici!

Un vuiet din ce în ce mai mare i-a atras atenţia şi se întoarse cu faţa la dreapta, pentru a vedea un zid de flăcări rostogolindu-se spre ei. 'Perla!'

Se uită, vizibil albită.

Făcu un pas înapoi, iar piciorul ia derapat de sub el, lăsându-l puternic pe spate. în gol, s-a întins sub el şi, când şi-a adus înapoi mâna înmănuşată, era pătată de sânge.

'Ai-'

'Nu!' Se căţăra în picioare – şi acum amândoi văzură dâra de sânge, tăind peste petice, dispărând în flăcările de pe cealaltă parte.

— Ceva are probleme! spuse Pearl.

— La fel şi noi dacă nu ne mişcăm!

Furtuna de foc a umplut acum jumătate din cer – căldura...

El o apucă de braţ şi s-au aruncat în jurul stâlpului...

— într-o caverna ’ strălucitoare. Acolo unde sângele stropise, curgea să picteze pereţii şi tavanul şi unde bucăţile sfărâmate ale unui războinic deshidratat zăceau aproape la picioarele lor.

Un T'lan Imass.

Lostara se uită la el. Blana de lup putrezită de culoarea deşertului, un topor cu două lame rupte, din silex maro-roşcat, ascuns aproape în întregime sub o baltă de sânge. Orice

ar fi atacat atacase. Pieptul războinicului era zdrobit. Ambele braţe fuseseră smulse de la umeri. Iar T'lan Imass fusese decapitat. O clipă de căutare a găsit capul, întins pe o parte.

— Pearl-hai să plecăm de aici.

El a dat din cap. Apoi a ezitat.

'Acum ce?'

— întrebarea ta preferată, mormăi el. Apoi s-a grăbit să ridice capul tăiat. S-a confruntat cu ea încă o dată. 'în regulă. Sa mergem.'

Peştera ciudată s-a înceţoşat, apoi a dispărut.

Şi stăteau pe un raft de stâncă albit de soare, cu vedere la un bazin pietros care cunoştea cândva un pârâu.

Pearl îi zâmbi. 'Acasă.' Ridică capul îngrozitor în faţa lui şi îi vorbi. – Ştiu că mă auzi, T'lan Imass. îţi voi găsi crocul unui copac pentru locul tău de odihnă final, cu condiţia să primesc nişte răspunsuri.

Răspunsul războinicului răsună ciudat, vocea groasă şi opritoare. – Ce vrei să ştii?

Pearl a zâmbit. 'Asa e mai bine. în primul rând, numele tău.

„Olar Shayn, de la Logros T'lan Imass. Din cíanul lui Ibra Gholan. Născut în anul şarpelui cu două capete...

— Olar Shayn. Pe numele lui Hood, ce făceai în acel warren? Pe cine încercai să omori?

— Nu am încercat; am reuşit. Rănile aduse au fost mortale. Va muri, iar rudele mele vor urmări să depună martori.

'Aceasta? Ce, mai exact?

— Un zeu fals. Nu ştiu mai mult decât atât. Mi s-a poruncit să-l ucid. Acum, găseşte-mi un loc demn de odihnă, muritorule.

'Eu voi. De îndată ce găsesc un copac.

Lostara şi-a şters transpiraţia de pe frunte, apoi s-a dus să se aşeze pe un bolovan. – Nu are nevoie de un copac, Pearl, spuse ea oftând. – Acest cornizor ar trebui să funcţioneze.

Gheara legănă capul tăiat astfel încât să fie îndreptat spre bazin şi spre vederea de dincolo. – Este destul de plăcut, Olar Shayn?

'Este. Spune-mi numele tău şi vei cunoaşte recunoştinţa mea veşnică.'

'Etern? Presupun că nici asta nu este o exagerare,

nu-i aşa? Ei bine, eu sunt Pearl, iar însoţitorul meu redutabil este Lostara Yil. Acum, hai să găsim un loc sigur pentru tiñe, nu?

— Bunătatea ta este neaşteptată, Pearl.

— întotdeauna este şi întotdeauna va fi, răspunse el, cercetând marginea.

Lostara se uită la însoţitorul ei, surprinsă de cât de bine se potriveau sentimentele ei cu cele ale lui T'lan Imass. – Pearl, ştii exact unde suntem?

El a ridicat din umeri. – Mai întâi, fetiţă. Aş aprecia dacă mi-aţi permite să savurez momentul meu milostiv. Ah! Iată locul, Olar Shayn!

Lostara închise ochii. De la cenuşă şi praf... la nisip. Cel puţin era acasă. Acum, tot ce a rămas a fost să găsesc urmele unei fete Malazan care a dispărut cu luni în urmă. – Nimic în asta, şopti ea.

— Ai spus ceva, fată?

Ea a deschis ochii şi l-a studiat acolo unde el stătea ghemuit cu pietre de ancorare în jurul capului tăiat al războinicului strigoi. – Nu ştii unde suntem,
nu?

El a zâmbit. – Crezi că acesta este un moment pentru nişte presupuneri creative?

Gânduri de crimă au trecut prin ea, nu pentru prima dată.

CAPITOLUL 13

Nu este neobişnuit să vezi labelele lui Meanas şi Rashan ca rudele cele mai apropiate. Totuşi, jocurile iluziei şi jocurile umbrelor nu sunt jocuri de lumină? La un moment dat, aşadar, noţiunea de distincţie între aceste warrens încetează să mai aibă sens. Meanas, Rashan şi Thyr. Doar cei mai fanatici dintre practicanţii dintre aceşti warrens ar obiecta la acest lucru. Aspectul pe care toţi trei îl împărtăşesc este ambivalenţa; jocurile lor jocurile ambiguităţii. Totul este înşelăciune, totul este înşelăciune. Printre ei, nimic-nimic-nu este aşa cum pare.

O analiză preliminară a Warrens

Konoralandas

Mii cinci sute de războinici din deşert se

adunaseră la marginea de sud a oraşului ruinat, cu caii lor albi fantomatici prin norii de praf de chihlimbar, strălucirea vestelor cu lanţ şi a cântărilor solzi fulgerând din când în când de sub telabe aurii. Cinci sute de monturi de rezervă i-au însoţit pe atacatori.

Korbolo Dom stătea lângă Sha'ik şi Ghost Hand’s pe o platformă acoperită de intemperii care fusese cândva fundaţia unui templu sau a unei clădiri publice, permiţându-le o vedere clară asupra războinicilor care se adună.

Renegatul Napan a privit, inexpresiv, cum Leoman of the Flails se îndrepta pentru un ultim cuvânt cu Alesul. El însuşi nu s-ar deranja cu vreo binecuvântare falsă, pentru că ar prefera mult ca Leoman să nu se mai întoarcă niciodată. Şi dacă trebuie, atunci nu în triumf în niciun caz. Şi, deşi faţa lui plină de cicatrici nu dezvăluia nimic, ştia bine că Leoman nu avea nicio iluzie cu privire la sentimentele lui Korbolo pentru el.

Erau aliaţi numai în măsura în care amândoi îl slujeau pe Sha'ik. Şi chiar şi asta era mult mai puţin

sigur decât ar fi putut părea în exterior. Nici Malazanul nu credea că Aleasa a fost înşelată cu privire la ciudă şi duşmănie care exista între generalii ei. Ignoranţa ei exista doar în planurile care se instalau încet, treptat, pentru a-şi atinge propria moarte. Korbolo era sigur.

Altfel, ar fi acţionat cu mult înainte de acum.

Leoman făcu frâu înaintea platformei. 'Unul ales! Am pornit acum şi, când ne întoarcem, vă vom spune despre armata Malazan. Dispoziţia lor. Rata lor de marş...

— Dar nu, spuse Sha'ik cu severitate, curajul lor. Fără angajamente, Leoman. Prima sângerare a armatei ei va fi aici. De mâna mea.

Cu gura apăsată într-o linie subţire, Leoman dădu din cap, apoi spuse: — Triburi vor fi făcut raiduri asupra lor, Aleasă. Probabil începe o ligă dincolo de zidurile Arenului. Vor fi deja sângeraţi...

„Nu pot să văd astfel de schimburi minore ca să facă o diferenţă în nici un caz”, a răspuns Sha'ik. – Acele

triburi îşi trimit războinici aici – sosesc zilnic. Forţele tale ar fi cele mai mari pe care ar trebui să le facă faţă – şi nu voi avea asta. Nu mai argumenta acest lucru, Leoman, altfel îţi interzic să părăseşti

Raraku!

— După cum spui, Alesul, a spus Leoman. Ochii lui albaştri surprinzătoare se fixară pe Mâinile Fantomei. – Dacă ai nevoie de ceva, bătrâne, caută Mathok.

Sprâncenele lui Korbolo se ridicară.

— Un lucru ciudat de spus, comentă Sha'ik. – La urma urmei, Ghost Hands se află sub protecţia *mea* .

— Numai cerinţe minore, desigur, spuse Leoman, care s-ar putea dovedi distragătoare, Aleas. La urma urmei, ai o armată de pregătit...

— O sarcină, interveni Korbolo, pe care Alesul mi-a încredinţat-o, Leoman.

Războinicul din deşert a zâmbit pur şi simplu. Apoi şi-a adunat frâiele. —

Fie ca Vârtejul să te păzească, Aleasă.

— Şi tu, Leoman.

Bărbatul s-a întors la

războinicii cai care îi aşteptau.

Fie ca oasele tale să devină albe şi uşoare ca pene, Leoman al Bielor . Korbolo se îndreptă spre Sha'ik. – El te va neasculta, Aleasă.

— Bineînţeles că o va face.

Napanul clipi, apoi privirea i se îngustă. – Atunci ar fi o nebunie să-i cedezi zidul de nisip.

Ea se îndreptă spre el, cu ochii întrebători. – Atunci ţi-e frică de armata Adjunctului? Nu mi-ai spus iar şi iar cât de superior ne-ai făcut forţele? în disciplină, în ferocitate? Aceasta nu este gazda Onearm cu care te vei confrunta. Este o masă zdruncinată de recruţi şi, chiar dacă ar fi cunoscut întărirea într-o implicare minoră sau două, ce şanse au ei împotriva ucigaşilor tăi? Cât despre Adjunct... las-o în seama mea. Astfel, ceea ce face Leoman cu cei cinci sute de lupi ai săi deşert este, într-adevăr, fără relevanţă. Sau îţi revizuieşti acum toate opiniile, Korbolo Dom?

— Desigur că nu, Aleas. Dar un lup ca Leoman ar trebui să rămână în lesă.

'Leagă? Cuvântul pe care l-aţi fi folosit mai degrabă este *ucis* . Nu un lup, ci
un câine nebun. Ei bine, el nu va fi ucis, şi dacă într-adevăr este un câine nebun, atunci unde mai bine să-l trimiţi decât împotriva Adjunctului?

— Tu eşti mai înţelept în aceste moduri decât mine, Aleasă.

Ghost Hands pufni la asta şi chiar şi Sha'ik zâmbi. Sângele s-a fierbinte brusc în faţa lui Korbolo.

— Febryl te aşteaptă în cortul tău, spuse Sha'ik. – Devine nerăbdător cu întârzierea ta, Korbolo Dom. Nu trebuie să mai rămâi aici.

De la căldură la gheaţă. Malazanul nu avea încredere în el însuşi să vorbească şi, la valul dispreţuitor al Alesului, aproape că tresări. După un moment, a reuşit să-şi găsească vocea: „Atunci ar fi bine să aflu ce vrea”, a spus el.

— Fără îndoială că o consideră importantă, murmură Sha'ik. „Este un defect în rândul bărbaţilor în vârstă, cred, acea fragilă importanţă de sine. Vă sfătuiesc să-l liniştiţi,

Korbolo Dom, şi să încetiniţi să-i bată inima.

— Sfat bun, Âîeasă.

Cu un ultim salut, Korbolo se îndreptă spre treptele platformei.

Heboric oftă în timp ce paşii lui Napan se stingeau în urma lor. – Bietul nenorocit a fost lăsat să se clatine. Atunci i-ai panica să joace actorie? Cu Leoman plecat acum? Şi Toblakai la fel? în cine mai are încredere, fată?

'încredere? îţi imaginezi că am încredere în altcineva decât în mine, Heboric? Oh, poate că bătrânul Sha'ik ştia că se încrede... în Leoman şi Toblakai. Dar când se uită la mine, văd un impostor – eu văd destul de bine, aşa că nu încerca să argumentezi altfel.

— Şi ce zici de mine? întrebă Heboric.

— Âh, Ghost Hands, acum ajungem la asta, nu-i aşa? Foarte bine, voi vorbi clar. Nu pleca. Nu mă lăsa, Heboric. Nu acum. Ceea ce te bântuie poţi aştepta încheierea bătăliei care urmează. Când se va termina, voi extinde puterea Vârtejului înapoi până la marginea Insulei Otataral. în acea zonă, călătoria ta va fi practic fără efort. Altfel,

oricât de voinic eşti, mă tem că nu vei supravieţui plimbării lungi, lungi.

Se uită la ea, deşi efortul i-a câştigat puţin mai mult decât o neclaritate în care stătea ea, învăluita în telaba ei albă. – Există ceva despre care nu ştii, fată?

— Vai, mult prea mult, bănuiesc. L'oric, de exemplu. Un adevărat mister, acolo. Pare capabil să se oprească chiar şi cu magia Bătrânului Vârtejului, evitând toate eforturile mele de a-i discerne sufletul. Şi totuşi, cred că ţi-a dezvăluit multe.

— Cu încredere, Alesul. îmi pare rău. Tot ce pot să-ţi ofer este: L'oric nu este inamicul tău.

— Ei bine, asta înseamnă mai mult pentru mine decât poate îţi dai seama. Nu duşmanul meu. Atunci asta îl face aliatul meu?

Heboric nu spuse nimic.

După o clipă, Sha'ik oftă. 'Foarte bine. El rămâne, deci, un mister în cele mai importante detalii. Ce puteţi să-mi spuneţi despre explorările lui Bidithal ale vechiului său warren? Rashan.'

Şi-a înclinat capul. – Ei bine, răspunsul la asta, Ales,

depinde în parte de propriile tale cunoştinţe. Din Warrenul zeiţei, fragmentul Warren-ului tău *bătrân* , *acesta este Vârtejul.*

— Kurald Emurlahn.

El a dat din cap. 'Într-adevar. Şi ce ştii despre evenimentele care l-au văzut sfâşiat?

— Puţin, cu excepţia faptului că adevăraţii săi conducători încetaseră să mai existe, lăsându-l astfel vulnerabil. Faptul relevant este însă acesta: Vârtejul este cel mai mare fragment din acest tărâm. Şi puterea ei creşte. Bidithal s-ar vedea pe sine ca primul şi penultimul său Mare Preot. Ceea ce nu înţelege este că nu există un astfel de rol de luat. Eu sunt Marea Preoteasa. Eu sunt Alesul. Sunt singura manifestare muritoare a Zeiţei Vârtejului. Bidithal l-ar învălui pe Rashan în Vârtej sau, dimpotrivă, ar folosi Vârtejul pentru a curăţa Tărâmul Umbrei de conducătorii săi falşi. Ea făcu o pauză, iar Heboric simţi că ridică din umeri. – Acei conducători îalşi au comandat odată Imperiul Malazan. Prin urmare. Suntem cu toţii aici, ne

pregătim pentru o confruntare singulară. Cu toate acestea, ceea ce fiecare dintre noi caută din acea bătălie este în contradicţie. Provocarea este, aşadar, să convingi toate acele motive disparate într-un singur efect reciproc triumfător.

— Asta, respiră Heboric, este o provocare, fetiţă.

— Şi aşa că am nevoie de tine, Ghost Hands. Am nevoie de secretul pe care îl deţii...

— Despre L'oric nu pot spune nimic...

— Nu *aşa* secret, bătrâne. Nu, secretul pe care îl caut este în *mâinile tale*.

El a inceput. 'Mâinile mele?'

— Gigantul acela de jad pe care l-ai atins – învinge otataralul. Distrugându- 1. Trebuie să descopăr cum. Am nevoie de un răspuns la otataral, Heboric.

„Dar Kurald Emurlahn este Bătrân, Sha'ik-sabia Adjunctului-”

„Voi anihila avantajul pe care îl deţin în înalţii mei Magi. Gândi! Ea ştie că nu poate nega Vârtejul cu sabia

ei... aşa că nici nu va încerca! Nu, în schimb ea îmi va provoca înalţii Magi. Scoateţi-le de pe câmp. Ea va căuta să mă izoleze...

— Dar dacă nu poate învinge Vârtejul, ce contează asta?

— Pentru că Vârtejul, la rândul său, nu o poate învinge! Heboric a tăcut. Nu auzise asta înainte, dar după o clipă de gândire, a început să aibă sens. Kurald Emurlahn ar putea fi Bătrân, dar era şi în bucăţi. Slăbită, ruptă de Rashan, un warren care era într-adevăr vulnerabil la efectele otataralei. Puterea săbiei Adjunctului şi cea a Zeiţei Vârtejului lui Sha'ik s-ar anula efectiv reciproc.

Lăsând rezultatul în mâinile armatelor înseşi. Şi acolo, otataralul ar tăia prin vrăjitoria înalţilor Magi. *La rândul său, lăsând totul în seama lui Korbolo Dom. Şi Korbolo ştie asta şi are propriile sale ambiţii. Doamne, fetiţă, ce mizerie .*
– Vai, Alesule, mormăi el, nu te pot ajuta, căci nu ştiu de ce eşuează otataralul din mine. Am, totuşi, un avertisment. Puterea gigantului de jad nu este

una care trebuie manipulată. Nici de mine, nici de tine. Dacă Zeiţa Vârtejului încearcă să o uzurpe, va face mai mult decât să sufere în încercare – probabil că va fi ştearsă.

„Atunci trebuie să câştigăm cunoştinţe fără a oferi o oportunitate”.

— Şi cum, numele lui Hood, propui să obţii asta?

— Âş vrea să-mi dai răspunsul la asta, Heboric.

eu ? „Atunci suntem pierduţi. Nu am control asupra acelei puteri extraterestre. Nu înţeleg deloc asta!

— Poate că nu încă, răspunse ea, cu o încredere înfiorătoare în voce. – Dar te apropii din ce în ce mai mult, Heboric. De fiecare dată când bei ceai de hen'bara.'

Ceaiul? Ceea ce mi-ai dat ca să scap de coşmarurile mele? Apelând la cunoştinţele lui Sha'ikElder despre deşert, ai spus. Un dar al compasiunii, m-am gândit. Un cadou ... Simţea că ceva se prăbuşeşte în el. O cetate în deşertul inimii mele, ar fi trebuit să ştiu că va fi o fortăreaţă de nisip .

S-a îndepărtat, făcându-

se nesimţit de strat peste strat de orbire. Amorţit de lumea exterioară, de orice spunea Sha'ik acum, de căldura brutală a soarelui deasupra capului.

Stau?

Se simţea că nu mai poate pleca.

Lanţuri. Ea mi-a făcut o casă de lanţuri...

Felisin Younger a venit la marginea gropii şi a privit în jos. Soarele părăsise podeaua, lăsând doar întuneric dedesubt. Nu era nicio licărire de vatră, confirmând că nimeni nu venise să-şi stabilească reşedinţa în locuinţa lui Leoman.

Un sunet de zgârietură în apropiere o făcu să se întoarcă. Odinioară stăpânul de sclavi al lui Toblakai se târase la vedere în jurul fundaţiei unui zid. Pielea îi era plină de vezicule de soare în praf şi excremente, cioturile de la capetele braţelor şi picioarelor plângând un lichid galben, opac. Primele semne de lepră i-au afectat articulaţiile de la cot şi genunchi. Ochii cu rame roşii se fixară pe Felisin şi bărbatul îi oferi un zâmbet înnegrit. – Ah, copile. Vedeţi-mă umilul vostru

slujitor, războinicul lui Mathok...

— Ce ştii despre asta? a cerut ea.

Zâmbetul s-a lărgit. – Aduc vestea. Vedeţi-mă umilul vostru slujitor. Servitorul umil al tuturor. Mi-am pierdut numele, ştiai asta? Am ştiut o dată, dar a fugit de mine. Mintea mea. Dar fac ceea ce mi se spune, aduc vestea, războinicul lui Mathok. Nu te poate întâlni aici. Nu avea să fie văzut. înţelegi? Acolo, peste piaţă, în ruina scufundată. El aşteaptă.

Ei bine, se gândi ea, secretul avea sens. Evadarea lor din tabără a cerut acest lucru, deşi Heboric Ghost Hands era de departe cea mai probabil să fie supravegheată. Şi el intrase în cortul lui cu câteva zile în urmă şi refuzase toţi vizitatorii. Chiar şi aşa, ea a apreciat prudenţa lui Mathok.

Deşi nu ştia că stăpânul de sclavi al lui Toblakai făcea parte din conspiraţia lor. – Templul scufundat?

'Da, acolo. Vezi-mă slujitorul tău umil. Merge. El aşteaptă. Ea porni peste piaţa pietruită. Sute de săraci ai lagărului se stabiliseră aici, sub

adăposturi cu frunze de palmier, fără nici un efort de organizare – întinderea mirosea a pis şi fecale, şiroaie de mizerie urâtă curgând peste pietre. Tuse, rugăciuni mormăite şi binecuvântări au urmat-o în timp ce se îndrepta spre ruină.

Pereţii fundaţiei templului erau înalţi; înăuntru, un set abrupt de scări de piatră ducea la podeaua subterană. Unghiul soarelui scăzuse suficient pentru a face zona de dedesubt în întuneric.

Felisin se opri în vârful scărilor şi se uită în jos, căutând să pătrundă în întuneric. 'Eşti acolo?' ea a sunat.

Un sunet slab de la capătul îndepărtat. Indiciu de mişcare.

Ea a coborât.

Podeaua de nisip era încă caldă. Bâjbâind, ea înainta.

La mai puţin de zece paşi de peretele din spate şi în sfârşit îl putea distinge. Era aşezat cu spatele la piatră. Strălucirea unui cârmă, armură de solzi pe piept.

— Ar trebui să aşteptăm noaptea, spuse Felisin, apropiindu-se.

„Atunci mergem spre cortul Ghost Hands”. A sosit momentul – nu se mai poate ascunde. Cum te numeşti?'

Nu a existat niciun răspuns.

Ceva negru şi sufocant s-a ridicat pentru a-i prinde gura şi a fost ridicată de la pământ. întunericul curgea ca nişte şerpi în jurul ei, ţinându-i braţele şi legându-i picioarele zdruncinate. O clipă mai târziu, atârna nemişcată, suspendată uşor deasupra podelei de nisip.

Un vârf de deget nodur i-a periat obrazul şi ochii i s-au mărit în timp ce o voce îi şopti la ureche. „Cel mai dulce copil. Războinicul fioros al lui Mathok a simţit mângâierea lui Rashan cu puţin timp în urmă, vai. Acum, sunt doar eu. Numai umilul Bidithal, aici să vă ureze bun venit. Aici să bei toată plăcerea din trupul tău preţios, lăsând nimic altceva decât amărăciune, nimic altceva decât locuri moarte înăuntru. Este necesar, înţelegi. Mâinile lui încreţite o mângâiau, o smulgeau, o ciupeau, o smulgeau. – Nu-mi face nicio plăcere neplăcută în ceea ce trebuie să fac. Copiii Vârtejului trebuie să fie sterpi, copile, pentru a face din ei reflexe

perfecte ale zeiţei însăşi – o, nu ştiai asta, nu-i aşa? Zeiţa nu poate crea. Doar distruge. Sursa furiei ei, fără îndoială. Aşa trebuie să fie şi cu copiii ei. Datoria mea. Sarcina mea. Nu ai nimic de făcut acum decât să te predai.

Predare. Trecuse mult timp de când fusese forţată ultima oară să se predea, să dea tot ce era în ea. De mult timp de când lăsase întunericul să devoreze tot ceea ce era. Cu ani în urmă, ea nu cunoscuse amploarea pierderii, pentru că nu existase nimic care să ofere un contrast cu mizeria, foamea şi abuzul.

Dar toate acestea se schimbaseră. Ea descoperise, sub aripa protectoare a lui Sha'ik, noţiunea de inviolaţie.

Şi acea noţiune a fost acum pe care Bidithal a început să o distrugă.

întinsă pe palierul din vârful scărilor, creatura care fusese cândva stăpân de sclavi pe Genabackis a zâmbit la cuvintele lui Bidithal, apoi zâmbetul s-a larg la strigătele ei înăbuşite.

Copilul favorit al lui Karsa Orlong era în mâinile acelui bătrân bolnav. Şi tot

ce i s-ar fi făcut nu putea fi anulat.

Bătrânul bolnav fusese amabil cu ofertele lui de cadouri. Nu doar revenirea iminentă a mâinilor şi picioarelor lui, ci şi promisiunea de răzbunare împotriva Teblorului. îşi va găsi numele încă o dată. El ştia că o va face. Şi odată cu ea, confuzia avea să dispară, orele de teroare oarba nu l-ar mai năpădi şi bătăile din mâinile celorlalţi din această piaţă aveau să înceteze. Ar trebui, pentru că el ar fi stăpânul lor.

Ar plăti pentru ceea ce au făcut. Toată lumea ar plăti. De îndată ce şi-a găsit numele.

Acum era plâns. Râsul deznădejdii propriu-zis, acele zgârieturi.

Fetiţa aceea nu l-ar mai privi cu dezgust. Cum a putut ea? Acum era ca el. A fost o lecţie bună. Eliberat cu răutate – chiar şi stăpânul de sclavi putea să vadă asta, să-şi imagineze cel puţin şi să tresară la imaginile pe care le-a evocat în capul lui. Dar totuşi, o lecţie bună.

Timpul să părăsim, paşi se apropiau de jos. S-a alunecat înapoi în lumina zilei, iar sunetul pe care îl

scotea peste pietriş, cioburi de oală şi nisip amintea în mod ciudat de lanţuri. Lanţuri târându-se în urma lui.

Deşi nu fusese nimeni martor la asta, o strălucire ciudată inundase cortul lui L'oric la scurt timp după amiază. Momentan, apoi totul a fost normal încă o dată.

Acum, când în cele din urmă se apropia amurgul, un al doilea fulger de lumină a izbucnit pentru scurt timp, apoi a dispărut, din nou neobservat.

înaltul Mag trecu clătinându-se prin poarta improvizată, de moment, a warrenului. Era udat în sânge. Se împletici cu povara pe podeaua acoperită cu piele, apoi se lăsă în genunchi, trăgând fiara deformată în braţe, o singură mână roşie trăgându-se eliberată pentru a-şi mângâia părul des şi măturat.

scâncetele sale de durere încetaseră. Din fericire, pentru că fiecare strigăt blând frânsese din nou inima lui L'oric.

înaltul Mag îşi coborî încet capul, în cele din urmă lovit de durerea pe care fusese forţat să o reţină în

timpul eforturilor sale disperate şi ineficiente de a-l salva pe demonul antic. Era plin de dezgust de sine şi şi-a blestemat propria automulţumire. Prea mult timp despărţite, prea lungă procedură de parcă celelalte tărâmuri nu ar prezenta niciun pericol pentru ele.

Şi acum familiarul lui era mort, iar moartea oglindită din interiorul lui părea vastă. Şi crescând, devorându-şi sufletul precum boala face carnea sănătoasă. Era fără putere, căci furia se domolise.

Mângâi faţa plină de sânge a fiarei, întrebându-se din nou cum urâţenia ei – acum atât de nemişcată şi lipsită de durere – ar putea totuşi să declanşeze izvoare neprofundate de dragoste din el. – Ah, prietene, eram mai mult decât ştiam oricare dintre noi. Nu... ştiai, nu-i aşa? Astfel, tristeţea veşnică din ochii tăi, pe care am văzut-o dar am ales să o ignor, de fiecare dată când am vizitat-o. Eram atât de sigur de înşelăciune, vezi. Atât de încrezători încât am putea merge mai departe, nedetectaţi, păstrând iluzia că tatăl nostru era încă cu noi. Eram... Se mototoli atunci şi nu mai putu vorbi o

vreme.

Eşecul fusese al lui şi numai al lui. Era aici, prinzându-se în aceste jocuri meschine, când ar fi trebuit să-şi păzească spatele familiarului – aşa cum făcuse pentru el timp de secole după secole.

Oh, a fost aproape în orice caz – un T'lan Imass mai puţin, iar rezultatul s-ar fi putut dovedi diferit – nu, acum te minţi singur, L'oric. Prima lovitură cu toporul făcuse paguba, provocase rana mortală. Tot ce s-a întâmplat după aceea s-a născut dintr-o furie pe moarte. O, iubitul meu nu era un slab, iar purtătorul acelei secure de piatră a plătit pentru ambuscadă. Şi ştii asta, prietene, pe al doilea l-am lăsat împrăştiat printre incendii. Doar liderul clanului mi-a scăpat. Dar îl voi vâna. Asta jur .

Dar încă nu. El a forţat claritatea în gândurile sale, în timp ce greutatea familiarului acolo unde se aşeza pe coapsele lui s-a diminuat încet, însăşi substanţa lui scăzând. Kurald Thyrllan era neapărat, acum. Cum reuşiseră T'lan Imass să pătrundă în Warren rămânea un mister, dar

făcuseră acest lucru, ducând la bun sfârşit sarcina pe care şi-au propus-o cu brutalitatea lor legendară.

Liosanul ar fi simţit moartea? Poate doar senescalii, la început. Le-ar vorbi despre asta celorlalţi? *Nu dacă se opresc, măcar o clipă, şi se gândesc la asta .* Desigur, ei fuseseră tot timpul victimele înşelăciunii. Osric dispăruse – zeul lor dispăruse – iar Kurald Thyrllan era pregătit pentru uzurpare. Şi, în cele din urmă, acei senescali şi-ar fi dat seama că, dacă ar fi fost cu adevărat Osric în spatele puterii care le-a răspuns rugăciunilor, atunci trei războinici T'lan Imass nu ar fi fost de ajuns – nici pe departe de ajuns. *Tatăl meu este multe lucruri, dar slab nu se numără printre ele .*

Lucrul ofilit, de mărimea unei păsări, care îi fusese familiar, a alunecat pe podeaua cortului. L'oric se uită la el^ apoi se înfăşoară încet în propriile braţe. Am nevoie de... Am nevoie de ajutor. însoţitorii tatălui. Care? Anomander Rake? Nu. Un însoţitor, da, uneori, dar niciodată prietenul lui Osric. Lady Envy? Doamne, nu! Caladan Brood... dar el îşi poartă

propriile poveri, în aceste zile. Astfel, dar unul a mai rămas ...

L'oric închise ochii şi a chemat-o pe Regina Viselor. – După numele tău adevărat, T'riss, aş vorbi cu tine. în numele tatălui meu Osric, ascultă-mi rugăciunea...

în mintea lui s-a format încet o scenă, un loc necunoscut pentru el. O grădină formală, cu pereţi înalţi, cu o piscină circulară în centru. Bănci de marmură aşteptau sub umbra vegetaţiei din jur. Plăcile din jurul piscinei erau ondulate cu nisip fin, alb.

S-a trezit apropiindu-se de piscină, privind în jos în suprafaţa oglinzită.

Unde înotau stele în întuneric de cerneală.

— Asemănarea este acolo.

Se întoarse la vocea lichidă şi văzu o femeie aşezată acum pe marginea piscinei. Părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, cu părul auriu şi lung. O faţă în formă de inimă, palidă, ochii de un gri deschis. Ea nu se uita la el, ci privirea ei lângă pe suprafaţa nepătată a piscinei. – Deşi, adăugă ea, cu un zâmbet vag, ai făcut bine să-ţi ascunzi trăsăturile Liosan.

— Suntem pricepuţi în astfel de lucruri, Regina Viselor.

Ea dădu din cap, încă fără să-i întâlnească privirea. – La fel ca toţi Tiste. Anomander a petrecut odată aproape două secole sub masca unui bodyguard regal... uman, aşa cum ai obţinut tu.

— Stăpâna, spuse L'oric, tatăl meu...

— Doarme. Cu toţii am făcut demult alegerile noastre, L'oric. în spatele nostru, cărările noastre se întind, lungi şi uzate adânc. Există un patos amar în perspectiva reluării lor. Cu toate acestea, pentru cei dintre noi care rămân... treji, se pare că nu facem altceva decât atât. O retrasare nesfârşită a căilor, totuşi fiecare pas pe care îl facem este înainte, căci calea s-a dovedit a fi un cerc. Totuşi – şi aici este adevăratul patos – cunoaşterea nu ne încetineşte niciodată paşii.

„Prost cu ochii mari”, spun malazanii.

„Oarecum aspre, dar suficient de precis”, a răspuns ea. A ajuns la apă cu o mână cu degete lungi.

L'oric îl privi dispărând sub suprafaţă, dar scena din

jurul lor părea să se trezească, o uşoară turbulenţă, un indiciu de ondulaţii. – Regina viselor, Kurald Thyrllan şi-a pierdut protectorul.

'Da. Tellann şi Thyr au fost mereu apropiaţi şi acum mai mult ca niciodată.

O declaraţie ciudată... la care va trebui să se gândească mai târziu. „Nu pot să o fac singur...”

'Nu, nu poti. Calea ta este pe cale să devină plină, L'oric. Şi aşa ai venit la mine, în speranţa că voi găsi un... protector potrivit.

'Da.'

„Disperarea ta te îndeamnă să ai încredere... acolo unde nu s-a câştigat încrederea...”

— Ai fost prietenul tatălui meu!

'Prieten? L'oric, eram prea puternici ca să cunoaştem prietenia. Eforturile noastre mult prea acerbe. Războiul nostru a fost cu haosul însuşi şi, uneori, unul cu celălalt. Ne-am luptat pentru a modela tot ce va urma. Şi unii dintre noi am pierdut acea bătălie. Nu înţelege greşit, nu am avut nicio duşmănie profundă pentru tatăl tău. Mai degrabă, era la fei de insondabil ca noi ceilalţi – o

uimire pe care o împărtăşeam cu toţii, poate singurul lucru pe care îl împărtăşeam.

— Nu vei ajuta?

'Eu nu am spus asta.'

El a aşteptat.

Ea a continuat să-şi ţină mâna sub suprafaţa liniştită a bazinului, încă nu şi- a ridicat capul şi să-i întâlnească ochii. – Va dura ceva timp, murmură ea. – Actuala... vulnerabilitate... va exista în interval. Am pe cineva în minte, dar modelarea cătm oportunitate rămâne îndepărtată. Nici nu cred că alegerea mea vă va mulţumi. între timp...'

'Da?'’

Ea a ridicat din umeri. „Am avut cea mai mare speranţă ca entităţile potenţial interesate să rămână distrase corespunzător.”

El văzu expresia ei schimbându-se brusc, iar când vorbi din nou, tonul era urgent. – întoarce-te pe tărâmul tău, L'oric! Un alt cerc a fost închis – teribil de închis. Şi-a tras mâna din piscină.

L'oric gâfâi.

Era plină de sânge.

Ochii i s-au deschis brusc şi a rămas în genunchi

în cort încă o dată. Noaptea sosise, iar sunetele de afară erau tăcute, liniştite, un oraş care se aşeza la masa de seară. Totuşi, ştia el, sa întâmplat ceva oribil. A rămas nemişcat, căutând în exterior. Puterile lui – atât de slăbite, atât de tremurătoare – „Zei de jos!” Un vârtej de violenţă, înnodat pe sine, radiind valuri de agonie – o siluetă, mică, răsucită spre interior, îmbrăcată în haine mărunţite, îmbibate cu sânge, târându- se prin întuneric.

L'oric se ridică în picioare, cu capul învârtindu-se de angoasă.

Apoi a fost afară şi a fugit brusc.

îi găsi urmele, o potecă mânjită prin nisip şi praf, dincolo de ruine, în pădurea pietrificată. Spre, ştia instinctiv, poiana sacră care fusese modelată de Toblakai.

Dar acolo nu ar exista ajutor pentru ea. Un alt lăcaş al zeilor falşi. Şi Toblakai a plecat, să încrucişeze lamele cu propria sa soartă. ’

Dar ea era fără gânduri clare. Era doar durere, năvălindu-se spre instinctele de zbor. Se târa ca orice

creatură pe moarte.

A văzut-o la marginea poianei, mică, rătăcită, trăgându-se înainte în trepte chinuitoare.

L'oric se întinse lângă ea, o mână întinzându-se pentru a se aşeza în ceafă, pe părul încântat de transpiraţie. Ea tresări cu un ţipăit, cu degetele gheare de braţul lui. – Felisin! El a plecat! Este L'oric. Eşti în siguranţă cu mine. în siguranţă, acum...

Dar totuşi a cautat sa scape.

„Voi apela la Sha'ik...”

— Nu, ţipă ea, strângându-se strâns pe nisip. 'Nu! Are nevoie de el! încă are nevoie de el! Cuvintele ei au fost tocite de buzele rupte, dar totuşi de înţeles.

L'oric se lăsă înapoi, mut de groază. Nu doar o creatură rănită, atunci. O minte suficient de limpede ca să cântărească, să calculeze, să se lase deoparte... „Va şti, fetiţă, nu se poate abţine să nu ştie”.

'Nu! Nu dacă mă ajuţi. Ajută-mă, L'oric. Doar tu, nici măcar Heboric! Ar căuta să-l omoare pe Bidithal, iar asta nu poate fi.

— Heboric? *Vreau* să-l ucid pe Bidithal!

— Nu trebuie. Nu poţi. El are putere...

Văzu tremurul trecând prin ea la asta.

L'oric a ezitat, apoi a spus: „Am unguente vindecătoare, elixire... dar va trebui să stai ascuns o vreme”.

— Aici, în templul lui Toblakai. Aici, L'oric.

„Voi aduce apă. Un cort.'

'Da!'

Furia care ardea în el se contractase într-un miez încins. Se străduia să-l controleze, hotărârea lui sporadic slăbită de îndoielile că face ceea ce trebuie. Asta a fost... monstruos. Ar exista un răspuns la asta. Ar trebui să existe un răspuns la asta.

Şi mai monstruos, îşi dădu seama cu un fior, toţi cunoscuseră riscul. *Ştiam că o vrea. Totuşi nu am făcut nimic .*

Heboric zăcea nemişcat în întuneric. Avea un vag sentiment că îi era foame, sete, dar rămânea îndepărtat. Ceaiul Hen'bara, în cantităţi suficiente, a îndepărtat nevoile lumii exterioare. Sau aşa descoperise el.

Mintea lui plutea pe o mare învolburată şi părea eternă. El aştepta, încă

aştepta. Sha'ik voia adevăruri. Ea le-ar primi. Şi apoi a terminat, a terminat cu ea.

Şi probabil gata cu viaţa, de asemenea.

Aşa să fie. îmbătrânise decât se aşteptase vreodată, iar aceste săptămâni şi luni suplimentare dovediseră că nu meritau efortul. îşi condamnase propriul zeu la moarte, iar acum Fener nu avea să-l întâmpine când în cele din urmă s-a eliberat de carne şi oase. Nici Hood nu ar ajunge la asta.

Nu părea că se va trezi din asta – băuse mult mai mult din ceai decât băuse vreodată şi îl băuse fierbinte, când era cel mai puternic. Şi acum plutea pe o mare întunecată, un lichid invizibil cald pe pielea lui, abia ţinându-l sus, curgându-i peste membre şi piept, în jurul feţei.

Gigantul de jad era binevenit la el. Pentru sufletul lui şi pentru tot ceea ce a mai rămas din zilele sale ca om muritor. Vechile daruri ale vederii supranaturale dispăruseră de mult, viziunile secretelor ascunse de majoritatea ochilor – secretele antichităţii, ale istoriei – au dispărut de mult. Era

bătrân. Era orb.

Apele i-au alunecat pe faţă.

Şi se simţi alunecând în jos, printre o mare de stele care se învârteau în întuneric, dar erau ascuţite cu o claritate bruscă. Pe ceea ce părea o distanţă mare, sfere mai plictisitoare înotau, îngrămădindu-se în jurul stelelor de foc, iar înţelesul l-a lovit cu o lovitură de ciocan. *Stelele, sunt ca soarele. Fiecare stea. Fiecare stea. Şi acele sfere – sunt lumi, tărâmuri, fiecare diferită şi totuşi aceeaşi*

Abyss nu era atât de gol pe cât crezuse el că este. Dar... unde locuiesc zeii? Aceste lumi – sunt lăucite? Sau sunt warrens pur şi simplu pasaje care le leagă ?

Un obiect nou, crescând în viziunea lui pe măsură ce se apropia. O sclipire de verde tulbure, cu membrele rigide, dar ciudat de contorsionat, trunchiul răsucit ca şi cum ar fi fost prins în acţiunea de a se întoarce. Gol, învârtindu-se capăt peste capăt, lumina stelelor jucându-şi pe suprafaţa de jad ca nişte mărgele de ploaie.

Şi în spatele ei, altul, acesta rupt – un picior şi un

braţ rupte curat, dar însoţindu-i pe restul în navigaţia sa tăcută, aproape paşnică, prin gol.

Apoi altul.

Primul gigant a trecut pe lângă Heboric şi a simţit că putea pur şi simplu să întindă o mână pentru a-i peria suprafaţa flexibilă în timp ce trecea, dar ştia că era, de fapt, mult prea îndepărtat pentru asta. Faţa i-a apărut la vedere. Prea perfect pentru om, cu ochii deschişi, o expresie prea ambiguă pentru a fi citită, deşi Heboric credea că detectează resemnare în ea.

Acum erau zeci, toate ieşind din ceea ce părea un singur punct din adâncurile cerneale. Fiecare afişând o postură unică; unele atât de zdrobite încât să fie puţin mai mult decât o mulţime de fragmente şi cioburi, altele complet nepătate. Ieşind din întuneric. O armată.

Dar neînarmat. Gol, aparent fără sex . Exista o perfecţiune în ei – proporţiile lor, suprafeţele lor impecabile – care îi sugera fostului preot că uriaşii nu ar fi putut fi niciodată în viaţă. Erau construcţii, statui în adevăr, deşi nu erau două la fel ca

postură sau expresie.

Uimit, i-a privit întorcându-se. îi trecu prin minte că putea să se întoarcă, să vadă dacă pur şi simplu se împuţineau până la un alt punct, departe în spatele lui, ca şi cum ar fi întins lângă un râu etern de piatră verde.

Mişcarea lui a fost fără efort.

în timp ce se învârtea, văzu...

— şi a strigat.

Un strigăt care nu scotea niciun sunet.

O rană imensă, imposibil de vastă, cu capţi roşii a tăiat întunericul, supurând flăcări de-a lungul marginilor ei zdrenţuite. Furtuni cenuşii de haos s-au învăluit în spirală în vârste.

Iar uriaşii au coborât în gura lui. Unul dupa altul. A disparea. Revelaţia i-a umplut mintea.

Astfel, Dumnezeul schilod a fost coborât în lumea noastră. Prin aceasta... această înţepătură groaznică. Şi aceşti giganţi... urmează. Ca o armată în spatele comandantului ei.

Sau o armată în urmărire.

Toţi giganţii de jad

apăreau undeva în propriul său tărâm? Asta părea imposibil. Ar fi prezenţi în nenumărate locaţii, dacă ar fi aşa. Prezent şi inevitabil vizibil. Nu, rana era enormă, uriaşii diminuându-se în pete înainte de a ajunge la uitarea care aştepta. O astfel de rână ar putea înghiţi mii de lumi. Zeci, sute de mii.

Poate că tot ce a fost martor aici a fost doar halucinaţii, crearea unei febre induse de hen'bara.

Cu toate acestea, claritatea era aproape dureroasă, viziunea atât de brutal... *ciudată ...* încât a crezut că este adevărată, sau cel puţin produsul a ceea ce mintea lui putea înţelege, putea da formă statuilor şi rănilor, furtunilor şi sângerării, un mare eternă de stele şi lumi...

O clipă de concentrare şi se întoarse încă o dată. Pentru a face faţă acestei progresii nesfârşite.

Şi apoi se îndrepta spre cel mai apropiat gigant.

Nu era altceva decât trunchi şi cap, cu membrele tăiate şi învârtite în urma lui.

Masa a crescut rapid înaintea lui, prea repede,

prea uriaş. O panică bruscă îl cuprinse pe Heboric. Putea să vadă *în* acel corp, ca şi cum lumea din jad s-ar fi
adaptat la a lui. Dovezile în acest sens au fost îngrozitoare – şi înfiorătoare.

Cifre. Corpuri ca ale lui. Oameni, mii şi mii, toţi prinşi în statuie. Prinşi în capcană... şi ţipând, feţele lor s-au răsucit de’groază.

O mulţime de feţe acelea s-au îndreptat brusc spre el. Gurile deschise în strigăte tăcute – de avertisment, sau de foame, sau de frică – nu era nicio modalitate de a spune. Dacă ţipau, nici un sunet nu ajungea la el.

Heboric şi-a adăugat propriul ţipăt tăcut şi s-a hotărât cu disperare să se îndepărteze, din calea statuii. Căci credea că înţelege, acum – erau prizonieri, prinşi în carnea de piatră, prinşi într-un chin necunoscut.

Apoi trecu, aruncat în valul turbulent al trecerii trupului rupt. învârtindu-se capăt peste cap, a surprins un fulger de mai mult jad, chiar în faţa lui.

O mana.

Un deget, aruncat în jos

de parcă ar fi vrut să-l zdrobească.

A ţipat când a lovit.

Nu simţi niciun contact, dar întunericul dispăru pur şi simplu, iar marea era verde smarald, rece ca moartea.

Şi Heboric s-a trezit în mijlocul unei mulţimi de siluete care se zvârcoliau şi urlă.

Sunetul era asurzitor. Nu era loc de mişcare – membrele îi erau prinse în el. Nu putea respira.

Un prizonier.

Se auziră voci care răcneau prin craniul lui. Prea mulţi, în limbi pe care nu le putea recunoaşte, cu atât mai puţin să înţeleagă. Asemenea valurilor de furtună care se prăbuşesc pe un ţărm, sunetul îl ciocănea, crescând şi coborând, ritmul accelerându-se când o strălucire slabă roşiatică a început să păteze verdele. Nu se putea întoarce, dar nu avea nevoie, să ştie că rana era la câteva momente de la înghiţirea lor pe toate.

Apoi un şir de cuvinte a ajuns prin tumult, aproape ca şi cum i-ar fi şoptit la ureche, şi le-a înţeles.

— Ai venit de acolo. Ce vom găsi, fără mâner? Ce

se află dincolo de tăietură?

Apoi a vorbit o altă voce, mai tare, mai imperioasă: – Ce zeu stăpâneşte acum mâinile tale, bătrâne? Spune-mi! Nici măcar fantomele lor nu sunt aici – cine se ţine de tine? Spune-mi!'

— Nu există zei, a întrerupt o a treia voce, aceasta de sex feminin.

— Aşa *spui*! a venit încă un altul, plin de ciudă. – în lumea ta goală, sterp, mizerabilă!

„Zeii sunt născuţi din credinţă, iar credinţa este moartă. L-am ucis, cu inteligenţa noastră vastă. Ai fost prea primitiv...

„Uciderea zeilor nu este greu. Cea mai uşoară crimă dintre toate. Nici nu este o măsură a inteligenţei. Nici măcar de civiizaţie. într-adevăr, indiferenţa cu care sunt date astfel de lovituri mortale este propria sa formă de ignoranţă.

— Mai mult ca uitarea. La urma urmei, nu *zeii sunt cei* care sunt importanţi, ci ieşirea în afara sinelui este cea care dăruieşte un muritor virtuţi...

— îngenunchea înaintea ordinii? prost orb...

'Ordin? Vorbeam de

compasiune...

'Bine, atunci haide! Ieşi în afara ta, Leandris! Nu, mai bine încă. Ieşi *afară* .

— Numai cel nou poate face asta, Cassa. Şi ar fi bine să fie rapid în privinţa
asta.

Răsucindu-se, Heboric reuşi să se uite în jos, să-şi zărească antebraţul stâng, încheietura mâinii, mâna care nu era acolo. *Un zeu. Un zeu i-a luat. Eram orb la asta – mâinile fantome ale jadului m-au făcut orb la asta -*

îşi înclină capul pe spate, în timp ce ţipetele şi ţipetele se ridicau brusc mai sus, asurzitoare, amorţitoare. Lumea a devenit roşie, roşul sângelui...

Ceva i-a tras de braţe. Greu. O singura data. De două ori.

întuneric.

Heboric deschise ochii. A văzut deasupra lui pânza incoloră a cortului său. Aerul era rece.

Un sunet abia uman i-a scăpat şi se rostogoli pe o parte sub pături, strângându-se strâns într-o minge. Fiori îl tremurau.

Un zeu. Un zeu m-a găsit. Dar care zeu ?

Era noapte, poate doar

un clopoţel din zori. Tabăra de afară era tăcută, ferind urletele îndepărtate, pline de durere, ale lupilor din deşert.

După un timp, Heboric se mai agita o dată. Focul de bălegar era stins. Nu fuseseră aprinse felinare. Trase deoparte păturile şi se ridică încet. Apoi s-a uitat la mâinile lui, neîncrezător.

Au rămas fantomatici, dar otataralul dispăruse. Puterea jadului a rămas, pulsând încet. Cu toate acestea, acum erau frânturi negre prin el. Grăburi ciudate – aproape lichide – îi întindeau pe dosul mâinilor, apoi îl urcau în sus, schimbând unghiul în timp ce continuau în sus pe antebraţe.

Tatuajele lui fuseseră transformate.

Şi, în acest întuneric adânc, putea vedea. Neomenesc de ascuţit, fiecare detaliu clar ca şi cum afară ar fi fost zi.

Capul i se răsuci la un sunet şi o mişcare – dar era pur şi simplu un rhizan, luminat ca o frunză pe acoperişul cortului. *Un rhizan ? Pe acoperişul cortului* ? Stomacul lui Heboric bubui de foame bruscă.

S-a uitat din nou la tatuajele lui. Am găsit un nou zeu. Nu că aş fi căutat unul. Şi ştiu cine. ce .

Amărăciunea îl umplea. – Ai nevoie de un Destriant, Treach? Deci pur şi simplu... ai luat unul. I-a furat propria viaţă. Desigur, nu prea multă viaţă, dâr totuşi, am deţinut-o. Aşa recrutaţi adepţi? Slujitori? Pe Abyss, Treach, ai multe de învăţat despre muritori.

Furia a dispărut. Au fost cadouri, până la urmă. Un fel de schimb. Nu mai era orb. Şi mai extraordinar, putea să *audă* de fapt sunetele vecinilor care dormeau în corturile şi iurtele lor.

Şi acolo, leşin în aerul aproape nemişcat... miros de... violenţă. Dar era departe. Sângele fusese vărsat cu ceva timp mai devreme în noapte. O dispută internă, probabil. Ar trebui să înveţe singur să filtreze o mare parte din ceea ce i- au spus simţurile proaspăt însufleţite.

Heboric mormăi pe sub răsuflare, apoi se încruntă. – în regulă, Treach. Se pare că amândoi avem ceva de învăţat. Dar mai întâi... ceva de mâncare. Si bea.'

Când se ridică de pe

covoraşul de dormit, mişcarea a fost surprinzător de fluidă, deşi a trecut ceva timp până când Heboric a observat în sfârşit absenţa durerilor, â forţei şi a pulsaţiilor surde ale articulaţiilor.

Era mult prea ocupat să-şi umple burta.

Uitate, misterele uriaşilor de jad, nenumăratele suflete închise din interiorul lor, rana zdrenţuită din Abis.

Am uitat, de asemenea, acel tremur slab, cu miros de sânge, al violenţei îndepărtate...

înflorirea unor simţuri le-a luat cu forţa pe altele. Lăsându-l fericit fără să-şi dea seama de nou-găsirea lui unică. Două adevăruri pe care le ştia de mult nu au apărut, de ceva vreme, să-l tulbure.

Niciun dar nu a fost cu adevărat curat în dăruire.

Iar natura se străduieşte mereu pentru echilibru. Dar echilibrul nu era o simplă noţiune. Reparaţia nu a fost găsită pur şi simplu în lumea fizică. A avut loc un echilibru mult mai sumbru... între trecut şi prezent.

Ochii lui Felisin Younger s-au deschis. Ea

dormise, dar la trezire a descoperit că durerea nu dispăruse şi oroarea a ceea ce îi făcuse el a rămas şi ea, deşi în mintea ei devenise ciudat de rece.

în aria ei limitată de vedere, aproape de nisip, un şarpe i s-a strecurat în vedere direct în faţa feţei ei. Apoi şi-a dat seama ce o trezise – mai erau şerpi care se strecurau peste trupul ei. Zeci din ele.

poiana lui Toblakai. Şi-a amintit acum. Ea se târase aici. Şi L'oric o găsise, doar ca să pornească din nou. Să aducă medicamente, apă, lenjerie de pat, un cort. încă nu se întorsese.

în afară de alunecarea şoaptă a şerpilor, poiana era tăcută. în această pădure, ramurile nu s-au mişcat. Nu erau frunze care să fluture în vântul răcoros şi slab. Sângele uscat în pliurile pielii ustură în timp ce ea se ridică încet. Durerile ascuţite i-au izbucnit sub burta, iar rana crudă în care el tăiase carnea – acolo, între picioarele ei – ardea puternic.

„ Voi aduce acest ritual poporului nostru, copile, când voi fi Marele Preot al Vârtejului. Toate fetele vor şti asta, în lumea mea nou

formată. Durerea va trece. Toate senzaţiile vor trece. Nu trebuie să simţi nimic, pentru că plăcerea nu aparţine tărâmului muritorilor. Plăcerea este calea cea mai întunecată, deoarece duce la pierderea controlului. Şi nu trebuie să avem asta. Nu printre femeile noastre. Acum, te vei alătura celorlalţi, cei pe care i-am corectat deja ...

Două astfel de fete sosiseră atunci, purtând instrumentele de tăiere. îi murmuraseră încurajare şi cuvinte de bun venit. Din nou şi din nou, pe tonuri evlavioase, vorbiseră despre virtuţile care rezultau din rănire. Proprietatea. Loialitate. O dospire a poftelor, ofilirea dorinţei. Toate lucrurile bune, i-au spus ei. Pasiunile erau blestemul lumii. într-adevăr, nu au fost pasiunile care i-au ademenit propria mamă să plece, care au fost responsabile pentru propriul ei abandon? Momeala plăcerii o furase pe mama lui Felisin... departe de îndatoririle maternităţii...

Felisin se aplecă şi scuipă în nisip. Dar gustul cuvintelor lor nu avea să dispară. Nu era de mirare că bărbaţii puteau gândi astfel

de lucruri, puteau face astfel de lucruri. Dar că femeile puteau la fel de bine... asta era într-adevăr un lucru amar de acceptat.

Dar s-au înşelat. Merge pe drumul greşit. O, mama m-a abandonat, dar nu pentru îmbrăţişarea vreunui iubit. Nu, Hood a fost cel care a îmbrăţişat-o.

Bidithal ar fi Marele Preot, nu-i aşa? Prost. Sha'ik avea să-i găsească un loc în tâmpla ei – sau cel puţin un loc pentru craniul lui. O ceaşcă de os în care să te pipi, poate. Şi acea vreme nu a întârziat să vină.

încă... prea lung. Bidithal ia fete în braţe în fiecare noapte. El face o armată, o legiune de răniţi, lipsiţi. Şi vor fi dornici să-şi împartă pierderea plăcerii. Ei sunt oameni, până la urmă, şi este natura umană să transforme pierderea într-o virtute. Pentru ca ea să fie trăită, ca să fie justificată.

O sclipire de lumină surdă o distrase, iar ea ridică privirea. Feţele sculptate din copacii din jurul ei străluceau. Lumină cenuşie sângerândă, vrăjitorie. în spatele fiecăruia era... o prezenţă, *zeii lui Toblakai .* – Bine ai

venit, stricat. Vocea era zgomotul bolovanilor de calcar măcinat împreună. – Mă numesc Ber'ok. Răzbunarea roieşte în jurul tău, cu o asemenea putere încât să ne trezească. Nu suntem nemulţumiţi de citaţie, copile.

— Tu eşti zeul lui Toblakai, mormăi ea. – N-ai nimic de-a face cu mine. Nici eu nu te vreau. Pleacă, Ber'ok. Tu şi restul plecaţi.

„V-am alina durerea. Voi face din tine responsabilitatea mea specială. Cauţi răzbunare? Atunci o vei avea. Cel care te-a rănit şi-ar lua puterea zeiţei deşertului pentru sine. El ar uzurpa întregul fragment de warren şi îl va răsuci în propriul său coşmar. Oh, copile, deşi ai putea crede altfel, acum, rănirea nu contează. Pericolul constă în ambiţia îui Bidithal. Un cuţit trebuie băgat în inima lui. Ţi-ar plăcea să fii acel cuţit?

Ea nu a spus nimic. Nu exista nicio modalitate de a spune care dintre feţele sculptate îi aparţineau lui Ber'ok, aşa că nu putea decât să privească de la una la alta. O privire către cei doi războinici Toblakai complet redaţi a dezvăluit

că nu posedau nicio emanaţie, că erau gri şi lipsiţi de viaţă în întunericul dinainte de zori.

„Slujeşte-ne”, murmură Ber’ok, „şi noi, la rândul nostru, te vom servi. Dă- ne repede răspunsul tău, vine cineva.

Ea observă lumina clătinitoare a felinarului de pe potecă. L'oric. 'Cum?' a întrebat ea pe zei. – Cum mă vei servi?

— Ne vom asigura că moartea lui Bidithal este într-o manieră egală cu crimele sale şi că va fi... la timp.

— Şi cum să fiu eu cuţitul?

— Copil, răspunse calm zeul, eşti deja.

CAPITOLUL 14

Teblorii şi-au câştigat de multă vreme reputaţia de ucigaşi de copii, măcelari ai neputincioşilor, ca demoni muritori predaţi Nathii într-un blestem cu totul nemeritat. Cu cât Teblorii sunt şterse mai repede din forţele lor montane, cu atât mai devreme amintirea lor va începe în sfârşit să se estompeze. Până când Teblor nu este decât un

nume folosit pentru a speria copiii, ne vedem cauza clară şi singulară.

Cruciada din 1147

Ayed Kourbourn

Lupii au străbătut ceaţa aproape luminiscentă, cu ochii strălucind când şi-au îndreptat capetele masive în direcţia lui. De parcă ar fi fost un elan, zbătându-se prin zăpada adâncă, uriaşele fiare ţineau pasul pe ambele părţi, fantomatice, cu răbdarea implacabilă a prădătorilor care erau.

Deşi era puţin probabil ca aceste fiare de munte să fi vânat vreodată un războinic Teblor.'Karsa nu se aşteptase să găsească zăpadă, mai ales că traseul lui îl ducea de-a lungul umărului nordic al lanţului crestat – era norocos că nu va trebui să urce prin nicio trecătoare. în dreapta lui, la mai puţin de două leghe distanţă, încă mai vedea nisipurile ocru ale bazinului deşertului şi ştia bine că acolo jos, soarele ardea fierbinte – acelaşi soare care îl privea acum, un glob neclar de foc rece..

Zăpada era adâncă până la tibie, încetinindu-i alergarea constantă. Cumva, lupii au reuşit să alerge pe

suprafaţa sa crustă, întărită de vânt, aruncând doar ocazional o labă. Ceaţa care învăluie vânătorii şi prada era de fapt cristale de zăpadă, strălucind de lumină strălucitoare şi orbitoare.

Undeva la vest, i se spusese lui Karsa, şirul munţilor se va sfârşi. în dreapta lui avea să fie mare, un pasaj îngust şi şifonat de dealuri în faţă şi în stânga lui. Peste acele dealuri, apoi spre sud, ar exista un oraş. Lato Revâe. Teblorul nu avea niciun interes să o viziteze, deşi ar fi trebuit să-l ocolească. Cu cât a lăsat mai devreme pământurile civilizate în urmă, cu atât mai bine. Dar erau două puncte de trecere a râului la distanţă, cu săptămâni de călătorie între acum şi atunci.

Deşi alerga singur pe pantă, simţea prezenţa celor doi însoţitori ai săi. Cel mult spirite fantomă, dar poate nimic mai mult decât şinele fracturat din propria sa minte. Bairoth Gild sceptic. Stolid Delum Thord. Faţete ale propriului său suflet, pentru a putea persista în acest dialog al îndoielii de sine. Poate, atunci, nimic mai mult decât o răsfăţ. Sau aşa s-ar părea, dacă nu ar fi nenumăratele margini de

sânge ale comentariului lui Bairoth Gild. Uneori, Karsa se simţea ca şi cum ar fi fost din nou un sclav, cocoşat sub o flagelare nesfârşită. Ideea că îşi dădea asta lui însuşi era dincolo de contemplare.

— Nu în întregime, lider de război, dacă ţi-ai scuti doar un moment pentru a-ţi privi propriile gânduri.'

— Nu acum, Bairoth Gild, răspunse Karsa. – îmi lipseşte respiraţia aşa cum este.

„ Altitudine, Karsa Orlong ", se auzi vocea lui Delum Thord. Deşi nu simţi asta, cu fiecare pas către vest cobori. în curând vei lăsa zăpada în urmă. Poate că Raraku a fosjt cândva o mare interioară, dar era o mare aşezată în poala munţilor înalţi. întreaga ta călătorie de până acum, conducător de război, a fost o coborâre

Karsa nu putea să scutească de acest gând decât un mormăit. Nu *simţise* nicio coborâre anume, dar orizonturile jucau jocuri înşelătoare pe acest pământ. Deşertul şi munţii au minţit vreodată, descoperise de mult.

— *Când zăpada dispare , murmură Bairoth*

Gild, lupii vor ataca .

'Ştiu. Acum stai liniştit – văd stânca goală în faţă. La fel şi vânătorii săi. Numărau cel puţin o duzină, mai înalţi la umăr decât cei din patria lui Karsa şi îmbrăcaţi în tonuri de brun, gri şi alb pete. Teblorii priviră cum patru dintre fiare alergau înainte, câte două de fiecare parte, îndreptându-se spre stânca expusă.

Mârâind, Karsa îşi desfăcu sabia de lemn. Aerul rece şi amar îi lăsase mâinile uşor amorţite. Dacă capătul vestic al Deşertului Sfânt ar fi ţinut vreo sursă de apă, el nu s-ar fi urcat la aceste înălţimi, dar nu avea nici un rost să ghicească acea decizie acum.

Respiraţiile gâfâind ale lupilor se auzeau de fiecare parte şi în spatele lui.

să aibă o bază sigură, lider de război. Apoi, din nou, la fel şi tu. Feriţi-vă de cei trei din urma voastră – ei vor lovi primii, probabil cu un pas sau doi înainte de a ajunge la stâncă.'

Karsa şi-a dezvăluit dinţii la sfatul inutil al lui Bairoth. El ştia bine ce vor face aceste fiare şi când.

O bătaie bruscă de labe, rafale de zăpadă răsărind în aer şi toţi lupii treceau în

fugă pe lângă o Karsa surprinsă. Ghearele zăngăneau pe stânca dezgolită, apă stropind din topirea soarelui, iar fiarele se învârtiră pentru a forma un semicerc înaintea Teblorului.

Îşi încetini paşii, pregătindu-şi arma. Pentru o dată, chiar şi Bairoth Gild a fost redus la tăcere – fără îndoială, la fel de nesigur ca şi el însuşi.

O voce răpită şi gâfâită a străinului şuieră prin mintea lui Karsa: „ Ne-a plăcut asta, Toblakâi. Ai alergat fără pauză trei nopţi şi aproape patru zile. Faptul că suntem impresionaţi ar fi o subestimare tragică. Nu am mai văzut niciodată aşa ceva. Vezi flancurile noastre pline? Ne-ai epuizat. Şi uită-te la tine – respiri adânc şi este roşu în jurul ochilor, totuşi eşti pregătit, fără nicio clătinare în picioare sau de sabia ciudată din mâini. Acum ne vei face rău, războinicul ?

Karsa clătină din cap. Limba era Malazan. – Atunci eşti ca un Soletaken. Dar mulţi, nu unul. Acesta ar fi... D'ivers? L-am ucis pe Soletaken – această blană de pe umerii mei este o dovadă suficientă pentru

asta, dacă te îndoieşti de mine. Atacaţi-mă dacă vreţi, iar când vă voi ucide pe toţi, voi avea o mantie pe care până şi zeii o vor invidia.

„ Nu mai suntem interesaţi să te ucidem, războinic. într-adevăr, vă apropiem acum pentru a transmite un avertisment.

— Ce fel de avertisment?

„ Eşti pe urmele cuiva ”.

Karsa a ridicat din umeri. – Doi bărbaţi, amândoi grei, deşi unul este mai înalt. Ei merg unul lângă altul.

' Cot la cot, da. Şi ce îţi spune asta ?

— Nici unul nu conduce, nici nu urmează.

te călăreşte pe umeri, Toblakai. Despre tine este un aer de ameninţare – un alt motiv pentru care nu te vom traversa. Puterile luptă pentru sufletul tău. Prea multe. Prea mortal. Dar ţineţi cont de avertismentul nostru: dacă treceţi pe unul dintre acei călători... lumea va ajunge să regrete. Lumea, războinică ...

Karsa ridică din umeri a doua oară. – Nu sunt interesat să mă lupt cu nimeni în acest moment, D'ivers. Deşi, dacă sunt la rândul meu încrucişat,

atunci nu eu sunt cel care răspunde pentru orice regret pe care lumea le trăieşte atunci. Acum, am terminat cu cuvintele. îndepărtaţi-vă de calea mea, sau vă omor pe toţi.

Lupii au ezitat. Spune – le că Ryllandaras a căutat să te descurajeze, înainte să faci ultimul tău act viu unul care vede această lume distrusă .

I-a privit făcând roată şi coborând panta.

Râsul lui Bairoth Gild era un tunet slab în mintea lui. Karsa dădu din cap. „Nimeni nu ar accepta vina pentru ceea ce nu s-a întâmplat încă”, a hohotit el. „Acest lucru, în sine, constituie un avertisment curios de puternic.”

' într-adevăr, creşti în tine, Karsa Orlong. Ce vei face? '

Karsa şi-a dezvăluit dinţii când şi-a pus sabia peste un umăr îmbrăcat în blană. – Da, Bairoth Gild? Desigur, aş întâlni aceşti călători grozavi.

De data aceasta, Bairoth Gild nu â râs.

Tulpini de apă topită curgeau peste stânca fragilă de sub mocasinii lui Karsa. în faţă, coborârea a continuat într-un labirint

aglomerat de mese de gresie, cu vârfurile nivelate acoperite de gheaţă şi zăpadă. În ciuda soarelui strălucitor de la mijlocul după-amiezii pe cerul fără nori, canalele înguste şi răsucite dintre mese au rămas în umbră adâncă.

Dar zăpada de sub picioare dispăruse şi deja simţea o nouă căldură în aer. Părea să nu coboare decât o singură cale, şi era la fel de mult un pârâu cât o potecă. Având în vedere lipsa semnelor, Teblorul nu putea decât să presupună că cei doi străini dinaintea lui au luat acelaşi drum.

Acum se mişca mai încet, cu picioarele grele de oboseală. Adevărul epuizării sale nu fusese ceva ce avea să le dezvăluie lupilor D'ivers, dar acea ameninţare era în spatele lui acum. Era aproape de colaps – nu era ideal dacă era pe cale să încrucişeze lamele cu un demon care distruge lumea.

Totuşi picioarele lui îl purtau înainte, ca de la sine. Parcă sortit.

, Karsa Orlong, îşi poartă propriul impuls.'

— Te-ai întors în cele din urmă să mă urmărească încă o dată, Bairoth Gild? Cel puţin, ar trebui să rostiţi sfaturi.

Acest Ryllandaras, acest D'ivers-cuvintele portentoase, da?

— *în mod absurd, conducător de război. Nu există puteri în această lume – sau oricare alta – care să reprezinte o astfel de ameninţare absolută. Vorbite prin curentele frenetice ale fricii. Probabil de natură personală – cine merge înainte a avut de-a face cu cel pe nume Ryllandaras, iar cei D'ivers au avut de suferit în urma întâlnirii.'*

— Probabil că ai dreptate, Bairoth Gild. Delum Thord, ai tăcut mult timp. Care sunt gândurile tale?'

„ Sunt tulburat, conducător de război. The D'ivers a fost un demon puternic, până Ia urmă. Să ia atât de multe forme, dar să rămână una. Să vorbeşti în mintea ta ca un zeu ...

Karsa se strâmbă. – Un zeu... sau o pereche de fantome. Nu un demon, Delum Thord. Noi Teblorii suntem prea neglijenţi cu acest cuvânt. Forkrul Assail. Soletaken. D'ivers. Nimeni nu este demoni în adevăr, pentru că nimeni nu a fost chemat în această lume, nimeni nu aparţine altui

tărâm decât acesta. Ei nu sunt, de fapt, cu nimic diferiţi de noi, Teblori, sau de cei de la şes. Nu este diferit de rhizan şi capemoths, de cai şi câini. Ei sunt toţi din această lume, Delum Thord.

— *După cum spui tu, conducător de război. Dar noi, Teblorii, nu am fost niciodată simplişti în utilizarea cuvântului. Demon se referă, de asemenea, la comportament şi în acest fel toate lucrurile pot fi demonice. Cel pe nume Ryllandaras ne-a vânat şi, dacă nu l-ai fi epuizat, ar fi atacat, în ciuda cuvintelor tale contrare.*

Karsa se gândi, apoi dădu din cap. – Adevărat, Delum Thord. Recomandaţi prudenţă. Acesta a fost întotdeauna felul tău, aşa că nu sunt surprins. Totuşi, nu voi ignora cuvintele tale pentru asta.

— *Desigur, Karsa Orlong.'*

O ultimă întindere de lumină solară, apoi Teblorul era în umbră. Scurgerea i-a cuprins gleznele în timp ce pista se îngusta, picioarele devenind perfide. încă o dată îşi putea vedea respiraţia.

O scurtă urcare spre

stânga lui trecea printr-un fel de margine largă, ieşită din umbră şi părând uscată. Karsa se legănă de pe potecă şi se căţără pe malul erodat al rigolei până când reuşi să se tragă pe el. S-a îndreptat. La urma urmei, nu este o margine naturală. Un drum, cam mergea paralel cu defileul, pe măsură ce încingea prima masă din stânga lui. însuşi peretele mesei părea să fi fost netezit o dată, cu mult timp în urmă, la o înălţime de două ori mai mare decât a lui Karsa. Imagini pictografice slabe erau vizibile pe ea, cu sâmburi şi făcute incolore de secole. O procesiune de figuri, fiecare la scară la cea a unui locuitor de pământ, cu capul gol şi purtând altceva decât o pânză. îşi ţineau mâinile sus deasupra capului, cu degetele întinse de parcă s-ar prinde de aerul gol.

Drumul în sine era zăbrelit în crăpături, bătut de stânci care se prăbuşeau neîncetat din mese. în ciuda acestui fapt, părea că drumul era făcut dintr-o singură bucată de piatră, deşi desigur că era imposibil. Ridicată şi şifonată, s-a înfăşurat de-a lungul curbei peretelui

mesei, apoi s-a îndepărtat pe o rampă de feluî, înceţoşată în depărtare, care probabil ducea în câmpie. Orizontul chiar în faţă şi în dreapta lui Karsa era tăiat scurt de turnuri de piatră, deşi ştia că, dincolo de ele, se întindeau apele Mării Longshan.

Oboseala l-a forţat pe Teblor să se aşeze încet pe drum, scoţându-şi rucsacul şi aşezându-se lângă peretele de stâncă al mesei. Călătoria fusese lunga, dar ştia că drumul lui înainte era încă mai lung. Şi, se părea, va merge vreodată singur. *Căci aceste fantome rămân doar atât. Poate, în adevăr, nu mai mult decât conjurarea minţii mele* . Un gând neplăcut.

Şi-a lăsat capul pe spate pe piatra aspră, încălzită de soare.

Ochii lui clipiră spre întuneric.

— Te-ai trezit încă o dată, conducător de război? Ne întrebam dacă somnul tău se va dovedi etern. Sunt sunete înainte – le auzi? Oh, au călătorit departe, dar aşa e cu acest pământ, nu-i aşa? Totuşi... pietrele sunt mutate, cred. Aruncat. Prea lent, prea regulat pentru a fi o cădere de stânci. Cei doi

străini, s-ar putea concluziona.'

Karsa se ridică încet, întinzându-se pentru a-i uşura muşchii răniţi şi înfriguraţi. Auzea zgomotul constant al pietrelor lovind piatra, dar Bairoth Gild avea dreptate – erau distante. Războinicul s-a ghemuit lângă rucsac şi a scos alimente şi o vezică de apă topită.

Era aproape de zori. Oricine ar fi lucrat undeva înainte, începuse devreme.

Karsa şi-a luat timp să-şi întrerupă postul, iar când a terminat în sfârşit şi gata să-şi reia călătoria, cerul' era roz spre est. O examinare finală a stării săbiei şi a accesoriilor de pe armura lui, apoi a fost din nou în mişcare.

Zgomotul constant al pietrelor a continuat până lâ jumătatea dimineţii. Drumul ocoli mesa pe o distanţă care era mai lungă decât socotise el iniţial, dezvăluind rampa din faţă a fi masivă, laturile ei abrupte, câmpia sub o treime de legă sau mai mult mai jos. Chiar înainte ca drumul să părăsească mesa, se deschidea într-o întindere asemănătoare unui raft şi aici, aşezat în zidul mesei, era faţa unui oraş.

Alunecări de stâncă îngropaseră jumătate din ea, iar crestele răspândite ale alunecărilor secundare se aflau deasupra celei principale.

înaintea unuia dintre aceste tobogane mai mici stăteau o pereche de corturi.

La trei sute de paşi de ei, Karsa se opri.

La toboganul secundar era o siluetă, curăţând stâncile cu un ritm constant, aproape obsesiv, aruncând în spatele lui bucăţi uriaşe de gresie pentru a sări şi a se rostogoli pe sala plată. în apropiere, aşezat pe un bolovan, se afla o altă siluetă şi unde prima era înaltă – mai înaltă decât un locuitor de câmpie de departe – aceasta era impresionant de lată la umeri, cu pielea întunecată, cu coama grea. Un sac mare de piele era lângă el, iar el roade un picior din spate înnegrit de fum – restul micului ied de munte era încă scuipat pe o frigărui uriaşă deasupra unei vatre căptuşite cu piatră, lângă corturi.

Karsa studie scena o vreme, apoi, ridicând din umeri, se îndreptă spre cele două figuri.

Se afla la mai puţin de douăzeci de paşi înainte ca bărbatul uriaş şi barbar aşezat pe bolovan să-şr rotească capul.

Şi făcu un gest cu coada în mână. 'Ajută-te. Chestia al naibii de lângă mi-a făcut creier, căzând de pe stâncă, aşa că mă simt obligat să-l mănânc. Amuzant, asta. îi vezi mereu, căţărându-se şi căţărându-se acolo sus, aşa că crezi în mod natural că nu fac niciodată un pas greşit. Ei bine, o altă amăgire s-a spulberat.

Vorbea un dialect din deşert, o limbă de şes, totuşi nu era un şes. Canini mari, groşi, păr pe umeri ca perii de mistreţ, o' faţă cu oase grele, lată şi plată. Ochi de nuanţa stâncilor de gresie din jurul lor.

La cuvintele lui, însoţitorul străinului a încetat să mai arunce cu pietre şi s-a îndreptat, iar acum o privea curios pe Karsa.

Tebîorul a fost la fel de sincer în timp ce îi întoarse privirea. Aproape la fel de înalt ca el, deşi mai slab. Piele cenuşie, cu nuanţe verzi. Canini inferiori suficient de mari pentru a fi colţi. Un arc lung se apleca în apropiere, împreună cu o

tolbă şi un ham cu curele de piele de care era ataşată o sabie cu teacă. Primele arme pe care le văzuse încă Karsa – pentru că cealaltă părea să fie complet neînarmată, fără cuţitul gros de vânătoare de la centură.

Examinarea reciprocă a continuat încă o clipă, apoi războinicul cu colţi şi-a reluat săpătura, dispărând din vedere în timp ce intră cu paşi mari în cavitatea pe care o curăţase în căderea stâncii. Karsa se uită înapoi la celălalt bărbat. Care a gesticulat din nou cu piciorul de capră.

Teblorul s-a apropiat. Şi-a lăsat rucsacul lângă vatră şi a scos un cuţit, apoi a tăiat o bucată de carne şi s-a întors acolo unde stătea celalalt. – Vorbeşti limba triburilor, spuse Karsa, dar nu ţi-am mai văzut niciodată genul. Nici cea a însoţitorului tău.

— Şi eşti o privelişte la fel de rară, Thelomen Toblakai. Mă numesc Mappo, dintre oamenii cunoscuţi ca Trell, care provin de la vest de Jhag Odhan. însoţitorul meu hotărât este Icarium, un Jhag...

— Icarium? Este un nume comun, Mappo? Există

o figură în legendele tribului meu care poartă numele aşa.

Ochii ocru ai lui Trell se mijiră pentru moment. 'Uzual? Nu în modul în care întrebi. Numele apare cu siguranţă în poveştile şi legendele a nenumăraţi oameni.

Karsa se încruntă la pedanteria ciudată, dacă asta era. Apoi s-a ghemuit în faţa lui Mappo şi a rupt o gură de carne fragedă.

— Dintr-o dată, mi-a trecut prin minte, spuse Mappo, cu un zâmbet pâlpâind pe trăsăturile lui bestiale, că această întâlnire întâmplătoare este unică... în moduri prea numeroase pentru a fi enumerate. Un Trell, un Jhag şi un Thelomen Toblakai... şi fiecare dintre noi este probabil singurul dintre felurile noastre din toate cele şapte oraşe. Şi mai extraordinar, cred că vă ştiu doar prin reputaţie, desigur. Sha'ik are un body guard... un Thelomen Toblakai, cu o vestă blindată din scoici pietrificate şi o sabie de lemn...

Karsa a dat din cap, înghiţind ultima carne din gură înainte de a răspunde: „Da, sunt în slujba lui

Sha'ik. Acest fapt te face duşmanul meu?

— Nu decât dacă alegi să fii, a răspuns Mappo, „şi aş sfătui să nu faci asta”.

— La fel şi toată lumea, mormăi Karsa, întorcându-se la masă.

— Ah, deci nu eşti la fel de ignorant despre noi cum ai spus prima dată.

— O zeci de lupi mi-au vorbit, a explicat Karsa. – S-a spus puţin, cu excepţia avertismentului în sine. Nu ştiu ce vă face pe voi doi atât de periculoşi şi nici nu îmi pasă prea mult. împiedicaţi-mă în călătoria mea şi vă voi ucide. Este la fel de simplu.

Mappo dădu încet din cap. – Şi avem motive să vă împiedicăm?

— Nu decât dacă alegi să ai, a răspuns Karsa.

Trell a zâmbit. – Aşadar, cel mai bine este să nu învăţăm nimic unul de la altul, atunci.

— Da, asta ar fi cel mai bine.

— Vai, a oftat Mappo, Icarium ştie deja tot ce are nevoie de la tine şi doar el ştie ce intenţionează, deşi este deja hotărât.

— Dacă crede că mă cunoaşte, mârâi Karsa,

se înşeală singur.

— Ei bine, să luăm în considerare chestiunea. Pe umerii tăi este blana unui Soletaken. Unul pe care se întâmplă să îl cunoaştem amândoi – ai ucis o fiară formidabilă, acolo. Din fericire, nu era prieten de-al nostru, dar s-a luat măsura priceperii tale marţiale. în continuare, eşti bântuit de fantome, nu doar de cei doi rude care şi acum plutesc în spatele tău. Dar fantomele celor pe care i-ai ucis în viaţa ta scurtă, dar în mod clar teribilă. Sunt îngrozitor de numeroşi, iar ura lor faţa de tine este o foame palpabilă. Dar cine îşi poartă morţii în aşa fel? Doar unul care a fost blestemat, cred. Şi vorbesc din experienţă îndelungată; blestemele sunt lucruri oribile. Spune-mi, Sha'ik ţi-a vorbit vreodată despre convergentă?

'Nu.' ’

„Când blestemele se ciocnesc, ai putea spune. Defectele şi virtuţile, multele feţe aîe obsesiei fatidice, de scop singular. Puterile şi voinţele sunt adunate, ca şi cum una ar trebui prin natură să caute anihilarea celuilalt. Astfel, tu şi Icarium sunteţi acum

aici şi suntem la câteva momente dintr-o convergenţă îngrozitoare şi este soarta mea să asist. Neajutorat până la nebunia disperată. Din fericire, de dragul meu, am cunoscut acest sentiment înainte.

Karsa mâncase în timpul cuvintelor lui Mappo. Acum îşi examină osul din mâini, apoi îl aruncă deoparte, îşi şterse palmele de blana alba de urs a mantiei şi se îndreptă. – Ce altceva aţi mai descoperit tu şi Icarium despre mine, Mappo?

— încă câteva lucruri. Ryllandaras te-a evaluat şi a concluzionat că nu dorea să-şi adauge skin-urile la colecţia ta. El este mereu înţelept, este Ryllandaras. O zeci de lupi, ai spus? Puterea lui a crescut, deci, un mister atât de rău augur, cât şi de curios, având în vedere haosul din inima lui. Ce altceva? Ei bine, restul aleg să nu le dezvălui.

Karsa mormăi. A dezlegat mantia ursului şi a lăsat-o să cadă la pământ, apoi şi-a desfăcut sabia şi s-a întors cu faţa la alunecarea de stâncă.

Un bolovan a ieşit din cavitate, de o dimensiune şi

o greutate care l-ar stresa chiar şi pe Bairoth Gild. Pământul s-a cutremurat când a lovit şi a sărit şi s-a rostogolit până la o oprire prăfuită.

— Mă va face acum să aştept? mârâi Karsa.

Ca şi cum ca răspuns, Icarium a ieşit din peşteră^ lovindu-şi praful din mâinile cu degete lungi. – Tu nu eşti Fenn, spuse el. – Într-adevăr, cred că eşti Teblor, un fiu al triburilor căzute din Laederon. Ai călătorit departe, războinicul, ca să-ţi întâlneşti sfârşitul.

— Dacă eşti atât de nerăbdător, mârâi Karsa, încetează-ţi cuvintele.

Expresia lui Jhag deveni tulburată. 'Dornic? Nu. Nu sunt niciodată dornic.
Acesta este un moment de patos, cred. Prima dată când am simţit aşa ceva, ceea ce este ciudat. Se întoarse către însoţitorul său. – Am mai cunoscut astfel de momente ca acesta, Mappo Runt?

— Da, prietene. Avem.'

— Ah, ei bine, atunci povara amintirii este numai a ta.

— Aşa cum a fost întotdeauna, Icarium.

— Mă întristesc

pentru tine, prietene.

Mappo dădu din cap. – Ştiu că faci. Acum, cel mai bine scoate-ţi sabia, Icarium. Acest Teblor evidenţiază frustrare şi nerăbdare.

Jhag s-a dus la arma lui. – Ce va fi din asta, Mappo?

Trell clătină din cap. – Nu ştiu, dar sunt plin de groază.

— Atunci mă voi strădui să fiu eficient, astfel încât să diminuez durata disconfortului tău.

— în mod clar, imposibil, mormăi Karsa, având în vedere dragostea ta pentru cuvinte. Şi-a pregătit sabia. – Mai departe, atunci, am un cal de găsit.

Sprâncenele lui Icarium se ridicară fracţionat, apoi îşi scoase sabia. O armă neobişnuită, cu un singur tăiş şi care arată veche. S-a apropiat.

Atacul lui Jhag a fost o licărire de mişcare, mai rapid decât orice văzuse Karsa înainte, totuşi sabia lui fulgeră să-l întâmpine. Lamele s-au ciocnit.

Se auzi un chic ciudat *şi* Karsa se trezi ţinând nimic mai mult decât un mâner.

Furia a explodat în el şi a făcut un pas înainte, cu

pumnul său uriaş lovind în faţa lui Icarium. Jhag-ul a fost aruncat înapoi, lăsându-şi picioarele, sabia lui roată cărucior pentru a zbuciuma pe panta căderii de stânci. Icarium a aterizat cu o lovitură puternică şi nu s-a mişcat.

— Nenorocitul mi-a rupt sabia... începu Karsa, întorcându-se spre Mappo.

Lumină albă a detonat în craniul lui.

Şi nu ştia mai mult.

Mappo se uită în jos la Thelomen Toblakai nemişcat, observând ridicarea şi coborârea lentă a pieptului uriaşului. Ridicându-şi buzduganul, aruncă o privire spre locul în care zăcea Icarium, văzu o mână ridicându-se încet de la pământ, zvâcnindu-se, apoi aşezându-se încă o dată.

Trell oftă. – Mai bine decât aş fi putut spera, cred.

S-a întors înapoi şi şi-a dus arma în sacul mare de piele, apoi a pornit să lovească tabăra.

Durere puternică în spatele ochilor, un zgomot de vuiet, ca al unui râu care năvăli printr-un canal îngust. Karsa gemu.

Trecu ceva timp până

când în cele din urmă se împinge pe mâini şi genunchi.

Era zori... din nou.

— Nu spune nimic, Bairoth Gild, mormăi el. – Nici tu, Delum Thord. Pot ghici bine ce s-a întâmplat. Nenorocitul ăla de Trell m-a lovit din spate. Da, nu m-a omorât, dar într-o zi îşi va dori să fi făcut-o.

O privire lentă şi precaută în jur a confirmat că era singur. Sabia lui ruptă fusese poziţionată lângă el, mânerul şi lama una lângă alta, cu un mănunchi legat de flori deşert deasupra lor.

Lovitura în cap îl făcu greaţă şi descoperi că tremura odată ce reuşise să se ridice în picioare. Şi-a desfăşurat cârma crestă şi a aruncat-o deoparte. Sângele uscat îi macula părul şi îi acoperi ceafa.

— *Cel puţin acum eşti bine odihnit, Karsa Orlong.'*

— Eşti mai puţin amuzat decât ai vrea să cred, Bairoth Gild. Cel numit Icarium. El este cel din legendele noastre, nu-i aşa?

tu singur dintre teblorii vii ai încrucişat lamele cu el.'

— Mi-a rupt sabia.

Nu a existat niciun răspuns la asta. Karsa a început să se pregătească să-şi reia călătoria, îmbrăcând încă o dată mantia de urs, apoi punând rucsacul pe umăr. A lăsat bucăţile de sabie de lemn şi buchetul lor şi a pornit pe drumul care cobora. Apoi făcu o pauză, îndreptându-şi mai degrabă atenţia către cavitatea pe care Icarium o săpase în alunecare.

Eforturile lui Jhag descoperiseră parţial o statuie, ruptă ici şi colo, cu ceea ce rămânea fisurat de crăpături, dar totuşi de recunoscut. O construcţie grotesc, la fel de înalt ca Karsa, făcută dintr-o piatră neagră, granulată.

Un câine cu şapte capete.

Fusese complet îngropat de cădere şi, prin urmare, nu ar fi dezvăluit niciun semn că ar exista sub dărâmături. Cu toate acestea, Icarium o găsise, deşi motivele lui pentru a descoperi monstruozitatea erau încă de neînţeles. – Cred că a trăit prea mult, murmură Karsa.

A ieşit înapoi din cavitate, apoi a coborât pe drum.

Şase zile mai târziu,

oraşul Lato Revae mult în spatele lui, Teblorii zăceau întinşi în umbra unui copac guldindha la marginea unui crâng, uitându-se la o pereche de drover care îşi îndreptau turma de capre spre un corral prăfuit. Un sat mic se întindea dincolo, cu clădirile sale joase acoperite cu frunze de palmier, aerul de deasupra lui înceţos de fum şi praf de bălegar.

Soarele avea să apune în curând şi îşi putea relua călătoria. Aşteptase ziua, nevăzut. Aceste ţinuturi dintre Lato Revae şi râul Mersin erau relativ aglomerate, în comparaţie cu tot ce văzuse până acum, amintindu-i că călătoriile sale, de la aterizarea lui la Ehrlitan, fuseseră în mare parte printr-o sălbăticie neîntreruptă. Pan'potsun Odhan – Deşertul Sfânt însuşi – era o lume practic abandonată de civilizaţie.

Dar aici, şanţurile de irigaţii înfăşurau câmpia. Fântânile, crângurile şi satele erau din belşug şi erau mai multe drumuri decât văzuse el până acum, chiar şi în ţinuturile Nathii. Majoritatea erau piste prăfuite, întortocheate la nivelul solului, situate de

obicei între şanţuri. Până acum, singurele excepţii au fost şinele imperiale, înălţate şi drepte şi suficient de substanţiale pentru a permite două vagoane să treacă una pe lângă cealaltă, cu spaţiu liber. Aceste drumuri din Malazan au avut de suferit în ultimul an – în ciuda valorii lor evidente, bolovanii de fundaţie fuseseră săpaţi, marcajele de ligă smulse. Dar şanţurile de lângă ele erau adânci şi largi, iar Karsa folosise acele şanţuri pentru a rămâne ascunse de vedere în timp ce se îndrepta spre sud-vest.

Satul din faţă stătea ghemuit pe o răscruce de căi Malazan, iar deasupra acoperişurilor joase din apropierea centrului se înălţa un turn pătrat şi ghemuit. Pereţii săi de calcar erau pătaţi în negru, dârele se aprinseră din fante de săgeţi şi ferestre. Când soarele s-a aşezat în cele din urmă dincolo de orizont, din turn nu a apărut nicio lumină.

Deşi era probabil să existe soldaţi rebeli ai Apocalipsei staţionaţi în sat, având în vedere plasarea sa strategică la răscruce, Karsa nu avea niciun interes să

iniţieze contactul. A lui a fost o călătorie privată, dacă nu pentru niciun motiv decât că a ales să o facă aşa. în orice caz, părea că rebeliunea nu a fost la fel de acerbă aici; fie asta, fie setea nestăpânită de sânge se domolise de mult. Nu fuseseră distrugeri pe scară largă a fermelor şi câmpurilor, nici măcelări pe străzile satului şi oraşului. Karsa se întrebă dacă au existat atât de mulţi comercianţi şi proprietari de pământ Malazan atât de departe de vest, sau daca garnizoanele fuseseră chemate toate în oraşele mari, precum Kayhum, Sarpachiya şi Ugarat – colegii lor necombatanţi care îi însoţeau. Dacă da, atunci
nu i-a ajutat.

Nu-i plăcea să fie fără arme, cu excepţia săbiei scurte Malazan pe care o folosea ca cuţit, învelită la şold. Dar nu exista lemn potrivit în această regiune. Se spunea că ar fi copaci de lemn de fier în Jhag Odhan şi va aştepta până atunci.

Coborârea rapidă în noapte era încheiată. Războinicul Teblor s-a agitat şi-a adunat rucsacul, apoi a pornit de-a lungul marginii

crângului guldindha. Unul dintre drumurile imperiale ducea în direcţia pe care o căuta, probabil artera principală care leagă Lato Revae de Oraşul Sfânt Ugarat. Dacă vreun pod peste râul Mersin ar fi supravieţuit revoltei, ar fi fost cel construit de Malazan pe acel drum.

Ocoli satul pe latura de nord, prin boabe până la genunchi, pământul moale de la irigarea din noaptea precedentă. Karsa a presupus că apa venea din râu undeva în faţă, deşi nu-şi putea imagina cum era reglat debitul. Noţiunea de viaţă petrecută la cultivarea câmpurilor era respingătoare pentru războinicul Teblor. Recompensele păreau să fie exclusiv proprietarilor de pământ înalt, în timp ce muncitorii înşişi aveau doar o existenţă minimă, îmbătrâniţi prematur şi uzaţi de truda neîncetata. Iar distincţia dintre statutul înalt şi cel scăzut s-a născut din agricultura însăşi – sau aşa i se părea lui Karsa. Bogăţia era măsurată în controlul asupra altor oameni, iar strânsoarea acelui control nu i se putea permite niciodată să se

slăbească. Ciudat, deci, că această răzvrătire nu avusese nimic de-a face cu asemenea inechităţi, că, în adevăr, fusese puţin mai mult decât o luptă între cei care aveau să fie la conducere.

Cu toate acestea, cea mai mare parte a suferinţei coborâse asupra celor de jos, asupra oamenilor de rând. Ce contează culoarea gulerului din jurul gâtului unui bărbat, dacă lanţurile legate de ele erau identice?

Mai bine să lupte împotriva neputinţei, în ceea ce îl privea. Această Apocalipsă îmbibată de sânge a fost inutilă, o explozie greşită de furie care, când a trecut, a lăsat lumea neschimbată.

A trecut printr-un şanţ, a trecut printr-o margine îngustă de tufiş şi s-a trezit la marginea unei gropi de mică adâncime. Douăzeci de paşi lăţime şi cel puţin treizeci de paşi lăţime. Deşeurile oraşului au fost îngrămădite aici, fără a reuşi în totalitate să acopere masa de oase de joasă.

Iată, deci, Malazanii. La fel de îmblânzit şi zdrobit ca pământul însuşi. Bogăţia de carne, aruncată înapoi în pământ. Karsa nu avea nicio

îndoială că rivalii lor în statut erau cei mai tare în îndemnarea morţii lor.

„ Şi aşa, încă o dată, Karsa Orlong, ni se oferă adevărurile locuitorilor de jos .” Vocea fantomatică a lui Bairoth Gild era palpabil de amară. Pentru fiecare virtute pe care o îmbrăţişează, o mie de răutăţi egoiste le contrazic evlavia. Cunoaşte-i, conducător de război, căci într-o zi ei vor fi duşmanii tăi.'

— Nu sunt un prost, Bairoth Gild. Nici eu nu sunt orb.

vorbi Delum Thord. Un loc de bântuire se află în faţă, Karsa Orlong. La fel de vechi ca propriul nostru sânge. Cei care locuiesc aici o evită şi l-au evitat întotdeauna.

— *Nu în întregime , interveni Bairoth. Frica i – a inspirat uneori. Locul este avariat. Cu toate acestea, puterea Bătrânului persistă. Cărarea vă face semn – veţi merge pe ea, conducător de război?*

Karsa şi-a făcut drum în jurul gropii. Putea să vadă ceva în faţă, lucrări de pământ înălţându-se pentru a sparge planeitatea câmpiei din jur. Tuguri alungite,

lespezile de piatră care le formau vizibile pe alocuri, deşi erau în mare parte acoperite cu tufişuri spinoase şi smocuri de iarbă galbenă. Movilele formau un inel neregulat în jurul unui deal mai mare, circular, cu vârful plat, deşi uşor înclinat, ca şi cum o parte s-ar fi aşezat în timp. Se ridicau în unghiuri de la vârf nişte pietre în picioare, un zeci sau mai mult.

Pietre de la curăţarea câmpurilor din apropiere fuseseră aruncate în acest loc odinioară sfânt, în jurul turnurilor, îngrămădite pe panta dealului central, împreună cu alte resturi: scheletele de lemn ofilite ale plugurilor de boi, frunze de palmier de pe acoperişuri, grămezi de cioburi de oală. şi oasele vitelor măcelărite.

Karsa s-a strecurat între două turnuri şi a urcat pe panta centrală. Cea mai apropiată piatră în picioare îi ajungea abia până la talie. Simbolurile negre îl înghesuiau, scuipatul şi vopseaua cărbune relativ recentă. Teblorii a recunoscut diferite semne, cum ar fi fost folosite ca o limbă secretă, maternă în timpul ocupaţiei Malazan. – Cu greu un loc de frică,

mormăi el. Jumătate dintre pietre au fost fie spulberate, fie răsturnate, iar Karsa din urmă a remarcat că erau, de fapt, mai înalte decât el, atât de adânc că fuseseră ancorate în dealul artificial. Vârful însuşi era cu gropi şi neuniform.

' Oh, acestea sunt semnele fricii, Karsa Orlong, nu te îndoi de asta. Această profanare. Dacă acesta era un loc fără putere, răspunsul ar fi fost indiferenţa.'

Karsa mormăi, păşind cu grijă pe pământul perfid în timp ce se apropia de centrul nominal al inelului de piatră. Patru plăci mai mici fuseseră înclinate împreună acolo, iarba sârbă oprindu-se la un pas de toate părţile, lăsând doar pământ gol pătat cu bucăţi de cărbune.

Şi fragmente, remarcă Karsa în timp ce se ghemuia, de os. A luat unul şi l-a studiat în lumina stelelor. Dintr-un craniu, la scară de jos, deşi ceva mai robust, marginea exterioară a orbitei. *Gros... ca cel al zeilor mei ...* – Bairoth Gild. Delum Thord. Simţi vreunul dintre voi prezenţa unui spirit sau a unui zeu aici?

— *Nu ,* a răspuns

Delum Thord.

a vorbit Bairoth. Un şaman a fost îngropat aici, conducător de război. Capul i-a fost tăiat şi lăsat fix în vârful celor patru pietre cardinale. Cine a spulberat-o a făcut-o atât de mult după aceea, secole. Poate milenii. Ca să nu mai vadă. Nu mai privesc .'

— Atunci de ce este acest loc de valoare pentru mine?

Pentru modul prin care se oferă, Warleader.'

— Calea prin ce, Bairoth Gild?

, în Jhag Odhan. Un traseu în lumea viselor. O călătorie de luni va deveni una de zile, dacă alegeţi să o plimbaţi. Ea trăieşte încă, pentru că a fost folosită nu cu mult timp în urmă. De către o armată.'

— Şi cum pot merge pe această potecă?

Delum Thord a răspuns: „ Te putem conduce, Karsa Orlong. Căci, ca şi cel îngropat odată aici, noi nu suntem nici morţi, nici în viaţă. Lordul Hood nu poate găsi spiritele noastre, pentru că sunt aici cu tine. Prezenţa noastră se adaugă la ura zeului morţii fată de tine, conducător de război.

'Ură?'

' Pentru ceea ce ai luat şi nu i-ai da. Nu voi. Ai deveni propriul tău Păzitor al Sufletelor? Deci acum trebuie să se teamă. Când a cunoscut Hood ultima dată un rival?'

Karsa se încruntă şi scuipă pe pământ. „Nu am niciun interes să fiu rivalul lui. Aş rupe lanţurile astea. Te-aş elibera chiar şi pe tine şi pe Bairoth Gild.

Am prefera să nu o faci, conducător de război.'

— Poate că tu şi Bairoth Gild sunteţi singuri în acest sentiment, Delum Thord.

— *Ce-i cu asta* ? se răsti Bairoth.

Karsa nu spuse nimic, pentru că începuse să înţeleagă alegerea care urma, cândva în viitor. Să-mi alung duşmanii... Trebuie să-mi dau deoparte şi prietenii. Şi aşa vine Hood şi aşteaptă. Pentru ziua care trebuie să vină .

„ Tu ascunde-ţi gândurile acum, Karsa Orlong. Acest nou talent nu ne face plăcere.'

— Sunt un conducător de război, mârâi Karsa. – Nu este sarcina mea să vă mulţumesc. Regreţi acum că îl urmăreşti?

— *Nu, Karsa Orlong. Nu încă .'*

— Du-mă pe această potecă în lumea viselor, Delum Thord.

Aerul s-a răcit brusc, mirosul amintindu-i lui Karsa de poieniţele înclinate de pe versanţii înalţi ai munţilor, când a sosit primăvara, mirosul de lichen şi muşchi însufleţiţi, înmuiaţi. Şi înaintea lui, acolo unde fuseseră terenuri agricole înmuiate de noapte cu o clipă în urmă, acum era tundra, sub un cer înnorat.

în faţa lui se întindea o potecă largă, întinzându-se pe pământul ondulat, unde lichenul fusese zdrobit, muşchii dăruiţi deoparte şi călcaţi în picioare. După cum spusese Bairoth Gild, o armată trecuse pe aici, deşi după semne părea că călătoria lor fusese doar cu o clipă în urmă – se aştepta pe jumătate să vadă capătul acelei coloane solemne la orizont îndepărtat, dar nu era nimic. Pur şi simplu o întindere goală, fără copaci, care se întinde pe toate părţile. A înaintat, în urma armatei.

Această lume părea atemporală, cerul neschimbător. Ocazional, turmele apăreau, prea

îndepărtate pentru a distinge genul de fiare, rostogolindu-se de-a lungul dealurilor, apoi alunecând din vedere în timp ce coborau în văi. Păsările zburau în formaţiune de vârf de săgeată, o rasă ciudată cu gât lung deasupra capului, toate zburând constant înapoi pe drumul pe care venise Karsa. în afară de scâncetul insectelor care roiau în jurul Teblorului, din peisaj emana o tăcere ciudată, ireală.

Aşadar, o lume de vis, aşa cum obişnuiau să viziteze bătrânii tribului său, căutând semne şi prevestiri. Scena nu semăna cu ceea ce văzuse Karsa când, în delir, se trezise în faţa zeului său, Urugal.

El a continuat.

în cele din urmă, aerul s-a răcit, iar îngheţul a strălucit printre lichen şi muşchi de ambele părţi ale potecii late. Mirosul de gheaţă putredă a umplut nasul lui Karsa. încă o mie de paşi l-au adus la prima măturare de zăpadă plină de pământ, umplând o vale puţin adâncă din dreapta lui. Apoi s-au spart bucăţi de gheaţă, pe jumătate îngropate în pământ de parcă ar fi căzut din cer,

multe dintre ele mai mari decât un vagon de câmpie. Pământul însuşi era mai zdrobit aici, ruloarea blândă făcând loc rigolelor şi canalelor de drenaj cu pereţi ascuţiţi, dealurilor în sus, dezvăluind gresie cu benzi sub coaja îngheţată şi groasă de
turbă. Fisurile din piatră
străluceau cu gheaţă
verzuie.

vorbi Bairoth Gild. „ Suntem acum la graniţa unui nou warren, conducător de război. Un warren ostie al armatei care a sosit aici. Şi aşa, s-a purtat un război .

— Cât de departe am călătorit, Bairoth Gild? în lumea mea, mă apropii de Ugarat? Sarpachiya?

Râsul fantomei era ca un bolovan rostogolit peste pietriş. Ei sunt în spatele tău acum, Karsa Orlong. Te apropii de pământul cunoscut sub numele de Jhag Odhan .

Părea că nu mai mult de o jumătate de zi de călătorie în această lume de vis.

Semnele trecerii armatei au devenit mai puţin distincte, pământul îngheţat sub picioare tare şi acum constând în mare parte din pietre rotunjite. în

faţă, o câmpie împânzită cu plăci uriaşe plate de stâncă neagră.

Câteva clipe mai târziu, Karsa se muta printre ei.

Sub pietre erau cadavre. Fixat în jos.

„ Je vei elibera, Karsa Orlong?'

— Nu, Delum Thord, nu o voi face. Voi trece prin acest loc, fără să deranjez nimic.

' Totuşi, aceştia nu sunt Forkrul Assail. Mulţi sunt morţi, pentru că nu aveau puterea pe care soţii lor o aveau cândva. în timp ce alţii rămân în viaţă şi nu vor muri mult timp. Sute, poate mii de ani. Karsa Orlong, nu mai crezi în milă?'

— Convingerile mele sunt ale mele, Delum Thord. Nu voi desface ceea ce nu înţeleg şi asta este tot.

A călătorit mai departe şi în curând a lăsat în urmă câmpia cumplită.

în faţa lui se întindea acum un câmp de gheaţă, rupt de crăpături, cu bazine de apă reflectând cerul argintiu. Pe ea erau împrăştiate oase, de la sute, poate mii de figuri. Oase de un tip pe care le mai văzuse. Unii încă înveliţi în piele şi muşchi ofilit. Printre ele zăceau cioburi de arme de

piatră, împreună cu fragmente de blană, cârme cu coarne şi piei sfâşiate şi putrezite.

Războinicii căzuţi au format un semicerc vast în jurul unui turn jos, cu pereţi pătraţi. Pietrele sale bătute erau căptuşite cu gheaţă zdrobită, uşa ei era căscată, interiorul întunecat.

Karsa îşi croi drum peste câmp, mocasinii scârţâind prin gheaţă şi zăpadă.

Uşa turnului era suficient de înaltă pentru a-i permite Teblorilor să treacă fără să se lase. înăuntru se afla o singură cameră. Mobilierul spart şi piesele mai multor războinici căzuţi au aglomerat podeaua de piatră. Din centru se ridica o scară în spirală care părea făcută în întregime din fier.

Din ceea ce a putut determina din epavă, mobilierul era de o scară mai potrivită pentru un Teblor, mai degrabă decât pentru un ses.

Karsa şi-a făcut drum pe scara acoperită cu gheaţă.

Mai sus era un singur nivel, o cameră cu tavan înalt care ţinea cândva rafturi de lemn pe toţi cei patru pereţi, suluri rupte, cărţi legate rupte, fiole şi

borcane de lut care conţin diverse amestecuri înţepătoare zdrobite sub picioare, o masă mare despicată în jumătate şi împinsă de un perete şi pe un spaţiu liber de pe podea...

Karsa coborî de pe palier şi privi în jos.

— Thelomen Toblakai, bine ai venit în umila mea locuinţă.

Karsa se încruntă. – Am încrucişat lamele cu una ca tine. A fost numit Icarium. Ca tine, dar mai puţin.

— Pentru că este un semisânge, desigur. în timp ce eu nu sunt. Jaghut, nu Jhag.

Ea zăcea întinsă cu vulturi într-un inel de pietre cât un pumn. Pe pieptul ei se odihnea o piatră mai mare, din care căldura se ridica în valuri. Aerul din cameră era un amestec învolburat de abur şi ger suspendat.

— Eşti prins în vrăjitorie. Armata te căuta, dar nu te-a ucis.

„ *Nu* ar putea fi mai precis. Nu imediat, în orice caz. Dar, în cele din urmă,

acest ritual Tellann va distruge acest nucleu al lui Omtose Phellack, ceea

ce va duce, la rândul său, la moartea lui Jhag Odhan – chiar şi acum, pădurea de nord se strecoară pe câmpii, în timp ce de la sud deşertul pretinde din ce în ce mai mult din odhan. asta era casa mea.

— Refugiul tău.

Şi-a descoperit colţii într-un zâmbet asemănător. – Printre Jaghut, ei sunt acum unul şi acelaşi, Thelomen Toblakai.

Karsa se uită în jur, studiind epava. Nu a văzut nicio armă; nici femeia nu purta armură. – Când acest nucleu al lui Omtose Phellack moare, şi tu vei muri, da? Totuşi ai vorbit doar despre Jhag Odhan. De parcă propria ta moarte ar fi mai puţin importantă decât cea a acestui pământ.

„Este *mai* puţin important. Pe Jhag Odhan, trecutul încă trăieşte. Nu doar printre rudele mele decăzute, Jhag, cei puţini care au reuşit să scape de Logros T'lan Imass. Există fiare străvechi care se plimbă pe pământurile fără copaci lângă foile de gheaţă. Fiare care s-au stins peste tot, mai ales pe suliţele lui T'lan Imass. Dar nu existau Imass în Jhag Odhan. După

cum ai spus, un refugiu.

— Fiare. Inclusiv caii Jhag?

îi privi ochii ciudaţi îngustându-se. Pupilele erau verticale, înconjurate în gri sidefat. – Caii pe care i-am crescut cândva să călărească. Da, au devenit sălbatici în odhan. Deşi au rămas puţini, pentru că Trell vin din vest să-i vâneze. În fiecare an. îi alungă de pe stânci. Âşa cum fac cu multe dintre celelalte fiare.

— De ce nu ai căutat să-i opreşti?

— Pentru că, dragă războinic, mă *ascundeam* .

— O tactică care a eşuat.

— Un grup de cercetători a lui T'lan Imass m-a descoperit. Pe majoritatea le-am distrus, dar unul a scăpat. Din acel moment, am ştiut că armata lor va veni, în cele din urmă. Desigur, şi-au luat timp pentru asta, dar timpul este ceea ce au din abundenţă.

— Un grup de cercetători? Câţi ai distrus?

'Şapte.'

— Şi rămăşiţele lor sunt printre cei din jurul acestui turn?

Ea a zâmbit din nou. – Aş crede că nu, Thelomen Toblakai. Pentru T'lan

Imass, distrugerea este un eşec. Eşecul trebuie pedepsit. Metodele lor sunt... elaborate.

— Dar războinicii care zac dedesubt şi cei din jurul turnului?

— Căzut, dar nu în eşec. La urma urmei, aici zac.

— Duşmanii ar trebui ucişi, mârâi Teblorul, „nu închişi”.

„Nu aş contrazice acest sentiment”, a răspuns Jaghut.

— Nu simt nimic rău de la tine.

„A trecut mult timp de când nu am auzit acest cuvânt. Chiar şi în războaiele cu T'lan Imass, acel cuvânt nu avea loc.

— Trebuie să răspund la nedreptate, a hohotit el.

— Cum vrei tu.

„Nevoia copleşeşte orice precauţie. Delum Thord ar zâmbi.

— Cine este Delum Thord?

Nerăspunzând, Karsa îşi desfăcu rucsacul, apoi îşi aruncă mantia de urs şi păşi spre inelul de pietre.

— Stai înapoi, războinică! şuieră Jaghut. – Acesta este High Tellann...

— Şi eu sunt Karsa

Orlong, din Teblori, mârâi războinicul. A lovit cu piciorul în cele mai apropiate pietre.

Flacără arzătoare s-a ridicat şi a înghiţit Karsa. El a mârâit şi a împins-o prin ea, întinzându-şi ambele mâini pentru a lua lespedea de piatră, mormăind în timp ce o ridica de pe pieptul femeii. Flăcările l-au năvălit, căutând să-i smulgă carnea din oase, dar mârâitul lui pur şi simplu s-a adâncit. Pivot, aruncând placa uriaşă într-o parte. Unde a lovit un zid şi s-a spulberat.

Flăcările au murit.

Karsa se scutură, apoi se uită din nou în jos.

Inelul era acum rupt. Ochii lui Jaghut erau mari în timp ce ea se uita la el, mişcarea care îi răscoli membrele.

— Niciodată înainte, oftă ea, apoi clătină din cap ca neîncrezătoare. – Ignoranţă, şlefuită într-o armă. Extraordinar, Thelomen Toblakai.'

Karsa se ghemui lângă rucsacul lui. 'Ţi-e foame? însetat?'

A întârziat să se ridice. T'lan Imass o dezbrăcase, lăsând-o goală, dar părea neafectată de aerul rece amar care ^umplea acum

camera. Deşi părea tânără, el bănuia că era orice altceva decât. îi simţi ochii privindu-l în timp ce pregătea masa.

— Ai încrucişat săbiile cu Icarium. A existat vreodată o singură concluzie la un astfel de lucru nefast, dar faptul că eşti aici este dovada că ai reuşit cumva să-l eviţi.

Karsa a ridicat din umeri. – Fără îndoială că ne vom relua dezacordul data viitoare când ne vom întâlni.

— Cum ai ajuns să fii aici, Karsa Orlong?

— Caut un cal, Jaghut. Călătoria a fost lungă şi am fost făcută să înţeleg că această lume de vis o va scurta.

— Ah, războinicii-fantomă care plutesc în spatele tău. Chiar şi aşa, îţi asumi un risc grav călătorind cu Tellann Warren. îţi datorez viaţa mea, Karsa Orlong. S-a urcat cu prudenţă în picioare. – Cum pot să vă răsplătesc?

El s-a îndreptat spre eâ şi a fost surprins – şi încântat – să vadă că aproape se potriveşte cu el în înălţime. Părul ei era lung, maro întunecat, legat la spate. A studiat-o o clipă,

apoi a spus: „Găseşte-mi un cal”.

Sprâncenele ei subţiri se ridicară fracţionat. – Asta e tot, Karsa Orlong?

— Poate încă ceva – cum te cheamă?

— Asta ai întreba?

'Nu.'

— Aramala.

Dădu din cap şi se întoarse încă o dată la pregătirea mesei. – Aş şti tot ce poţi să-mi spui, Aramala, despre cei şapte care te-au găsit primii.

'Foarte bine. Dacă pot să întreb ceva pe rând. Ai trecut printr-un loc în drumul tău aici, unde Jhag fusese... închis. Desigur, îi voi elibera pe cei care au supravieţuit.

'Desigur.'

— Sunt semi-sânge.

— Da, aşa mi s-a spus.

— Nu te întrebi ce este cealaltă jumătate?

El ridică privirea, apoi se încruntă încet.

Ea a zâmbit. – Cred că sunt multe lucruri pe care trebuie să-ţi spun.

Ceva mai târziu, Karsa Orlong a ieşit din turn. A mers mai departe, reluând traseul armatei de unde a început din nou dincolo de pământul îngheţat al lui

Omtose Phellack.

Când în cele din urmă a ieşit din luptă, în căldura după-amiezii târzii în lumea naşterii sale, s-a trezit pe marginea unei creaste de dealuri bătute. Făcând o pauză, aruncă o privire în spatele lui şi reuşi să distingă, chiar la marginea orizontului, un oraş – probabil Sarpachiya – şi licărirea unui râu vast.

Dealurile din faţă formau o coloană vertebrală, o trăsătură a pământului despre care bănuia că apare doar pe hărţile locale. Nu existau ferme pe zonele joase înaintea lui, nici turme pe versanţii ei frânţi.

T'lan Imass reapăruse în acest loc înaintea lui, deşi trecerea lor mai departe, în acele dealuri, nu lăsa niciun semn, pentru că trecuseră decenii în această lume de atunci. Era pe marginea Jhag Odhanului.

Amurgul sosise când ajunse la poalele dealurilor şi începu să-şi croiască drum în sus pe panta acoperită de intemperii. Stânca expusă de aici avea o înfăţişare bolnavă, ca şi cum ar fi suferită de un fel de decădere nefirească. Bucăţi din el s-au prăbuşit sub

picioarele lui în timp ce urca.

Vârful era puţin mai mult decât o creastă, la mai puţin de trei paşi în diametru, încrustă de piatră putredă şi iarbă moartă. Dincolo, pământul a căzut brusc, formând o vale largă marcată de mese de gresie scufundate, cu benzi, care se ridicau de la bază. Partea opusă a văii, la cinci mii sau mai mult de paşi, era o stâncă abruptă de stâncă de culoarea ruginii.

Karsa nu-şi putea imagina forţele naturale care ar fi putut crea un astfel de peisaj. Mesele de dedesubt s-au născut din eroziune, de parcă inundaţiile ar fi străbătut valea, sau poate vânturi înverşunate răzbăteau pe canale – mai puţin dramatice şi cerând perioade de timp mult mai mari. Sau întreaga vale ar fi putut s-ar fi aflat cândva la nivelul dealurilor din jur, doar pentru a suferi o prăbuşire subterană. Aflorimentele degradate au sugerat un fel de proces de leşiere care afectează regiunea.

îşi croi drum în jos pe panta abruptă.

Şi a descoperit repede

că era alveolat cu peşteri şi gropi. Mine, dacă grohotişul de grohotiş calcret care ieşea din ele era vreun indiciu. Dar nu staniu sau cupru. Cremene. Vene imense din materialul maro sticlos zăceau la vedere ca nişte răni brute pe versantul dealului.

Ochii lui Karsa se îngustară asupra meselor din faţă. Benzile din gresie erau toate înclinate brusc şi nu toate în acelaşi unghi. Capelele lor nu arătau nimic din formaţiunea de platou plat la care s-ar putea aştepta; în schimb, erau zimţate şi rupte. Fundul văii însuşi – din câte putea vedea în mijlocul meselor ghemuite – părea^a fi pietriş cu muchii ascuţite. Spune fulgii din minerit.

în această vale unică, o întreagă armată şi-ar fi putut modela armele din piatră...

Şi cremenul din acest loc era departe de a fi epuizat.

Vocea lui Bairoth Gild îi umplu capul. „ Karsa Orlong, tu încerci adevărurile aşa cum un lup singuratic înconjoară un elan de taur ."

Karsa mormăi, singurul lui răspuns. Putea vedea, pe

stânca de cealaltă parte, mai multe peşteri, acestea săpate în peretele abrupt. Ajungând la fundul văii umbrite, porni spre ei. Pietrişul de sub picioare era gros, mişcându-se trădător, marginile ascuţite tăindu-se în tălpile de piele ale mocasinilor. Aerul mirosea a praf de calcar.

Se apropie de o gura mare de peşteră, situată la o treime din stâncă. O pantă largă de sâmburi ducea până la îndemâna ei, deşi se mişca în mod ameninţător sub Teblor în timp ce el urca în sus. în cele din urmă a reuşit să se urce pe podeaua neuniformă.

Cu peretele stâncii orientat spre nord-est şi soarele călare deja pe orizont, în peşteră nu era nicio lumină ambientală. Teblorul îşi puse rucsacul şi scoase un felinar mic.

Pereţii erau din calcar calcinat, înnegriţi din generaţie după generaţie de fum de lemn, tavanul înalt şi aproximativ bombat. La zece paşi mai încolo, pasajul s-a diminuat rapid pe măsură ce tavanul, pereţii şi podeaua convergeau. Ghemuită, Karsa se strecură prin punctul de sufocare.

Dincolo era o vastă

cavernă. Pe peretele de vizavi se vedea slab o proiecţie monolitică de silex solid, pur, care ajungea aproape până la tavan. Nişe adânc îngropate fuseseră plictisite în pereţii de flancare. O fisură deasupra centrului camerei tăiate sângera o lumină cenuşie din amurgul de afară. Direct sub ea era o grămadă de nisip şi din acea movila creştea un copac înnodat şi răsucit – un guldindha, nu mai înalt decât genunchiul Teblorului, cu frunzele sale de o nuanţă de verde mai adâncă decât era de obicei. Acea lumina zilei putea atinge două treimi din această stâncă a fost ea însăşi un miracol... *dar acest copac ...*

Karsa se îndreptă spre una dintre nişe şi întinse lanterna în ea. O altă cavernă se întindea dincolo. Şi era plin cu arme de cremene. Unele erau rupte, dar majoritatea erau întregi. Săbii, topoare cu două lame cu tije de os, sute şi sute acoperind podeaua. Următoarea nişă conţinea aceeaşi, ca şi cea de după aceea. Douăzeci şi două de camere laterale în total. *Armele morţilor. Armele celor eşuaţi.* în fiecare

peşteră de pe această stâncă, ştia el, va găsi acelaşi lucru.

Dar niciunul dintre ceilalţi nu era important pentru el. Aşeză felinarul lângă stâlpul de cremene, apoi se îndreptă. „Urugal cel ţesut, Beroke Vocea moale, Kahlb vânătorul tăcut, Thenik cel zdrobit, Siballe cel negăsit, Halad uriaşul, Imroth cel crud. Feţe în stâncă, zeii Teblorului. Eu, Karsa Orlong din Tribul Uryd al Teblorului, v-am adus în acest loc. Ai fost rupt. Separat. Fără arme. Am făcut cum mi-ai poruncit să fac. Te-am adus în acest loc.

Raspa spartă a lui Urugal a răspuns: „Ai găsit ceea ce ne-a fost luat, Karsa Orlong. Ţi-ai *eliberat* zeii.

Teblorul a privit fantoma din Urugal care se conturează încet înaintea lui. Un războinic ghemuit, cu oase grele, mai scund decât un locuitor de pământ, dar mult mai lat. Oasele membrelor lui erau despicate, acolo unde Karsa putea vedea între curelele întinse de piele şi ascundele care le legau, care *îl ţinea împreună* . Mai multe curele i-au traversat pieptul.

— Karsa Orlong,

ne-ai găsit armele.

Războinicul ridică din umeri. – Dacă într-adevăr se numără printre miile din camerele de dincolo.

'Sunt. *Nu* ne-au dezamăgit.

— Dar Ritualul a făcut-o.

Urugal îşi înclină capul. Cele şase rude ai lui luau formă în jurul lui. – înţelegi, atunci.

'Fac.'

— Formele noastre fizice se apropie, Karsa Orlong. Au călătorit departe, lipsiţi de spirit, ţinuţi doar de voinţa noastră...

— Şi cel pe care îl slujeşti acum, mârâi Teblorul.

'Da. Cel pe care îl servim acum. Te-am îndrumat pe rând, lider de război. Şi acum va veni răsplata ta, pentru ceea ce ne-ai dat.

Siballe cel Negăsit a vorbit acum. – Am adunat o armată, Karsa Orlong. Toţi copiii au sacrificat înaintea Feţelor din Stâncă. Sunt în viaţă, lider de război. Au fost pregătiţi. Pentru dumneavoastră. O armată. Oamenii tăi sunt atacaţi. Cei de la ses trebuie alungaţi, armatele lor trebuie

anihilate. Vei doborî împreună cu legiunile tale, în pământurile lor şi vei culege distrugeri asupra pământenilor de jos.'

'Va trebui.'

— Cei Şapte Zei ai Teblorului, spuse Urugal, trebuie să devină acum Opt.

Cel numit Halad – cel mai mare dintre cei şapte de departe, uriaş, bestial – a făcut un pas înainte. – Acum trebuie să modelezi o sabie, Karsa Orlong. Din piatră. Minele de afară vă aşteaptă – vă vom ghida în cunoştinţă...

— Nu este nevoie, spuse Karsa. „Am învăţat multele inimi de piatră. Cunoaşterea este a mea şi la fel va fi a mea sabia. Cei pe care îi modelezi sunt suficient de bine pentru felul tău. Dar eu sunt Teblor. Eu sunt Thelomen Toblakai.' Cu acestea, se răsuci şi se îndreptă către stâlpul monolitic de cremene.

— Acel spate te va învinge, spuse Halad în spatele lui. „Pentru a trage o lamă suficient de lungă pentru o sabie, trebuie să lovi de sus. Examinaţi cu atenţie această venă şi veţi vedea că, oricât de pură este, curgerea pietrei este

neiertătoare. Nimeni din felul nostru nu a reuşit vreodată să scoată un fulg mai lung decât înălţimea noastră. Spatul dinaintea ta nu mai poate fi lucrat; deci abandonul ei. Loviţi şi se va sparge. Şi acel eşec vă va păta următoarele eforturi şi va slăbi astfel vrăjitoria creaţiei.

Karsa stătea în faţa stâlpului de silex maro, aproape negru.

— Trebuie să faci un foc la baza lui, spuse Halad. „Lăsat să ardă fără încetare un număr de zile şi nopţi. Există puţină pădure în valea de dedesubt, dar în Jhag Odhan de dincolo, turmele de bhederin au călătorit în mulţimile lor. Foc, Karsa Orlong, apoi apă rece...

'Nu. Tot controlul se pierde cu această metodă, T'lan Imass. Semenii tăi nu sunt unici în a cunoaşte adevărurile de piatră. Această sarcină este a mea şi numai a mea. Acum, destule cuvinte.

— Numele pe care ni l-ai dat, a răpit Urugal, de unde ai ajuns la asemenea cunoştinţe?

Karsa se întoarse, cu faţa răsucindu-se într-un rânjet. – Prostul Teblor. Sau

aşa ai crezut. Deci ne-ai vrea. Thelomen Toblakai căzut, dar cel care a căzut se poate ridica din nou, Urugal. Astfel, ai fost cândva T'lan Imass. Dar acum, tu eşti Nelegatul. Zâmbetul a devenit un mârâit. – De la rătăcire la ţinere. De la cală la *casă.*

Războinicul s-a căţărat pe spatul de silex. Cocoţat pe vârful ei, şi-a scos sabia scurtă Malazan. O clipă de examinare a suprafeţei pietrei, apoi se aplecă pentru a studia întinderea^ aproape verticală a cremenei impecabile care ajungea până la podeaua peşterii. întoarcând sabia, Karsa începu să zgârie partea de sus a stâlpului, la o lăţime de o mână înăuntru de marginea ascuţită. Putea vedea urmele loviturilor vechi – T'lan Imass încercase, în ciuda cuvintelor lui Halad, dar nu reuşise.

Karsa a continuat să greşească suprafaţa unde avea să lovească. în mintea lui, a vorbit. Bairoth Gild. Delum Thord. Ascultă-mă, când nimeni altul nu poate. într-o zi, îmi voi rupe lanţurile, voi elibera sufletele care mă urmăresc acum. N-ai fi printre ei, sau

aşa ai spus. Nici nu mi-aş dori îmbrăţişarea lui Hood asupra ta. Am luat în considerare dorinţele tale în acest sens. Şi am creat o alternativă...

, Delum Thord şi cu mine înţelegem intenţia ta. Geniul tău nu reuşeşte să mă uimească, Karsa Orlong. Doar cu acordul nostru vei reuşi. Şi aşa ne dai cuvinte şi iată că ne găsim drumul forţat. îmbrăţişarea lui Hood ... sau ceea ce cauţi.

Karsa clătină din cap. Nu doar eu, Bairoth Gild. Dar tu însuţi. O negi ?

— Nu, conducător de război. Noi nu facem. Astfel, acceptăm ceea ce oferiţi .' Karsa ştia că doar el putea vedea fantomele prietenilor săi în acest moment, deoarece păreau să se dizolve, reduse la voinţă pură, care apoi se scurgea în cremene. Cursat, pentru a găsi o formă, o formă de coeziune...

Aşteptând... A măturat praful şi mizeria de pe suprafaţa aspră, apoi a închis ambele mâini în jurul strângerii stupefiante a săbiei scurte. Ridică arma sus, fixându-şi privirea asupra platformei de lovire răvăşite, apoi dădu pomul în jos. Un pocnet ciudat -

Apoi Karsa sări înainte, cu sabia scurtă aruncată deoparte, în jos prin aer, învârtindu-se în timp ce cădea. Genunchii i s-au flectat pentru a absorbi impactul, chiar dacă şi-a ridicat mâinile pentru a intersecta suliţa de silex care se răsturna.

O suliţă aproape la fel de înaltă ca însuşi Teblorul.

A căzut de pe stâlp, un ciob turtit, şi s-â aşezat în mâinile lui. O lins cald pe palme şi dintr-o dată sângele îi curgea pe antebraţe. Karsa se dădu repede înapoi, coborând lama pe podea. Când şi-a îndepărtat mâinile, a văzut că fuseseră tăiate până la os. *Bairoth inteligent, să-mi beau sângele pentru a pecetlui târgul.*

— Tu... ne depăşeşti, şopti Halad.

Karsa se duse la rucsacul lui şi scoase un pachet de pansamente de câmp şi o trusă de cusut. Desigur, nu ar fi nicio infecţie şi s-ar vindeca rapid. Totuşi, ar trebui să închidă tăieturile înainte de a putea spera să înceapă lucrul la marginile lamei uriaşe şi să scoată un fel de prindere.

— Vom pune arma,

anunţă Urugal în spatele lui. – Ca să nu poată fi spart.

Karsa dădu din cap.

— Te vom face al optulea zeu al Teblorului.

„Nu”, a răspuns el în timp ce începea să lucreze la mâna stângă. – Nu sunt ca tine, Urugal. Eu nu sunt nelegat. Tu însuţi ai închis lanţurile în jurul meu. Cu propriile tale mâini, ai avut grijă ca sufletele celor pe care i-am ucis să mă urmărească veşnic. Mi-ai modelat bântuirea, Urugal. Sub un astfel de blestem, nu pot fi niciodată dezlegat.

— Totuşi, este loc pentru tine, spuse Urugal, în Casa Lanţurilor.

— Da. Cavaler al Lanţurilor, campion al Zeului Infirm.

— Ai învăţat multe, Karsa Orlong.

Se uită în jos la mâinile lui însângerate. – Am, T'lan Imass. După cum vei fi martor.

CAPITOLUL cincisprezece

De

c

â

teori, dragă călător, ve

i

m

e

r

g

e

p

e

a

c

e

l

a

ş

i

d

r

u

m

?

K

a

y

e

s

s

a

n

La nord, praful armatei imperiale a ascuns dealurile din Vathar, acoperite de păduri. Era după-amiaza târziu, cea mai fierbinte parte a zilei, când vântul a încetat şi stâncile radiau ca nişte pietre plate pe o vatră. Sergentul Strings rămase nemişcat sub mantia lui de ploaie ocru, întins întins în timp ce studia ţinuturile din sud-vest. Transpiraţia îi curgea pe faţă şi i se înţepa barba roşie ca de fier.

După o clipă lungă în care studia masa de războinici cai care ieşise din odhanul prăfuit în urma lor, Strings ridică o mână înmănuşată şi făcu un gest.

Ceilalţi din echipa sa se ridicară din locurile lor de ascundere şi se întoarseră de pe creastă. Sergentul i-a urmărit până când au ajuns din nou la acoperire, apoi a alunecat în jur şi a urmat-o.

încălţăminte nesfârşite cu raiders în ultimele săptămâni, începând chiar în afara Dojal, cu ciocniri mai aprinse cu triburile Kherahn Dhobri la Tathimon şi Sanimon... dar nimic ca armata care îi urmăreşte acum. Trei mii de războinici, cel puţin, dintr-un trib pe care nu-l mai văzuseră până acum. Nenumărate standarde barbare se ridicau deasupra gazdei, suliţe înalte acoperite cu serpentine zdrenţuite, coarne, coarne şi cranii. Strălucirea armurii de solzi de bronz era vizibilă sub telabe şi blănuri negre, precum şi – mai prolifică – o armură ciudată cenuşie, care era prea flexibilă pentru a fi altceva decât ascunsă. Cârmele, din câte putea vedea Strings cu depărtare, păreau a fi elaborate, multe dintre ele cu aripi de corb, din piele şi bronz.

Strings alunecă în jos până unde aştepta echipa lui. încă nu s-au angajat în

luptă corp la corp, experienţa lor totală de a lupta puţin mai mult decât să tragă cu arbalete şi să ţină ocazional o linie. *Până acum* ... *foarte bine* . Sergentul îl înfruntă pe Smiles. – în regulă, s-a stabilit: urcă-te pe calul ăla mizerabil de jos, fetiţă, şi călăreşte la locotenent. Se pare că avem o ceartă.

Transpiraţia urmăse nişte şuviţe prin praful care îi înveleşte faţa. Ea a dat din cap, apoi a plecat.

— Bottle, du-te la poziţia lui Gesler şi pune-l să-i transmită lui Borduke. Vreau o întâlnire. Repede, înainte ca cercetaşii lor să ajungă aici.

— Da, sergent.

După o clipă, Strings şi-a scos pielea de apă şi i-a dat-o caporalului Tarr, apoi l-a bătut pe Cutde pe umăr şi cei doi s-au întors spre creastă.

S-au aşezat unul lângă altul pentru a relua studiul armata de dedesubt.

— Aceştia ne-ar putea mutila, mormăi sergentul. – Apoi, din nou, călăresc atât de strâns încât mă face să mă întreb...

Cutde mormăi, cu ochii subţiri până la fante. – Ceva îmi roade degetele aici, Fid.

Ei ştiu că suntem aproape, dar nu sunt pregătiţi pentru luptă. Ar fi trebuit să se ţină până noaptea, apoi să lovească de-a lungul liniei noastre. Şi
unde sunt cercetaşii lor, oricum?

— Ei bine, străinii ăia...

— Mult prea aproape. Triburile locale de aici ştiu mai bine...

O împrăştiere bruscă de pietre şi Strings şi Cutde s-au răsucit – pentru a vedea călăreţi' urcând creasta de ambele părţi ale lor, iar alţii galopând la vedere pe panta din spate, apropiindu-se de echipa lui.

'Capita ia-ne! Unde...

Au răsunat strigăte de război, armele fluturând în aer, totuşi războinicii cai au tras frâu, ridicându-se în etrieri în timp ce înconjurau echipa.

încruntat, Strings se ridică în picioare. O privire înapoi către armata de dedesubt a arătat o avangardă care urca panta la galop. Sergentul întâlni privirea lui Cuttle şi ridică din umeri.

Săpătorul a făcut o grimasă ca răspuns.

însoţiţi de călăreţii de pe creastă, cei doi soldaţi şi-

au coborât drum spre locul în care stăteau Tarr şi Koryk. Amândoi aveau arbaletele încărcate, deşi nu mai erau antrenate pe membrii tribului care îşi învârteau monturile într-un cerc în jurul lor. Mai jos pe creasta Strings i-a văzut pe Gesler şi echipa sa, împreună cu Bottle; şi propria lor companie de războinici cai.

— Cuttle, mormăi sergentul, te-ai ciocnit cu ăştia undeva la nord de râul Vathar?

'Nu. Dar cred că ştiu cine sunt ei.

Niciunul dintre aceşti cercetaşi nu purta armură de bronz. Pielea cenuşie de sub mantiile şi blănurile lor de culoarea deşertului arăta ciudat de reptiliană. Aripi de cioara le fuseseră fixate pe antebraţe, ca nişte aripioare cu spate. Feţele lor erau palide după standardele locale, neobişnuit prin faptul că erau bărbos şi cu mustaţă lungă. Tatuajele cu lacrimi negre curgeau de-a lungul obrajilor lor deterioraţi.

în afară de lănci, teci de lemn acoperite cu blană erau atârnate pe spate, ţinând tulwar cu lame grele. Toţi aveau cercei cu picioare de corb atârnând de sub

cârmă.

Avangarda tribului a ajuns pe creasta de deasupra lor şi s-a oprit, deoarece, pe partea opusă, apărea o companie de ofiţeri Wickans, Seti şi Malazan.

Beru fend, Adjunctul e cu ei . De asemenea, Fist Gamet, Nil, Nether şi Temui, precum şi căpitanul Keneb şi locotenentul Ranal.

Cele două forţe călare se înfruntau unul cu celălalt de o parte şi de alta a rigolei puţin adânci, iar Strings îl văzu pe Temui trecând vizibil, apoi se aplecă pentru a vorbi cu Adjunct. O clipă mai târziu, Tavore, Gamet şi Temui au mers înainte.

Din avangarda tribului, un singur călăreţ a început coborârea pe panta din spate. Un căpetenie, bănui Strings. Bărbatul era imens; doi tulwari erau legaţi de un ham care îi traversa pieptul, unul dintre ei rupt chiar deasupra mânerului. Lacrimile negre tatuate pe obrajii lui largi păreau să fi fost înfipte în carne. Coborî destul de aproape de locul unde stăteau Strings şi Cuttle şi se opri lângă ei.

El a dat din cap spre grupul care se apropia şi a întrebat pe Malazan aspru: „Aceasta este femeia simplă

care te conduce?

Strings tresări, apoi dădu din cap. – Adjunct Tavore, da.

— Ne-am întâlnit pe Kherahn Dhobri, spuse şeful, apoi zâmbi. – Nu te vor mai hărţui, Malazan.

Tavore şi ofiţerii ei au sosit, oprindu-se la cinci paşi depărtare. A vorbit Adjunctul. – Vă urez bun venit, şef de război al Khundrylului. Sunt adjunctul Tavore Paran, comandantul Armatei a Paisprezecea a Imperiului Malazan.

— Eu sunt Gali, iar noi suntem Lacrimile Arse ale Khundrylului.

— Lacrimile arse?

Bărbatul a făcut un gest de durere. – Blackwing, liderul Wickanilor. Am vorbit cu el. Războinicii mei au căutat să provoace, să vadă cine erau cei mai mari războinici dintre toţi. Am luptat din greu, dar am fost umiliţi. Blackwing este mort, clanul său distrus, iar Ucigătorii lui Korbolo Dom dansează pe numele lui. La asta trebuie să se răspundă şi aşa am venit. Trei mii, toţi cei care au luptat pentru Blackwing prima dată. Suntem schimbaţi, Adjunct. Suntem altfel decât am fost cândva. Ne întristăm

pierderea noastră şi aşa vom rămâne pierduţi pentru totdeauna.

— Cuvintele tale mă întristează, Gali, răspunse Tavore, cu vocea tremur ândă.

Ai grijă acum, fetiţă...

— Ne-am alătura ţie, a răpit şeful de război Khundryl, pentru că nu avem unde să mergem. Pereţii iurtelor noastre arată ciudat ochilor noştri. Chipurile soţiilor, soţilor, copiilor noştri – toţi cei pe care i-am iubit cândva şi care ne-au iubit cândva – străini, acum. La fel ca însuşi Blackwing, suntem ca nişte fantome în această lume, în acest pământ care a fost cândva casa noastră.

— Te-ai alătura nouă, pentru a lupta sub comanda mea, Gali?

'Ne-ar.'

„în căutarea răzbunării împotriva lui Korbolo Dom”,

A scuturat din cap. – Asta va veni, da. Dar căutăm să reparăm.

Se încruntă sub cârmă. 'Amenda? După socoteala lui Temui ai luptat cu curaj, şi bine. Fără mijlocirea ta, Lanţul de Câini ar fi căzut la Sanimon. Refugiaţii ar fi fost măcelăriţi...

— Cu toate acestea,

apoi ne-am dus înapoi pe pământurile noastre, Adjunct. Ne-am gândit doar să ne lingăm rănile. în timp ce Lanţul mergea mai departe. La mai multe bătălii. Până la bătălia finală. Plângea în adevăr acum şi un sunet ascuţit şi ciudat se ridica de la ceilalţi războinici cai prezenţi. – Ar îi trebuit să fim acolo. Asta e tot.'

Adjunctul nu spuse nimic o clipă lungă.

Strings i-a scos cârma şi i-a şters transpiraţia de pe frunte. A aruncat o privire înapoi în susul pantei şi a văzut o linie solidă de Khundryl pe creastă. Tăcut. Aşteptare.

Tavore şi-a dres glasul.
– Gal, şeful de război al Lacrimilor Arse... Armata a Paisprezecea vă urează bun venit.

Răspunsul a zguduit pământul sub picioare. Strings se răsuci şi întâlni privirea lui Cuttle. *Trei mii de^veterani ai acestui deşert blestemat de Hood. Regina Viselor, avem o şansă. în cele din urmă, se pare că avem o şansă .* Nu trebuia să vorbească cu voce tare pentru a şti că Cuttle a înţeles, pentru că bărbatul dădu încet din cap.

Dar Gali nu era terminat. Fie că şi-a dat seama de toată măsura următorului său gest – nu, avea să concluzioneze Strings în cele din urmă, nu ar fi putut – chiar şi aşa... Şeful de război şi-a adunat frâiele şi a călărit înainte, pe lângă Adjunct. Şi-a oprit calul înaintea lui Temui, apoi a descălecat.

Trei paşi înainte. Sub ochii a peste trei sute de Wickans şi a cinci sute de Seti, corpulentul Khundryl – ochii săi cenuşii aţintiţi asupra Temui – se opri. Apoi şi-a desfăcut tulwarul rupt şi i-a întins-o tânărului Wickan.

Temui era palid când se întinse să accepte.

Gali făcu un pas înapoi şi se lăsă încet într-un genunchi. – Nu suntem Wickan, spuse şeful de război, dar jur că asta ne vom *strădui* să fim. Şi-a lăsat capul în jos.

Temui stătea neclintit, zbătându-se vizibil sub un asediu de emoţii, iar Strings şi-a dat seama brusc că flăcăul nu ştia să răspundă, nu ştia ce să facă.

Sergentul făcu un pas, apoi îşi înclina cârma în sus, de parcă ar fi vrut să o pună la loc. Temui a surprins

fulgerul mişcării, chiar dacă arăta pe cale să descălece, şi a încremenit când a întâlnit ochii lui Strings.

O scuturare uşoara a capului. *Rămâi în şa, Temui*! Sergentul întinse mâna şi îşi atinge propria gură. *Vorbi. Răspunde cu cuvinte, băiete* !

Comandantul se aşeză încet înapoi în şa, apoi se îndreptă. „Gali of the Burned Tears”, a spus el, cu un tremur în voce, „Blackwing vede prin ochii fiecărui Wickan de aici. Vede, şi răspunde. Creştere. în numele lui Blackwing, eu, Temui din Clanul Corbului, te accept... Lacrimile Arse... ale Clanului Corbului, ale Wickanilor. A luat apoi bucla de piele de care era legat tulwarul rupt şi a coborât-o peste umăr.

Odată cu zgomotul unui val rostogolindu-se pe o şuviţă de plajă de o legă, armele au fost scoase din teacă de-a lungul crestei, un salut exprimat doar de fier.

Un fior undui prin Strings.

— Respiraţia lui Hood, mormăi Cutde pe sub răsuflare. – Este mult mai înfricoşător decât au fost strigătele lor de război.

Da, la fel de de rău

augur ca zâmbetul lui Hood . Se uită înapoi la Temui şi văzu pe Wickan privindu-l. Sergentul coborî încă o dată cârma pe cap, apoi zâmbi şi dădu din cap. *Perfect, băiete. Nu m-aş fi putut descurca mai bine .*

Iar acum, Temui nu mai era singur, înconjurat de lupi artritici luptători care tot nu-i acceptau comanda. Acum, băiatul l-a avut pe Gali şi trei mii de războinici cu sânge pentru a-şi susţine cuvântul. *Şi asta e ultima. Gali, dacă aş fi un om religios, aş arde o aripă de corb în numele tău în seara asta. Hood ia-mă, s-ar putea să o fac oricum .*

„Gali of the Burned Tears", anunţă Adjunctul. – Vă rugăm să ni se alăture la cartierul nostru de comandă. Putem discuta despre dispoziţia forţelor tale la o masă – o masă modestă, din păcate...

Khundryl se îndreptă în cele din urmă. S-a confruntat cu Adjunctul. 'Modest? Nu. Ne-am adus propria noastră mâncare şi în această noapte va fi un ospăţ – nici un soldat nu va rămâne fără măcar o gură de bhederin sau mistreţ! S-a învârtit şi şi-a scanat alaiul până l-a spionat pe cel pe

care îl căuta. „Imrahl! Trageţi-vă carcasa înapoi la vagoane şi aduceţi-le înainte! Şi găseşte-i pe cei două sute de bucătari şi vezi dacă s-au trezit încă! Şi dacă nu au, le voi avea capetele!

Războinicul pe nume Imrahl, o siluetă străveche şi zgârietă, care părea să înoate sub o armură arhaică de bronz, răspunse cu un zâmbet larg şi înfiorător, apoi îşi întoarse calul şi-l aruncă în galop în sus, în sus pe pantă.

Gali se răsuci şi ridică ambele mâini înspre cer, aripile corbilor ataşate de antebraţe părând să se deschidă sub ele. – Lasă-i pe Ucigătorii de Câini să se înghesuie! urlă el. – Lacrimile arse au început vânătoarea!

Cutde se aplecă aproape de Strings. – Asta e o problemă rezolvată – băiatul Wickan e în sfârşit pe teren solid. O rană cusută închisă, doar pentru a vedea o altă rană deschisă.

'O alta?' Oh. Da, destul de adevărat. Fantoma aceea a lui Wickan Fist continuă să se ridice, iar şi iar. Biata fata .

— De parcă

moştenirea lui Coltaine nu i-ar fi urmat deja călcâiele... dacă scuzaţi jocul de cuvinte, continuă săpătorul. „Totuşi, ea îi pune o faţă curajoasă...”

Nici o alegere . Strings s-a confruntat cu echipa lui. – Adunaţi-vă echipamentul, soldaţilor. Avem pichete de ridicat... înainte să mâncăm. La gemetele lor el se încruntă. – Şi consideraţi-vă norocoşi că lipsa acelor cercetaşi nu este de bun augur pentru capacităţile noastre, nu-i aşa?

I-a privit cum îşi adună echipamentul. Gesler şi Borduke se apropiau cu propriile lor echipe. Cutde mormăi lângă sergent. – în cazul în care ţi-a scăpat mintea, Fid, spuse el, jos, nici *noi* nu i-am văzut pe nenorociţi.

„Ai dreptate”, a răspuns Strings, „mi-a scăpat complet din minte. Huh, iată din nou. Plecat.'

Cutde şi-a zgâriat perii de pe falca grea. – Ciudat, despre ce vorbeam?

— Bhederin şi mistreţ, cred. Carne proaspătă.'

'Dreapta. îmi’face gura apă la acest gând.

Gamet se opri în afara cortului de comandă.

Războiul a continuat fără încetare, în timp ce Khundryl rătăceau prin tabără, răcnind cântecele lor barbare. Fuseseră scoase ulcioare cu lapte fermentat, iar Pumnul era sumbru sigur că mai mult de o burtă de carne pe jumătate carbonizată, pe jumătate crudă, se întorsese prematur pe pământ, dincolo de foc, sau ar fi făcut-o în scurtul timp care mai rămânea înainte de zori.

Marşul de a doua zi fusese înjumătăţit, la comanda Adjunctului, deşi chiar şi mersul cu cinci clopote era de natură să-i facă pe majoritatea soldaţilor să regrete excesele din această noapte.

Sau poate nu.

A privit un marin din propria legiune trecând pe lângă el, o femeie Khundryl călare pe el, cu picioarele înfăşurate în jurul taliei, cu braţele în jurul gâtului. Era goală, marinele aproape. Ţesind, perechea a dispărut în întuneric.

Gamet oftă, strângându-şi mantia mai strâns, apoi se întoarse şi se apropie de cei doi Wickan care stăteau de pază în afara cortului Adjunctului.

Erau din Corb, cu părul

cărunt şi arătau mizerabil. Recunoscând Pumnul, păşiră de fiecare parte a intrării. Trecu printre ei, aplecându-se pentru a se strecura printre clapete.

Toţi ceilalţi ofiţeri plecaseră, lăsând doar Adjunct şi Gali, acesta din urmă întins pe un scaun de lemn masiv, cu aspect antic, care venise pe vagoanele Khundryl. Şeful de război îşi scosese cârma, dezvăluind o masă de păr creţ, lung şi negru şi strălucitor de grăsime. Nuanţa de la miezul nopţii era colorată, bănuia Gamet, pentru că bărbatul văzuse cel puţin cincizeci de veri. Vârfurile mustaţei îi stăteau pe piept şi părea pe jumătate adormit, cu o ulcior prins de mânerul de lut într-o mână imensă. Adjunctul stătea în apropiere, cu ochii îndreptaţi spre un brazier, parcă s-ar fi pierdut în gânduri.

Dacă aş fi artist, aş picta această scenă. Acest moment precis, şi lăsaţi privitorul să se întrebe . S-a îndreptat cu paşi mari spre masa cu hărţi, unde mái aştepta un ulcior de vin. – Armata noastră este beată, Adjunct, murmură el în timp ce turna o ceaşcă plină.

— La fel ca noi, bubui Gali. – Armata ta este pierdută.

Gamet aruncă o privire spre Tavore, dar nu a avut nicio reacţie pe care să o evalueze. Trase aer în piept, apoi se înfruntă cu Khundryl. – încă nu avem o bătălie majoră, şef de război. Astfel, încă nu ne cunoaştem pe noi înşine. Asta e tot. Nu suntem pierduţi...

— Nu am găsit încă, termină Gali, dezvăluind dinţii. Luă o înghiţitură lungă din ulcior.

— Atunci, regreţi decizia ta de a ni te alătura? întrebă Gamet.

— Deloc, Pumn. Şamanii mei au citit nisipurile. Au învăţat multe despre viitorul tău. Armata a Paisprezecea va cunoaşte o viaţă lungă, dar va fi o viaţă neliniştită. Eşti condamnat să cauţi, destinat să *vânezi vreodată ...* ceea ce nici măcar tu nu ştii şi nici, poate, nu vei şti vreodată. Ca nisipurile în sine, rătăcind pentru eternitate.

Gamet se încruntă. – Nu vreau să jignesc, şef de război, dar am puţină încredere în divinaţie. Nici un muritor – niciun *zeu – nu* poate spune că suntem

sortiţi condamnaţi sau destinaţi. Viitorul rămâne necunoscut, singurul lucru asupra căruia nu putem forţa un model.

Khundryl mormăi. – Modele, sânul vital al şamanilor. Dar nu ei singuri, nu? Deck of Dragons – nu sunt folosiţi pentru divinaţie?

Gamet ridică din umeri. – Sunt unii care deţin multe magazine în Deck, dar eu nu sunt unul dintre ei.

— Nu vezi modele în istorie, Pumn? Eşti orb la ciclurile prin care suferim cu toţii? Priveşte acest deşert, acest pustiu pe care îl traversezi. Al tău nu este primul imperiu care l-ar revendica. Şi cum rămâne cu triburile? înainte de Khundryl, înainte de Kherahn Dhobri şi Tregyn, au fost Sanid şi Oruth, iar înaintea lor au fost alţii ale căror nume au dispărut. Priviţi la oraşele ruinate, la vechile drumuri. Trecutul sunt toate modele, iar acele modele rămân sub picioarele noastre, chiar dacă stelele de deasupra îşi dezvăluie propriile modele – pentru că stelele la care privim în fiecare noapte nu sunt decât o iluzie din trecut. Ridică din nou

ulciorul şi îl studie o clipă. „Astfel, trecutul se află sub şi deasupra prezentului, Pumn. Acesta este adevărul pe care îl îmbrăţişează şamanii mei, oasele de care viitorul se lipeşte ca un muşchi.

Adjunctul se întoarse încet să-l studieze pe şeful de război. – Vom ajunge mâine la Vathar Crossing, Gali. Ce vom găsi?

Ochii lui Khundryl străluciră. – Asta trebuie să decizi, Tavore Paran. Este un loc al morţii şi îţi va spune cuvintele sale – cuvinte pe care noi ceilalţi nu le vom auzi.

'Ai fost acolo?' ea a intrebat. El a dat din cap, dar nu a mai adăugat nimic.

Gamet bău o gură de vin. Era o ciudăţenie în această noapte, în acest moment aici, în cortul Adjunctului, care i-a lăsat pielea târâtă. Se simţea deplasat, ca un nebun care tocmai se împiedicase în compania savanţilor. Războală din tabăra de dincolo se stingea şi, în zori, ştia el, va fi linişte. Uitarea beată a fost, de fiecare dată, o mică moarte temporară. Hood a mers pe unde stătea cândva şinele, iar urma trecerii zeului a îmbolnăvit

carnea de muritor după aceea.

Şi-a pus paharul pe masa cu hărţi. – Dacă mă ierţi, mormăi el, aerul de aici este prea... aproape.

Niciunul nu a răspuns în timp ce se întorcea la clapă.

Afară, în stradă, dincolo de cei doi paznici nemişcaţi Wickan, Gamet făcu o pauză şi ridică privirea. Lumină străveche, nu-i aşa? Dacă da, atunci modelele pe care le văd... s-ar putea să fi murit cu mult timp în urmă. Nu, nu trebuie să ne gândim la asta. Este unul dintre acele adevăruri care nu au nicio valoare, pentru că nu oferă altceva decât dislocare .

Şi nu avea nevoie de combustibil pentru acel foc rece. Era prea bătrân pentru acest război. *Hood ştie, nu mi-a plăcut prea mult prima dată .* La urma urmei, răzbunarea aparţinea tinerilor. Epoca în care emoţiile ardeau cel mai tare, când viaţa era suficient de ascuţită pentru a fi tăiată, suficient de fioroasă pentru a arde sufletul.

A tresărit de trecerea unui câine mare de vite. Capul în jos, muşchii unduindu-se sub o piele pestriţă cusute literalmente

cu nenumărate cicatrici, fiara tăcută căptuşită pe culoarul dintre rândurile de corturi. O clipă mai târziu şi a dispărut în întuneric.

— Am început să-l urmăresc, spuse o voce în spatele lui.

Gamet se întoarse. – Căpitane Keneb. Sunt surprins să vă găsesc încă treaz.

Soldatul a ridicat din umeri. – Mistreţul ăla nu stă prea bine în intestine, domnule.

— Mai probabil că laptele fermentat pe care l-a adus Khundryl... cum se numeşte din nou?

— Urtathan. Dar nu, am mai experimentat acea bere şi aşa că am ales să o evit. Vin dimineaţa, bănuiesc că trei sferturi din armată îşi vor da seama de o înţelepciune similară.

— Şi sfertul rămas?

'Mort.' El a zâmbit la expresia lui Gamet. – îmi pare rău, domnule, nu vorbeam în întregime serios.

Pumnul îi făcu semn căpitanului să-l însoţească şi au început să meargă. – De ce îl urmăreşti pe acel câine, Keneb?

— Pentru că îi cunosc povestea, domnule. A supravieţuit Lanţului de

Câini. De la Hissar la Căderea din afara Arenului. L-am văzut căzând aproape la picioarele lui Coltaine. Ţeapă de suliţe. Nu ar fi trebuit să supravieţuiască asta.

— Atunci cum a fost?

— Gesler.

Gamet se încruntă. – Sergentul din marina legiunei noastre?

— Da, domnule. L-a găsit, precum şi un alt câine. Ce s-a întâmplat atunci habar n-am. Dar ambele fiare s-au vindecat din ceea ce ar fi trebuit să fie răni de
moarte.

„Poate un vindecător.

Keneb dădu din cap. – Poate, dar niciunul dintre paznicii lui Blistig – am făcut întrebări. Nu, există încă un mister de rezolvat. Nu doar câinii, ci şi Gesler însuşi, şi caporalul său, Stormy şi un al treilea soldat – nu aţi observat pielea lor ciudat de nuanţe? Sunt Falari, totuşi Falari au pielea palidă, iar un bronz deşert nu arată deloc aşa. Curios, de asemenea, Gesler a fost cel care a livrat *Silanda.*

— Crezi că au făcut un pact cu un zeu, căpitane? Astfel de culte sunt interzise

în armata imperială.'

— Nu pot să răspund la asta, domnule. Nici nu am dovezi suficiente pentru a formula o asemenea acuzaţie împotriva lor. Până acum, am păstrat echipa lui Gesler şi alţii câţiva ca ariergarda coloanei.

Pumnul mormăi. – Această veste este tulburătoare, căpitane. Nu aveţi încredere în propriii soldaţi. Şi aceasta este prima dată când îmi spui despre asta. Te-ai gândit să-l confrunţi direct cu sergentul?

Ajunseseră la marginea taberei. înaintea lor se întindea o linie întreruptă de dealuri; în dreapta lor, pădurea întunecată a lui Vathar.

La întrebările lui Gamet, Keneb a oftat şi a dat din cap. – Ei, la rândul lor, nu au încredere în mine, Pumn. Există un zvon în compania mea... că mi-am abandonat ultimii soldaţi, în momentul revoltei.

Şi tu, Keneb ? Gamet nu spuse nimic.

Dar părea că căpitanul a auzit totuşi întrebarea tăcută. „Nu am făcut-o, deşi nu voi nega că unele dintre deciziile pe care le-am luat

atunci ar putea să pună îa îndoială loialitatea mea faţă de imperiu”.

— Ar fi bine să explici asta, spuse Gamet încet.

„Am avut o familie cu mine. Am căutat să-i salvez şi pentru o vreme nimic altceva nu a contat. Domnule, companii întregi au trecut la rebeli. Nu ştiai în cine să ai încredere. Şi după cum sa dovedit, comandantul meu...

— Nu mai spune asta, căpitane. M-am razgandit. Nu vreau să ştiu. Familia ta? Ai reuşit să-i salvezi?

— Da, domnule. Cu ajutorul în timp util din partea unui Bridgeburner proscris...

'A *ce?* Cine, în numele lui Hood?

— Caporal Kalam, domnule.

'El este aici? în şapte oraşe?

'El a fost. în drum, cred, spre împărăteasa. Din câte am înţeles, avea câteva probleme pe care voia să le ridice cu ea. în persoană.'

— Cine altcineva ştie toate astea?

— Nimeni, domnule. Am auzit povestea că Bridgeburners au fost

distruşi. Dar pot să vă spun că Kalam nu era printre ei. A fost aici, domnule. Şi despre undele află acum, poate că numai împărăteasa ştie.

în iarbă, la vreo douăzeci de paşi distanţă, era o mişcare. *Acel câine. Hood ştie ce e de gând .* – în regulă, căpitane. Ţine-l pe Gesler în spate deocamdată. Dar la un moment dat, înainte de bătălie, va trebui să-l testăm. Trebuie să ştiu dacă este de încredere.

— Da, domnule.

— Fiara ta rătăceşte acolo.

'Ştiu. În fiecare noapte. Parcă ar fi căutat ceva. Cred că ar putea fi Coltaine. îl caut pe Coltaine. Şi îmi frânge inima, domnule.

— Ei bine, dacă este adevărat, căpitane, că câinele îl caută pe Coltaine, recunosc că sunt surprins.

— Ce vrei să spui, domnule?

— Pentru că nenorocitul e aici. Ar trebui să fii orb, mut şi surd ca să-ţi fie dor de el, căpitane. Noapte bună.' S-a întors şi a plecat cu paşi mari, simţind nevoia să scuipe, dar ştia că gustul amar din gură nu îl va părăsi atât de uşor.

Focul era mort de mult.

înfăşurat în mantia lui, Strings stătea în faţa ei, privind, dar fără să văd, cărămizile stratificate de cenuşă care erau tot ce mai rămăsese din bucăţile de bălegar. Lângă el zăcea câinele de popor Hengese, despre care Truth spunea că îl chema Roach. Osul pe care l-a roade creatura era mai mare decât el şi avea acei dinţi de os şi pofta de mâncare, ar fi cel care mănâncă chiar acum.

Companie mulţumită, deci, să bată joc de această noapte mizerabilă. Formele acoperite ale echipei sale zăceau nemişcate din toate părţile. Fuseseră prea epuizaţi pentru a se îmbăta, după ce ridicaseră pichetele, apoi stăteau primul ceas, iar burta plină îi târăseră repede în somn. Destul de bine, gândi el, vor fi printre puţinii scutiţi de ravagiile mahmurelii peste câteva clopote. Chiar şi Cuttle nu se trezise încă, aşa cum era obiceiul lui – sau poate avea ochii deschişi acolo unde zăcea cu spatele la vatră.

Nu a contat. Singurătatea pe care o suferea Strings nu putea fi atenuată de companie, nici aşa cum ar putea găsi aici,

în orice caz. Nici gândurile lui nu erau de genul pe care îe-ar împărtăşi de bunăvoie.

Scuipaseră praf aproape de când a început marşul. Nu era locul pentru marinari, cu excepţia cazului în care o urmărire masivă ameninţa spatele coloanei, ceea ce nu era cazul. Nu. Keneb îi pedepsea, iar Strings habar n-avea de ce. Chiar şi locotenentul, care reuşise cumva să evite să fie efectiv prezent pentru a comanda echipele, era nesigur în ceea ce priveşte motivaţiile căpitanului. *Deşi nu nemulţumit, desigur. Apoi, din nou, cum poate Ranal să spere să-şi dobândească reputaţia stelară cu soldaţii săi tuşind tot praful din al Paisprezecelea* ?

Şi chiar îmi pasă de ceva?

Aerul nopţii mirosea a bilă, de parcă însăşi Poliel ar fi pândit în tabără. Achiziţia bruscă a trei mii de veterani făcuse mult pentru a-i ridica moralul pe al Paisprezecelea – Strings spera că nu va exista nicio prevestire după aceea.

Bine atunci, haideţi să luăm în considerare problema în discuţie. Armata asta are şansa ei,

acum. Nu are nevoie de nenorociţi ca mine. De ce aş vrea să mă întorc oricum în Raraku? L-am urât prima dată. Nu sunt atât de tânăr şi prost – nu sunt ceea ce am fost cândva. Chiar credeam că pot recuceri ceva în acel deşert sfânt? Ce anume? Ani pierduţi? Acel impuls de încărcare care aparţine tinerilor? Soldaţilor ca Smiles şi Koryk şi Bottle and Tan. M-am alăturat pentru răzbunare, dar nu-mi umple burta aşa cum obişnuia – Hood ştie, nimic nu mai face. Nu răzbunare. Nu loialitate. Nici măcar prietenie. La naiba, Kalam, ar fi trebuit să mă convingi să nu fac asta. Chiar acolo, în oraşul Malaz. Ar fi trebuit să mă numeşti prost în faţă.

Câinele de vite al lui Gesler a apărut în vizor.

Roach mârâi, iar fiara mai mare se opri, încercând cu nasul aerul, apoi se aşeză la câţiva paşi. Câinele s-a întors la roadă.

— Vino, atunci, Gesler, mormăi Strings.

A apărut sergentul, cu un ulcior într-o mână. Se aşeză vizavi, studie o clipă ulciorul, apoi scoase un sunet dezgustat şi îl aruncă. – Nu mă mai pot îmbăta, spuse el. – Nu eu, nu Stormy

sau Truth. Suntem blestemaţi.

— Mă pot gândi la blesteme mai rele, mormăi Strings.

— Ei bine, şi eu pot, dar totuşi. Ce este cu adevărat rău este că nu pot dormi. Niciunul dintre noi nu poate. Eram la Vathar Crossing – acolo am atras *Silanda* pentru a aştepta Lanţul de Câini. Unde am primit un pumn bine şi tare. La naiba, dar asta m-a surprins. Oricum, nu aştept cu nerăbdare să-l mai văd. Nu după ce sa întâmplat acolo.

— Atâta timp cât podul nu a fost măturat, răspunse Strings.

Gesler mormăi.

Nici unul nu a vorbit o vreme, apoi: – Te gândeşti să alergi, nu-i aşa, Fid?

Se încruntă.

Gesler dădu încet din cap. – E rău când le pierzi. Prieteni, vreau să spun. Te face să te întrebi de ce eşti încă aici, de ce nenorocitul de sac de sânge, muşchi şi oase continuă să meargă. Deci fugi. Atunci ce? Nimic. Nu eşti aici, dar oriunde te-ai afla, tot eşti acolo.

Strings se strâmbă. – Ar trebui să înţeleg asta? Ascultă, nu este doar ceea

ce sa întâmplat cu Bridgeburners. Este vorba despre a fi soldat. Despre să faci asta din nou. Mi-am dat seama că nici măcar nu mi-a plăcut prea mult de prima dată. Trebuie să vină un moment, Gesler, când nu mai este locul potrivit pentru a fi sau lucrul potrivit de făcut.

— Poate, dar nu l-am văzut încă. Se reduce la ceea ce eşti bun. Nimic altceva, Fid. Nu mai vrei să fii soldat. Bine, dar ce vei face în schimb?

— Am fost ucenic ca zidar, odată…

— Iar ucenicii au zece ani, Lăutar. Nu sunt oase scârţâite ca tine. Uite, un soldat are un singur lucru de făcut, şi acesta este soldatul. Vrei să se termine? Ei bine, urmează o bătălie. Ar trebui să vă ofere o mulţime de oportunităţi. Aruncă- te pe o sabie şi gata. Gesler făcu o pauză şi lovi cu degetul în Strings. – Dar nu asta e problema, nu? Pentru că acum ai o echipă şi eşti responsabil pentru ei. *Asta* nu-ţi place şi asta te face să te gândeşti să alergi.

Corzile s-au ridicat. – Merge să-ţi mângâie câinele, Gesler. A plecat în întuneric.

Iarba era umedă sub picioare în timp ce îşi făcea drum printre pichete. Au auzit provocări în surdină, la care el a răspuns, iar apoi a ieşit dincolo de tabără. Deasupra lor, stelele începuseră să se retragă pe măsură ce cerul se lumina. Capemoths se învârteau în nori învolburaţi spre dealurile împădurite din Vathar, ocazional rhizan scufundându-se prin ei, peste care explodau spre exterior, doar pentru a se reforma odată ce pericolul trecuse.

Pe creastă, la trei sute de paşi în faţa sergentului, stăteau o jumătate de duzină de lupi din deşert. îşi făcuseră urletul pentru noapte, iar acum zăboveau din curiozitate, sau poate pur şi simplu aşteptând plecarea armatei, ca să poată coborî în bazin şi să culeagă resturile.

Corzile s-au oprit la un cântat slab, junghi, jale şi şocant, care părea să emane dintr-o depresiune chiar de această parte a crestei. O auzise în alte nopţi, întotdeauna dincolo de tabără, dar nu fusese înclinat să investigheze. Nu era nimic atrăgător la acea muzică subţire, atonală.

Dar acum îl chema. Cu voci familiare. Inima durea brusc, s-a apropiat.

Depresiunea era groasă de ierburi îngălbenite, dar un cerc fusese aplatizat în centru. Cei doi copii Wickan, Nil şi Nether, erau aşezaţi acolo, unul faţă în faţă, cu spaţiul dintre ei ocupat de un castron lat, de bronz.

Indiferent ce l-a umplut, a desenat fluturi, un scor în prezent, dar se adunau mai mulţi.

Strings a ezitat, apoi a făcut să plece.

— Apropie-te, strigă Nil cu vocea lui plină de trestie. – Repede, soarele răsare!

încruntat, sergentul se apropie. Când ajunse la marginea depresiunii, se opri brusc alarmat. Fluturi roiau în jurul lui, o frenezie galben pal umplându-i ochii, împotrivindu-i pielea ca o mie de respiraţii. S-a învârtit pe loc, dar nu a văzut nimic dincolo de masa de aripi fâlfâitoare.

'Mai aproape! Te vrea aici! Vocea înaltă a lui Nether. Dar Strings nu a putut face un alt pas. Era învăluit, iar în acel giulgiu galben, era o... *prezenţă .*

Şi a vorbit. Bridgeburner . Raraku te

aşteaptă. Nu te întoarce acum .

'Cine eşti tu?' Corzi cerute. 'Cine vorbeşte?'

„ Sunt din acest pământ, acum. Ceea ce eram înainte nu contează, sunt trezit A Suntem treziţi. Du-te să te alături rudelor tale. în Raraku, unde te va găsi. împreună, trebuie să o ucideţi pe zeiţă. Trebuie să-l eliberezi pe Raraku de pata care se află pe el.

'Rudele mele? Pe cine voi găsi acolo?

Cântecul rătăceşte, Bridgeburner . îşi caută o casă. Nu te întoarce.'

Deodată prezenţa a dispărut. Fluturii se ridicau spre cer, învârtindu-se şi învârtindu-se în lumina soarelui. Mai sus, tot mai sus...

Mâini mici s-au strâns de el şi el a privit în jos. Nether se uită la el, cu faţa plină de panică. La doi paşi în spatele ei stătea Nil, cu braţele înfăşurate în jurul lui, cu ochii plini de lacrimi.

Nether ţipa. 'De ce tu? Am sunat şi am sunat! *De ce tu* !?'

Scuturând din cap, Strings o împinse. – Eu-nu ştiu!

'Ce a spus el? Spune-ne! Avea un mesaj pentru

noi, da? Ce a spus el?'

'Pentru dumneavoastră? Nimic, fetiţă-de ce, cine în numele lui Hood crezi că a fost?

— Sormo E'nath!

— Vrăjitorul? Dar el... Strings făcu încă un pas înapoi. – *Opreste-te de cântatul ăla blestemat*!

Soţii Wickan se holbară.

Şi Strings şi-a dat seama că niciunul nu cânta – nici nu ar fi putut să fie – pentru că a continuat, umplându-i capul.

Nether a întrebat: „Ce cântat, soldat?”

El clătină din nou din cap, apoi se întoarse şi se întoarse spre tabără. Sormo nu avea cuvinte pentru ei. Nici el. Nici nu voia să le vadă feţele – disperarea lor neputincioasă, dorul lor după o fantomă care dispăruse – dispăruse pentru totdeauna. *Nu era Sormo E'nath. Asta era altceva – Hood ştie ce. – Suntem treziţi. Ce inseamna asta? Şi cine mă aşteaptă în Raraku? Rudele mele, nu am niciuna, cu excepţia zeilor Arzătoare de Bridge de mai jos! Rapid Ben? Kalam? Una, sau ambele ? Voia să ţipe, chiar dacă doar pentru a reduce la tăcere cântecul care îi şopti prin cap,*

muzica înspăimântătoare, dureros de incompletă , care îi roadea mintea.

Raraku, se părea, încă nu terminase cu el. Corzile zburau în tăcere. *La naiba cu toate astea* !

Spre nord, prin coroanele înfumurate ale taberei, dealurile învelite din Vathar păreau să desfăşoare lumina aurie a soarelui. Pe creasta din spatele lui, lupii au început să urle.

Gamet se aşeză înapoi în şa când calul său începea coborârea spre râu. Nu trecuse suficient de mult pentru ca pământul să înghită în întregime victimele măcelului care avusese loc aici. Oasele albite străluceau în noroiul nisipos al ţărmului. Fragmente de pânză, bucăţi de piele şi fier. Iar vadul în sine abia era de recunoscut. Rămăşiţele unui pod plutitor erau îngrămădite pe el în amonte şi pe această barieră se îngrămădeseră mai multe detritus. Vagoane scufundate, pline de apă, copaci, iarbă şi stuf, acum ancorate de nămol, o masă uriaşă, înclinată, care formase un fel de pod. Pentru ochiul Pumnului, se părea că toată treaba era la

câteva momente de la dezlănţuire.

Cercetaşii o traversaseră pe jos. Gamet a putut vedea o zeci de Seti mânjiţi cu noroi pe partea opusă, făcându-şi drum în sus pe panta abruptă.

Pădurile de pe ambele maluri ale râului erau o masă de culoare, ramurile lor împodobite cu fâşii de pânză, cu împletituri şi oase umane pictate care se răsuceau în vânt.

Mesh'arn tho'ledann. Ziua Sângelui Pur . în amonte, pe ambele maluri cât putea vedea, stâlpi lungi fuseseră înfipţi în noroi în unghiuri, astfel încât atârnau deasupra apei în vârtej. De ele atârnau cadavrele de oi şi capre. De la unii încă s- a scurs sângele, în timp ce alţii erau bine în putregai, clocotind de muşte, capemoths şi păsări caraioare. Pete mici albe au plouat din animalele sacrificate, la care peştii roiau şi a trecut o clipă până când Gamet şi-a dat seama ce erau acele pete-virmi, care cădeau în râu.

Căpitanul Keneb şi-a tras calul alături de al lui Gamet, când se apropiară de bancă. – Asta nu leagă noroiul acela, nu-i aşa? Oh,

puţin mâl şi nisip, dar mai ales...

— Sânge, da, mormăi Gamet.

îl urmau pe Adjunct, care erajlancat de Nil şi Nether. Cei trei au ajuns la malul apei şi şi-au oprit monturile. în spatele lui Gamet şi Keneb, companiile din faţa Legiunii a 10-a se aflau pe pantă, la vedere râul şi podul lui zdrenţuit.

— Acele sacrificii, crezi că au fost făcute pentru a ne primi bun venit, Pumn? Nu pot să-mi imaginez că un astfel de sacrificare ar avea loc – turmele ar fi distruse în cel mai scurt timp.

— Unii sunt aici de ceva vreme, observă Gamet. – Dar trebuie să ai dreptate, căpitane.

— Deci am traversa un râu de sânge. Dacă aceste blestemate de triburi consideră că acest gest este unul onorabil, atunci Regina le-a furat mintea.

Această noţiune de a vedea lumea metaforic m-a condus vreodată la distragerea atenţiei. Nativul din şapte oraşe vede totul diferit. Pentru ei, peisajul este animat – nu doar vechea noţiune de spirite, ci într-un alt mod, mult mai complicat.

Gamet aruncă o privire spre bărbat. – Merită să facem un studiu, căpitane?

Keneb tresări, apoi zâmbi pe jumătate, adăugând o ridicare ciudat de descurajată din umeri. „Dialogul respectiv vorbea despre rebeliune şi numai despre rebeliune – luni şi luni înainte ca aceasta să se întâmple în cele din urmă. Dacă ne-am fi obosit să citim acele semne, Pumn, am fi putut fi mai bine pregătiţi.

Se aşezaseră în spatele Adjunctului şi a celor doi Wickan. La cuvintele lui Keneb, Tavore îşi întoarse calul şi se îndreptă spre căpitan. – Uneori, spuse ea, cunoştinţele nu sunt suficiente.

— Scuze, adjunct, spuse Keneb.

Tavore îşi fixă privirea plată asupra lui Gamet. – Adu înainte pumnul pumnul. Vom avea nevoie de săpători şi muniţie. Vom traversa un vad, nu un pod de detritus ţinut pe loc de sânge.

— Da, adjunct. Căpitane, dacă vrei să-mi fii alături...

Şi-au tras caii şi şi-au făcut drum înapoi în sus pe pantă. Aruncând o privire spre Keneb, Gamet văzu că bărbatul zâmbea. – Ce te

distrează, căpitane?

— Muniţii, domnule. Sapiii vor plânge.

— Atâta timp cât ei nu distrug vadul în sine, voi fi bucuros să le îmbrăţişez reconfortant.

— Nu i-aş lăsa să audă o astfel de promisiune, domnule.

— Nu, presupun că ai dreptate.

Au ajuns în primele rânduri ale Legiunii a 10-a şi Gamet a făcut semn cu un mesager. Pe măsură ce călăreţul se apropia, Fist Tene Baralta s-a alăturat femeii şi cei doi au ajuns împreună.

— Sapitori? întrebă Lama Roşie.

Gamet dădu din cap. – Da.

Tene Baralta dădu din cap şi îi spuse mesagerului: „Dă cuvântul locotenenţilor de marină. Adjunctul necesită ceva demolare. Imediat.'

— Da, domnule, răspunse ea, făcându-şi calul.

Au privit-o galope înapoi de-a lungul liniei, apoi Lama Roşie se înfruntă cu Gamet. – Vor vedea asta ca pe o insultă. Această punte de sânge este destinată ca o binecuvântare.

— Ea ştie asta, Tene Baralta, răspunse Gamet. – Dar poziţia este mult prea perfidă. Asta ar trebui să fie evident, chiar şi pentru observatorii noştri ascunşi.

Bărbatul mare a ridicat din umeri, armura zgomotând odată cu mişcarea. – Poate o vorbă liniştită pentru Gali din Khundryl, un călăreţ trimis să-i găsească pe acei observatori, pentru a se asigura că nu are loc nicio neînţelegere.

— O sugestie bună, răspunse Gamet.

— Atunci mă voi ocupa de asta.

Lama Roşie a plecat.

— Iartă-mă dacă sunt prea înainte, Pumn, murmură Keneb, dar ceea ce tocmai s-a întâmplat mi se pare tocmai lucrul pe care Adjunctului i-ar dispărea cel mai mult.

— Crezi că nu-i place iniţiativa dintre ofiţerii ei, căpitane?

— N-aş presupune...

— Tocmai ai făcut-o.

— Ah, ei bine, vă înţeleg punctul de vedere. Scuzele mele, Pumn.

— Niciodată să nu-

ţi ceri scuze când ai dreptate, Keneb. Aşteaptă aici echipele. El a pornit spre locul în care Adjunctul încă stătea călare pe calul ei, la malul ţărmului.

Nil şi Nether descălecaseră şi acum erau în genunchi, cu capetele plecate, în apa noroioasă.

Gamet a putut vedea, la sosire, furia strâns înfrânată a lui Tavore. Da, se agaţă încă de lanţuri şi se pare că eliberarea este ultimul lucru pe care l-ar face... având în vedere posibilitatea de a alege. Ei bine, eu am fost cel care a menţionat iniţiativa . – Văd că copiii se joacă în noroi, Adjunct.

Capul ei s-a răsucit şi ochii i s-au îngustat.

Gamet a continuat: „îţi sfătuiesc să le atribuim un îngrijitor, ca să nu se rănească în exuberanţa lor. La urma urmei, Adjunct, mă îndoiesc că împărăteasa a vrut să -i *mamă ,* nu-i aşa?

— Ei bine, nu, trase ea după o clipă. – Ei urmau să fie magii mei.

— Da, deci mă întreb, le-ai instruit să comunice cu fantomele? Caută ei să liniştească spiritele râului?

— Nu, din nou, Pumn. De fapt, habar n-am

ce fac.

— Sunt de părere că vă dovediţi o mamă mult prea permisivă, domnule adjunct.

'Într-adevar. Atunci îţi dau permisiunea să acţionezi în locul meu, Pumn.

Nil şi Nether nu erau în niciun caz neştiutori de conversaţia din spatele lor, dar niciunul nu şi-a schimbat poziţia. Cu un oftat puternic, Gamet descălecă şi se îndreptă spre linia de plutire noroioasă.

Apoi s-au întins şi şi-au închis o mână pe cămăşile lor de piele, chiar în spatele gâtului lor, şi i-a smuls pe cei doi Wickan în picioare.

Târâituri puternice, apoi furie şuierătoare când Pumnul îi zgudui pe amândoi pentru o clipă, apoi îi întoarse până se înfruntară pe Adjunct. – Asta ar fi făcut o bunică Wickan. Ştiu, oarecum mai dur decât este stilul Malazan de parenting. Din nou, aceşti doi copii nu sunt Malazan, nu-i aşa? Le-a pus jos.

— Poate că e prea târziu, Pumn, spuse Tavore, dar ţi-âş aminti că aceşti doi copii sunt şi vrăjitori.

— încă nu am văzut niciun semn, adjunct. Dar

dacă vor să mă blesteme, atunci aşa să fie.

Pentru moment, însă, niciunul nu părea înclinat să facă acest lucru. Furia făcuse loc unui lucru care semăna foarte mult cu o îmbufnat.

Tavore şi-a dres glasul.
– Nu, Nether, cred că va fi nevoie ca reprezentanţii armatei noastre să caute triburile locale din această pădure, pentru a le asigura că suntem conştienţi de semnificaţia din spatele gestului îor. Cu toate acestea, trebuie să asigurăm trecerea în siguranţă prin acest vad.

— Adjunct, Fist Tene Baralta a sugerat ceva similar, dar folosind Khundryl.

— Atunci, poate reprezentanţi ai ambilor. Către Wickan: „Raportaţi-l lui Fist Tene Baralta”.

Gamet i-a urmărit pe fraţi schimbând o privire, apoi Nil îi spuse Adjunctului:
– Cum vrei.

Nether îi aruncă lui Gamet o privire despărţită de venin în timp ce se îndreptau.

— Roagă-te să nu fii nevoit să plăteşti pentru asta, spuse Tavore când nu au rămas la îndemână.

Gamet ridică din umeri.

— Şi data viitoare, cereţi-i lui Tene Baralta să-mi aducă personal sugestiile sale.

— Da, adjunct.

Cuttle and Strings s-au repezit înapoi de pe ţărm. înmuiaţi şi înveliţi în noroi cu cruste de sânge, ei nu au putut totuşi să-şi ascundă rânjetele de pe faţă. O dublare a plăcerii prin faptul că muniţiile veniseră din magazinele lui Foureenth, nu din ale lor. Douăsprezece biscuiţi care ar conduce exploziile pe orizontală, trei răvăşitoare plasate la mică adâncime în detritus pentru a slăbi epava.

Şi o mână goală de bătăi ale inimii înainte ca totul să se extindă.

Restul armatei se trase înapoi în vârful pantei de pe această parte; cercetaşii Seti de pe partea opusă nu erau văzuţi nicăieri. Lăsând doar cei doi săpători...

— alergând ca nebunii.

Un *bâzâit tunător i-a* trimis pe ambii bărbaţi să zboare. Nisip, noroi, apă, urmate de o ploaie de moloz.

Mâinile deasupra capetelor, stăteau nemişcaţi o clipă lungă, cu singurul

sunet care le ajungea zgomotul de apă care matura peste vadul degajat. Apoi Strings sa uitat la Cuttle, pentru a-l găsi privind în urmă.

Poate că doi înjurătoare ar fi făcut.

Au făcut un schimb de semne din cap, apoi s-au urcat în picioare.

Vadul era într-adevăr liber. Apa de dincolo fierbea de zgârieturi, coborând acum spre Marea Dojal Hading.

Corzile îi ştergeau noroiul de pe faţă. – Crezi că am făcut găuri, Cuttle?

— Nimic care să înece pe cineva, aş pariez. Bine că nu ai fugit, adăugă Cuttle într-un murmur, în timp ce călăreţii coborau panta în spatele lor.

Strings îi aruncă bărbatului o privire. – Ce *nu* auzi?

— Nu este o întrebare la care să pot răspunde, nu-i aşa, Fid?

Primul călăreţ a sosit – colegul lor, poate, din echipa a 6-a. „Plat şi curat”, a spus el, „dar l-ai lasat prea aproape – ce rost are să faci o explozie mare când îţi bagi faţa în murdărie când se stinge?”

— Alte comentarii

strălucitoare de făcut, poate? Cuttle mârâi, periându-se – un gest care în mod clar nu avea nicio şansă de un succes măsurabil. – Dacă nu, atunci vă rugăm să mergeţi acolo şi să verificaţi dacă nu există găuri.

— încet, adăugă Strings. – Lasă-ţi calul să-şi găsească propriul ritm.

Poate că sprâncenele lui s-au ridicat. 'într-adevăr?' Apoi şi-a împins
montura înainte.

Strings se holba la soldat. – Urăsc nenorociţii satirici ca el.

— Soţii Wickan îl vor jupui de viu dacă îi rupe picioarele calului.

— Asta are sunetul unei ceartă în devenire.

Cuttle se opri în eforturile sale inutile de a se curăţa, apoi se încruntă. 'Ce?'

'Nu contează.'

Ranal şi Keneb au urcat. – Frumos, spuse căpitanul. 'Cred.'

— Ar trebui să fie în regulă, răspunse Strings. – Atâta timp cât nimeni nu începe să tragă cu săgeţi în noi.

— Am grijă, sergent. Ei bine, pentru echipa ta, privilegiul de a

trece prima.

— Da, domnule.

Ar fi trebuit să existe plăcere, într-o sarcină bine făcută, dar Strings nu simţi nimic în afară de goana iniţială care urmase imediat detonării. Cântecul rupt a şoptit în mintea lui, o supărare zăcând sub fiecare gând.

— Calea de urmat pare clară, mormăi Cutde.

Da. Nu înseamnă că trebuie să-mi placă.

Pământul se înălţa abrupt pe partea de nord a râului Vathar, cu o clădire fără copaci înălţându-se peste poteca dinspre vest. Traversarea armatei a continuat în timp ce Adjunctul şi Gamet urcau poteca caprelor spre vârful Butte. Soarele era jos pe cer – a doua zi întreagă la vad – şi râul a fost topit de şuvoaiele groaznice de lumină din stânga lor, deşi această parte a proeminenţei stâncii era în umbră adâncă.

Noroiul care acoperea picioarele îmbrăcate în piele ale lui Gamet se usca până la o piele rigidă, cu zăbrele, care a vărsat praf în timp ce se căţăra în urma lui Tavore. Respira greu, lenjeria lui era udată de sudoare.

Au ajuns pe vârf, ieşind din nou în lumina soarelui. Un vânt puternic şi fierbinte a măturat stânca sterp şi plată. Un inel de pietre pe un raft inferior, pe ceea ce trecea pentru partea sub subsol, marca locul unde fusese odată construită o vatră sau un foc de pază, posibil pe vremea Lanţului Câinilor.

Adjunctul îşi şterse praful de pe mănuşi, apoi se îndreptă spre marginea de nord. După o clipă, Gamet îl urmă.

Oraşul Ubaryd era vizibil, de culoare neagră şi învelit în fum, la nord-est. Dincolo de ea strălucea Marea Dojal Hading. Portul oraşului era plin de corăbii.

— Amirale Nok, spuse adjunctul.

— Atunci l-a reluat pe Ubaryd.

— Unde ne vom aproviziona, da. Apoi a arătat spre nord. – Iată, Gamet. O vezi?'

El miji, întrebându-se la ce ar fi trebuit să privească peste vastul pustiu care era Ubaryd Odhan. Apoi respiraţia şuieră printre dinţi.

Un zid de foc de roşu la orizont, de parcă un al doilea soare ar fi apus.

— Vârtejul, spuse Tavore.

Brusc, vântul a fost mult mai rece, împingându-se cu putere împotriva lui Gamet unde stătea el.

— Dincolo de ea, continuă Adjunctul, ne aşteaptă inamicul. Spune-mi, crezi că Sha'ik va contesta abordarea noastră?

„Ar fi o proastă să nu facă”, a răspuns el.

— Eşti sigur de asta? Ar prefera să nu se confrunte cu recruţi fără sânge?

— Este un pariu imens, Adjunct. Numai marşul va fi împietrit pe al Paisprezecelea. Dacă aş fi ea, aş prefera să mă confrunt cu un inamic obosit de luptă şi învineţit. Un inamic împovărat de răniţi, cu o lipsă de săgeţi, cai şi altele. Şi până la acel moment al întâlnirii finale, aş fi învăţat şi eu ceva despre tine, Adjunct. Tactica ta. Aşa cum este, Sha'ik nu are cum să-ţi ia măsura.

'Da. Curios, nu-i aşa? Ori îmi este indiferentă, ori simte că mi-a luat deja măsura – ceea ce desigur este imposibil. Chiar şi presupunând că are spioni în armata noastră, până acum nu am făcut altceva

decât să mă asigur că defilăm într-un mod organizat.

Spioni? Doamne de jos, nici măcar nu m-am gândit la asta!

Niciunul nu a vorbit o vreme, fiecare pierdut în propriile gânduri în timp ce privea spre nord.

Soarele disparea în stânga lor.

Dar Vârtejul a ţinut propriul foc.

CAPITOLUL SAISISE

9

Puterea are voce,

iar acea voce

este Cântecul

Spiritwalkeru

lui Tanno.

Kimloc

S-a trezit cu o înghiţitură slabă şi umedă pe partea lui. ochii s-au deschis încet, cu capul înclinat în jos, pentru â vedea un căţeluş bhok'aral, petice, cu un fel de infecţie a pielii, încovoiat pe stomac.

Kalam se ridică, înăbuşind dorinţa de a apuca creatura de gât şi de a o arunca împotriva unui perete. Compasiunea nu era considerată, desigur. Mai degrabă, a fost faptul că acest templu subteran găzduia sute, poate chiar mii de bhok'arala, iar creaturile posedau o structură socială complexă – dăuna acestui pui şi Kalam s-ar putea găsi sub un roi de masculi de tauri. Şi oricât de mici erau fiarele, aveau câini care să rivalizeze cu ai unui urs. Chiar şi aşa, s-a luptat să-şi stăpânească repulsia în timp ce a împins uşor puiul pestriţ.

Miouna jalnic şi se uită la el cu ochi uriaşi şi lichidi.

— Nici măcar nu încerca, mormăi asasinul, scăpându-se de blănuri şi ridicându-se. Petele de piele mucegăită îi acopereau stomacul, iar cămaşa subţire de lână era umezită de nasul care curgea puiului. Kalam scoase cămaşa şi o aruncă într-un colţ al camerei mici.

Nu-l mai văzuse pe Iskaral Pust de peste o săptămână. în afară de senzaţiile ocazionale de furnicături la vârful degetelor de la mâini şi de la picioare, era mai mult sau

mai puţin recuperat de atacul demonului enkar'al. Kalam livrase diamantele şi acum se frământa să plece.

Din hol răsunau cântece slabe. Asasinul clătină din cap. *Poate într-o zi Mogora o să-şi înţeleagă bine, dar între timp... zeilor de jos, râpă* ! S-a îndreptat cu paşi mari la rucsacul lui zdrenţuit şi a scotocit înăuntru până a găsit o cămaşă de rezervă.

în afara uşii lui se auzi un zgomot brusc şi se întoarse la timp să vadă că s-a deschis. Mogora stătea încadrată în prag, cu o găleată de lemn într-o mână şi un mop în cealaltă. 'A fost aici? Chiar acum? A fost aici? Spune-mi!'

— Nu l-am văzut de zile întregi, răspunse Kalam.

— Trebuie să cureţe bucătăria!

— Asta e tot ce faci, Mogora? Urmează după umbra lui Iskaral Fust?

' *Toate* !' Cuvântul era un ţipăt. Ea s-a năpustit spre el, cu mopul împins înainte ca o armă. „Sunt *singurul* care foloseşte bucătăria? Nu!'

Kalam făcu un pas înapoi, ştergându-şi scuipatul de pe faţă, dar femeia Dai Honese înainta.

'Şi *tu!* Crezi că mesele tale ajung de la sine? Crezi că zeii umbrei pur şi simplu îi evocă din aer? Te- *am* invitat aici? Esti oaspetele meu? Sunt eu slujba ta?

"Doamne fereşte..."

'Linişte! Eu vorbesc, nu tu!' Ea înfipse mopul şi găleata în mâinile lui
Kalam, apoi, spionând puiul bhok'aral ghemuit pe pătuţ, s-a lăsat ghemuit de prădător şi s-a apropiat mai mult, cu degetele agăţate. – Iată, murmură ea. – Lasă-ţi pielea peste tot, vrei? Nu pentru mult timp!

Kalam i-a păşit în cale. – Ajunge, Mogora. Pleacă de-aici.'

— Nu fără animalul meu de companie.

'Animal de companie? Ai de gând să-i storci gâtul, Mogora!

'Asa de?'

A pus mopul şi găleata jos. Nu pot să cred asta. Apăr un bhok'aral stricat... de o vrăjitoare D'ivers .

Era mişcare în prag. făcu un gest Kalam. – Uită-te în spatele tău, Mogora. Faceţi rău acestui căţeluş şi va trebui să-i faceţi *faţă .*

Se răsuci, apoi şuieră. 'Gunoi! Iskaral naşte-intotdeauna spionaj! Aşa se ascunde, folosindu-le!

Cu un ţipăt ululator, ea intră în prag. Bhok'arala adunată acolo a ţipat ca răspuns şi s-a împrăştiat, deşi Kalam a văzut o săgeată între picioarele ei şi a sărit pe patuţ. A luat puiul sub un braţ, apoi a pornit spre coridor.

strigătele tânguitoare ale Mogorei s-au diminuat în timp ce îşi continua urmărirea.

— Hee hee.

Kalam se întoarse.

Iskaral Pust a ieşit din umbră în colţul îndepărtat. Era acoperit de praf, un sac întins peste un umăr osos.

Asasinul se încruntă. – Am aşteptat destul de mult în această manieră, preote.

— într-adevăr, ai făcut-o. îşi înclină capul, trăgând de una dintre puţinele fire de păr care îi mai rămăseseră pe pate. – Am terminat şi el poate pleca, da? Ar trebui să fiu amabil, deschis, împrăştiind praf de aur pentru a-i marca calea în lumea aşteptării. Nu va bănui nimic. El va crede că pleacă din proprie voinţă. Exact cum ar trebui să fie. Iskaral Pust zâmbi brusc, apoi întinse sacul. – Iată, câteva diamante pentru tine. Cheltuieşte-le ici şi colo, cheltuieşte-le peste tot! Dar

ţine minte, trebuie să spargi Vârtejul – în inima lui Raraku, da?

— Asta este intenţia mea, mârâi Kalam, acceptând sacul şi îndesându-l în propriul său rucsac. – Nu procedăm cu scopuri încrucişate, preot, deşi îmi dau seama că ai prefera să facem, având în vedere mintea ta perversă. Chiar şi aşa... sparge Vârtejul... fără a fi detectat. Cum mă voi descurca?

— Cu ajutorul muritorului ales de Shadowthrone. Iskaral Pust, Mare Preot şi Stăpân al Raşanului şi Meanasului şi al Thyrului! Vârtejul este o zeiţă, iar ochii ei nu pot fi peste tot. Acum, colectează-ţi rapid bunurile. Trebuie să plecăm! Ea se întoarce, iar eu am făcut o altă mizerie în bucătărie! Grabă!'

Au ieşit din lăcaşul de umbră de sub un afloriment mare, la lumina zilei, la mai puţin de o sută de paşi de zidul furibund al Vârtejului. După trei paşi înainte, Kalam întinse mâna şi îl apucă pe preot de braţ şi îl întoarse.

— Cântul acela? De unde, pe numele lui Hood, vine cântecul acela, Iskaral? L-am auzit la mănăstire şi

am crezut că e Mogora...

— Mogora nu ştie să cânte, prostule! Nu aud nimic, nimic altceva decât vânturile sălbatice şi şuieratul nisipurilor! Esti suparat! Este supărat? Da, posibil. Nu, probabil. Soarele i-a fript creierul în acel craniu gros. O dizolvare treptată, dar desigur că nu, desigur că nu. Este melodia Tanno, asta este. Chiar şi aşa, probabil că este încă supărat. Două probleme complet separate. Cântecul. Şi nebunia lui. Distincte, fără legătură, ambele la fel de confuze din tot ceea ce planifică stăpânii mei. Sau potenţial aşa. Potenţial. Nu există nicio certitudine, nu în acest tărâm blestemat, mai ales nu aici. Nelinişţit Raraku. Nelinişţit!'

Cu un mârâit, Kalam l-a împins pe bărbat şi a început să meargă spre zidul Vârtejului. După o clipă, a urmat Iskaral Pust.

— Spune-mi cum o să ne descurcăm, preote.

— Este simplu, într-adevăr. Ea va cunoaşte încălcarea. Ca o înjunghiere de cuţit. Asta nu poate fi evitat. Deci, direcţie greşită! Şi nu există nimeni mai bun în direcţia greşită decât Iskaral Pust!

Ajunseră la mai puţin de douăzeci de paşi de zidul clocotitor de nisip. Nori învolburaţi de praf i-au cuprins. Iskaral Pust se apropie, dezvăluind un rânjet plin de mizerie. – Ţine-te bine, Kalam Mekhar! Apoi a dispărut.

O formă masivă se profila peste asasin, iar el a fost brusc adunat într-un roi de arme.

Azaleanul.

Alergând, acum, curgând mai repede decât orice cal de-a lungul marginii Zidului Vârtejului. Demonul l-a ascuns pe Kalam sub trunchi, apoi a plonjat.

Un vuiet tunet umplu urechile asasinului, nisipul zvâcnindu-i pe piele. A strâns ochii.

Mai multe bufnituri, iar azalanul alerga pe nisip plin. în faţă se întindeau ruinele unui oraş.

Focul a izbucnit sub demon, o cărare de flăcări răvăşind în urma lui.

Telul ridicat al oraşului mort se ridică în faţa lor. Azaleanul nici măcar nu încetini, roiind pe zidul zdrenţuit. Se profila o fisură, nu suficient de mare pentru demon, dar suficientă pentru Kalam.

A fost aruncat în crăpătură în timp ce azalanul curgea peste ea. Aterizare puternic printre dărâmături şi cioburi de oală. Adânc în umbra fisurii.

Tunete brusc deasupra capului, scuturând stânca. Apoi din nou şi din nou, părând să coase o potecă înapoi spre peretele de nisip. Detonaţiile'au încetat atunci şi a rămas doar vuietul Vârtejului.

Cred că a reuşit să iasă. ticălos rapid .

Asasinul a rămas nemişcat o vreme, întrebându-se dacă şiredicul a reuşit. Oricum ar fi, ar aştepta noaptea înainte de a se aventura.

Nu mai putea auzi cântecul. Ceva pentru care să fii recunoscător .

Pereţii fisurii au scos la iveală strat peste strat de cioburi de oală pe o parte, o porţiune scufundată şi înălţată de stradă pietruită pe cealaltă şi flancul peretelui interior al unei clădiri – tencuiala ciobită şi cicatrice – pe ultimul. Dărâmăturile de sub el erau libere şi se simţeau adânci.

Verificându-şi armele, Kalam se aşeză să aştepte.

Apsalar în braţe, Cutter ieşi de pe poartă. Greutatea

femeii a trimis valuri de durere prin umărul lui învineţit şi nu a crezut că o va putea purta mult timp.

La treizeci de paşi în faţă, la marginea poianei unde convergeau cele două poteci, zăceau zeci de cadavre. Şi în mijlocul lor stătea Cotillion.

Cutter se apropie de zeul umbră. Tiste Edur stătea îngrămădit într-un inel în jurul unui loc clar din stânga, dar atenţia lui Cotillion părea să se concentreze asupra unui corp în special, întins la picioarele lui. Pe măsură ce Daru se apropia, zeul s-a aşezat încet, ghemuit, întinzându-şi mâna pentru a îndepărta părul de pe faţa cadavrului.

Era vrăjitoarea bătrână, a văzut Cutter, cea care fusese arsă. *Cel pe care îl credeam sursa puterii în partidul Malazan. Dar nu a fost ea. Era Călător .* Se opri la câţiva paşi distanţă, scos scurt de expresia lui Cotillion, privirea devastată care îl făcu să pară brusc cu douăzeci de ani mai bătrân. Mâna înmănuşată care măturase părul pe spate mângâia acum faţa pârjolită a moartei.

— Ai cunoscut-o?

întrebă Cutter.

— Hawl, răspunse el după o clipă. – Credeam că Surly le-a scos pe toate. Niciunul din comanda Gârgăi nu a mai rămas. Am crezut că e moartă.

'Ea este.' Apoi a închis gura. Un lucru al naibii de mizerabil de spus -

— I-am făcut buni să se ascundă, continuă Cotillion, cu ochii încă aţintiţi asupra femeii care zăcea în iarba însângerată şi călcată în picioare. – Se pâre că este suficient de bun pentru a se ascunde chiar şi de mine.

— Ce crezi că făcea ea aici?

Cotillion tresări uşor. – întrebare greşită, Cutter. Mai degrabă, de ce era cu Traveller? Ce face Talonul? Şi Traveller... zeilor, ştia el cine era ea? Bineînţeles că a făcut-o, ea este în vârstă şi nu este bine, dar chiar şi aşa...

— Ai putea doar să-l întrebi, murmură Cutter, mormăind în timp ce-şi muta greutatea lui Apsalar în braţe. – La urma urmei, e în curte în spatele nostru.

Cotillion se întinse până la gâtul femeii şi ridică la vedere ceva înşirat pe un tanga. Un fel de gheare

pătată de galben. L-a desprins, l-a studiat o clipă, apoi s- a răsucit şi l-a aruncat spre Cutter.

L-a lovit în piept, apoi a căzut să se întindă în poala lui Apsalar.

Daru s-a uitat la el pentru o clipă, apoi a ridicat privirea şi a întâlnit ochii zeului.

— Du-te la nava Edur, Cutter. Vă trimit pe voi doi la alt... agent al nostru.

'A face ceea ce?'

'A aştepta. în cazul în care este nevoie de tine.

'Pentru ce?'

„Pentru a-i ajuta pe alţii să-l doboare pe Stăpânul Gârghei”.

— Ştii unde este el sau ea?

îl ridică pe Hawl în braţe şi se îndreptă. – Am o suspiciune. Acum, în sfârşit, o suspiciune cu privire la toate acestea. Se întoarse, silueta fragilă ţinută uşor în braţe şi îl studie pe Cutter pentru o clipă. Un zâmbet de moment, slâb. – Uită-te la noi doi, spuse el, apoi se îndepărtă şi începu să meargă spre poteca din pădure.

Cutter se uită după el.

Apoi a strigat: „Nu este la fel! Nu este!' *noi nu*

suntem -

Umbrele pădurii l-au înghiţit pe zeu.

Cutter şuieră un blestem, apoi se întoarse către poteca care ducea în jos la
ţărm.

Zeul Cotillion a mers mai departe până a ajuns într-o mică poiană de pe o parte a cărării. Şi-a dus povara în centrul ei şi a pus-o uşor jos.

O mulţime de umbre s-au transformat în opus, până când forma vagă şi nesubstanţială a Shadowthrone s-a rezolvat încet. Pentru o schimbare, zeul nu a spus nimic mult timp.

Cotillion îngenunche lângă trupul lui Hawl. – Călătorul este aici, Ammanas. în ruinele Edur.'

Ammanas mormăi încet, apoi ridică din umeri. – Nu va avea niciun interes să răspundă la întrebările noastre. Nu a făcut-o niciodată. încăpăţânat ca orice Dai Honese.

— Eşti Dai Honese, observă Cotillion.

'Exact.' Ammanas alunecă fără zgomot înainte până când se afla de cealaltă parte a cadavrului. – Ea este, nu-i aşa?

'Este.'

— De câte ori trebuie să moară adepţii noştri, Cotillion? întrebă zeul, apoi oftă. – Apoi, din nou, ea a încetat în mod clar să mai fie adeptă cu ceva timp în urmă.

— A crezut că am plecat, Ammanas. împăratul şi Dansatorul. Plecat. Mort.'

— Şi, într-un fel, avea dreptate.

— Într-un fel, da. Dar nu în cel mai important mod.

'Care este?'

Cotillion ridică privirea, apoi se strâmbă. – Era o prietenă.

— Ah, cel mai important mod. Ammanas a tăcut pentru o clipă, apoi a întrebat: „Vrei să urmăreşti asta?"

„Văd puţine alegeri. Talon pune la cale ceva. Trebuie să-i oprim...

'Fără prieten. Trebuie să ne asigurăm că ele *eşuează* . Ai găsit un... traseu?

'Mai mult decât atat. Mi-am dat seama cine se ocupă de toată treaba.

Capul cu glugă al lui Shadowthrone se înclină uşor. – Şi acolo merg acum Cutter si Apsalar?

'Da.'

— Sunt suficiente?

Cotillion clătină din cap. „Am alţi agenţi disponibili. Dar Apsalar aş fi relativ aproape, în caz că ceva nu merge bine.

Ammanas dădu din cap. 'Deci unde?'

— Raraku.

Deşi nu putea să-l vadă, Cotillion ştia că chipul tovarăşului său se despica într-un rânjet larg. – Ah, dragă Rope, cred că a venit timpul să-ţi spun mai multe despre propriile mele eforturi...

— Diamantele pe care le-am dat lui Kalam? Mă întrebam despre acestea.

Ammanas făcu un semn către cadavrul lui Hawl. – Să o luăm acasă, adică
acasă. Şi apoi trebuie să
vorbim... pe larg.

Cotillion dădu din cap.

— în plus, adăugă Shadowthrone în timp ce se îndreptă, călătorul fiind atât de aproape mă face nervos.

O clipă mai târziu, poiana era goală, excluzând câteva umbre fără sursă care se împuţineau rapid în nimic.

Cutter ajunse la ţărm de gresie. Patru alergători fuseseră trase pe raftul plat şi granulat de stâncă.

Ancoraţi în golful de dincolo erau doi droni mari, ambii grav avariaţi.

în jurul alergătorilor, echipamentele erau împrăştiate, iar doi copaci uriaşi fuseseră doborâţi şi târâţi aproape, probabil menţionaţi să înlocuiască catargele rupte. Butoaiele care conţineau peşte sărat fuseseră smulse, în timp ce alte butoaie stăteau la rând în apropiere, umplute cu apă proaspătă.

Cutter îl lăsă pe Apsalar jos, apoi se apropie de unul dintre alergători. Erau la vreo cincisprezece paşi de la prova la pupa, cu bârna largă, cu un catarg netrecut şi o vâslă de cârmă montată lateral. Erau două oarlocks într-o parte. Tunnelurile erau aglomerate cu sculpturi răvăşite.

O criză de tuse bruscă de la Apsalar îl răsuci.

Ea se ridică, scuipă pentru a-şi drese glasul, apoi îşi înfăşură braţele în jurul ei, în timp ce tremurul o cuprinse.

Cutter se întoarse repede lângă ea.

— D-Darist?

'Mort. Dar la fel sunt toţi Edur. A fost unul printre malazani...

— Cel al puterii, l-

am simţit. Aşa... *furie*!'

Cutter s-a dus la cel mai' apropiat butoi de apă şi a găsit un călnic. L-a scufundat plin şi s-a întors. – El se numea Călător.

— îl cunosc, şopti ea, apoi se cutremură. – Nu amintirile mele. Al dansatorului. Dansatorul îl cunoştea. L-a cunoscut bine. Erau... trei. Nu au fost niciodată doar ei doi – ştiai asta? Niciodată doar Dancer şi Kellanved. Nu, *el* era acolo. Aproape de la bun început. înainte de Tayschrenn, înainte de Dujek, chiar înainte de Surly.

— Ei bine, nu are nicio diferenţă acum, Apsalar, spuse Cutter. – Trebuie să părăsim această insulă blestemată – Călătorul o poate avea, în ceea ce mă priveşte. Eşti suficient de recuperat încât să mă ajuţi să pun unul dintre aceşti alergători în apă? Avem şi o recompensă în provizii...

'Unde mergem?'

El a ezitat.

Ochii ei întunecaţi s-au aplatizat. 'Cotilion.'

— O altă sarcină pentru noi, da.

— Nu merge pe această cale, Crokus.

Se încruntă. – M-am gândit că ai aprecia compania. El i-a oferit căruciorul.

L-a studiat o clipă lungă, apoi a acceptat încet.

— Dealurile Pan'potsun.

— Ştiu, spuse Lostara târâtor.

Pearl a zâmbit. – Desigur că ai face-o. Şi acum, în sfârşit, descoperi motivul pentru care te-am întrebat...

'Aşteptaţi un minut. N-ai fi putut să ştii unde ar duce această potecă...

—^Ei bine, adevărat, dar am încredere în înclinaţia naturii oarbe pentru cicluri. în orice caz, există un oraş îngropat în apropiere?

'Din apropiere? Adică, în afară de cea pe care stăm noi? Ea a fost încântată să-i vadă falca căzând. – Ce credeai că sunt toate aceste dealuri cu vârful plat, Claw?

Şi-a desfăcut mantia. – Atunci din nou, acest loc se va potrivi foarte bine.

'Pentru ce?'

El îi aruncă o privire sardonică. – Ei bine, dragă, un ritual. Trebuie să găsim o potecă, una vrăjitorie, şi este veche. Ţi-ai imaginat că vom rătăci fără direcţie prin

acest pustiu, în speranţa că vom găsi ceva?

— Ciudat, am crezut că asta am făcut de zile întregi.

— Tocmai am ajuns la o oarecare distanţă între noi şi blestemul ăla de cap Imass, răspunse el, mergând spre o porţiune plată de piatra, unde începu să o dea cu piciorul liber de moloz. – îi puteam simţi ochii neomeni asupra noastră pe tot drumul peste valea aceea.

— El şi vulturii, da. Ea şi-a înclinat capul pe spate şi a studiat cerul fără nori. – încă cu noi, de fapt. Nenorocitele alea delăsări. Nesurprinzător. Suntem aproape fără apă, cu şi mai puţină mâncare. Într-o zi sau două vom avea probleme serioase.

— Voi lăsa astfel de griji banale cu tine, Lostara.

— Adică, dacă totul eşuează, poţi oricând să mă ucizi şi să mă mănânci, nu? Dar dacă decid să te omor mai întâi? Obsedat ca sunt de grijile banale.

Gheara se aşeză într-o poziţie cu picioarele încrucişate. – Aici a devenit mult mai rece, nu crezi? Un fenomen localizat, bănuiesc. Deşi mi-aş imagina că o

anumită măsură de succes în ritualul pe care sunt pe cale să-l pun în aplicare ar trebui să încingă oarecum lucrurile.

— De-ar fi doar entuziasmul neîncrederii, mormăi Lostara, mergând spre marginea telefoanelor şi privind spre sud-vest, spre locul unde peretele roşu al Vârtejului tăia o tăietură curbă peste deşert. în spatele ei, auzi cuvinte în surdină, rostite într-o limbă necunoscută de ea. *Probabil farfurie. Am văzut destui magi la lucru ca să ştiu că nu au nevoie de cuvinte... nu decât dacă fac spectacol.* Pearl făcea probabil exact asta. Era unul pentru ipostaze, chiar şi în timp ce afecta indiferenţa faţă de publicul său. *Un bărbat care îşi caută numele în volumele de istorie. Un rol crucial asupra căruia pivotează soarta imperiului.*

Ea se întoarse în timp ce el plesnea praful din mâini şi îl văzu ridicându-se, cu o încruntare tulburată pe chipul lui prea frumos.

— Nu a durat mult, spuse ea.

'Nu.' Până şi el părea surprins. „Am fost într-adevăr norocos. Un spirit pământesc local a fost ucis...

în apropiere. Printr-o confluenţă de destine îngrozitoare, o victimă întâmplătoare. Fantoma ei persistă, ca un copil care caută părinţi pierduţi, şi aşa ar vorbi oricărui străin care se întâmplă pe acolo, cu condiţia ca acel străin să fie pregătit să asculte.

Lostara mormăi. – în regulă, şi ce avea de spus?

— Un incident groaznic – ei bine, *incidentul* teribil, cel care a ucis spiritul – ale cărui detalii mă fac să trag concluzia că există o legătură…

— Bine, îl întrerupse ea. – Mai departe, pierdem timpul.

El a tăcut, aruncându-i o privire rănită care ar fi putut foarte bine să fie sinceră. *Am pus întrebarea, ar trebui măcar să-l las să răspundă .*

Un gest, iar el îşi croia drum pe partea abruptă şi treptă a telefonului.

Şi-a pus rucsacul pe umăr şi a urmat-o.

Ajungând la bază, Gheara o conduse în jurul flancului său şi direct spre sud printr-un plat pietros. Lumina soarelui a sărit de pe suprafaţa sa albită cu o strălucire aprigă, orbitoare. Cu excepţia câtorva furnici

care se grăbesc sub picioare, nu era niciun semn de viaţă pe această întindere de pământ ofilit. Pietrele mici zăceau în grupuri alungite ici şi colo, ca şi cum ar descrie ţărmurile unui lac pe moarte, un lac care se împuţinase într-o împrăştiere de bazine, lăsând doar sare cu crustă.

Au mers mai departe după-amiaza, până când o creastă de dealuri a devenit vizibilă la sud-vest, cu o altă masă masivă ridicându-se în stânga ei. Apartamentul a început să formeze un bazin vizibil care părea să continue între cele două formaţiuni. Cu amurgul la doar câteva clipe distanţă, au ajuns la baza uniformă a acelei coborâri, mesele se profilează în stânga lor, dealul spart în faţă şi în dreapta lor.

în centrul acestui apartament se aflau epava căruţei unui negustor, înconjurată de pământ pârjolit, unde cenuşa albă se învârtea în mici vârtejuri care păreau incapabile să meargă nicăieri.

Perla conducând, au păşit în ciudatul cerc ars.

Cenuşa era umplută cu oase minuscule, arse albe şi

cenuşii de o căldură intensă, scârţâind sub picioare. Uimit, Lostara se ghemui pentru a le studia. – Păsări? se întrebă ea cu voce tare.

Privirea lui Pearl era asupra căruţei sau, poate, a ceva chiar dincolo de el. La întrebarea ei, el clătină din cap. – Nu, fată. Şobolani.

Ea a văzut un craniu minuscul întins la picioarele ei, confirmând cuvintele lui. – Există un fel de şobolani, în zonele stâncoase...

El a aruncat o privire spre ea. – Aceştia sunt-au-D'ivers. O persoană deosebit de neplăcută pe nume Gryllen.

— A fost ucis aici?

'Eu nu cred acest lucru. Poate că rănit grav. Pearl se apropie de un morman mai mare de cenuşă şi se ghemui să-l măture.

Lostara se apropie.

Descoperea un cadavru, nimic altceva decât oase – iar oasele acelea erau toate îngrozitor de roade.

— Sărmanul ticălos.

Pearl nu spuse nimic. A întins mâna în scheletul prăbuşit şi a ridicat în vedere o mică bucată de metal. – Topit, mormăi el după o clipă, dar aş spune că este un sigiliu Malazan. Cadru de mag.

Mai erau patru mormane similare cu cea care ascunsese oasele mestecate. Lostara s-a dus la cel mai apropiat şi a început să dea cenuşa cu piciorul.

— Acesta este întreg! şuieră ea, văzând carne înnegrită de foc.

Pearl a venit. împreună, au îndepărtat cadavrul de la şolduri în sus. îmbrăcămintea îi fusese în mare parte arse, iar focul străbătuse pielea, dar părea incapabil să facă mai mult decât să ardă suprafaţa.

Când Gheara a măturat ultima cenuşă de pe faţa cadavrului, ochii i s-au deschis.

Blestemând, Lostara sări înapoi, cu o mână măturându-şi sabia de teacă.

— E în regulă, spuse Pearl, chestia asta nu merge nicăieri, fetiţă.

în spatele pleoapelor încreţite şi prăbuşite ale cadavrului, erau doar gropi căscate. Buzele i se dezlipeseră pe spate de uscare, lăsând-o cu un rânjet îngrozitor, înnegrit.

'Ce ramane?' a întrebat-o Pearl. – Mai poţi vorbi?

Sunete slabe răzbăteau din el, forţând-o pe Pearl să se apropie.

'Ce a spus?' întrebă Lostara.

Gheara îi aruncă o privire înapoi. „El a spus: „Mă numesc Clam şi am murit de o moarte teribilă”.'

— Niciun argument acolo...

— Şi apoi a devenit un hamal strigoi.

— Pentru Gryllen?

— Da.

Şi-a învelit tulwarul. – Asta pare o profesie deosebit de neplăcută după moarte.

Sprâncenele lui Pearl s-au ridicat, apoi a zâmbit. – Vai, nu vom primi mult mai mulyde la draga bătrână Clam. Nici celelalte. Vrăjitoria care îi ţine animat dispare. înseamnă că Gryllen este fie mort, fie e foarte departe. în orice caz, amintiţi-vă de Warren de foc – a fost dezlănţuit aici, într-un mod ciudat. Şi ne-a lăsat o’urmă.

— E prea întuneric, Pearl. Ar trebui să tabărăm.

'Aici?'

Ea îşi reconsideră, apoi se încruntă în întuneric. – Poate că nu, dar totuşi sunt obosit şi, dacă căutăm semne, vom avea nevoie de lumină în orice caz.

Pearl ieşi din cercul de cenuşă. Un gest şi o sferă de

lumină s-au format încet în aer deasupra lui. – Poteca nu duce departe, cred. O ultimă sarcină, Lostara. Atunci vom găsi unde să tabărăm.

— O, foarte bine. Continuă, Pearl.

Oricare ar fi semnele pe care le-a urmat, ele nu erau vizibile pentru Lostara. Şi mai ciudat, părea a fi unul de ţesut, rătăcitor, un detaliu care îl avea pe Gheara încruntat, paşii lui ezitant, precauţi. După prea mult timp, abia se mişca deloc, avansând cu cele mai mici trepte. Şi a văzut că faţa lui era plină de mărgele de sudoare.

Ea îşi muşcă din nou întrebările, dar îşi scoase încet sabia încă o dată.

Apoi, în cele din urmă, au ajuns la un alt cadavru.

Respiraţia şuieră din Pearl şi el se lăsă în genunchi în faţa corpului mare şi
ars.

Ea a aşteptat până când respiraţia lui a încetinit, apoi şi-a dres glasul şi a spus: „Ce tocmai sa întâmplat, Pearl?

— Hood era aici, şopti el.

— Da, văd bine că..v

— Nu, nu înţelegi.

întinse mâna spre cadavru, mâna închizându-se într-un pumn deasupra pieptului său lat, apoi lovi cu pumnul.

Corpul era pur şi simplu o coajă. S-a prăbuşit cu un scrâşnet de praf sub lovitură.

El se uită înapoi la ea. – Hood a fost *aici*. însuşi zeul, Lostara. A venit să-l ia pe acest om – nu doar sufletul lui, ci şi carnea – tot ceea ce fusese infectat de lăcaşul focului – vârnicul luminii, pentru a fi mai precis. Doamne, ce aş face acum pentru un Deck of Dragons. A avut loc o schimbare în... gospodăria lui Hood.

— Şi care este semnificaţia tuturor acestor lucruri? ea a intrebat. – Credeam că îl căutăm pe Felisin.

— Nu te gândeşti, fată. Aminteşte-ţi povestea lui Stormy. Şi a Adevărului. Felisin, Heboric, Kulp şi Baudin. Am găsit ce a mai rămas din Kulp la căruţa lui Gryllen. Şi acesta – gestul lui a fost aprig – este Baudin. Nenorocitul Talon – deşi dovada nu e la gâtul lui, vai. îţi aminteşti pielea lor ciudată? Gesler, Stormy, Adevărul? Acelaşi lucru sa întâmplat şi cu Baudin, aici.

— Ai numit asta o

infecţie.

— Ei bine, nu stiu ce este. Warrenul i-a *schimbat*. Nu se poate spune în ce
fel.

— Deci, am rămas cu Felisin şi Heboric Light Touch.

El a dat din cap.

— Atunci cred că ar trebui să vă spun ceva, continuă Lostara. „Poate să nu fie relevant...”

— Hai, fată.

Se întoarse cu faţa spre dealurile din sud-vest. – Când l-am urmărit pe acel agent al lui Sha'ik... în acele dealuri...

— Kalam Mekhar.

— Da. Şi l-am luat în ambuscadă pe Sha'ik la vechiul templu de la vârf – pe poteca care duce în Raraku...

— După cum ai descris.

Ea i-a ignorat nerăbdarea. – Am fi văzut toate astea. Astfel, evenimentele în care tocmai ne-am lovit aici au avut loc după ambuscadă.

'Ei bine, da.'

Ea oftă şi îşMncrucişă braţele. – Felisin şi Heboric sunt în armata Apocalpysei, Pearî. în Raraku.'

— Ce te face atât

de sigur?

Ea a ridicat din umeri. – Unde altfel ar fi? Gândeşte-te, omule. Ura lui Felisin faţă de Imperiul Malazan trebuie să fie mistuitoare. Nici Heboric nu ar avea prea multă dragoste pentru imperiul care l-a închis şi l-a condamnat. Erau disperaţi, după atacul lui Gryllen. După ce Baudin şi Kulp au murit. Disperat şi probabil rănit.

Dădu încet din cap, îndreptându-se din ghemuială lângă cadavru. – Un lucru pe care nu mi l-ai explicat niciodată, Lostara. De ce a eşuat ambuscadă?

— Nu a fost. L-am ucis pe Sha'ik, aş jura. O ceartă în frunte. Nu am putut recupera cadavrul din cauza gardienilor ei, care au dovedit prea mult pentru compania noastră. Am ucis-o, Pearl.

— Atunci cine, în numele lui Hood, comandă Apocalipsa?

'Nu ştiu.'

— Poţi să-mi arăţi acest loc de ambuscadă?

— Dimineaţa, da. Te pot duce chiar acolo. Se uită pur şi simplu la ea, chiar dacă sfera de lumină de deasupra lor începea să se clătească, apoi dispăru în

cele din urmă cu un oftat slab.

Amintirile lui se treziseră. Ceea ce se afla în T'lan Imass, stratificat, indurat de nenumăratele secole, era un peisaj pe care Onrack îl putea citi încă o dată. Şi aşa, ceea ce văzu în faţa lui acum... dispăruseră mesele de la orizont, turnurile de gresie sculptate de vânt, nisipul bătut de vânt şi panglicile albe de coral de pământ. Au dispărut cheile, arroyos şi albiile moarte ale râurilor, câmpurile plantate şi şanţurile de irigare. Chiar şi oraşul de la nord, chiar la marginea orizontului, agăţat ca o tumoare de vastul râu şerpuit, a devenit nesubstanţial, efemer pentru ochiul minţii lui.

Şi tot ceea ce vedea acum era aşa cum fusese... atât de mult timp în urmă.

Valurile înnorate ale mării interioare, rostogolindu-se ca făgăduinţa eternităţii, de-a lungul unui ţărm de pietriş care se întindea spre nord, neîntrerupt până la munţii care aveau să fie numiţi într-o zi Thalas, şi spre sud, până să cuprindă rămăşiţa cunoscută acum sub numele de Marea Clatar. Recifele de

corali şi-au dezvăluit ţepii de piele de rechin la o şaseme de legă dincolo de plajă, peste care au dispărut de mult pescăruşii şi păsările cu cioc lung.

Erau siluete care mergeau de-a lungul şuviţei. Clanul lui Renig Obar, a venit să facă schimb cu fildeş de balenă şi ulei de dhenrabi din ţările lor natale din tundra şi părea că aduseseră cu ei vânturile răcoroase… sau poate că vremea nepotrivită care venise în aceste clime calde sugera ceva mai întunecat. Un Jaghut, ascuns într-un stăpân, frământând ceaunul lui Omtose Phellack. Mult mai mult din asta şi recifele ar muri şi, odată cu ei, toate creaturile care depindeau de ei.

O suflare de nelinişte flutura prin Onrack care era în carne şi oase. Dar se făcuse deoparte. Nu mai era un bonecaster pentru clanul său – Absin Tholai era cu mult superior în artele ascunse, până la urmă şi mai înclinat către ambiţia înfometată necesară printre cei care urmau Calea lui Tellann. Prea des, Onrack îşi găsise mintea atrasă de alte lucruri.

La frumuseţea crudă,

aşa cum a văzut-o înaintea lui acum. Nu era unul pentru luptă, pentru ritualuri de distrugere. întotdeauna era reticent să danseze în adâncurile adânci ale peşterilor, unde tobele bătea şi ecourile se rostogoleau prin carne şi oase, ca şi cum cineva s-ar afla în calea unei turme de ranag-o turmă ca cea pe care a sufîat-o Onrack. pe pereţii peşterii din jurul lor. Gura îi amără de scuipat, cărbune şi ocru, dosul mâinilor pătate acolo unde îi blocaseră stropii de pe buze, definind formele de pe piatră. Arta a fost făcută în singurătate, imagini modelate fără lumină, pe pereţi nevăzuţi, când restul clanului dormea în cavernele exterioare. Şi era un adevăr simplu, că Onrack devenise priceput în vrăjitoria vopselei din acea dorinţă de a fi separat, de a fi singur.

într-un popor în care singurătatea era cât mai aproape de o crimă. Unde să se despart era să slăbesc. Acolo unde însăşi ruperea viziunii în componentele sale – de la vedere la observare, de la reînvierea memoriei şi remodelarea ei dincolo de îndemâna

ochiului, pe ziduri de piatră – a cerut o înclinaţie cu margini fine, potenţial mortală.

Un sărac bonecaster. Onrack, nu ai fost niciodată ceea ce trebuia să fii. Şi când ai încălcat legământul nescris şi ai pictat o imagine adevărată a unui Imass muritor, când ai prins în timp acea femeie drăguţă şi întunecată, acolo, în cavernă, nimeni nu trebuia să găsească... ah, atunci ai căzut în mânia rudelor. . De Logros însuşi şi Prima Sabie.

Dar îşi aminti expresia de pe chipul tânăr al lui Onos T'oolan, când se uitase pentru prima dată la tabloul surorii sale. Uimire şi uimire, şi o renaştere a unei iubiri durabile – Onrack era sigur că văzuse aşa ceva în faţa Primei Sabie, era sigur că şi alţii, deşi, desigur, nimeni nu vorbea despre asta. Legea fusese încălcată şi i se va răspunde cu severitate.

Nu a ştiut niciodată dacă Kilava fusese ea însăşi să vadă tabloul; nu ştiuse niciodată dacă ea fusese furioasă sau văzuse suficient pentru a înţelege sângele propriei inimi care intrase în acea imagine.

Dar asta este ultima amintire la care vin acum.

— Tăcerile tale, mormăi Trull Sengar, îmi fac mereu fiori, T'lan Imass.

— Cu o noapte înainte de Ritual, răspunse Onrack. – Nu departe de locul ăsta unde stăm acum. Trebuia^să fiu alungat din tribul meu. Am comis o crimă la care nu exista un alt răspuns. în schimb, evenimentele au eclipsat clanurile. Patru tirani Jaghut se ridicaseră şi formaseră un compact. Ei au căutat să distrugă acest pământ, aşa cum au făcut-o.

Tiste Edur nu spuse nimic, întrebându-se poate ce anume fusese distrus. De- a lungul râului erau şanţuri de irigare şi fâşii de culturi verzi bogate care aşteptau rândul sezonului. Drumuri şi ferme, templu ocazional şi numai spre sud-vest, de- a lungul acelui orizont, creasta ruptă a stâncilor fără copaci strică scena.

— Eram în cavernă, în locul crimei mele, continuă Onrack după o clipă. – în întuneric, desigur. Ultima mea noapte, m-am gândit, printre cei de la fel. Deşi, în adevăr, eram deja singur, alungat din

tabără în acest ultim loc de singurătate. Şi apoi a venit cineva. O atingere. Un corp, cald. Moale dincolo de credinţă – nu, nu, soţia mea, ea fusese printre primele care mă fereau, pentru ceea ce făcusem, pentru trădarea pe care o însemnase. Nu, o femeie necunoscută de mine în întuneric…

A fost ea? Nu voi sti niciodată. Ea a plecat dimineaţa, a plecat de la noi toţi, chiar dacă Ritualul a fost proclamat şi clanurile s-au adunat. Ea a sfidat apelul – nu, mai oribil încă, îşi ucisese rudele, toţi, cu excepţia lui Onos însuşi. Reuşise să o alunge – cea mai adevărată măsură a extraordinarei sale pricepere marţiale.

A fost ea? Era sânge nevăzut pe mâinile ei? Acea pulbere uscată, mărunţită, pe care am găsit-o pe propria mea piele, despre care credeam că provine din castronul de vopsea răsturnat. A fugit din Onos... la mine, în peştera mea ruşinoasă.

Şi pe cine am auzit în pasajul de dincolo? în mijlocul dragostei noastre, a venit cineva peste noi şi a văzut ce eu însumi nu am putut?

— Nu mai trebuie să spui, Onrack, spuse Trull încet.

Adevărat. Şi dacă aş fi trup de muritor, m-ai vedea plângând şi astfel spun ceea ce tocmai ai spus. Astfel, durerea mea nu este pierdută în ochii tăi, Trull Sengar. Şi totuşi te întrebi de ce mi-am proclamat jurământul...

— Urma renegaţilor este... proaspătă, spuse Onrack după o clipă.

Trull zâmbi pe jumătate. – Şi îţi place să ucizi.

— Arta găseşte noi forme, Edur. Sfidează să fie redus la tăcere. T'lan Imass se întoarse încet spre el. „Desigur, schimbările au venit la noi. Nu mai sunt liber să urmăresc această vânătoare... decât dacă vrei la fel.

Trull s-a strâmbat, a cercetat ţinuturile din sud-vest. – Ei bine, nu este la fel de invitant un prospect ca odinioară, îţi spun. Dar, Onrack, aceşti renegaţi sunt agenţi în trădarea poporului meu şi vreau să descopăr cât pot de mult despre rolul lor. Prin urmare, trebuie să le găsim.

— Şi vorbeşte cu ei.

— Vorbeşte cu ei mai întâi, da, şi apoi îi poţi

ucide.

— Nu mai cred că sunt capabil de asta, Trull Sengar. Sunt prea grav afectat. Chiar şi aşa, Monok Ochem şi Ibra Gholan ne urmăresc. Vor fi de ajuns.

Capul lui Tiste Edur se întoarse la asta. – Doar ei doi? Eşti sigur?

— Puterile mele sunt diminuate, dar da, cred că da.

'Cat de aproape?'

'Nu conteaza. Ei îşi reţin dorinţa de răzbunare împotriva mea... ca să-i conduc la cei pe care i-au vânat de la bun început.

— Ei bănuiesc că te vei alătura renegaţilor, nu-i aşa?

— Rude rupte. Da, o fac.

— Şi tu vrei?

Onrack studie Tiste Edur o clipă. – Numai dacă o faci, Trull Sengar.

Erau chiar la marginea terenului cultivat şi, prin urmare, era relativ uşor să evitaţi contactul cu oricare dintre locuitorii locali. Drumul singuratic pe care l-au traversat era gol de viaţă în ambele direcţii, cât au putut vedea. Dincolo de câmpurile irigate, peisajul natural accidentat s-a reafirmat. Smocuri de iarbă,

întinderi de pietriş netezit de apă care urmăresc rigole şi râpe uscate, ocazional copac guldindha. ’

Dealurile din faţă erau cu dinţi de ferăstrău, partea din faţă strânsă cu gheare în stânci apropiate.

Acele dealuri erau unde T'lan Imass rupsese calotele de gheaţă, primul loc de sfidare. Pentru a proteja locurile sfinte, peşterile ascunse, carierele de silex. Unde, acum, au fost puse armele celor căzuţi.

Arme pe care aceşti renegaţi le-ar revendica . Nu exista nicio provenienţă pentru vrăjitoria care a investit acele lame de piatră, cel puţin în ceea ce priveşte Tellann. Aveau să hrănească pe cei care le ţineau, cu condiţia să fie rude cu creatorii – sau chiar făcuţi chiar de acele mâini cu mult timp în urmă. Imass, deci, de vreme ce arta printre popoarele muritoare era de mult pierdută. De asemenea, găsirea acelor arme le-ar oferi renegaţilor libertatea lor finală, rupând puterea lui Tellann din corpurile lor.

— Ai vorbit despre trădarea clanului tău, spuse Trull Sengar în timp ce se apropiau de dealuri. –

Acestea par a fi amintiri vechi, Onrack.

— Poate că suntem destinaţi să ne repetăm crimele, Trull Sengar. Amintirile s-au întors la mine – tot ceea ce credeam că s-a pierdut. Nu ştiu de ce.'

— Despărţirea Ritualului?

'Eventual.'

— Care a fost crima ta?

„Am prins o femeie în timp. Sau aşa părea. I-am pictat asemănarea într-o peşteră sacră. Acum cred că, făcând acest lucru, am fost responsabil pentru crimele teribile care au urmat, pentru că ea a părăsit clanul. Ea nu a putut să se alăture Ritualului care ne-a făcut nemuritori, pentru că de mâna mea ea devenise deja aşa. Ea ştia asta? Acesta a fost motivul pentru care a sfidat-o pe Logros şi Prima Sabie? Nu există răspunsuri la asta. Ce nebunie i-a furat mintea, ca să-şi omoare ruda cea mai apropiată, ca, într-adevăr, să caute să-l omoare pe Prima Sabie, propriul ei frate?

— O femeie, nu partenerul tău, atunci.

'Nu. Era un bonecaster. Un Soletaken.

— Totuşi ai iubit-o.

O ridicare din umeri. – Obsesia este propria ei otravă, Trull Sengar.

O potecă îngustă de capre ducea în lanţ, abruptă şi şerpuitoare în urcuşul său. Au început să urce.

— Aş obiecta, spuse Tiste Edur, la această noţiune de a fi sortiţi să ne repetă greşelile, Onrack. Nu se învaţă lecţii? Experienţa nu duce la înţelepciune?

— Trull Sengar. Tocmai i-am trădat pe Monok Ochem şi îbra Gholan. L-am trădat pe T'lan Imass, pentru că am ales să nu-mi accept soarta. Astfel, aceeaşi infracţiune ca şi cea pe care am comis-o cu mult timp în urmă. întotdeauna mi-a fost foame de singurătate de la felul meu. Pe tărâmul Nascentului, eram mulţumit. Cum eram în peşterile sacre care se află în faţă.

'Conţinut? Şi acum, în acest moment?

Onrack a tăcut o vreme. – Când amintirile s-au întors, Trull Sengar, singurătatea este o iluzie, pentru că fiecare tăcere este umplută de o căutare zgomotoasă a sensului.

— Pari mai... muritor cu fiecare zi care

trece, prietene.

— Defectuos, vrei să spui.

Tiste Edur mormăi. 'Chiar şi aşa. Totuşi, uită-te la ce faci acum, Onrack.

'Ce vrei să spui?'

Trull Sengar se opri pe potecă şi se uită la T'lan Imass. Zâmbetul lui era trist. – Te întorci acasă.

La mica distanta erau campati Tiste Liosan. Bătut, dar viu. Ceea ce era, reflectă Malachar, cel puţin ceva.

Stele ciudate străluceau deasupra capului, lumina lor clătinând, parcă plină de lacrimi. Peisajul care se întindea sub ei părea un pustiu fără viaţă de stâncă şi nisip.

Focul pe care îl făcuseră în subsolul unei mese cocoaşe atrăsese molii ciudate de mărimea unor păsări mici, precum şi o mulţime de alte creaturi zburătoare, inclusiv şopârle înaripate. Un roi de muşte coborâse peste ei mai devreme, muşcându-i rău înainte de a dispărea la fel de repede cum veniseră. Şi acum, acele muşcături păreau să se *târască* , de parcă insectele ar fi lăsat ceva m urmăA

în mintea lui Malachar,

exista un aer de… nedorit pe acest tărâm. S-a zgâriat la unul dintre nodulii de pe braţ, şuieră când a simţit ceva zvârcolindu-se sub pielea fierbinte. întorcându-se înapoi la foc, şi-a studiat senescalul.

Jorrude îngenunche lângă vatră, cu capul în jos – o poziţie care nu se schimbase de ceva vreme – şi neliniştea lui Malachar se adânci. Enias stătea ghemuit lângă seneshal, gata să se mişte dacă încă o criză de angoasă îl copleşi pe stăpânul său, dar acele şedinţe tulburătoare soseau din ce în ce mai rar. Orenâs a rămas să păzească caii, iar Malachar ştia că stătea cu sabia scoasă în întunericul dincolo de lumina focului.

într-o zi, ştia el, avea să fie o contabilitate cu T'lan Imass. Tiste Liosan continuase ritualul cu buna credinţa. Fuseseră prea deschise. *Nu ai încredere niciodată într-un cadavru* . Malachar nu ştia dacă un asemenea avertisment a fost găsit în textul sacru din Viziunile lui Osric. Dacă nu, ar vedea că s-a adăugat la înţelepciunea adunată a Tiste Liosan. *Când ne întoarcem. Dacă ne întoarcem .*

Jorrude se îndreptă încet. Faţa lui era devastată de durere. „The Guardian este mort”, anunţă el. „Tărâmul nostru este atacat, dar fraţii şi surorile noştri au fost avertizaţi şi chiar acum călăresc la porţi. Tiste Liosan va tine. Până la întoarcerea lui Osric, vom rezista. S-a rotit încet pentru a se înfrunta pe rând pe fiecare dintre ei, inclusiv pe Orenas care a apărut în tăcere din întuneric. – Pentru noi, o altă sarcină. Cel pe care ni s-a desemnat să îl finalizăm. Pe acest tărâm, undeva, vom găsi infractorii. Hoţii Focului. Am căutat şi ei nu au fost niciodată mai aproape de simţurile mele. Ei sunt în această lume şi îi vom găsi.

Malachar a aşteptat, pentru că ştia că sunt mai multe.

Jorrude a zâmbit apoi. 'Fraţii mei. Nu ştim nimic despre acest loc. Dar acesta este un dezavantaj care se va dovedi temporar, pentru că am simţit şi prezenţa unui vechi prieten al Tiste Liosan. Nu departe. îl vom căuta – prima noastră sarcină – şi îl vom ruga să ne familiarizeze cu rigorile acestui pământ.

— Cine este acest

vechi prieten, Seneschal? întrebă Enias.

— Creatorul timpului, frate Enias.

Malachar dădu încet din cap. Un prieten cu Tiste Liosan într-adevar. Ucigaşul celor Zece Mii. Icarium .

— Orenas, spuse Jorrude, pregăteşte-ne caii.

CAPITOLUL Şaptesprezece

Şapte feţe în stâncă
Şase feţe se întoarseră către Teblor
Unul rămâne Negăsit
Mamă a tribului fantomelor
copiii Teblori ni s-a spus
a se întoarce

Rug

ă

c

i

u

n

e

a

d
e

d
ă
r
u
i
r
e

a

m
a
m
e
i

p

rintre Teblori

Karsa Orlong nu era străin de piatră, cuprul brut scos din excursii, cositor şi împerecherea lor care era bronz, astfel de materiale îşi aveau locul. Dar lemnul şi piatra erau cuvintele mâinilor, modelarea sacră a voinţei.

Fulgi paraleli, lungi şi subţiri, aşchii translucide s-au îndepărtat cu pumnul de

lamă, lăsând ondulaţii care se întind peste, de la margine la coloana ondulată. Fulgi mai mici îndepărtaţi de pe marginile duble, mai întâi pe o parte, apoi răsturnând lama între lovituri, înainte şi înapoi, pe toată lungimea.

A lupta cu o astfel de armă ar necesita schimbări ale stilului cu care Karsa era cel mai familiar. Lemnul s-a îndoit, a alunecat cu uşurinţă peste marginile scutului, a sărit fără efort de-a lungul lamelor de sabie. Muchiile zimţate ale acestei săbii de silex s-ar comporta diferit şi el ar trebui să se ajusteze, mai ales având în vedere greutatea şi lungimea ei masivă.

Mânerul s-a dovedit cel mai provocator. Flint nu a apreciat rotunjimea şi cu cât mânerul devenea mai puţin unghiular, cu atât platformele lovitoare erau mai puţin stabile. Pentru pom, a lucrat piatra într-o formă de diamant supradimensionat, fracturată în trepte. Fracturile de trepte aproape în unghi drept ar fi în mod normal privite ca defecte periculoase, invitând să se concentreze asupra

energiilor spulberante, dar zeii promiseseră că vor face arma indestructibilă, aşa că Karsa şi-a respins grija instinctivă. Ar aştepta până găseşte materiale potrivite pentru o mâneră încrucişată.

Habar n-avea cât timp a trecut în timpul fabricării săbiei. Toate celelalte consideraţii au dispărut pentru el – nu a simţit nici foame, nici sete şi nu a observat când pereţii cavernei au devenit alunecoşi de condens, pe măsură ce temperatura creşte mereu, până când atât el, cât şi piatra au fost înveliţi în sudoare. De asemenea, nu ţinea seama de focul din vatra căptuşită cu bolovani care ardea neîncetat, nealimentat, flăcările pâlpâind în culori ciudate.

Sabia a poruncit tuturor. Sentimentul fantomelor sale însoţitoare a rezonat de la lama în vârful degetelor, apoi de-a lungul fiecărui os şi muşchi al corpului său. Bairoth Gild, a cărui ironie tăioasă părea să fi infuzat cumva arma, la fel ca loialitatea acerbă a lui Delum Thord – acestea erau cadouri neaşteptate, o contorsionare misterioasă

de teme, de aspecte, care au impregnat o personalitate în sabie.

Printre legende au fost cântece care sărbătoreau armele preţuite şi eroii Teblori care le mânuiau. Karsa susţinuse întotdeauna că noţiunea de arme care posedă voinţe proprii era puţin mai mult decât îngâmfarea unui poet. Şi acei eroi care şi-au trădat lamele şi au suferit astfel finaluri tragice, ei bine, în fiecare poveste, Karsa nu a avut nicio dificultate în a cita alte defecte, mai evidente, în acţiunile lor, suficiente pentru a explica decesul eroului.

Teblorul nu a transmis niciodată armele moştenitorilor – toate bunurile îl însoţeau pe cel care murise, pentru ce valorează o fantomă lipsită de tot ce dobândise în viaţa ei de muritor?

Sabia de silex care şi-a găsit formă în mâinile lui Karsa nu semăna aşadar cu nimic despre care ştia sau auzise înainte. Stătea pe pământ în faţa lui, ciudat de gol, în ciuda pielii pe care o înfăşurase în jurul mânerului. Fără mâner, fără teacă. Masiv şi brutal, dar frumos în simetria sa, în

ciuda dungilor de sânge lăsate de mâinile lui sfâşiate.

A devenit conştient de căldura arzătoare din cavernă şi a ridicat încet privirea.

Cei şapte zei stăteau în faţa lui într-o semilună turtită, flăcările vetrei pâlpâind peste trupurile lor zdrobite şi rupte. Aveau arme care să se potrivească cu cea care stă acum în faţa lui, deşi reduse pentru a se potrivi formelor lor ghemuite.

— Ai venit în adevăr, a observat Karsa.

Cel pe care îl cunoştea ca Urugal a răspuns: „Avem. Acum suntem eliberaţi de legăturile Ritualului. Lanţurile, Karsa Orlong, sunt rupte.

Un altul a vorbit cu o voce joasă şi răguşită. – Warren of Tellann ţi-a găsit sabia, Karsa Orlong. Gâtul zeului era stricat, rupt, capul căzut pe un umăr şi abia ţinut în loc de muşchi şi tendoane. „Nu se va sparge niciodată”.

Karsa mormăi. —- Sunt arme sparte în cavernele de dincolo.

— Vrăjitorie bătrână, răspunse Urugal. – Warrens inimici. Oamenii

noştri au purtat^ multe războaie.

— într-adevăr, tu, T'lan Imass, a spus războinicul Teblor. – Am mers pe scări făcute din rudele tale. Am văzut oamenii tăi, căzuţi într-un număr atât de mare încât să sfideze înţelegerea. El a scanat cele şapte creaturi care stăteau în faţa lui. – Ce bătălie te-a luat?

Urugal a ridicat din umeri. – Nu are nicio însemnătate, Karsa Orlong. O luptă de demult, un inamic acum praf, un eşec cel mai bine uitat. Am cunoscut războaie dincolo de număr şi ce au realizat ele? Jaghut au fost condamnaţi la dispariţie – noi, dar am grăbit inevitabilul. Alţi duşmani s-au anunţat şi au stat în calea noastră. Am fost indiferenţi faţă de cauzele lor, niciuna dintre acestea nu a fost suficientă pentru a ne abate. Şi aşa i-am măcelărit. Iar si iar. Războaie fără sens, războaie care nu au schimbat practic nimic. A trăi înseamnă a suferi. A exista – aşa cum facem noi – înseamnă a *rezista* .

„Asta este tot ce s-a învăţat, Karsa Orlong", a spus femeia T'lan Imass,

cunoscută sub numele de Sibaîle. – în totalitatea sa. Piatra, marea, pădurea, oraşul – şi fiecare creatură care a trăit vreodată – toate au aceeaşi luptă. Fiinţa rezistă nefiinţei. Războaie de ordine împotriva haosului dizolvării, al dezordinei. Karsa Orlong, acesta este singurul adevăr demn, cel mai mare dintre toate adevărurile. La ce se închină zeii înşişi, decât perfecţiunea? Victoria de neatins asupra naturii, asupra incertitudinii naturii. Există multe cuvinte pentru această luptă. Ordinea împotriva haosului, structura împotriva dizolvării, lumina împotriva întunericului, viaţa împotriva morţii. Dar toate înseamnă acelaşi lucru.

T'lan Imass cu gâtul rupt a vorbit în şoaptă, cuvintele lui o cântare zgomotătoare. – Ranag-ul a căzut şchiop. Este îndepărtat de turmă. Totuşi merge mai departe în urma lui. Căutând protecţia turmei. Timpul se va vindeca. Sau slăbeşte. Două posibilităţi. Dar ranagul' şchiop nu ştie decât speranţă încăpăţânată. Căci aceasta este natura sa. L-au văzut şi acum se închid.

Prada este încă puternică. Dar singur. Cei cunosc slăbiciunea. Ca un parfum pe vântul rece. Ei aleargă cu ranagul care se poticneşte. Şi alungă-l de turmă. Totuşi, este o speranţă încăpăţânată. îşi face standul. Capul coborât, coarnele gata să zdrobească coastele, să trimită inamicul în zbor. Dar ay sunt deştepţi, încercuieşte-te şi atacă, apoi pleacă. Iar si iar. Războaiele foamei cu speranţe încăpăţânate. Până se epuizează ranagul. Sângerare. uluitoare. Apoi, toţi atacă deodata. Cefata. Picioarele. Gât. Până când ranagul este târât în jos. Şi speranţa încăpăţânată cedează, Karsa Orlong. Ea cedează, aşa cum trebuie întotdeauna, pentru a opri inevitabilitatea.

Teblorul îşi dezveli dinţii. – Cu toate acestea, noul tău stăpân ar găzdui fiara aceea şchi’opătă. I-ar oferi un refugiu.

— Treci podul înainte să-l construim noi, Karsa Orlong, spuse Urugal. – Se pare că Bairoth Gild te-a învăţat cum să gândeşti, înainte ca el însuşi să eşueze şi să moară. Eşti într-adevăr demn de numele de Conducător de război.

„Perfecţiunea este o iluzie”, a spus Siballe. „Astfel, muritorii şi nemuritorii deopotrivă luptă pentru ceea ce nu poate fi realizat. Noul nostru maestru caută să schimbe paradigma, Karsa Orlong. O a treia forţă, pentru a schimba pentru totdeauna războiul etern dintre ordine şi dizolvare.

— Un maestru care cere închinarea imperfecţiunii, mârâi Teblorul.

Capul lui Siballe scârţâi într-un semn din cap. 'Da.'

Karsa şi-a dat seama că îi era sete şi s-a duş la rucsacul lui, scoţând o oală de apă. A băut adânc, apoi s-a întors la sabia lui. îşi închise ambele mâini în jurul strângerii şi o ridică în faţa lui, studiindu-i lungimea ondulată.

„O creaţie extraordinară”, a spus Urugal. „Dacă armele Imass ar putea avea un zeu...”

Karsa a zâmbit către T'lan Imass pe care o îngenunchese înainte, într-o poiană îndepărtată, într-o vreme a tinereţii – când lumea pe care o vedea era atât simplă, cât şi... perfectă. – Nu sunteţi zei.

„Suntem”, a răspuns

Urugal. „A fi zeu înseamnă a avea închinători”.

— Pentru a-i ghida, a adăugat Siballe.

— Vă înşelaţi, amândoi, spuse Karsa. „A fi zeu înseamnă a cunoaşte povara credincioşilor. Ai protejat? Tu nu ai. Ai oferit confort, alinare? Ai fost stăpânit de compasiune? Chiar şi milă? Pentru Teblori, T'lan Imass, ai fost stăpâni de sclavi, dornici şi flămând, făcând cereri aspre şi aşteptând sacrificii crude – toate pentru a-ţi hrăni propriile dorinţe. Ai fost lanţurile nevăzute ale Teblorilor. Ochii i se fixară pe Siballe. – Iar tu, femeie, Siballe cea Negăsită, ai fost cea care a luat copii.

— Copii imperfecţi, Karsa Orlong, care altfel ar fi murit. Şi nu regretă darurile mele.

— Nu, mi-aş imagina că nu. Regretul rămâne la mamele şi taţii care i-au predat. Oricât de scurtă ar fi viaţa unui copil, dragostea părinţilor este o putere care nu trebuie refuzată. Şi ştii asta, Siballe, este imun la imperfecţiune. Vocea îi era aspră până la urechile lui, zgâriind dintr-un gât strâns. *„ închinaţi-vă imperfecţiunii ”* , aţi spus. O

metaforă pe care ai făcut-o realitate cerând ca aceşti copii să fie sacrificaţi. Cu toate acestea, aţi fost – şi rămâneţi – fără să vă amintiţi de cel mai important dar care vine din închinare. Nu înţelegeţi ce este. Dar nici asta nu este cea mai mare crimă a ta. Nu. Atunci ne-ai dat propriile poveri. Şi-a mutat privirea. – Spune-mi, Urugal, ce au făcut Teblorii ca să merite asta?

— Poporul tău a uitat...

'Spune-mi.'

Urugal a ridicat din umeri. 'Ai eşuat.'

Karsa s-a uitat la zeul bătut, incapabil să vorbească. Sabia tremura în mâinile lui. O ţinuse în sus în tot acesMimp şi acum, în cele din urmă, greutatea lui ameninţa să-i tragă braţele în jos. îşi aţinti ochii pe armă, apoi coborî încet vârful pentru a se odihni pe podeaua de piatră.

„Şi noi am eşuat, odată, cu mult timp în urmă”, a spus Siballe. „Astfel de lucruri nu pot fi anulate. Astfel, vă puteţi preda ei, şi astfel suferiţi sub chinul ei etern. Sau poţi alege să te eliberezi de povara. Karsa Orlong, răspunsul nostru

pentru tine este simplu: a eşua înseamnă a dezvălui un defect. înfruntă această revelaţie, nu-i întoarce spatele, nu face jurăminte goale de a nu-ţi repeta niciodată greşelile. E gata. *Sărbătoreşte-o* ! Acesta este răspunsul nostru şi, într-adevăr, este răspunsul pe care ni l-a arătat Dumnezeul schilodit.

Tensiunea se scurse de pe umerii lui Karsa. A tras aer în piept, a eliberat-o încet. 'Foarte bine. Vă dau acum răspunsul meu şi ţie şi zeului schilod.

Piatra ondulată nu făcea nicio trecere tăcută prin aer. în schimb, a răcnit, ca nişte ace de pin care explodau în flacără. Sus, deasupra capului lui Karsa, învârtindu-se într-un cerc de alunecare care apoi s-a aruncat în jos şi peste.

Marginea luând-o pe Siballe între umărul stâng şi gât. Oasele s-au spart în timp ce lama masivă a străbătut, în diagonală, peste piept, tăind coloana vertebrală, în jos şi prin cutia toracică, măturandu-i chiar deasupra şoldului drept.

Ea ridicase propria sabie pentru a o intercepta la un moment dat, iar

aceasta se sfărâmase, aruncând cioburi şi aşchii în aer – Karsa nici măcar nu simţise impactul.

A biciuit lama uriaşă într-un arc curbat în urma lui, ridicând-o pentru a se ridica, brusc nemişcată, deasupra capului său.

Forma ruinată care era Siballe s-a prăbuşit în bucăţi zgomotătoare pe podeaua de piatră. T'lan Imass fusese tăiat în jumătate.

Cei şase rămaşi îşi ridicaseră propriile arme, dar niciunul nu sa mişcat să atace.

mârâi Karsa. – Atunci, haideţi.

— Acum ne vei distruge pe ceilalţi? întrebă Urugal.

— Armata ei de copii găsiţi mă va urma, mârâi Teblorul, ridicându-i-o pe Siballe. Apoi se ridică încă o dată privirea. – Vei părăsi poporul meu, părăsi poiana. Ai terminat cu noi, T'lan Imass. Te-am livrat aici. te-am eliberat. Dacă vei mai apărea vreodată înaintea mea, te voi distruge. Urmează visele bătrânilor tribale şi voi veni să te vânez. Şi nu mă voi lăsa. Eu, Karsa Orlong, din Uryd, din Teblor *Thelomen Toblakai* , declar. Făcu un

pas mai aproape, iar cei şase T'lan Imass tresăriră. – Ne-ai folosit. M *-ai* folosit . Şi, pentru recompensa mea, ce tocmai ai oferit?

'Am căutat-'

— Ai oferit un *nou set de lanţuri*. Acum, părăseşte acest loc. Ai tot ce ti-ai dorit. Ieşi.'

Cei şase T'lan Imass se îndreptară spre gura peşterii. O ocluzie momentană a luminii soarelui care se revarsă în caverna din faţă, apoi au dispărut.

Karsa îşi coborî sabia. Se uită în jos la Siballe.

— Neaşteptat, spuse ea.

Războinicul mormăi. – Am auzit că tu, T'lan Imass, eşti greu de ucis.

— Imposibil, Karsa Orlong. Noi... persistăm. Mă laşi aici?

— Nu trebuie să existe uitare pentru tine?

„Odată, cu mult timp în urmă, o mare a înconjurat aceste dealuri. O asemenea mare m-ar elibera de uitarea despre care vorbeşti. Mă întorci la o soartă – şi la o pedeapsă – de care am petrecut milenii căutând să scap. Presupun că este suficient de potrivit.

— Dar noul tău

stăpân, acest Zeu Infirm?

„M-a abandonat. S-ar părea că există niveluri acceptabile de imperfecţiune şi niveluri inacceptabile de imperfecţiune. Mi-am pierdut utilitatea.

— Un alt zeu care nu înţelege nimic despre ceea ce înseamnă să fii zeu, bubui Karsa, apropiindu-se de rucsacul lui.

— Ce vei face acum, Karsa Orlong?

— Mă duc în căutarea unui cal.

— Ah, un cal Jhag. Da, pot fi găsite la sud-vest de aici, pe odhan. Rar. S-ar putea să cauţi de multă vreme.

Teblorul a ridicat din umeri. A slăbit sforile care închideau gura pachetului şi s-a dus spre prăbuşirea care era Siballe. El a ridicat partea ei care conţinea capul, umărul si braţul drept.

'Ce faci?' ’

— Ai nevoie de restul?

'Nu. Ce-'

Karsa îşi împinse capul, umărul şi braţul în rucsacul lui, apoi trase din nou sforile. Ar avea nevoie de un ham şi o teacă pentru sabie, dar asta ar trebui să

aştepte. Ridică din umeri în curelele haitei, apoi se îndreptă şi aplecă sabia peste umărul drept.

O ultimă privire în jur.

Vatra încă răvălea de un foc vrăjitor, deşi acum începuse să pâlpâie mai repede, de parcă şi-ar fi consumat ultimul combustibil nevăzut. S-a gândit să dea pietriş peste el pentru a-l stropi, apoi a ridicat din umeri şi s-a întors spre gura peşterii.

Când a ajuns la intrare, două siluete s-au ridicat brusc în faţa lui, blocând lumina.

Sabia lui Karsa se biciui în calea lui, partea plată a lamei tunetând împotriva ambelor figuri, trimiţându-le să zboare de pe margine.

— Dă-te din calea mea, mârâi războinicul, ieşind în lumina soarelui.

Nu a scutit niciunul dintre intrus de o altă privire în timp ce porni de-a lungul potecii, unde aceasta înclina spre sud-vest.

Trull Sengar gemu, apoi deschise ochii. îşi ridică capul, tresărind la nenumăratele dureri ascuţite care îi apăsau pe spate. Acea sabie de silex îl aruncase pe o groapă de aşchii de piatră... deşi

nefericitul Onrack fusese cel care luase greul loviturii. Chiar şi aşa, îl durea pieptul şi se temea că îi erau vânătăi coastele, dacă nu crăpate.

T'lan Imass îşi recăpăta stânjenit picioarele la o duzină de paşi distanţă.

Trull a scuipat şi a spus: „Dacă aş fi ştiut că uşa este închisă, aş fi bătut primul. A fost un Thelomen Toblakai blestemat.

Tiste Edur văzu capul lui Onrack răsucindu-se pentru a se uita din nou la peşteră.

'Ce este?' întrebă Trull. – Coboară şă ne termine?

— Nu, răspunse T'lan Imass. „în acea peşteră... Warren of Tellann zăboveşte...”

— Ce-i cu asta?

Onrack a început să urce pe toboganul de stâncă spre gura cavernei.

Şuierându-şi frustrarea, Trull s-a căţărat în sus şi l-a urmat, încet, făcând o pauză la fiecare câţiva paşi, până când a putut să-şi găsească din nou respiraţia.

Când a intrat în peşteră, a scos un strigăt de alarmă. Onrack stătea în interiorul unui foc, flăcările de culoarea curcubeului îl cuprinse. Iar T'lan Imass

ţinea, în mâna sa dreaptă, rămăşiţele sfărâmate ale altuia de acest fel.

Trull a făcut un pas înainte, apoi picioarele i-au derapat de sub el şi a căzut greu pe un pat de aşchii de cremene ascuţite. Durerea i-a tuns din coaste şi a trecut ceva timp până să mai poată respira încă o dată. înjurându-se, se rostogoli pe lateral, cu grijă, apoi se urcă cu grijă. Aerul era fierbinte ca o forja.

Apoi caverna se întunecă brusc – focul ciudat se stinsese.

O pereche de mâini s-au închis pe umerii lui Trull.

— Renegaţii au fugit, spuse Onrack. – Dar sunt aproape. Vino.'

— Corect, continuă, prietene.

Cu o clipă înainte de a apărea în lumina soarelui, un şoc brusc a trecut prin Trull Sengar. O *pereche de mâini.*

Karsa ocoli partea văii, croindu-şi drum de-a lungul a ceea ce trecea ca o potecă. Nenumărate alunecări de stânci îl îngropaseră la fiecare zece paşi şi ceva, forţându-l să treacă peste pietriş nesigur şi mişcător, ridicând nori de praf în urma lui.

La o a doua analiză, şi-a dat seama că unul dintre cei doi străini care îi blocaseră ieşirea din peşteră fusese un T'lan Imass. Nu este surprinzător, deoarece întreaga vale, cu toate carierele, minele şi mormintele ei, era un loc sfânt pentru ei... presupunând că orice ar putea fi sfânt pentru creaturile care erau strigoi. Şi celălalt- *deloc uman. Dar totuşi familiar. Ah, ca cei de pe navă. Cei cu pielea cenuşie pe care i-am ucis .*

Poate că ar trebui să-şi refacă traseul. La urma urmei, sabia lui nu bea încă sânge adevărat. Cu excepţia lui, desigur.

în faţă, poteca tăiata brusc în sus, din vale. L-au hotărât gândurile de a fi nevoit să repete această rută perfidă şi murdară de praf. Şi-ar păstra sângerarea săbiei pentru duşmani mai demni. Şi-a făcut drum în sus.

Era clar că cei şase T'lan Imass nu luaseră această rută. Noroc pentru ei. îşi pierduse răbdarea cu vorbele lor nesfârşite, mai ales când faptele pe care le-au făcut strigau mai tare, suficient de tare încât să le copleşească justificările

patetice. Ajunse pe creastă şi se trase pe un teren plan. Priveliştea care se întindea spre sud-vest era la fel de neîmblânzită ca orice loc pe care Karsa nu-l vedea încă din Şapte oraşe. Nu erau evidente semne de civilizaţie – nicio dovadă că acest pământ ar fi fost vreodată spart. Ierburile înalte de prerie fluturau în vântul fierbinte, acoperind dealuri joase, ondulate, care continuau până la orizont. Pâlcuri de copaci joase, stufoase, umpleau bazinele, pâlpâind în verde şi gri prăfuit în timp ce vântul le scutura frunzele.

Jhag Odhan . El a ştiut, dintr-o dată, că acest pământ îi va capta inima cu strigătul ei primar de sirenă. Amploarea lui... se potrivea cu a lui, în moduri pe care nu le putea defini. *Thelomen Toblakai a cunoscut acest loc, l-a plimbat înaintea mea* . Un adevăr, deşi nu era în stare să explice cum ştia că este aşa.

Şi-a ridicat sabia. – Bairoth Delum, aşa că te numesc. Martor. Jhag Odhan. Deci, spre deosebire de forturile noastre montane. Vântului ăsta îi dau numele – vezi cum se grăbeşte să perie iarba, să

se rostogolească pe deal şi printre copaci. Dau acestui pământ numele tău, Bairoth Delum.

Vântul acela cald cânta împotriva lamei ondulate a săbiei cu cadenţă gemetă.

Un fulger de mişcare în iarbă, la o mie de paşi distanţă. Lupi, cu blană de culoarea mierii, cu membre lungi, mai înalţi decât toţi cei pe care îi văzuse vreodată. Karsa a zâmbit.

El a pornit.

Ierburile ajungeau chiar sub pieptul lui, pământul sub picioare strâns între rădăcinile înnodate. Creaturi mici foşneau continuu din calea lui şi el tresări ocazional căprioare – o rasă mică, care nu ajungea mai sus de genunchi, care şuiera ca o săgeată între tulpini în timp ce fugea.

Unul s-a dovedit că nu era suficient de rapid pentru a evita lama lui de coasă, iar Karsa avea să mănânce bine în această noapte. Astfel, setea de fecioară a săbiei lui s-a născut din necesitate, nu din furia luptei. Se întrebă dacă fantomele cunoscuseră neplăcere la un început atât de ignobil. Ei şi-au renunţat la capacitatea de a comunica cu el la intrarea în piatră, deşi imaginaţia lui

Karsa nu avea nicio dificultate în a găsi comentariul sarcastic al lui Bairoth, dacă ar fi căutat-o. înţelepciunea măsurată a lui Delum era mai dificilă, dar apreciată cu atât mai mult pentru asta.

Soarele şi-a măturat arcul uniform pe cerul fără nori în timp ce el mergea mai departe. Spre amurg, văzu turme de bhederin spre vest şi, la două mii de paşi în faţă, o turmă de antilope dungate s-a ridicat pe vârful unui deal pentru a-l urmări o vreme, înainte de a se învârti ca una şi a dispărut din vedere.

Orizontul apusean era o conflagraţie de foc când a ajuns la locul unde stătuseră.

Acolo unde îl aştepta o siluetă.

Ierburile fuseseră turtite într-un cerc modest. Un brazier cu trei picioare ghemuit în centru, plin cu bucăţi de bălegar de bhederin strălucitoare de portocaliu, care nu scoau fum. în spatele lui era un Jaghut. îndoit şi slăbit până la slăbire, purtând piei şi piei zdrenţuite, păr lung şi gri atârnând în şuviţe peste o sprânceană încreţită şi încreţită, ochii de culoarea

ierbii din jur.

Jaghut-ul ridică privirea când Karsa se apropia, oferindu-i lui Teblor ceva între o grimasă şi un zâmbet, cu colţii lui îngălbeniţi sclipind. – Ai făcut o mizerie din pielea aceea de cerb, Toblakai. O voi lua, totuşi, în schimbul acestui foc de bucătărie.

— De acord, răspunse Karsa, aruncând cadavrul lângă brazier.

'Aramala m-a contactat şi aşa am venit să te cunosc. I-ai făcut un serviciu nobil, Toblakai.

Karsa îşi puse rucsacul jos şi se ghemui în faţa brazierului. – Nu sunt loial faţă de T'lan Imass.

Jaghut a întins mâna peste cap şi a adunat căprioarele. Un cuţit mic i-a fulgerat în mână şi a început să taie chiar deasupra copitelor mici ale animalului. – O expresie a recunoştinţei lor, după ce a luptat alături de ei împotriva tiranilor. La fel şi eu, deşi am avut norocul să scap cu puţin mai mult decât o coloana vertebrală ruptă. Mâine, te voi conduce la unul mult mai puţin norocos decât Aramala sau mine.

Karsa mormăi. – Caut un cal Jhag, nu o prezentare

pentru prietenii tăi.

Vechiul Jaghut chicoti. – Cuvinte tocite. Thelomen Toblakai într-adevăr. Uitasem şi aşa mi-am pierdut aprecierea. Cel la care te voi duce va striga cailor sălbatici şi ei vor veni.

— O abilitate singulară.

— Da, şi numai a ei, pentru că, în mare, prin mâna ei şi prin voinţa ei au luat naştere caii.

— Un crescător, atunci.

— Un fel, încuviinţă Jaghut amiabil din cap. A început să desprindă pielea de căprioară. – Cei câţiva dintre rudele mele căzute încă în viaţă vor aprecia foarte mult această piele, în ciuda daunelor provocate de sabia ta de piatră îngrozitoare. Căprioarele aras sunt flotă şi deştepte. Nu folosesc niciodată acelaşi trail-ha, nici măcar nu *fac* trasee! Şi astfel nu se poate sta la pândă. Nici capcanele nu sunt de nici un folos. Şi când sunt urmăriţi, unde se duc? De ce, în turmele de bhederin, sub însăşi fiarele. Intelept, am spus. Foarte isteţ.'

„Sunt Karsa Orlong, din Uryd-”

'Da da stiu. Din

îndepărtatul Genabackis. Puţin diferit de rudele mele căzute, Jhag. Ignorând istoria ta mare şi nobilă...

— Mai puţin ignorant decât am fost cândva.

'Bun. Mă numesc Cynnigig, iar acum eşti şi mai puţin ignorant.

Karsa a ridicat din umeri. – Numele nu înseamnă nimic pentru mine.

— Sigur că nu, e al meu. Am fost infam? Nu, deşi odată am aspirat să fiu. Ei bine, pentru o clipă sau două. Dar apoi m-am răzgândit. Tu, Karsa Orlong, eşti destinat infamiei. Poate că ai reuşit deja, înapoi în ţara ta.

'Nu cred. Fără îndoială că sunt considerat mort şi nimic din ceea ce am făcut nu este cunoscut familiei mele sau tribului meu.

Cynnigig a tăiat o coadă şi a aruncat-o pe flăcări. Din focul şuierat şi scuipat se ridică un nor de fum. – Deci s-aj putea să crezi, dar aş risca altfel. Cuvântul călătoreşte, indiferent de bariere. în ziua în care te vei întoarce, vei
vedea.

— Nu-mi pasă de faimă, spuse Karsa. „Am

făcut odată.

'Şi apoi?'

'M-am răzgândit.'

Cynnigig râse din nou, mai tare de data aceasta. – Am adus vin, tânărul meu prieten. În pieptul acela, da, acolo.

Karsa se îndreptă şi se îndreptă spre el. Cufărul era masiv, mărginit de fier şi cu scânduri groase, suficient de robust pentru a-l provoca chiar şi pe Karsa, dacă ar fi ales să-l ridice. – Ăsta ar trebui să aibă roţi şi un tren de boi, mormăi Teblorul în timp ce se ghemui în faţa lui. – Cum l-ai adus cu tine?

'Nu eu am. M-a adus.

Jocuri cu cuvinte . încruntat, Karsa ridică capacul.

O singură carafă de cristal stătea în centru, flancată de o pereche de pahare de lut ciobite. Culoarea roşu intens a vinului strălucea prin cristalul transparent, scălând interiorul altminteri gol al cufărului cu o nuanţă caldă, apusului. Karsa se uită în jos pentru o clipă, apoi mormăi. – Da, văd că ţi se potriveşte, cu condiţia să te ghemuieşti. Tu şi vinul şi brazierul...

— Brazierul! Ar fi o călătorie fierbinte!

încruntarea lui Teblor s-a adâncit. – Neaprins, desigur.

— Ah, da, desigur. încetează-te, atunci, şi toarnă-ne nişte vin. Sunt pe cale să întorc carnea aici.

Karsa se întinse, apoi îi smulse mâna înapoi. – E *frig* acolo!

„Prefer vinul meu rece, chiar şi roşu. Prefer totul rece, de fapt.

Făcând o grimasă, Teblorul ridică carafa şi cele două pahare. – Atunci trebuie să te fi purtat cineva aici.

— Doar dacă crezi tot ce-ţi spun. Şi tot ce vezi, Karsa Orlong. O armată T'lan Imass a mărşăluit pe aici, nu cu mult timp în urmă. M-au găsit? Nu de ce? Eram ascuns în piept, desigur. Au găsit cufărul? Nu, pentru că era o piatră. Au observat stânca? Poate. Dar atunci, a fost doar o piatră. Acum, ştiu la ce te gândeşti şi ai avea exact dreptate. Vrăjitoria despre care vorbesc nu este Omtose Phellack.’Dar de ce aş căuta să-l angajez pe Omtose Phellack, când acesta este chiar mirosul pe care T'lan Imass l-a vânat? Oh nu. Există vreo lege cosmică conform căreia

Jaghut poate folosi doar Omtose Phellack? Am citit o sută de mii de ceruri de noapte şi încă nu am văzut-o scris acolo – o, multe alte legi, dar nimic nu se apropie de aceea, nici în detaliu, nici în intenţie. Evitându-ne astfel recursul sângeros de a găsi un Forkrul Assail pentru a judeca şi credeţi-mă, o astfel de adjudecare este invariabil sângeroasă. Rareori, într-adevăr, cineva este mulţumit. Mai rar încă că cineva rămâne în viaţă. Există dreptate în aşa ceva, vă întreb? Oh, da, poate cea mai pură dreptate dintre toate. în orice zi, cel vătămat şi cel vătămat puteau sta unul în hainele celuilalt. Niciodată o chestiune de bine şi rău, în adevăr, pur şi simplu una de a decide cine greşeşte cel mai puţin, înţelegi...

— Ceea ce înţeleg, intervin Karsa, este mirosul de carne arsă.

'Ah, da. Rare sunt momentele mele de discurs...

'N-am avut nici o idee.'

'-ceea ce nu se poate spune despre această carne. Bineînţeles că nu ai vrea, din moment ce tocmai ne-am cunoscut. Dar te asigur că am puţine şanse să

vorbesc…

— Acolo în pieptul tău.

Cynnigig rânji. 'Exact. Ai esenţa. Exact. Thelomen Toblakai într-adevăr.'

Karsa îi întinse lui Jaghut un pahar plin cu vin. – Vai, mâna mea a încălzit ceva.

„Voi suferi degradarea, mulţumesc. Aici, ajută-te la căprioară. Cărbunele este bun pentru tine, ştiai asta? Curăţă tractul digestiv, încurcă viermii, vă înnegreşte excrementele. Negru ca al ursului de pădure. Recomandat dacă eşti urmărit, pentru că îi va păcăli pe cei mai mulţi, cu excepţia celor care au făcut un studiu al excrementelor, desigur.

— Şi astfel de oameni există?

'Nu am nici o idee. Ies rar. Ce imperii s-au ridicat doar pentru a cădea dincolo de Jhag Odhan? Pompozitate sufocată de praf, acestea sunt cicluri fără sfârşit printre creaturile cu viaţă scurtă. Nu mă întristesc pentru propria mea ignoranţă. De ce ar trebui? A nu sti ce am ratat inseamna ca nu pierd ceea ce nu stiu. Cum as putea? Vezi? Aramala căuta mereu

astfel de cunoştinţe inutile şi uite unde a ajuns-o. La fel şi Phyrlis, pe care o vei întâlni mâine. Nu poate vedea niciodată dincolo de frunzele din faţa feţei sale, deşi se străduieşte neîncetat să facă acest lucru, de parcă panorama vasta ar oferi altceva decât târâşul insectelor a timpului. Imperii, tronuri, tirani şi eliberatori, o sută de mii de tomuri pline cu versiuni ale aceloraşi întrebări, puse iar şi iar. Răspunsurile le vor oferi mângâierea promisă? Nu cred. Iată, mai găteşte, Karsa Orlong, şi bea mai mult vin – vezi că carafa nu se goleşte niciodată. Deştept, nu-i aşa? Acum, unde eram?

— Rareori ieşi afară.

'Într-adevar. Ce imperii s-au ridicat doar pentru a cădea dincolo de Jhag Odhan? Pompozitate sufocată...

Ochii lui Karsa se îngustă la Jhag Odhan, apoi întinse mâna după vin.

Un copac singuratic stătea pe un pământ care era vârful unui deal care, la rândul său, se învecina cu un deal mai mare. Adăpostit de vânturile predominante, devenise vast, cu coaja

subţire şi decojită de parcă ar fi fost pielea incapabilă de a reţine lăţimea musculară de dedesubt. Din trunchiul masiv, înnodat, se întindeau ramuri la fel de groase ca şi coapsa lui Karsa. Treimea sa superioară era cu frunze groase, formând baldachine largi, turtite, de verde praf.

— Pare vechi, nu-i aşa? spuse Cynnigig în timp ce urcau spre ea, Jaghut mergând cu un mers cârlig, lateral. – Habar n-ai câţi ani, tânărul meu prieten. Nici o idee. Nu îndrăznesc să vă dezvălui adevărul vechimii sale. Ati mai văzut asa ceva? Nu cred. Poate că aminteşte de guldindha, aşa cum se găseşte ici şi colo peste odhan. Aminteşte, aşa cum un ranag aminteşte de o capră. Mai mult decât o simplă chestiune de statură. Nu, este într-adevăr o chestiune de antichitate. O specie de bătrân, acest copac. Un puieţ când o mare interioară şuiera suspine sărate peste acest pământ. Zeci de mii de ani, te întrebi? Nu. Sute de mii. Odată, Karsa Orlong, aceştia au fost copacii dominanţi în cea mai mare parte a lumii. Toate lucrurile îşi cunosc timpul şi, când acel timp a

trecut, ele dispar…

— Dar acesta nu a făcut-o.

— Nu s-ar putea face o observaţie mai ascuţită. Şi de ce, întrebi?

— Nu mă deranjez, pentru că ştiu că îmi vei spune în orice caz.

— Bineînţeles că voi avea, pentru că sunt de un tip util, o tendinţă naturală. Motivul, tânărul meu prieten, va fi evident în curând.

S-au căţărat peste ultima înălţime şi au ajuns pe pământul plat, veşnic umbriţi sub baldachin şi atât de liber de iarbă. Copacul şi toate ramurile lui, văzu acum Karsa, erau înfăşurate în pânze de păianjen care rămăsese cumva complet translucide, oricât de gros ţesute, dezvăluite doar printr-o reflexie pâlpâitoare. Iar sub acel giulgiu strălucitor, chipul unui Jaghut se uita înapoi la el.

— Phyrlis, spuse Cynnigig, acesta este cel despre care vorbea Aramala, cel care caută un cal demn.

Trupul femeii Jaghut a rămas vizibil ici şi colo, dezvăluind că într-adevăr copacul crescuse în jurul ei. Cu toate acestea, un singur arbore de lemn a ieşit din

spatele claviculei drepte, reunindu-se cu trunchiul principal de-a lungul capului.

— Să-i spun povestea ta, Phyrlis? Desigur, trebuie, chiar dacă numai pentru remarcabilitatea sa.

Vocea ei nu ieşea din gură, ci suna fluidă şi blândă în capul lui Karsa. – *Desigur că trebuie, Cynnigig. Este natura ta să nu laşi niciun cuvânt nespus*.'

Karsa a zâmbit, pentru că era prea multă afecţiune în ton pentru a da cuvintelor orice margine.

— Prietenul meu Thelomen Toblakai, o poveste extraordinară, pentru care explicaţiile adevărate rămân peste noi toţi, începu Cynnigig, aşezându-se cu picioarele încrucişate pe pământul pietros. „Draga Phyrlis era un copil – nu, un prunc, încă alăptează de la sânul mamei ei – când o trupă de T'lan Imass i-a dat jos. A urmat soarta obişnuită. Mama a fost ucisă, iar Phyrlis a fost tratată în mod obişnuit – scuipat pe o suliţă, cu suliţa ancorată în pământ. Nimeni nu ar fi putut prezice ce a urmat atunci, nici Jaghut, nici T'lan Imass, pentru că a

fost fără precedent. Acea suliţă, lucrată din lemn nativ, a luat tot ce a putut din spiritul de viaţă al lui Phyrlis şi astfel a renăscut. Rădăcinile s-au întins pentru a strânge roca de bază, ramurile şi frunzele au răsărit din nou şi, în schimb, spiritul de viaţă al pădurii l-a răsplătit pe copil. împreună, deci, au crescut, scăpând de soarta lor relativă. Phyrlis reînnoieşte copacul, copacul îl reînnoieşte pe Phyrlis.

Karsa lăsă vârful săbiei în jos şi se sprijini de ea. – Cu toate acestea, ea a fost făuritoarea cailor Jhag.

, Karsa Orlong. Din sângele meu a venit longevitatea lor. Caii Jhag se înmulţesc rar, insuficient pentru a-şi creşte, sau chiar pentru a-şi menţine numărul, dacă nu ar fi atât de longevi.'

— Ştiu, pentru Teblori – propriul meu popor, care locuieşte în munţii din nordul Genabackis – întreţin turme de cai trebuie să fie Jhag.

' Dacă da, atunci sunt mulţumit. Ei sunt vânaţi până la dispariţie aici, pe Jhag Odhan.'

'Vânat? De cine?'

— *De rudele tale*

îndepărtate, Thelomen Toblakai. Trell.'

Karsa tăcu o clipă, apoi se încruntă. – Cum ar fi cel cunoscut sub numele de Mappo?

' Da într-adevăr. Mappo Runt, care călătoreşte cu Icarium. Icarium, care poartă săgeţi făcute din ramurile mele. Care, de fiecare dată când mă vizitează, nu-şi aminteşte nimic de întâlnirea anterioară. Cine îmi cere, iar şi iar, duramenul meu, ca să-şi facă din el un mecanism de măsurare a timpului, pentru că numai duramenul meu poate supravieţui tuturor celorlalte construcţii.'

— Şi-i mulţumiţi? întrebă Karsa.

' Nu, pentru că m-ar ucide. în schimb, mă târguiesc. Un ax puternic pentru un arc. Ramuri pentru săgeţi.'

— Atunci nu ai mijloace să te aperi?

lui Icarium, nimeni nu a făcut-o, Karsa Orlong.'

Războinicul Teblor mormăi. – Am avut o ceartă cu Icarium, pe care niciunul dintre noi nu a câştigat-o. îşi bătu sabia de piatră. „Arma mea era din lemn, dar acum o mânuiesc pe aceasta. Data

viitoare când ne întâlnim, nici măcar trădarea lui Mappo Trell nu îl va salva pe Icarium.

Amândoi Jaghut au tăcut pentru o clipă lungă, iar Karsa şi-a dat seama că Phyrlis vorbea cu Cynnigig, pentru că el văzu expresia lui răsucindu-se de alarmă. Ochii ocru se ridicară momentan spre Teblor, apoi se îndepărtară din nou. ^

în cele din urmă, Cynnigig a oftat lung şi a spus: „Karsa Orlong, ea cheamă acum la cea mai apropiată turmă – turma singuratică pe care o ştie s-a apropiat de această zonă ca răspuns la prima ei chemare. Ea sperase la mai multe dovezi, probabil, despre cât de puţini cai Jhag au mai rămas.

— Câţi capete sunt în turma asta?

Nu pot spune, Karsa Orlong . Număr de obicei nu mai mult de o duzină. Cei care se apropie acum sunt probabil ultimii rămaşi în Jhag Odhan. '

Karsa îşi ridică brusc privirea în timp ce zgomotul copitelor răsuna, bubuind prin pământ sub picioare. – Mai mult de o duzină, cred, murmură el.

Cynnigig se căţără în

picioare, tresărind de efort. Mişcare în valea de dedesubt. Karsa se întoarse. Pământul tremura, acum vuietul tunetelor din toate părţile. Copacul din spatele lui se cutremură de parcă ar fi fost lovit de o furtună bruscă. în mintea lui, Teblorul îl auzi pe Phyrlis strigând.

Caii au venit în sutele lor. Cenuşiu ca fierul, mai mare chiar decât pe cei crescuţi de tribul lui Karsa. Flux, aruncând coame negre. Armăsari, aruncându-şi capetele pe spate şi răsturnându-se pentru a elibera un spaţiu în jurul lor. Iepe cu spatele lat, mânji care se întrec pe flancuri. Sute în mii.

Aeruî s-a umplut de praf, ridicându-se în vânt şi tirbuşonând spre cer, de parcă ar fi încercat însuşi Vârtejul.

Mai mulţi cai sălbatici au ajuns în vârful dealului de deasupra lor, iar tunetul a căzut brusc în timp ce fiecare fiară se opri, formând un vast inel de fier îndreptat spre interior. Tăcere, norul de praf rostogolindu-se, prăbuşindu-se în vânt.

Karsa s-a confruntat din nou cu copac. – Se pare că

nu trebuie să-ţi faci griji că sunt aproape de dispariţie, Phyrlis. Nu am văzut niciodată atât de mulţi mânji şi pui de un an într-o turmă. Nici nu am mai văzut vreodată o turmă de această mărime. Trebuie să fie zece, cincisprezece mii de capete – şi nici măcar nu îi putem vedea pe toţi.

Phyrlis părea incapabil să răspundă. Crengile copacului încă tremurau, crengile zdrăngănind în aerul fierbinte.

— Vorbeşti adevărat, Karsa Orlong, răzgâi Cynnigig, cu privirea înfiorătoare asupra lui Thelomen Toblakai. – Turmele s-au adunat – iar unele au ajuns într-adevăr departe ca răspuns la chemare. Dar nu şi cel al lui Phyrlis. Nu, nu ca răspuns la apelul ei. Dar ca răspuns la al tău, Karsa Orlong. Şi la aceasta, nu avem niciun răspuns. Dar acum, trebuie să alegi. Dând din cap, se întoarse să studieze caii.

Orlong , ai vorbit mai devreme despre o armă de lemn. Ce fel de lemn ?'

— Ironwood, singura alegere care mi-a rămas. în patria mea, folosim lemn de sânge.

— *Si ulei de sânge ?*

'Da.'

' Frecat în lemn. Ulei de sânge, vă pătează mâinile. îl pot mirosi, Karsa Orlong ...

— Dar nu am niciunul. ^

' Nu pe tine. în tine. îţi curge în vene, Karsa Orlong. Bloodwood nu a existat în Jhag Odhan de zeci de mii de ani. Cu toate acestea, aceşti cai îşi amintesc. Acum, trebuie să alegi.'

— Lemn de sânge şi ulei de sânge, spuse Cynnigig. – Aceasta este o explicaţie insuficientă, Phyrlis.

' Da, este. Dar este tot ce am.'

Karsa i-a lăsat la ceartă şi, lăsându-şi sabia înfiptă drept în pământ, a coborât spre caii care aşteptau. Ârmăsarii au aruncat din cap la apropierea lui, iar Teblorul a zâmbit, având grijă să nu-şi arate dinţii, ştiind că îl vedeau ca pe un prădător şi pe ei înşişi ca pe o pradă. *Deşi m-ar putea ucide cu uşurinţă. Printre asemenea numere nu aş avea nicio şansă .* Văzu un armăsar care domina în mod clar printre toţi ceilalţi, având în vedere spaţiul larg din jurul lui şi comportamentul său provocator, şi trecu pe lângă

el, murmurând: „Nu tu, mândru. Turma are nevoie de tine mai mult decât mine. A spionat un alt armăsar, acesta tocmai intră la maturitate, şi şi-a îndreptat drum spre el. încet, apropiindu- se într-un unghi, astfel încât calul să-l poată vedea.

O coamă şi o coadă de culoare albă, nu neagră. Cu membre lungi, muşchi care se ondula sub pielea lui elegantă. Ochi cenuşii.

Karsa se opri la un pas depărtare. întinse încet mâna dreaptă, până când vârfurile degetelor i se aşezără pe puntea tremurătoare a ^fiarei. A început să aplice presiune. Armăsarul a rezistat, făcând un pas înapoi. împinse capul mai în jos, testând flexibilitatea gâtului. încă mai departe, gâtul înclinându-se, până când bărbia calului aproape că s-a odihnit în spaţiul dintre oasele pieptului.

Apoi şi-a retras presiunea, menţinând contactul în timp ce armăsarul îşi îndrepta încet gâtul.

— Te numesc Havok, şopti el.

Şi-a mişcat mâna în jos până când vârfurile

degetelor i s-au odihnit, cu palma în sus, sub bărbie, apoi a mers încet înapoi, conducând armăsarul afară din turmă.

Armăsarul dominant a ţipat atunci şi turma a explodat din nou în mişcare, în afară, împrăştiindu-se în grupuri mai mici, tunând prin ierburile înalte, înconjurând dealurile gemene, la vest şi la sud, iarăşi în inima Jhag Odhan.

Tremuratul lui Havok dispăruse. Fiara a mers în ritmul lui Karsa în timp ce acesta a dat înapoi pe versantul dealului.

Când se apropia de vârf, Cynnigig vorbi în spatele lui. – Nici măcar un Jaghut nu ar putea linişti atât de mult un cal Jhag, Karsa Orlong, aşa cum ai făcut tu. Thelomen Toblakai, da, tu, Teblori, eşti într-adevăr asta, totuşi eşti şi unic printre felul tău. Thelomen Toblakai războinici cai. Nu credeam că este posibil aşa ceva. Karsa Orlong, de ce nu au cucerit Teblorii tot Genabackis?

Karsa aruncă o privire înapoi către Jaghut. – într-o zi, Cynnigig, vom face.

— Şi tu eşti cel care îi va conduce?

'Eu sunt.'

„Am asistat, deci, la naşterea infamiei”.

Karsa se mişcă alături de Havok, mâna lui trecând pe lungimea gâtului încordat. Martor?’Da, sunteţi martor. Chiar şi aşa, ceea ce voi modela eu, Karsa Orlong, nu vă puteţi imagina .

Nimeni nu poate.

Cynnigig stătea la umbra copacului care conţinea Phyrlis, fredonând încet. Se apropia amurg. Thelomen Toblakai dispăruse, cu calul ales. Se sărise pe spatele ei şi plecase fără să fie nevoie de şa sau chiar frâiele. Turmele dispăruseră, lăsând priveliştea la fel de goală ca înainte.

Jaghut cu spatele îndoit a scos o bucată înfăşurată din căprioara aras gătită cu o seară înainte şi a început să o taie în felii mici. – Un cadou pentru tine, dragă soră.

„ înţeleg ”, a răspuns ea. – Ucis de sabia de piatră ?

— Da.

, deci, pentru a-mi hrăni spiritul.'

Cynnigig dădu din cap. Făcu o pauză pentru a gesti neglijent cu cuţitul. – Te-ai descurcat bine, ascund

rămăşiţele.

Fundaţiile supravieţuiesc, desigur . Zidurile Casei. Pietrele de ancoră din colţurile curţii – toate sub mantia mea de pământ.'

— T'lan Imass, nebun şi neatenţionat, să aducă o suliţă în terenul unei Case Azath.

— *Ce ştiau ei despre case, Cynnigig? Creaturi din peşteri şi corturi ascunse. în plus, era deja pe moarte şi era de ani de zile. Rănită mortal. Oh, Icarium era în genunchi când a dat în cele din urmă lovitura de moarte, delirios de nebunie. Şi tovarăşul lui Toblakai nu ar fi profitat de această ocazie pentru a- l lăsa inconştient...*

— Şi-ar fi eliberat tatăl. Cynnigig dădu din cap în jurul unei guri de carne. S-a ridicat şi a mers spre copac. – Aici, soră, spuse el, oferindu-i o felie.

' Este ars.'

— Mă îndoiesc că te-ai fi putut descurca mai bine.

' Adevărat. Haide, împinge-l în jos, nu voi muşca.'

— Nu *poţi să* muşti, draga mea. Apropo, apreciez ironia – tatăl lui Icarium nu

dorea să fie salvat. Şi astfel Casa a murit, slăbind ţesătura...

' Suficient pentru ca lăcaşul să fie sfâşiat. Mai mult, te rog, mănânci mai mult decât mine.'

— Căţea lacomă. Deci, Karsa Orlong... ne-a surprins.

Mă îndoiesc că suntem primele victime ale înţelegerii greşite cu privire la acel tânăr războinic, frate .'

— De acord. Nici, bănuiesc, nu vom fi ultimii care vor suferi un asemenea şoc.

Ai simţit cele şase spirite T'lan Imass, Cynnigig ? Pluteşte acolo, dincolo de pereţii ascunşi ai curţii?'

'O da. Slujitori ai Zeului Infirm, acum, săracii. I-ar spune ceva, cred...

' Spune cui ? Dumnezeul infirm ? '

'Nu. Karsa Orlong. Ei posedă cunoştinţe, cu care caută să-i ghideze pe Thelomen Toblakai – dar nu au îndrăznit să se apropie. Bănuiesc că prezenţa Casei i-a făcut să se teamă.

„ Nu, este mort – tot ce a supravieţuit din spiritul său de viaţă s-a mutat în suliţă. Nu Casa, frate, ci Karsa Orlong Însuşi – de

asta se temeau ’.

'Ah.' Cynnigig a zâmbit în timp ce a strecurat un alt fel de carne în gura de lemn a lui Phyrlis, unde a alunecat din vedere, căzând în cavitatea goală din interior. Acolo să putrezească, să cadou copacul cu nutrienţii săi. – Atunci, imaşii ăia nu sunt atât de proşti până la urmă.

CARTEA A PATRA

CASA LANŢURILOR

A
i
î
n
c
h
i
s
u
ş
i
l
e

î
n
c
u
ş
c

atferestrele fiecare portalsigilatspre l

umea exterioară, şi acum găseşti de ce te-ai temut cel mai mult... sunt ucigaşi, şi sunt în casă.
Casa Talanbal

CAPITOLUL optsprezece

Furia Zeiţei Vârtejului a fost un infern, bătută în forja Sfântului Raraku. Legiunile care mărşăluiau în praful de sânge ars de ochiul soarelui erau fier rece.

Acolo, în portul uscat al oraşului mort, unde armatele s-au unit pentru a lupta, Hood a păşit pe pământul sortit pe care a

pășit de multe ori înainte.

Inima împărțită

Pescar

Ea se îndreptase de-a lungul pietrelor tăiate cu grijă, stivuite, până la marginea șanțului – știind că mama ei va fi furioasă să vadă cum își stricase hainele noi – și în cele din urmă ajunse în vizorul surorii ei.

Tavore revendicase soldații de jucărie cu os și coarne ale fratelui ei, iar în dărâmăturile zidului rupt al proprietății, unde reparațiile fuseseră întreprinse de muncitorii terenului, aranjase o luptă în miniatură.

Abia mai târziu, Felisin avea să afle că sora ei în vârstă de nouă ani a recreat, de fapt, o luptă stabilită, luată din relatările istorice despre o ciocnire veche de un secol între o armată regală Untan și Casa rebelă a lui K'azz DAvore. . O bătălie care a văzut anihilarea forțelor familiei nobiliare renegate și subjugarea gospodăriei DAvore. Și că, luând rolul ducelui Kenussen DAvore, ea a lucrat prin toate secvența posibilă de tactici

pentru a obţine o victorie. Prins de o serie de circumstanţe nefericite într-o vale abruptă şi fără speranţă depăşit numeric, consensul unanim dintre savanţii militari a fost că o astfel de victorie era imposibilă.

Felisin nu a aflat niciodată dacă sora ei a reuşit acolo unde Kenussen DAvore – despre care se presupune că era un geniu militar – eşuase. Spionajul ei devenise un obicei, fascinaţia ei pentru durul şi îndepărtatul Tavore o obsesie. Lui Felisin i se părea că sora ei nu fusese niciodată copil, nu cunoscuse niciodată un moment dejoacă. Ea păşise în umbra fratelui lor şi căutase doar să rămână acolo, iar când Ganoes fusese trimis la şcoală, Tavore a suferit o transformare subtilă. Nu mai era în umbra lui Ganoes, era ca şi cum ea devenise umbra lui, tăiată şi bântuitoare .

Niciunul dintre aceste gânduri nu era prezent în mintea lui Felisin cu toţi aceşti ani în urmă. Obsesia pentru Tavore a existat, dar sursele ei erau informe, cum ar putea fi doar ale

unui copil.

Stigmatul sensului vine vreodată mai târziu, ca o spălare a prafului pentru a dezvălui forme din piatră.

Chiar la marginea oraşului în ruine, pe latura sa de sud, pământul a căzut rapid în ceea ce fusese odinioară prăbuşiri elastice de lut mâloasă, învârtindu-se pe vechiul albie al portului. Secole de soare năucitor întăriseră aceste mături, transformându-le în rampe largi şi solide.

Sha'ik stătea în fruntea celui mai mare dintre aceşti evantai străvechi născuţi dintr-o mare pe moarte de milenii trecute, încercând să vadă bazinul plat din faţa ei ca un loc de luptă. La patru mii de paşi depărtare, vizavi, se ridicau rămăşiţele cu dinţi de ferăstrău ale insulelor de corali, peste care urlă Vârtejul. Acea furtună vrăjitorie desprinsese din acele insule formidabila mantie de nisip care le acoperise cândva. Ceea ce rămăsese oferea puţin în ceea ce priveşte o creastă sigură pe care să se adune şi să se pregătească legiuni. Piciorul ar fi perfid, formaţiunile imposibile. Insulele se întindeau într-un arc vast peste apropierea de

sud. La est se afla un escarp, o falie care vedea pământul căzând brusc la optzeci sau mai multe lungimi de braţ pe un plat de sare – ceea ce fusese cândva albia cea mai adâncă a mării interioare. Falia a fost o tăietură care s-a lărgit în raza sa de sud-vest, chiar de cealaltă parte a insulelor de recif, formând bazinul aparent nesfârşit care era ţinuturile de sud ale lui Raraku. La vest se întindeau dune, nisipul adânc şi moale, sculptat de vânt şi plin de gropi.

Ea îşi va aduna forţele chiar pe această margine, poziţionată pentru a susţine cele şapte rampe majore. Arcaşii cai ai lui Mathok pe aripi, noua infanterie grea a lui Korbolo Dom – nucleul de elită al Ucigătorilor săi de câini – în fruntea fiecărei rampe. Lăncierii călare şi războinicii cai s-au ţinut înapoi ca paravane pentru când malazanii s-au dat înapoi de la apropierile abrupte şi a fost dat ordinul de a avansa.

Sau aşa explicase Korbolo Dom – nu era pe deplin sigură de secvenţă. Dar se părea că napanii au căutat o poziţie defensivă iniţială, în ciuda numărului

lor superior. Era dornic să-şi demonstreze infanteriei grele şi trupele de şoc împotriva echivalentului Malazan. întrucât Tavore mărşăluia în întâmpinarea lor, era oportun să se întindă invitaţia până la închiderea sa amară pe aceste rampe. Avantajul a fost în întregime cu Armata Apocalipsei.

Tavore a fost, din nou, Ducele Kenussen D'Avore în Cheile Ibilar.

Sha'ik îşi trase în juruî ei mantia din piele de oaie, înfrigurată brusc în ciuda căldurii. Ea aruncă o privire spre locul unde aşteptau Mathok şi cei zece gărzi de corp, distanţaţi discret, dar suficient de aproape pentru a ajunge lângă ea în două sau trei bătăi ale inimii. Habar n-avea de ce şeful de război taciturn se temea atât de mult că ar putea fi asasinată, dar nu exista niciun pericol în a-l umoriza pe războinic. Cu Toblakai plecat şi Leoman undeva la sud, Mathok şi-a asumat rolul de protector al persoanei ei. Destul de bine, deşi nu credea probabil ca Tavore să încerce să trimită ucigaşi – Zeiţa Vârtejului nu putea fi pătrunsă nedetectată. Nici măcar o

Mână a Ghearei nu putea trece neobservată prin barierele ei multistratificate, indiferent ce warren încercau să folosească.

Pentru că bariera în sine defineşte un warren. Warrenul care zace ca o piele nevăzută deasupra deşertului sfânt. Acest fragment uzurpat nu mai este un fragment, ci întreg în sine. Şi puterea lui creşte. Până când într-o zi, în curând, îşi va cere propriul loc în Deck of Dragons. Ca şi în cazul Casei Lanţurilor. O casă nouă, a Vârtejului.

Hrănit de sângele vărsat al unei armate ucise.

Şi când ea îngenunchează în faţa mea... ce atunci? Dragă soră, zdrobită şi înclinată, mânjită în praf şi cu dungi mult mai întunecate, legiunile ei fiind o ruină în spatele ei, sărbătoare pentru capemoths şi vulturi – să-mi scot atunci cârmul de război? Să-i dezvălui, în acel moment, faţa mea?

Am luat acest război. Departe de rebeli, departe de împărăteasa şi Imperiul Malazan. Departe chiar şi de însăşi Zeiţa Vârtejului. Am înlocuit, pe tine şi pe mine, pe Tavore, Dryjhna şi Cartea Apocalipsei – pentru propria

noastră apocalipsă privată. Sângele familiei şi nimic mai mult. Şi lumea, atunci, Tavore – când mă arăt ţie şi văd recunoaşterea în ochii tăi – lumea, lumea ta, se va schimba sub tine.

Şi în acel moment, dragă soră, vei înţelege. Ce s-a întâmplat. Ce am făcut. Şi de ce am făcut-o.

Şi apoi? Ea nu stia. O simplă execuţie a fost într-adevăr prea uşoară, o înşelăciune. La urma urmei, pedeapsa aparţinea celor vii. Sentinţa urma să supravieţuiască, clătinându-se sub lanţurile cunoaşterii. O propoziţie nu doar de a trăi, ci de a trăi *cu ;* acesta a fost singurul răspuns la... tot.

A auzit cizme scrâşnind de cioburi de oală în spatele ei şi s-a întors. Nici un zâmbet de bun venit pentru acesta – nu de data aceasta.
– L'oric. Sunt încântat că te-ai demnat să-mi recunoşti cererea – părea că ai ieşit din obiceiul din ultima vreme. Oh, cum se ascunde de mine, secretele îl urmăresc acum, vezi cum nu-mi va întâlni privirea – simt lupte în el. Lucruri pe care mi le-ar spune. Totuşi nu va spune nimic. Cu toate puterile zeiţei Ia porunca

mea şi totuşi nu pot să prind în capcană acest om evaziv, nu pot forţa de la el adevărurile sale. Doar asta mă avertizează – nu este aşa cum pare. Nu doar un om muritor ...

— Am fost rău, Âleas. Chiar şi această scurtă călătorie din tabără m-a lăsat epuizat.

— Mă întristez pentru sacrificiul tău, L'oric. Şi aşa voi ajunge la punctul meu fără întârziere. Heboric şi-a interzis locul de reşedinţă – nici nu a apărut şi nici nu va permite vizitatori şi au trecut săptămâni.

Nu era nimic fals în tresărirea lui. – Ne este interzis tuturor, stăpână.

Ea înclină capul. – Cu toate acestea, ai fost ultimul care a vorbit cu el. în cele din urmă, voi doi în cortul lui.

'Am fost? Asta a fost ultima dată?

Nu reacţia pe care o anticipase. Foarte bine, atunci orice secret pe care îl deţine nu are nimic de-a face cu Ghost Hands . 'A fost. A fost supărat în timpul conversaţiei tale?

— Stăpână, Heboric a fost de mult tulburat.

'De ce?'

Ochii lui s-au aruncat momentan spre ai ei, mai mari decât de obicei, apoi din nou. – El... se întristează pentru sacrificiul tău, Aleasă.

Ea clipi. – L'oric, nu aveam idee că sarcasmul meu te poate răni atât de mult.

— Spre deosebire de tine, răspunse el cu gravitate, nu am fost fată, stăpână. Heboric se întristează...

— Pentru sacrificiile mele. Ei bine, asta este într-adevăr ciudat, din moment ce nu sa gândit prea mult la mine înainte de... renaşterea mea. Ce pierdere anume marchează?

— N-aş putea spune – va trebui să-l întrebi asta, mă tem.

— Atunci, prietenia ta nu progresase până la un schimb de mărturisiri.

Nu a spus nimic la asta. Ei bine, nu, nu putea. Căci asta ar recunoaşte că are ceva de mărturisit.

Ea şi-a întors privirea de la el şi s-a întors încă o dată pentru a privi potenţialul câmp de luptă. îmi pot imagina armatele aranjate, da. Dar atunci ce? Cum sunt mutaţi? Ce este posibil şi ce este imposibil?

Zeiţă, nu ai răspuns la astfel de întrebări. Ei sunt sub tine. Puterea ta este voinţa ta şi numai asta. Dar, dragă Zeiţă, uneori voinţa nu este suficientă . „Korbolo Dom este mulţumit de această... arenă în aşteptare”.

— Nu sunt surprins, stăpână.

Ea se uită înapoi la el. 'De ce?'

El a ridicat din umeri, iar ea l-a privit căutând o alternativă la ceea ce fusese pe cale să spună. – Korbolo Dom l-ar pune pe Tavore să facă exact ceea ce vrea el să facă. Să-şi aranjeze forţele aici, sau acolo şi nicăieri altundeva. Pentru a face această abordare specială. Să contestă unde ar avea el să concureze. Se aşteaptă ca armata Malazan să mărşăluiască pentru a fi sacrificată, de parcă numai prin voinţă l-ar putea face pe Tavore prost sau prost. L'oric dădu din cap spre vastul bazin. – Vrea să lupte acolo. Se asteapta ca ea. Dar de ce ar face-o?

Ea tremura sub mantie în timp ce frigul i se adâncea. Da, de ce ar face-o ? Certitudinea lui Korbolo ... nu este decât o farfurie? Cere şi el ceva să fie pur şi simplu pentru că aşa trebuie să aibă el ? Dar

atunci, vreunul dintre ceilalţi era diferit? Kamist Reloe şi puii lui care adulmecă coada, Fayelle şi Henaras? Şi Febryl şi Bidithal? Leoman... care stătea cu acel jumătate de zâmbet iritant, prin toate descrierile lui Korbolo despre bătălia ce urma. De parcă ar şti ceva... de parcă singur el ar fi într-adevăr diferit. Dar apoi, acel jumătate de zâmbet... prostul este scufundat în groapa Durhangului, până la urmă. Nu ar trebui să mă aştept la nimic de la el, mai ales la geniu militar. în plus, Korbolo Dom are ceva de demonstrat...

— Există pericol, murmură L'oric, să ai încredere într-un comandant care luptă cu scopul de a măcel.

— Mai degrabă decât ce?

Sprâncenele lui s-au ridicat fractionat. – De ce, victorie.

— Măcelul inamicului nu obţine victoria, L'oric?

— Dar aici constă defectul în gândirea lui Korbolo, Aleasă. După cum a subliniat odată Leoman, cu luni în urmă, defectul este unul de succesiune. Stăpână, victoria *precede*

măcelul. Nu invers.

Ea se uită la el. – De ce, atunci, nici tu, nici Leoman nu aţi exprimat această critică atunci când am discutat despre tactica lui Korbolo Dom?

'Discutat?' L'oric zâmbi. – Nu a existat nicio discuţie, Aleasă. Korbolo Dom nu este un om care acceptă discuţiile.

— Nici Tavore, se răsti ea.

— Nu este relevant, răspunse L'oric.

'Ce vrei să spui?'

— Doctrina militară malazană – ceva pe care Coltaine l-a înţeles bine, dar şi ceva pe care înaltul Pumn Pormqual pierduse clar din vedere. Tacticile sunt consensuale. Doctrina originală a lui Dassem Ultor, când a fost în cele din urmă numit Prima Sabie a Imperiului Malazan. „Strategia aparţine comandantului, dar tactica este primul câmp de luptă şi se luptă în cortul de comandă.” propriile cuvinte ale lui Dassem. Desigur, un astfel de sistem se baza în mare măsură pe ofiţeri capabili. Ofiţeri incompetenţi, cum ar fi cei care s-au infiltrat ulterior în lanţul de...

— Ofiţeri născuţi

nobili, vrei să spui.

— în mod direct, da. Cumpărarea de comisioane-Dassem nu ar fi permis niciodată asta, şi din câte adun eu, nici împărăteasa nu o face. Nu mai mult, în orice caz. A existat un sacrificiu...

— Da, ştiu, L'oric. Prin argumentul tău, deci, personalitatea lui Tavore nu are nicio relevanţă...

— Nu în totalitate, stăpână. Da, pentru că tactica este copilul strategiei. Şi adevărul naturii lui Tavore va modela această strategie. Soldaţii veterani vorbesc despre fier fierbinte şi fier rece. Coltaine era fier rece. Dujek Onearm este, de asemenea, fier rece, deşi nu întotdeauna – el este unul rar în a fi capabil să se schimbe în funcţie de necesitate. Dar Tavore? Necunoscut.'

„Explică acest „fier rece”, L'oric.

— Doamnă, acest subiect nu este expertiza mea...

— Cu siguranţă m-ai păcălit. Explica. Acum.'

— Foarte bine, aşa cum am înţeles eu...

— încetează cu echivoc.

Şi-a dres glasul, apoi s-a întors şi a strigat: – Mathok. Vrei să ni te alături, te rog.

Sha'ik se încruntă la prezumţia din spatele acelei invitaţii, dar apoi a cedat în interior. *Acest lucru este important, până la urmă. îl simt. Inima a tot ce va urma .* – Alătură-te nouă, Mathok, spuse ea.

A descălecat şi a trecut cu paşi mari.

i se adresa L'oric. „Mi s-a cerut să explic „fier rece”, şef de război, şi pentru asta am nevoie de ajutor.

Războinicul deşertului şi-a dezvăluit dinţii. – Fier rece. Coltaine. Dassem Ultor – dacă legendele vorbesc adevărat. Dujek Onebram. amiralul Nok. K'azz D'Avore de la Garda Crimson. Inish Garn, care a condus cândva Grai. Fier rece, Aleasă. Greu. Ascuţit. Este ţinut în faţa ta şi aşa ajungi. îşi încrucişă braţele.

— Ajungi, încuviinţă L'oric din cap. 'Da asta e. Ajungi. Şi sunt blocaţi repede.

— Fier rece, mârâi Mathok. „Sufletul şefului de război – fie înfurie de focul vieţii, fie este rece de moarte. Ales, Korbolo Dom este fier fierbinte, la fel ca şi mine. La fel ca şi tine.

Suntem ca focurile soarelui, ca căldura deşertului, ca respiraţia însăşi a Zeiţei Vârtejului.

— Armata Apocalipsei este fier fierbinte.

— Da, Alesul. Şi astfel, trebuie să ne rugăm ca forja inimii lui Tavore să aprindă de răzbunare.'

— Că şi ea este fier fierbinte? De ce?'

— Pentru atunci, nu vom pierde.

Genunchii lui Sha'ik s-au slăbit brusc şi aproape că se clătina. L'oric se apropie de a o susţine, cu alarma pe faţă.

'Amantă?'

— Sunt... sunt bine. O clipă... Ea îşi aţinti încă o dată privirea asupra Mathok, văzu privirea scurtă în ochii lui, care apoi alunecă rapid din nou în spatele aspectului lui impasibil. – Domnule de război, ce se întâmplă dacă Tavore este fier rece?

— Cea mai mortală ciocnire dintre toate, Aleas. Care se va sparge mai întâi?

L'oric spuse: „Istoriile militare dezvăluie, stăpână, că fierul rece învinge fierul fierbinte de cele mai multe ori. Numărând trei sau patru la unu.

— Totuşi, Coltaine! Nu a căzut la Korbolo Dom?

Ea observă că ochii lui L'oric îi întâlnesc pentru moment pe cei ai lui Mathok.

'Bine?' a cerut ea.

— Alesul, răbufni Mathok, Korbolo Dom şi Coltaine au luptat nouă angajamente majore – nouă bătălii – pe Lanţul Câinilor. Dintre aceştia, Korbolo a fost clar învingător într-unul şi doar unul. La toamna. în afara zidurilor din Aren. Şi pentru asta avea nevoie de Kamist Reloe şi de puterea lui Mael, canalizată prin preotul jhistal, Mallick Rel.

Capul i se învârtea, panica o cuprinse şi ştia că L'oric o simţea tremurând.

— Sha'ik, îi şopti el, aproape de urechea ei, îl cunoşti pe Tavore, nu-i aşa? O cunoşti şi ea este *fierul rece*, nu-i aşa?

Mută, dădu ea din cap. Nu ştia de unde ştia, căci nici Mathok, nici L'oric nu păreau capabili să dea o definiţie concretă, sugerându-i că noţiunea derivă dintr- un nivel intestinal, un loc al instinctului primordial. Şi aşa, *ea ştia* .

L'oric ridicase capul. – Mathok.

— înalt Mag?

„Cine dintre noi este fierul rece? Este cineva?'

— Sunt două, înalt Mage. Şi unul dintre aceştia este capabil de ambele: Toblakai.

'Si celalalt?'

„Leoman of the Flies”.

Corabb Bhilan Thenu'alas zăcea sub o teacă de nisip. Transpiraţia îi trecuse prin telaba de sub el, împachetând amprenta modelată a corpului său şi se răcise, astfel încât acum tremura neîncetat. Al şaselea fiu al unui şef destituit printre Pardu, fusese un rătăcitor al pustiului pentru cea mai mare parte a vieţii sale de adult. Un rătăcitor, un comerciant şi mai rău. Când Leoman îl găsise, trei războinici Grai îl târaseră în spatele cailor lor aproape o dimineaţă.

Preţul de cumpărare fusese jalnic de mic, deoarece pielea lui fusese jupuită de nisipurile arzătoare, lăsând doar o masă însângerată de carne crudă. Dar Leoman îl dusese la un tămăduitor, o bătrână dintr-un trib despre care nu mai auzise până atunci sau de atunci, iar ea, la rândul ei, îl dusese într-un bazin cu

izvoare, unde zăcuse scufundat, dus de febră, pentru că un timp necunoscut, în timp ce ea făcuse un ritual de reparare şi chemase spiritele străvechi ale apei. Şi aşa şi-a revenit.

Corabb nu aflase niciodată motivul din spatele milei lui Leoman şi, acum că-l cunoştea bine – la fel de bine ca oricine i-ar fi jurat credinţă omului – ştia mai bine decât să întrebe. Era una cu natura lui contrară, calităţile sale de necunoscut care puteau fi dezvăluite doar o dată în viaţă. Dar Corabb ştia un lucru: pentru Leoman of the Flails, îşi va da viaţa.

Stătuseră unul lângă celălalt, tăcuţi şi nemişcaţi, de-a lungul zilei, iar acum, după-amiaza târziu, îl văzură pe primii fugiţi apărând în depărtare, îndreptându- se cu precauţie în timp ce se aventurau pe tigaia cu săruri crăpate, şi lut.

Corabb se agită în cele din urmă. – Wickans, şuieră el.

— Şi Seti, bubui Leoman ca răspuns.

„Acei cu armuri gri arată... diferit”.

Bărbatul de lângă el a

mormăit, apoi a înjurat. – Khundryl, din sudul râului Vathar. Am sperat... Totuşi, armura aceea arcană pare grea. Cei Şapte ştiu ce morminte ancestrale le-au prădat pentru aceştia. Khundryl a venit târziu la cal şi nu e de mirare cu armura aceea, nu-i aşa?

Corabb miji la norul uriaş de praf din spatele celor care se îndepărtează. – Avangarda călăreşte aproape de cercetaşi.

— Da. Va trebui să facem ceva în privinţa asta.

Fără un alt cuvânt, cei doi războinici s-au îndepărtat de pe creastă, dincolo de vederea celor care fugiseră, făcând o scurtă pauză să se întindă în spate şi să perie nisip pe locul unde zăcuseră trupurile lor, apoi s-au îndreptat înapoi spre prăpastia unde îşi lăsaseră caii.

— în seara asta, spuse Leoman, adunându-şi hăţurile călării şi ridicându-se în şa.

Corabb făcu la fel şi apoi dădu din cap. Sha'ik ar şti, desigur, că fusese sfidată. Căci Zeiţa Vârtejului avea ochii pe toţi copiii ei. Dar acesta era pământul lor, nu-i aşa? Invadatorii nu

puteau fi lăsaţi să o plimbe necontestat. Nu, nisipurile îşi vor bea sângele, dând glas în această noapte promisiunii întunecate a Secerătorului învăluit.

L'oric stătea lângă poteca care ducea la poiana lui Toblakai. O privire obişnuită în jur, apoi cele mai slabe gesturi dintr-o mână au marcat o dezvăluire atentă a vrăjitoriei – care a dispărut aproape de îndată ce a sosit. Mulţumit, a pornit pe potecă.

S-ar putea să fie distrasă, dar zeiţa ei nu. Din ce în ce mai mult, simţea atenţia căutătoare îndreptată către el, cârcei vrăjitori întinzându-se în efortul de a-l găsi sau de a-i urmări mişcările. Şi era din ce în ce mai dificil să se evite astfel de sonde, mai ales că ele proveneau dintr-o singură sursă.

Febryl era din ce în ce mai nervos, la fel ca şi Kamist Reloe. în timp ce paranoia lui Bidithal nu avea nevoie de combustibil – *şi nici nu ar trebui* . Sunt suficiente, deci, toate aceste semne de nelinişte crescută, pentru a-l convinge pe L'oric că orice plan ar exista urmau să caute în curând o

soluţie. într-un fel sau altul.

Nu se aşteptase să-l descopere pe Sha'ik atât de... nepregătit. Adevărat, ea dăduse un indiciu deloc subtil că era prea conştientă de tot ceea ce se întâmpla în tabără, inclusiv de o capacitate alarmantă de'a-şi învinge propriile sale saloane deghizate menite să-i mascheze călătoriile. Chiar şi aşa, se cunoştea că, dacă l-ar fi posedat – sau chiar ar fi bănuit – ar fi declanşat de mult un răspuns mortal. *Unele locuri trebuie să rămână închise pentru ea. Mă aşteptam să-mi pună întrebări mult mai periculoase astăzi. Unde este Felisin ? Pe de altă parte, poate că nu a întrebat asta pentru că ştia deja .* Un gând înfiorător, nu doar pentru că a demonstrat amploarea conştientizării ei, ci şi pentru ceea ce sugera despre Sha'ik însăşi. *Că ştie ce i-a făcut Bidithal lui Felisin... şi nu-i pasă .*

Amurgul părea vreodată dornic să ajungă în pădurea de copaci de piatră.

Urmele pe care le-a lăsat pe poteca prăfuită au scos la iveală, spre uşurarea lui, că încă era singur în mers pe potecă zilele acestea.

Nu că zeiţa ar avea

nevoie de urme. Dar poiana lui Toblakai avea o ciudăţenie, sugerând un fel de investiţie, de parcă luminişul ar fi suferit un fel de sfinţire. Şi dacă asta s-ar fi întâmplat într-adevăr, atunci ar putea exista ca un punct orb în ochiul Zeiţei Vârtejului.

Dar nimic din toate acestea nu a explicat de ce Sha'ik nu a întrebat despre Felisin. Ah, L'oric, tu eşti orbul. Obsesia lui Sha'ik este Tavore. Cu fiecare zi care ne părăseşte, aducand cele două armate din ce în ce mai aproape, obsesia ei creşte. La fel şi îndoiala şi, poate, teama ei. Ea este Malazan, la urma urmei, am avut dreptate în^asta. Şi în el aşteaptă un alt secret, acesta îngropat cel mai adânc dintre toate. îl cunoaşte pe Tavore .

Şi această cunoaştere o ghidase în fiecare acţiune de la Renaştere. Ea îşi aminteşte de Armata Apocalpizei când practic era la vedere de zidurile Oraşului Sfânt. Retragerea în inima lui Raraku... *zeilor, a fost totul un zbor de teroare* ?

O noţiune la care nu suporta să ne gândim.

Poiana apăru în faţa lui,

inelul de copaci cu ochii lor reci şi neomeni, privind în jos spre micul cort răvăşit – iar tânăra se ghemui în faţa vatrei căptuşite cu piatră, la câţiva paşi de el.

Ea nu ridică privirea când el se apropia. – L'oric, mă întrebam, cum se poate spune cultul ucigaşilor lui Bidithal de cel al lui Korbolo Dom? Este o tabără aglomerată zilele astea – mă bucur că mă ascund aici şi, la rândul meu, mă trezesc milă de tine. Ai vorbit în sfârşit cu ea astăzi?

Oftând, se aşeză vizavi de ea, scoţându-şi rucsacul de umăr şi scoţând mâncare din el. 'Am făcut.'

'Şi?'

— Preocupările ei pentru ciocnirea iminentă o... copleşesc...

— Mama mea nu a întrebat după mine, a întrebat Felisin, cu un zâmbet
uşor.

L'oric îşi întoarse privirea. – Nu, recunoscu el în şoaptă.

— Ea ştie, atunci. Şi a judecat aşa cum am făcut- Bidithal este aproape de a- i expune pe complotatori. Au nevoie de el, până la urmă, fie să se alăture conspiraţiei, fie să stea deoparte. Acesta

este un adevăr care nu s-a schimbat. Şi noaptea se apropie, noaptea trădării. Şi aşa, mama are nevoie de el să-şi joace rolul.

— Nu sunt sigur de asta, Felisin, începu L'oric, apoi taci.

Dar ea înţelesese şi zâmbetul ei teribil s-a lărgit. „Atunci Zeiţa Vârtejului a furat dragostea din sufletul ei. Ah, ei bine, ea a fost sub asediu de mult timp, până la urmă. în orice caz, ea nu era mama mea în adevăr – acesta a fost un titlu pe care şi-a asumat-o pentru că o amuza să facă asta...

— Nu este adevărat, Felisin. Sha'ik ţi-a văzut situaţia...

„Eu am fost primul care a văzut-o, când s-a întors^ renăscută. O întâmplare întâmplătoare, că ar trebui să adun hen'bara în acea zi. înainte de acea zi, Sha'ik nu mă observase niciodată – de ce ar fi făcut-o? La urma urmei, am fost unul dintre o mie de orfani. Dar apoi a... renăscut.

— S-a întors şi la cei vii, poate...

Felisin a râs. – O, L'oric, te străduieşti vreodată, nu-i aşa? Am ştiut atunci, aşa cum trebuie să ştii până acum, Sha'ik Reborn nu este

aceeaşi femeie cu Sha'ik Elder.

— Asta nu contează, fetiţă. Zeiţa Vârtejului a ales-o...

— Pentru că Sha'ik Elder a murit sau a fost ucis. Nu aţi văzut adevărul ca mine, în feţele lui Leoman şi Toblakai. Le-am văzut incertitudinea – nu ştiau dacă viclenia lor avea să reuşească. Şi că a făcut-o, mai mult sau mai puţin, a fost la fel de mult pentru mine ca şi pentru oricare dintre ei. Zeiţa Vârtejului a ales-o din nevoie, L'oric.

— După cum am spus, Felisin, nu contează.

— Nu pentru tine, poate. Nu, nu înţelegi. L-am văzut pe bătrânul Sha'ik de aproape, odată. Privirea ei a trecut pe lângă mine şi acea privire nu a văzut pe nimeni şi în acel moment, oricât de copil eram, am ştiut adevărul despre ea. De ea şi de zeiţa ei.

L'oric desfăcu ulciorul care urmase mâncarea şi o ridică pentru a uda o gură care se uscase brusc. – Şi ce adevăr a fost acesta? şopti el, incapabil să-i întâlnească ochii. în schimb, a băut o cantitate mare de vin neudat.

„Oh, că suntem, unul şi

toţi, nimic altceva decât sclavi. Suntem instrumentele pe care le va folosi pentru a-şi îndeplini dorinţele. Dincolo de asta, vieţile noastre nu înseamnă nimic pentru zeiţă. Dar cu Sha'ik Reborn, am crezut că am văzut... ceva diferit.

Vederea lui periferică o surprinse să ridice din umeri.

— Dar, continuă ea, zeiţa este prea puternică. Voinţa ei prea absolută. Otrava care este indiferenţa... şi ştiu bine acel gust, L'oric. întrebaţi orice orfan, oricât de vârstă are acum, şi vă vor spune la fel. Cu toţii ne-am supt aceeaşi piţigă amară.

Ştia că lacrimile i se rupseră din ochi, îi curgeau pe obraji, dar nu putea face nimic pentru a le opri.

— Şi acum, L'oric, continuă ea după o clipă, suntem cu toţii dezvăluiţi. Fiecare dintre noi aici. Cu toţii suntem orfani. Gândeşte-te la asta. Bidithal, care şi-a pierdut templul, întregul său cult. Acelaşi lucru pentru Heboric. Korbolo Dom, care a fost odată la egalitate cu marii soldaţi, precum Whiskyjack şi Coltaine. Febryl – ştiai că şi-a ucis

propriul tată şi mama? Toblakai, care şi-a pierdut propriul popor. Şi toţi ceilalţi dintre noi aici, L'oric, am fost copii ai Imperiului Malazan, cândva. Şi ce am făcut? Am alungat-o pe împărăteasa, în schimbul unei zeiţe nebune care visează doar la distrugere, care caută să se hrănească cu o mare de sânge...

— Şi, întrebă el încet, sunt şi eu orfan?

Nu avea nevoie să răspundă, pentru că amândoi au auzit adevărul în propriile lui cuvinte dureroase.

Osric...

— Lăsând doar... Leoman of the Flies. Felisin a luat vinul din mâini. – Ah, Leoman. Diamantul nostru cu defecte. Mă întreb, ne poate salva pe toţi? Va avea ocazia? Printre noi, doar el rămâne... neînlănţuit. Fără îndoială că zeiţa îl revendică, dar este o revendicare goală – vezi asta, nu-i aşa?

El dădu din cap, ştergându-şi ochii. – Şi cred că l-am condus şi pe Sha'ik la această realizare.

— Atunci ştie că Leoman este ultima noastră speranţă?

Oftat îi era zdrenţuit.

'Aşa cred...'

Au tăcut o vreme. Noaptea sosise, iar focul s-a redus în cenuşă, lăsând doar lumina stelelor să lumineze poiana.

Părea, deci, că ochii de piatră îşi luaseră încet viaţă viaţă, un rând de semilună fixat acum asupra celor doi. O privire avidă, strălucind de foame. Capul lui L'oric se ridică brusc. Se uită la feţele fantomatice, apoi la cele două siluete Toblakai, apoi se aşeză încă o dată, tremurând.

Felisin râse încet. – Da, îl bântuie pe unul, nu-i aşa?

L'oric mormăi. „Un mister aici, în creaţiile lui Toblakai. Feţele alea sunt T'lan Imass. Inca...'

— îi credea zeii lui, da. Aşa mi-a spus Leoman, odată, sub fumul durhangului. Apoi m-a avertizat să nu-i spun nimic lui Toblakai. Ea a râs din nou, mai tare de data asta. – De parcă aş face-o. într-adevăr, un prost să păşesc între Toblakai şi zeii săi.

— Nu este nimic simplu în acel simplu războinic, murmură L'oric.

— Aşa cum nu eşti pur şi simplu un înalt Mag, spuse ea. – Trebuie să acţionezi curând, ştii. Âi

alegeri de făcut. Ezită prea mult şi vor fi făcute pentru tine, spre regretul tău.

— Aş putea să-ţi spun acelaşi lucru în schimb.

— Ei bine, atunci se pare că mai avem mai multe de discutat în această seară. Dar mai întâi să mâncăm, înainte să ne îmbătă vinul.

Sha'ik se dădu înapoi, clătinându-se cu un pas înapoi. Respiraţia şuieră din ea într-o rafală de alarmă şi durere. O mulţime de saloane se învârteau în jurul reşedinţei lui Heboric, încă pâlpâind de agitaţia pe care o declanşase coliziunea ei.

Şi-a muşcat indignarea, şi-a redus vocea în timp ce a spus: „Ştii cine a venit, Heboric. Lasa-ma sa trec. Sfidează-mă şi voi doborî mânia zeiţei, aici şi acum.

O clipă de tăcere, apoi:

– Intră.

Ea a făcut un pas înainte. A fost o presiune de un moment, apoi ea sa împiedicat, aruncată scurt de peretele de fundaţie prăbuşit. O *absenţă* bruscă . înspăimântătoare, izbucnind ca lumina cea mai îimpede unde fuseseră toate, dar cu o clipă mai devreme, întuneric de nepătruns. Deposedat... *dar*

liber.
Zei,

eliberează lumina- „Mâini fantomă!” gâfâi ea. 'Ce ai făcut?'

„Zeiţa din tine, Sha'ik”, au spus cuvintele lui Heboric, „nu este binevenită în templul meu”.

Templu ? în ea se construia un haos puternic, locurile vaste din mintea ei în care Zeiţa Vârtejului fusese acum liberă, umplându-se cu întoarcerea întunecată şi grăbită a... a *tot ceea ce eram .* Furia amară a crescut ca un incendiu, în timp ce amintirile se ridicau cu ferocitate demonică pentru a o asalta. *Beneth. Nemernicule. Ţi-ai închis mâinile în jurul unui copil, dar ceea ce ai modelat a fost orice altceva decât o femeie. O jucărie. Un sclav al tău şi al lumii tale răsucite şi brutale.*

Obişnuiam să urmăresc acel cuţit din mâinile tale, jocurile pâlpâitoare care erau obiceiurile tale inactiv. Şi asta m-ai învăţat, nu-i aşa?

Tăiere pentru

distracţie şi sânge. Şi oh, cum am tăiat. Baudin. Kulp. heboric -

O prezenţă fizică lângă

ea acum, senzaţia solidă a mâinilor – verde jad, negru – o siluetă, ghemuită şi largă şi aparent sub umbra frunzelor – nu, tatuaje. *heboric* v.

— înăuntru, fată. Te-am făcut... lipsit. O consecinţă neaşteptată a forţei zeiţei din sufletul tău. Vino.'

Şi apoi o călăuzeşte în limitele cortului. Aerul rece şi umed, o singură lampă mică cu ulei care se lupta împotriva întunericului – o flacără care s-a mişcat brusc în timp ce el a ridicat lampa şi a adus-o la un braz, unde şi-a folosit uleiul arzând pentru a aprinde cărămizile de bălegar. Şi, în timp ce lucra, vorbea. – Nu prea am nevoie de lumină... trecerea timpului... înainte de a fi însărcinat cu sancţionarea unui templu improviz... ce ştiu eu despre Treach, oricum?

Stătea pe perne, cu mâinile tremurătoare ţinute înaintea flăcărilor crescânde ale brazierului, cu blănuri înfăşurate în jurul ei. La numele „Treach” tresări, ridică privirea.

Să-l văd pe Heboric ghemuit în faţa ei. Aşa cum se ghemuise în ziua aceea, cu atâta timp în urmă acum,

în Runda Judecăţii. Când duhovnicii lui Hood veniseră la el... pentru a prevesti despre doborârea lui Fener. Muştele nu şi-ar atinge tatuajele în spirală. îmi amintesc. Peste tot, ei roiau ca o nebunie . Acum, acele tatuaje suferiseră o transformare. – Treach.

Ochii lui s-au îngustat pe ai ei – *ochi de pisică, acum – el poate vedea* ! – A urcat la divinitate, Sha'ik...

— Nu-mi spune aşa. Eu sunt Felisin Paran din Casa Paran. Se îmbrăţişă brusc. – Sha'ik mă aşteaptă... acolo afară, dincolo de limitele acestui cort, dincolo de protecţia ta.

— Şi te-ai întoarce la acea îmbrăţişare, fetiţă?

Ea studie focul brazierului, şopti: – Nicio alegere, Heboric.

— Nu, presupun că nu.

Un soc zgomotos o ridică în picioare. – Felisin!

'Ce?'

„Felisin Younger! Nu am... nu am văzut-o! Zile? Săptămâni? Ce-unde este!

Mişcarea lui Heboric era felină în timp ce se îndrepta, fluidă şi precisă. – Zeiţa trebuie să ştie, fată...

’ – Dacă o face, nu mi s-a *spus .*

„Dar de ce ar...”

Ea a văzut o cunoaştere bruscă în ochii lui şi a simţit propriul ei răspuns de frică. – Heboric, ce faci...

Apoi o îndruma spre clapeta cortului, vorbind în timp ce o împinge înapoi pas cu pas. „Am vorbit, tu şi cu mine, şi totul este bine. Nimic de care să te îngrijorezi. Adjunctul şi legiunile ei vin şi sunt multe de făcut. De asemenea, există planurile secrete ale lui Febryl pe care să le ţină cu ochiul şi pentru asta trebuie să te bazezi pe Bidithal...

— Heboric! Ea s-a luptat împotriva lui, dar el nu a cedat. Au ajuns la clapă şi el a împins-o afară. – Ce eşti... O împingere puternică şi ea se împiedică înapoi.

Printr-o erupţie de saloane.

Sha'ik se îndreptă încet. Trebuie să se fi împiedicat. Da, o conversaţie cu Ghost Hands. Totul e bine. Mă uşurează asta, pentru că îmi permite să mă gândesc la lucruri mai importante. Cuibul meu de trădători, de exemplu. Trebuie să vorbesc din nou cu Bidithal în seara asta. Da ...

Se întoarse din cortul

fostului preot şi se întoarse spre palat.

Deasupra capului, stelele cerului deşertului străluceau, aşa cum făceau adesea când zeiţa se apropiase... Sha'ik se întrebă ce a atras-o de data aceasta. Poate nu mai mult decât să arunce un ochi protector asupra Aleasului ei...

Nu-şi dădea seama – la fel ca şi zeiţa ei – de forma abia vizibilă care ieşea de la intrarea în cortul lui Heboric, curgând în neclaritate în cele mai apropiate umbre. De asemenea, fără a ţine seama de parfumul care urma acum forma ghimpată.

Spre vest, până la marginea oraşului, apoi pe potecă, mergând între copacii de piatră, spre o poiană îndepărtată.

Bidithal stătea în umbrele clocotitoare, încă o dată singur, deşi zâmbetul rămase fixat pe chipul lui ofilit. Febryl a avut jocurile lui, dar la fel şi şi odată Marele Preot al cultului Umbrei. Până la urmă, chiar şi trădătorii ar putea fi trădaţi, o întoarcere bruscă a cuţitului în mână.

Şi nisipurile s-ar plia încă o dată, aşa cum o

făceau atunci când aerul respira greu, înăuntru, afară, înapoi, înapoi, amestecând şi deplasând boabele ca valurile pe o plajă, pentru a aşeza un strat peste altul în cusături subţiri de culoare. . Nu existau limite pentru numărul de straturi, iar acest Febryl şi colegii săi conspiratori aveau să descopere curând, spre durerea lor.

Ei au căutat Warren pentru ei înşişi. Lui Bidithal îi luase mult timp să dezvăluie acel adevăr, acea motivaţie adânc îngropată, pentru că rămăsese în tăcerea dintre fiecare cuvânt rostit.' Aceasta nu a fost o luptă simplă, banală pentru putere. Nu. Aceasta a fost uzurpare. Exproprierea – un detaliu care însuşi şopteşte secrete şi mai profunde. Ei au vrut warrenul... dar de ce? O întrebare încă de răspuns, dar să găsească un răspuns pe care l-ar fi găsit, şi în curând.

în asta, ştia el, Alesul s-a bazat pe el şi nu avea să-i dea greş. în măsura în care aşteaptă ea de la mine, da, voi livra. Desigur, există şi alte probleme care se extind cu mult dincolo de Sha'ik,

această zeiţă şi Warren Whirlwind pe care l- ar conduce. Forma panteonului în sine este în joc… răzbunarea mea de mult aşteptată împotriva acelor pretendenţi străini la Tronul Umbrei.

Chiar şi acum, dacă asculta foarte- *foarte*- atent, le putea auzi. Şi veneau. Mai aproape, tot mai aproape.

Un tremur de frică i-a luat membrele, iar umbrele s-au îndepărtat de el pentru o clipă, s-au întors abia după ce se aşeză din nou. Rashan… şi Meanas. Meanas şi Thyr. Thyr şi Rashan. Cei trei copii ai Bătrânului Warrens. Galain, Emurlahn şi Thyrlan. Ar trebui să fie atât de surprinzător că se războiesc din nou? Căci nu moştenim vreodată ciudăţeniile părinţilor şi mamelor noastre ?

Dar o fantomă a acelei frici a rămas. La urma urmei, nu îi chemase. Nu înţelesese adevărul a ceea ce se *ascunde sub* Vârtejul Vârtej, motivul pentru care Warrenul era ţinut în acest singur loc şi nicăieri altundeva. Nu *înţelesesem* cum vechile bătălii nu mureau niciodată, ci doar dormeau, fiecare os din

nisip neliniştit de memorie.

Bidithal şi-a ridicat mâinile şi armata de umbre înghesuite în tâmpla lui s-a adunat mai aproape.

— Copiii mei, şopti el, începând cântarea de închidere.

' *Tată*.'

'Vă amintiţi?'

' Ne amintim.'

— îţi aminteşti întunericul?

„ Ne amintim de întuneric, tată ...

— întrebaţi şi închideţi acest moment, copii.

„ îţi aminteşti întunericul? '

Zâmbetul preotului se lărgi. O întrebare simplă, una care ar putea fi pusă oricui, oricui. Şi poate că ar înţelege. Dar probabil că nu. *Totuşi, o înţeleg .*

Îţi aminteşti întunericul?

TVmintesc.'

în timp ce, oftând, umbrele se împrăştiau, Bidithal se înţepeni încă o dată la acea chemare aproape inaudibilă. Tremura din nou. Se apropiau într-adevăr.

Şi se întreba ce vor face, când vor ajunge în sfârşit.

Au fost unsprezece în

total. Aleasa lui.

Korbolo Dom se lăsă pe spate de pernele lui, cu ochii acoperiţi, în timp ce studia linia tăcută şi învăluită de figuri care stăteau în faţa lui. Napanul ţinea în mâna dreaptă un pahar sculptat din cristal, în care se învârtea un vin rar din văile Griziene de pe Quon Tali. Femeia care îl ţinuse amuzat mai devreme în această noapte dormea, cu capul sprijinit pe coapsa lui dreaptă. El o plimbase cu suficient durhang pentru a asigura uitarea următoarelor duzini de clopote, deşi mai degrabă oportunitatea securităţii decât orice dorinţă insipidă din partea lui a necesitat astfel de măsuri.

Extraşi din ucigaşii săi, cei unsprezece ucigaşi erau îngrozitor de pricepuţi. Cinci dintre ei fuseseră asasini personali ai Sfântului Falah'dan în zilele dinaintea Imperiului, răsplătiţi cu daruri de alchimie şi vrăjitorie pentru a-şi menţine aspectul şi vigoarea tinerească.

Trei dintre cele şase rămase erau ale lui Malazan-Korbolo Dom, create cu mult timp în urmă, când şi-a dat seama că avea

motive să-şi facă griji în privinţa Ghearei. *Pentru că... acum asta e o simplificare aproape ciudată prin timiditatea ei. O multitudine de realizări, de descoperiri bruşte, de cunoştinţe pe care nu mă aşteptam niciodată să le obţin – despre lucruri pe care le credeam de mult moarte şi dispărute .* Au fost zece astfel de gărzi de corp, odată. Dovezile nevoii lor i stăteau acum în faţa lui. Au rămas trei, rezultatul unui proces brutal de eliminare, rămânând doar cei cu cea mai mare pricepere şi cea mai fortuită alianţă a norocului lui Oponn-două calităţi care s-au hrănit bine reciproc.

Ceilalţi trei asasini erau din diferite triburi, fiecare dintre care şi-a dovedit valoarea în timpul Lanţului de Câini. Săgeata de la unul îl ucisese pe Sormo E'nath, de la o distanţă de şaptezeci de paşi, în Ziua Sângelui Pur. Au existat şi alte săgeţi care pătrunseseră adevărate, dar fusese cea din gâtul vrăjitorului – cea a asasinului – care umpluse plămânii flăcăului cu sânge, care îi înecase chiar respiraţia, astfel încât să nu-şi poată apela blestematele

lui spirite pentru vindecare. ...

Korbolo sorbi din vin, şi-a lins încet buzele. – Kamist Reloe a ales dintre voi, răbufni el după o clipa, pentru sarcina singulară care va declanşa tot ce urmează ulterior. Şi sunt mulţumit de alegerile lui. Dar să nu credeţi că acest lucru vă diminuează pe ceilalţi. Vor fi sarcini – sarcini esenţiale – în acea noapte. Aici chiar în această tabără. Vă asigur că nu veţi dormi în noaptea aceea, aşa că pregătiţi-vă. De asemenea, doi dintre voi veţi rămâne cu mine în orice moment, pentru că vă pot garanta că moartea mea vâ fi căutată înainte de sosirea acelui zori fatidic.

Mă aştept să mori în locul meu. Desigur. Este ceea ce ţi-ai jurat să faci, dacă este nevoie.

— Lasă-mă acum, spuse el, fluturând mâna liberă.

Cei unsprezece asasini s-au înclinat la unison, apoi au ieşit în tăcere din
cort.

Korbolo ridică capul femeii de pe coapsa lui, de păr – observând că ea rămânea nesimţită la manipularea aspră – şi se

ridică de pe perne, lăsându-i capul să zvâcnească înapoi în jos. Făcu o pauză să bea o gură de vin, apoi păşi de pe estrada modestă şi se apropie de camera laterală, care fusese despărţită de pendinte de mătase.

în camera privată, Kamist Reloe se plimba. Mâinile strânse, umerii în sus, gâtul întins.

Korbolo se rezemă de un stâlp de sprijin, gura lui răsucindu-se într-un zâmbet uşor la văzut cum se frământă înaltul Mag. – Care dintre multele tale temeri te frământă acum, Kamist? Oh, nu răspunde. Recunosc că am încetat să- mi pese.

— Aşadar, o mulţumire prostească din partea ta, izbucni înaltul Mag. – Crezi că suntem singurii oameni deştepţi?

'În lume? Nu. Aici, în Raraku, ei bine, asta e altă chestiune. De cine ar trebui să ne temem, Kamist Reloe? Sha'ik? Zeiţa ei îşi devorează acuitatea, zi de zi, fetiţa devine din ce în ce mai puţin conştientă de ceea ce se întâmplă în jurul ei. Şi zeiţa aceea de-abia ia notă de noi – oh, există suspiciuni, poate, dar asta e tot. Prin urmare. Cine altcineva? L'oric? Am

cunoscut mulţi oameni ca el – creând mister în jurul lor – şi am descoperit că ceea ce ascunde de obicei este un vas gol. El este tot poza şi nimic mai mult.

— Te înşeli în asta, mă tem, dar nu, nu îmi fac griji pentru L'oric.

'Cine altcineva? Mâinile fantome? Bărbatul a dispărut în propria sa groapă de hen'bara. Leoman? Nu este aici şi am planuri pentru întoarcerea lui. Toblakai? Cred că l-am văzut pe ultimul dintre el. Cine a mai ramas? De ce, nimeni altul decât Bidithal. Dar Febryl jură că aproape că îl are la noi – este pur şi simplu o chestiune de a descoperi ce îşi doreşte nenorocitul cu adevărat. Ceva mizerabil şi dezgustător, fără îndoială. El este sclavul viciilor lui, este Bidithal. Oferă-i zece mii de fete orfane şi zâmbetul nu va părăsi niciodată faţa lui urâtă.

Kamist Reloe îşi înfăşură braţele în jurul său în timp ce continua să se plimbe. „Nu cine ştim că este printre noi este sursa preocupărilor mele, Korbolo Dom, ci cine este printre noi pe care nu-l cunoaştem.”

Napanul se încruntă. –

Şi câte sute de spioni avem în această tabără? Şi însăşi Zeiţa Vârtejului – vă închipuiţi că va permite infiltrarea străinilor?

— Defectul tău, Korbolo Dom, este că gândeşti într-un mod strict liniar. Pune din nou această întrebare, doar că de data aceasta pune-o în contextul în care zeiţa are *suspiciuni* despre noi.

înaltul Mag a fost prea distras ca să observe jumătate de pas înainte al Napanului, ridicând o mână. Dar lovitura lui Korbolo Dom a murit chiar în acel moment, pe măsură ce importanţa provocării lui Kamist Reloe a ajuns la el. Ochii i se măriră încet. Apoi clătină din cap. – Nu, ar fi un risc prea mare de asumat. O Gheară eliberată în această tabără ar pune în pericol pe *toată lumea* – nu ar exista nicio modalitate de a-şi prezice ţintele...

— Ar fi nevoie?

'Ce vrei să spui?'

„Noi suntem ucigătorii de câini, *Korbolo* Dom. Ucigaşii din Coltaine, al şaptelea şi legiunile de la Aren. Mai mult, deţinem şi cadrele de mag pentru Armata Apocalipsei. în cele din urmă, cine va comanda

acea armată în ziua luptei? De câte motive trebuie Gheara să ne lovească, şi în special asupra noastră? Ce şansă ar avea Sha'ik dacă am fi cu toţii morţi? De ce să-l ucizi pe Sha'ik? Putem lupta cu acest război fără ea şi zeiţa ei blestemata – am mai făcut- o şi înainte. Şi suntem pe cale să...

— Destul de asta, Kamist Reloe. Văd punctul tău de vedere. Deci, îţi este teamă că zeiţa va permite unei Gheare să se infiltreze... pentru a avea de-â face cu noi. Cu tine, Febryl şi cu mine. O posibilitate interesantă, dar încă o cred îndepărtată. Zeiţa este prea grea, prea captivată de emoţii, ca să gândească cu o claritate atât de vicleană şi insidioasă.

— Nu trebuie să iniţieze schema, Korbolo Dom. Ea trebuie doar să înţeleagă *oferta* şi apoi să decidă fie să accepte sau nu. Nu claritatea *ei* este relevantă, ci cea â Ghearei lui Laseen. Şi te îndoieşti de inteligenţa lui Topper?

Mârâind pe sub răsuflarea lui, Korbolo Dom îşi întoarse privirea pentru o clipă. – Nu, recunoscu el în cele din urmă. – Dar mă bazez pe că zeiţa nu are

gând să accepte comunicarea de la împărăteasa, de la Topper sau de la oricine altcineva care refuză să îngenuncheze în faţa voinţei ei. Te-ai crezut într-un coşmar, Kamist Reloe, şi acum mă inviţi să mă alătur ţie. Refuz oferta, înalt Mage. Suntem bine protejaţi şi suntem prea avansaţi în eforturile noastre pentru toate aceste tulburări.

— Am supravieţuit atât de mult, Korbolo Dom, datorită talentului meu de a anticipa ceea ce vor încerca inamicii mei. Soldaţii spun că niciun plan de luptă nu supravieţuieşte contactului cu inamicul. Dar jocul subterfugiului este exact opusul. Planurile derivă din contactul *persistent* cu inamicul. Astfel, tu mergi în condiţiile tale, iar eu voi proceda pe ale mele.

'*Cum* doriţi. Acum, lasă-mă. E târziu şi aş dormi.

înaltul Mag s-a oprit din plimbare pentru a fixa Napanul cu o privire de necitit pentru o clipă, apoi s-a răsucit şi a părăsit camera.

Korbolo a ascultat până când' a auzit clapeta din camera exterioară deschizându-se, apoi

închidendu-se. A ascultat în continuare şi a fost mulţumit să audă că unul dintre gardienii săi de corp, poziţionat chiar în faţa intrării, a fost înăsprit.

Scurgând ultimul vin – al naibii de scump, dar nu are un gust diferit de cel pe care l-am sufocat pe Insulă – el a aruncat paharul şi s-a îndreptat spre masa de perne de la capătul îndepărtat. Paturi în fiecare camera. Mă întreb ce înseamnă asta despre personalitatea mea? Pe de altă parte, alţii nu sunt pentru a dormi, nu-i aşa. Nu, doar acesta ...

în camera din faţă, de cealaltă parte a pereţilor despărţitori de mătase, femeia zăcea nemişcata pe propriul morman de perne, unde Korbolo o lăsase cu ceva timp în urmă.

Absorbţia continuă, copleşitoare de durhang – ca orice alt intoxicant – a creat un proces de diminuare a efectelor sale. Până când, în timp ce încă persista un strat de amorţeală insensată – o barieră utilă împotriva unor lucruri precum smulgerea capului în sus de păr, apoi lăsat înapoi în jos – conştientizarea rece a rămas sub ea.

Avantajoase, de asemenea, ritualurile pe care i le aplicase maestrul ei, ritualuri care eliminau slăbiciunea plăcerii. Nu putea exista nicio pierdere a controlului, nici nu mai, pentru că mintea ei nu se mai lupta cu sentimente, pentru că nu avea sentimente. O predare uşoară, o găsise spre încântarea ei, pentru că fusese puţine lucruri în viaţa ei înainte de iniţierea ei pentru a însămânţa amintiri calde ale copilăriei.

Aşa că ea era potrivită pentru această sarcină. Proferând sunetele potrivite de plăcere pentru a-şi ascunde indiferenţa faţă de toate preferinţele particulare ale lui Korbolo Dom. Şi zăcea nemişcat, fără să-şi amintească chiar şi de un gât care se umplea încet de flegmă din' fumul aproape lichid al durhangului, atâta timp cât era nevoie, înainte ca picăturile subtile şi fără gust pe care ea le adăugase vinului său să-şi facă efectul.

Când îi auzi respiraţiile profunde şi lente care îi spuneau că nu se va trezi uşor, ea se rostogoli pe o parte într-un acces de tuse. Când trecu, se opri din nou,

doar pentru a fi sigură că Napanul încă dormea. Mulţumită, se ridică în picioare şi se clătină spre clapeta cortului.

Bâjbâiat cu legăturile până când o voce ascuţită de dincolo a spus: – Scillara, din nou la latrine?

Şi o altă voce a râs încet şi a adăugat: „Este de mirare că are carne pe ea, aşa cum se ridică noapte de noapte”.

„Este frunza de rugină şi boabele amare zdrobite cu durhang”, a răspuns celălalt, în timp ce mâinile lui au preluat sarcina de a slăbi tragerile, iar clapa a fost trasă deoparte.

Scillara a ieşit clătinându-se, lovindu-şi drum între cei doi paznici.

Mâinile care întindeau mâna pentru a rămâne stabile găseau invariabil locuri neobişnuite în care să se odihnească şi să se strângă.

I-ar fi plăcut asta, odată, într-un mod uşor jignit, iritat, care totuşi o gâdila de plăcere. Dar acum, nu era altceva decât pofta stângace de îndurat.

Aşa cum totul în această lume trebuia îndurat, în timp ce ea îşi aştepta răsplata finală, noua lume

fericită dincolo de moarte. ' Mâna stângă a vieţii, ţinând toată mizeria. Şi mâna dreaptă – da, cea cu lama sclipitoare, dragă – mâna dreaptă a morţii ' ţinând, aşa cum o face, răsplata pe care ai oferi-o altora şi apoi ai lua asupra ta. La momentul ales de tine .

Cuvintele stăpânului ei aveau sens, ca întotdeauna. Echilibrul a fost inima tuturor lucrurilor, până la urmă. Iar viaţa – acel moment de durere şi durere – nu a fost decât o parte a acestui echilibru. *Cu cât mai grea, cu atât mai mizerabilă, cu atât mai teribilă şi mai dezgustătoare viaţa ta, copile, cu atât mai mare era răsplata dincolo de moarte* ...” Astfel, aşa cum ştia ea, totul avea sens.

Nu e nevoie, deci, să te lupţi. Acceptarea a fost singura cale de mers.

Cu excepţia acestuia . Ea şi-a împletit drum între rândurile de corturi. Tabăra Ucigătorilor de Câini era precisă şi ordonată, în modă Malazan – un detaliu pe care îl cunoştea bine din zilele ei de copil, când mama ei urma trenul Regimentului Ashok. înainte ca acel regiment să plece peste ocean, lăsând sute de

iubiţi săraci şi slujitorii lor. Mama ei se îmbolnăvise şi murise. Ea a avut un tată, desigur, unul dintre soldaţi. Cine putea fi viu sau mort, dar oricum era total indiferent faţă de copilul pe care îl lăsase în urmă.

Echilibru.

Greu cu capul plin de durhang, chiar obişnuită cu asta aşa cum devenise ea.

Dar erau latrinele, în josul acestei pante şi pe pasarelele de lemn care traversau şanţul. Oalele mocnind pentru a acoperi o parte din duhoarea şi a ţine muştele departe. Găleţi lângă scaunele găurite, pline cu mănunchiuri de iarbă'cât o mână. Butoaie mai mari, deschise, cu apă, poziţionate peste şanţ şi fixate pe alei.

Mâinile întinse de ambele părţi, Scillara naviga cu grijă peste unul dintre podurile înguste.

Şanţurile de tabără de lungă durată, cum ar fi aceasta, deţineau mai mult decât deşeuri umane. Gunoiul era aruncat în mod regulat de soldaţi şi alţii – sau ceea ce trecuse cu ei drept gunoi. Dar pentru orfanii acestui oraş mizerabil, o parte din acele deşeuri au fost văzute ca o

comoară. De curăţat, reparat şi vândut.

Şi aşa, figurile au roit în întunericul de dedesubt.

 ajuns pe partea cealaltă, cu picioarele^ goale scufundându-se în noroiul făcut de stropii care ajunseseră pe creastă. – îmi amintesc de întunericul! cânta ea, cu voce guturală din anii de fum durhang.

Din şanţ s-a auzit un zgomot, iar o fetiţă, învelită în excremente, s-a căţărat până la ea, cu dinţii sclipind albi. – Şi eu, soră.

Scillara scoase din ea o pungă mică de monede. Stăpânul lor a fost încruntat la astfel de gesturi şi, într-adevăr, au alergat contrar învăţăturilor lui, dar ea nu s- a putut abţine. O apăsă în mâinile fetei. 'Pentru mancare.'

— Va fi nemulţumit, soră...

— Şi dintre noi doi, eu singur voi suferi o clipă de chin. Aşa să fie. Acum, am cuvinte din noaptea asta, pentru a fi aduse stăpânului nostru...

Mersese întotdeauna cu un mers înclinat, jos până la pământ, suficient pentru a-i fi câştigat o mulţime de porecle nemăgulitoare. Broască râioasă, picioare de

crab… numele pe care copiii şi le-au dat unul altuia, dintre care se ştia că unele persistă până la vârsta adultă. Dar Heboric muncise din greu în tinereţe – cu mult înaintea primei sale vizite fatidice într-un templu al lui Fener – pentru a dezvălui acele denumiri, pentru a câştiga în cele din urmă *Atingerea Uşoară* , ca răspuns la anumite abilităţi pe care le dobândise pe străzi. Dar acum, mersul lui de mers pe jos suferise o transformare, cedând dorinţei instinctive de a coborî şi mai jos, chiar şi folosindu-şi mâinile pentru a-l propulsa.

Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi ajuns la concluzia, acru, că se mişca mai puţin ca o pisică decât ca o maimuţă, precum cele găsite în junglele din Dai Hon. Neplăcut pentru ochi, poate, dar eficient, totuşi.

A încetinit pe potecă în timp ce se apropia de poiana lui Toblakai. Un miros slab de fum, strălucirea surdă a unui foc care se răceşte rapid, murmurul vocilor.

Heboric alunecă într-o parte, printre copacii de piatră, apoi se prăbuşi în vizorul celor doi aşezaţi la

vatră.

Prea lungă obsesia lui de sine, eforturile aparent nesfârşite de a-şi crea tâmpul – care acum i se păreau un fel ciudat de cuibărit nevrotic; ignorase lumea de dincolo de ziduri de prea mult timp. A avut loc, îşi dădu seama cu un val de furie amară, o serie de modificări subtile ale personalităţii sale, concomitent cu darurile fizice pe care le primise.

încetase să fie atent.

Şi că, îşi dădu seama în timp ce studia cele două figuri din poiană, permisese o crimă teribilă.

S-a vindecat bine... dar nu suficient de bine pentru a ascunde adevărul a ceea ce sa întâmplat. Ar trebui să mă dezvălui? Nu. Niciunul dintre ei nu a făcut o mişcare pentru a-l expune pe Bidithal, altfel nu s-ar ascunde aici.

înseamnă că ar încerca să mă convingă să nu mai spun ce trebuie făcut.

Dar l-am avertizat pe Bidithal. L-am avertizat şi a fost... amuzat. Ei bine, cred că distracţia este pe cale să se termine.

S-a dat înapoi încet.

Apoi, adânc în umbră, Heboric ezită. Nu a existat

nicio ciocnire între noul şi vechiul lui instinct în această chestiune. Ambii au cerut sânge. Şi în această noapte. Imediat. Dar ceva din vechiul heboric se reafirma. Era nou în acest rol ca Destriant. Mai mult decât atât, Treach însuşi era un zeu proaspăt sosit. Şi în timp ce Heboric nu credea că Bidithal deţinea vreo poziţie – nu mai mult – în tărâmul Umbrei, templul său a fost sfinţit *cuiva* .

Un atac ar atrage sursele lor de putere şi nu se putea spune cât de rapid şi cât de necontrolat ar putea escalada această ciocnire.

Mai bine aş fi rămas doar bătrânul Heboric. Cu mâinile otatarale împletite cu puterea incomensurabilă a unei fiinţe necunoscute... Atunci l-aş fi putut smulge mădular din mădular.

Şi-a dat seama că, în schimb, nu putea face nimic. Nu în această noapte, în orice caz. Ar trebui să aştepte, căutând o oportunitate, un moment de distragere a atenţiei. Dar pentru a realiza acest lucru, ar trebui să rămână ascuns, nevăzut – Bidithal nu şi-a putut descoperi elevaţia bruscă. Nu a putut afla că

devenise Destriant to Treach, noul zeu al războiului.

Furia a revenit brusc, iar el s-a străduit să o alunge.

După o clipă, respiraţia i s-a încetinit. Se întoarse şi se întoarse pe potecă. Acest lucru ar necesita mai multă gândire. Gând măsurat. *La naiba, Treach. Ştiai înfăţişarea unui tigru. Dăruieşte-mi câteva dintre căile tale viclene, ale unui vânător, ale unui ucigaş ...*

Se apropie de capul potecii şi se opri la un sunet slab. Cântând. Amuţit, al unui copil, venind din ruinele a ceea ce fusese cândva o clădire modestă. Indiferenţi faţă de întuneric, ochii lui au prins mişcare şi s-au fixat cu putere pe acel loc, până când o formă s-a rezolvat de la sine.

O fată în zdrenţe, purtând un băţ pe care îl ţinea în ambele mâini. O duzină de rhizan mort atârnau de coadă de la centura ei. în timp ce o privea, o văzu sărind în sus şi balansând băţul. A lovit ceva şi ea s-a grăbit în urmărire, sărind ca să prindă o formă minusculă care se zvârcoli pe pământ. O clipă mai târziu şi ea

ridică rhizanul la vedere. O răsucire rapidă a gâtului, apoi un alt corp minuscul a fost legat de centură. S-a aplecat şi şi-a luat bastonul. Şi a început să cânte încă o dată.

Heboric făcu o pauză. Ar avea dificultăţi să treacă pe lângă ea neobservat. *Dar nu imposibil*.

Probabil o precauţie inutilă. Chiar şi aşa. Se ţinea de umbră în timp ce înainta, mişcându-se doar când ea îi era întors cu spatele, ochii lui nu părăseau forma ei nicio clipă.

Puţin timp mai târziu şi a trecut.

Se apropia zorile, iar tabăra era la câteva momente de la trezire. Heboric şi- a mărit pasul şi, în cele din urmă, a ajuns la cort, strecurându-se înăuntru.

în afară de fată, nu văzuse pe nimeni.

Şi când a considerat că el a plecat în sfârşit, fata s-a întors încet, cântarea ei dispărând în timp ce privea în întuneric. – Omule amuzant, şopti ea, îţi aminteşti de întuneric?

O şaseme dintr-un clopot înainte de zori, Leoman şi două sute dintre războinicii săi din deşert au

lovit tabăra Malazan. Infanteria staţionată la pichete era la capătul veghei, adunată în grupuri obosite pentru a aştepta răsăritul soarelui – o scădere a disciplinei care prezenta ţinte uşoare pentru arcaşii care, pe jos, se apropiaseră la mai puţin de treizeci de păşi de linie. O şoapta de săgeţi, toate slăbite în acelaşi timp, iar soldaţii Malazan au căzut.

Cel puţin jumătate din cei treizeci şi ceva de soldaţi nu fuseseră ucişi pe loc, iar ţipetele lor de durere şi frică au rupt liniştea nopţii. Arcaşii îşi lăsaseră deja arcurile jos şi se îndreptau înainte cu cuţitele lor kethra pentru a termina santinelele rănite, dar nu făcuseră zece paşi înainte ca Leoman şi războinicii săi cai să tună în jurul lor, lovind puternic prin breşă.

Şi în tabără.

Corabb Bhilan Thenu'alas călărea lângă comandantul său, o armă cu mâna lungă, jumătate sabie, jumătate topor, în mâna sa dreaptă. Leoman era centrul unui grup curbat de atacatori, protejând un nod de războinici cai suplimentari de la care se ridica un vârâit constant.

Corabb ştia ce însemna acel sunet – comandantul său îşi inventase propriul răspuns la muniţiile Moranth, folosind o pereche de bile de lut pline cu ulei şi legate printr-un lanţ subţire. Aprinse ca nişte lămpi, erau legănate şi aruncate în felul bolelor.

Războinicii din deşert se numărau acum printre vagoanele uriaşe de aprovizionare, iar Corabb *a* auzit prima dintre acele bole biciuind afară, sunetul urmat de un hohot de foc. întunericul a dispărut într-o strălucire roşie.

Şi apoi Corabb a văzut o siluetă alergând de pe calea calului său. Şi-a balansat securea cu lamă lungă. Impactul, în timp ce a lovit spatele capului cu cască al lui Malazan care fugea, aproape i-a dislocat umărul lui Corabb. Un strop de sânge i s-a împroşcat puternic pe antebraţ în timp ce a târât arma eliberată – era dintr-o dată mai grea şi şi-a aruncat privirea în jos, pentru a vedea că lama luase cârma cu ea, tăindu-se complet pe jumătate.

Creierele şi bucăţi de os şi scalp se revărsau din castronul de bronz.

înjurând, a încetinit

încărcarea sălbatică a călării sale şi a încercat să scuture toporul. Erau lupte din toate părţile, acum, precum şi flăcări furioase care cuprinseseră cel puţin o duzină de vagoane şi corturi de echipă. Şi apărând soldaţi, din ce în ce mai mulţi. Auzea ordine lătrăte în limba malazană, iar certuri cu arbalete începuseră să fluture prin aer spre războinicii cai.

Se auzi un claxon, sus şi tremurând. Blestemele sale din ce în ce mai înverşunate, Corabb îşi întoarse calul. Pierduse deja contactul cu Leoman, deşi câţiva dintre camarazii săi erau la vedere. Toţi au răspuns la apelul de retragere. Aşa cum trebuie, la fel.

Securea i-a târât umărul dureros, încă împovărat de acel blestemat de cârmă. îşi împinge calul înapoi pe calea largă dintre corturi. Fumul se prăbuşi, ascunzând vederea dinaintea lui, usturându-i ochii şi aspru în plămâni.

O agonie arzătoare bruscă i-a tăiat obrazul, răsturnându-i capul. O ceartă se izbi de pământ la cincisprezece paşi înainte şi într-o parte. Corabb s-a

lăsat jos, răsucindu-se în căutarea de unde venise.

Şi am văzut o echipă de Malazani, toţi cu arbalete – toţi, cu excepţia uneia, armaţi şi antrenaţi pe războinicul din deşert, cu un sergent reproşându-l pe soldatul care trase prea devreme. O scenă surprinsă, în întregime, între bătăi de inimă. Nenorociţii erau la mai puţin de zece paşi distanţă.

Corabb şi-a aruncat securea. Cu un ţipăt, şi-a aruncat calul în lateral, direct în peretele unuia dintre corturile de mizerie. Frânghiile s-au întins şi au spart ţăruşi grei înspre cer, stâlpii s-au spulberat. în mijlocul acestui haos de poticnire, războinicul a auzit arbaletele slăbite – dar calul său cobora, pe o parte – iar Corabb sărea deja din şa, cu picioarele mocasinizate alunecând de pe etrieri în timp ce se scufunda.

în peretele cortului prăbuşit, cu o clipă înainte ca calul său, rostogolindu-se cu un ţipăt, îl urma.

Presiunea acelei ţesături cerate a dispărut brusc şi Corabb s-a prăbuşit într-o capotaie, o dată, de două ori, apoi a derapat în

picioare, învârtindu-se...

— la timp să-şi vadă calul rostogolindu-se în picioare.

Corabb a sărit lângă montura lui şi a sărit în şa şi au plecat.

Şi în mintea războinicului din deşert: neîncredere amorţită.

Pe partea opusă a bulevardei, şapte puşcaşi marini Malazan stăteau sau ghemuiau cu arbalete uzate, privind cum călăreţul tundea în fum.

'Ai văzut asta?' a întrebat unul.

Un alt moment îngheţat, sfărâmat în cele din urmă când soldatul numit Lutes şi-a aruncat arma jos, dezgustat.

— Ridică asta, mârâi sergentul Borduke.

— Dacă poate nu ar fi tras devreme...

— Nu eram sigur! Poate a răspuns.

— încărcaţi-vă, idioţi, ar putea mai fi câţiva.

— Hei, sergent, poate că calul acela l-a ucis pe bucătar.

a scuipat Borduke. – Zeii ne zâmbesc în noaptea asta, Hubb?

'Bine...'

'Dreapta. Adevărul rămâne, atunci. Va trebui

să-l omorăm noi înşine, înainte să ne omoare. Dar nu contează asta deocamdată. Să trecem...'

Soarele tocmai începuse să răsară când Leoman a tras frâu şi şi-a oprit atacatorii. Corabb a întârziat să sosească – printre ultimii, de fapt – şi asta a câştigat un semn de satisfacţie din partea comandantului său. De parcă ar fi presupus că Corabb trecuse din spate din simţul datoriei. Nu a observat că locotenentul său îşi pierduse arma principală.

în spatele lor, puteau vedea coloanele de fum ridicându-se spre cerul luminat de soare, iar sunetul îndepărtat al strigătelor a ajuns la ei, urmat câteva clipe mai târziu de tunetul copitelor de cai.

Leoman îşi dezveli dinţii. „Şi acum vine adevăratul obiectiv al atacului nostru. Bravo până acum, soldaţii mei. Auzi caii ăia? Seti, Wickans şi Khundryl – şi asta va fi ordinea exactă a urmăririi. Khundryl, de care trebuie să ne ferim, vor fi împovăraţi de armura lor. Wickanii vor varia cu prudenţă. Dar Seti, odată ce ne vor vedea, vor pleca cu capul în urmărirea

lor. Apoi ridică bipeîul din mâna dreaptă şi toţi puteau vedea părul însângerat şi mată de pe bila ţep. – Şi unde să-i ducem?

'Spre *moarte* !' veni răspunsul hohotitor.

Soarele răsărit transformase peretele îndepărtat de aur de nisip care se învârte, o culoare plăcută ochilor bătrâni şi lăcrimaţi ai lui Febryl. Stătea cu faţa spre est, cu picioarele încrucişate deasupra a ceea ce fusese cândva un turn de poartă, dar acum era o grămadă informă de moloz înmuiat de nisip bătut de vânt.

Oraşul renăscut stătea întins pe spate, încet să se trezească în această zi din motive pe care doar puţini erau conştienţi, iar Febryl era unul dintre acestea. Zeiţa a *devorat* . Consumând forţele vieţii, absorbind voinţa feroce de a supravieţui de la servitorii ei muritori nefericiţi şi rătăciţi.

Efectul a fost treptat, dar, zi de zi, clipă de clipă, s-a *atenuat*. Cu excepţia cazului în care cineva cunoştea acea foame, desigur. Şi a putut să ia măsuri preventive pentru a se sustrage cererilor ei neîncetate.

Cu mult timp în urmă, Sha'ik Reborn pretindea că-l cunoaşte, că-i afla toate secretele, că-i discerne nuanţa sufletului. Şi într-adevăr, ea arătase o abilitate alarmantă de a vorbi în mintea lui – aproape ca şi cum ar fi fost mereu prezentă şi a vorbit doar pentru a-i aminti ocazional de acel adevăr terifiant. Dar astfel de momente se diminuaseră în frecvenţă – poate ca urmare a eforturilor lui reînnoite de a se masca – până când, acum, era sigur că ea nu-i mai putea încălca apărările.

Poate, totuşi, adevărul era mult mai puţin măgulitor pentru propriile sale competenţe. Poate că influenţa zeiţei îl atrasese pe Sha'ik Reborn în... indiferenţa. Da, se poate că sunt deja mort şi încă nu ştiu asta. Că tot ce am plănuit este cunoscut atât femeii, cât şi zeiţei. Sunt singur în a avea spioni? Nu. Korbolo a făcut aluzie despre proprii săi agenţi şi, într-adevăr, nimic din ceea ce caut nu se va întâmpla fără eforturile grupului ascuns de ucigaşi ai Napanului.

Era, reflectă el cu un umor amar, natura fiecăruia

din acest joc să ascundă cât mai mult din ei înşişi de ceilalţi, atât de aliaţi, cât şi de duşmani, deoarece astfel de denumiri aveau obiceiul de a se inversa fără avertisment.

Cu toate acestea, Febryl avea încredere în Kamist Reloe. înaltul Mag avea toate motivele să rămână loial schemei mai ample – schema care era trădarea cea mai prodigioasă – deoarece calea pe care o oferea era singura care asigura supravieţuirea lui Reloe în ceea ce avea să vină. Şi în ceea ce priveşte nuanţele mai subtile referitoare la Febryl însuşi, ei bine, acestea nu erau treaba lui Kamist Reloe. Unde ei?

Chiar dacă fructificarea lor s-ar dovedi fatală... tuturor, în afară de mine.

Toţi se credeau prea deştepţi, iar asta a fost un defect care a invitat la exploatare.

Şi ce rămâne cu mine? Eh, dragă Febryl? Te crezi inteligent? Zâmbi la peretele îndepărtat de nisip. Inteligenţa nu era esenţială, cu condiţia să insiste să păstreze lucrurile simple. Complexitatea a făcut semn de eroare, ca o curvă un

soldat în concediu. Momeala recompenselor viscerale care nu s-au dovedit niciodată atât de directe pe cât s-ar fi imaginat de la început. *Dar voi evita această capcană. Nu voi suferi erori mortale, cum sa întâmplat cu Bidithal, deoarece duc la complicaţii – deşi eşecurile lui îl vor duce în mâinile mele, aşa că presupun că nu ar trebui să mă plâng prea mult.*

„Lumina soarelui se pliază peste întuneric".

A început, s-a răsucit. 'Unul ales!'

— Respiraţiile adânci, bătrâne, îţi vor uşura inima care ciocănea. Pot să aştept o clipă, căci am răbdare.

Ea stătea aproape lângă el – bineînţeles că nu văzuse nicio umbră, pentru că soarele era în faţa lui. Dar cum a venit ea cu o asemenea tăcere? De cât timp stătea acolo? – Âleas, ai venit să-mi întâmpinăm zorii?

— Asta faci, când vii aici la începutul fiecărei zile? M-am întrebat.

— Sunt un om cu obiceiuri umile, stăpână.

'Într-adevar. O oarecare toctitudine care afectează o calitate a simplităţii. Ca şi

cum aderând la obiceiuri simple în carne şi oase, mintea ta se va strădui la rândul său spre aceeaşi perfecţiune.

Nu spuse nimic, deşi inima lui avea altceva decât să-şi încetinească ritmul tunător.

Apoi Sha'ik oftă. „Am spus perfecţiune? Atunci poate că ar trebui să-ţi spun ceva care să te ajute în căutarea ta.

— Te rog, gâfâi el încet.

„Peretele Whirlwind este practic opac, excluzând lumina difuză a soarelui. Şi de aceea mă tem că trebuie să te corectez, Febryl. Sunteţi orientat spre nord-est, vai. Ea arătă cu degetul. – Soarele este de fapt acolo, înalt Mage. Nu te supăra, aşa că ai fost cel puţin consecvent. Oh, şi mai este o problemă care cred că trebuie clarificată. Puţini ar susţine că zeiţa mea este mistuită de furie şi astfel consumă la rândul ei. Dar ceea ce aţi putea vedea ca fiind pierderea multora pentru a hrăni o foame singulară este într-adevăr demn de o analogie complet diferită.

'Oh?'

'Da. Ea nu se *hrăneşte*

strict cu energiile adepţilor săi, ci le oferă acestora o anumită *concentrare* . Puţin diferit, de fapt, de acel Zid Whirlwind de acolo, care, deşi pare să difuzeze lumina soarelui, de fapt acţionează pentru a-l prinde în capcană. Ai căutat vreodată să treci prin acel zid, Febryl? în special la amurg, când căldura zilei a fost absorbită cel mai bine? Te-ar arde până la oase, înalt Mage, într-o clipă. Aşadar, vezi cum ceva care apare într-un fel este în adevăr foarte invers? Ars crocant-o imagine oribilă, nu-i aşa? Ar trebui să fie născut în deşert sau să posede o vrăjitorie puternică pentru a sfida asta. Sau umbre foarte adânci...'

A trăi simplu, a considerat cu întârziere Febryl, nu ar trebui să fie sinonim cu a *vedea* simplu, deoarece primul era atât nobil, cât şi lăudabil, în timp ce al doilea era un defect cel mai mortal. O greşeală neglijentă şi, din păcate, o făcuse.

Şi acum, a concluzionat el, era prea târziu.

Şi în ceea ce priveşte modificarea planurilor, oh, era prea târziu şi pentru

asta. ’

Cumva, noua zi care sosise îşi pierduse farmecul.

CAPITOLUL NOASprezece

Se spunea că copilul adoptiv al căpitanului – care la vremea aceea era cunoscut sub numele nefericit de Grub – a refuzat căruţa în marş. Că a mers pe tot drumul, chiar dacă, în prima săptămână sub cel mai fierbinte soare al anului, soldaţii sănătoşi s-au împiedicat şi au căzut.

Aceasta este probabil o invenţie, pentru că, după toate conturile, el nu avea la acea vreme mai mult de cinci ani. Iar căpitanul însuşi, din ale cărui jurnale sunt relatate în detaliu o mare parte din acea călătorie şi ciocnirea în care a culminat, scrie foarte puţin despre Grub, mai preocupat cu cât era de rigorile comenzii. Ca urmare, a viitoarei perioade de Prima Sabie a Imperiului Târziu, sunt cunoscute detalii puţine, dincolo de cele legendare şi probabil fictive.

Vieţile celor Trei

Moragalle

Zgomotul muştelor şi al viespilor era un zumzet puternic şi zumzăit în aerul fierbinte al defileului şi deja duhoarea devenise copleşitoare. Pumnul Gamet slăbi clema cataramei şi ridică din cap casca de fier bătută. Căptuşeala din pâslă era udă de transpiraţie, îi mâncărimea scalpului, dar, în timp ce muştele îl roiau, nu l-a îndepărtat.

El a continuat să urmărească de la uşoară înălţare de la capătul de sud al defileului, în timp ce Adjunctul îşi plimba calul prin măcelul de dedesubt.

Trei sute de Seti şi peste o sută de cai zăceau morţi, în mare parte din cauza săgeţilor, în râpa abruptă în care fuseseră duşi. Nu ar fi putut dura mult, inclusiv rotunjirea şi îndepărtarea monţilor supravieţuitori. între călăreţii avansaţi Seti şi Khundryl ar fi fost mai puţin de un clopoţel, şi dacă Temui nu ar fi ordonat Wickanilor săi înapoi pentru a acoperi armata principală... *ei bine, i-am fi pierdut şi pe ei* . Aşa cum era, acei Wickan preveniseră un alt raid asupra trenului de aprovizionare, prezenţa lor

suficientă pentru a declanşa o retragere bruscă a inamicului – fără o picătură de sânge vărsată. Conducătorul de război care comanda războinicii cailor din deşert fusese prea înţelept pentru a-şi vedea forţa prinsă într-o luptă nespusă.

Mult mai bine să te bazezi pe... erori de judecată. Seti care nu erau desemnaţi ca călăreţi de flancare în avangarda au sfidat ordinele şi ca urmare au murit. *Şi tot ce are nevoie ticălosul de la noi sunt mai multe greşeli stupide .*

Ceva din scena de mai jos îi ridica firele de păr de pe gât. Adjunctul a călărit singură prin măcel, cu spatele drept, fără a ţine seama de progresul supărător al calului ei.

Nu muştele nu sunt niciodată problema, ci viespile. O singură înţepătură şi acea fiară bine crescută îşi vor pierde minţile. Ar putea să se ridice şi să o arunce, să-i rupă gâtul. Sau ar putea fugi, direct în josul defileului şi apoi să încerce să ia una dintre părţile abrupte... aşa cum au încercat să facă unii dintre acei cai Seti...

în schimb, calul a continuat pur şi simplu să-şi croiască drum peste cadavre, iar norii de viespi nu au făcut altceva decât să se ridice şi apoi să se îndepărteze din calea sa, coborând încă o dată la sărbătoarea lor de îndată ce călăreţul şi călăreţul trecuseră.

Un soldat bătrân de lângă Pumnul a tuşit şi a scuipat, apoi, la privirea lui Gamet, a bolborosit scuze.

— Nu e nevoie... Căpitane. Este o privelişte înspăimântătoare şi suntem cu toţii prea aproape...

— Nu asta, domnule. Doar... a făcut o pauză, apoi a clătinat încet din cap. – Nu contează, domnule. Doar o veche amintire, asta-i tot.

Gamet dădu din cap. – Eu însumi am câteva dintre ele. Aşadar, Fist Tene Baralta vrea să ştie dacă trebuie să-şi trimită vindecătorii înainte. Răspunsul pe care îl poţi aduce lui minciuni înaintea ta.

— E>a, domnule.

îl privi pe bătrânul soldat cărunt în spate calul, apoi îl învârtea şi pleacă. Apoi Gamet şi-a fixat încă o dată atenţia asupra

Adjunctului.

Ajunsese la capătul îndepărtat, unde zăceau majoritatea cadavrelor, îngrămădite pe pereţii de piatră stropiţi de sânge şi, după o clipă lungă, timp în care a cercetat scena din toate părţile, a adunat frâiele şi a început să-şi reia calea.

Gamet îşi puse încă o dată cârma pe cap şi închise clema.

Ea ajunse în pantă şi se îndreptă să se oprească lângă el.

Nu mai văzuse niciodată expresia ei atât de severă. O femeie cu puţine farmece de femeie, aşa cum se spune despre ea, în tonuri care se apropie de milă . 'Adjunct.'

„I-a lăsat pe mulţi dintre ei răniţi”, a spus ea. – Anticipând, poate, că vom ajunge la ei la timp. La urma urmei, malazanii răniţi sunt mai buni decât cei morţi.

— Presupunând că acel conducător de război încearcă să ne întârzie, da.

'El face. Chiar şi cu liniile de aprovizionare Khundryl, resursele noastre sunt încordate aşa cum sunt. Pierderea vagoanelor de aseară va fi simţită de toată lumea.

— Atunci de ce nu l-

a trimis Sha'ik pe acest conducător de război împotriva noastră de îndată ce am trecut râul Vathar? Suntem la o săptămână sau mai puţin departe de Zidul Vârtejului. Ar fi putut cumpăra încă o lună sau mai mult şi am fi fost într-o formă mult mai proastă când am sosit în sfârşit.

— Ai dreptate, Pumn. Şi nu am un răspuns pentru tine. Temui a evaluat puterea acestui grup de raid la puţin sub două mii – era destul de sigur că contactul la amiază pe flanc a scos la iveală întreaga forţă a inamicului, deoarece a zărit cai de aprovizionare precum şi pe cei luaţi de la Seti. Astfel, o armată de raid destul de mare.

Gamet a ruminat despre asta o vreme, apoi a mormăit. „Este aproape ca şi cum ne confruntăm cu o opoziţie confuză, una în contradicţie cu ea însăşi."

„îmi trecuse acelaşi gând. Pentru moment, însă, trebuie să ne preocupăm de acest conducător de război, altfel ne va sângera până la moarte.

Gamet îşi învârti calul. – Mai multe cuvinte cu Gali, atunci, spuse el, strâmbându-se. „Dacă îi

putem scoate din armura străbunicilor lor, s-ar putea de
fapt să reuşească să urce un deal fără să-şi lase caii în aer”.

— Vreau să iasă pumnul, pumnul, pumnul.

Ochii i se îngustară. – Marinii, adjunct? Pe jos? Vrei ca pichetele să fie întărite?

Ea trase adânc aer în piept. „în anul 1147, Dassem Ultor s-a confruntat cu o situaţie similară, cu o armată mult mai mică şi trei naţiuni tribale întregi care îl mutiiau practic în fiecare noapte”.

După o clipă, Gamet dădu din cap. – Cunosc scenariul, Adjunct, şi îmi amintesc răspunsul lui. Marinii vor fi trimişi în seara asta.

— Fii sigur că înţeleg ce se aşteaptă de la ei, Pumnul Gamet.

„Sunt nişte veterani printre ei”, a răspuns el. – Şi, în orice caz, plănuiesc să comand eu operaţiunea.

— Asta nu va fi...

— Da, va fi, adjunct. Scuzele mele. Dar... da, va fi.

'Aşa să fie.'

Una era să te îndoieşti de măsura comandantului

său, dar alta era să te îndoieşti de a sa.

Existau trei tipuri de scorpioni comune în odhan, dintre care niciunul nu manifesta toleranţă pentru niciunul dintre ceilalţi. La începutul celei de-a doua săptămâni, Strings şi-a atras cei doi colegi de sergenţi deoparte pentru a-şi dezvălui schema. Atât Gesler, cât şi Borduke s-au dovedit de acord, în special la oferta de împărţire a profiturilor în trei moduri. Borduke a fost primul care a desenat piatra de culoare ciudată şi s-a grăbit să aleagă Bastardul cu spatele roşu – în exterior, cel mai rău dintre cele trei tipuri de scorpioni. îl urmase Gesler, alegând chihlimbarul În Out, numit aşa pentru exoscheletul său transparent prin care, dacă cineva era înclinat să se uite cu atenţie, puteau fi văzute diferite otrăvuri curgând sub carapaşul său.

Cei doi sergenţi se uitaseră atunci cu milă la nefericitul lor tovarăş. Norocul Domnului că omul cu ideea în primul rând ar trebui să rămână cu Birdshit scorpion-puny şi plat şi negru şi arătând ca omonim. Desigur, când a venit vorba

de împărţirea în trei a profiturilor principale, nimic din toate acestea nu a contat cu adevărat. Numai în pariurile private dintre cei trei sergenţi, Strings ieşea lipsit.

Dar Strings a avut doar o uşoară dezamăgire că fusese lăsat cu Rahatul de Păsări, răspunzând doar cu o uşoară ridicare din umeri în timp ce adunase pumnii de pietricele pe care le folosiseră pentru a alege ordinea de selecţie. Şi nici Gesler, nici Borduke nu surprinseră zâmbetul bătrânului săpător în timp ce se întoarse, nici privirea lui aparent dezinvoltă către locul în care stătea Cuttle la umbra unui bolovan – o privire îi răspunse cu cel mai mic din cap.

Echipele au fost apoi puse în sarcina să-şi găsească campionii respectivi în timpul marşului şi, când acest lucru a eşuat, la amurg, când oribilele creaturi obişnuiau sa iasă din ascunzătoarele lor în căutarea a ceva de ucis.

Vestea s-a răspândit rapid şi, în curând, pariurile au început să curgă. Soldatul lui Borduke, Maybe, a fost ales pentru sarcina de deţinător de

pariuri, având în vedere capacitatea sa extraordinară de a reţine faptele. Şi a fost selectat câte un Deţinător din fiecare echipă, care apoi a ales, la rândul său, un Antrenor.

După-amiaza care a urmat raidului şi măcelului Seti, Strings şi-a încetinit pasul în timpul marşului, până când a căzut în pas cu Botde şi Tarr. în ciuda expresiei lui obişnuite, adevărul era că bila i se agita în stomac. Al Paisprezecelea îşi găsise propriul scorpion, acolo, în pustietatea de dincolo, şi tocmai îşi scoase prima înţepătură. Starea de spirit a soldaţilor era scăzută, iar incertitudinea le roadea încrederea. Nimeni nu crezuse, era clar, că primul sânge pe care l-au gustat va fi al lor. *Trebuie să-şi ia minţile de la asta* .

— Ce mai face micuţul Joyful, Bottle?

Magul a ridicat din umeri. – La fel de flămând şi urât ca întotdeauna, sergent.

Strings dădu din cap. – Şi cum decurge antrenamentul, caporale?

Tarr se încruntă sub marginea cârmei. – Bine, presupun. De îndată ce îmi

voi da seama de ce fel de antrenament are nevoie, o să mă apuc imediat.

— Bine, situaţia sună ideală. împrăştie vestea. Prima bătălie are loc în seara asta, un clopoţel după ce ne-am pus tabăra.

Ambii soldaţi şi-au întors capul la asta.

'Astă seară?' întrebă Bottle. – După ce doar...

'M-ai auzit. Gesler şi Borduke îşi primesc frumuseţile, la fel ca noi. Suntem pregătiţi, băieţi.

— Va atrage o mulţime de oameni, spuse caporalul Tarr, clătinând din cap.

— Locotenentul nu se vâ ajuta să nu se întrebe...

— Nu doar locotenentul, îmi imaginez, răspunse Strings. – Dar nu va fi multă mulţime. Vom folosi vechiul sistem de cuvinte-linie. Rulaţi comentariul înapoi prin toată tabăra.

— Joyful o să fie înghiţit, mormăi Bottle, cu expresia devenind întristată.

— Şi iată că am hrănit-o, în fiecare noapte. Capemoths suculenţi şi mari... s-ar năpusti foarte frumos, apoi a început să mănânce până când nu mai

rămânea nimic decât câteva aripioare şi o minge zdrobită. Apoi îşi petrecea jumătate din noapte curăţându-şi cleştele şi lingându-şi buzele...

'Buze?' Au întrebat zâmbete din spatele celor trei bărbaţi. 'Ce buze? Scorpionii nu au buze...

'Ce stii?' Sticla trasă înapoi. – Nici măcar nu te vei apropia...

„Când mă apropii de un scorpion îl omor. Ceea ce ar face orice persoană sănătoasă la minte.

— Cu minte? a replicat magul. „Le ridici şi începi să scoţi lucrurile! Coada, cleştele, picioarele... Nu am văzut nimic atât de crud în viaţa mea!

— Ei bine, nu este atât de aproape pentru a vedea daca are buze?

— Unde se duc toate, mă întreb? mormăi Tarr.

Botde dădu din cap. „Ştiu, este uimitor. E atât de mică...'

— Acesta este secretul nostru, spuse Strings încet.

'Ce este?'

— Motivul pentru care am ales un Birdshit, soldaţi.

"Nu ai ales..."

La tăcerea suspectă care a urmat, Strings pur şi simplu a zâmbit. Apoi a ridicat din umeri. – Vânătoarea este un lucru. Un lucru uşor. Rahaturile de păsări nu trebuie să devină... elaborate, ucigând un capemoth mutilat. Este atunci când trebuie să lupte. Protejarea teritoriului sau a tinerilor lor. Atunci vine surpriza. Crezi că Joyful va pierde în seara asta, Bottle? Crezi că inima ta va fi frântă? Relaxează-te, băiete, bătrânul Strings a avut mereu în minte sentimentele tale tandre...

— Poţi să arunci acel „Şiruri”, sergent, spuse Bottle după o clipă. „Ştim cu toţii cine eşti. Cu toţii ştim numele tău adevărat.

— Ei bine, e al naibii de nefericit. Dacă ajunge la comandă...

— Oh, nu va fi, Lăutar.

— Poate nu intenţionat, dar în plină luptă?

— Cine ne va asculta ţipetele de panică într-o luptă, sergent?

Fiddler îi aruncă o privire tânărului, căutând, apoi zâmbi. 'Buna observaţie. Totuşi, ai grijă

ce spui şi când o spui.

— Da, sergent. Acum, ai putea explica acea surpriză despre care vorbeai?

'Nu. Aşteaptă şi vezi.

Strings a tăcut atunci, observând un mic grup de călăreţi care se apropiau pe linia marşului. – îndreptaţi-vă, soldaţi. Vin ofiţeri.

Pumnul Gamet, a văzut sergentul, părea bătrân, uzat. Să fi scos din pensie nu a fost niciodată un lucru bun, ştia el, din moment ce primul lucru pe care un soldat bătrân l-a lăsat deoparte era nervii lui şi era greu, dacă nu imposibil, să se întoarcă. Acel depărtare a marcat, desigur, un anumit tip de pensionare – şi una pe care un soldat precaut o evita de obicei. Abandonarea stilului de viaţă a fost una, dar a renunţa la marginea mortală a fost alta. Studiind Pumnul în timp ce bărbatul urca, Fiddler simţi un tremur de nelinişte.

îl însoţeau pe Gamet căpitanul Keneb şi locotenentul, acesta din urmă atât de sumbru încât să fie aproape comic. Masca lui de ofiţer, cu care încearcă să pară mai bătrân şi astfel mai profesionist. în

schimb, este încruntarea unui bărbat constipat. Cineva ar trebui să-i spună ...

Cei trei s-au oprit pentru a-şi plimba caii alături de echipa lui Fiddler – oarecum deranjant pentru sergent, deşi el le-a dat din cap. Ochii lui Keneb, remarcă el, erau pe Cutde.

Dar Ranal a fost cel care a vorbit primul. – Sergent Strings.

— Da, domnule?

— Tu şi Cuttle, te rog, plecaţi într-o parte pentru o conversaţie privată. Apoi ridică vocea către echipa care mărşăluia înainte. – Sergent Gesler şi caporalul Stormy, înapoi cu noi la dublu.

— Patru ar trebui să fie de ajuns, bubui Pumnul, pentru a vedea instrucţiunile livrate corect celorlalte echipe.

— Da, domnule, spuse Ranal, care fusese pe cale să-l sune pe Borduke. Când cei patru marinari au fost adunaţi, Fist Gamet şi-a dres glasul, apoi a început: „Este clar că sunteţi cu toţii veterani. Şi căpitanul Keneb mă informează că aţi mărşăluit pe aceste ţinuturi înainte... nu, nu am nevoie de mai multe detalii despre

asta. încrederea mea depinde însă de această experienţă. Adjunctul doreşte puşcărilor puşcaşi să răspundă în seara asta. A tăcut atunci.

Şi nimeni nu a vorbit o vreme, în timp ce semnificaţia cuvintelor Pumnului s-a instalat încet în mintea celor patru pumni.

în cele din urmă, căpitanul Keneb a spus: „Da, răspunsul lui Dassem, cu toţi aceşti ani în urmă. Este norocos, deci, că ai plănuit să foloseşti linia de cuvinte în această seară. Destul de simplu pentru a continua odată ce lupta în trei s-a terminat. S-a aplecat uşor în şa şi i-a spus lui Fiddler: „Ai rahat de păsări, sergent? Care sunt şansele să ruleze acum?

— Poate spune că este vreo patruzeci la unu, răspunse Fiddler, ţinându-şi faţa dreaptă.

— Chiar mai bine decât am sperat, răspunse Keneb, lăsându-se pe spate. – Dar ar trebui să adaug, sergent, că l-am convins pe Pumnul să-ţi susţină şi Rahatul de păsări.

— Zece jakata, spuse Gamet, şi în asta mă bazez pe... experienţa căpitanului. Şi al tău,

sergent... Strings.

— Uh, vom face tot posibilul, domnule.

Gesler se întoarse spre Stormy. – Miroase ceva, caporale?

Uriaşul Falari cu sabia de silex pe spate se încruntă. – Nu sunt scorpioni pe coastă,'la naiba. Da, sergent, miros ceva în regulă.

— Obişnuieşte-te cu asta, îl sfătui Cuttle.

Ranal părea confuz, dar nu a spus nimic înţelept... deocamdată.

— Foloseşte cuvântul, spuse Keneb, reluând instrucţiunile, şi nu uita, asigură-te că ceie mai dure echipe sunt cele care îşi arată zâmbetul.

— Da, căpitane, răspunse Fiddler, întrebându-se dacă ar trebui să-şi reevalueze părerea despre Keneb.

— Un ultim lucru, a adăugat bărbatul. – Fist Gamet va comanda operaţiunea în seara asta. în consecinţă, vreau ca cele două echipe ale tale şi ale lui Borduke să-ţi dubleze sarcinile în seara asta.

Oh, mingile lui Hood sub o stâncă mare . – Am înţeles, căpitane.

Soldaţii Armatei a

Paisprezecea erau aranjaţi în mod ciudat în tabără, odată ce corturile au fost ridicate şi focurile de bucătărie au început, aşezaţi aparent lejer într-un mod care, dacă ar fi văzut de sus, ar fi semănat cu o frânghie vastă, înnodat. Iar după masă, activităţile păreau să înceteze complet, cu excepţia soldaţilor aflaţi în prima pichetă a părăsirii reticente.

într-un loc anume, centrat pe marinarii Companiei a 9-a a Legiunii a 8-a, era evident o adunare oarecum diferită de soldaţi – un inel mic, exclusivist, înconjurând un inel încă mai mic de pumnale înfipte în pământ, cu marginea înăuntru, la un distanţă de două lăţimi de degete. Pentru moment, acel inel interior era gol, nisipul netezit şi fără pietricele.

Poate că a fost ultimul soldat care s-a alăturat celorlalţi, aşteptând nerăbdător în jurul arenei modeste, fără să spună nimic, deşi buzele i se mişcau într-o recitare tăcută de numere şi nume. Văzând ochii celorlalţi aţintiţi asupra lui, dădu un singur gest din cap.

Fiddler se îndreptă spre

Botde. – Scoate la iveală Unirea Veselă, băiete. Borduke şi Gesler au emis instrucţiuni similare pentru combatanţii lor. Bastardul cu spatele roşu fusese numit Mangonel de echipa lui Borduke, în timp ce Gesler şi compania şi-au numit chihlimbarul În Out scorpionul Clawmaster.

Cele trei cutii au fost aduse înainte şi Fiddler le-a spus colegilor săi sergenţi: „Bine, aici şi acum trebuie să ne uităm la frumuseţile noastre şi să jurăm că nu li s-a făcut nicio modificare, nici prin vrăjitorie, fie prin alchimie sau prin orice alt fel. mijloace. Sunt naturale ca în ziua în care le-am găsit prima dată. Neschimbat. Fiecare dintre noi va examina fiecare dintre cei trei scorpioni – cât de atent am putea alege, inclusiv asistenţa unui mag, dacă se doreşte, şi apoi va jura cu voce tare, pe oricare zei pe care jurăm în mod normal, o declaraţie cât mai precisă a ceea ce vedem ca noi putem. Aici, voi începe.

Făcu un gest şi cele trei cutii au fost aşezate chiar lângă inelul cuţitelor. Primul recipient din lemn – al lui Borduke – i s-a scos capacul şi Fiddler se aplecă. A tăcut

mult timp, apoi a dat din cap. „Eu, sergentul Strings al echipei a
4- a din Compania a 9-a a Legiunii a 8-a, jur pe fantomele Casei Moartelor şi pe orice alt coşmar urât care mă bântuie că creatura dinaintea mea este un scorpion ticălos cu spate roşu natural, nealterat.”

Sergentul a trecut apoi la campionul lui Gesler şi, după o lungă examinare, a oftat şi a dat din cap, repetând jurământul său în numele scorpionului În Out care se năpusti în cutia mică de lemn. Apoi a încheiat cu propria sa Unire Veselă. Gesler a urmat procedura, căutând părerile suplimentare atât ale lui Tavos Pond, cât şi ale lui Sands în timpul examinării sale prelungite despre Joyful Union, în timp ce Fiddler se lăsă pe spate cu un zâmbet uşor pe faţa cu barbă, aşteptând cu răbdare până când, cu un mârâit, Gesler şi-a jurat jurământul. „Eu, sergentul Gesler din echipa a 5-a din Compania a 9-a a Legiunii a 8-a, jur pe cei doi lorzi ai verii, Fener şi Treach, că creatura dinaintea mea este un scorpion natural, nealterat Birdshit – chiar dacă ştiu că

este ceva despre nu văd şi sunt pe cale să- mi pierd economiile vieţii la pariul sergenţilor. Zâmbetul lui Fiddler se lărgi pentru moment.

Borduke s-a târât până la Joyful Union şi s-a apropiat cât a fost posibil, fără a fi înţepat, cu faţa aproape în interiorul cutiei mici. Din moment ce asta a acoperit creatura nemişcată în umbră, a înjurat şi s-a lăsat uşor pe spate. – Ar trebui să ştiu despre scorpioni, nu-i aşa? Dar tot ce fac vreodată este să le pun pe ei, aşa cum ar face orice om cu minte. Sigur, am cunoscut odată o târfă care ţinea pe gat una pe curea, la fel de aurie ca pielea sânilor, sfârcurile fragede, vezi, şi nu-i plăceau că sunt mânuite…

— Continuă, se răsti Gesler.

— Nu mă grăbi. Nu-mi place să fiu grăbit.

— Bine, nu te voi grăbi. Doar jură-ţi jurământul blestemat înainte ca inima mea să zboare să-mi umple pantalonii.

„Eu, Borduke din echipa a 6-a din Compania a 9-a a Legiunii a 8-a, jur pe burta pufosă a Reginei Viselor că

creatura dinaintea mea este un scorpion natural, nealterat, şi fantoma tatălui meu să rămână în mormântul ei, din moment ce moştenirea era a mea de pierdut oricum, nu? Moartă înseamnă că nu-ţi mai pasă, nu? Ar fi mai bine, pentru că, dacă nu, atunci sunt condamnat la bântuirea paternă pentru tot restul zilelor mele.

— Cel mai rău tip, mormăi Lutes.

— încă un cuvânt de la tine, soldat, mârâi Borduke, întorcându-se înapoi în cerc, şi te voi face singurul care zâmbeşte mai târziu în seara asta.

— în plus, spuse Balgrid, nu este cel mai rău tip. Bântuirea maternă – acum asta e un ucigaş. Cât timp poate suporta un bărbat să aibă şapte ani?

— Voi doi veţi fi liniştiţi! mârâi Borduke, cu degetele lui mari, strângându- se de parcă strângeau gâturile invizibile.

'Suntem gata?' întrebă liniştit Fiddler.

— Se va ascunde, nu-i aşa? întrebă Gesler. – Aşteaptă până ce ceilalţi doi s-au tăiat şi s-au înjunghiat unul pe celălalt înainte de a se năpusti asupra

supravieţuitorului mutilat! Asta e, nu-i aşa? Creierul ei de jeleu este mai pur decât al lor, mai pur şi mai inteligent, nu-i aşa?

Fiddler ridică din umeri.

– N-aş şti despre asta, Gesler. Ai terminat?'

Marinul cu nuanţe bronzate se aşeză pe spate, cu muşchii maxilarului îngroşat.

— Cum e cu cuvintele, Cuttle?

— Am repetat fiecare cuvânt de când ne-am stabilit prima dată, Fid, a răspuns săpătorul.

— Aşa s-au născut legendele, răbufni Koryk cu un prevestitor faţos.

— Atunci, în arenă, îi instrui Fiddler.

Cutiile au fost ridicate cu prudenţă şi ţinute deasupra arenei.

'Echidistant? Bun. Bătuiţi-le, băieţi.

Mangonel a fost primul care a aterizat, cu coada arcuită şi cleştele întinse, în timp ce s-a năpustit aproape de bariera cu tăişul cuţitului, peste care, la un fir de păr de lamele de fier, s-a oprit şi apoi s-a dat înapoi, cu carapaşa roşie din cauza furiei sale caracteristice fără minte.. Următorul era Clawmaster,

părând să sară în jos gata de război, fluidele curgând sub coaja lui nuanţată de chihlimbar.

Unirea Veselă a venit ultimul, încet şi măsurat, atât de jos pe nisip încât să pară cu burta în jos. Clemele ascunse, coada curbată în babord şi în repaus. Mai mic de ceilalţi doi scorpioni, coaja sa neagră undeva între lucios şi plat. Picioarele sale multiple l-au scufundat uşor înainte, apoi a îngheţat.

şuieră Gesler. – Dacă scoate câteva cuţite din ring şi le foloseşte, o să te omor, Fid.

— Nu e nevoie, răspunse Fiddler, cu atenţia împărţită între ceea ce se petrecea în arenă şi comentariul lui Ibb, vocea bărbatului aspră de tensiune, în timp ce deveni creativ în a descrie ceea ce până acum nu era în esenţă nimic demn de comentat.

Acest lucru s-a schimbat brusc, deoarece trei lucruri s-au întâmplat aproape simultan. Joyful Union a intrat în mijlocul arenei. Sortimentul de arme naturale al lui Mangonel s-a armat la unison, chiar dacă creatura a început să se retragă, coaja ei devenind

roşu aprins. Clawmaster s-a învârtit brusc şi s-a aruncat direct spre cel mai apropiat perete de lame, oprindu-se cu o clipa înainte de impact, cleştele fluturând sălbatic.

— O vrea pe mamă, se pare că, Hubb, observă sec Koryk.

Clawmaster's Holder a scâncit încet ca răspuns.

Apoi, după un moment îngheţat de la toţi cei trei scorpioni, Joyful Union şi- a ridicat în sfârşit coada.

La care, toţi, în afară de Fiddler, s-au uitatcu neîncredere totală, în timp ce Joyful Union părea să... *despărţită* . Orizontal. în doi scorpioni identici, dar *mai subţiri şi mai plate* . Apoi a alergat în afară, unul către Mangonel, celălalt către Clawmaster – fiecare ca un bâlci din sat care încarcă un taur bhederin, atât de extrem de mărimile lor comparative.

Bastard cu spatele roşu şi În Out au făcut tot ce au putut, dar nu se potriveau ca viteză şi nici ferocitate, în timp ce cleştele minuscule au tăiat, audibil, prin picioare, prin coadă, prin articulaţiile braţelor, apoi, cu creatura mai mare imobilă şi neajutorata, o înjunghiere obişnuită,

aproape delicată.

Cu carapacea translucidă a lui În Out, verdele strălucitor îngrozitor al acelei otravă era vizibil – şi astfel descris în detaliu îngrozitor de Ibb – în timp ce s-a extins de la înţepare până când chihlimbarul cândva frumos al lui Clawmaster a dispărut, înlocuit cu un verde bolnăvicios care s-a adâncit în faţa ochilor lor. la un negru tulbure.

— Moartă ca bălegarul, gemu Hubb. „Clawmaster...”

Mangonel a suferit o soartă identică.

Cu duşmanii învinşi, cei doi scorpioni Birdshit s-au repezit unul în braţele celuilalt – şi, într-o clipă, au fost din nou ca unul.

'Trişa!' urlă Stormy, ridicându-se în picioare şi bâjbâind să-şi scoată sabia de cremene.

Gesler a sărit în sus şi, împreună cu Truth, s-au străduit să-şi reţină tovarăşul furios. – Ne-am *uitat*, Stormy! strigă Gesler. „Am căutat orice, apoi am înjurat! Jur! De Fener şi Treach, la naiba! Cum ar fi putut cineva dintre noi să ştie că „Joyful Union” nu este doar un nume drăguţ?

Ridicând privirea, Fiddler întâlni privirea neclintită a lui Cutde. Săpătorul a rostit cuvintele *Suntem bogaţi, ticălosule* .

Sergentul, aruncând o ultimă privire către Gesler şi Truth – care îl târau pe un Stormy spumos – apoi se îndreptă să se ghemuiasca lângă Ibb. – în regulă, băiete, ceea ce urmează este doar pentru marinari şi în special pentru sergenţi. Suntem pe cale să devenim propria noastră Uniune Veselă cu Mangonel mare şi rău în seara asta. O să explic ce a ordonat Adjunctul – repetă ceea ce spun, Ibb, cuvânt cu cuvânt – ai înţeles?

Trecuseră trei clopote de la apusul soarelui. Praful din Zidul Vârtejului a întunecat stelele, făcând întunericul de dincolo de focurile din vatră aproape de nepătruns. Echipele de infanterie au plecat pentru a-i ajuta pe cei staţionaţi la pichete. în tabăra Khundryl, războinicii şi-au scos armura grea şi s-au pregătit să se stabilească pentru noapte. De-a lungul tranşeelor exterioare ale taberei armatei, războinicii cai Wickan şi Seti patrulau.

La focul echipei a 4-a,

Fiddler s-a întors din vagoanele companiei cu geanta lui. A pus-o jos şi a dezlegat egalurile.

Cutde se întinse în apropiere, cu ochii strălucind, reflectând flăcări, privind cum sergentul începea să retragă obiecte de diferite dimensiuni, învelite în piele. Câteva clipe mai târziu asamblase o duzină de astfel de articole, pe care apoi a început să le desfacă, dezvăluind strălucirea lemnului lustruit şi a fierului înnegrit.

Ceilalţi din echipă erau ocupaţi să-şi verifice armele şi armurile pentru ultima oară, fără să spună nimic, în timp ce tensiunea creştea încet între micul grup de soldaţi.

— A trecut ceva timp de când am văzut ultima oară una dintre acestea, mormăi Cuttle în timp ce Fiddler aşeza obiectele. „Am văzut imitaţii, unele dintre ele aproape la fel de bune ca originalele”.

Fiddler mormăi. – Sunt câteva acolo. Este lovitura în care se află pericolul cel mai mare, pentru că dacă este prea greu, tot blestemul explodează la

eliberare. Eu şi Hedge am elaborat singuri acest design, apoi am găsit un bijutier Mare în oraşul Malaz – ce făcea ea acolo, habar n-am…

— Un bijutier? Nu e un armer?

— Da. A început să adună arbaleta. „Şi un cioplitor în lemn pentru opritoare şi dopuri – acelea trebuie înlocuite după douăzeci şi ceva de focuri…”

— Când sunt tăiate în pulpă.

— Sau despărţirea, da. Sunt coastele, când se răstoarnă înapoi – asta trimite unda de şoc înainte. Spre deosebire de o arbaletă obişnuită, unde cearta iese suficient de repede din fantă pentru a scăpa de această vibraţie. Iată, cearta este un porc, greu şi ponderat la capătul capului – nu părăseşte niciodată fanta atât de repede pe cât ţi-ai dori, aşa că ai nevoie de ceva care să absoarbă acel recul, înainte de a ajunge la axul cearţii.

— Şi mingea de lut ataşata de ea. Soluţie inteligentă, Fid.

— Până acum a funcţionat.

„Şi dacă eşuează…”

Fiddler ridică privirea şi

zâmbi. – Nu voi fi cel cu suflare să se plângă. Ultima armătură s-a fixat, iar sergentul lăsă jos arma voluminoasă, îndreptându-şi atenţia asupra certurilor înfăşurate individual.

Cutde se îndreptă încet.
– Nu au ascuţitori pe ele.

— Nu, pot *arunca* ascuţitori.

— Şi arbaleta aia poate arunca destul de departe înjurătorii? Greu de crezut.'

— Ei bine, ideea este să ţinteşti şi să tragi, apoi să muşti o gură de pământ.

— Văd înţelepciunea din asta, Fid. Acum, anunţaţi-ne pe toţi când trageţi,
nu?

— Frumos şi tare, da.

— Şi ce cuvânt ar trebui să ascultăm?

Fiddler a observat că restul echipei sale încetaseră pregătirile şi aşteptau acum răspunsul lui. El a ridicat din umeri. 'Raţă. Sau uneori ce folosea Hedge.

'Care era?'

— Un ţipăt de teroare. S-a urcat în picioare. – Bine, soldaţi, e timpul.

Când ultimele boabe se prelingeau, Adjunctul se întoarse de la clepsidră şi dădu dincap către Gamet. – Când te vei alătura companiilor tale, Fist?

— în câteva clipe, adjunct. Deşi, pentru că intenţionez să rămân în şaua mea, nu voi pleca la ei până nu începe lupta.

A văzut-o încruntat la asta, dar ea nu a făcut niciun comentariu, concentrându-se în schimb asupra celor doi tineri Wickan care stăteau lângă intrarea în cort. – Ţi-ai încheiat ritualurile?

Băiatul, Nil, a ridicat din umeri. – Am vorbit cu spiritele, aşa cum ai ordonat.

'Vorbit? Asta e tot?'

„Odată, poate, am fi putut... constrânşi. Dar, aşa cum v-am avertizat cu mult timp în urmă, în Aren, puterea noastră nu mai este ca odinioară.

Nether a adăugat: – Spiritele acestui pământ sunt agitate în acest moment, uşor distrase. Se întâmplă altceva. Am făcut tot ce am putut, Adjunct. Cel puţin, dacă răpitorii din deşert au un şaman printre ei, vor fi puţine şanse ca secretul să fie dezvăluit.

— Se întâmplă altceva, ai spus. Ce, mai exact?

înainte ca ea să poată răspunde, Gamet spuse: – Scuze, domnule adjunct, îmi voi lua concediu acum.

'Desigur.'

Pumnul i-a lăsat să-şi reia conversaţia. O ceaţă se instalase în mintea lui, momentele dinaintea unei logodne când incertitudinea genera nelinişte şi confuzie. Auzise de această suferinţă pretinzând alţi comandanţi, dar nu crezuse că i se va întâmpla. Zgomotul propriului său sânge crease un zid de sunet, mutând lumea de dincolo. Şi se părea că şi celelalte simţuri i se stinseseră.

în timp ce se îndrepta spre calul său – ţinut gata de un soldat – clătină din cap, căutând să-l degajeze. Dacă soldatul i-a spus ceva când a luat frâiele şi s-a ridicat în şa, nu a auzit.

Adjunctul fusese nemulţumit de decizia lui de a intra în luptă. Dar, în opinia lui Gamet, mobilitatea adăugată a meritat riscul. A pornit prin tabără la galop lent. Focurile fuseseră lăsate să moară, scenele din jurul lui erau ciudat de eterice. A

trecut pe lângă figuri cocoşate în jurul cărbunilor şi le-a invidiat libertatea lor. Viaţa fusese mai simplă ca un soldat simplu. Gamet începuse să se îndoiască de capacitatea lui de a comanda.

Vârsta nu este o achiziţie instantanee de înţelepciune. Dar este mai mult decât atât, nu-i aşa? Poate că ea mi-a făcut un Pumn şi mi-a dat o legiune. Şi soldaţii ar putea bine să salute când trec – deşi, desigur, nu aici, pe teritoriul inamic, îi mulţumesc lui Hood. Nu, toate aceste capcane nu sunt o asigurare a competenţei mele.

Această noapte va fi primul meu test. Doamne, ar fi trebuit să rămân la pensie. Ar fi trebuit să refuz insistenţa ei – la naiba, presupunerea ei – că pur şi simplu îi voi accepta dorinţele.

Ajunsese să creadă că era o slăbiciune în el. Un prost ar putea să o numească o virtute, o asemenea… equanimitate flexibilă. Dar ştia mai bine.

A mers mai departe, ceaţa minţii lui devenind din ce în ce mai densă.

Opt sute de războinici stăteau ghemuiţi nemişcaţi,

fantomatici, printre bolovanii de pe câmpie. Purtând armuri tocite şi telaba de culoarea terenului din jurul lor, erau practic invizibili, iar Corabb Bhilan Thenu'alas simţi un val de mândrie întunecată, chiar dacă o altă parte a minţii lui se mira de ezitarea prelungită a lui Leoman.

Şeful lor de război stătea întins pe înălţimea pantei la zece paşi înainte. Nu se mai mutase de ceva vreme. în ciuda frigului, transpiraţia se prelingea sub armura lui Corabb, iar el şi-a mutat din nou strânsoarea asupra necunoscutului tulwar din mâna sa dreaptă. întotdeauna preferase arme asemănătoare toporului – ceva cu o mânecă pe care, dacă era nevoie, să-l apuce cu cealaltă mână. Nu-i plăcea marginea lamei care ajungea până la mâner şi şi-ar fi dorit să fi avut timp s-o întindă pe prima jumătate a lungimii.

Sunt un războinic care nu poate tolera marginile ascuţite aproape de corpul său. Care spirite s-au gândit să facă din mine o astfel de întruchipare a ironiei confuze? îi blestem pe toţi.

Nu mai putu aştepta şi se târă încet alături de

Leoman of the Flails.

Dincolo de creasta se întindea un alt lighean, acesta coborât şi gros de perii spinoase. Flanca armata Malazan în tabără de această parte şi avea o lăţime între
şaizeci şi şaptezeci de paşi.

— Prost, mormăi Corabb, să fi ales să te opreşti aici. Cred că nu trebuie să avem de ce să ne temem de acest Adjunct.

Respiraţia şuieră încet între dinţii lui Leoman. – Da, multă acoperire pentru abordarea noastră.

— Atunci de ce aşteptăm, şeful de război?

— Mă întreb, Corabb.

— Te întrebi?

— Despre împărăteasa. Ea a fost cândva Stăpâna Ghearei. Ea a dat formă puterii sale acerbe şi toţi am învăţat să ne temem de acei magi-asasini. Origini de rău augur, da? Şi apoi, în calitate de împărăteasă, erau marii conducători ai armatei sale imperiale. Dujek Onebram. amiralul Nok. Coltaine. Greymane.

— Dar aici, în noaptea asta, şef de război, nu ne confruntăm cu niciuna dintre acestea.

'Adevărat. Ne confruntăm cu Adjunctul Tavore, care a fost ales personal de împărăteasa. Să acţioneze ca pumnul răzbunării ei.

Corabb se încruntă, apoi ridică din umeri. – Oare împărăteasa nu a ales şi High Fist Pormqual? Korbolo Dom? Nu l-a retrogradat pe Whiskyjack, cel mai înverşunat Malazan cu care triburile noastre s-au confruntat vreodată? Şi, dacă poveştile sunt adevărate, ea a fost si responsabilă pentru asasinarea lui Dassem Ultor.

— Cuvintele tale sunt tăioase, Corabb. Ea nu este imună la grave... erori de judecată. Ei bine, atunci să o facem să plătească pentru ele. Se răsuci şi făcu semn războinicilor săi înainte.

Corabb Bhilan Thenu'alas rânji. Poate că spiritele îi vor zâmbi în noaptea asta. Roagă – te să găsesc un topor sau buzdugan demn printre nenumăraţii soldaţi Malazan morţi.

Echipa lui Borduke găsise un mic deal pentru poziţia lor, înjură şi înjură, în timp ce se îndreptau spre vârful modest, apoi începu

să sape gropi şi să repoziţioneze stâncile.

Dealul lor era probabil vreo tumulă veche şi rotundă – zgomotele din acest bazin erau mult prea obişnuite pentru a fi naturale. La douăzeci de paşi depărtare, Fiddler i-a ascultat pe marinarii echipei a şasea mormăind şi târâindu- se pe punctul lor tare, eforturile lor fiind punctate din când în când de mârâitul nerăbdător al lui Borduke. La cincizeci de paşi spre vest, o altă echipă sapă pe un alt deal, iar sergentul începu să se întrebe dacă s-au ţinut prea mult. La urma urmei, tumulile aveau tendinţa de a fi grămezi mari de pietre sub mantia de pământ nisipos, iar să îngropaţi în ele nu a fost niciodată uşor. Auzea stânci smulse, lopeţi de fier zgâriind pe granitul greu şi câteva prăbuşindu-se sălbatice pe versanţii dealurilor prin tufişurile groase şi casante.

Respiraţia lui Hood, cât de stângaci trebuie să fiţi voi, idioţilor?

în timp ce Corabb era pe cale să treacă la următoarea copertă, mâna înmănuşată a lui Leoman întinse mâna şi îl prinse de

umăr. Războinicul a îngheţat.

Şi acum o putea auzi. Erau soldaţi în bazin.

Leoman se ridică alături de el. – Pichete periferice, mormăi el pe gura. – Pe tumul alea. Se pare că ea ne-a trimis un cadou până la urmă, adăugă Şeful de război zâmbind. „Ascultă-i cum se poticneşte – au aşteptat prea mult, iar acum întunericul îi încurcă.”

Nu a fost nicio dificultate în a localiza poziţiile inamice – ei selectaseră toţile una şi toate şi făceau o muncă zgomotoasă de săpat. Şi, Corabb îşi dădu seama, erau prea distanţate una pentru a se sprijini reciproc. Fiecare poziţie ar putea fi uşor izolată, înconjurată şi fiecare soldat a fost sacrificat. Cu mult înainte ca orice ajutor să poată sosi din tabăra principală.

Probabil, reflectă Corabb în timp ce se strecura prin întuneric către cea mai apropiată poziţie inamică, malazanii anticipaseră un raid înainte de zori, identic cu primul. Şi astfel Adjunctul ordonase amplasamentele ca măsură preventivă. Dar, după cum îi explicase odată Leoman,

fiecare element al unei armate de pe teren trebuia să respecte regulile de sprijin reciproc – chiar şi pichetele unde avea să aibă loc primul contact. în mod clar, Adjunctul nu reuşise să aplice acest principiu de bază.

Adăugată la incapacitatea ei de a-şi controla războinicii cai Seti, aceasta era o dovadă suplimentară, în ochii lui Corabb, a incompetenţei lui Tavore.

Şi-a ajustat strânsoarea pe tulwar, oprindu-se la cincisprezece paşi de cel mai apropiat punct tare. Putea de fapt să vadă cârmele a cel puţin doi dintre soldaţii Malazan, ieşind peste gropile pe care le săpat. Corabb s-a concentrat să- şi încetinească respiraţia şi a aşteptat semnalul.

Gamet făcu frâu la marginea taberei maritime, acum neocupată. Chemarea liniştită ar fi fost răspândită prin restul armatei, trezindu-i pe tăietori şi pe vindecători. Cu precauţie, bineînţeles, din moment ce nu exista nicio modalitate de a prezice dacă atacatorii vor ataca din apropierea pe care o aranjase Adjunct. Având în

vedere că toate celelalte unghiuri au avut fie obstacole naturale, fie poziţii uşor de apărat, conducătorul de război din deşert s-ar putea foarte bine să refuze la o invitaţie atât de evidentă. în timp ce aştepta, Pumnul începu să se gândească că nu va ieşi nimic din acest gambit, ceî puţin în această noapte. Şi care au fost şansele ca un marş de o zi să aducă armata la o altă combinaţie ideală de teren şi timp?

Se aşeză înapoi în şa, lasitudinea ciudată şi stânjenitoare din mintea lui se adânci. Noaptea devenise şi mai întunecată, dacă ceva, stelele se chinuiau să străpungă vălul de praf suspendat.

Un capemoth zvârli în faţa feţei lui, declanşând o tresărire involuntară. *Un prevestire* ? Se scutură şi se îndreptă încă o dată. Trei clopote au rămas înainte de zori. Dar nu putea exista nicio rechemare, aşa că puşcaşii marini aveau să facă schimburi pe vagoane după marşul de mâine. *Şi ar fi bine să fac la fel, dacă e să repetăm asta*...

Un urlet de lup şovăitor a rupt liniştea nopţii. Deşi Corabb o aşteptase, încă era

surprins într-o imobilitate de moment. De o parte şi de alta, războinici s-au ridicat din acoperire şi au sprintat spre tumulă. Săgeţile şoptiră, loviră cîrmele vizibile cu sunete de zgârieturi solide. A văzut una dintre acele cârme de bronz învârtindu-se prin aer – şi-a dat seama că nu acoperea capul unui soldat.

Un fulger de nelinişte-

Strigătele de război au umplut aerul. Sclipirea unor figuri puternic blindate care se ridicau pe tuburi, arbalete coborând. Obiecte mai mici au zburat, unul dintre ele lovind pământul la cinci paşi în dreapta lui Corabb.

O detonaţie care i-a înjunghiat urechile. Explozia l-a aruncat într-o parte şi s-a împiedicat, apoi a căzut peste un tufiş de spini.

Explozii multiple – flăcări s-au aprins pentru a lumina scena -

La urletul lupului, Lăutarul s-a aplatizat şi mai mult sub mantia lui de nisip şi perii – nu prea devreme când un picior mocasin îl lovi pe spate, în timp ce un raider îl trecea peste el.

Tumulele îşi făcuseră treaba, atrăgând atacatorii în ceea ce, după toate

aparenţele exterioare, păreau poziţii izolate. O echipă din trei arătase faţa inamicului; cei doi rămaşi îi precedaseră de un clopoţel sau mai multe pentru a se adăposti între tuburi.

Şi acum capcana a fost aruncată.

Sergentul ridică capul şi văzu o duzină de spate între el şi punctul forte al lui Borduke. încărcarea lor a încetinit, când trei dintre ei s-au aruncat brusc la pământ, certuri îngropate adânc.

— *Sus, la naiba* ! şuieră Fiddler.

Soldaţii lui s-au ridicat în jurul lui, vărsând nisip şi ramuri prăfuite.

Strâns ghemuit, cu arbaleta înrădăcinată în braţe, sergentul porni, departe de poziţia lui Borduke. Marinii lui Gesler au fost cu uşurinţă suficienţi pentru a sprijini echipa de la tumulă. Fiddler văzuse o masă de rădăcini deplasându-se de- a lungul crestei dincolo de bazin – cu uşurinţă două sute în total – şi bănuise că se deplasau pentru a flanca ambuscadă. Îi aştepta cel mai îngust dintre coridoare, dar dacă depăşeau pichetul de infanterie staţionat acolo,

puteau apoi lovi în inima taberei de aprovizionare.

A zâmbit la trosnitul pocnit al ascuţitorilor care *detonau* în spatele lui, împreună cu zgomotul mortal al arzătoarelor care umpleau ligheanul cu lumină roşie, aprinsă. Raidul fusese oprit pe loc, iar confuzia îi prinsese pe atacatori. Fiddler şi cei cinci puşcaşi puşcaşi pe urmele lui erau suficient de jos pentru a împiedica siluetele lor să nu fie iluminate din spate de flăcări când ajungeau la baza pantei.

Urcaseră la jumătatea drumului spre creastă când Fiddler ridică o mână cu pumnul.

Cutde s-a grăbit lângă el. – Nici măcar nu va trebui să ne abatem pe acesta, mârâi el.

Sergentul şi-a ridicat arbaleta, zărind cu mult deasupra liniei crestei şi aşezându-şi materialul de metal pe umăr. A tras respiraţia, a ţinut-o şi a apăsat încet pe eliberare.

Coastele de fier au zvârnit, iar cearta cu blestemul sări, descriind un arc graţios în sus şi peste creastă. S-a scufundat din vedere.

Cadavrele au fost

aruncate spre cer la explozie, iar ţipetele au umplut aerul.

— Arbalete de purtat, se răsti Cutde, în cazul în care se rostogolesc peste...

Pe creasta de deasupra lor, orizontul a fost brusc aglomerat de războinici.

'Da înapoi!' strigă Fiddler în timp ce continua să reîncarce." *Cad înapoi*!"

După ce s-a întins în tufişul de spini, Corabb s-a târât limpede, scuipând blesteme şi s-a ridicat în picioare. Corpurile camarazilor săi zăceau din toate părţile, lovite de şuruburi grele ale arbaletei sau de acele teribile muniţii Moranth. Mai fuseseră puşcaşi puşcaşi ascunşi între tuburi şi acum auzea caii în spatele lor, mergând mai departe pentru a lua creasta – Khundryl – ticăloşii erau doar în armură uşoară şi fuseseră pregătiţi şi aşteptau.

L-a căutat pe Leoman, dar nu l-a putut vedea printre acei războinici făcuţi vizibili de foile de flăcări lăsate de focul-grenado-ul Malazan-şi dintre aceştia, puţini erau încă în picioare. Sosese timpul, hotărî el, să se retragă.

A adunat tulwarul de

unde căzuse, apoi s-a învârtit şi a alergat spre creastă.

Şi s-a aruncat cu capul înainte într-o echipă de marinari.

Strigăte bruşte.

Un soldat uriaş, purtând capcanele unui Seti, a trântit un scut învelit în piele în faţa lui Corabb. Războinicul din deşert s-a dat înapoi, sângele curgându-i din nas şi din gură şi a făcut o leagăn sălbatic. Lama grea a tulwarului s-a spart puternic de ceva – şi s-a spart chiar deasupra mânerului.

Corabb a aterizat greu pe pământ.

Un soldat a trecut aproape şi a lăsat ceva în poală.

Undeva, chiar sus, pe creastă, o altă explozie a zguduit noaptea – aceasta mai tare de departe decât orice auzise până acum.

Uimit, cu lacrimi clipind, Corabb se ridică şi văzu o mică minge rotundă de lut rostogolindu-se până aterizează în faţa picioarelor sale.

Fumul se ridica din el – pulverizând, acid spumant, doar o picătură, mâncându-şi drumul.

Shipând, Corabb se rostogoli într-o parte şi se

dădu peste o cârmă aruncată. L-a apucat şi s-a aruncat înapoi spre ascuţit, trântind capacul de bronz peste el.

Apoi a închis ochii.

în timp ce echipa îşi continua retragerea – panta din spatele ei o masă de corpuri explodate de la al doilea răzvrătit al lui Fiddler, cu Khundryl Burned Tears izbindu-se acum în flancul atacatorilor rămaşi – Cuttle l-a prins de umărul sergentului şi l-a învârtit.

— Nenorocitul pe care l-a doborât Koryk este pe cale să fie surprins, Fid.

Fiddler şi-a fixat privirea asupra figurii care tocmai acum stătea în picioare.

— I-a lăsat un ascuţiş de fum în poală, a adăugat Cuttle.

Ambii săpători s-au oprit să privească.

„Patru...” Războinicul a făcut descoperirea sa îngrozitoare şi s-a aruncat într-o parte.

'Trei...'

Apoi rostogolit înapoi direct pe ascuţitor.

'Două...'

Tărind o cârmă peste ea.

'Unu.'

Detonarea l-a ridicat pe

omul nefericit în aer pe o coloană de foc înaltă de un om.

Cu toate acestea, reuşise să se ţină de cârmă, chiar dacă acesta îl ridica şi mai sus, sus şi peste. Picioarele coacând sălbatic în aer, el a căzut înapoi în jos, aterizând pentru a ridica un nor de praf şi fum.

'Acum că-'

Dar Cuttle nu a mai ajuns, iar ambii săpători se uitară pur şi simplu neîncrezători, în timp ce războinicul se ridică în picioare, se uită în jur, strângea o lance aruncată, apoi se îndepărtă înapoi pe pantă.

Gamet a înfipt călcâiele în flancurile calului său. Muntele a coborât în bazin dinspre vest, vizavi de locul de unde venise Khundryl.

Trei noduri de războinici din deşert reuşiseră să înfrunte focul arbaletei şi muniţiile pentru a ataca unul dintre punctele forte. Conduseră şi cele două echipe ascunse înapoi pe tumulă, iar Pumnul şi-a văzut pumnii pumnii târându-şi camarazii răniţi în tranşee. Mai puţin de zece soldaţi dintre cele trei echipe încă se luptau, reţinându-i cu disperare pe

raiders care ţipau.

Gamet îşi smulse sabia în timp ce îşi îndemna calul direct spre poziţia asediată. Când s-a apropiat, a văzut doi puşcaşi puşcaşi în jos înaintea unui atac din partea unuia dintre grupurile atacatoare – iar tumulâ a fost depăşită brusc.

Fuga care îi cuprinse simţurile păru să se dubleze şi începu să vadă frâiele, confuz, uluit de vuietul sunetelor din jurul lui.

'^Pumnul!'

îşi ridică sabia, în timp ce calul său galopa, ca din propria voinţă, spre tumulă.

Pumnul Gamet! Scoate-te de acolo!'

Prea multe voci. Ţipete ale celor pe moarte. Flăcările – se sting. întunericul se apropie. Soldaţii mei mor. Pretutindeni. A eşuat – întregul plan a eşuat -

O duzină de raiders se repezi asupra lui – şi mai multă mişcare, acolo, în dreapta lui – o altă echipă de puşcaşi marini, care se închidea rapid, de parcă ar fi fost pe drumul lor pentru a scăpa de punctul forte depăşit, dar acum sprintau în el. direcţie.

Nu înţeleg. Nu aici, în

altă parte. Du-te acolo, du-te la soldaţii mei -

A văzut ceva mare zburând din mâinile uneia dintre puşcaşii puşcaşi, în mijlocul războinicilor care îl atacau. – *Pumnul* ?

Două lănci au ieşit, căutându-l. Apoi noaptea a explodat.

îşi simţi calul ridicat sub el, împingându-l în jos peste spatele şeii. Capul animalului se răsuci în sus, imposibil de aşa, în timp ce continua să se arcuiască pe spate pentru a lovi în jos între coapsele lui Gamet cu o clipă înainte ca acesta să se prăbuşească, cizmele părăsind etrierii, peste crupa calului.

Jos într-o ceaţă de sânge şi nisip.

A deschis ochii din ochi şi s-a trezit întins în noroi ud, printre trupuri şi părţi de cadavre, la baza unui crater. Casca îi dispăruse. Nici o sabie în mână.

Eram ... eram pe un cal...

Cineva a alunecat în jos pentru a lovi de partea lui. A încercat să plece, dar a fost târât înapoi în jos.

— Pumnul Gamet, domnule! Sunt sergent Gesler – Compania a 9-a a căpitanului Keneb – mă

auzi?

— Da, am crezut că eşti...

— Da, Pumn. Dar i-am scăpat, iar acum restul echipei mele şi a lui Borduke îi eliberează pe puşcaşii marini ai Companiei a 3-a. Trebuie să vă ducem la un vindecător, domnule.

— Nu, e în regulă. Se strădui să se ridice, dar ceva nu era în regulă cu picioarele lui – erau indiferenţi la comenzile lui. – îngrijeşte-i pe cei de pe tumulă, sergent...

— Suntem, domnule. Pella! Aici jos, ajută-mă cu Pumnul.

A sosit un alt marin, acesta mult mai tânăr... oh, nu, prea tânăr pentru asta. îi voi cere Adjunctului să-l trimită acasă. Mamei şi tatălui său, da. El nu ar trebui să moară- „Nu ar trebui să mori".

— Domnule?

— Doar calul lui între el şi o explozie de blestemă, spuse Gesler. – E înnebunit, Pella. Acum, ia-l de braţe...

Adăugat? Nu, mintea mea este limpede. Perfect clar, acum. În cele din urma. Toţi sunt prea tineri pentru asta. Este războiul lui

Laseen, las-o să lupte. Tavore-a ’fost o copilă, cândva. Dar apoi împărăteasa a ucis acel copil. A ucis-o. Trebuie să-i spun Adjunctului...

Fiddler se aşeză obosit lângă vatra acum moartă. Şi-a lăsat arbaleta jos şi şi- a şters transpiraţia şi murdăria de pe ochi. Cuttle se lasă jos lângă el. – încă’ îl doare capul lui Koryk, mormăi săpătorul, dar nu se pare că s-a rupt ceva care nu a fost deja rupt.

— În afară de cârma lui, răspunse Fiddler.

— Da, în afară de asta. Singurul rătăcit adevărat al nopţii pentru echipa noastră, cu excepţia apariţiei de câteva zeci de certuri. Şi nici măcar nu l-am ucis pe nenorocit.

— Ai devenit prea drăguţ, Cuttle.

Bărbatul a oftat. – Da, am făcut-o. Trebuie să îmbătrânească.

— Asta am concluzionat. Data viitoare, înjunghie un autocolant de porc în ticălos.

— Uimit că a supravieţuit în orice caz.

Urmărirea de către Khundryl îi dusese pe Burned Tears mult dincolo de creastă, iar ceea ce

începuse ca un raid împotriva unei armate Malazan era acum un război tribal. Două clopote au rămas înainte de zori. Infanteria se mutase în bazin pentru a strânge răniţii, a recupera certuri şi a dezbrăcă cadavrele Malazan – fără a lăsa nimic pentru a le folosi inamicului. Concluzia sumbră şi urâtă a fiecărei bătălii, singura milă acoperirea întunericului.

Sergentul Gesler apăru din întuneric şi li se alătură la vatra fără viaţă. Şi-a scos mănuşile şi le-a aruncat în praf, apoi şi-a frecat faţa.

Cuttle vorbi. – Am auzit că o poziţie a fost depăşită.

— Da. O aveam în mână, cel puţin pentru a începe. închiderea rapidă. Majoritatea bieţilor nenorociţi ar fi putut să plece din tumul acela. Aşa cum este, doar patru au făcut-o.

Fiddler ridică privirea. – Din trei echipe?

Gesler dădu din cap, apoi scuipă în cenuşă.

Tăcere.

Apoi Cuttle mormăi. – întotdeauna ceva nu merge bine.

Gesler oftă, îşi strânse mănuşile şi se ridică. – Ar fi putut fi mai rău.

Fiddler şi Cuttle îl priviră pe bărbat plecând.

— Ce sa întâmplat, crezi?

Fiddler ridică din umeri. – Presupun că vom afla destul de curând. Acum, găsiţi-l pe caporalul Tarr şi puneţi-l să adune restul. Trebuie să explic toate lucrurile^pe care le-am greşit în seara asta.

— începeţi cu dumneavoastră că ne conduceţi în sus pe pârtie?

Fiddler se strâmbă. – începând cu asta, da.

— Amintiţi-vă, dacă n-ai fi făcut-o, gândi Cuttle, mai mulţi dintre aceşti raiders ar fi putut urmări până la tumula depăşită prin breşă. Ursătorul tău şi-a făcut treaba, i-a distrat. Destul de mult pentru ca Khundryl să sosească şi să-i ţină ocupaţi.

— Chiar şi aşa, recunoscu sergentul. – Dar dacă am fi fost alături de Gesler, poate am fi putut salva alţi câţiva marinari.

— Sau a încurcat-o mai rău, Fid. Ştii mai bine decât să gândeşti aşa.

'Cred ca ai dreptate. Acum, adună’-le.

— Da.

Gamet ridică privirea când Adjunctul intră în

cortul tăietorilor. Era palidă – din cauza lipsei de somn, fără îndoială – şi îşi scosese cârma, dezvăluindu-şi părul tuns scurt, de culoarea şoarecelui.

— Nu mă voi plânge, spuse Gamet, când vindecătorul se îndepărta în cele din urmă.,

— în legătură cu ce? întrebă Adjunctul, întorcându-se capul pentru a cerceta celelalte pătuţuri pe care zăceau soldaţii răniţi.

— înlăturarea comenzii mele, a răspuns el.

Privirea ei se îndreptă încă o dată asupra lui. – Ai fost neglijent, Pumn, când te-ai expus unui asemenea risc. Cu greu să te dezlipi de rangul tău.

— Prezenţa mea i-a deturnat pe marinii care se repezi în ajutorul camarazilor lor, adjunct. Prezenţa mea a dus la pierderea de vieţi.

Ea nu spuse nimic pentru o clipă, apoi se apropie. – Fiecare logodnă ia vieţi, Gamet. Aceasta este povara comenzii. Credeai că acest război va fi câştigat fără vărsarea de sânge?

îşi întoarse privirea, făcând o strâmbă împotriva valurilor de durere surdă care veneau din vindecarea

forţată. Tăietorii îi îndepărtaseră o duzină de cioburi de lut din picioare. Muşchii fuseseră zdrobiţi. Chiar şi aşa, ştia că norocul Doamnei fusese cu el în această noapte. Nu acelaşi lucru se putea spune despre calul său nefericit. – Am fost odată soldat, adjunct, a răpit el. „Nu mai sunt unul. Asta am descoperit în seara asta. Cât despre a fi Pumn, ei bine, comandarea gardienilor a fost o reprezentare corectă a nivelului meu de competenţă. O intreaga legiune? Nu. îmi pare rău, Adjunct...

Ea l-a studiat, apoi a dat din cap. – Va mai trece ceva timp până te vei recupera complet de rănile tale. Pe care dintre căpitanii tăi i-ai recomanda pentru o promovare temporară pe teren?

Da, aşa cum ar trebui făcut. Bun . – Căpitan Keneb, adjunct.

'Sunt de acord. Şi acum trebuie să te părăsesc. Khundryl se întorc.

— Cu trofee, sper.

Ea a dat din cap.

Gamet reuşi să zâmbească. – E bine.

Soarele urca aproape de zenit când Corabb Bhilan

Thenu'alas şi-a frânat calul spumos alături de Leoman. Alţi războinici s-au luptat tot timpul, dar ar putea trece câteva zile până când elementele împrăştiate ale companiei să fie în sfârşit reasamblate. în armură uşoară, Khundryl a reuşit să menţină un contact persistent cu războinicii cai Raraku şi s-a dovedit a fi luptători înverşunaţi şi capabili.

Ambuscadă fusese inversată, mesajul transmis cu precizie succintă. Subestimaseră Adjunctul.

— Primele tale bănuieli au fost corecte, mârâi Corabb în timp ce se aşeză în şa, calul tremurând sub el. – împărăteasa a ales cu înţelepciune.

Obrazul drept al lui Leoman fusese zdrobit de o ceartă cu arbaletă, lăsând o linie maro crustă care strălucea pe alocuri prin stratul de praf. La observaţia lui Corabb, el se strâmbă, se aplecă într-o parte şi scuipă.

„Hood blestemează-i pe blestemaţii ăia de marinari, continuă Corabb. – Dacă nu ar fi grenadele lor şi arbaletele alea de asalt, le-am fi doborât pe toate. Dacă aş fi găsit una dintre acele

arbalete – mecanismul de încărcare trebuie să fie...

— Taci, Corabb, mormăi Leoman. – Am ordine pentru tine. Alegeţi un mesager demn şi puneţi-l să ia trei cai de rezervă şi să călătorească înapoi la Sha'ik cât de repede poate. El trebuie să-i spună că voi continua raidurile mele, căutând modelul răspunsurilor acestui Adjunct şi că mă voi alătura Alesului cu trei zile înainte de sosirea armatei Malazan. De asemenea, că nu mai am nicio încredere în strategia lui Korbolo Dom pentru ziua luptei şi nici în tactica lui – da, Corabb, ea nu va asculta astfel de cuvinte, dar trebuie spuse, înaintea martorilor. înţelegi?'

— Da, Leoman of the Flails, şi voi alege cel mai bun călăreţ dintre noi.

— Du-te, atunci.

CAPITOLUL 20

Umbra este mereu asediată, pentru că aceasta este natura ei. în timp ce întunericul mistuie, iar lumina fură. Şi aşa vedem că umbra se retrage mereu în locuri ascunse, doar pentru

a se întoarce în urma războiului dintre întuneric şi lumină.

Observaţii ale Warrens

Insallan Enura

Frânghia vizitase navele Edur. Cadavre zăceau peste tot, putrezind deja pe punte, sub pescăruşi şi corbi care se certau şi ţipă. Cutter stătea lângă proa şi privea în tăcere cum Apsalar mergea printre cadavre, oprindu-se din când în când pentru a examina un detaliu sau altul, calmul ei măsurat lăsându-l pe Daru înfrigurat.

Trăseseră alăturalul elegant în sus, iar Cutter îi auzea lovindu-i constant de carenă, în timp ce briza dimineţii continua să se împrospăteze. în ciuda vremii însufleţite, lasiunea i-a cuprins pe amândoi. Urmau să plece, dar exact acolo unde nu fusese specificat de zeul patron al asasinilor. Un alt servitor al Umbrei îi aştepta... undeva.

Şi-a testat încă o dată braţul stâng, ridicându-l în lateral. Umărul pulsa, dar nu la fel de rău ca ieri. Lupta cu cuţite a fost totul foarte bine, până când a trebuit să se confrunte cu

un purtător de sabie blindat, apoi dezavantajele autocolantelor cu lamă scurtă, apropiate, au devenit prea evidente.

Avea nevoie, a concluzionat el, să înveţe folosirea arcului. Şi apoi, odată ce dobândise o anumită competenţă, poate un cuţit lung – o armă din Seven Cities care combina avantajele unui cuţit cu raza de acţiune a unei săbii lungi de trei sferturi. Din anumite motive, gândul de a folosi o adevărată sabie lungă nu l-a atras. Poate pentru că era o armă a soldaţilor, cel mai bine folosită împreună cu un scut sau o clacă. O risipă a mâinii stângi, având în vedere abilităţile sale. Oftând, Cutter se uită în jos la punte şi, luptându-se cu repulsie, cercetă cadavrele de sub păsările care se împingeau.

Şi am văzut un arc. Sforul îi fusese tăiat, iar săgeţile zăceau împrăştiate dintr-'o tolbă încă legată de şoldul unui Edur. Cutter păşi peste şi se ghemui. Arcul era mai greu decât părea, curbat ascuţit şi întărit cu corn. Lungimea lui era undeva între un arc lung şi un arc de războinic cal – probabil un simplu arc scurt

pentru aceşti Edur. Neînşirat, stătea la o înălţime care se potrivea cu umerii lui Cutter.

A început să strângă săgeţile, apoi, făcând semn să alunge pescăruşii şi corbii, a târât cadavrul arcaşului'şi a scos tolba cu brâu. A găsit o pungă mică de piele legată lângă ea, care conţinea o jumătate de duzină de şnururi cerate, câţiva bucăţi de sevă tare de pin, o lamă subţire de fier şi trei vârfuri de săgeţi ghimpate de rezervă.

Selectând una dintre corzi, Cutter se îndreptă. A strecurat unul dintre capetele cordonului în crestătura de la capătul bazei arcului, apoi a ancorat arma de exteriorul piciorului drept şi a împins în jos coasta superioară.

Mai greu decât se aşteptase. Arcul se scutură în timp ce el se străduia să strecoare bucla în crestătură. Reuşind în cele din urmă, Cutter ridică arcul pentru o privire mai atentă, apoi îl trase înapoi. Respiraţia îi şuieră printre dinţi în timp ce încerca să ţină arma încordată. Şi-a dat seama când în cele din urmă a relaxat şirul, asta ar dovedi o provocare.

Simţind ochii pe el, se întoarse.

Apsâlar stătea lângă catargul principal. Pete şi globule de sânge uscat îi acopereau antebraţele.

'Ce ai mai făcut?' el a intrebat.

Ea a ridicat din umeri. – Privind în jur.

în pieptul cuiva ? 'Ar trebui sa mergem.'

— Te-ai decis încă unde?

— Sunt sigur că se va răspunde destul de curând, spuse el, aplecându-se pentru a strânge săgeţile şi cureaua care ţine tolba şi punga trusei.

— Vrăjitoria de aici este... ciudată.

Capul i se ridică brusc. 'Ce vrei să spui?'

'Eu nu sunt sigur. Familiaritatea mea cu warrens este oarecum indirectă.

Ştiu.

„Dar”, a continuat ea, „dacă acesta este Kurald Emurlahn, atunci este viciat într-un fel. Neoromantic. Magie de viaţă şi moarte, sculptate direct în lemnul acestei nave. De parcă vrăjitorii şi femeile de umăr ar fi făcut consacrarea.

Cutter se încruntă. – Consacrare. Faci să sune ca

şi cum nava asta ar fi un templu.

'A fost. Este. Sângele vărsat nu a făcut nimic să-l profaneze, ceea ce este tocmai punctul meu de vedere. Poate că până şi luptele se pot scufunda în barbarie^

— înseamnă că purtătorii unui warren îi pot afecta natura. Unchiul meu răposat ar fi găsit această noţiune fascinantă. Nu profanare, deci, ci *denigrare*.'

Ea se uită încet în jur. – Rashan. înseamnă. Thyr.'

A înţeles gândul. – Crezi că toate warrens accesibile oamenilor sunt de fapt denigraţii ale Bătrânului Warrens.

Şi-a ridicat mâinile atunci. – Chiar şi sângele se descompune.

încruntarea lui Cutter se adânci. Nu era sigur ce voia să spună cu asta şi nu era înclinat să întrebe. Mai uşor, mai sigur, să mormăi pur şi simplu şi să se îndrepte spre tunnel. – Ar trebui să folosim această briză. Presupunând că ai terminat aici.

Ca răspuns, ea a mers pe marginea navei şi s-a căţărat peste şină.

Cutter a privit-o

coborând până la alergător, luându-i locul la timă. Se opri pentru o ultimă privire în jur. Şi înţepenit.

Pe şuviţa îndepărtată a Drift Avalii, stătea o siluetă singură, sprijinită de o sabie cu două mâini.

Călător.

Şi Cutter a văzut acum că mai erau şi alţii, ghemuiţi sau aşezaţi în jurul lui. O jumătate de duzină de soldaţi Malazan. în copacii din spatele lor stătea Tiste Andu, cu părul argintiu şi fantomatic. Imaginea părea să-i ardă în minte, ca a unei atingeri atât de rece încât să se simtă ca focul. Tremura, trăgându-şi privirea cu un efort, şi se alătură repede lui Apsalar în alergător, luând cu el linia de acostare.

A pus vâslele în lacătele lor şi a împins nava departe de coca neagră a navei.

— Cred că intenţionează să controleze acest Edur dromon, spuse Apsalar.

— Ce zici de protejarea Tronului?

— Acum sunt demoni din Shadow pe insulă. Zeul tău patron a decis în mod clar să-şi asume un rol mai activ în apărarea secretului.

— *Zeul tău patron.*

Mulţumesc pentru asta, Apsalar. Şi cine a fost cel care ţi-a ţinut sufletul în cupă în cele două mâini ale lui? Mâinile unui ucigaş . – De ce nu o duci înapoi în Tărâmul Umbrei?

— Fără îndoială, dacă ar putea, ar fi făcut-o, răspunse ea. – Dar când Anomander Rake şi-a plasat rudele aici pentru a-l păzi, el a făcut şi vrăjitorie în jurul Tronului. Nu va fi mutat.

Cutter a expediat vâslele şi a început să pregătească vela. – Atunci Shadowthrone nu trebuie decât să vină aici şi să-şi planteze fundul slăbănog pe el, nu?

Nu-i plăcea zâmbetul ei de răspuns. „Asigurându-se astfel că nimeni altcineva nu-şi poate revendica puterea sau poziţia de Rege al Umbrei Casei înalte. Dacă, desigur, nu l-au ucis mai întâi pe Shadowthrone. Un zeu al curajului şi al puterii de neatins şi-ar putea pune fundul slăbănog pe acel tron pentru a pune capăt odată pentru totdeauna cearta. Dar Shadowthrone a făcut exact asta, o dată înainte, ca împăratul Kellanved.

'El a făcut?'

— El a revendicat

Primul Tron. Tronul T'lan Imass.'

Oh.

„Din fericire”, a continuat Apsalar, „în calitate de Shadowthrone, el a arătat puţin interes în a-şi folosi rolul de împărat al TTan Imass”.

— Ei bine, de ce să te deranjezi? în acest fel, el neagă şansa ca oricine altcineva să găsească şi să ia acel tron, în timp ce evitarea lui de a-l folosi el însuşi asigură că nimeni nu observă că îl are în primul rând – zei, încep să par ca Kruppe! În orice caz, asta pare inteligent, nu laş.

Ea l-a studiat pentru o clipă lungă. – Nu m-am gândit la asta. Ai dreptate, desigur. Dezvăluirea puterii invită la convergenţă, până la urmă. Se pare că Shadowthrone şi-a absorbit bine reşedinţa sa timpurie în Deadhouse. Mai mult, poate, decât a făcut Cotillion.

— Da, este o tactică Azath, nu-i aşa? Negaţia serveşte la *dezarmare* . Având ocazia, probabil s-ar fi plantat pe fiecare tron la vedere, apoi, cu toată puterea acumulată, nu ar face nimic cu asta. Nimic.'

Ochii ei se măriră încet.

Se încruntă la expresia

ei. Apoi inima a început să-i bată puternic. Nu . Glumeam. Asta nu este doar ambiţios, este o nebunie. Nu ar fi putut niciodată să o facă... dar dacă ar fi făcut-o ? „Toate jocurile zeilor.

„Ar fi serios... redusă. Crokus, ai dat peste adevăr? Tocmai ai articulat schema vastă a lui Shadowthrone? Prodigiosul lui gambit de a obţine dominaţia absolută?

— Numai dacă este cu adevărat nebun, Apsalar, răspunse Daru, clătinând din cap. 'Este imposibil. Nu ar reuşi niciodată. Nici măcar nu s-ar apropia.

Apsalar se lăsă înapoi pe timone în timp ce pânzele se umpleau, iar alergătorul sări înainte. – Timp de doi ani, spuse ea, Dansatorul şi împăratul au dispărut. A părăsit imperiul pentru ca Surly să conducă. Amintirile mele furate sunt vagi despre acea vreme, dar ştiu că ambii bărbaţi au fost schimbaţi, irevocabil, de tot ce li s-a întâmplat în acei doi ani. Nu doar piesa pentru Tărâmul Umbrei, care, fără îndoială, era esenţială pentru dorinţele lor. S-au întâmplat alte lucruri... adevăruri dezvăluite, mistere descoperite. Un lucru pe care îl ştiu sigur,

Crokus, este că, în majoritatea acelor doi ani, Dancer şi Kellanved nu au fost *în acest tărâm .*

— Atunci, pe numele lui Hood, unde erau?

Ea clătină din cap. „Nu pot să răspund la această întrebare. Dar am impresia că urmăreau o urmă, una care strângea prin toate warrens şi către tărâmuri unde nici măcar warrens cunoscuţi nu ajung.

— Ce fel de traseu? A căror?'

— Suspiciuni... traseul a avut ceva de-a face cu, ei bine, cu Casele Azathului.

Mistere descoperite într-adevăr. Azath-cel mai profund mister dintre toate.

— Ar trebui să ştii, Crokus, continuă Apsalar, că ştiau că Surly îi aştepta. Ştiau ce plănuise ea. Cu toate acestea, s-au întors.

— Dar asta nu are sens.

— Dacă nu a procedat să facă exact ceea ce voiau ei să facă. La urma urmei, amândoi ştim că asasinatele au eşuat, nu au ucis niciunul dintre ei. întrebarea devine atunci: ce a realizat întreaga mizerie?

— O întrebare

retorică?

Ea înclină capul. 'Nu.' Uimit.

Cutter îşi frecă perii de pe falcă, apoi ridică din umeri. 'în regulă. L-a lăsat pe Surly pe tronul Malazan. S-a născut împărăteasa Laseen. I-a dezbrăcat de la Kellan şi sediul său secular al puterii. Hmm. Să întrebăm altfel. Dar dacă Kellanved şi Dancer s-ar fi întors şi ar fi revendicat cu succes tronul imperial? Dar, în aceiaşi timp, ei preluaseră Tărâmul Umbrei. Astfel, ar exista un imperiu care se întinde pe două lupte, un imperiu al Umbrei. Făcu o pauză, apoi dădu încet din cap. – N-ar fi suportat asta – zeii, adică. Ascendenţi de tot felul ar fi convergit spre Imperiul Malazan. Ei ar fi lovit imperiul şi cei doi bărbaţi care îl conduceau în praf.

'Probabil. Şi nici Kellanved, nici Dancer nu erau în vreo poziţie de a rezista cu succes la un atac atât de prelungit. încă nu şi-au consolidat pretenţia asupra Tărâmului Umbrei.

„Corect, aşa că şi-au orchestrat propriile morţi şi şi-au păstrat secretă identitatea de noi conducători ai Umbrei atâta

timp cât au putut, punând în acelaşi timp bazele pentru reluarea marilor lor scheme. Ei bine, totul este foarte confortabil, chiar dacă mai mult decât puţin diabolic. Dar ne ajută să răspundem la întrebarea ce fac ei acum? Dacă ceva, sunt mai confuz ca niciodată.

'De ce ar trebui să fii? Cotillion te-a recrutat pentru a avea grijă de adevăratul Tron al Umbrei pe Drift Avalii, al cărui rezultat nu s-ar fi putut dovedi mai avantajos pentru el şi pentru Shadowthrone. Darist mort, sabia Vengeance îndepărtată şi în mâinile unui rătăcitor nenorocit. Expediţia Edur a fost ştearsă, secretul a reînviat şi probabil să rămână neîncălcat pentru o vreme în viitor. Adevărat, a ajuns să ceară intervenţia directă, cea mai personală a lui Cotillion, pe care şi-ar fi dorit să o evite, fără îndoială.

— Ei bine, mă îndoiesc că s-ar fi deranjat dacă Houndul nu s-ar fi refuzat.

'Ce?'

— L-am sunat pe Blind – erai deja în jos. Iar unul dintre magii Edur l-a făcut pe Hound cu un singur

cuvânt.

'Ah. Apoi Cotillion a aflat încă un fapt vital – nu se poate baza pe Oini când are de-a face cu Tiste Edur, pentru că Oinii îşi amintesc de stăpânii lor iniţiali.

— Presupun că da. Nu e de mirare că era dezgustat de Blind.

Ei ar fi continuat, Cutter profitând din plin de lipsa lui Apsalar în taciturnitate, dacă cerul nu s-ar fi întunecat brusc, umbrele ridicându-se din toate părţile, închizându-le şi înghiţindu-le...

O prăbuşire fulgerătoare-

Uriaşa broască ţestoasă a fost singurul obiect care a spart câmpia plată, trecând greoi cu răbdarea infinită a celor cu adevărat fără minte peste fundul mării străvechi. Umbre gemene au crescut să o flancheze.

„Păcat că nu sunt doi”, a spus Trull Sengar, „atunci am putea călători cu stil”.

— Aş crede, răspunse Onrack, în timp ce îşi încetineau ritmul pentru a se potrivi cu cel al ţestoasei, că se simte la fel.

„De aici această călătorie grandioasă... într-adevăr, o căutare nobilă, în

care găsesc o anumită simpatie.”

— Ţi-e dor de rudele tale, nu-i aşa, Trull Sengar?

— O afirmaţie prea generală.

— Ah, nevoile procreării.

'Cu greu. Nevoile mele nu au nimic de-a face cu naşterea pui cu linia părului şi nici, zeii fereşte, cu urechile mele. Se întinse în jos şi bătu în carapacea prăfuită a ţestoasei. „Ca tipul ăsta de aici, nu e timp să te gândeşti la ouă pe care nici măcar nu le va depune. Intenţie singulară, deconectată de timp, de acele consecinţe dezordonate care urmează în mod inevitabil, chiar dacă doar pentru a afecta orice ţestoasă peste care se năpusteşte prietenul nostru de aici.

— Nu obişnuiesc să se năpustească, Trull Sengar. într-adevăr, actul este un efort mult mai stângaci...

— Nu sunt toate?

„Propriile mele amintiri...”

— Destul de asta, Onrack. Crezi că vreau să aud de priceperea ta suple? îţi voi face să ştii că încă nu

m-am culcat cu o femeie. Astfel, nu am rămas decât cu imaginaţia mea puţin însămânţată. Nu-mi oferi detalii delicioase, te implor.

T'lân Imass întoarse încet capul. – Este obiceiul poporului tău să reţină astfel de activităţi până la căsătorie?

'Este. Nu era printre Imass?

— Ei bine, da, a fost. Dar obiceiul a fost încălcat cu fiecare ocazie. în orice caz, după cum am explicat mai devreme, am avut un partener.

„La care ai renunţat pentru că te-ai îndrăgostit de o altă femeie".

— A renunţat, Trull Sengar? Nu. Pe cine l-am *pierdut*. Nici acea pierdere nu a fost unică. Nu sunt niciodată. Din tot ce ai spus, presupun că eşti destul de tânăr.

Tiste Edur a ridicat din umeri. – Presupun că sunt, mai ales în compania mea actuală.

— Atunci hai să lăsăm de partea acestei creaturi, ca să te scutesc de memento.

Trull Sengar aruncă o privire către T'lan Imass, apoi zâmbi. 'Bună idee.'

Şi-au mărit pasul şi în

câţiva paşi lăsaseră ţestoasa în urmă. Privind înapoi, Trull Sengar scoase un strigăt.

Onrack se opri şi se întoarse.

Broasca ţestoasa se întoarse, cu picioarele stufoase luând-o într-un cerc larg.

'Ce face?'

„în sfârşit ne-a văzut”, a răspuns Onrack, „şi aşa a fugit”.

— Atunci, nu distracţie şi jocuri în seara asta. Biata fiară.

— în timp, va considera că este sigur să-şi reia călătoria, Trull Sengar. Nu am prezentat decât un obstacol de moment.

— Atunci, un memento umilitor.

'Cum doriţi.'

Ziua era fără nori, căldura urcând din vechiul fund al mării în valuri strălucitoare. Stepele înierbate ale odhanului au reluat câteva mii de paşi înainte. Pământul cu crustă de sare a rezistat semnelor de trecere, deşi Onrack a putut detecta indicaţiile subtile lăsate în urmă de cei şase renegaţi T'lan Imass, o zgârietură aici, o zgârietură acolo. Unul dintre cei şase a târât un picior în timp ce

mergea, în timp ce altul a pus mai multă greutate pe o parte decât pe cealaltă. Toate au fost, fără îndoială, grav avariate. Ritualul, în ciuda încetării Legământului însuşi, lăsase puteri reziduale, dar mai era şi altceva, un indiciu vag de haos, de warrens necunoscute – sau poate de cele familiare răsucite dincolo de recunoaştere. Era, bănuia Onrack, un bonecaster printre cei şase.

Olar Ethil, Kilava Onas, Monok Ochem, Hentos Urn, Tern Benasto, Ulpan Nodost, Tenag Ilbale, Ay Estos, Absin Tholai... rozătorii de os din Logros T'lan Imass. Cine dintre ei este pierdut? Kilava, desigur, dar aşa a fost întotdeauna. Hentos Ilm şi Monok Ochem au participat la rândul lor la vânătoare. Olar Ethil caută celelalte armate ale T'lan Imass – pentru că somaţia a fost auzită de toţi.

Benasto şi Ulpan rămân cu Logros. Ay Estos a jfost pierdut aici pe Jhag Odhan în ultimul război. Nu ştiu nimic despre soarta lui Absin Tholai. Lăsându-l pe Tenag Ilbaie, pe care Logros l-a trimis la Kron, pentru a ajuta în războaiele

Laederon. Prin urmare. Absin Tholai, Tenag Ilbaie sau Ay Estos.

Desigur, nu exista niciun motiv să presupunem că renegaţii sunt din Logros, deşi prezenţa lor aici pe acest continent sugera acest lucru, deoarece peşterile şi depozitele de arme nu erau singurele care existau; locuri secrete asemănătoare puteau fi găsite pe orice alt continent. Cu toate acestea, aceşti renegaţi veniseră în şapte oraşe, chiar locul de naştere al Primului Imperiu, pentru a-şi recupera armele. Şi Logros a fost însărcinat cu deţinerea patriei.

— Trull Sengar?

'Da?'

— Ce ştii despre cultul celor fără nume?

— Numai că au mare succes.

T'lan Imass îşi înclină capul. 'Ce vrei să spui?'

— Ei bine, existenţa lor mi-a rămas ascunsă. Nu am auzit niciodată de ei.

Ah . „Logros a poruncit ca Primul Tron să fie îndepărtat de pe acest pământ,
pentru că Cei fără Nume se apropiau din ce în ce mai mult de a-i descoperi locaţia. Ajunseseră să-şi dea seama că puterea sa poate

fi revendicată, că T'lan Imass putea fi făcut să se plece în slujba primului muritor care să se aşeze pe el.

— Şi Logros nu a vrut ca unul dintre aceşti Fără Nume să fie atât de muritor. De ce? Ce scop teribil îi conduce? Şi înainte de a răspunde, Onrack, ar trebui să-ţi spun că, în ceea ce mă priveşte, „scop teribil” are o măsură destul de îngrozitoare, având în vedere atât felul tău, cât şi al meu.

— înţeleg, Trull Sengar, şi este o afirmaţie valabilă pe care o faci. Cei fără nume servesc Casele AzathuÎui. Logros credea că, dacă un preot al acelui cult ar fi luat Primul Tron, prima şi singura comandă dată Imassului T'lan ar fi să accepte în mod voluntar închisoarea veşnică. Am fi fost îndepărtaţi din această lume.

— Deci tronul a fost mutat.

— Da, pe un continent la sud de Seven Cities. Unde a fost găsit de un mag- Kellanved, împăratul Imperiului Malazan.

„Cine comandă acum toate T'lan Imass? Nu e de

mirare că Imperiul Malazan este la fel de puternic pe cât pare să fie – atunci din nou, până acum, ar fi trebuit să cucerească întreaga lume, din moment ce ar fi putut chema pe toţi T'lan Imass să lupte în războaiele sale.

— Exploatarea abilităţilor noastre de către împărat a fost... modestă. Surprinzător de constrâns. Apoi a fost asasinat. Noua împărăteasă nu ne comandă.

— De ce nu a stat ea însăşi pe Primul Tron?

— Ar fi, ar putea-o găsi.

— Ah, deci eşti liber încă o dată.

— Aşa se pare, răspunse Onrack după o clipă. – Există şi alte... preocupări, Trull Sengar. Kellanved a locuit pentru o vreme într-o Casa Azath...

Au ajuns la panta dincolo de salinul, au început să-şi croiască drum în sus. – Acestea sunt chestiuni despre care ştiu foarte puţine, spuse Tiste Edur. – Ţi-e teamă că împăratul a fost fie unul dintre aceşti Fără Nume, fie a avut contact cu ei. Dacă da, atunci de ce nu a dat acea singură comandă de care te temi atât de mult?

'Nu ştim.'

— Cum a reuşit să găsească Primul Tron în primul rând?

'Nu ştim.'

'în regulă. Acum, ce legătură au toate astea cu ceea ce facem acum?

— O suspiciune, Trull Sengar, cu privire la locul în care se îndreaptă aceşti şase renegaţi T'lan Imass.

— Ei bine, spre sud, se pare. Aha, înţeleg.'

— Dacă printre ei există rude din Logros, atunci ei ştiu unde va fi găsit Primul Tron.

— Ei bine, există vreun motiv să credem că eşti unic printre T'lan Imass? Nu crezi că alţii de genul tău arfi ajuns la aceeaşi bănuială?

— Nu sunt sigur de asta. împărtăşesc ceva cu renegaţii pe care ei nu o fac, Trull Sengar. La fel ca ei, sunt neîmpovărat. Eliberat de Legământul Ritualului. Acest lucru a dus la o anumită... eliberare a gândirii. Monok Ochem şi Ibra Gholan urmăresc o carieră, iar mintea unui vânător este mereu consumată de acea carieră.

Au ajuns la prima ascensiune şi s-au oprit.

Onrack şi-a scos sabia şi a înfipt- o mai întâi în pământ, atât de adânc încât a rămas în picioare când s-a îndepărtat de ea. Făcu zece paşi înainte de a se opri încă o dată.

'Ce faci?'

— Dacă nu te opui, Trull Sengar, i-aş aştepta pe Monok Ochem şi Ibra Gholan. Ei şi Logros, la rândul lor, trebuie să fie informaţi despre suspiciunea mea.

— Şi presupui că Monok ne va scuti de timp să vorbim? Ultimele noastre momente împreună au fost mai puţin decât plăcute, din câte îmi amintesc. M-aş simţi mai bine dacă nu ai sta atât de departe de sabia ta. Tiste Edur a găsit un bolovan din apropiere pe care să se aşeze şi l-a privit pe Onrack pentru o clipă lungă, înainte de a continua: „Şi ce ai făcut în peşteră, unde era activ acel ritual Tellann? Făcu un semn către noul braţ stâng al lui Onrack şi spre adăugirile amestecate în celelalte locuri în care au avut loc daune. 'Este evident. Braţul ăla e mai scurt decât al tău, ştii. Vizibil. Ceva îmi spune că nu trebuia să faci... ce ai făcut.

— Ai dreptate... sau ai avea, dacă aş fi încă legat de Legământ.

'înţeleg. Şi va arăta Monok Ochem o egalitate similară când va vedea ce ai făcut tu?

— Nu mă aştept la aşa ceva.

— Nu ai pronunţat un jurământ de a mă sluji, Onrack?

T'lan Imass a ridicat capul. 'Am făcut.'

— Şi dacă nu vreau să vă văd că te pui pe tine însuţi – şi pe mine, aş putea adăuga – la un asemenea risc?

— Ai spus o idee valabilă, Trull Sengar, pe care nu l-am luat în considerare. Totuşi, permiteţi-mi să vă întreb asta. Aceşti renegaţi servesc aceluiaşi stăpân ca şi rudele tale. Dacă ei ar trebui să conducă pe unul dintre rudele tăi muritori să preia Primul Tron, dobândind astfel stăpânire asupra întregului Imass T'lan, îţi imaginezi că vor fi la fel de circumspecţi în folosirea acestor armate precum a fost împăratul Kellanved?

Tiste Edur nu spuse nimic o vreme, apoi oftă. 'în regulă. Dar mă faci să mă întreb, dacă Primul Tron

este atât de vulnerabil, de ce nu ai aşezat pe cineva pe care îl alegeţi?

„Pentru a comanda Primul Tron, trebuie să fii muritor. în care muritor ne putem încrede într-o asemenea responsabilitate? Nici măcar nu l-am ales pe Kellanved – exploatarea lui a fost oportunistă. în plus, problema poate deveni în curând irelevantă. T'lan Imass au fost chemaţi – şi toţi îl aud, fie că sunt legaţi de Legământ sau eliberaţi de acesta. Un nou turnător de oase muritor a apărut într-o ţară îndepărtată.

— Şi vrei ca acel bonecaster să preia Primul Tron.

'Nu. Vrem ca invocatorul să ne elibereze pe toţi.

— Din jurământ?

'Nu. Din existenţă, Trull Sengar. Onrack ridică din umeri din greu. – Sau aşa, mă aştept, Bound va întreba, sau, poate, au întrebat deja. Destul de ciudat, constat că nu mai împărtăşesc acel sentiment.

— Nici alţii care au scăpat de Legământ. Aş crede, deci, că acest nou turnător de bone muritor este în mare pericol.

— Şi atât de

protejat în consecinţă.

— Sunteţi în stare să rezistaţi chemării acelui bonecaster?

— Sunt... liber să aleg.

Tiste Edur îşi înclină capul. – S-ar părea, Onrack, că eşti deja liber. Poate nu în felul pe care ţi-ar putea oferi acest bonecaster, dar chiar şi aşa...

'Da. Dar alternativa pe care o reprezint nu este disponibilă celor încă legaţi de Legământ.

— Să sperăm că Monok Ochem nu este prea supărător.

Onrack se întoarse încet. 'Vom vedea.'

Praful se învârtea în sus din iarba de la marginea crestei, coloane gemene care s-au transformat în bonecaster Monok Ochem şi liderul clanului, Ibra Gholan. Acesta din urmă îşi ridică sabia şi se îndreptă direct spre Onrack.

Trull Sengar a păşit în calea războinicului. – Stai, Ibra Gholan. Onrack are informaţii pe care veţi dori să le auziţi. Bonecaster Monok Ochem, mai ales tu, aşa că anulează liderul clanului. Ascultă mai întâi, apoi decide dacă Onrack a primit o amânare.

Ibra Gholan se opri, apoi făcu un singur pas înapoi, coborând sabia.

Onrack a studiat Monok Ochem. Deşi lanţurile spirituale care îi legaseră cândva se rupseseră de atunci, vrăjmaşul turnătorului de oase – furia lui Monok – era palpabilă. Onrack ştia că lista lui de crime, de ultraje se prelungise, iar acest ultim furt al părţilor corpului altui T'lan Imass era cea mai mare urâciune, cea mai îngrozitoare răsturnare a puterilor lui Tellann de până acum. – Monok Ochem. Renegaţii aveau să-şi conducă noul stăpân la Primul Tron. Ei călătoresc pe căile haosului. Cred că intenţia lor este să pună pe acel tron un muritor Tiste Edur. Un astfel de conducător nou al Imassului T'lan i-ar fi comandat, la rândul său, noul bonecaster muritor – cel care a rostit chemarea.

Ibra Gholan se întoarse încet spre Monok Ochem, iar Onrack simţi consternarea lor.

Onrack a continuat apoi: – Informaţi-l pe Logros că eu, Onrack, şi cel de care sunt legat acum – Tiste Edur Trull Sengar – vă

împărtăşesc consternarea. Am lucra împreună cu tine.

— Logros te aude, răpi Monok Ochem, „şi acceptă”.

Rapiditatea lui l-a surprins pe Onrack şi el şi-a înclinat capul. Atunci, o clipă de gândire: „Câţi gardieni protejează Primul Tron?”

'Nici unul.'

Trull Sengar se îndreptă.' *Niciuna* ?'

— Rămâne vreun T'lan Imass pe continentul Quon Tali? întrebă Onrack.

— Nu, Onrack the Broken, răspunse Monok Ochem. – Această intenţie pe care o descrii a fost... neprevăzută. Armata lui Logros este adunată aici, în Şapte Oraşe.

Onrack nu mai experimentase niciodată o asemenea agitaţie, zdrăngănindu- 1 prin el şi a identificat emoţia, cu întârziere, drept şoc. – Monok Ochem, de ce nu a mărşăluit Logros ca răspuns la convocare?

— Au fost trimişi reprezentanţi, a răspuns bonecasterul. – Logros îşi ţine armata aici în aşteptarea unei nevoi iminente.

Nevoie ? – Şi nimeni nu

poate fi cruţat?

— Nu, Onrack the Broken. Nimeni nu poate fi cruţat. în orice caz, suntem cel mai aproape de renegaţi.

— Cred că sunt şase renegaţi, spuse Onrack. – Şi unul dintre ei este un bonecaster. Monok Ochem, deşi s-ar putea să reuşim să-i interceptăm, suntem prea puţini...

— Măcar lasă-mă să găsesc o armă demnă, mormăi Trull Sengar. – S-ar putea să sfârşesc prin a mă confrunta cu rudele mele, până la urmă.

Ibra Gholan a vorbit. – Tiste Edur, care este arma ta preferată?

'Suliţă. Sunt corect şi cu arcul, dar pentru luptă... suliţă.

„Voi cumpăra unul pentru tine”, a spus liderul clanului. – Şi un arc la fel. Cu toate acestea, sunt curios – s-au găsit suliţe printre depozitele pe care le-aţi plecat recent. De ce nu te-ai folosit de o armă fn acel moment?

Răspunsul lui Trull Sengar a fost scăzut şi rece. – Nu sunt un hoţ.

Liderul clanului l-a înfruntat pe Onrack, apoi a spus: „Ai ales bine, Onrack cel Frânt”.

stiu . – Monok Ochem, are Logros un gând despre cine ar putea fi bonecasterul renegat?

— Tenag Ilbaie, răspunse imediat Monok Ochem. – Este probabil să fi ales un nou nume.

— Şi Logros este sigur?

— Toţi ceilalţi sunt contabilizaţi, cu excepţia lui Kilava Onas.

Cine rămâne în carnea ei de moarte şi astfel nu poate fi printre renegaţi . – Născut din clanul lui Ban Raile, un tenag Soletaken. înainte de a fi ales ca turnător de oase al clanului, el era cunoscut sub numele de Haran 'Alle, născut aşa cum a fost în vara Marii Morţi printre caribui. Era un bonecaster loial...

— Până când nu a eşuat împotriva Forkrul Assail în războaiele Laederon, interveni Monok Ochem.

— Pe măsură ce noi, la rândul nostru, eşuăm, a râs Onrack.

'Ce vrei să spui?' întrebă Monok Ochem. – În ce fel am eşuat?

— Am ales să vedem eşecul drept neloialitate, Bonecaster. Cu toate acestea, în judecata

noastră dură a rudelor decăzute, ne-am comis propriul act de neloialitate. Tenag Ilbaie s-a străduit să-şi reuşească sarcina. înfrângerea lui nu a fost la alegere. Spune-mi, când am triumfat *vreodată* într-o ciocnire cu Forkrul Assail? Astfel, Tenag Ilbaie a fost condamnat încă de la început. Cu toate acestea, a acceptat ceea ce i s-a poruncit. Ştiind foarte bine că va fi distrus şi astfel condamnat. Am învăţat asta, Monok Ochem, şi prin tine îi vei spune lui Logros şi tuturor T'lan Imass: aceşti renegaţi sunt din propria noastră creaţie.

— Atunci depinde de noi să ne ocupăm de ei, mârâi Ibra Gholan.

— Şi dacă eşuăm? întrebă Onrack.

La asta, nici T'lan Imass nu a răspuns.

Trull Sengar oftă. „Dacă vrem să-i interceptăm într-adevăr pe aceşti renegaţi, ar trebui să ne mişcăm”.

— Vom călători pe lângă Warren of Tellann, spuse Monok Ochem. – Logros ne-a dat permisiunea ca să ne însoţiţi pe această cale.

— Generos din partea lui, mormăi Trull

Sengar.

În timp ce Monok Ochem se pregătea să deschidă warrenul, bonecasterul se opri şi se uită din nou la Onrack. – Când te... te-ai reparat, Onrack the Broken... unde era restul corpului?

'Nu stiu. Fusese... luat.

— Şi cine a distrus-o în primul rând?

într-adevăr, o întrebare tulburătoare . – Nu ştiu, Monok Ochem. Mai este un detaliu care m-a lăsat neliniştit.

'Si asta e?'

— Renegatul a fost tăiat în jumătate de o singură lovitură.

Pista întortocheată care ducea în sus pe dealul împrăştiat cu bolovani era prea familiară, iar Lostara Yil simţea încruntarea încruntată în faţa ei. Pearl rămase la câţiva paşi în spatele ei, mormăind de fiecare dată când cizmele ei dislocau o piatră care se prăbuşi în jos. L-a auzit blestemând în timp ce o astfel de stâncă se prăpădea de o tibie şi a simţit încruntarea transformându-se într-un zâmbet sălbatic.

Suprafaţa netedă a ticălosului se uza, dezvăluind pete inestetice

pe care ea le-a găsit motiv atât de derizoriu, cât şi de o atracţie ciudată şi insipidă. Prea bătrână pentru a visa la perfecţiune, probabil, ea descoperise în schimb o anumită atractie delicioasă în defecte. Şi Pearl avea o mulţime de acestea.

Cel mai mult îi era supărat renunţarea la conducere, dar acest teren îi aparţinea Lostarei, amintirilor ei. Pardoseala antică a templului, expusă, se afla chiar în faţă, locul în care ea bătuse un şurub în fruntea lui Sha'ik. Şi, dacă nu ar fi fost cei doi bodyguarzi – acel Toblakai în special – acea zi s-ar fi încheiat cu un triumf şi mai mare, când Lamele Roşii s-au întors la G'danisban cu capul lui Sha'ik calare pe o lance. încheind astfel rebeliunea înainte de a începe.

Atât de multe vieţi salvate, dacă s-ar fi întâmplat asta, realitatea s-ar fi jucat la fel de perfect ca scena din mintea ei. în astfel de lucruri, soarta unui întreg subcontinent se prăbuşise irevocabil cu capul înainte în situaţia sordidă şi plină de sânge din acest moment.

Asta al naibii de

Toblakai. Cu blestemata aceea de sabie de lemn. Dacă nu ar fi el, cum ar fi această zi? Probabil că nu am fi aici, pentru un singur lucru. Felisin Paran nu ar fi trebuit să traverseze toate cele şapte oraşe, încercând să evite uciderea din mâna rebelilor înnebuniţi. Coltaine ar fi fost în viaţă, închizând pumnul imperial în jurul fiecărui jar mocnit înainte ca acesta să se ridice în conflagraţie. Iar Pumnul înalt Pormqual ar fi fost trimis împărătesei să dea socoteală despre incompetenţa şi corupţia lui. Toate, dar pentru acel odios Toblakai...

Trecu pe lângă bolovanii mari în spatele cărora îi ascunseseră, apoi pe lângă cel pe care îl obişnuise să se apropie suficient de mult pentru a asigura letalitatea împuşcării ei. Şi acolo, la zece paşi de podeaua templului, rămăşiţele împrăştiate ale ultimei Lame Roşii care au căzut în timpul retragerii.

Lostara păşi pe podeaua din piatră şi se opri.

Pearl sosi lângă ea, privind curioasă în jur.

Lostara arătă cu degetul. – Era aşezată acolo.

„Acei bodyguarzi nu s-

au deranjat să îngroape Lamele Roşii”, a comentat el.

— Nu, de ce ar face-o?

— Nici, a continuat Gheara, se pare că s-au deranjat cu Sha'ik. S-a îndreptat spre un loc umbrit dintre cei doi stâlpi ai unei vechi porţi arcuite.

Lostara o urma, cu inima bătându-i brusc în piept.

Forma era minusculă, înfăşurată în pânză de cort zdrobită de vânt. Părul negru crescuse şi crescuse mult timp după moarte, iar efectul – după ce Pearl s-a ghemuit şi a tras pânza pentru a dezvălui faţa şi scalpul uscate – a fost îngrozitor. Orificiul pe care cearta i-o făcuse în frunte a scos la iveală un craniu plin cu nisip bătut de vânt. Mai multe boabe fine se strânseseră în orbitele, nasul şi gura căscată ale cadavrului.

— Raraku îşi revendică al său, mormăi Pearl după o clipă. – Şi eşti sigur că acesta a fost Sha'ik, fetiţă?

Ea a dat din cap. „Cartea lui Dryjhna a fost livrată, după cum am explicat. Direct în mâinile ei.

Din care, s-a profeţit, va avea loc o renaştere şi asta, la rândul său, va declanşa Vârtejul, Apocalipsa... rebeliunea.

— Descrie-mi din nou aceşti bodyguarzi.

— Un Toblakai şi cel cunoscut sub numele de Leoman of the Flails. Cei mai *personali* bodyguarzi ai lui Sha'ik .

— Cu toate acestea, s-ar părea că rebeliunea nu a avut nevoie de Sha'ik sau de Vârtej. Era bine în curs când Felisin a ajuns în acest loc. Deci, ce s-a întâmplat în acea perioadă? Sugeraţi că bodyguarzii pur şi simplu... au aşteptat? Aici? Ce ai aşteptat?

Lostara a ridicat din umeri. – Pentru renaştere, poate. Frumuseţea profeţiilor este că sunt atât de convenabil deschise la nenumărate reinterpretari, pe măsură ce cererea se prezintă. Proştii au aşteptat şi au aşteptat...

încruntat, Pearl se îndreptă şi privi în jur. – Dar renaşterea *a avut* loc. Răzăritul Vârtejului, pentru a concentra – pentru a oferi o inimă furioasă – pentru rebeliune. Totul s-a întâmplat, aşa cum fusese profeţit. Ma intreb...'

Lostara îl urmărea de sub pleoapele pe jumătate închise. O anumită graţie pentru mişcările lui, a recunoscut ea. O eleganţă care ar fi fost feminină la un bărbat mai puţin mortal. Era ca un şarpe cu gât, calm şi autonom... până a fost provocat. – Dar uită-te la ea, spuse ea. „Nu a existat nicio renaştere. Pierdem timpul aici, Pearl. Deci, poate că Felisin s-a împiedicat aici, în toate astea, înainte de a continua mai departe.

— Eşti în mod deliberat obtuz, dragă, murmură Pearl, dezamăgindu-o că nu se ridicase la momeală.

— Sunt?

Iritaţia ei s-a adâncit la zâmbetul pe care i-a aruncat-o.

— Ai mare dreptate, Lostara, când ai observat că nimic nu ar fi putut renaşte din acest cadavru. Astfel, urmează o singură concluzie. Sha'ik-ul viu şi bine din inima Raraku nu este acelaşi Sha'ik. Acei bodyguarzi au găsit un... înlocuitor. Un impostor, cineva pe care s-ar putea integra perfect în acest rol – flexibilitatea profeţiilor pe care le-aţi observat cu un moment în urmă le-ar fi fost

de folos. Renăscut. Foarte bine, *mai tânăr* ca înfăţişare, da? La urma urmei, o bătrână nu poate conduce o armată într-un nou război. Şi mai departe, unei bătrâne i-ar fi greu să convingă pe cineva că a renăscut.

'Perla.'

'Ce?'

— Refuz posibilitatea – da, ştiu la ce te gândeşti. Dar este imposibil.

'De ce? Nimic altceva nu se potriveşte…

'Nu mă interesează cât de bine se potriveşte! Asta suntem noi muritorii? Victimele ironiei torturate pentru a amuza o crimă nebună a zeilor?

— O crimă de corbi, o crimă de zei… îmi place asta, fetiţă. Cât despre ironia chinuită, mai mult ca o ironie rafinată. Nu crezi că Felisin ar profita de şansa de a deveni un instrument atât de direct de răzbunare împotriva surorii ei? împotriva imperiului care a trimis-o într-o mină de închisoare? Soarta se poate prezenta, dar oportunitatea trebuie totuşi îmbrăţişată, cu voinţă, cu nerăbdare. Au existat mai puţine şanse sau coincidenţe în toate acestea – mai mult ca o convergenţă

în timp util a dorinţelor şi nevoilor.

— Trebuie să ne întoarcem la Adjunct, pronunţă Lostara.

— Vai, Vârtejul stă între noi. Nu mă pot folosi de lagărele pentru a grăbi călătoria noastră în acea sferă de putere. Şi ne-ar lua mult prea mult să o ocolim. Nu vă temeţi, ne vom strădui să ajungem la Tavore la timp, cu revelaţia noastră îngrozitoare. Dar va trebui să trecem prin Vârtej, prin Raraku însuşi şi în linişte, cu grijă. Descoperirea s-ar dovedi fatală.

— Eşti încântat de asta, nu-i aşa?

Ochii lui s-au mărit – o privire de-a lui de care ea devenise mult prea îndrăgostită, îşi dădu seama cu un val de iritare. – Nedrept, draga mea Lostara Yil. Sunt mulţumit că misterul a fost rezolvat, că sarcina noastră de a afla soarta lui Felisin a fost încheiată. în măsura în care putem ajunge în acest moment, adică.

— Şi cum rămâne cu vânătoarea ta pentru liderul Gârgurilor?

— Oh, cred că voi găsi în curând satisfacţie şi

în acest domeniu. Toate lucrurile converg frumos, de fapt.

— Vezi, ştiam că eşti mulţumit!

Şi-a întins mâinile. – Âi prefera să-mi lacerez carnea în flagelare? La sprânceana ei înclinată, privirea lui s-a micşorat suspicioasă pentru o scurtă clipă, apoi a tras respiraţia şi a reluat: – Aproape am terminat, fetiţă, cu această misiune. Şi în curând vom putea să ne aşezăm într-un cort răcoros, cu pahare de vin rece în mâini şi să rumegem pe îndelete asupra nenumăratelor descoperiri pe care le-am făcut.

— Abia aştept, remarcă ea sec, încrucişându-şi braţele. Se răsuci şi înfruntă Vârtejul. Vârtejul hohotitor şi ţipător a comandat cerul, învârtind o ploaie nesfârşită de praf.

— Desigur, mai întâi va trebui să încălcăm apărările zeiţei, nedetectaţi. Eşti de sânge Pardu, aşa că ea nu va ţine seama de tine. Eu, pe de altă parte, sunt un sfert Tiste Andu-'

Ea a început, ţinând respiraţia. 'Tu esti?'

S-a uitat în urmă, surprins. 'Nu ştiai? Mama mea era din Drift Avalii, o

frumuseţe cu păr alb şi semi-sânge – sau aşa mi se spune, din moment ce nu îmi amintesc direct, de când m-a lăsat cu tatăl meu imediat ce am fost înţărcat.

Imaginaţia lui Lostara a evocat o imagine a lui Pearl alăptând sânul mamei sale şi a găsit’scena alarmantă. – Deci ai fost născut viu?

Şi a zâmbit la tăcerea lui ofensată.

Coborâră drumul spre bazin, unde furtuna aprigă a Vârtejului năvăli fără încetare, ridicându-se să se ridice deasupra lor cu cât se apropiau mai mult. Era aproape de amurg. Erau lipsiţi de mâncare, deşi aveau multă apă, umplută de la izvorul de lângă templul ruinat. Cizmele Lostarei se destrămau în jurul picioarelor ei, iar mocasinii lui Pearl erau acum în mare parte cârpe înfăşurate. Cusăturile hainelor lor se sfărâmaseră şi deveniseră casante sub soarele necruţător. Pielea crăpăse, iar fierul devenise zâmbit şi stratificat cu patinare şi pete de rugină de la trecerea lor îngrozitoare prin Thyrllan Warren.

Se simţea uzată şi uzată de vreme; în aparenţă, ştia

ea, arătând cu zece ani mai în vârstă decât era în adevăr. Cu atât mai mult motiv pentru furia ei alternantă şi consternarea când a văzut chipul sănătos al lui Pearl, fără căptuşeală şi ochii lui cu forme ciudate atât de clare şi strălucitoare. Uşurinţa pasului lui a făcut-o să-şi dorească să-l creeze creierul cu capacul săbiei.

— Cum ai de gând să scapi de atenţia Vârtejului, Pearl? întrebă ea în timp ce se apropiau.

El a ridicat din umeri. 'Am un plan. Care poate sau nu să funcţioneze.

— Sună ca majoritatea planurilor tale. Spune-mi, atunci, ce rol precar ai în vedere pentru mine?

„Rashan, Thyr şi Meanas”, a răspuns el. – Războiul perpetuu. Acest fragment de warren din faţa noastră nu este pe deplin înţeles de însăşi zeiţa. Nu este surprinzător, din moment ce probabil că era puţin mai mult decât un spirit zefir, pentru început. Eu, totuşi, înţeleg... bine, mai bine decât ea, oricum.

— Eşti măcar capabil să răspunzi succint? „Te dor picioarele?” „Oh,

luptele lui Mockra, Rashan şi Omtose Phellack, din care apar toate durerile de sub genunchi...”

'în regulă. Amenda. Intenţionez să mă ascund în umbra ta.

— Ei bine, m-am obişnuit deja cu asta, Pearl. Dar ar trebui să subliniez că Whirlwind Wall ascunde apusul destul de bine.

— Adevărat, totuşi există, totuşi. Va trebui doar să păşesc cu atenţie. Cu condiţia^ desigur, să nu faci mişcări bruşte, neaşteptate.

— În compania ta, Pearl, încă nu mi-a trecut gândul.

— Ah, asta e bine. Simt, la rândul meu, că ar trebui să subliniez, totuşi, că insistaţi în a fomenta o anumită tensiune între noi. Unul care nu este, uh, profesional. Destul de ciudat, pare că creşte cu fiecare insultă pe care mi-o arunci în cale. Un flirt ciudat...

'Flirt? Ai naibii de prost. M-aş bucura mult să te văd că te-ai căzut pe faţă şi ai fi bătut neputincios de acea zeiţa blestemată, fie şi numai pentru satisfacţia pe care aş primi...

— Exact aşa cum spuneam, dragă.

'într-adevăr? Aşa că, dacă ar fi să-ţi turnez ulei clocotit peste tot, mi-ai spune, între ţipete, să-mi scot capul dintre tine… Ea închise gura cu un pocnet audibil.

Cu înţelepciune, Pearl nu a făcut niciun comentariu.

Plat de sabie? Nu, marginea . – Vreau să te omor, Pearl.

'Ştiu.'

— Dar pentru moment, mă voi mulţumi să te am în umbra mea.

'Mulţumesc. Acum, mergi înainte, cu un ritm uniform. Direct în peretele acela de nisip. Şi ai grijă să-ţi mişti ochii în jos, nu ai vrea să fie deteriorate acele ferestre glorioase de foc…

Se aşteptase să întâmpine rezistenţă, dar călătoria s-a dovedit fără efort. Şase paşi într-o lume plictisitoare, ocru, apoi spre câmpia răvăşită a Raraku, clipind în lumina ceaţă a amurgului. încă patru paşi, ieşit pe piatră de rocă curăţată, apoi se întoarse.

Zâmbind, Pearl ridică ambele mâini, cu palmele în sus. Stând cu un pas în spatele ei.

Ea închise distanţa, o mână înmănuşată ajungând

până la ceafă, cealaltă ajungând mult mai jos în timp ce îşi închise gura pe a lui. Câteva clipe mai târziu s-au sfâşiat de hainele unul altuia. *Fără rezistenţă deloc .*

La mai puţin de patru leghe spre sud-vest, pe măsură ce întunericul coborî, Kalam Mekhar se trezi brusc, învelit în sudoare. Chinul viselor lui încă răsuna, chiar dacă substanţa lor îl scăpa. *Cântecul acela din nou… cred. Ridicându-se într-un vuiet care părea să strângă gâtul lumii* … Se ridică încet, tresărind la diferitele dureri ale muşchilor şi articulaţiilor sale. A fi blocat într-o fisură îngustă, umbrită, nu era propice pentru un somn reparator.

Şi vocile din cântec… ciudate, dar familiare. Ca prietenii… care nu au cântat un cuvânt în viaţa lor. Nimic care să potolească spiritul – nu, aceste voci dau muzică războiului…

Şi-a adunat burduf şi a băut adânc pentru a-şi spăla gustul de praf din gură, apoi a petrecut câteva clipe verificându-şi armele şi echipamentul. Când a terminat, inima îi încetinise şi tremurul dispăruse din

mâini.

Nu credea că este probabil ca Zeiţa Vârtejului să-i detecteze prezenţa, atâta timp cât a călătorit prin umbre cu fiecare ocazie. Şi, într-un fel, ştia bine că noaptea în sine nu era decât o umbră. Cu condiţia sa se ascundă bine în timpul zilei,^se aştepta să poată ajunge nedescoperit în tabăra lui Sha'ik.

îşi puse rucsacul pe umeri şi porni. Stelele deasupra capului abia erau vizibile prin praful suspendat. Raraku, cu toată înfăţişarea lui sălbatică, năucită, a fost încrucişată de nenumărate poteci. Multe au dus la izvoare false sau otrăvite; alţii la o moarte la fel de sigură în risipa de nisip. Iar sub cărările de cărări şi vechile gropi tribale, rămăşiţele drumurilor de coastă şerpuiau pe creste, legând ceea ce ar fi fost insule într-un golf vast şi puţin adânc în urmă.

Kalam îşi croi drum într-o alergare constantă printr-o depresiune plină de piatră, unde o jumătate de duzină de corăbii – lemnul pietrificat şi arăta ca oase cenuşii în întuneric – îşi

împrăştiaseră rămăşiţele în lutul tare. Vârtejul ridicase mantaua de nisip pentru a dezvălui preistoria lui Raraku, civilizaţiile de mult pierdute care cunoscuseră doar întunericul de milenii. Scena era vag tulburătoare, de parcă şoptind înapoi la coşmarurile care îi năpădiseră somnul.

Şi melodia aia blestemata.

Oasele fiinţelor marine scrâşneau sub picioare în timp ce asasinul continua. Nu bătea vânt, aerul aproape supranatural în liniştea lui. La două sute de paşi în faţă, pământul s-a ridicat din nou, urcând pe un drum străvechi şi prăbuşit. O privire în sus spre creastă îl îngheţa pe Kalam pe urmele lui. S-â lăsat jos, cu
mâinile închizându-se pe
mânerele cuţitelor lungi.

O coloană de soldaţi mergea de-a lungul drumului. Capetele coborâte, împovărate de tovarăşi răniţi, ştiucile clătinând şi sclipind în întunericul granular.

Kalam a considerat numărul lor aproape de şase sute. O treime din drum de-a lungul coloanei s-a ridicat un standard. În vârful

stâlpului era ataşată o cuşcă toracică umană, coastele legate între ele prin benzi de piele, în care fuseseră aşezate două cranii. Antlers au călărit pe arbore până la mâinile palide ale purtătorului.

Soldaţii au mărşăluit în tăcere.

Respiraţia lui Hood. Sunt fantome.

Asasinul se îndreptă încet. înainta cu pasi mari. Urcă panta până când se ridică, ca cineva mânat pe marginea drumului de pasajul armatei, în timp ce soldaţii treceau zdruncinat pe lângă – cei de partea lui suficient de aproape încât să se întindă şi să atingă, dacă erau carne şi sânge.

— Urcă dinspre mare.

începu Kalam. O limbă necunoscută, totuşi a înţeles-o. O privire înapoi – iar depresiunea pe care tocmai o traversase era'plină de apă strălucitoare. Cinci corăbii au călărit jos în apă la o sută de bătăi ale vâslei în larg, trei dintre ele în flăcări, vărsând cenuşă şi epave în timp ce pluteau în derivă. Dintre celelalte două, unul se scufunda rapid, în timp ce ultimul părea lipsit de

viaţă, trupurile vizibile pe punte şi în tachelaj.

'Un soldat.'

— Un criminal.

— Prea multe spectre pe acest drum, prieteni. Nu suntem suficient de bântuiţi?

— Da, Dessimbelackis aruncă asupra noastră legiuni nesfârşite şi, oricât am sacrifica, Primul împărat găseşte mai multe.

— Nu este adevărat, Kullsan. Cinci dintre cei şapte protectori nu mai sunt. Asta nu înseamnă nimic? Şi al şaselea nu-şi va reveni, acum că am alungat însăşi fiara neagră.

— Mă întreb, am alungat-o într-adevăr din acest tărâm?

— Dacă cei fără nume vorbesc adevărat, atunci da...

— întrebarea ta, Kullsan, mă încurcă. Nu plecăm din oraş? Nu am fost doar învingători?

Conversaţia începuse să se estompeze pe măsură ce soldaţii care vorbiseră mergeau mai departe, dar Kalam auzi răspunsul îndoielnicului Kullsan: – *Atunci de ce drumul nostru este mărginit de fantome,*

Erethal ?

Mai important, a adăugat Kalam, de ce este al meu ?

A aşteptat în timp ce ultimul dintre soldaţi trecea pe lângă ei, apoi făcu un pas înainte pentru a traversa străvechiul drum.

Şi am văzut, pe partea opusă, o siluetă înaltă şi slăbită, în robe portocalii decolorate. Gropi negre pentru ochi. O mână lipsită de carne prindea un toiag de fildeş sculptat în spirală, pe care apariţia se sprijinea de parcă ar fi fost singurul lucru care o ţinea sus.

— Ascultă-i acum, duh din viitor, râpă, înclinând capul.

Şi acum Kalam a auzit-o. Soldaţii-fantomă începuseră să cânte.

Transpiraţia ţâşni pe pielea asasinului la miezul nopţii. *Am mai auzit cântecul acela* ... sau *nu, ceva asemănător. O variaţie* ... „Ce în abis... Tu, Tanno Spiritwalker, explică asta...”

„ *Spiritwalker* ? Acesta este numele pe care îl voi dobândi? Este un onorific? Sau recunoaşterea unui blestem?

— Ce vrei să spui, preot?

— Nu sunt preot. Sunt Tanno, al unsprezecelea şi ultimul senescal din Yaraghatan, alungat de primul împărat pentru alianţa mea trădătoare cu cei fără nume. Ştiai ce va face? Ar fi ghicit vreunul dintre noi? Şapte protectori într- adevăr, dar mult mai mult decât atât, oh da, mult mai mult... Paşi oprindu-se, spectrul păşi pe drum şi începu să se târască în urma coloanei. – Le-am dat un cântec, ca sa marcheze ultima lor bătălie, râpă. „Le-am dat cel puţin asta...”

Kalam a privit când figurile dispăreau în întuneric. S-a rotit. Marea dispăruse, oasele bazinului s-au descoperit încă o dată. Tremura. *De ce sunt eu martor la aceste lucruri? Sunt destul de sigur că nu sunt mort... deşi în curând s-ar putea să fiu, presupun. Acestea sunt viziuni ale morţii* ? Auzise de astfel de lucruri, dar nu avea prea multă valoare în ele. îmbrăţişarea lui Hood a fost mult prea întâmplătoare pentru a fi înnodată în ţesătura destinului... până când se întâmplase deja – sau aşa i-a spus experienţa asasinului.

A clătinat din cap şi a traversat drumul, alunecând pe marginea prăbuşită până la platul presărat cu bolovani de dincolo. Această întindere nu fusese odată decât dune, înainte de răsărirea Vârtejului. înălţimea ei era mai mare – poate de două ori înălţimea unui om – decât străvechiul fund al mării pe care tocmai îl străbătuse şi aici, dincolo de pietrele prăbuşite, se aflau bazele unui oraş. Canalele adânci tăiau prin ea şi putea să distingă unde podurile le traversaseră cândva ici şi colo. Puţine dintre fundaţiile zidului s-au ridicat mai sus decât tibia asasinului, dar unele dintre clădiri păreau să fi fost mari – o potrivire cu orice găsit în Unta sau în oraşul Malaz. Gropi adânci marcate unde fuseseră construite cisterne, unde se putea colecta apa de mare de pe cealaltă parte a drumului, dezbrăcat de sare de nisipurile intervenite. Resturile de terase indicau o proliferare a grădinilor publice.

El a pornit şi în curând se trezi mergând pe ceea ce fusese cândva o arteră principală, aliniată nord-sud. Pământul de sub picioare era un covor gros şi solid de

cioburi de oală, curăţat şi albit de nisip şi sare. *Şi acum sunt ca o fantomă, ultimul care a păşit pe aceste artere, cu fiecare zid transparent, fiecare secret dezvăluit.*

Atunci a auzit cai.

Kalam a sprintat spre cel mai apropiat capac, un set de scări scufundate care duceau cândva la nivelul subteran al unei clădiri mari. Bucăitul copitelor de cai se apropie, apropiindu-se de pe unul dintre bulevardele laterale de pe partea opusă străzii principale. Asasinul s-a lăsat mai jos când a apărut primul călăreţ.

Pardu.

Trag frâu, precaut, armele scoase. Apoi un gest. Au mai apărut patru războinici din deşert, urmaţi de un al cincilea Pardu, acesta ultim un şaman, a concluzionat Kalam, având în vedere părul sălbatic, fetişurile şi pelerină de piele de capră rătăcită a bărbatului. Privindu-se în jur, cu ochii strălucind de parcă ar fi furios de un foc interior, şamanul a scos un os lung şi a început să-l fluture în cercuri deasupra capului. Apoi şi-a ridicat capul şi a adulmecat cu voce

tare
aerul.

Kalam îşi scoase încet cuţitele lungi din teaca lor.

Şamanul mârâi câteva cuvinte, apoi pivotă pe şa înaltă Pardu şi alunecă la pământ. A aterizat prost, răsucindu-se o gleznă şi şi-a petrecut următoarele câteva clipe şochind, înjurând şi scuipând. Războinicii lui au coborât de pe cai într-un mod mai graţios, iar Kalam a surprins fulgerul unui rânjet ascuns rapid de la unul dintre ei.

Şamanul a început să se plimbe în picioare, mormăind pe sub răsuflare, întinzându-şi mâna liberă pentru a-şi trage din când în când părul încâlcit. Şi în mişcările sale, Kalam a văzut începuturile unui ritual.

Ceva i-a spus asasinului că aceştiJUrdu nu aparţin Armatei Apocalipsei lui Sha'ik. Erau de departe prea furtivi. îşi înveli încet cuţitul lung otataral şi se aşeză înapoi în umbra adâncă a adâncimii, să aştepte şi sa privească.

Mormăitul şamanului căzuse într-o cadenţă ritmică şi băgă mâna într-o pungă de piei cusute de la centură, adunând o’mână de

obiecte mici pe care începu să le împrăştie în timp ce îşi plimba cercul nesfârşit. Negre şi sclipitoare, obiectele trosneau şi ţâşneau pe pământ de parcă tocmai ar fi fost smulse dintr-o vatră. Din cercul ritualic se ieşi o duhoare acre.

Kalam nu a descoperit niciodată dacă ceea ce sa întâmplat în continuare fusese intenţionat; fără îndoială concluzia sa nu a fost. întunericul care zăcea greoi pe stradă părea să explodeze convulsiv – apoi ţipetele sfâşiară aerul.

Două fiare masive sosiseră, atacându-i imediat pe războinicii Pardu. De parcă întunericul însuşi ar fi luat formă, doar strălucirea pieilor lor elegante le trăda prezenţa şi se mişcau cu o viteză înceţoşată, în mijlocul stropirii de sânge şi a oaselor rupte. Şamanul a ţipat când una dintre fiarele enorme s-a închis. Cap negru uriaş se legănă într-o parte, fălcile deschizându-se larg, iar capul şamanului dispăru în mabele. O zgârietură udă în timp ce fălcile s-au închis.

Câinele – pentru asta, Kalam îşi dădu seama, era ceea ce era – apoi se

îndepărtă, în timp ce trupul fără cap al şamanului se clătină înapoi, apoi se aşeză cu o pocnitură.

Celălalt câine începuse să se hrănească cu cadavrele războinicilor Pardu, iar zgomotul răutăcios al oaselor sparte continua.

Kalam putea să vadă că aceştia nu erau Hounds of Shadow. Dacă ceva, erau mai mari, mai voluminoase, mai mult ca un urs decât un câine. Cu toate acestea, pe măsură ce acum îşi umpleau pântecele cu carne umană crudă, s-au mişcat cu o har sălbatică, primordială şi mortală. Lipsiţi de frică şi extrem de încrezători, de parcă acest loc ciudat în care veniseră le era la fel de familiar ca şi propriile lor terenuri de vânătoare.

Vederea lor făcu să se târască pielea asasinului. Nemişcat, îşi încetinise respiraţia, apoi ritmul inimii. Nu aveau alte alternative disponibile, cel puţin până când câinii au plecat.

Dar păreau să nu se grăbească, amândoi aşezându-se pentru a despica ultimele oase lungi şi a roade articulaţiile.

Foame, nenorociţii ăştia. Mă întreb de unde au

venit... şi ce vor face acum.

Apoi unul şi-a ridicat capul şi s-a înţepenit. Cu un mormăit adânc se ridică. Celălalt a continuat să se strângă printr-un genunchi uman, aparent indiferent la tensiunea bruscă a însoţitorului său.

Chiar şi atunci când fiara se întoarse să se uite la locul în care Kalam se ghemuia.

A venit la el repede.

Kalam a sărit în sus pe scările uzate, cu o mână întinzându-se în faldurile telabei sale. A pivotat din greu şi a sprintat, chiar dacă şi-a aruncat ultima mână de diamante fumurii – propriul său depozit, nu al lui Iskaral Pust – în urma lui.

Un zgomot de gheare imediat în spatele lui şi se aruncă într-o parte, rostogolindu-se peste un umăr în timp ce câinele trecea prin locul în care fusese cu o clipă mai devreme. Asasinul a continuat să se rostogolească până când s-a pus din nou în picioare, trăgând cu disperare de fluierul care-i prindea gâtul.

Câinele a derapat peste plăcile prăfuite, picioarele ciclându-se sălbatic pe sub el în timp ce se răsucea.

O privire îl arătă pe celălalt câine complet lipsit de atenţie, încă roade pe strada de dincolo.

Apoi Kalam strânse fluierul între dinţi. S-a grăbit într-o jumătate de cerc pentru a aduce împrăştierea de diamante între el şi câinele atacator.

Şi a suflat prin tubul osos cât a putut de tare.

Cinci demoni azalani s-au ridicat de pe podeaua antică de piatră. Părea să nu existe nici un moment de dezorientare printre ei, căci trei dintre cei cinci s-au apropiat instantaneu de câinele apropiat, în timp ce ceilalţi doi l-au flancat pe Kalam în timp ce se căţărău, într-un amestec de membre, spre câinele de pe stradă. Care în cele din urmă a ridicat privirea.

Oricât de curios ar fi fost să fie martor la ciocnirea maşinilor, Kalam nu a pierdut timpul să zăbovească. A alergat, îndreptându-se spre sud, în timp ce a sărit peste fundaţiile pereţilor, a ocolit gropi cu fundul negru şi şi-a pus privirea fix pe pământul mai înalt, la o mie cinci sute de

paşi distanţă.

Trăsăturile şi mârâiturile şi zgomotul şi zdrobirea pietrelor care se prăbuşeau au evidenţiat o luptă continuă pe strada principală din spatele lui. Scuzele mele, Shadowthrone... dar cel puţin unul dintre demonii tăi ar trebui să supravieţuiască suficient pentru a scăpa. în acest caz, veţi fi informat despre o nouă ameninţare dezlănţuită pe această lume. Şi luaţi în considerare asta: dacă sunt două, probabil că sunt mai multe .

A alergat mai departe prin noapte, până când toate sunetele din spatele lui au dispărut.

O seara cu surprize. într-un chioşc de bijuterii din G'danisban. La o cină somptuoasă, indolentă, împărtăşită de un comerciant Kaleffa şi una dintre soţiile la fel de preţuite ale clientului său. Şi în Ehrlitan, printre o adunare căzută de comercianţi de carne şi ucigaşi care comploteau trădarea unui colaborator Malazan care trimisese o invitaţie secretă flotei răzbunătoare a amiralului Nok – care şi acum ocoli Marea Otataral în drum spre

o întâlnire de rău augur cu unsprezece, transporturi care se apropie de la Genabackis-un colaborator care, s- ar dovedi, avea să se trezească a doua zi dimineaţă nu numai că hale, dar nu se mai confruntă cu un asasinat iminent. Iar pe traseul caravanelor de pe coastă, la douăzeci de leghe vest de Ehrlitan, liniştea nopţii ar fi fost întreruptă de ţipete îngrozite – puternice şi persistente, suficiente pentru a trezi un bătrân cu pumnii de ciocan care trăia singur într-un turn cu vedere la Marea Otataral, chiar dacă doar pentru o clipă. , înainte să se răstoarne şi să cadă din nou într-un somn odihnitor, fără vise.

La fluierul îndepărtat, practic inaudibil, nenumărate diamante fumurii care proveneau de la un comerciant din runda pieţei din G'danisban s-au prăbuşit în praf – fie că erau plasate pentru a fi păstrate în cufere închise, purtate ca inele sau pandantive, fie că locuiau în tezaurul unui comerciant. Şi din praf s-au ridicat demonii azalani, treziţi cu mult înainte de momentul dorit. Dar asta le-a potrivit foarte bine.

Aveau, una şi toţi, sarcini desemnate care cereau o anumită singurătate, cel puţin iniţial. Făcând necesar să reducă rapid la tăcere fiecare martor, ceea ce azâlanii âu fost încântaţi să facă. Cu competenţă şi succint.

Pentru cei care apăruseră în ruinele unui oraş din Raraku, totuşi, pentru a găsi două creaturi a căror existenţă era aproape pierdută în memoria rasială a demonilor, momentele imediat următoare sosirii lor s-au dovedit ceva mai problematice. Căci a devenit rapid evident că câinii nu erau înclinaţi să renunţe la teritoriul lor, aşa cum era.

Lupta a fost acerbă şi prelungită, s-a încheiat nesatisfăcător pentru cei cinci azalani, care în cele din urmă au fost alungaţi, bătuţi şi sângerând şi dornici să caute umbre adânci în care să se ascundă de ziua care urma. Să-şi ascundă şi să- şi lingă rănile.

Şi în tărâmul cunoscut sub numele de Umbră, un anumit zeu stătea nemişcat pe tronul său nesubstanţial. Revenit deja din şoc, mintea i se năvălea.

Curse.

Lemnul măcinat, spulberat, catargul care se sparge deasupra capului pentru a trage cordajul în jos, o contuzie puternică care tremura prin toată ambarcaţiunea, apoi doar sunetul apei care picura pe podeaua de piatră.

Cu un geamăt mut, Cutter se târă în picioare. – Apsalar?

'Sunt aici.'

Vocile lor răsunau. Pereţii şi tavanul erau aproape – alergătorul aterizase într-o cameră.

— Atât de subtil, mormăi Daru, căutându-şi rucsacul în mijlocul epavei. – Am un felinar. Dă-mi o clipă.

„Nu plec nicăieri”, a răspuns ea de undeva lângă pupa.

Cuvintele ei l-au înfrigurat, atât de părăsite au părut. Mâinile lui bâjbâind s- au închis pe rucsac şi l-a târât aproape. Scotoci înăuntru până când mâna i s-a închis şi a scos mai întâi felinarul mic şi apoi cutia de tinder.

Trusa de aprindere a focului era din Darujhistan şi consta din silex şi bară de fier, beţişoare de fitil, pulbere de aprindere, căptuşeală interioară

fibroasă din scoarţa copacului şi un gel care arde îndelungat alchimiştii oraşului din cavernele pline cu gaz de sub oraş. Scântei au fulgerat de trei ori înainte ca pulberea să se prindă cu un şuierat şi o flacără. A urmat căptuşeala de scoarţă, apoi, scufundând un băţ de fitil în gel, Cutter a dat foc. Apoi a transferat flacăra pe lanternă.

O sferă de lumină a înflorit în cameră, dezvăluind epava zdrobită a alergătorului, pereţii de piatră ciopliţi brut şi tavanul boltit. Apsalar era încă aşezat lângă axul aşchiat al motocultorului, abia luminat de lumina felinarului.
Mai mult ca o apariţie decât o persoană din carne şi oase.

— Văd o uşă dincolo, spuse ea.

Se răsuci, ridicând lanterna. – Bine, atunci măcar nu suntem într-un mormânt. Mai degrabă un fel de cameră de depozitare.

„Miros praf... şi nisip."

Dădu încet din cap, apoi se încruntă în suspiciunea bruscă. – Să facem nişte explorări, a spus el în timp ce începea să-şi adune echipamentul, inclusiv arcul. A îngheţat la un zgomot din

prag, şi-a ridicat privirea şi a văzut o mulţime de ochi, strălucind de lumina reflectată de lanterne. Apropiaţi, dar încadrând pragul uşii din toate părţile, inclusiv arcul de unde, bănuia Cutter, erau atârnate cu susul în jos.

— Bhok'arala, spuse Apsalar. – Ne-am întors în şapte oraşe.

— Ştiu, răspunse Daru, dorind să scuipe. „Ne-am petrecut cea mai mare parte a anului trecut străbătând afurisitul acela pustiu, iar acum ne-am întors de unde am început”.

— Aşa s-ar părea. Deci, Crokus, îţi place să fii jucăria unui zeu?

A văzut puţină valoare în răspunsul la acea întrebare şi a ales, în schimb, să coboare pe podeaua băltoaică şi să se apropie de prag.

Bhok'arala zburda cu mici ţipete, dispărând în întunericul holului de dincolo. Cutter se opri la prag şi privi înapoi. 'Venire?'

Apsalar ridică din umeri în întuneric, apoi se îndreptă înainte.

Coridorul alerga drept şi orizontal timp de douăzeci de paşi, apoi se răsuci spre dreapta, podeaua formând o

rampă neuniformă, care ducea în sus la nivelul următor. Nu existau camere laterale sau pasaje până când ajungeau într-o cameră circulară, unde uşile sigilate care căptuşeau circumferinţa lăsau să se înţeleagă intrările în morminte. într-un perete curbat, între două astfel de uşi, era un alcov în care se vedeau scări.

Şi ghemuită la baza acelor scări era o siluetă familiară, cu dinţii sclipind într-un zâmbet larg.

— Iskaral Pust!

— Mi-a fost dor de mine, nu, băiete? A înaintat ca un crab, apoi a înclinat capul. – Ar trebui să-l aline acum, pe amândoi, da. Cuvinte de bun venit, o imbratisare larga, vechi prieteni, da, reuniţi inca o data într-o cauza mare. Nu contează la extremitatea a ceea ce ni se va cere în zilele şi nopţile viitoare. De parcă aş avea nevoie de ajutor – Iskaral Pust nu are nevoie de ajutorul nimănui. O, s-ar putea să-i fie de folos, dar nu pare înclinată, nu-i aşa? Mizerabilă de cunoştinţe, este draga mea fetiţă. Se îndreptă, reuşind ceva între o poziţie verticală si o ghemuire. Zâmbetul i s-

a lărgit brusc.' *Bine ai venit! Prietenii mei* !'

Cutter înainta spre el. – N-am timp pentru nimic din toate astea, blestemata de nevăstuică...

'Nu este timp? Bineînţeles că ai, băiete! Sunt multe de făcut şi mult timp pentru a le face! Asta nu înseamnă o schimbare? Să te grăbeşti? Nu noi. Nu, putem *zăbovi.* Nu este minunat?

— Ce vrea Cotillion de la noi? întrebă Cutter, forţându-şi pumnii să se desprindă.

— Mă întrebi ce vrea Cotillion de la tine? De unde sa stiu?' S-a lăsat jos. —
Mă crede?

'Nu.'

'Nu ce? Ţi-ai pierdut minţile, băiete? Nu o vei găsi aici! Deşi s-ar putea ca soţia mea – ea face vreodată curăţenie şi curăţenie – cel puţin, cred că este. Deşi refuză să se atingă de ofrande, copiii mei bhok'arala le lasă oriunde merg, desigur. M-am obişnuit cu mirosul. Acum, unde eram? Da, dragă Apsalar, ar trebui să flirtăm tu şi cu mine? Asta nu o va face pe vrăjitoare să scuipe şi să şuiera! Hee Hee!'

„Aş prefera să flirtez cu un bhok'aral”, a răspuns ea.

— Şi asta... nu sunt genul gelos, o să fii uşurată să auzi, fetiţă. O mulţime de ele pentru a alege, în orice caz. Acum, ţi-e foame? însetat? Sper că ţi-ai adus propriile provizii. Urcă-te pe aceste scări şi când ea întreabă, nu m-ai văzut.

Iskaral Pust s-a dat înapoi şi a dispărut.

Apsalar oftă. – Poate că... soţia lui se va dovedi o gazdă mai rezonabilă.

Cutter aruncă o privire înapoi la ea. *Cumva mă îndoiesc* .

CAPITOLUL Douăzeci si unu

9

— *Nu există m*

oarte în lumină.

Anarmann,

Mare Preot de Ossec

— Mezla One and AII, mormăi Febryl în timp ce şochează pe poteca uzată şi prăfuită, respiraţia lui devenind mai aspră. Nu era puţin pe lumea asta care să-i mai fi plăcut. Malazans. Corpul lui defect. Nebunia oarbă a puterii manifestată atât de brutal în Zeiţa

Vârtejului. în mintea lui, lumea se scufunda în haos şi tot ceea ce fusese – tot ceea ce fusese el – era prins în trecut.

Dar trecutul nu era mort. Pur şi simplu a dormit. învierea perfectă şi măsurată a modelelor vechi ar putea duce la o renaştere. Nici o renaştere ca pe Sha'ik, care nu fusese nimic altceva decât aruncarea unui vas prost uzat pentru unul nou, nu atât de stricat. Nu, renaşterea pe care şi-a imaginat-o Febryl a fost mult mai profundă.

El a slujit odată Sfânta Falah'd Enqura. Oraşul Sfânt Ugarat şi gazda sa de oraşe tributare se aflau în plină renaştere. Unsprezece mari şcoli de învăţare prosperau în Ugarat. Cunoştinţele pierdute de mult erau redescoperite. Floarea unei mari civilizaţii se întoarse spre soare, începuse să se deschidă.

Mezla şi legiunile lor implacabile distruseseră... totul. Ugarat căzuse în mâinile lui Dassem Ultor. Şcolile au fost atacate de soldaţi, doar pentru a descoperi, spre furia lor, ca numeroasele lor bogăţii şi texte, împreună cu filozofii

şi academicienii, dispăruseră. Enqura înţelesese bine setea de cunoaştere a lui Mezla, pofta împăratului de secrete străine, iar Sfântul Ocrotitor al oraşului nu le-ar fi dat nimic. în schimb, îi poruncise lui Febryl, cu o săptămână înainte de sosirea armatelor Malazan, să închidă şcolile, să confisque cele o sută de mii de suluri şi volume legate, relicvele antice ale Primului Imperiu şi pe însuşi profesorii şi cărturarii. Prin decretul Protectorului, coliseumul lui Ugarat a devenit locul unei vaste incendii, totul fiind ars, distrus. Savanţii au fost răstigniţi – cei care nu s-au aruncat pe rug într-un acces de nebunie şi durere – şi trupurile lor au fost aruncate în gropile care conţineau relicvele zdrobite chiar în afara zidului oraşului.

Febryl făcuse cum i se poruncise. Ultimul lui gest de loialitate, de curaj pur, nepătat. Teribilul act era necesar. Negarea lui Enqura a fost poate cea mai mare sfidare din întregul război. Unul pentru care Sfântul Ocrotitor a plătit cu viaţa, când groaza despre care se

spunea că l-a lovit pe Dassem Ultor la auzirea faptei s-a transformat în furie.

Pierderea credinţei lui Febryl venise în interval şi îl lăsase un om stricat. Urmând poruncile lui Enqura, el şi-a revoltat atât de mult mama şi tatăl – amândoi nobili învăţaţi de sine stătătoare – încât l-au renegat în faţă. Iar Febryl îşi pierduse minţile în acea noapte, recăpătându-şi mintea cu zorii pătând orizontul, pentru a descoperi că şi-a ucis părinţii. Şi slujitorii lor. Că dezlănţuise vrăjitorie pentru a jupui carnea de la gardieni. Că se revărsase prin el o asemenea putere încât să-l lase bătrân dincolo de ani, încreţit şi ofilit, oasele casante şi îndoite.

Bătrânul care ieşea pe poarta oraşului în acea zi nu era observat. Enqura l-a căutat, dar Febryl a reuşit să se sustragă de la Sfântul Ocrotitor, să-l lase pe bărbat în voia sorţii sale.

De neiertat.

Un cuvânt greu, un adevăr mai greu decât piatra. Dar Febryl nu a fost niciodată în stare să decidă căreia i se aplica. Trei trădări, sau două?

Distrugerea tuturor acestor cunoştinţe – uciderea tuturor acelor cărturari şi profesori – a fost oare, aşa cum au declarat mai târziu Mezla şi alţi Falad’han – cea mai murdară faptă dintre toate? Mai groaznic chiar şi decât T'lan Imass care se ridică pentru a măcelări cetăţenii din Aren? Atât de mult încât numele lui Enqura a devenit un blestem atât pentru Mezla, cât şi pentru băştinaşii din şapte oraşe? *Trei, nu doi* ?

Şi căţea ştia. Ea ştia fiecare secret al’ lui. Nu fusese suficient să-i schimbe numele; nu suficient că avea înfăţişarea unui bătrân, când înaltul Mag Iltara, slujitorul cel mai de încredere al lui Enqura, fusese tânăr, înalt şi poftit atât de bărbaţi, cât şi de femei? Nu, ea îi ştersese, aparent fără efort, fiecare baricadă a lui şi îi jefuise gropile sufletului.

De neiertat.

Niciun posesor al secretelor sale nu i se permitea să trăiască. A refuzat să fie atât de... vulnerabil. Către oricine. Chiar şi Sha'ik. Mai ales Sha'ik.

Şi aşa trebuie îndepărtată. Chiar dacă

înseamnă să ai de-a face cu Mezla . Nu se făcea iluzii despre Korbolo Dom. Ambiţiile Napanului – indiferent de pretenţiile pe care le-a făcut în prezent – au depăşit cu mult această rebeliune. Nu, ambiţiile lui erau imperiale. Undeva la sud, Mallick Rel, preotul Jhistal al bătrânului Mael, mergea spre Aren, acolo pentru a se preda. El avea să fie adus, la rândul său, înaintea împărătesei însăşi.

Si apoi, ce? Acel şarpe de preot ar anunţa o inversare extraordinară a averilor în şapte oraşe, korbolo Dom a lucrat în interesul ei tot timpul. Sau nişte asemenea prostii . Febryl era sigur de suspiciunile lui. Korbolo Dom dorea o întoarcere triumfătoare în stâlpul imperial. Probabil şi tidul de Pumnul înalt din şapte oraşe. Mallick Rel şi-ar fi răsturnat rolul în evenimentele de la Fall şi imediat după aceea. Omul mort, Pormqual, avea să devină centrul unic al debaclei morţii lui Coltaine şi al uciderii armatei Pumnului înalt. Jhistalul s-ar fi strecurat, cumva, sau, dacă totul mergea prost, ar reuşi cumva să scape.

Korbolo Dom, credea Febryl, avea agenţi în palatul din Untâ – ceea ce se juca aici în Raraku nu era decât un tremur pe o reţea mult mai vastă.

Dar o voi învinge până la urmă. Chiar dacă trebuie să par să accept chiar acum. El a acceptat condiţiile mele, până la urmă – o minciună, desigur – şi eu, la rândul meu, îi accept – o altă minciună, firesc.

Se plimbase prin periferia oraşului şi acum se trezise în regiunea mai sălbatică a oazei. Traseul avea aspectul de neutilizat îndelungat, acoperit cu trosnet, frunze de palmier uscate şi coji de tărtăcuţă, iar Febryl ştia că trecerea lui neglijentă distruge acea iluzie, dar îi era indiferent. Ucigaşii lui Korbolo ar repara mizeria, până la urmă. Le-a hrănit destul de bine auto-amăgirile.

A ocolit o cotitură a cărării şi a intrat într-o poiană înconjurată de pietre joase. Aici fusese odată o fântână, dar nisipurile o umpluseră de mult. Kamist Reloe stătea lângă centru, cu glugă şi vulpin, cu patru asasini ai lui Korbolo poziţionaţi într-o jumătate de cerc în spatele lui.

— Ai întârziat, şuieră Kamist Reloe.

Febryl ridică din umeri. – Arăt ca un mânz care se ridică? Acum, ai început pregătirile?

— Cunoştinţele de aici sunt ale tale, Febryl, nu ale mele.

Febryl şuieră, apoi flutură cu o mână ca o gheare. 'Nu conteaza. Mai este timp. Cuvintele tale îmi amintesc doar că trebuie să sufăr proştii...

— Nu eşti singur în asta, spuse Kamist Reloe târâtor.

Febryl înainta şchiopătând. – Calea pe care ar urma... servitorii tăi este una lungă. Nu a fost călcat de muritori de la Primul Imperiu. Probabil că a devenit perfidă...

— Destul de avertismente, Febryl, se răsti Kamist Reloe, făcându-i seama de frica. – Trebuie doar să deschizi calea. Asta este tot ce vă cerem, tot ce v-am cerut vreodată.

— Ai nevoie de mai mult decât atât, Kamist Reloe, spuse Febryl zâmbind. – Ai vrea ca proştii ăştia să păşească în orb? Zeiţa a fost un spirit, odată...

— Ăsta nu este un

secret.

— Poate, dar ce fel de spirit? Unul care călăreşte vânturile deşertului, aţi putea crede. Dar te înşeli. Un spirit de piatră? Nisip? Nu, niciuna dintre acestea. A fluturat cu o mână. – Uită-te la tine. Raraku deţine oasele nenumăratelor civilizaţii, ducând înapoi la Primul Imperiu, imperiul lui Dessimbelackis. Şi încă mai departe, da, semnele sunt în mare parte şterse, totuşi unele rămân, dacă cineva are ochii să vadă... şi să înţeleagă. Se îndreptă şchiopătând spre una dintre pietrele joase care înconjura luminişul, luptându-se să ascundă sclipirea durerii din oasele lui suprasolicitate. – Dacă ai săpa prin acest nisip, Kamist Reloe, ai descoperi că aceşti bolovani sunt de fapt menhiri, pietre care stau mai înalte decât oricare dintre noi de aici. Şi flancurile lor sunt înţepate şi canelate în modele ciudate...

Kamist se învârti într-un cerc lent, studiind stâncile proeminente cu ochii mijiţi. – T'lan Imass?

Febryl dădu din cap. „Primul Imperiu al lui Dessimbelackis, Kamist

Reloe, nu a fost primul. Aia aparţinea T'lan Imass. Era puţin, este adevărat, pe care tu sau eu am putea să-l recunoaştem ca fiind... imperiali. Fără oraşe. Fără spargerea solului pentru plantarea culturilor sau irigarea. Iar armatele sale erau strigoi. A existat, desigur, un tron pe care trebuia să stea un muritor – rasa descendentă a T'lan Imass. Un om. Din păcate, oamenii au văzut imperiul... diferit. Şi viziunea lor nu l-a inclus pe T'lan Imass. Astfel, trădarea. Apoi război. Un concurs inegal, dar T'lan Imass au fost reticenţi să-şi anihileze copiii muritori. Şi aşa au plecat...

— Numai să mă întorc cu sfărâmarea lăcaşului, mormăi kamist Reloe, dând din cap. – Când haosul a izbucnit cu ritualul lui Soletaken şi D'ivers. S-a confruntat încă o dată cu Febryl. – Spiritul zeiţei este... a fost... T'lan Imass?

Febryl ridică din umeri. „Au existat odată texte – înscrise pe lut ars – dintr- un cult al Primului Imperiu, ale căror copii au supravieţuit până la căderea Ugaratului. Câţiva T'lan Imass pe care oamenii au reuşit să le distrugă atunci când s-au

revoltat au fost îngropaţi fiecare în locuri sacre. Site-uri precum acesta,
Kamist Reloe.

Dar celălalt mag clătină din cap. – Este o creatură a furiei. O astfel de furie nu-i aparţine lui T'lan Imass...

— Dacă nu avea motive. Amintiri despre o trădare, poate, din viaţa ei de muritor. O rană prea adâncă pentru a fi eradicată de Ritualul lui Tellann. Febryl ridică din umeri. 'Nu conteaza. Spiritul este T'lan Imass.'

— Este destul de târziu să ne dezvălui asta, a mârâit Kamist Reloe, întorcând capul să scuipe. – O mai leagă Ritualul lui Tellann?

'Nu. Ea a rupt acele lanţuri cu mult timp în urmă şi şi-a revendicat sufletul – darurile secrete ale lui Raraku sunt cele ale vieţii şi ale morţii, la fel de primordiale ca şi existenţa însăşi. I-a returnat tot ceea ce pierduse – poate chiar renaşterea furiei ei. Raraku, Kamist Reloe, rămâne cel mai profund mister dintre toate, pentru că îşi păstrează propriile amintiri... despre mare, despre propriile ape ale vieţii. Iar amintirile sunt putere.

Kamist Reloe îşi trase mantia mai strâns în jurul formei sale slabe. – Deschide calea.

Şi când voi face asta pentru tine şi prietenii tăi Mezla, înalte Mage, îmi vei fi îndatorat mie şi dorinţelor mele. Şapte oraşe vor fi eliberate. Imperiul Malazan va retrage toate interesele, iar civilizaţia noastră va înflori din nou...

A păşit în centrul inelului de pietre şi şi-a ridicat mâinile.

Ceva venea. Bestial şi sălbatic cu putere. Şi cu fiecare clipă care trecea, pe măsură ce se apropia din ce în ce mai mult, frica lui L'oric creştea. *Războaie străvechi... aşa este sentimentul acestui lucru, ca de duşmănie renaştere, o ură care sfidează mileniile .* Şi deşi a simţit că niciun muritor din oraşul oază nu a fost subiectul acelei mânii, adevărul a rămas că... *suntem cu toţii în cale.*

Trebuia să înveţe mai multe. Dar nu ştia ce cale ar trebui să o apuce. Şapte oraşe era un pământ care gemea sub poverile nevăzute. Pielea îi era groasă de straturi, acoperită cu intemperii. Secretele lor nu au fost uşor de apreciat,

mai ales în Raraku.

Stătea cu picioarele încrucişate pe podeaua cortului său, cu capul în jos, cu gândurile năvălind. Furia Vârtejului nu fusese niciodată atât de înverşunată, făcându-l să bănuiască că armata Malazan se apropia, că ciocnirea finală a voinţelor se apropia cu paşi repezi. Aceasta a fost, într-adevăr, o convergenţă, iar curenţii prinseseră alte puteri, trăgându-le cu o forţă necruţătoare.

Şi în spatele tuturor, şoaptele unui cântec...

Âr trebui să fugă din acest loc. Ia-l pe Felisin – şi posibil şi pe Heboric – cu el. Si asa mai departe. Cu toate acestea, curiozitatea îl ţinea aici, cel puţin pentru prezent. Acele straturi se despicau, iar adevărurile vor fi dezvăluite, iar el le-ar fi cunoscut. *Am venit la Raraku pentru că am simţit prezenţa tatălui meu... undeva aproape .* Poate că nu mai aici, dar fusese, nu de mult. Şansa de a-şi găsi urmele...

Regina Viselor spusese că Osric era pierdut. Ce însemna asta? Cum? De ce? Tânjea după răspunsuri la astfel de întrebări.

Kurald Thyrllan se născuse din violenţă, din zdrobirea întunericului. Bătrânul Warren s-a ramificat de atunci în multe direcţii, ajungând la îndemâna oamenilor muritori ca Thyr. Şi, înainte de asta, sub masca unui foc dătător de
viaţă, Tellann.

Tellann a fost o prezenţă puternică aici, în Şapte oraşe, poate obscură şi îngropată adânc, dar totuşi omniprezentă. în timp ce Kurald Thyrllan fusese răsucit şi lăsat plin de sfărâmare warren-ul surori. Nu existau treceri uşoare în Thyrllan, aşa cum ştia el.

Foarte bine atunci. O să încerc Tellann.

Oftă, apoi se ridică încet în picioare. Au existat o mulţime de riscuri, desigur. Adunându-şi telaba albită în curba unui braţ, se îndreptă spre pieptul de lângă patuţ. Se ghemui, trecând o mână peste el pentru a-i risipi temporar protecţiile, apoi ridică capacul înapoi.

Armură Liosan, smalţul alb crestat şi cicatrici. O cârmă cu vizor din acelaşi material, sublinierea din piele întinsă peste ochi şi obraji printr-o ţesătură neagră de fier. O sabie

lungă uşoară, cu lamă îngustă, cu vârful lung şi îngustă, cu teaca din lemn pal.

A tras armura, inclusiv cârma, apoi şi-a tras telaba peste ea, ridicând şi capota. Au urmat mănuşi de piele, sabie şi centură.

Apoi făcu o pauză.

El dispreţuia lupta. Spre deosebire de rudele lui Liosan, el era contrariu la judecata aspră, la afirmarea unei viziuni asupra lumii brutal delimitate, care nu permitea nicio ambiguitate. Nu credea că ordinea poate fi modelată de tăişul unei săbii. Finalitate, da, dar finalitate pătată de eşec.

Necesitatea era cea mai amară aromă, dar el nu vedea de ales şi aşa ar trebui să sufere gustul.

încă o dată va trebui să se aventureze, prin tabără, recurgând cu atâta grijă la puterile sale pentru a rămâne nevăzut de muritori, încă sub observaţia zeiţei. Ferocitatea furiei ei era cel mai mare aliat al lui şi ar trebui să aibă încredere în asta. El a pornit.

Soarele era o strălucire purpurie în spatele vălului de nisip suspendat, încă un clopot de la apus, când L'oric ajunse în poiana

Toblakai. O găsi pe Felisin dormind la umbra pe care o instalaseră între trei stâlpi din partea opusă copacilor ciopliţi şi hotărî că o va lăsa în pace. în schimb, scutând o singură privire uluită către cele două statui Teblor, se apropie de cele şapte feţe de piatră.

Spiritul lor dispăruse de mult, dacă ar fi fost vreodată prezenţi. Aceşti misterioşi T'lan Imass care erau zeii lui Toblakai. Şi sfinţirea le fusese smulsă, lăsând acest loc sacru pentru altceva. Dar a rămas o'fisură' poteca, poate, dintr-o scurtă vizită. Suficient, spera el, pentru ca el să pătrundă o cale în Warren of Tellann.

El a dezvăluit puterea, forţându-şi voinţa în fisură, lărgindu-o până când a reuşit să treacă prin...

Pe o plajă noroioasă la marginea unui lac vast. Cizmele i s-au scufundat până la glezne. Nori de insecte zburau de pe ţărm pentru a roi în jurul lui. L'oric făcu o pauză, privi în sus la cerul acoperit. Aerul era sufocant cu primăvara târzie.

Sunt în locul greşit ... sau în momentul nepotrivit. Aceasta este cea mai veche

amintire a lui Raraku .

S-a îndreptat spre interior. Un plat mlăştinos se întindea încă douăzeci de paşi, stufurile fluturând în vântul blând, apoi terenul se ridica uşor spre savană.

O creastă joasă de dealuri mai întunecate marca orizontul. Câţiva copaci maiestuoşi s-au ridicat din pajişti, plini de păsări zgomotoase cu aripi albe.

Un fulger de mişcare în stuf i-a atras atenţia, iar mâna sa întinsă la mânerul săbiei când a apărut un cap bestial, urmat de umerii cocoaşi. O hiena, cum ar fi putut fi găsită la vest de Aren şi, mai rar, în Karashimesh, dar aceasta era la fel de mare ca un urs. îşi ridică capul larg şi ciufulit, nasul încercând aerul, ochii părând să mijească ochii.

Hiena a făcut un pas înainte.

L'oric scoase sabia din teacă.

La şuieratul lamei, fiara se ridică, trântindu-se în stânga ei şi se năpusti în stuf.

Putea să-i marcheze zborul după tulpinile ondulate, apoi a apărut din nou, sprintând în sus pe pantă.

L'oric şi-a reînvestit arma. A plecat de pe malul noroios, intenţionând să urmeze poteca pe care hiena o străpunsese prin stuf şi, la patru paşi, â dat peste rămăşiţele roase ale unui cadavru. Mai departe, în dezintegrarea sa, membrele împrăştiate de hrănirea groapănului, a trecut un moment înainte ca înaltul Mag să-şi înţeleagă forma. Umanoid, a concluzionat el. La fel de înalt ca un bărbat obişnuit, totuşi, ceea ce a rămas din pielea ei a scos la iveală o piele de păr fin şi întunecat. Apele umflaseră carnea, sugerând că creatura s-a înecat. O clipă de căutare şi a găsit capul.

S-a ghemuit deasupra ei şi a rămas nemişcat o vreme.

Frunte înclinată, maxilar solid fără bărbie, o creastă a sprâncenelor atât de grea încât forma un raft învecinat peste orbitele adânci ale ochilor. Părul încă agăţat de fragmente de scalp era puţin mai lung decât ceea ce acoperise corpul, maro închis şi ondulat.

Mai asemănător maimuţelor decât un T'lan Imass... craniul din spatele

feţei este, de asemenea, mai mic. Cu toate acestea, era de departe mai înalt, mai uman în proporţie. Ce fel de om era acesta ?

Nu existau dovezi de îmbrăcăminte sau orice alt fel de podoabă. Creatura – un bărbat – murise goală.

L'oric se îndreptă. Putea vedea traseul hienei prin stuf şi porni de-a lungul lui.

înnorirea ardea şi aerul deveni mai fierbinte şi, dacă ceva, mai gros. Ajunse la pădure şi păşi pentru prima dată pe pământ uscat. Hiena nu se vedea nicăieri, iar L'oric se întrebă dacă mai alerga. O reacţie ciudată, gândi el, pentru care nu putea să-şi facă o explicaţie satisfăcătoare.

Nu avea nicio destinaţie în minte; nici măcar nu era sigur că ceea ce căuta se va găsi aici. Până la urma, acesta nu era Tellann. în orice caz, ajunsese la ceea ce se afla sub Tellann, ca şi cum Imass, în alegerea locurilor lor sacre, ar fi răspuns la rândul lor la o sensibilitate faţă de o putere încă mai veche. înţelese acum că poiana lui Toblakai nu era un loc proaspăt sfinţit de uriaşul războinic; nici măcar de către T'lan

Imass pe care îl venerase ca zei ai săi. La început, i-a aparţinut lui Raraku, indiferent de puterea naturală pe care o avea pământul. Şi aşa a împins până la un loc al începuturilor. *Dar am împins sau am fost tras* ?

O turmă de fiare uriaşe s-a înălţat pe o înălţime îndepărtată din dreapta lui, pământul tremurând în timp ce luau viteză, călbând în panică sălbatică.

L'oric ezită. Ei nu alergau spre el, dar el ştia bine că astfel de fugări se puteau vira în orice moment. în schimb, ei s-au rotit brusc în cealaltă direcţie, învârtindu-se ca o singură masă. Destul de aproape pentru ca el să le distingă formele. Similar cu vitele sălbatice, deşi mai mari şi purtând coarne sau coarne stupoase. Pieile lor erau pete de alb şi cafeniu, iar coama lor lungă era neagră.

Se întrebă ce i-a panicat şi şi-a îndreptat privirea înapoi spre locul unde apăruse pentru prima dată turma.

L'oric se ghemui, cu inima bătându-i cu putere în piept.

Şapte câini, negri ca

miezul nopţii, de o dimensiune care să provoace vitele sălbatice cu coarne. Mişcându-se cu aroganţă lejeră de-a lungul crestei. Şi flancându-i, ca şacalii care flanchează o mândrie de lei, o zeci sau mai multe dintre creaturi pe jumătate umane, precum cea pe care o descoperise pe malul lacului. Erau în mod clar supuşi, în rolul de scavengers faţă de prădători. Fără îndoială, parteneriatul a avut un beneficiu reciproc, deşi L'oric nu-şi putea imagina nicio ameninţare reală în această lume pentru aceşti câini întunecaţi.

Şi, nu era nicio îndoială în mintea lui, acei câini nu erau aici.

Intruşi. Străini pe acest tărâm, împotriva căruia nimic în această lume nu poate provoca. Ei sunt dominatorii... şi ei ştiu asta.

Şi acum a văzut că alţi observatori urmăreau fiarele teribile. K'Chain Che'Malle, trei dintre ei, cu îamele grele de la capătul braţelor, dezvăluind că erau vânători K'ell, mergeau pe un traseu paralel la câteva sute de paşi distanţă de câini. Capetele lor erau întoarse, fixate asupra intruşilor –

care, la rândul lor, îi ignorau.

Nici din lumea asta, dacă gândurile tatălui meu despre această problemă sunt corecte. A fost invitatul lui Rake luni de zile în Moon's Spawn, dezvăluind misterele acestuia. Dar oraşele K'Chain Che'Malle se află pe continente îndepărtate. Poate că au ajuns de curând aici, căutând noi locuri pentru coloniile lor... doar pentru a-şi găsi dominaţia pusă la încercare.

Dacă câinii l-au văzut pe L'oric, nu au făcut niciun semn. Nici pe jumătate de oameni.

înaltul Mag i-a urmărit continuând, până când în cele din urmă s-au scufundat într-un lighean şi au dispărut din vedere.

Vânătorii K'ell s-au oprit cu toţii, apoi s-au întins cu precauţie şi s-au apropiat încet de locul unde dispăruseră câinii.

O eroare fatală.

Neclare de întuneric, lansând în sus din bazin. Vânătorii K'ell, înconjuraţi brusc, şi-au legănat săbiile masive. Cu toate acestea, oricât de iute erau, în decursul unei singure bătăi de inimă, doi dintre cei trei

erau în jos, cu gâtul şi burta rupte. Al treilea sărise sus, navigand douăzeci de paşi pentru a ateriza într- o fugă puternică.

Câinii nu l-au urmărit, adunându-se pentru a adulmeca cadavrele K'Chain Che'Malle, în timp ce jumătate-oamenii au sosit cu hohot şi lătrat, câţiva masculi urcându-se pe creaturile moarte şi sărind în sus şi în jos, fluturând cu braţele.

L'oric credea că acum înţelege de ce K'Chain Che'Malle nu înfiinţase niciodată colonii pe acest continent.

El a urmărit câinii şi jumătatea oamenilor care mureau pe locul uciderii încă o vreme, apoi înaltul Mag a început o retragere precaută, înapoi la lac. Se apropia de marginea pantei, până la stuf, când ultima lui privire de despărţire peste un umăr îi dezvăluie cele şapte fiare, toate îndreptate în direcţia lui, cu capetele ridicate.

Apoi doi au început o cursă lentă spre el. O clipă mai târziu, cei cinci rămaşi s-au întins si au urmat.

Oh...

Calmul a coborât asupra lui brusc. Ştia că era deja

mort. Nu ar avea timp să deschidă warrenul ca să se întoarcă în propria lui lume – nici el, în orice caz, din moment ce să facă asta le-ar oferi câinilor o cale de urmat – *şi nu voi avea sosirea lor în oază o crimă, pătându-mi sufletul. Mai bine să mori aici şi acum. Pedepsit corespunzător pentru curiozitatea mea obsesivă .*

Câinii nu arătau nimic din viteza pe care o dezvăluiseră împotriva vânătorilor K'ell, de parcă ar fi simţit slăbiciunea comparativă a lui L'oric.

A auzit apa năvălind în spatele lui şi s-a învârtit.

Un dragon şi-a umplut viziunea, jos deasupra apei – atât de repede încât a ridicat un val zdrobitor în urma lui – şi ghearele s-au extins lat, mâinile uriaşe cu gheare întinzându-se în jos.

Şi-a aruncat braţele peste faţă şi pe cap în timp ce degetele enorme de solzi se închideau ca o cuşcă în jurul lui, apoi l-au smuls spre cer.

O scurtă privire neconjunsă a câinilor care se împrăştiau din umbra dragonului – sunetul îndepărtat al ţipetelor şi ţipetelor pe jumătate umane

– apoi nimic în faţa ochilor lui, decât pântecele albe strălucitoare a dragonului, văzută între două gheare ondulate.

El a fost dus departe, pe o mare, apoi spre o insulă unde se afla un turn ghemuit, cu acoperişul său plat suficient de lat şi suficient de solid pentru ca dragonul să se aşeze, cu aripile întinse să tunete în aer.

Ghearele se deschiseră, trântându-l pe L'oric pe pietrele răzuite şi răzuite. Se rostogoli de peretele jos al platformei, apoi se ridică încet.

Şi s-a uitat la imensul dragon alb şi^auriu, cu ochii lui strălucitori aţintiţi asupra lui cu, L'oric ştia instinctiv, reproş. înaltul Mag reuşi să ridice din umeri.

— Părinte, spuse el, te-am căutat.

Osric nu era unul pentru mobilier şi decor. Camera de sub platformă era sterp, cu podeaua plină de detritus lăsat de rândunelele cuibărit, aerul înţepător de guano.

L'oric se rezemă de un perete, cu braţele încrucişate, privindu-l pe tatăl său pasind.

Era pur Liosan în aparenţă, înalt şi palid ca zăpada, cu părul lung şi ondulat argintiu şi striat de aur. Ochii lui păreau să înfurie de un foc interior, tonurile lui se potrivesc cu părul lui, argintiu lins de aur. Purta piele simplă cenuşie, sabia de la centură practic identică cu cea pe care o purta L'oric.

'Tată. Regina Viselor crede că ai pierdut, spuse el după un moment lung.

'Eu sunt. Sau, mai degrabă, am fost. în plus, aşa aş rămâne.

— Nu ai încredere în ea?

Făcu o pauză, îşi studie scurt fiul, apoi spuse: „Desigur că am încredere în ea. Şi încrederea mea este făcută mai curată de ignoranţa ei. Ce faci aici?'

Uneori, dorul este de preferat realităţii. L'oric oftă. – Nici măcar nu sunt sigur unde este aici. Eram... în căutarea adevărurilor.

Osric mormăi şi începu să se plimbe încă o dată. – Ai spus mai devreme că mă cauţi. Cum mi-ai descoperit urmele?

'Nu eu am. Căutarea mea după tine a fost mai degrabă un, ah, ceva generalizat. Această

excursie a fost o vânătoare cu totul diferită.

— Era pe cale să te vadă ucis.

L'oric dădu din cap. S-a uitat în jurul camerei. 'Trăieşti aici?'

Tatăl lui se strâmbă. – Un punct de observaţie. K'Chain Che'Malle skykeeps se apropie invariabil dinspre nord, peste apă.'

— Skykeeps... precum Moon's Spawn?

O privire voalată, apoi un semn din cap. 'Da.'

„Şi în fortăreaţa plutitoare a lui Rake te-ai îmbarcat pentru prima dată pe poteca' care te-a dus până aici. Ce ai descoperit că Tiste Andu Lordul întunericului nu a făcut-o?

Osric pufni. – Doar ceea ce era chiar la picioarele lui. Moon's Spawn avea semne de deteriorare, de încălcare. Apoi sacrificare. Cu toate acestea, câţiva au supravieţuit, cel puţin suficient de mult pentru a-şi începe călătoria spre casă. Nord, peste câmpurile de gheaţă. Desigur, nu a trecut niciodată de acele câmpuri de gheaţă. Ştiaţi că gheţarul care a ţinut Moon's Spawn a parcurs o mie de leghe cu premiul său? La o mie de leghe, L'oric, înainte ca eu şi

Rake să dam peste el la nord de Platoul Laederon.

— Vrei să spui că Moon's Spawn a fost iniţial unul dintre aceste skykeeps care au sosit aici?

'A fost. Trei au venit în timpul când am fost aici. Niciunul nu a supravieţuit lui Deragoth.

'Ce?'

Osric se opri şi se înfruntă încă o dată cu fiul său. – Câinii întunericului. Cele şapte fiare cu care Dessimbelackis a făcut un pact – şi oh, nu au fost cei fără nume zguduiţi de acea alianţă nesfântă? Cele şapte fiare, L'oric, care au dat numele celor şapte oraşe, deşi nu a supravieţuit nicio amintire despre acel adevăr special. Cele şapte oraşe sfinte ale timpului nostru nu sunt, desigur, cele originale. Doar numărul a supravieţuit.

L'oric închise ochii şi îşi lăsa capul pe spate de zidul de piatră umed. – Deragoth. Ce s-a întâmplat cu ei? De ce sunt aici şi nu acolo?

'Nu ştiu. Probabil că a avut ceva de-a face cu prăbuşirea violentă a Primului Imperiu.

— Ce warren este acesta?

— Nu este deloc un

luptean, L'oric. O amintire. Curând să se termine, cred, deoarece se... micşorează. Zboară spre nord şi până la sfârşitul zilei vei vedea în faţa ta un zid al neantului, al uitării.

'O amintire. A cui amintire?

Osric a ridicat din umeri. – Al lui Raraku.

„Fă ca acel deşert să sune ca şi cum ar fi viu, ca şi cum ar fi o entitate”.

'Nu-i aşa?'

— Vrei să spui că este?

— Nu, nu spun asta. Te întrebam... nu ai venit tocmai de acolo?

L'oric deschise ochii şi se uită la tatăl său. *Eşti un bărbat frustrant. Nu e de mirare că Anomander Rake şi-a pierdut cumpătul* . – Dar acei semi-oameni care au fugit cu aceşti Deragoţi?

— O inversare ciudată, nu ai spune? Singurul act de domesticire al Deragothului. Majoritatea savanţilor, în aroganţa lor legată de specie, cred că oamenii au domesticit câinii, dar s-ar putea să fi fost invers, cel puţin pentru a începe. Cine a alergat cu cine?

— Dar acele creaturi nu sunt oameni.

Nici măcar nu sunt Imass.

— Nu, dar vor fi într-o zi. I-am văzut pe alţii, zburând pe marginile haitelor de lupi. Starea în picioare le oferă o vedere mâi bună, un atu valoros pentru a completa auzul şi simţul mirosului superior al lupilor. O combinaţie formidabilă, dar lupii sunt cei care conduc. Asta se va schimba în cele din urmă... dar nu pentru cei care îi servesc pe Deragoth, bănuiesc.

'De ce?'

— Pentru că ceva este pe cale să se întâmple. Aici, în această amintire prinsă. Sper doar că voi avea privilegiul de a fi martor înainte ca lumea să se estompeze complet.

—^L-ai numit pe Deragoth „Câinii întunericului”. Atunci sunt copii ai Mamei întunecate?

— Nu sunt copiii nimănui, mârâi Osric, apoi clătină din cap. – Au acea duhoare la ei, dar, de fapt, habar n-am. Părea doar un nume potrivit. „Deragoth” în limba Tiste Andu.'

— Ei bine, mormăi L'oric, de fapt, ar fi Dera'tin'jeragoth.

Osric şi-a studiat fiul. – La fel ca mama ta, oftă el. –

Şi este de mirare că nu am putut să ne suportăm compania unul altuia? A treia zi, întotdeauna până în a treia zi. Am putea face o viaţă întreagă din acele trei zile. Exaltare, apoi mângâiere, apoi dispreţ reciproc. Unu doi trei.'

L'oric îşi întoarse privirea. – Şi pentru singurul tău fiu?

Osric mormăi. – Mai degrabă trei clopote.

Ridicându-se în picioare, L'oric îşi scoase praful din mâini. 'Foarte bine. S- ar putea să am nevoie de ajutorul tău pentru a deschide calea înapoi către Raraku. Dar aţi putea dori să ştiţi ceva despre Liosan şi Kurald Thyrllan. Poporul tău şi tărâmuÎ lor şi-au pierdut protectorul. Ei se roagă pentru întoarcerea ta, părinte.

— Dar familiarul tău?

— Ucis. De T'lan Imass.'

— Deci, spuse Osric, găseşte-ţi altul.

L'oric tresări, apoi se încruntă. „Nu este atât de uşor! în orice caz, nu aveţi niciun simţ al responsabilităţii pentru Liosan? Ei te închină, la

naiba!

— Liosanii se închină pe ei înşişi, L'oric. Se întâmplă să fiu o figura convenabilă. Kurald Thyrllan poate părea vulnerabil, dar nu este.

— Şi dacă aceşti Deragoţi sunt slujitori ai întunericului în adevăr? Mai faci aceeaşi pretenţie, părinte?

făcu, apoi se îndreptă spre intrarea căscată. – E numai vina ei, mormăi el când trecea pe lângă.

L'oric si-a urmat tatăl afară. – Acest... turn de observare. Este Jaghut?

'Da.'

— Deci, unde sunt ei?

— Vest. Sud. Est. Dar nu aici, n-am văzut niciunul.

— Nu ştii unde sunt, nu?

— Nu sunt în această amintire, L'oric. Asta este. Acum, stai înapoi.

înaltul Mag a rămas lângă turn, privindu-l pe tatăl său vizând în forma lui draconică. Aerul miroase brusc cu o aromă dulce, condimentată, o formă neclară în faţa ochilor lui L'oric. La fel ca Anomander Rake, Osric era mai mult dragon decât orice altceva.

Erau rude de sânge, dacă nu de personalitate. Aş *vrea să-l pot înţelege pe acest om, pe acest tată al meu. Queen ia-mă, aş vrea să-mi placă chiar şi eu .* A înaintat cu paşi mari.

Dragonul ridică un membru anterior, ghearele deschizându-se.

L'oric se încruntă. – Aş prefera să călăresc pe umerii tăi, părinte…

Dar mâna reptiliană întinse mâna şi se închise în jurul lui.

S-a hotărât să sufere nedemnul în tăcere. ^

Osric a zburat spre vest, urmând coasta. înainte de prea mult timp a apărut pădurea, iar pământul a ajuns în jurul nordului. Aerul care se biciuia între degetele solzoase ale dragonului deveni rece, apoi îngheţat. Pământul mult dedesubt a început să urce, pădurile de pe flancurile munţilor transformându-se în conifere. Apoi L'oric a văzut zăpadă, ajungând ca râuriîe îngheţate în crevase şi prăpăstii.

Nu-şi putea aminti munţi din viitor care să se potrivească cu această scenă străveche. *Poate că această amintire, la fel ca multe altele, este greşită .*

Osric începu să coboare – iar L'oric văzu dintr-odată un gol alb imens, de parcă muntele care se ridica înaintea lor ar fi fost tăiat frumos în jumătate. Se apropiau de acea margine.

O întindere vag nivelată, cu crusta de zăpadă era destinaţia dragonului.

Partea sa de sud era marcată de o stâncă abruptă. Spre nord... uitare opaca.

Aripile bătând, ridicând nori de un alb pudrat, Osric pluti o clipă, apoi îl eliberă pe L'oric.

înaltul Mag a aterizat în zăpadă până la talie. Blestemant, şi-a pornit cu piciorul pe un picior mai ferm, în timp ce imensul dragon s-a aşezat cu un scârţâit înfiorător într-o parte.

Osric s-a îmbrăcat repede în forma lui Liosan, vântul biciuindu-i părul şi a păşit spre el.

Erau... lucruri aproape de marginea estompată a memoriei. Unii dintre ei se mişcau slab. Osric călcă în picioare prin zăpada adâncă spre ei, vorbind în timp ce mergea. – Creaturile se poticnesc afară. Veţi găsi aşa ceva de-a lungul

marginii. Cei mai mulţi dintre ei mor repede, dar unii rămân.

'Ce sunt ei?'

— Demoni, mai ales.

Osric şi-a schimbat uşor direcţia, apropiindu-se de o astfel de creatură, din care se ridicau aburi. Cele patru membre ale sale se mişcau, ghearele zgâriind prin nămolul din jurul lui.

Tatăl şi fiul s-au oprit în faţa ei.

De mărimea unui câine şi reptilian, cu patru mâini, asemănător cu ale unei maimuţe. Un cap larg şi plat, cu o gură largă, două fante pentru nări şi patru ochi lichidi, uşor proeminenţi, cu un model de diamant, pupilele verticale şi, în strălucirea aspră a zăpezii şi a cerului, surprinzător de deschise.

— Acesta s-ar putea să se potrivească lui Kurald Thyrllan, spuse Osric.

— Ce fel de demon este? întrebă L'oric$_A$ privind în jos la creatură.

— Habar n-am, răspunse Osric. – întinde mâna la el. Vezi dacă este acceptabil.

— Presupunând că are vreo minte, mormăi L'oric, ghemuindu-se.

Mă puteţi auzi? Poţi înţelege?

Cei patru ochi clipiră spre el. Şi a răspuns. ' Vrăjitorul. Declaraţie. Recunoaştere. Ni s-a spus că vei veni, dar atât de curând? Retorică .'

Nu sunt din acest loc , a explicat L'oric. Tu mori, cred .

' Asta este asta? Uimit.'

ţi-aş oferi o alternativă. Ai un nume?

' Un nume? Ai nevoie de asta. Observare. Desigur. înţelegere. Un parteneriat, o legătură de spirite. Putere de la tine, putere de la mine. în schimbul vieţii mele. Târg inegal. Poziţie lipsită de influenţă.'

Nu, te voi salva oricum. Ne vom întoarce în lumea mea ... într-un loc mai cald.

' Căldură? Gândire. Ah, aer care nu-mi fură puterea. Luând în considerare. Salvează-mă, vrăjitor, şi apoi vom vorbi mai mult despre această alianţă.'

L'oric dădu din cap. 'Foarte bine.'

'Este gata?' întrebă Osric.

Fiul lui se îndreptă. – Nu, dar vine cu noi.

— Fără legare, nu vei avea control asupra demonului, L'oric. Ar putea

foarte bine să se întoarcă asupra ta de îndată ce te întorci în Raraku. Cel mai bine ne reluăm căutarea, găsim o creatură mai manevrabilă.

'Nu. O voi risca pe asta.

Osric a ridicat din umeri. – După cum vrei, atunci. Trebuie să mergem acum la lac, unde ai apărut pentru prima dată.

L'oric îl privi pe tatăl său îndepărtându-se, apoi oprindu-se şi vizând din nou în forma lui de dragon.

— *Eleint*! strigă demonul în mintea înaltului Mag. ' *Mire. Ai un Eleint ca însoţitor* !

Tatăl meu.

' Tatăl tău! încântare emoţionată! Dornic. Mă numesc Greyfrog, născută din Clutch lui Mirepool în al douăzecilea sezon al întunericului. Cu mândrie. Am avut treizeci şi unu de gheare ale mele ...

Şi cum ai venit aici, Greyfrog?

'Mostie bruscă. Un hop prea departe.'

Dragonul s-a apropiat.

Greyfrog s-a târât pe nisipul cald. L'oric se întoarse, dar poarta se închidea deja. Aşadar, îşi găsise tatăl, iar despărţirea fusese la fel de directă ca şi

întâlnirea. Nu tocmai indiferenta. Mai degrabă... distragere a atenţiei. Interesul lui Osric era cu Osric. propriile sale urmăriri.

Abia acum au mai apărut o mie de întrebări în gândurile lui L'oric, întrebări pe care ar fi trebuit să le pună.

' Regret?'

L'oric aruncă privirea spre demon. – îţi revii, Greyfrog? Mă numesc L'oric. Să discutăm acum despre parteneriatul nostru?

„ Miros de carne crudă. Mi-e foame. Mânca. Atunci vorbeşte. Firmă.'

'Cum doriţi. Cât despre carnea crudă... o să vă găsesc ceva potrivit. Există reguli cu privire la ceea ce poţi şi ce nu poţi ucide.

' Explică-mi-le. Precaut. Nedorind să jignesc. Dar foame.'

'Va trebui...'

Răzbunarea fusese sânul ei de viaţă atât de mult timp, iar acum, în câteva zile, avea să se întâlnească faţă în faţă cu sora ei, pentru a juca finalul jocului. Un joc vicios, dar totuşi un joc. Sha'ik ştia că practic fiecare avantaj imaginabil îi revine ei. Legiunile lui Tavore erau

verzi, teritoriul era al lui Sha'ik, Armata ei a Apocalipsei erau veterani ai rebeliunii şi superioare numeric. Zeiţa Vârtejului a obţinut putere de la un Bătrân Warren – acum îşi dădea seama – poate nu pur, dar fie imun, fie rezistent la efectele otataralei. Magii lui Tavore erau doi vrăjitori Wickan, ambii zdrobiţi de spirit, în timp ce cadrul lui Sha'ik includea patru înalţi Magi şi o zeci de şamani, vrăjitoare şi vrăjitori, inclusiv Fayelle şi Henaras. în total, înfrângerea părea imposibilă. Şi totuşi Sha'ik era îngrozit.

Stătea singură în camera centrală a vastului cort cu mai multe camere, care era palatul ei. Brazierele de lângă tron se întunecau încet, umbrele invadând toate părţile. Ea a vrut să fugă. Jocul a fost prea greu, prea plin. Promisiunea sa finală era mai rece decât îşi imaginase ea vreodată. *Răzbunarea este o emoţie irosită, totuşi am lăsat-o să mă consume. Fam făcut ca un cadou zeiţei.*

Fragmente de claritate – se diminuau, se ofileau ca florile iarna – pe măsură ce strângerea Zeiţei Vârtejului

se strângea pe sufletul ei. Sora mea m-a schimbat pentru credinţa împărătesei, pentru a-l convinge pe Laseen de loialitatea lui Tavore. Toate pentru a-i servi ambiţia. Iar recompensa ei a fost postul de Adjunct. Aşa sunt faptele, adevărurile reci. Şi eu, la rândul meu, mi-am schimbat libertatea cu puterea Zeiţei Vârtejului, astfel încât să pot să mă răzbun împotriva surorii mele. Suntem, deci, atât de diferiţi ?

Fragmente de claritate, dar nu au dus nicăieri. Putea să pună întrebări, dar părea incapabilă să caute răspunsuri. Putea să facă declaraţii, dar păreau ciudat de goale, lipsite de semnificaţie. Era împiedicată să se gândească. De ce?

O altă întrebare la care ştia că nu va răspunde, nici măcar nu va face efort să răspundă. *Zeiţa nu vrea să mă gândesc .* Ei bine, cel puţin asta a fost un fel de recunoaştere.

A simţit apropierea cuiva şi a dat o comandă tăcută gardienilor ei – războinicii aleşi de Mathok – pentru a permite vizitatorului să treacă înăuntru. Perdelele care

acopereau intrarea în cameră se despărţiră.

— O noapte târzie pentru un străvechi ca tine, Bidithal, spuse Sha'ik. – Ar trebui să te odihneşti, în pregătirea bătăliei.

— Sunt multe bătălii, Ales, iar unele au început deja. S-a sprijinit greu de toiag, privind în jur cu un zâmbet uşor pe buzele încreţite. – Cărbunii se sting, murmură el.

— Aş fi crezut că umbrele crescânde ţi-ar fi plăcut.

Zâmbetul i s-a strâns, apoi a ridicat din umeri. – Nu sunt ai mei, Aleasă.

— Nu-i aşa?

Zâmbetul devenea şi mai încordat. – Nu am fost niciodată preot în Meanas.

— Nu, iată-l pe Rashan, copilul-fantomă al lui Kurald Galain… totuşi warrenul pe care îl pretindea era, totuşi, Shadow. Amândoi ştim bine că distincţiile se diminuează cu cât cineva se adânceşte mai aproape în misterele celui mai vechi triumvirat. Shadow, la urma urmei, s-a născut din ciocnirea dintre Lumină şi întuneric. Şi Meanas este, în esenţă, extras din warrens Thyrllan şi Galain, Thyr şi Rashan.

Este, dacă vreţi, o disciplină hibridă.

„Cele mai multe arte vrăjitorie disponibile oamenilor muritori sunt Alesul. Mi-e teamă că nu înţeleg ideea pe care vrei să o spui.

Ea a ridicat din umeri. – Numai că trimiţi aici servitorii tăi din umbră să mă spioneze, Bidithal. La ce speri să fii martor? Sunt aşa cum mă vezi.

îşi întinse mâinile, cu toiagul sprijinit de un umăr. – Atunci poate că nu spioni, ci protectori.

— Şi am atât de mare nevoie de protecţie, Bidithal? Sunt temerile tale... specifice? Asta ai venit să-mi spui?

— Sunt aproape de a descoperi natura exactă a acelei ameninţări, Aleasă. în curând, ^voi putea să-mi transmit revelaţiile. Preocupările mele actuale, totuşi, sunt cu înaltul Mag L'oric şi, poate, cu Mâinile Fantome.

— Cu siguranţă nu îi bănuieşti pe niciunul dintre ei că face parte din conspiraţie.

— Nu, dar ajung să cred că aici sunt în joc alte forţe. Suntem în centrul unei convergenţe, Alesul, şi

nu doar între noi şi malazani.

'Într-adevar.'

„Ghost Hands nu mai este ca cândva. Este preot încă o dată.

Sprâncenele lui Sha'ik s-au ridicat în neîncredere. – Fener a plecat, Bidithal...

— Nu Fener. Dar luaţi în considerare acest lucru. Zeul războiului a fost detronat. Şi altul s-a ridicat în locul lui, aşa cum a cerut necesitatea. Tigrul verii, care a fost cândva primul erou, Treach. O Soletaken din Primul Imperiu... acum un zeu. Nevoia lui va fi mare, Ales, de campioni muritori şi avatare, care să-l ajute în stabilirea rolului pe care şi-l va asuma. O sabie mortală, o nicovală scut, un destriant – toate titlurile antice... şi puterile pe care zeul le investeşte în ele.

„Ghost Hands nu ar accepta niciodată un alt zeu decât Fener”, a afirmat Sha'ik. – Nici, îmi închipui, un zeu nu ar fi suficient de prost încât să-l îmbrăţişeze la rândul său. Ştii puţin despre trecutul lui, Bidithal. Nu este un om evlavios. A comis... infracţiuni...

— Cu toate acestea, Âleas. Tigrul verii şi-a făcut alegerea.

— Ca ce?

Bidithal a ridicat din umeri. – Ce altceva ar putea *fi* decât Destriant.

— Ce dovadă ai despre această transformare extraordinară?

— Se ascunde bine... dar nu suficient de bine, Aleasă.

Sha'ik tăcu o clipă lungă, apoi răspunse ridicând din umeri. „Destriant de noul zeu al războiului. De ce nu ar fi aici? Suntem în război, până la urmă. Mă voi gândi la această... dezvoltare, Bidithal. în acest moment, însă, nu pot – presupunând că este adevărat – să-i văd relevanţa.

„Poate, Aleasă, cea mai importantă relevanţă este şi cea mai simplă: Ghost Hands nu este omul stricat şi inutil care a fost cândva. Şi, având în vedere... ambivalenţa lui faţă de cauza noastră, el ne prezintă o potenţială ameninţare...

— Cred că nu, spuse Sha'ik. – Dar, după cum am spus, mă voi gândi. Acum, vasta ta reţea de suspiciuni l-a prins şi pe L'oric? De ce?'

— în ultimul timp, a fost mai evaziv decât de obicei, Ales. Eforturile lui de

a-şi ascunde venirile şi plecările au devenit oarecum extreme.

— Poate că se satura de spionajul tău neîncetat, Bidithal.

— Poate că, deşi sunt sigur că nu ştie că cel care încearcă vreodată să-şi supravegheze activităţile sunt într-adevăr eu. La urma urmei, Febryl şi Napan au proprii lor spioni. Nu sunt singur în interesele mele. Le este frică de L'oric, pentru că el le-a respins orice abordare...

— îmi face plăcere să aud asta, Bidithal. îndepărtează-ţi umbrele, în ceea ce priveşte L'oric. Şi asta este o comandă. Mai bine ai servi intereselor Vârtejului, concentrându-te pe Febryl, Korbolo Dom şi Kamist Reloe.

S-a înclinat uşor. – Foarte bine, Aleasă.

Sha'ik îl studie pe bătrân. – Fii atent, Bidithal.

Ea îl văzu uşor palid, apoi el dădu din cap. – Eu sunt mereu asta, Alesul.

Un uşor fluturat al mâinii ei îl respinge.

Bidithal s-a înclinat încă o dată, apoi, strângându-şi bastonul de mers, a

coborât din cameră. Prin camerele intermediare, pe lângă o duzină de războinici tăcuti din deşert ai lui Mathok, apoi afară, în cele din urmă în aerul rece al nopţii.

îndepărtează-mi umbrele, Aleas? Comanda sau nu, nu sunt atât de prost încât să fac asta.

Umbrele s-au adunat în jurul lui în timp ce el a păşit pe aleile înguste dintre corturi şi colibe. *îţi aminteşti întunericul* ?

Bidithal zâmbi pentru sine. în curând, acest fragment de warren spulberat avea să devină un tărâm în sine. Şi Zeiţa Vârtejului ar vedea nevoia unei preoţii, a unei structuri de putere în lumea muritorilor. Şi într-o astfel de organizaţie, nu ar fi loc pentru Sha'ik, cu excepţia poate un altar minor care să-i onoreze memoria.

Deocamdată, desigur, Imperiul Malazan trebuie tratat, pe scurt, şi pentru asta ar fi nevoie de Sha'ik, ca un vas al puterii Vârtejului. Această cale specială a umbrelor era într-adevăr îngustă. Bidithal bănuia că alianţa lui Febryl cu Napan şi Kamist Reloe nu era decât temporară.

Bătrânul nebun nu avea dragoste pentru Malazans. Probabil, planurile lui au avut o trădare ascunsă, finală, una care se încheie în anihilarea reciprocă a fiecărui interes, în afară de al său.

Şi nu pot străpunge adevărul, un eşec din partea mea care îmi forţează mâna. Trebuie să fiu... preventiv. Trebuie să fiu de partea lui Sha'ik, pentru că mâna ei va fi cea care îi va zdrobi pe conspiratori.

Un şuierat de voci spectrale şi Bidithal se opri, tresărit de gândurile sale întunecate.

Să-l găsesc pe Febryl în faţa lui.

— Audienţa ta cu Alesul a fost fructuoasă, Bidithal?

— Ca întotdeauna, Febryl, zâmbi Bidithal, întrebându-se cum a reuşit înaltul Mag antic să se apropie atât de mult înainte de a fi detectat de gardienii săi secreţi. 'Ce iti doreşti de la mine? Este târziu.'

— A sosit momentul, spuse Febryl pe un ton scăzut, răguşit. – Trebuie să alegi. Alăturaţi-vă nouă, sau lăsaţi-vă deoparte.

Bidithal ridică

sprâncenele. – Nu există o a treia opţiune?

„Dacă vrei să spui că te-ai lupta cu noi, răspunsul este, din păcate, nu. Sugerez, totuşi, să reţinem această discuţie pentru moment. în schimb, ascultă-ne răsplata pentru tine, indiferent dacă ni te alături sau pur şi simplu te îndepărtezi din calea noastră.

'Răsplată? Te ascult, Febryl.

— Va dispărea, la fel ca şi Imperiul Malazan. Şapte oraşe vor fi libere aşa cum a fost cândva. Cu toate acestea, Vârtejul Vârtej va rămâne, întors la Dryjhna – la cultul Apocalipsei care este şi a fost întotdeauna în centrul rebeliunii. Un astfel de cult are nevoie de un maestru, un Mare Preot, aşezat într-un templu vast, bogat, onorat cuvenit de toţi. Cum ai modela un asemenea cult? Febryl zâmbi. – Se pare că ai început deja, Bidithal. Da, ştim totul despre copiii tăi... speciali. Imaginează-ţi, aşadar, toate cele şapte oraşe la dispoziţia ta. Toate cele şapte oraşe, onorate sa vă livreze fiicele lor nedorite.

Bidithal şi-a lins buzele,

cu ochii îndepărtându-se. – Trebuie să mă gândesc la asta...

— Nu mai e timp pentru asta. Alăturaţi-vă nouă, sau lăsaţi-vă deoparte.

— Când începi?

— De ce, Bidithal, avem deja. Adjunctul şi legiunile ei nu mai sunt decât la câteva zile. Ne-am mutat deja agenţii, toţi sunt la locul lor, gata să-şi îndeplinească sarcinile desemnate. Timpul indeciziei a trecut. Decide. Acum.'

'Foarte bine. Drumul tău este clar, Febryl. Accept oferta ta. Dar cultul meu trebuie să rămână al meu, să se modeleze după cum aleg. Nicio interferenţă...

'Nici unul. Asta este o promisiune...

'A căror?'

'A mea.'

— Şi cum rămâne cu Korbolo Dom şi Kamist Reloe?

Zâmbetul lui Febryl se lărgi. – Ce merită jurămintele lor, Bidithal? împărăteasa l-a avut odată pe Korbolo Dom. Sha'ik a făcut la fel...

Aşa cum a avut-o şi pe a ta, Febryl . – Atunci noi, tu şi cu mine, ne înţelegem.

— într-adevăr.

Bidithal îl privi pe înaltul Mag îndepărtându-se. El ştia că spiritele mele din umbră mă înconjura, dar le dispreţuia. Nu exista a treia varianta. Dacă aş fi exprimat sfidarea, aş fi murit acum. Ştiu. Simt respiraţia rece a lui Hood, aici, pe această alee. Puterile mele sunt... compromise. Cum ? Trebuia să descopere sursa încrederii lui Febryl. înainte de a putea face ceva, înainte de a putea face o singură mişcare. Şi care mişcare va fi? Oferta lui Febryl... contestaţii.

Cu toate acestea, Febryl nu promisese nicio amestecare, chiar dacă dezvăluise o indiferenţă arogantă faţă de puterea pe care Bidithal o modelase deja. O indiferenţă care arăta o cunoaştere intimă. *La urma urmei, nu respingi ceea ce nu ştii nimic. Nu în acest stadiu .*

Bidithal şi-a reluat călătoria înapoi la tâmplă. Se simţea... vulnerabil. O senzaţie necunoscută şi i-a adus un tremur la nivelul membrelor.

O muşcătură usturătoare, apoi amorţeală i se răspândi din plămâni.

Scillara şi-a lăsat capul

pe spate, reticent să expire, crezând pentru cele mai scurte momente că nevoia ei de aer dispăruse. Apoi a explodat în tuse.

— Stai liniştit, mârâi Korbolo Dom, rostogolind o sticlă cu dop peste pături spre ea. – Bea, femeie. Apoi deschide acele ecrane – abia văd cu toată apa smulsă din ochi.

Ea i-a ascultat cizmele pe papură, mergând într-una din camerele din spate. Tuşea trecuse. Pieptul i se simţea plin de lichid gros, stânjenitor. Capul ei înota şi se strădui să-şi amintească ce se întâmplase cu câteva clipe mai devreme. Febryl sosise. Emoţionata, credea ea. Ceva despre stăpânul ei, Bidithal. Punctul culminant al unui triumf mult aşteptat. Amândoi plecaseră în camerele interioare.

Fusese o vreme, cândva, era destul de sigură, când gândurile ei fuseseră clare – deşi, bănuia ea, majoritatea fuseseră neplăcute. Aşa că nu existau prea multe motive să ratezi acele zile. Cu excepţia clarităţii în sine – acuitatea ei care făcea amintirea fără efort.

Aşa dorea să-şi slujească stăpânul şi să-l slujească bine. Cu distincţie,

suficientă pentru a-şi câştiga noile responsabilităţi, pentru a-şi asuma noi roluri, care nu presupuneau, poate, predarea trupului ei bărbaţilor. într-o zi, Bidithal nu va fi în stare să se ocupe de toate fetele noi aşa cum făcea acum – ar fi prea multe, chiar şi pentru el. Era sigură că putea să se descurce cu cicatricile, tăierea plăcerii.

Nu ar aprecia eliberarea, desigur. Nu la început. Dar i-ar putea ajuta în asta. Cuvinte amabile şi o mulţime de durhang pentru a atenua durerea fizică... şi indignarea.

Simţise ea indignare? De unde venise acel cuvânt, să ajungă atât de brusc şi de neaşteptat în gândurile ei?

Se ridică, se îndepărtă împleticindu-se de la perne la ecranele grele care blocau aerul exterior al nopţii. Era goală, dar nu-şi ţine seama de frig. Un uşor disconfort în greutatea sânilor ei nelegaţi. Fusese însărcinată de două ori, dar Bidithal se ocupase de asta, dându-i ceaiuri amare care rupeau rădăcinile seminţelor şi i-au spălat-o din corp. Existase aceeaşi greutate în acele vremuri şi se întrebă dacă încă o

seminţele Napanului nu mai luase în ea.

Scillara bâjbâi la cravate până când unul dintre paravane s-a pliat şi a privit spre strada întunecată.

Gardienii erau amândoi vizibili, lângă intrarea care se afla la câţiva paşi în stânga ei. S-au uitat peste ele, cu feţele ascunse de cârme şi de glugile telabelor lor. Şi, se părea, a continuat să se uite, deşi nu a oferit niciun salut, nici un comentariu.

Aerul nopţii se simţea plictisitor, ca şi cum fumul care umplea camera cortului i-ar fi aşezat un strat permanent deasupra ochilor, ascunzând tot ceea ce privea. Ea rămase încă o clipă, ţesând, apoi se îndreptă spre intrare.

Febryl lăsase clapele dezlegate. I-a împins deoparte şi a ieşit între cei doi paznici.

— S-a săturat de tine în seara asta, Scillara? a întrebat unul.

'Vreau să merg pe jos. E greu să respiri. Cred că mă înec.

„înec în deşert, da”, a mormăit celălalt, apoi a râs.

Ea trecu clătinând, alegând o direcţie la întâmplare.

Greu. Umplut. înecat în deşert.

— Nu în noaptea asta, fată.’

Ea s-a împiedicat în timp ce se întoarse, şi-a aruncat ambele braţe pentru echilibru şi a privit miji la gardianul care o urmase. 'Ce?'

— Febryl s-a săturat de spionajul tău. îl vrea pe Bidithal orb şi surd în această tabără. Mă întristează, Scillara. Da. Cu adevărat.' El o luă de braţ, cu degetele cu mănuşi care se închideau strâns. „Este o milă, cred, şi o voi face cât mai nedureroasă posibil. Căci mi-ai plăcut o dată. Mereu zâmbind, ai fost, deşi, desigur, acesta a fost în mare parte durhang-ul. O ducea departe în timp ce vorbea, coborând de pe bulevardul principal pe culoarele aglomerate de gunoaie dintre pereţii cortului. – Sunt tentat să-mi fac plăcere mai întâi de tine. Mai bine un fiu al deşertului decât un Napan cu picioare arcuite pentru ultima ta amintire de dragoste,’nu?

— Vrei să mă omori? Avea probleme cu

gândul, cu gândul deloc.

— Mă tem că trebuie, fetiţă. Nu pot să-mi sfid stăpânul, mai ales în asta. Totuşi, ar trebui să fii uşurat că sunt eu şi nu un străin. Căci nu voi fi crud, aşa cum am spus. Aici, în aceste ruine, Scillara – podeaua a fost curăţată – nu este prima dată când se vede folositor, dar dacă toate semnele sunt îndepărtate imediat, nu există dovezi de găsit, nu-i aşa? Există o fântână veche în grădină pentru cadavre.

— Vrei să mă arunci în fântână?

— Nu tu, doar corpul tău. Sufletul tău va fi prin poarta lui Hood până atunci, fetiţă. Mă voi asigura de asta. Acum, întinde-te aici, pe mantia mea. M- am uitat la trupul tău minunat incapabil să se atingă suficient de mult. Am visat să sărut şi buzele acelea.

Ea stătea întinsă pe mantie, uitându-se la stelele slabe şi înceţoşate, în timp ce paznicul îi decupla cureaua săbiei, apoi începu să-şi scoată armura. Ea l-a văzut scoţând un cuţit, cu lama strălucind neagră, şi l-a pus într-o parte, pe podeaua din piatră.

Apoi mâinile lui îi

împingeau coapsele. Nu există plăcere. A dispărut. Este un bărbat frumos. Soţul unei femei. Preferă plăcerea înaintea afacerilor, aşa cum am făcut eu cândva. Cred. Dar acum, nu ştiu nimic despre plăcere . N-am lăsat decât afaceri.

Pelerina se înghesuia sub ea în timp ce mormăiturile lui îi umpleau urechile. Ea se întinse calmă într-o parte şi îşi închise mâna în jurul mânerului cuţitului. Ridicat-o, cealaltă mână unindu-l peste şi deasupra gărzii.

Apoi ea a înfipt cuţitul în partea inferioară a spatelui lui, marginea lamei înţepându-se între două vertebre, tăind cordonul, vârful continuând într-o mişcare bâlbâită în timp ce străpunsea membranele şi sfâşia adânc în intestinele mijlocii şi inferioare ale gardianului.

El s-a revărsat în ea în momentul morţii, fiorii lui devenind zvâcniri, respiraţia şuierând dintr-o gură slăbită brusc, când fruntea lui a lovit podeaua de piatră de lângă urechea ei dreaptă.

Ea lăsă cuţitul îngropat până la jumătatea mânerului – la fel de adânc pe cât îl luase puterea ei – în spatele

lui şi împinse corpul lui moale până când se rostogoli într-o parte.

O femeie din deşert pentru ultima ta amintire de dragoste.

Scillara se ridică, vrând să tuşească, dar înghiţind până ce dorinţa trecu. Grele, şi mai grele încă.

Sunt un vas plin vreodată, dar întotdeauna este loc pentru mai mult. Mai durhang. Mai mulţi bărbaţi şi seminţele lor. Stăpânul meu mi-a găsit locul de plăcere şi l-a îndepărtat. Umplut vreodată, dar niciodată umplut. Nu există nicio bază pentru această navă. Acesta este ceea ce a făcut.

Pentru noi toţi.

Ea se clătina în picioare. Privi în jos la cadavrul gardianului, la petele umede care se întindeau sub el.

Un sunet în spatele ei. Scillara se întoarse.

— Căţea ucigaşă.

Ea se încruntă la al doilea gardian în timp ce el înainta, trăgând un pumnal.

— Prostul te-a vrut singur o vreme. Asta primeşte pentru că ignoră comenzile lui Febryl – l-am avertizat...

Ea se uita la mâna care ţinea pumnalul, aşa că a fost

prinsă pe neprevăzute în timp ce cealaltă mână fulgeră, cu degetele trosnind cu putere de maxilarul ei.

Ochii ei clipiră la o mişcare zguduitoare şi ursuz. Era târâtă printre gunoaie de un braţ. De undeva înainte curgea duhoarea şanţului latrinei, deasă ca ceaţa, o suflare de aer cald şi otrăvit. Buzele îi erau rupte şi gura avea gust de sânge. Umărul braţului pe care îl prindea gardianul pulsa.

Bărbatul mormăia. „... într-adevăr, drăguţ. Cu greu. Când se îneacă în murdărie. Prostul şi acum e mort. A fost o sarcină simplă, până la urmă. Nu lipsesc curvele în tabăra asta blestemată. Ce care-'

Se oprise.

Capul aplecat, Scillara a surprins o privire neclară a unei siluete ghemuite care ieşea din întuneric.

Paznicul i-a eliberat încheietura mâinii şi braţul ei a căzut cu o lovitură pe noroiul umed şi murdar. L-a văzut întinzându-şi mâna după sabia.

Apoi capul i s-a răsucit cu un sunet de dinţi crăpaţi, urmat de un spray fierbinte care s-a împrăştiat peste

coapsele Scillarei. Sânge.

I s-a părut că vede o strălucire ciudată de smarald ieşind dintr-o mână a ucigaşului gardianului – o mână înţepată ca a unei pisici uriaşe.

Silueta a păşit peste forma mototolită a gardianului, care încetase să se mai mişte, şi se ghemui încet lângă Scillara.

— Te-am căutat, mârâi bărbatul. – Sau aşa mi-am dat seama. Extraordinar, cum vieţile singure se pliază în toată mizeria, iar şi iar, toate prinse în vârtejul mai mare. Se învârte şi se învârte şi mereu în jos, se pare. Mereu în jos. Proştii, toţi, să credem că putem înota departe de acel curent.

Umbrele erau ciudate asupra lui. Ca şi cum ar fi stat sub palme şi iarbă înaltă – dar nu, deasupra bărbatului ghemuit şi cu umerii largi era doar cerul nopţii. El a fost tatuat, îşi dădu seama ea, în ghimpele unui tigru.

— Se întâmplă multe crime în ultima vreme, mormăi el, uitându-se la ea cu ochi chihlimbari. – Mă aştept că toate acele fire libere sunt înnodate.

Ea l-a privit întinzându-

se cu mâna aceea strălucitoare, cu gheare. Se aşeză, cu palma în jos, cald între sânii ei. Vârfurile ghearelor i-au înţepat pielea şi un tremur o străbătu.

Asta s-a răspândit, curgându-i fierbinte prin vene. Căldura aceea a devenit brusc aprigă, de-a lungul gâtului, în plămâni, între picioare.

Bărbatul mormăi. – Am crezut că e consum, respiraţia aia zgomotătoare. Dar nu, este prea mult durhang. în rest, ei bine, este un lucru ciudat la plăcere. Ceva pe care Bidithal ar vrea să nu ştii niciodată. Duşmanul lui nu este durerea. Nu, durerea este pur şi simplu calea luată către indiferenţă. Iar indiferenţa distruge sufletul. Bineînţeles, lui Bidithal îi plac sufletele distruse – să îe oglindească pe ale lui.

Dacă el a continuat să vorbească dincolo de asta, ea nu a auzit, deoarece senzaţiile pierdute de mult timp au intrat în ea, doar uşor tocite de ceaţa persistentă şi satisfăcătoare a durhangului. Se simţea prost folosită între picioare, dar ştia că acel sentiment avea să treacă.

'Ultraj.'

O strângea în braţe, dar făcu o pauză. 'Tu vorbeşti?'

Ultraj. Da. Asta . 'Unde ma duci?' întrebarea ieşi între tuse şi ea îi împinse braţele deoparte pentru a se apleca şi a scuipa flegmă în timp ce el răspundea.

— La templul meu. Nu te teme, este în siguranţă. Nici Febryl, nici Bidithal nu te vor găsi acolo. Ai fost vindecată cu forţa, fată, şi va trebui să dormi.

'Ce vrei cu mine?'

'Inca nu sunt sigur. Cred că voi avea nevoie de ajutorul tău şi în curând. Dar alegerea este a ta. Nici nu va trebui să te predai... orice nu vrei. Şi, dacă alegeţi să plecaţi pur şi simplu, este bine. îţi voi da bani şi provizii – şi poate chiar îţi voi găsi un cal. Putem discuta despre asta mâine. Cum te numeşti?'

Se întinse încă o dată şi o ridică fără efort.

— Scillara.

— Sunt Heboric, Destriant to Treach, Tigrul Verii şi Zeul Războiului.

Ea se uită la el în timp ce el începea să o ducă de-a lungul cărării. – Mă tem că te voi dezamăgi, Heboric. Cred că m-am săturat de preoţi.

Ea îi simţi ridicarea din

umeri, apoi el îi zâmbi obosit. 'E bine. Şi eu.'

Felisin s-a trezit la scurt timp după ce L'oric s-a întors cuun miel proaspăt tăiat pentru familiarul său demon, Greyfrog. Probabil, reflectă înaltul Mag, când s-a agitat pentru prima dată sub prelată, fusese trezită de sunetul oaselor care se zgârâia.

Apetitul demonului era vorace, iar L'oric îi admira unicitatea, dacă nu abordarea sa destul de neîngrijită a mâncatului.

Felisin a apărut, înfăşurată în pături şi a mers lângă L'oric. Ea tăcu, cu părul dezordonat în jurul feţei ei tinere şi bronzate şi îl privi pe demon consumând ultimul miel cu înghiţituri puternice şi violente.

— Broasca cenuşie, murmură L'oric. – Noul meu familiar.

— Eşti familiar? Eşti sigur că nu e invers? Chestia aia ne-ar putea mânca pe amândoi.

' Observator. Are dreptate, tovarăş L'oric. Sentimental, eu m-as batea. Vai. Vulnerabilitate torpidă. Aiurit. De unul singur.'

'în regulă.' L'oric zâmbi. „O alianţă este un cuvânt mai bun pentru

parteneriatul nostru”.

— Aveţi noroi pe bocanci şi bucăţi de stuf şi iarbă agăţate.

— Am călătorit în noaptea asta, Felisin.

— Cauţi aliaţi?

— Nu intenţionat. Nu, căutarea mea a fost după răspunsuri.

— Şi ai găsit vreunul?

A ezitat, apoi a oftat. 'Nişte. Mai puţine decât aş fi sperat. Dar mă întorc ştiind un lucru sigur. Şi asta înseamnă că trebuie să pleci. Cât mai repede posibil.'

Privirea ei era căutătoare. – Şi ce rămâne cu tine?

— Voi urma, cât de curând voi putea.

— Trebuie să plec singur?

'Nu. îl vei avea pe Greyfrog cu tine. Şi încă unul... sper.

Ea a dat din cap. 'Eu sunt gata. M-am săturat de acest loc. Nu mai visez la răzbunare împotriva lui Bidithal. Vreau doar să fiu plecat. E laş din partea mea?

L'oric clătină încet din cap. – Bidithal va fi îngrijit, fată, într-un mod potrivit pentru crimele sale.

— Dacă intenţionezi să-l ucizi, atunci aş sfătui să nu-l trimiţi pe Greyfrog cu mine. Bidithal este puternic – poate mai mult decât îţi dai seama. Pot călători singur, până la urmă nimeni nu mă va vâna.

'Nu. Oricât de mult aş vrea să-l ucid pe Bidithal, nu va fi de mâna mea.

— Există ceva de rău augur în ceea ce spui sau, poate, în ceea ce nu spui, L'oric.

— Va fi o convergenţă, Felisin. Cu nişte... oaspeţi neaştepţi. Şi nu cred că cineva de aici va supravieţui mult timp companiei lor. Va fi... măcel mare.

— Atunci de ce rămâi?

— Să fiu martor, fetiţă. Cât timp pot.

'De ce?'

Se strâmbă. – După cum am spus, încă caut răspunsuri.

— Şi sunt ele suficient de importante pentru a-ţi risca viaţa?

'Sunt. Şi acum, te voi lăsa aici, în încrederea lui Greyfrog pentru o vreme. Sunteţi în siguranţă, iar când mă voi întoarce, voi fi cu proviziile şi monturile necesare.

Ea aruncă o privire spre creatura solzoasă, asemănătoare unei maimuţe, cu cei patru ochi. – În siguranţă, ai spus. Cel puţin până când îi este foame.

' Apreciabil. O voi proteja pe asta. Dar nu pleca prea mult. Ha ha.'

Zorii suflau lumină în cerul estic când Heboric ieşi afară pentru a-şi aştepta vizitatorul. Destriantul a rămas în întuneric cât a putut să reuşească, nu pentru a se ascunde de L'oric – pe care acum îl privea păşind în vizor şi apropiindu-se – ci împotriva oricăror altor observatori. Ar putea foarte bine să distingă o siluetă, ghemuită acolo, în pragul cortului, dar puţin mai mult decât atât. Trasase o mantie grea în jurul său, gluga trasă deasupra capului şi îşi ţinea mâinile sub falduri.

Paşii lui L'oric încetiniră când se apropia. Nu ar fi putut ascunde adevărul de acest bărbat, iar Heboric a zâmbit când a văzut ochii înaltului Mag făcându- se.

— Da, mormăi Heboric, am fost reticent. Dar s-a făcut şi am făcut pace cu
asta.

— Şi care este interesul lui Treach aici? întrebă L'oric după un moment lung, neliniştit.

— Va avea loc o bătălie, răspunse Heboric, ridicând din umeri. – Dincolo de asta... ei bine, nu sunt sigur. Vom vedea, mă aştept.

L'oric părea obosit. – Speram să te conving să pleci. Să-l iau pe Felisin de aici.

'Când?'

'Astă seară.'

— Mută-i tabăra cu o legă, dincolo de marginea de nord-est a oazei. Trei cai înşeuţi, încă trei cai de pachet. Mâncare şi apă suficiente pentru trei, să ne ducă până la G'danisban.'

'Trei?'

Heboric zâmbi. – Nu eşti conştient de asta, dar există o anumită... poezie pentru a fi noi trei.

'Foarte bine. Şi cât de mult ar trebui să aştepte?

— Atâta timp cât consideră că este acceptabil, L'oric. La fel ca tine, intenţionez să rămân aici câteva zile încă.

Ochii i se ascundeau. – Convergenţa.

Heboric dădu din cap.

L'oric oftă. – Suntem

proşti, tu şi cu mine.

'Probabil.'

— Am sperat cândva, Mâini Fantomă, la o alianţă între noi.

— Există, mai mult sau mai puţin, L'oric. Suficient pentru a asigura siguranţa lui Felisin. Nu că ne-am descurcat bine în această responsabilitate până acum. Aş fi putut să ajut, mârâi Heboric.

— Sunt surprins, dacă ştii ce ia făcut Bidithal, că nu ai căutat să te răzbuni.

'Răzbunare? Ce rost are asta? Nu, L'oric, am un răspuns mai bun la
măcelăria lui Bidithal.
Lăsaţi-i pe Bidithal în soarta lui...

înaltul Mag a tresărit, apoi a zâmbit. – Ciudat, cu doar puţin timp în urmă i-am spus cuvinte similare lui Felisin.

Heboric îl privi pe bărbat plecând. După o clipă, Destriantul s-a întors şi a intrat din nou în tâmplă.

„Există ceva... inexorabil la ei...”

Se aflau în calea legiunilor îndepărtate, văzând sclipirea fierului clătinând ca metalul topit sub un stâlp de praf care, din acest unghi, părea să se

ridice drept în sus, răspândindu-se într-o pată ceţoasă în vânturile puternice ale deşertului. La cuvintele lui Leoman, Corabb Bhilan Thenu'alas tremura. Praful cernea faldurile telabei lui zdrenţuite; aerul atât de aproape de Zidul Vârtejului era gros de nisip suspendat, umplându-i gura cu nisip.

Leoman se răsuci în şa pentru a-şi studia războinicii.

Ancorându-şi lancea fărâmiţată în cupa etrierului, Corabb se aşeză înapoi în şa. Era epuizat. Practic în fiecare noapte, încercaseră raiduri şi chiar şi atunci când propria sa companie nu fusese direct implicată în lupte, au existat retrageri de acoperit, contraatacuri pentru a toci, apoi fuga. Mereu zbor. Dacă Sha'ik i-ar fi dat lui Leoman cinci mii de războinici, Adjunctul şi armata ei s-ar fi retras. Tot drumul înapoi la Aren, zdrobit şi şchiopătând.

Totuşi, Leoman făcuse tot ce putea cu ceea ce avea şi cumpăraseră – cu sânge – câteva zile preţioase. Mai mult, ei evaluaseră tactica Adjunctului şi curajul soldaţilor. De mai multe ori, presiunea concertată asupra

infanteriei obişnuite i-a slăbit şi, dacă Leoman ar fi avut numerele, ar fi putut să se îndrepte spre casă şi să-i înfrângă. în schimb, aveau să sosească Lacrimile Arse ale lui Gali, sau Wickanii, sau acei blestemaţi marine, iar războinicii din deşert ar fi cei care fugiseră. Ieşit în noapte, urmărit de războinici cai la fel de pricepuţi şi tenace ca ai lui Leoman.

Rămăseseră aproximativ şapte sute – au fost nevoiţi să lase atât de mulţi răniţi în urmă, găsiţi şi măcelăriţi de Lacrimile arse de Khundryl, cu diferite părţi ale corpului adunate ca trofee.

Leoman se îndreptă încă o dată cu faţa în faţă, pe şa. 'Am terminat.'

Corabb dădu din cap. Armata Malazan avea să ajungă la Zidul Vârtejului la amurg. – Poate că otataralul ei va eşua, se oferi el. – Poate că zeiţa îi va distruge în toată noaptea asta.

Liniile dintre parantezele ochilor albaştri ai lui Leoman s-au adâncit în timp ce el îşi îngustă privirea asupra legiunilor care înaintau. 'Nu cred. Nu este nimic pur în vrăjitoria Vârtejului, Corabb. Nu, va avea loc o bătălie, chiar la

marginea oazei. Korbolo Dom va comanda Armata Apocalipsei. Iar tu şi cu mine, şi probabil Mathok, ne vom găsi un punct de vedere potrivit… de urmărit.

Corabb se aplecă într-o parte şi scuipă.

— Războiul nostru s-a terminat, termină Leoman, adunându-şi frâiele.

— Korbolo Dom va avea nevoie de noi, a afirmat Corabb.

— Dacă o face, atunci am pierdut.

Şi-au îndemnat caii obosiţi în mişcare şi au străbătut Zidul Vârtejului.

Putea să călărească la galop timp de jumătate de zi, lăsând calul Jhag într- un mers cu capul înclinat, pe durata unui clopot, apoi să reia galop până la amurg. Havok era o fiară diferită de oricare alta pe care o cunoscuse, inclusiv omonim. Călărease destul de aproape de partea de nord a Ugaratului pentru a vedea observatori pe zid şi, într-adevăr, ei trimiseseră o zece de războinici cai să- i concureze trecerea podului lat de piatră care traversează călăreţii râului, care ar fi trebuit să ajungă la el cu mult înainte ca el.

făcut.

Dar Havok înţelesese de ce era nevoie şi galopul s-a întins în galop, gâtul întins înainte, şi au ajuns cu cincizeci de paşi înaintea războinicilor care îi urmăreau. Traficul pietonal pe pod se împrăştia din calea lor, iar deschiderea lui era suficient de largă pentru a permite trecerea cu uşurinţă în jurul căruţelor şi vagoanelor. Oricât de lat era râul Ugarat, ajunseră pe ’malul celălalt într-o duzină de bătăi ale inimii, tunetul copitelor lui Havok schimbându-se în timbru de la piatră la pământ tare, în timp ce călăreau în Ugarat Odhan.

Distanţa părea să-şi piardă relevanţa faţă de Karsa Orlong. Havok l-a purtat fără efort. Nu era nevoie de o şa, iar singurul frâu înfăşurat în jurul gâtului armăsarului era tot ce îi trebuia pentru a ghida fiara.

Nici Teblorul nu a şochetat calul pentru noapte, lăsându-l în schimb liber să pască pe întinderile de iarbă care se întindeau din toate părţile.

Partea de nord a râului Ugarat Odhan se îngustase între bucla interioară a celor

două râuri majore – Ugarat şi celălalt Karsa amintit ca fiind numit fie Mersin, fie Thalas. O coloană de dealuri alergase de la nord la sud, împărţind cele două râuri, vârfurile şi versanţii lor strânse de migraţia sezonieră a bhederinului de-a lungul a mii de ani. Âcele turme au dispărut, deşi oasele lor au rămas acolo unde prădătorii şi vânătorii le doborâseră, iar pământul era folosit acurn ca păşune ocazională, puţin populată şi asta doar în sezonul umed.

în săptămâna necesară pentru a traversa acele dealuri, Karsa nu a văzut decât semne de tabere de ciobani şi cairnuri de graniţă, iar singurele creaturi care păşunau erau antilopa şi o specie de căprioare mari care se hrăneau doar noaptea, petrecând zilele aşternute în zone joase dense de ierburi înalte, galbene. S-a spălat cu uşurinţă, apoi a fugit pentru a oferi Karsa un ospăţ ocazional.

Râul Mersin era puţin adânc, aproape secat la sfârşitul sezonului uscat. Ocolindu-l, călărease apoi spre nord-est, venind de-a lungul potecilor care înconjoară flancurile sudice

ale Munţilor Thalas, apoi spre est, până la oraşul Lato Revae, chiar la marginea Deşertului Sfânt.

A străbătut drumul de la sud de zidul oraşului noaptea, evitând orice contact şi a ajuns la trecătoarea care ducea în Raraku în zorii zilei următoare.

O urgenţă omniprezentă îl împingea mai departe. El a fost incapabil să explice dorinţa în propria sa minte, dar nu a pus-o la îndoială. Era plecat de mult timp şi, deşi nu credea că bătălia din Raraku avea loc, simţea că era iminentă.

Şi Karsa a vrut să fie acolo. Nu pentru a-i ucide pe ÎMalazani, ci pentru a-i păzi spatele lui Leoman. Dar era un adevăr mai întunecat, el ştia bine. Bătălia avea să fie o zi de haos, iar Karsa Orlong dorea să adauge la ea. *Sha'ik sau nu Sha'ik, sunt cei din tabăra ei care merită doar moartea. Şi o voi preda .* Nu s-a obosit să evoce o listă de motive, de insulte rostite, dispreţ dezvăluit, infracţiuni comise. Fusese destul de mult timp indiferent, indiferent la atâtea lucruri. îşi făcuse în frâu cele mai mari puncte forte ale

spiritului său, printre care nevoia de a face judecăţi şi de a acţiona hotărât asupra lor, în adevăratul mod Teblor.

Am tolerat destul de mult timp pe cei înşelători şi răuvoitori. Sabia mea le va răspunde acum .

Războinicul Toblakai era şi mai puţin interesat să creeze o listă de nume, deoarece numele invitau la jurăminte şi se săturase de jurăminte. Nu, ar ucide pe măsură ce l-ar fi dorit.

îşi aştepta cu nerăbdare întoarcerea acasă.

Cu condiţia să sosească la timp.

Coborând versanţii care duceau în Deşertul Sfânt, a fost uşurat să vadă, departe spre nord şi spre est, creasta roşie a furiei care era Zidul Vârtejului. La doar câteva zile, acum.

El a zâmbit la acea furie îndepărtată, pentru că o înţelegea. Constrânsă-înlănţuită-de atâta timp, zeiţa îşi va dezlănţui curând mânia. îi simţi foamea, la fel de palpabilă ca şi cea a sufletelor gemene din sabia lui. Sângele căprioarelor era prea subţire.

L-a oprit pe Havok într-o tabără veche de lângă marginea unei săline.

Pantele din spatele lui aveau să ofere calului ultima hrană şi apă până chiar de această parte a Zidului Vârtejului, aşa că îşi petrecea timpul aici făcând ierburi pentru călătorie, precum şi umplend din nou burdufurile de la izvor la zece paşi de tabără.

A aprins un foc folosind ultimele bălegarului bhederin de la Jhag Odhan – ceva ce făcea doar rar – şi, după o masă, a deschis pachetul care conţinea T'lan Imass ruinat şi a târât rămăşiţele afară pentru prima dată.

— Eşti nerăbdător sa scapi de mine? întrebă Siballe cu o voce uscată, răguşită.

El mormăi, uitându-se la creatură. – Am călătorit departe, Unfound. A trecut mult timp de când m-am uitat ultima oară la tine.

— Atunci de ce alegi să te uiţi la mine acum, Karsa Orlong?

'Nu stiu. Regret deja.

„Am văzut lumina soarelui prin ţesătura ţesăturii. De preferat în faţa întunericului.

— De ce ar trebui să mă intereseze ceea ce preferi?

— Pentru că, Karsa

Orlong, suntem în aceeaşi casă. Casa Lanţurilor. Stăpânul nostru...

— Nu am stăpân, mârâi Teblorul.

— Cum ar fi vrut el, răspunse Siballe. – Zeul Infirm nu se aşteaptă să îngenunchezi. Nu dă nicio comandă Săbiei lui Mortale, Cavalerul său al Lanţurilor, pentru că asta eşti, rolul pentru care ai fost modelat de la bun început.

— Nu sunt în această Casă a Lanţurilor, T'lan Imass. Nici nu voi accepta un alt zeu fals.

— Nu este fals, Karsa Orlong.

— La fel de fals ca tine, spuse războinicul, dezvăluind dinţii. „Lasă-l să se ridice înaintea mea şi sabia mea va vorbi pentru mine. Spui că am fost modelat. Atunci sunt multe la care trebuie să răspundă.

— Zeii l-au înlănţuit.

'Ce vrei să spui?'

— L-au înlănţuit, Karsa Orlong, pe pământ mort. El este rupt. în durerea veşnică. A fost sucit de captivitate şi acum nu cunoaşte decât suferinţa.

— Atunci îi voi rupe lanţurile...

'Sunt multumit-'

— Şi apoi ucide-l.

Karsa apucă T'lan Imass zdrobită de braţul său singur şi l-a băgat înapoi în rucsac. Apoi trandafir.

Urmează sarcini grozave. Noţiunea era satisfăcătoare.

O casă este doar o altă închisoare. Şi m-am săturat de închisori. Ridică zidun în jurul meu şi le voi doborî.

îndoieşte-te de cuvintele mele, Dumnezeule infirm, spre regretul tău...

CAPITOLUL DOUASI DOI

Otataral, cred, s-a născut din vrăjitorie. Dacă susţinem că magia se hrăneşte cu energii ascunse, atunci rezultă că există limite pentru acele energii. Dezvăluirea suficientă a puterii, care ulterior scapă de sub control, ar putea seca acele forţe vitale.

Mai mult, se spune că Warrens Elder rezistă efectului de amortizare al otataralului, sugerând că nivelurile de energie ale lumii sunt profund multistratificate. Trebuie doar să contemplaţi energia vitală a cărnii corporale, în comparaţie cu energia

incontestabilă din interiorul unui obiect neînsufleţit, cum ar fi roca. O examinare neglijentă ar putea sugera că primul este în viaţă, în timp ce al doilea nu este. în acest fel, poate că otataral nu este chiar atât de negat pe cât ar părea la început...

Gândirile asupra proprietăţilor fizice ale lumii

Tryrssan din Mott

Echipele a 9-a, a 11-a şi a 12-a, infanterie medie, fuseseră ataşate la soldaţii marini Companiei a 9-a. Au existat, de asemenea, zvonuri că echipele 1, 2 şi 3 – infanterie grea cu muşchii lor supradimensionaţi şi sprâncenele înclinate – li se vor alătura în curând pentru a forma o unitate de luptă discretă.

Niciunul din echipele nou sosite nu era cu totul străin de Strings. El se concentrase să înveţe nume şi să memoreze chipuri în Compania a 9-a.

Dureri de picioare şi obosiţi de nopţi întrerupte, sergentul şi echipa sa erau întinse în jurul unui foc de bucătărie, amânaţi de vuietul neîncetat al Zidului Vârtejului la o mie de paşi nord de armata tabără. Până

şi furia putea amorţi, se părea.

Sergentul Balm din echipă a 9-a a păşit cu paşi mari după ce şi-a îndrumat soldaţii în noua lor tabără. înalt şi cu umeri largi, Dai Honese îl impresionase pe Strings cu indiferenţa lui rece faţă de presiune. Echipa lui Balm îşi făcuse deja partea de luptă, iar numele caporalului Deadsmell, Throatslitter, Widdershins, Gait şi Lobe erau deja printre poveştile care călătoreau prin legiune. Acelaşi lucru a fost valabil şi pentru unii din celelalte două echipe. Moak, Ars şi Stacker. Thorn Tissy, Lalea, Ramp şi Able.

Infanteria grea nu-şi uda încă săbiile, dar Strings fusese impresionat de disciplina lor – *mai uşor cu sprâncenele înclinate, desigur. Spune – le să rămână fermi şi ei prind rădăcini până la roca de bază .* Câţiva dintre ei rătăceau înăuntru, remarcă el. Flashwit, Bowl, Shortnose şi Uru Hela. Unul şi toţi cu aspect răutăcios.

Sergentul Balm se ghemui. – Tu eşti cel numit Strings, nu-i aşa? Am auzit că nu este numele tău adevărat.

Strings îi ridică sprâncenele. „Şi „balsam” este?

Tânărul cu pielea închisă se încruntă, sprâncenele sale grele întâlnindu-se în timp ce făcea asta. – De ce, da, este.

Strings aruncă o privire spre alt soldat din echipa a 9-a, un bărbat care stătea în apropiere părând de parcă ar fi vrut să omoare ceva. – Şi ce rămâne cu el? Cum îl cheamă din nou, Throatslitter? Mama lui a decis asta pentru micuţul ei, crezi?

— Nu pot spune, răspunse Balm. „Dă-i unui copil mic un cuţit şi cine ştie ce se va întâmpla”.

Strings l-a studiat pe bărbat o clipă, apoi a mormăit. – Ai vrut să mă vezi despre ceva?

Balm a ridicat din umeri. 'Nu chiar. Un fel de. Ce părere aveţi despre noile unităţi ale căpitanului? Pare puţin întârziat să faci astfel de modificări...

— De fapt, nu este atât de nou. Legiunile lui Greymane sunt uneori înfiinţate în acelaşi mod. în orice caz, noul nostru Pumn l-a aprobat.

— Keneb. Nu sunt sigur despre el.

— Şi eşti despre căpitanul nostru proaspăt la faţă?

— Da, sunt. El este născut nobil, este Ranal. Destul spus.'

'Sens?'

Balm a privit în altă parte, a început să urmărească o pasăre îndepărtată în zbor. – Oh, doar că este posibil să ne omoare pe toţi.

Ah . – Vorbeşte mai tare, nu toată lumea a auzit acea părere.

— Nu e nevoie, Strings. II împărtăşesc.

„A-l împărtăşi nu este acelaşi lucru cu a-l spune.”

Gesler, Borduke şi sergenţii de la echipele a 11-a şi a 12-a s-au apropiat şi au făcut prezentări mormăiate în jurul grupului. Moak, din al 11-lea, era Falari, cu părul aramiu şi bărbos ca Strings. îşi luase o lance pe spate, de la umăr până la coccis şi, în ciuda eforturilor vindecătorului, se lupta cu muşchii prost tricotaţi. Sergentul al 11-lea, Thorn Tissy, era ghemuit, cu o faţă care ar putea fi frumoasă pentru o broască râioasă, cu obrajii înţepaţi şi dosul mâinilor acoperit de negi. Era, au văzut ceilalţi când şi-a scos

cârma, practic fără păr.

Moak îl miji la Strings pentru o clipă lungă, de parcă ar fi căutat să-i evoce recunoaşterea, apoi a scos o coloană de peşte din geanta de curea şi a început să- şi smulgă dinţii. – A mai auzit cineva de soldatul acela ucigaş? Infanterie grea, nu ştiu sigur ce companie, nici măcar în ce legiune. Pe nume Neffarias Bredd. Am auzit că a ucis optsprezece atacatori într-o singură noapte.

Strings şi-a ridicat privirea ca să o întâlnească pe cea a lui Gesler, dar expresia niciunuia dintre bărbaţi nu s-a schimbat.

— Am auzit că era optsprezece într-o noapte, treisprezece în următoarea, spuse Thorn Tissy. – Va trebui să-i întrebăm pe sprâncenele înclinate când vor apărea.

— Ei bine, a subliniat Strings, e unul acolo. A ridicat vocea. „Flashwit! Vino alături de noi pentru o clipă, dacă vrei.

Pământul părea să tremure odată cu apropierea femeii. Era Napan şi Strings se întrebă dacă ştia că este femeie. Muşchii braţelor ei erau mai mari decât coapsele lui. îşi tunsese tot

părul, cu faţa rotundă lipsită de ornamente, cu un inel de bronz pe nas. Cu toate acestea, ochii ei erau uimitor de frumoşi, de un verde smarald.

— Ai auzit de un alt heavy, Flashwit? Neffarias Bredd?

Ochii aceia extraordinari se măriră. – A ucis cincizeci de raiders, spun ei.

— Care legiune? întrebă Moak.

Ea a ridicat din umeri. – Nu ştiu.

— Totuşi, nu al nostru.

'Nu sunt sigur.'

— Ei bine, se răsti Moak, ce *ştii* ?

— A ucis cincizeci de raiders. Pot pleca acum? Eu am să fac pipi.'

Auj)rivit-o plecând.

— În picioare, crezi? i-a întrebat Thorn Tissy pe ceilalţi în general.

Moak pufni. – De ce nu te duci să o întrebi.

— Nu sunt atât de dornic să fiu ucis. De ce nu, Moak?

— Iată că vin sergenţii greoi, observă Balm.

Mosel, Sobelone şi Tugg ar fi putut fi fraţi. Toţi proveneau din oraşul Malaz,

tipic pentru rasa mixtă predominantă pe insulă, iar aerul de ameninţare din jurul lor avea mai puţin de-a face cu dimensiunea decât cu atitudinea. Sobelone era cea mai în vârstă dintre cei trei, o femeie cu aspect sever, cu dungi de gri în părul negru până la umeri, cu ochii de culoarea cerului. Mosel era slab, pliurile epicantice ale ochilor marcand sângele lui Kanese undeva în familia sa. Părul i-a fost împletit şi tuns până la degetul, la moda piraţilor Jakatakan. Tugg era cel mai mare dintre cei trei, înarmat cu un secure scurt, cu o singură lamă. Scutul legat de spatele lui era enorm, din lemn de esenţă tare, învelit în tablă şi bordură în bronz.

— Care dintre voi este Strings? întrebă Mosel.

'Pe mine. De ce?'

Bărbatul a ridicat din umeri. 'Nimic. Mă întrebam. Iar tu – a dat din cap spre Gesler – tu eşti paza de coastă, Gesler.

— Aşa sunt. Ce-i cu asta?

'Nimic.'

Urmă un moment de tăcere stânjenitoare, apoi vorbi Tugg, cu vocea subţire, ieşind dintr-un laringe deteriorat, bănuia

Strings. – Am auzit că adjunctul merge la zid mâine. Cu acea sabie. Atunci ce? Ea îl înjunghie? E o furtună de nisip, nu e nimic de înjunghiat. Şi nu suntem deja în Raraku? Deşertul Sfânt? Nu se simte altfel, nici nu arată altfel. De ce nu i-am aşteptat? Sau să-i laşi să stea şi să putrezească aici, în acest pustiu blestemat? Sha'ik vrea un imperiu de nisip, Îas-o să-l aibă.

Acea voce fracturată era chinuitoare de ascultat şi lui Strings i se părea că Tugg nu se va opri niciodată. – O mulţime de întrebări acolo, spuse el de îndată ce bărbatul a făcut o pauză pentru a respira şuierător. „Acest imperiu de nisip nu poate fi lăsat aici, Tugg, pentru că este un putregai şi se va răspândi – am pierde şapte oraşe şi s-a vărsat mult prea mult sânge cucerindu-l în primul rând pentru a-l lăsa să plece. Şi, în timp ce suntem în Raraku, suntem chiar pe marginea lui. Poate fi un pustiu sfânt, dar arată ca oricare altul. Dacă posedă o putere, atunci asta stă în ceea ce îţi face, după un timp. Poate nu ceea ce face, ci ce oferă. Nu este un lucru

uşor de explicat. Apoi a ridicat din umeri şi a tuşit.

Gesler şi-a dres glasul. – Zidul Vârtejului este vrăjitorie, Tugg. Sabia Adjunctului este otataral. Va avea loc o ciocnire între cei doi. Dacă sabia Adjunctului eşuează, atunci mergem cu toţii acasă... sau înapoi la Aren...

— Nu ce am auzit, spuse Moak, făcându-se să scuipe înainte de a continua. — Ne îndreptăm spre est, apoi spre nord, dacă nu putem sparge zidul. La G'danisban, sau poate Ehrlitan. Să-i aştept pe Dujek Onearm şi pe înaltul Mag Tayschrenn. Am auzit chiar că Greymane ar putea fi rechemat din campania Korelri.

Strings se uită fix la bărbat. – în a cui umbră ai stat, Moak?

— Ei bine, are sens, nu-i aşa?

Oftând, Strings s-au îndreptat. – Totul este o pierdere de respiraţie, soldaţi. Mai devreme sau mai târziu, cu toţii mărşăluim cu o prostie cu ochii mari. S-a îndreptat cu paşi mari spre locul în care echipa lui aşezase corturile.

Soldaţii săi, inclusiv Cutde, erau adunaţi în jurul

lui Bottle, care stătea cu picioarele Încrucişate şi părea să se joace cu crengi şi bastoane.

Corzile i s-au oprit, un frig ciudat trecând prin el. Zei *de jos, pentru o clipă am crezut că-l văd pe Quick Ben, cu echipa lui Whiskyjack înghesuindu-se în jurul unui ritual al naibii de riscant*... Auzea cântece slabe de undeva în deşert dincolo de tabără, cântări tăiate ca tăişul unei săbii prin vuietul zidul Vârtejului. Sergentul clătină din cap şi se apropie.

— Ce faci, Bottle?

Tânărul ridică privirea vinovat. – Uh, nu mult, sergent...

— încerc o ghicire, mârâi Cutde, şi, din câte îmi dau seama, nu ajung nicăieri.

Corzi s-au ghemuit încet în cerc, vizavi de Botde. – Interesant stil acolo, băiete. Beţe şi crenguţe. De unde ai luat asta?

— Bunica, mormăi el.

— A fost vrăjitoare?

'Mai mult sau mai puţin. La fel a fost mama mea.

— Şi tatăl tău? Ce era el?

— Nu ştiu. Au existat zvonuri... îşi aplecă

capul, evident inconfortabil.

— Nu contează, spuse Strings. – Asta are aspectul pământesc, modelul pe care îl ai acolo. Ai nevoie de mai mult decât ceea ce ancorează puterea...'

Toţi ceilalţi se uitau acum la Strings.

Bottle dădu din cap, apoi trase o păpuşă mică făcută din ierburi ţesute, o varietate închisă, cu lame violete. Fâşii de pânză neagră erau înfăşurate în jurul ei.

Sergentul făcu ochii mari. – Cine în numele lui Hood ar trebui să fie acela
p

— Ei bine, mâna morţii, cam aşa mi-am dorit să fie. Ştii, unde se duce. Dar nu este cooperare.

— Desenez din Warren lui Hood?

'Puţin...'

Ei bine, la acest flăcău există mai multe decât am crezut prima dată . – Nu contează Hood. S-ar putea să plutească, dar nu va merge înainte decât după fapte şi, chiar şi atunci, este un nenorocit nediscriminat. Pentru cifra aia pe care ai făcut-o, încearcă Patronul Asasinilor.

Sticla tresări.

'Franghia? Şi asta e, uh, aproape...

'Ce vrei sa spui cu asta?' Au cerut zâmbete. – Ai spus că o cunoşti pe Meanas. Şi acum se dovedeşte că îl cunoşti şi pe Hood. Şi vrăjitorie. încep să cred că doar inventezi totul.

Magul se încruntă. 'Bine atunci. Acum nu mai bate din buze. Trebuie să mă concentrez.

Echipa s-a stabilit din nou. Strings şi-a fixat privirea asupra diferitelor beţe şi crenguţe care fuseseră înfipte în nisip înainte de Bottle. După o clipă lungă, magul a aşezat încet păpuşa în mijlocul lor, împingând picioarele în nisip până când păpuşa a rămas singură, apoi şi-a retras mâna cu grijă.

Modelul de beţe de pe o parte se desfăşura pe rând. Strings a presupus că acesta era Zidul Vârtejului, de când acele beţe au început să fluture, ca nişte trestii în vânt.

Botde mormăia pe sub răsuflarea lui, cu o notă tot mai mare de urgenţă, apoi de frustrare. După o clipă, răsuflarea îi scapă şi el se aşeză pe spate, cu ochii deschişi. 'Nu e de folos-'

Bastoanele încetaseră

să se mişte.

— Este sigur să ajungi acolo? a întrebat Strings.

— Da, sergent.

Strings întinse mâna şi ridică păpuşa. Apoi l-a pus la loc... de cealaltă parte a Zidului Vârtejului. – încearcă acum.

Botde se uită la el o clipă, apoi se aplecă înainte şi închise ochii încă o dată.

Zidul Vârtejului a început din nou să se clătească. Apoi o serie de beţe de-a lungul acelui rând s-au răsturnat.

Un gâfâit din cerc, dar încruntarea lui Bottle s-a adâncit. – Nu se mişcă. Papusa. Simt frânghia... aproape, mult prea aproape. Există putere, care se revarsă în sau poate din acea păpuşă, doar că nu se mişcă...

— Ai dreptate, spuse Strings, un rânjet răspândindu-i încet pe trăsături. – Nu se mişcă. Dar umbra ei este...

Cuttle mormăi. – Regina ia-mă, are dreptate. E un lucru al naibii de ciudat – am văzut destule. Se ridică brusc, părând nervos şi zguduit. – Magia este înfiorătoare. Mă duc la culcare.'

Divinaţia s-a încheiat brusc. Botde deschise ochii şi se uită în jur la ceilalţi, cu faţa strălucind de sudoare. 'De ce nu s-a mişcat? De ce doar umbra lui?

Strings au stat. – Pentru că, băiete, nu este încă pregătit.

Zâmbete se uitară la sergent. 'Deci, cine este el? Frânghia însuşi?

— Nu, răspunse Botde. – Nu, sunt sigur de asta.

Nespunând nimic, Strings ieşi din cerc. Nu, nu frânghia. Cineva şi mai bun, în ceea ce mă priveşte. în ceea ce priveşte fiecare Malazan, de altfel. El este aici. Şi el este de cealaltă parte a Zidului Vârtejului. Şi ştiu exact pentru cine şi-a ascuţit cuţitele.

Acum, dacă s-ar opri acel blestemat de cântat...

Stătea în întuneric, sub asediu. Voci l-au atacat din toate părţile, lovindu-i craniul. Nu era de ajuns că el fusese responsabil pentru moartea soldaţilor; acum nu l-ar lăsa în pace. Acum spiritele lor ţipau la el, mâinile fantomatice întinzându-se prin Poarta lui Hood, cu degetele trecându-

i prin creier.

Gamet a vrut să moară. Fusese mai rău decât inutil. Fusese o datorie, alăturată acum mulţimii de comandanţi incompetenţi care lăsaseră în urma lor un râu de sânge, un alt nume din acea istorie murdară şi degradantă care alimenta cele mai mari temeri ale soldatului de rând.

Şi îl înnebunise. A înţeles asta acum. Vocile, incertitudinea paralizantă, felul în care era mereu rece, tremurând, indiferent cât de fierbinte ar fi soarele din timpul zilei sau cât de întinse ar fi vetrele de noapte. Şi slăbiciunea, furând prin membre, subţiandu-i sângele în vene, până când a simţit că inima îi pompa apă noroioasă. *Am fost rupt. Am picat Adjunctul cu primul meu test de căldură .*

Keneb ar fi bine. Keneb a fost o alegere bună ca noul Pumn al legiunii. Nu era prea bătrân şi avea o familie pentru care să lupte, la care să se întoarcă, oameni care contau în viaţa lui. Erau lucruri importante. O presiune necesară, foc pentru sânge. Nu a existat niciunul în viaţa lui Gamet.

Cu siguranţă nu a avut

niciodată nevoie de mine, nu-i aşa? Familia s-a sfâşiat şi nu puteam face nimic în privinţa asta. Eram doar un castelan, un paznic glorificat. Preluarea comenzilor. Chiar şi atunci când un cuvânt din partea mea ar fi putut schimba soarta lui Felisin, am salutat şi am spus: „Da, stăpână.'

Dar îşi cunoscuse întotdeauna propria slăbiciune de spirit. Şi nu lipsiseră oportunităţile în care să-şi poată demonstra defectele, eşecurile. Nu lipsea deloc, chiar daca ea a văzut acele momente ca pe cele care arătau loialitate, ca pe o acceptare disciplinată a comenzilor, oricât de îngrozitor ar fi rezultatul lor.

'Tare.'

O voce nouă. Clipind, se uită în jur, apoi în jos, pentru a vedea puiul adoptat de Keneb, Grub. Pe jumătate goală, pielea întunecată de soare mânjită cu murdărie, părul încurcat, ochii strălucind în lumina stelelor.

'Tare.'

'Da, ei sunt.' Copilul era sălbatic. Era târziu, poate chiar se apropia de zori. Ce făcea el? Ce făcea el aici, dincolo de pichetele taberei,

invitând la măcelărie de către un atacator în deşert?

— Nu ei. Aceasta.'

Gamet se încruntă la el. 'Despre ce vorbeşti? Ce e tare? Tot ce aud sunt voci – nu le poţi auzi. Bineînţeles că nu poţi.

— Furtuna de nisip, vuiet. Foarte... foarte... foarte foarte foarte tare!'

Furtuna ? Gamet şi-a şters mizeria de pe ochi şi s-a uitat în jur, ca să se trezească la nici cincizeci de paşi de Zidul Vârtejului. Şi zgomotul nisipului, alergând între stâncile de pe pământ, şuierând înspre cer în bucle sălbatice, zgomotând, pietricelele zăngănind ici şi colo, vântul însuşi învârtindu-se prin falduri sculptate în calcar – sunetul era ca... *ca nişte voci. Voci ţipătoare, furioase .* 'Nu sunt supărat.'

'Nici eu. Sunt fericit. Tata are un nou inel strălucitor. în jurul braţului lui. Totul este sculptat. Ar trebui să dea mai multe ordine, dar dă mai puţine. Dar tot sunt fericit. Este foarte strălucitor. îţi plac lucrurile strălucitoare? Da, chiar dacă m-au rănit la ochi. Poate *pentru că* m-au rănit la ochi. Tu ce crezi?'

— Nu mă mai

gândesc la nimic, băiete.

— Cred că faci prea multe.

'Oh, chiar aşa?'

„Tatăl gândeşte la fel. Te gândeşti la lucruri la care nu are rost să te gândeşti. Nu este nici o diferenţă. Dar ştiu de ce o faci.

'Tu faci?'

Băiatul dădu din cap. – Acelaşi motiv pentru care îmi plac lucrurile strălucitoare. Tata te caută. Mă duc să-i spun că te-am găsit.

Grub se îndepărtă, dispărând rapid în întuneric.

Gamet se întoarse şi se uită la Zidul Vârtejului. Furia lui îl zguduia. Nisipul învolburat îi sfâşie ochii, îi smulse răsuflarea. Îi era foame, îi fusese întotdeauna foame, dar sosise ceva nou, modificându-i timbrul strident. *Ce este* ? O urgenţă, un ton plin de... ceva.

Ce fac eu aici?

Acum îşi amintea. Venise să caute moartea. Lama unui raider peste gât. Rapid şi brusc, dacă nu complet întâmplător.

Sfârşitul gândirii la toate acele gânduri... care m-au durut atât de mult la ochi.

Tunetul crescând al copitelor cailor îl trezi din nou şi se întoarse şi văzu doi călăreţi ieşind din întuneric, conducând un al treilea cal.

— Am căutat jumătate de noapte, spuse Pumnul Keneb în timp ce se frâna.

domnule? Asta e nepotrivit. – Copilul tău nu a avut nicio dificultate să mă găsească.

Keneb se încruntă sub marginea cârmei. – Grub? A venit aici?

— A spus că a plecat să-ţi spună că m-a găsit.

Bărbatul pufni. 'Improbabil. încă nu-mi spune un cuvânt. Nici măcar în Aren. Am auzit că vorbeşte cu alţii, când îl ia chef, şi asta e destul de rar. Dar nu eu. Şi nu, nu ştiu de ce. în orice caz, ţi-am adus calul. Adjunctul este gata.

'Gata pentru ce?'

Să-şi dezvăluie sabia, domnule. Pentru a sparge Zidul Vârtejului.

— Nu trebuie să mă aştepte, Pumn.

— Adevărat, dar ea alege, totuşi.

nu vreau .

— Ea a poruncit, domnule.

Gamet oftă, se apropie

de cal. Era atât de slab, încât avea probleme în a se trage pe şa. Ceilalţi aşteptau cu o răbdare înnebunitoare. Faţa arzând atât de efort, cât şi de ruşine, Gamet s-a urcat în cele din urmă pe cal, a petrecut o clipă căutând etrierii, apoi a luat frâiele de la Temui. – Mai departe, mârâi el către Keneb.

Călăreau paralel cu peretele de nisip răcnitor, spre est, păstrând o distanţă respectabilă. La două sute de paşi se îndreptară până la un grup de cinci persoane care stăteau nemişcaţi pe caii lor. The Adjunct, Tene Baralta, Blistig, Nil şi Nether.

O frică bruscă îl cuprinse pe Gamet. 'Adjunct! O mie de războinici ar putea aştepta de cealaltă parte! Avem nevoie de armata pregătită. Avem nevoie de infanterie grea pe flancuri. Outriders-arcasi-marini-'

— Va fi suficient, Gamet. Călărim înainte – soarele deja luminează peretele, în plus, nu poţi auzi? Strigătul său este plin de frică. Un sunet nou. Un sunet plăcut.

Se uită în sus la bariera învolburată de nisip. *Da,*

asta am putut simţi mai devreme . – Atunci ştie că bariera lui va eşua.

— Zeiţa ştie, încuviinţă Nether.

Gamet aruncă o privire către cei doi Wickan. Păreau mizerabil, o stare care părea mai mult sau mai puţin permanentă cu ei în aceste zile. – Ce se va
întâmpla când va cădea
Vârtejul?

Tânăra a clătinat din cap, dar fratele ei a fost cel care a răspuns: „Zedul Vârtejului înconjoară un labirin. Distruge zidul, iar warrenul este spart. Făcându-o vulnerabilă^ pe zeiţă – dacă am avea un batalion de Gheare şi o jumătate de duzină de înalţi Magi, am putea-o vâna şi o ucide. Dar nu putem realiza aşa ceva. Şi-a ridicat mâinile într-un gest ciudat. „Armata Apocalipsei va rămâne întărită de puterea ei. Acei soldaţi nu se vor rupe niciodată, vor lupta până la capătul amar. Mai ales având în vedere probabilitatea ca acel scop să fie al nostru, nu al lor.

^ – Previziunile tale
despre dezastru sunt inutile,
Nil, murmură Adjunctul. –
însoţiţi-mă, cu toţii, până vă
spun contrariul.

Au călărit mai aproape de Zidul Vârtejului, sprijinindu-se în faţa vântului şi nisipului aprig şi bătutor. La cincisprezece paşi de marginea ei, Adjunctul ridica o mână. Apoi descălecă, cu o mână înmănuşată închizându-şi mânerul săbiei, în timp ce înainta.

Lama otatarală de culoare rugină era la jumătate din teacă, când o tăcere bruscă a coborât şi în faţa lor violenţa stentoriană a Zidului Vârtejului a murit, în nori de nisip şi praf care se prăbuşesc. Sâsâitul cernerii s-a ridicat în trezirea mută a furtunii. O şoapta. Lumină înfloritoare. Şi, apoi, linişte.

Adjunctul se învârtea, cu trăsăturile ei şocate.

— S-a retras! strigă Nil, împiedicându-se înainte. – Calea noastră este clară!

Tavore ridică o mână pentru a opri Wickan-ul. – Ca răspuns la sabia mea, Warlock? Sau este un stratagem strategic?

— Amândoi, cred. Nu ar accepta de bunăvoie o asemenea rană, cred. Acum, se va baza pe armata ei muritoare.

Praful cădea ca ploaia, în valuri luminate de aur de

soarele răsărit. Şi inima Deşertului Sfânt devenea treptat vizibilă prin golurile din furtuna pe moarte. Nu exista o hoardă care să aştepte, a văzut Gamet cu un val de uşurare. Nimic decât mai multe deşeuri, cu ceva asemănător unui escarp la orizontul de nord-est, care se îndepărtează pe măsură ce mergea spre vest, unde dealuri ciudat de sparte se întindeau într-o barieră naturală.

Adjunctul se urcă înapoi pe calul ei. – Temui. Vreau cercetaşi cu mult înainte. Nu cred că vor mai fi raiduri. Acum, ei ne aşteaptă, într-un loc la alegerea lor. De noi depinde să-l găsim.

Şi apoi va veni bătălia. Moartea a sute, poate mii de soldaţi. Adjunctul, ca pumnul împărătesei. Şi Sha'ik, servitorul ales al zeiţei. O ciocnire de voinţe, nimic mai mult. Cu toate acestea, va decide soarta a sute de mii.

Nu vreau nimic de-a face cu asta.

Tene Baralta îşi trasase calul alături de Gamet. – Avem nevoie de tine acum mai mult ca niciodată, murmură Lama Roşie, în timp ce Adjunctul, cu

energie reînnoită, continua să transmită ordine ofiţerilor care urcau acum din tabăra principală.

— Nu ai deloc nevoie de mine, răspunse Gamet.

'Greşeşti. Are nevoie de o voce prudentă...

— O voce de laş, este adevărul, şi nu, ea nu are nevoie de asta.

„Este o ceaţă care vine în luptă...”

'Ştiu. Am fost soldat, cândva. Şi m-am descurcat destul de bine la asta. Primesc ordine, nu comand nimănui în afară de mine. Ocazional o mână, dar nu mii. Eram la nivelul meu de competenţă, cu toţi aceşti ani în urmă.'

— Foarte bine atunci, Gamet. Devi din nou soldat. Unul care se întâmplă să fie ataşat de alaiul Adjunctului. Oferă-i perspectiva soldatului comun. Oricare ar fi slăbiciunea pe care o simţi nu este unică – realizezi că este împărtăşită, de sute sau chiar mii, acolo în legiunile noastre.

Blistig venise de cealaltă parte, iar acum a adăugat: – Ea rămâne prea îndepărtată de noi, Gamet. Ea este fără sfatul nostru

pentru că nu avem nicio şansă să-l dăm. Mai rău, nu ştim strategia ei...

— Presupunând că are unul, mormăi Tene Bar alta.

— Nici tacticile ei pentru această bătălie viitoare, continuă Blistig. – Este periculos, împotriva doctrinei militare Malazan. Ea a făcut acest război personal, Gamet.

Gamet îl studie pe Adjunct, care călărease acum înainte, flancat de Nil şi Nether, şi părea să studieze dealurile sparte dincolo de care, ştiau cu toţii, aşteptau Sha'ik şi armata ei a Apocalipsei. *Personal? Da, ea ar face asta. Pentru că este ceea ce ea a făcut întotdeauna* . „Aşa este ea. împărăteasa nu ar fi ignorat caracterul ei.

— Vom intra într-o capcană construită cu grijă, mârâi Tene Baralta. – Korbolo Dom se va ocupa de asta. El va ţine fiecare bucată de teren înalt, va comanda orice apropiere. Ar putea la fel de bine să picteze o pată roşie mare pe pământ unde vrea să stăm în timp ce ne ucide.

„Nu este conştientă de aceste posibilităţi”, a spus Gamet. Lasă-mă în pace,

Tene Baralta. La fel, Blistig. Nu mai suntem trei. Suntem doi şi unu. Vorbeşte cu Keneb, nu cu mine. El poate să-ţi asume aşteptările, nu pot. „Trebuie să marşăm pentru a le întâlni. Ce altceva ai vrea să facă?

— Ascultă-ne, asta e, răspunse Blistig. „Trebuie să găsim o altă abordare. Vino dinspre sud, poate…

— Şi petrec mai multe săptămâni în acest marş? Nu crezi că şi Korbolo ar fi gândit la fel? Fiecare gaură de apă şi izvor vor fi murdare. Ne-am rătăci până când Raraku ne-ar ucide pe toţi, fără să ridicăm o sabie împotriva noastră.

A surprins blocarea momentană a privirilor dintre Blistig şi Tene Baralta. Gamet se încruntă. – Conversaţii ca aceasta nu vor repara ceea ce este stricat, domnilor. Salvează-ţi respiraţia. Nu mă îndoiesc că Adjunctul va convoca un consiliu de război la momentul potrivit.

— Ar fi mai bine, se răsti Tene Baralta, adunându-şi frâiele şi făcându-şi caluk

în timp ce pleca, Blistig se aplecă înainte şi scuipă. – Gamet, când va fi chemat acel consiliu, fii acolo.

— Şi dacă nu sunt?

„Avem destule bagaje în trenul ăsta, cu toţi acei ofiţeri născuţi nobili şi listele lor nesfârşite de nemulţumiri. Soldaţii care urcă din rânduri sunt destul de rari în această armată – prea rari pentru a vedea măcar unul aruncându-se. Desigur, nu m-am gândit prea mult la tine la început. Ai fost animalul de companie al Adjunctului. Dar ţi-ai gestionat legiunea destul de bine…

— Până în prima noapte ne-am luptat cu inamicul.

— Unde un înjurător ţi-a ucis calul şi aproape ţi-a luat capul.

— Eram înnebunit înainte de atunci, Blistig.

— Doar pentru că ai intrat în încăierare. Un Pumn nu ar trebui să facă asta. Stai în spate, înconjurat de mesageri şi paznici. S-ar putea să nu emiteţi nici un ordin, dar sunteţi totuşi poziţia de bază, nucleul imobil. Doar sa fii acolo este suficient. Ei pot să-ţi spună, tu poţi să le spui. Puteţi sprijini, ajuta unităţile şi puteţi răspunde la evoluţii. Este ceea ce face un ofiţer de rang înalt. Dacă te trezeşti în mijlocul unei

lupte, eşti inutil, o răspundere pentru soldaţii din jurul tău, pentru că sunt obligaţi să-ţi salveze pielea. Şi mai rău, nu poţi vedea nimic, mesagerii tăi nu te pot găsi. Ai pierdut perspectiva. Dacă miezul se clăteşte sau dispare, legiunea cade.

Gamet s-a gândit o clipă lungă la cuvintele lui Blistig, apoi a oftat şi a ridicat din umeri. – Nimic din toate astea nu mai contează. Nu mai sunt un Pumn. Keneb este şi ştie ce să facă...

— El *joacă* Pumnul. Adjunctul a spus acest lucru clar. Este temporar. Şi acum ţine de tine să-ţi reiei titlul şi comanda.

'Nu o să.'

— Trebuie, ticălos încăpăţânat. Keneb este un căpitan al naibii de bun. Acum, există un nobil născut în acel rol, care îl înlocuieşte. Omul e un prost al naibii. Atâta timp cât era sub călcâiul lui Keneb, nu a fost o problemă. Trebuie să readuci lucrurile la ordinea lor, Gamet. Şi trebuie să o faci astăzi.

„De unde ştii despre acest nou căpitan? Nici măcar nu este legiunea ta.

— Mi-a spus Keneb. Ar fi preferat să promoveze

unul dintre sergenţi – sunt câţiva cu mai multă experienţă decât oricine altcineva din întreaga armată. Stau jos, dar se vede oricum. Dar corpul de ofiţeri din care trebuia să se desprindă Adjunctul era plin de născuţi nobili – întregul sistem era propria sa întreprindere privată, exclusiv şi corupt. în ciuda lui Cull, acesta persistă, chiar aici, în această armată. ^

— în plus, încuviinţă Gamet din cap, acei sergenţi sunt cei mai folositori chiar acolo unde sunt.

— Da. Aşa că încetează-ţi îmbufnatul egoist, bătrâne, şi da-te înapoi în rând. Dosul mâinii înmănuşate a lui Gamet a lovit faţa lui Blistig destul de tare încât să-i rupă nasul şi să-l facă să se arunce înapoi de pe crupa calului său.

A auzit un alt cal frânând în apropiere şi s-a întors să-l vadă pe Adjunct, un nor de praf rostogolindu-se de sub copitele calărişului ei. Ea se holba la el.

Scuipând sânge, Blistig se ridică încet în picioare.

Făcând o grimasă, Gamet şi-a plimbat calul

spre locul unde aştepta Adjunctul. – Sunt gata, spuse el, să mă întorc la datorie, Adjunct.

O sprânceană s-a arcuit uşor. 'Foarte bun. Simt nevoia să te sfătuiesc, totuşi, să dai drumul la dezacordurile tale cu colegii tăi Fists în locaţii mai private în viitor.

Gamet privi înapoi. Blistig era ocupat să-şi şteargă praful, dar pe faţa lui însângerată era un zâmbet sumbru.

Nenorocitul. Chiar şi aşa, îi datorez o lovitură liberă spre mine, nu-i aşa?

— Informaţi-l pe Keneb, spuse Adjunctul.

Gamet dădu din cap. – Cu permisiunea dumneavoastră, adjunct, aş dori încă o vorbă cu Fist Blistig.

— Mai puţin dramatic decât ultimul, aş sper, Pumnul Gamet.

— Vom vedea, adjunct.

'Oh?'

— Presupun că depinde de cât de răbdător este.

— Atunci, pe drum, Pumn.

— Da, adjunct.

Strings şi alţi câţiva sergenţi urcaseră pe un deal

– toţi ceilalţi erau ocupaţi cu spargerea taberei şi pregătirea pentru marş – pentru o vedere mai clară a Zidului Vârtejului prăbuşit. Foi de praf încă se prăbuşeau, deşi vântul înviorător le sfâşiea repede.

— Nici măcar un scâncet, oftă Gesler în spatele lui.

— Cred că zeiţa s-a retras, spuse Strings. – Aş pune pariu că adjunctul nici măcar nu şi-a scos sabia.

— Atunci de ce să ridici zidul în primul rând? se întrebă Borduke.

Corzile au ridicat din umeri. 'Cine poate spune? Sunt alte lucruri care se întâmplă aici în Raraku, lucruri despre care nu ştim nimic. Lumea nu a stat nemişcată în lunile pe care le-am petrecut defilând aici.

— A fost acolo pentru a ţine Gheara afară, a spus Gesler. – Atât Sha'ik, cât şi zeiţa ei vor această bătălie. îl vor curat. Soldat împotriva soldat, mag împotriva mag, comandant împotriva comandant.

— Păcat pentru ei, mormăi Strings.

— Deci ai făcut aluzie. Fă-o cu asta, Fid.

— Doar o bănuială, Gesler. Le primesc uneori.

Au fost infiltraţi. Asta am văzut din divinaţia lui Bottle. Cu o seară înainte de bătălie, acea oaza va deveni păroasă. Mi-aş dori să fiu acolo să-l văd. La naiba, aş fi vrut să fiu acolo să ajut.

— Cred că vom avea rândul nostru să fim ocupaţi, mormăi Gesler.

Ultimul sergent care-i însoţise a oftat, apoi a spus cu râpă: – Moak crede
că nu vom fi ocupaţi. Doar dacă noul căpitan nu face o prostie. Adjunctul va face ceva neaşteptat. S-ar putea să nu ne luptăm deloc.

Strings tuşiră. – De unde are Moak toate astea, Tugg?

— Bănuiesc că stau ghemuit deasupra latrinei, mormăi Borduke, apoi scuipă.

Sergentul de infanterie grea a ridicat din umeri. – Moak ştie lucruri, asta-i
tot.

— Şi de câte ori a greşit? întrebă Gesler, dresindu-şi glasul.

'Greu de spus. Spune atât de multe lucruri încât nu le pot aminti pe toate. A avut dreptate de multe ori, cred. Sunt sigur de asta, de fapt. Aproape sigur.' Tugg s-a confruntat cu Strings. – El spune că ai fost în Onearm's

Host. Şi împărăteasa îţi vrea capul în vârf, pentru că ai fost scos în afara legii. Bărbatul s-a întors apoi către Gesler. – Şi spune că tu şi caporalul tău, Stormy, sunteţi Old Guard. Marini minori care servesc lui Dassem Ultor, sau poate Cartheron Crust sau fratele său Urko. Că voi aţi fost cei care au adus acel vechi dromon Quon în Portul Aren cu toţi răniţii din Lanţul de Câini. Şi tu, Borduke, ai aruncat odată un ofiţer născut nobil de pe o stâncă, lângă Karashimesh, numai că ei nu au putut dovedi, desigur.

Ceilalţi trei bărbaţi se uitau la Tugg, fără să spună nimic.

Tugg şi-a frecat gâtul. – Ei bine, asta spune el, oricum.

— Uimitor cât de greşit a înţeles totul, spuse sec Gesler.

— Şi cred că a răspândit poveştile astea? a întrebat Strings.

'Oh nu. Doar eu şi Sobelone. Ne-a spus să ne ţinem gura. Tugg clipi, apoi adăugă: – Dar nu cu tine, evident, din moment ce ştii deja. Tocmai făceam o conversaţie. Doar fiind prietenos. Uimitor cum s-a

prăbuşit acel Zidul Vârtejului, nu-i aşa?

în depărtare sunau claxoanele.

— E timpul să mărşăluieşti, mormăi Gesler, lăudaţi lui Hood şi toate...

Keneb a urcat alături de Gamet. Legiunea lor fusese poziţionată ca ariergarda pentru această zi de călătorie şi praful era gros în aerul fierbinte.

— încep să mă îndoiesc că Zidul Vârtejului a dispărut vreodată, spuse Keneb.

„Da, suntem mai puţini cu piciorul în sus decât încă mai coborâm", a răspuns Gamet. El a ezitat, apoi a spus: – Scuzele mele, căpitane...

— Nu e nevoie, domnule. Sunt de fapt uşurat – dacă vrei să scuzi jocul de cuvinte. Nu doar din presiunea de a fi Pumn, ci şi pentru că promovarea lui Ranal a fost anulată. A fost o plăcere să-l informez despre asta. Ştiaţi că a restructurat unităţile? Folosind aranjamentele lui Greymane? Desigur, Greymane ducea un război prelungit pe un teritoriu imens fără front definit. Avea nevoie de unităţi de

luptă autonome, pregătite pentru orice situaţie. Şi mai iritant, a neglijat să informeze pe altcineva.

— Readuceţi echipele la locul lor iniţial, căpitane?

— încă nu, domnule. Aştept cuvântul tău.

Gamet s-a gândit o vreme la asta. – Voi informa Adjunctul despre noua structură a legiunii noastre.

— Domnule?

— S-ar putea dovedi util. Trebuie să ţinem spatele în luptă, pe un peisaj rupt. Decizia lui Ranal, luată fără îndoială în ignoranţă, este totuşi potrivită.

Keneb a oftat, dar nu a spus nimic, iar Gamet a înţeles bine. Poate că m-am întors ca Pumn cu confirmarea Adjunctului, dar decizia ei cu privire la poziţionarea noastră a arătat clar că şi-a pierdut încrederea în mine .

Au mers mai departe în tăcere, dar nu era una confortabilă.

CAPITOLUL 23

Pe cine dintre panteon ar dispreţui şi s-ar teme cel

mai mult Cel Căzut? Luaţi în considerare ultima înlănţuire, la care au participat Hood, Fener, Regina Viselor, Osserc şi Oponn, pe lângă Anomander Rake, Caladan Brood şi o mulţime de alţi ascendenţi. Nu este aşa de surprinzător, aşadar, că Zeul Infirm nu ar fi putut anticipa că cel mai mortal duşman al său nu a fost găsit printre cei menţionaţi...

The Chainings,
Istan Hela

— Doar pentru că sunt o femeie, toate femeile, nu înseamnă că pot găti.

Cutter aruncă o privire spre Apsalar, apoi spuse: „Nu, nu, e foarte bine, într-adevăr...”

Dar Mogora nu terminase, fluturând un călnic de lemn mârâit de iarbă în timp ce călca înainte şi înapoi. – Nu există cămară, nimic! Şi oaspeţi! Oaspeţi fără sfârşit! Şi e prin preajmă să ne găsească ceva de mâncare? Nu! Cred că e mort...

— Nu e mort, interveni Apsalar, ţinându-şi lingura nemişcată deasupra castronului. – L-am văzut cu puţin timp în urmă.

— Aşa *că* zici, cu părul tău strălucitor şi buzele pline – şi sânii ăia – doar aşteaptă pană când începi să scapi puii, că într-o zi vor fi la glezne, oricât de mari sunt – nu puii, sânii. Puii vor fi în părul tău – nu, nu acel păr strălucitor de pe capul tău, ei bine, da, acel păr, dar doar ca un mod de vorbire. Despre ce vorbeam? Da, trebuie să ies în fiecare zi, să urc şi să cobor pe scara aceea de frânghie, să caut mâncare – da, iarba aceea este comestibilă, doar mestecă-o. Mestecă şi mestecă. în fiecare zi, braţe de iarbă, tuberculi, rhizan, gândaci şi muşte de sânge... Atât Cutter, cât şi Apsalar îşi puseră jos lingurile.

— şi eu mă împiedic de sânii. Şi apoi!' Ea a fluturat cu ochiul, aruncând iarba umedă pe un perete. „Acei blestemaţi de bhok'arala intră în tezaurul meu şi fură toate bucăţile delicioase – fiecare gândac şi muşcă de sânge! Nu ai observat? Nu există paraziţi în această ruină nicăieri! Nici un şoarece, nici o insectă – ce ar trebui să facă o mie de păianjeni?

Cu prudenţă, cei doi oaspeţi au reluat să mănânce, înghiţiturile

precedate de o examinare atentă a lichidului tulbure din lingurile lor.

— Şi cât timp ai de gând să stai aici? Ce este asta, un hostel? Cum vă aşteptaţi ca eu şi soţul meu să revenim la normalitatea domestică? Dacă nu eşti tu, sunt zei, demoni şi asasini care încurcă dormitoarele! Voi avea vreodată pace? Cu acestea, ea a călcat din cameră.

După o clipă, Cutter clipi şi se aşeză mai drept. – Asasini?

— Kalam Mekhar, răspunse Apsalar. – A lăsat urme, un vechi obicei Bridgeburner.

'S-a intors? Ce s-a întâmplat?'

Ea a ridicat din umeri. „Shadowthrone şi Cotillion, se pare, şi-au găsit folosinţă pentru noi toţi. Dacă ar fi să ghicesc, Kalam plănuieşte să omoare cât mai mulţi dintre ofiţerii lui Sha'ik.

— Ei bine, Mogora a ridicat o întrebare interesantă. Cotillion ne-a vrut aici, dar de ce? Acum ce?'

— Nu am răspunsuri pentru tine, Crokus. S-ar părea că interesele lui Cotillion ţin mai mult de tine decât de

mine. Ceea ce nu este surprinzător.

'Nu este? Este pentru mine. De ce ai spune altfel?

Ea l-a studiat o clipă, apoi ochii ei s-au îndepărtat.
– Pentru că nu mă interesează să devin servitorul lui. Am prea multe dintre amintirile lui, inclusiv viaţa lui muritoare ca Dansator, pentru a fi pe deplin demne de încredere.

— Asta nu este o declaraţie încurajatoare, Apsalar...

O voce nouă şuieră din umbră: „Este nevoie de încurajare? Simplu, uşor, nedemn de îngrijorare – de ce nu mă pot gândi la o soluţie! Ceva stupid de spus, care ar trebui să fie fără efort pentru mine. Nu ar trebui? După o clipă, Iskaral Pust ieşi din întuneric, adulmecând aerul. – Ea... a *gătit!* Ochii i s-au aprins apoi pe castroanele de pe masă. – Şi tu l-ai *mâncat*! Esti suparat? De ce crezi că m-am ascuns în toate aceste luni? De ce crezi că îmi cer bhok'arala prin tezaurul ei pentru chestii comestibile? Doamne, proştilor! Da, mâncare bună... dacă eşti o antilopă!

— Ne descurcăm,

spuse Cutter. – Vrei ceva la noi? Dacă nu, sunt cu Mogora pentru un lucru – cu cât te văd mai puţin, cu atât mai bine...

— Vrea să mă vadă, idiotule Daru! De ce crezi că încearcă mereu să mă vâneze?

— Da, este un act bun, nu-i aşa? Dar să fim realişti, Pust, e mai fericită fără tine în permanenţă în faţa ei. Nu eşti dorit. Nu este necesar. De fapt, Pust, eşti complet inutil.

Marele Preot făcu ochii mari, apoi mârâi şi se repezi înapoi în colţul camerei, dispărând în umbra ei.

Cutter zâmbi şi se lăsă pe spate în scaun. – A funcţionat mai bine decât aş fi putut spera.

— Ai păşit între soţ şi soţie, Crokus. Nu este o decizie înţeleaptă.

El îşi îngustă privirea asupra ei. – Unde vrei să mergi de aici, Apsalar?

Ea nu avea să-i întâlnească ochii. – încă nu m-am hotărât.

Şi Cutter ştia că avea.

Suliţa era un lemn greu, dar surprinzător de flexibil pentru senzaţia sa solidă. în poziţie verticală, vârful său de calcedonie canelată

ajungea pană la palma lui Trull Sengar când acesta stătea cu un braţ întins în sus. – Mai degrabă scurt pentru stilul meu de luptă, dar mă voi descurca. îţi mulţumesc, Ibra Gholan.

T'lan Imass se întoarse şi se îndreptă spre locul în care aştepta Monok Ochem.

Onrack îl privi pe Trull Sengar suflandu-i mâinile, apoi frecându-le pe jambierele lui zdrenţuite din piele de cătim. îndoi încă o dată axul suliţei, apoi îl sprijini pe un umăr şi se îndreptă spre Onrack. 'Eu sunt gata. Deşi m-aş descurca cu nişte blănuri – acest lăvarn este rece şi vântul miroase a gheaţă – vom avea zăpadă până la căderea nopţii.

— Vom călători spre sud, spuse Onrack. „în curând, vom ajunge la linia copacilor şi zăpada se va transforma în ploaie”.

— Sună şi mai mizerabil.

— Călătoria noastră, Trull Sengar, va dura mai puţin de câteva zile şi nopţi. Şi în acel timp vom călători din tundra în savană şi junglă.

— Crezi că vom ajunge pe primul tron înaintea renegaţilor?

Onrack ridică din umeri. 'Este probabil. Calea lui Tellann nu ne va prezenta obstacole, în timp ce cea a haosului îi va încetini pe duşmanii noştri, căci calea ei nu este niciodată dreaptă.

— Niciodată drept, da. Această noţiune mă face nervos.

Ah. Asta simt . – Un motiv de nelinişte, desigur, Trull Sengar. Cu toate acestea, ne confruntăm cu o îngrijorare mai îngrozitoare, pentru că atunci când ajungem la Primul Tron trebuie să-l apărăm.

Ibra Gholan a condus drumul, Monok Ochem aşteptând până când Onrack şi Tiste Edur trec înainte de a cădea în pas.

— Nu avem încredere în noi, mormăi Trull Sengar.

— Este adevărat, aprobă Onrack. – Cu toate acestea, avem nevoie de noi.

— Cea mai puţin satisfăcătoare dintre alianţe.

— Dar poate cel mai sigur, până când nevoia trece. Trebuie să fim atenţi, Trull Sengar.

Tiste Edur mormăi în semn de recunoaştere.

Au tăcut atunci, în timp ce fiecare pas îi ducea mai spre sud.

La fel ca în multe zone din Tellann, cicatricile lui Omtose Phellack au rămas atât vizibile, cât şi palpabile pentru simţurile lui Onrack. Râuri de gheaţă au zgâiat acest peisaj, urmărind istoria înaintării şi, în cele din urmă, a retragerii, lăsând în urmă întinderi fluviale de mâluri, stânci şi bolovani în sâmburi, evantai şi alunecări şi văi largi cu bazine uzate până la roca netedă. în cele din urmă, permafrostul a făcut loc turbei umede şi mlaştinilor, în care molidul negru rătăcit a crescut în standuri înnodate pe insule formate din rămăşiţele putrezite ale copacilor ancestrali. Bazine de apă neagră înconjurau aceste insule, stratificate cu ceaţă şi clocotind cu gazele de descompunere.

Insectele roiau în aer, fără să găsească nimic pe placul lor printre T'lan Imass şi muritorul singuratic, deşi se învârteau în nori groşi şi zumzăitori, totuşi, în scurt timp, mlaştinile au lăsat loc unor cupole de piatră în sus, terenul jos dintre ele fiind abrupt şi încurcat de tufişuri şi pini morţi. Cupolele s-au contopit apoi, creând un pod întortocheat de pământ înalt

de-a lungul căruia cei patru au călătorit cu mai multă uşurinţă decât înainte.

A început să plouă, o burniţă constantă care a înnegrit roca bazaltică şi a făcut-o alunecos.

Onrack auzea respiraţia aspră a lui Trull Sengar şi simţi oboseala însoţitorului său. Dar nicio rugăminte de odihnă nu venea de la Tiste Edur, chiar dacă îşi folosea din ce în ce mai mult suliţa ca toiag pe măsură ce mergeau cu greu mai departe.

Pădurea a înlocuit curând roca de bază expusă, trecând încet de la conifere la foioase, dealurile făcând loc unui teren mai plat. Apoi copacii s-au rărit şi deodată, dincolo de o linie de morţi încâlciţi, câmpii se întindeau în faţa lor şi ploaia dispăru. Onrack ridică o mână. – Ne vom opri aici.

Ibra Gholan, cu zece paşi înainte, se opri şi se întoarse. 'De ce?'

— Mâncare şi odihnă, Îbra Gholan. Poate că ai uitat că acestea se numără printre nevoile muritorilor.

— N-am uitat, Onrack cel Frânt.

Trull Sengar se aşeză pe iarbă, cu un zâmbet ironic

pe buze, în timp ce spuse: „Se numeşte indiferenţă, Onrack. La urma urmei, sunt cel mai puţin valoros membru al acestui partid de război.

„Renegaţii nu se vor opri în marşul lor”, a spus Ibra Gholan. – Nici noi nu ar trebui.

— Atunci călătoreşte înainte, sugeră Onrack.

— Nu, porunci Monok Ochem. – Mergem împreună.Jbra Gholan, o scurtă perioadă de odihnă nu se va dovedi un mare inconvenient. într-adevăr, aş vrea ca Tiste Edur să ne vorbească.

— Despre ce, Bonecaster?

— Oamenii tăi, Trull Sengar. Ce i-a făcut să îngenuncheze în faţa celui înlănţuit?

— Nu este un răspuns uşor la această întrebare, Monok Ochem.

Ibra Gholan se întoarse cu paşi mari la ceilalţi. – O să vânez vânat, spuse războinicul, apoi dispăru într-un vârtej de praf.

Tiste Edur studie o clipă vârful de lance canelat al noii sale arme, apoi, aşezând suliţa jos, oftă. – Este o poveste lungă, vai. Şi, într-adevăr, nu mai sunt cea

mai bună alegere pentru a-l ţese într-un mod pe care ţi-ai putea găsi util...

'De ce?'

— Pentru că, Monok Ochem, sunt Shorn. nu mai exist. Pentru fraţii mei şi pentru poporul meu, nu am existat *niciodată* .

„Astfel de afirmaţii sunt lipsite de sens în faţa adevărului”, a spus Onrack. – Eşti aici înaintea noastră. Exişti. La fel şi amintirile tale.

— Au fost Imass care au suferit exilul, a răpit Monok Ochem. „Totuşi, vorbim despre ei. Trebuie să vorbim despre ei, să avertizăm pe alţii. Ce valoare are o poveste dacă nu este instructivă?

— O vedere foarte luminată, Bonecaster. Dar ai mei nu sunt un popor iluminat. Nu ne interesează nimic de instruire. Nici, într-adevăr, pentru adevăr. Poveştile noastre există pentru a da măreţie celui monden. Sau pentru a da momentelor de mare dramă şi semnificaţie un aer de inevitabilitate. Poate că s-ar putea numi asta „instruire”, dar acesta nu este scopul lor. Fiecare înfrângere justifică victoria viitoare. Fiecare victorie este favorabilă. Tiste Edur nu fac

pas greşit, pentru că dansul nostru este unul al destinului.

— Şi nu mai eşti în acel dans.

— Mai exact, Onrack. într-adevăr, nu am fost niciodată.

— Atunci, exilul tău te obligă să te minţi chiar şi pe tine însuţi, observă Onrack. ^

— într-un fel de a spune, asta este adevărat. Prin urmare, sunt nevoit să remodelez povestea şi acesta este un lucru dificil. A fost o mare parte din acea perioadă pe care nu am înţeles-o la început – cu siguranţă nu când s-a întâmplat. Multe din cunoştinţele meîe nu mi-au venit decât mult mai târziu...

„Urmând Shorning-ul tău”.

Ochii în formă de migdale ai lui Trull Sengar se mijiră asupra lui Onrack, apoi dădu din cap. 'Da.'

Pe măsură ce *cunoaşterea a înflorit în faţa ochiului minţii mele în urma zdrobirii Ritualului lui Tellann. Foarte bine, asta am inteles .* – Pregăteşte-te pentru povestea ta, Trull Sengar. Dacă în ea se găsesc instrucţiuni, recunoaşterea este responsabilitatea celor

cărora le este spusă povestea. Sunteţi absolvit de necesitate.

Monok Ochem mormăi, apoi spuse: – Aceste cuvinte sunt false. Fiecare poveste instruieşte. Povestitorul ignoră acest adevăr în pericol. Eliminaţi-vă din istoria pe care aţi transmite-o dacă trebuie, Trull Sengar. Singura lecţie este una de umilinţă.

Trull Sengar a zâmbit spre turnător de oase. „Nu vă temeţi, nu am fost niciodată esenţial printre jucători. în ceea ce priveşte excizia, ei bine, asta s-a întâmplat deja,'aşa că aş spune povestea Tiste Edur care locuia la nord de Lether, aşa cum ar spune ei înşişi. Cu o singură excepţie – care, recunosc, sa dovedit a fi cea mai problematică în mintea mea – şi anume, nu va exista nicio mărire în povestirea mea. Fără delectare în glorie, fără pretenţii de destin sau inevitabilitate. Mă voi strădui, deci, să fiu altcineva decât Tiste Edur pe care par să fiu, să-mi smulg identitatea culturală şi astfel să curăţ povestea...

— Carnea nu minte, spuse Monok Ochem. „Astfel, nu suntem înşelaţi”.

— Carnea poate să nu mintă, dar spiritul poate, Bonecaster. învăţaţi-vă în orbire şi indiferenţă – la rândul meu intenţionez să încerc acelaşi lucru.

— Când îţi vei începe povestea?

— La primul tron, Monok Ochem. în timp ce aşteptăm venirea renegaţilor... şi a aliaţilor lor Tiste Edur.

Ibra Gholan a reapărut cu un iepure cu gâtul rupt, pe care l-a jupuit dintr-un singur gest, apoi a aruncat trupul mânjit de sânge la pământ lângă Trull Sengar. – Mănâncă, îi instrui războinicul, aruncând pielea deoparte.

Onrack a plecat în timp ce Tiste Edur se pregătea pentru un incendiu. Era, reflectă el, deranjat de cuvintele lui Trull Sengar. Shorning-ul făcuse mult din eliminarea trăsăturilor fizice care l-ar identifica pe Trull Sengar drept Tiste Edur. Pateul chel, sprânceana cicatrice. Dar aceste modificări fizice nu erau nimic, se pare, în comparaţie cu cele impuse spiritului omului. Onrack îşi dădu seama că se simţise confortabil în compania lui Trull Sengar, liniştit, poate,

de maniera constantă a lui Edur, de uşurinţa lui cu greutăţi şi extremităţi. O astfel de mângâiere era înşelătoare, se părea acum. Calmul lui Trull Sengar s-a născut din cicatrici, din vindecare care l-a lăsat nesimţit. Inima lui era incompletă. *El este ca un T'lan Imass, dar îmbrăcat în carne de muritor. îi cerem să-şi învie amintirile despre viaţă, apoi să ne mirăm de lupta lui de a ne satisface cerinţele. Eşecul este al nostru, nu al lui.*

Vorbim despre cei pe care i-am exilat, dar nu pentru a avertiza – aşa cum susţine Monok Ochem. Nu, nimic atât de nobil. Vorbim despre ei în reafirmarea judecăţii noastre. Dar intransigenţa noastră este cea care luptă în cel mai aprig război- cu timpul însuşi, cu lumea în schimbare din jurul nostru.

„îmi voi prefaţa povestea”, spunea Trull Sengar în timp ce prăjeşte iepurele jupuite, „cu o observaţie, desigur, precautǎ”.

— Spune-mi această observaţie, spuse Monok Ochem.

— O voi face, Bonecaster. Este vorba

despre natura... şi exigenţa de a
menţine echilibrul.'

Dacă ar fi posedat un suflet, Onrack ar fi simţit că se răceşte ca gheaţa. După cum era, războinicul s-a întors încet după cuvintele lui Trull Sengar.

„Presiunile şi forţele sunt mereu în opoziţie”, spunea Edur în timp ce învârtea iepurele scuipat peste flăcări. „Şi efortul este mereu către un echilibru. Acest lucru este dincolo de zei, desigur – este curentul existenţei – dar nu, chiar şi dincolo de asta, căci existenţei însăşi i se opune uitarea. Este o luptă care cuprinde toate, care^defineşte fiecare insulă din Abis. Sau aşa cred acum. Vieţii îi răspunde moartea. întuneric de lumină. Succes copleşitor prin eşec catastrofal. Blestem îngrozitor prin binecuvântare uluitoare. Se pare că toţi oamenii sunt înclinaţi să piardă din vedere acel adevăr, mai ales atunci când sunt orbiţi de triumf peste triumf. Vedeţi înaintea mea, dacă vreţi, acest mic foc. O victorie modestă... dar dacă o hrănesc, îmi răspunde propria încântare

nerăbdătoare, până când toată această câmpie este aprinsă, apoi pădurea, apoi lumea însăşi. Astfel, o afirmaţie de înţelepciune aici... în stingerea acestor flăcări odată ce această carne este gătită. La urma urmei, aprinderea acestei întregi lumi va ucide tot ce este în ea, dacă nu în flăcări, atunci în foamete ulterioară. înţelegi ideea mea, Monok Ochem?

— Nu, Trull Sengar. Acest lucru nu prefaţă nimic.

a vorbit Onrack. – Te înşeli, Monok Ochem. Prefaţă... *totul*.'

Trull Sengar aruncă o privire şi răspunse zâmbind.

De tristeţe copleşitoare. De... disperare totală.

Şi războinicul strigoi a fost zguduit.

O succesiune de creste înfăşură peisajul, părând să se topească încet pe măsură ce nisipul cobora din cer.

— în curând, murmură Pearl, acele creste ale plajei vor dispărea din nou sub dune.

Lostara a ridicat din umeri. – Pierdem timpul, rosti ea, apoi porni spre prima creastă. Aerul era plin de praf şi nisip care se depunea, ustura ochii şi

uscăia gâtul. Cu toate acestea, ceaţa â servit să apropie orizonturile, să facă descoperirea lor din ce în ce mai puţin probabilă. Scăderea bruscă a Zidului Vârtejului sugera că Adjunctul şi armata ei ajunseseră la Raraku, mărşăluiau chiar acum spre oază. Ea bănuia că vor fi puţini cercetaşi, dacă nu există, care vor patrula abordările de nord-est.

Pearl anunţase că acum era în siguranţă să călătorească în timpul zilei. Zeiţa se trase înăuntru, concentrându-şi puterea pentru, poate, o eliberare finala, explozivă. Pentru ciocnirea cu Adjunctul. O singularitate de scop blocat în furie, un defect care ar putea fi exploatat.

Şi-a permis un zâmbet privat la asta. *Defecte. Nu lipsesc cei de aici, nu-i* aşa? Momentul lor de pasiune sălbatică trecuse, în ceea ce o privea. Slăbirea energiilor îndelungate reţinute – acum că s-a terminat, se puteau concentra asupra altor lucruri. Lucruri mai importante. Se părea, totuşi, că Pearl o vedea altfel. El încercase chiar să o ia de mână în această dimineaţă, un gest pe care ea îl

respingea cu hotărâre în ciuda patosului său. Ucigaşul asasin era pe punctul de a se transforma într-un dezgust de pui zvârcolit, care ameninţa să o copleşească, aşa că şi-a mutat gândurile pe o altă pistă.

Nu mai aveau timp, ca să nu mai vorbim de mâncare şi apă. Raraku era un tărâm ostil, supărat faţă de orice ar fi îndrăznit viaţa să-l exploateze. *Deloc sfânt, ci blestemat. Devorator de vise, distrugător de ambiţii. De ce nu? E un desert al naibii.*

Urcându-se peste pietricele şi pietre, ajunseră pe prima creastă.

— Suntem aproape, spuse Pearl, strâmbându-se în faţă. – Dincolo de terasa mai înaltă, ar trebui să ajungem în vederea oazei.

'Si apoi, ce?' întrebă ea, periind praful de pe hainele ei zdrenţuite.

— Ei bine, ar fi neglijent din partea mea să nu profit de poziţia noastră – ar trebui să pot să mă infiltrez în tabără şi să stârnesc nişte necazuri. în plus, a adăugat el, una dintre căile pe care mă duc duce în inima acelei armate rebele.

Ghearele. Stăpânul acelui cult reînviat. – Eşti atât de sigur de asta?

El dădu din cap, apoi ridică pe jumătate din umeri. 'Rezonabil. Am ajuns să cred că rebeliunea a fost compromisă cu mult timp în urmă, poate chiar de la început. Că scopul de a câştiga independenţa pentru şapte oraşe nu a fost atât de central pentru unii pe cât ar fi trebuit să fie şi, într-adevăr, că acele motive ascunse sunt pe cale să fie dezvăluite.

— Şi este de neconceput pentru tine ca asemenea dezvăluiri să aibă loc fără mâna ta în mijlocul lor.

El a aruncat o privire spre ea. – Draga mea, uitaţi, sunt un agent al Imperiului Malazan. Am anumite responsabilităţi...'

Ochii ei s-au aprins pe un obiect care zăcea printre pavaje – o recunoaştere de moment, apoi privirea ei s-a îndepărtat rapid. Ea a studiat cerul întunecat. – Nu ţi-a trecut prin cap că sosirea ta ar putea pune în pericol misiunile deja în curs în tabăra rebelilor? împărăteasa nu ştie că eşti aici. De fapt, chiar şi Adjunctul probabil crede că

suntem departe de acest loc.

„Nu mă simt incomod cu un rol secundar...”

Lostara pufni.

„Ei bine”, a amendat el, „un asemenea rol nu este în întregime condamnabil. Pot trăi cu ea.

Mincinos . Se aşeză într-un genunchi pentru a-şi potrivi lămpile legate de tibia îmbrăcată în piele. – Ar trebui să putem face acea terasă înainte de apusul soarelui.

'De acord.'

Ea se îndreptă.

Şi-au croit drum în jos pe panta împânzită cu stânci. Pământul era presărat cu trupurile minuscule şi zbârcite ale nenumăratelor creaturi din deşert care fuseseră duse în Vârtej, murind în acea furtună interminabilă, dar rămânând suspendate în ea până când, odată cu moartea subită a vântului, căzuse din nou pe pământ. Plouaseră o zi întreagă, cojile zăngănind şi scârţâind din toate părţile, bătând pe cârmă şi derapând de pe umeri. Rhizan, capemoths şi alte creaturi minuscule, în cea mai mare parte, deşi ocazional ceva mai mare trântise la pământ. Lostara a fost recunoscător că ploaia

se terminase.

— Vârtejul nu a fost prietenos cu Raraku, comentă Pearl, dând deoparte cadavrul unui copil bhok'aral.

„Presupunând că deşertului îi pasă într-un fel sau altul, ceea ce nu, mă îndoiesc că va face o mare diferenţă pe termen lung. Viaţa unui pământ este mult mai vastă decât orice lucru cu care suntem^ familiarizaţi, mai vastă, de departe, decât întinderea acestor creaturi nefericite. în plus, Raraku a murit deja în mare parte.

„Aparentele înşală. Sunt spirite adânci în acest pustiu sfânt, fetiţă. îngropat în stâncă...

„Şi viaţa de pe acea stâncă, ca nisipurile”, a afirmat Lostara, „nu înseamnă nimic pentru acele spirite. Eşti un prost să gândeşti altfel, Pearl.

— Sunt un prost să mă gândesc la multe lucruri, mormăi el.

— Nu vă aşteptaţi să obiectez la această observaţie.

— Nu mi-a trecut niciodată prin cap că ai putea, Lostara Yil. în orice caz, aş sfătui totuşi să cultivaţi un respect sănătos

pentru misterele lui Raraku. Este mult prea uşor să fii orbit în acest deşert aparent gol şi lipsit de viaţă.

— După cum am descoperit deja.

S-a încruntat, apoi a oftat. „Regret că priveşti... lucrurile în acest fel şi poţi doar concluziona că obţii o satisfacţie deosebită din discordie şi când nu există – sau, mai degrabă, nu are niciun motiv să existe – cauţi să o inventezi.

— Te gândeşti prea mult, Pearl. Este cel mai iritant defect al tău şi, să fim sinceri, având în vedere severitatea şi volumul defectelor tale, asta înseamnă ceva. Deoarece acesta pare să fie un moment pentru sfaturi, vă sugerez să nu vă mai gândiţi.

„Şi cum aş putea realiza asta? Urmează-ţi exemplul, poate?

„Nu cred că nici prea mult, nici prea puţin. Sunt perfect echilibrat – asta găseşti atât de atractiv. Aşa cum un capemoth este atras de foc.

— Deci sunt în pericol să fiu ars?

— La o crustă înnegrită, zbârcită.

„Aşadar, mă îndepărtezi

pentru binele meu. Un gest de compasiune, atunci.

„Focurile nici nu împing, nici nu trag. Ei pur şi simplu există, lipsiţi de compasiune, indiferenţi faţă de impulsurile sinucigaşe ale insectelor care zboară. Acesta este încă unul dintre defectele tale, Pearl. Atribuirea de emoţii acolo unde nu există.'

„Aş fi putut jura că *a existat* emoţie, după două nopţi...”

„Oh, focul arde cu nerăbdare când este combustibil...”

— Şi dimineaţa nu e altceva decât cenuşă rece.

— Acum începi să înţelegi. Desigur, veţi vedea asta ca o încurajare şi, prin urmare, vă străduiţi să vă duceţi mai departe înţelegerea. Dar asta ar fi o pierdere de timp, aşa că vă sugerez să abandonaţi efortul. Mulţumeşte-te cu sclipirea, Pearl.

— Văd... întuneric. Foarte bine, voi accepta lista ta de sfaturi.

'Tu vei? Credibilitatea este un defect cel mai neatractiv, Pearl.

Ea a crezut că va ţipa, a fost impresionată de strângerea lui bruscă de control, eliberându-şi

respiraţia ca aburul sub capacul unui cazan, până când presiunea a dispărut.

S-au apropiat de ascensiunea spre ultima creastă, Lostara fiind cel mai mulţumită până acum în ziua de azi, Pearl probabil că se simte altfel.

Când ajunseră pe creastă, Gheara a vorbit din nou. – Ce ai luat pe ultima creastă, fetiţă?

Ai văzut asta, nu? – O stâncă strălucitoare. Mi-a atras atenţia. De atunci l-am aruncat.

'Oh? Deci nu se mai ascunde în punga aceea de pe centura ta?

Mârâind, ea smulse geanta de piele de la curea şi o aruncă la pământ, apoi îşi scoase mănuşile cu lanţuri. – Atunci vezi singur.

El îi arunca o privire uluit, apoi se aplecă să ridice punga.

în timp ce se îndreptă, Lostara făcu un pas înainte.

Mănuşile ei trosniră puternic de tâmpla lui Pearl.

Gemuind, a căzut inconştient.

— Idiotule, mormăi ea, luând punga.

Ea îşi puse mănuşile, apoi, cu un mormăit, îl ridică pe bărbat şi îl aşeză peste un umăr.

La mai puţin de două mii de paşi în faţă se întindea oaza, deasupra ei aerul plin de praf şi fumul nenumăratelor incendii. De-a lungul marginilor se vedeau turme de capre, la umbra copacilor. Rămăşiţele unui zid înconjurător s-au curbat în ambele direcţii.

Purtând Pearl, Lostara şi-a coborât panta.

Se apropia de bază când auzi caii plecând în dreapta ei. S-a ghemuit şi l-a lovit pe Pearl la pământ lângă ea, a privit cum o duzină de războinici din deşert ieşiră în vizor, venind dinspre nord-vest. Animalele lor păreau pe jumătate înfometate, cu capetele atârnate în jos, iar ea a văzut, printre ele, doi prizonieri.

în ciuda prafului care îi acoperea şi a întunericului amurgului care se apropia, Lostara a recunoscut rămăşiţele uniformelor de pe cei doi prizonieri. *Malazans. Regimentul Ashok. Am crezut că au fost distruşi*.

Războinicii călăreau fără echipători şi nu s-au oprit în galopul lor constant până când au ajuns în oază, după care au dispărut sub ramurile de frunze de piele

ale copacilor.

Lostara s-a uitat în jur şi a decis că împrejurimile ei prezente erau ideale pentru a rămâne pe loc peste noapte. Un bazin de mică adâncime în subsolul versantului. întinzându-se întins, nu ar fi fost vizibile de nicăieri decât de creasta în sine, şi chiar şi asta era puţin probabil cu noaptea care cădea rapid. Se uită la Pearl, încruntându-se la umflătura cu inele violet de pe tâmplă. Dar respiraţia îi era constantă, bătăile inimii lui negrabite şi uniforme. Ea i-a întins mantia şi l-a rostogolit pe ea, apoi l-a legat şi l-a călăşluît.

Pe măsură ce întunericul se aduna în bazin, Lostara se aşeză să aştepte.

Un timp mai târziu, o siluetă a apărut din umbră şi a rămas nemişcată pentru o clipă, înainte de a păşi în tăcere pentru a se opri direct peste Pearl.

Lostara auzi un mormăit stins. – Ai fost aproape să-i deschizi craniul.

„Este mai greu decât crezi”, a răspuns ea.

— A fost absolut necesar?

„Am judecat aşa. Dacă nu ai încredere în asta,

atunci de ce să mă recrutezi în primul rând?

Cotillion oftă. – Nu e un om rău, ştii. Loial imperiului. Ai abuzat cu cruzime de ecuanimitatea lui.

— Era pe cale să se amestece. Imprevizibil. Am presupus că îţi doreşti drumul liber.

— Iniţial, da. Dar prevăd o anumită utilitate prezenţei sale, odată ce contează pe deplin… se desfăşoară. Asiguraţi-vă că îl treziţi mâine seară la ceva timp, dacă nu a făcut-o deja singur.

— Foarte bine, din moment ce insisti. Deşi sunt deja profund pasionat de noua mea pace şi singurătate.

Cotillion a părut că o studiază o clipă, apoi zeul a spus: „Te voi părăsi atunci, pentru că am alte sarcini de îndeplinit în această noapte”.

Lostara a întins mâna în pungă şi a aruncat un obiect mic spre el.

O prinse într-o mână şi se uită în jos pentru a o studia.

— Am presupus că era al tău, spuse ea.

— Nu, dar ştiu cui îi aparţine. Şi sunt mulţumit.

Pot să-l păstrez?

Ea a ridicat din umeri. – Nu contează pentru mine.

— Nici nu ar trebui, Lostara Yil.

A auzit o amuzament sec în acele cuvinte şi a concluzionat că a făcut o greşeală lăsându-l să păstreze obiectul; că, într -' adevăr, conta pentru ea, deşi deocamdată nu ştia cum. Ea a ridicat din umeri din nou. *Prea târziu acum, presupun*. – Ai spus că pleci?

Ea îl simţi înfrânându-se, apoi dispăru într-un vârtej de umbre.

Lostara se întinse pe spate pe pământul pietros şi închise mulţumită ochii.

Briza nopţii era surprinzător de caldă. Apsalar stătea în faţa ferestrei mici cu vedere la rigolă. Nici Mogora, nici Iskaral Pust nu frecventau prea mult aceste înălţimi, cu excepţia cazului în care necesitatea îi forţa să întreprindă o excursie în căutarea hranei, aşa că singura ei companie era o jumătate de duzină de bhok'arala în vârstă, cu mustăţi cenuşii şi mormăind

şi pufnind în timp ce se mişcau ţepeni, cam pe podeaua plină a camerei. Risipirea oaselor a sugerat că acesCnivel superior al turnului era locul unde micile creaturi au venit să moară.

în timp ce bhok'arala se târâia înainte şi înapoi în spatele ei, ea se uita la deşeuri. Nisipul şi aflorimentele de calcar erau argintii în lumina stelelor. Pe pereţii aspri din turnul din jurul ferestrei, rhizan aterizau cu palme slabe, terminaţi cu hrănirea lor, iar acum, şoptind ghearele, au început să se târască în crăpături pentru a se ascunde de ziua care urma.

Crokus dormea undeva dedesubt, în timp ce soţul şi soţia rezidenţi se pândeau unul pe celălalt pe coridoarele neluminate şi în camerele umede ale mănăstirii. Nu se simţise niciodată atât de singură şi nici, şi-a dat seama, atât de confortabilă cu acea singurătate. Schimbările veniseră la ea. Straturile întărite care învelesc sufletul ei s-au înmuiat, şi-au găsit o nouă formă ca răspuns la presiunile nevăzute din interior.

Cel mai ciudat dintre

toate, ajunsese, de-a lungul timpului, să-şi dispreţuiască competenţa, aptitudinile ei mortale. Ele i-au fost impuse, forţate în oase şi muşchi. O întemniţaseră într-o armură orbitoare şi gelidă. Şi aşa, în ciuda absenţei zeului, ea încă se simţea ca şi cum ar fi două femei, nu una.

Făcând-o să se întrebe de ce femeie se îndrăgostise Crokus.

Dar nu, nu era nici un mister acolo. Şi-a asumat înfăţişarea unui ucigaş, nu-i aşa? Tânărul hoţ cu ochii mari din Darujhistan îşi făcuse o reflectare îngrozitoare – nu a lui Apsalar, fata-pescărească, ci a lui Apsalar, asasinul, ucigaşul rece. în credinţa că asemănarea ar crea cea mai profundă legătură dintre toate. Poate că asta ar fi reuşit, dacă i -ar fi *plăcut* profesia, dacă nu ar fi găsit-o sordidă şi condamnabilă. Dacă n-ar fi simţit ca nişte lanţuri înfăşurate strâns în jurul
sufletului ei.

Nu a fost mângâiată de compania din închisoarea ei. Dragostea lui era pentru femeia greşită, Apsalar greşit. Şi a ei a fost pentru Crokus, nu pentru Cutter. Şi

aşa erau împreună, totuşi despărţiţi, intimi, dar străini, şi părea că nu puteau face nimic în privinţa asta.

Asasinul din singurătatea ei preferată şi fata-pescăr au ajuns, dintr-o cale cu totul diferită, într-un confort similar. Primul nu-şi putea permite să iubească. Acesta din urmă ştia că nu fusese niciodată iubită. La fel ca Crokus, ea stătea în umbra unui criminal.

N-avea rost să ne opunem asta. Fata pescarului nu avea abilităţi de viaţă de lăţime şi statură care să conteste voinţa implacabilă a asasinului. Probabil, Crokus a cedat la fel în faţa lui Cutter.

Simţi o prezenţă aproape de ea şi murmură: – Aş fi vrut să fi luat totul cu tine când ai plecat.

— Ai prefera să te las lipsită?

— Păstrată, Cotillion? Nu. Inocent.

— Inocenţa este doar o virtute, fetiţă, atunci când este temporară. Trebuie să treci de la ea pentru a privi înapoi şi a-i recunoaşte puritatea nepătată. A rămâne nevinovat înseamnă a te suci toată viaţa sub forţele

invizibile şi insondabile, până când într-o zi îţi dai seama că nu te mai recunoşti şi îţi vine că inocenţa a fost un blestem care te-a înlăturat, te-a piperizat, ţi-a învins fiecare expresie a viaţă.'

Ea a zâmbit în întuneric.

– Dar, Cotillion, cunoaşterea este cea care îl face pe cineva conştient de propriile sale lanţuri.

— Cunoaşterea face doar ochii să vadă ce a fost acolo tot timpul, Apsalar. Eşti în posesia unor abilităţi formidabile. Ei îţi dăruiesc putere, un adevăr pe care nu are rost să-l negi. Nu te poţi desface pe tine însuţi.

— Dar pot înceta să merg pe această cale singulară.

— Poţi, recunoscu el după o clipă. „Poţi să alegi pe alţii, dar chiar şi privilegiul de a alege a fost câştigat în virtutea a ceea ce ai fost…”

— Ce *ai* fost.

— Nici asta nu poate fi schimbat. Am umblat în oasele tale, în carnea ta, Apsalar. Fata pescarului care a devenit femeie, am stat unul în umbra celuilalt.

— Şi ţi-a plăcut asta, Cotillion?

— Nu în mod deosebit. A fost greu să rămân conştient de scopul meu. Am fost într-o companie demnă în cea mai mare parte a acelui timp – Whiskyjack, Mallet, Fiddler, Kalam... o echipă care, dacă ai ales, te-ar fi primit. Dar i-am împiedicat să facă asta. Necesar, dar nu corect pentru tine sau pentru ei. A oftat, apoi a continuat: – Aş putea vorbi la nesfârşit despre regrete, fetiţă, dar văd zorii furând întunericul şi trebuie să am decizia ta.

'Decizia mea? Despre ce?

— Cutter.

Ea a studiat deşertul şi s-a trezit că clipeşte în spate lacrimile. – L-aş lua de la tine, Cotillion. Te-aş împiedica să-i faci ce mi-ai făcut mie.

— El este atât de important pentru tine?

'El este. Nu asasinului din mine, ci pescarului... pe care nu o iubeşte.

— Nu-i aşa?

— îl iubeşte pe asasin şi, prin urmare, alege să fie ca ea.

— înţeleg acum lupta din tine.

'Într-âdevar? Atunci trebuie să înţelegi de ce nu te voi lăsa să-l^ai.

— Dar te înşeli, Apsalar. Cutter nu iubeşte asasinul din tine. îl atrage, fără îndoială, pentru că puterea ne face asta... tuturor. Şi deţii putere, iar asta include implicit opţiunea de a nu o folosi. Toate foarte atrăgătoare, atrăgătoare. El este atras să imite ceea ce el vede drept libertatea ta câştigată cu greu. Dar dragostea lui? Reînviaţi amintirile noastre comune, fetiţă. De Darujhistan, de prima noastră perie cu hoţul, Crokus. El a văzut că am comis crimă şi a ştiut că descoperirea îi făcea să piardă viaţa în ochii noştri. Te-a iubit atunci? Nu, asta a venit mai târziu, pe dealurile de la est de oraş, când nu te-am mai posedat.

„Dragostea se schimbă cu timpul...”

— Da, da, dar nu ca un capemoth care zboară din cadavru în cadavru pe un câmp de luptă. Şi-a dres glasul. – Foarte bine, o alegere proastă de analogie. Dragostea se schimbă, da, în modul de a creşte pentru a cuprinde cât mai mult din subiectul ei. Virtuţile, defectele, limitările, totul-dragostea le va mângâia pe toate, cu o fascinaţie de

copil.

Ea îşi strânsese braţele strâns cu cuvintele lui. – Sunt două femei în mine...

'Două? Sunt mulţimi, fetiţă, iar Cutter îi iubeşte pe toţi.

— Nu vreau să moară!

— Asta e decizia ta?

Ea dădu din cap, fără să aibă încredere în ea însăşi să vorbească. Cerul se luminează, transformându-se într-un spaţiu vast şi gol deasupra unui peisaj mort şi răvăşit. Ea a văzut păsări căţărându-se vânturile în întinderea ei.

Cotillion insistă: – Atunci ştii ce trebuie să faci?

încă o dată, Apsalar dădu din cap.

'Sunt multumit.'

Capul ei se răsuci şi se uită în faţa lui, văzând-o pe deplin, îşi dădu seama, pentru prima dată. Liniile care încadrează ochii calmi şi blânzi, trăsăturile uniforme, modelul ciudat al cicatricilor de sub ochiul drept. – încântat, şopti ea, studiindu-l. 'De ce?'

— Pentru că, răspunse el cu un zâmbet slab, şi mie îmi place băiatul.

— Cât de curajos

crezi că sunt?

— Pe cât de curajos este necesar.

'Din nou.'

— Da. Din nou.'

— Nu pari deloc un zeu, Cotillion.

„Nu sunt un zeu în mod tradiţional, sunt un patron. Patronii au responsabilităţi. Desigur, rareori am ocazia să le exersez.

— înseamnă că nu sunt încă împovărătoare.

Zâmbetul i s-a lărgit şi a fost un zâmbet minunat. – Valori mult mai mult pentru lipsa ta de inocenţă, Apsalar. O să ne revedem curând. Se întoarse în umbra camerei.

'Cotilion.'

Făcu o pauză, cu braţele pe jumătate ridicate. 'Da.'

'Mulţumesc. Și ai grijă de Cutter. Vă rog.'

— O voi face, de parcă ar fi propriul meu fiu, Apsalar. Eu voi.'

Ea a dat din cap, iar apoi el a plecat.

Şi, puţin mai târziu, aşa a fost şi ea.

Erau şerpi în această pădure de piatră. Din fericire pentru Kalam Mekhar, păreau să le lipsească belicositatea naturală a genului lor. Zăcea în umbră în mijlocul

fragmentelor prăfuite şi sfărâmate ale unui copac prăbuşit, nemişcat în timp ce şerpii se strecurau în jurul lui şi peste el. Piatra îşi pierdea frigul din noaptea care tocmai trecute, un vânt fierbinte plutind din deşert de dincolo.

Nu văzuse niciun semn de patrule şi puţine în calea unor poteci bine parcurse. Cu toate acestea, a simţit o prezenţă în această pădure pietrificată, indicând o putere care nu aparţinea acestei lumi. Deşi nu putea fi sigur, a simţit ceva demonic în acea putere.

Motiv suficient pentru nelinişte. Sha'ik ar fi putut foarte bine să plaseze gardieni şi ar fi trebuit să treacă de aceştia.

Asasinul ridică un gât pe o parte, apoi îşi trase cele două cuţite lungi. Examină mânerele, asigurându-se că legăturile din piele erau strânse. A verificat armăturile mânerelor şi pomilor. Marginea lamei cuţitului lung otataral era uşor aspră – otataralul nu era un metal ideal pentru arme. Tăia zdrenţuit şi avea nevoie de o ascuţire constantă, chiar şi atunci când nu a văzut niciun folos, iar fierul de

călcat avea tendinţa de a deveni casant în timp. înainte de cucerirea Malazan, otataralul fusese folosit de înaltul născut din şapte oraşe în armura lor în cea mai mare parte. Disponibilitatea sa fusese strict reglementată, deşi mai puţin decât atunci când era sub control imperial.

Puţini cunoşteau întinderea completă a proprietăţilor sale. Atunci când a fost absorbit prin piele sau inhalat în plămâni pentru perioade lungi, efectele sale au fost variate şi imprevizibile. A eşuat adesea în faţa magiei bătrânilor şi a existat o altă caracteristică de care Kalam bănuia că puţini erau conştienţi – o descoperire făcută în întregime accidental în timpul unei bătălii în afara Y'Ghatan. Doar câţiva martori au supravieţuit incidentului, printre ei Kalam şi Quick Ben şi toţi fuseseră de acord după aceea că rapoartele lor către ofiţerii lor vor fi în mod deliberat vagi, la întrebări la care se răspundeau ridicând din umeri şi clătinând din cap.

Otataral, se pare, nu mergea bine cu muniţiile Moranth, în special cu

arzătoare şi cu flăcări. *Sau, altfel spus, nu-i place să se încălzească* . El ştia că armele erau stinse în praful otataral într-o etapă târzie a forjării lor. Când fierul de călcat îşi pierduse strălucirea, de fapt. Probabil că fierarii ajunseseră la această concluzie pe calea grea. Dar nici măcar acesta nu era tot secretul. *Este ceea ce se întâmplă cu otataralul fierbinte... când arunci magie în el.*

A reinvestit încet arma, apoi şi-a concentrat atenţia asupra celuilalt. Aici, marginea era netedă, uşor ondulată, aşa cum se întâmpla adesea cu lamele rulate, cu mai multe straturi. Gravura cu apă abia se vedea pe această suprafaţă strălucitoare, neagră, cu incrustaţia de argint fină ca firul. Între cele două cuţite lungi, l-a favorizat pe acesta, pentru greutatea şi echilibrul lui.

Ceva a lovit pământul îângă el, sărind cu un zgomot de pe un fragment de trunchi de copac, apoi zdrănnit până la oprire lângă genunchiul drept.

Kalam se uită la obiectul mic pentru o clipă. Apoi ridică privirea spre copacul care se profila deasupra lui.

El a zâmbit. – Ah, un stejar, murmură el.
— Să nu se spună că nu apreciez umorul gestului. Se ridică şi se întinse să culeagă ghinda. Apoi se lăsă pe spate încă o dată. „La fel ca pe vremuri... bucuros, ca întotdeauna, că nu mai facem aşa ceva...”

Câmpii până la savană, apoi, în sfârşit, junglă. Sosiseră în sezonul ploios, iar dimineaţa a suferit sub un potop torenţial înainte ca, chiar după prânz, soarele a ars pentru a încărca aerul cu abur, în timp ce cei trei T'lan Imass şi unul Tiste Edur au străbătut grăbit prin tupusul dens şi înverzit..

Animale nevăzute au fugit din marşul lor înainte, zvârnindu-se puternic prin tufiş din toate părţile. în cele din urmă, au dat peste o pistă de joc care a condus în direcţia pe care o căutau, iar ritmul lor a crescut.

— Acesta nu este teritoriul tău natural, nu-i aşa, Onrack? întrebă Trull Sengar între gâfâituri ale aerului umed şi zgomotos. „Având în vedere toate blănurile pe care le poartă oamenii tăi...”

— Adevărat, răspunse T'lan Imass.

„Suntem oameni cu vreme rece. Dar această regiune există în amintirile noastre. înainte de Imass, mai era un popor, mai bătrân, mai sălbatic. Locuiau acolo unde era cald şi erau înalţi, cu pielea întunecată acoperită de păr fin. Pe aceştia îi ştiam ca Eres. Enclavele au supravieţuit până în vremea noastră – timpul capturat în acest warren.

— Şi au trăit în jungle ca aceasta?

— Limitele sale, ocazional, dar mai des savanele din jur. Au lucrat în piatră, dar cu mai puţină pricepere decât noi.

— Au existat bonecasters printre ei?

a răspuns Monok Ochem din spatele lor. – Toţi Eres erau turnători de oase, Trull Sengar. Căci ei au fost primii care au purtat scânteia conştientizării, primii astfel dăruiţi de spirite.

— Şi au plecat acum, Monok Ochem?

'Sunt.'

Onrack nu a adăugat nimic la asta. La urma urmei, dacă Monok Ochem a găsit motive pentru a înşela, Onrack nu ar putea găsi niciunul care să-l contrazică pe turnătorul de oase. Nu a

contat în niciun caz. Niciun Eres nu fusese niciodată descoperit în Warren of Tellann.

După o clipă, Trull Sengar a întrebat: – Suntem aproape, Onrack?

'Noi suntem.'

— Şi atunci ne vom întoarce în lumea noastră?

'Vom. Primul Tron se află la baza unei crevase, sub un oraş...

— Tiste Edur, interveni Monok Ochem, nu are nevoie să afle numele acelui oraş, Onrack cel Frânt. Ştie deja prea multe despre oamenii noştri.

’ – Ceea ce ştiu despre tine, T'lan Imass nu se califică drept secrete, spuse Trull Sengar. – Preferi să ucizi decât să negociezi. Nu ezitaţi să ucizi zei atunci când se iveşte ocazia. Şi preferaţi să vă curăţaţi propriile mizerii-lăudabile, aceasta din urmă. Din păcate, această mizerie este prea mare, deşi bănuiesc că eşti încă prea mândru să recunoşti asta. în ceea ce priveşte primul tău tron, nu mă interesează să-i descopăr locaţia exactă. în plus, probabil că nu voi supravieţui ciocnirii cu rudele tale renegate.

— Este adevărat, a

fost de acord Monok Ochem.

— Probabil că te vei asigura de asta, a adăugat Trull Sengar.

Bonecasterul nu a spus nimic.

Nu era nevoie, reflectă Onrack. Dar îl voi apăra. Poate că Monok şi Ibra înţeleg asta şi aşa că ei mă vor lovi mai întâi. Este ceea ce aş face, dacă aş fi în locul lor. Ceea ce, destul de ciudat, sunt.

Drumul s-a deschis brusc într-o poiană plină de oase. Nenumărate fiare ale junglei şi din savană fuseseră târâte aici, bănui Onrack, leoparzi sau hiene. Oasele lungi pe care le-a observat erau toate roade şi despicate de fălci puternice. Aerul mirosea a carne putrezită şi muştele roiau în mii.

„Ere nu şi-au creat locuri sfinte”, a spus Monok Ochem, „dar au înţeles că există locuri în care moartea se aduna, unde viaţa nu era decât amintiri, pierdute şi uimite. Şi, în astfel de locuri, îşi aduceau adesea proprii morţi. Puterea se adună în straturi – acesta este locul de naştere al sacrului.

— Şi aşa ai transformat-o într-o poartă,

spuse Trull Sengar.

— Da, răspunse bonecasterul.

— Eşti prea dornic să-i dai credit pe Imass, Monok Ochem, spuse Onrack. S-a confruntat cu Tiste Edur. „Eres locuri sfinte au ars prin barierele din Tellann. Sunt prea bătrâni pentru a li se rezista.

— Ai spus că sfinţenia lor s-a născut din moarte. Sunt ale lui Hood, atunci?

'Nu. Hood nu exista când acestea au fost modelate, Trull Sengar. Nici nu
sunt strict cu aspect de moarte. Puterea lor vine, aşa cum a spus Monok Ochem, din straturi. Piatra transformată în unelte şi arme. Aer format de gât. Minţi care au descoperit, slabe ca focurile pâlpâitoare pe cer, recunoaşterea uitării, a *sfârşitului...* vieţii, iubirii. Ochi care au fost martori ai luptei pentru a supravieţui şi au văzut cu uimire eşecul inevitabil al acesteia. A şti şi a înţelege că trebuie să murim cu toţii, Trull Sengar, nu înseamnă să ne închinăm morţii. A cunoaşte şi a înţelege este în sine magie, pentru că ne-

a făcut să stăm în picioare.

— Se pare, deci, mormăi Trull Sengar, că tu, Imass, ai încălcat cele mai vechi legi dintre toate, cu Legământul tău.

„Nici Monok Ochem, nici Ibra Gholan nu vor vorbi ca răspuns la acest adevăr”, a spus Onrack. – Ai dreptate, totuşi. Suntem primii călcători ai legii şi faptul că am supravieţuit atât de mult este o pedeapsă potrivită. Şi aşa, rămâne speranţa noastră că Invocatorul ne va acorda izolvarea.

— Credinţa este un lucru periculos, oftă Trull Sengar. – Ei bine, să folosim această poartă?

Monok Ochem făcu un gest, iar scena din jurul lor s-a înceţoşat, lumina stinsă.

Cu o clipă înainte ca întunericul să devină absolut, un strigăt slab din partea lui Tiste Edur a atras atenţia lui Onrack. Războinicul se întoarse, la timp să vadă o siluetă stând la o duzină de paşi depărtare. înalt, uşor musculos, cu o piele fină de nuanţe umbrie şi păr lung şi hirsut care ajunge în jos pe lângă umeri. O femeie. Sânii îi erau mari şi penduli, şoldurile largi şi pline.

Pometţi proeminenţi, evazaţi, o gură largă, cu buze pline. Toate acestea s-au înregistrat într-o clipă, chiar dacă ochii căprui închis ai femeii, umbriţi sub o sprânceană solidă, au cercetat cele trei T'lan Imass înainte de a se fixa pe Trull Sengar.

A făcut un pas spre Tiste Edur, mişcarea graţioasă ca o căprioară-

Apoi lumina a dispărut complet.

Onrack a auzit un alt strigăt surprins din partea lui Trull Sengar. T'lan Imass se îndreptă spre sunet, apoi se opri, gândurile împrăştiindu-se brusc, un fulger de imagini în cascadă prin mintea războinicului. Timpul se pliază în sine, se scufundă, apoi se ridică din nou...

Scântei dansau până la pământ, tinder prins, flăcări pâlpâind.

Se aflau în crevasă, stând pe podeaua plină. Onrack l-a căutat pe Trull Sengar, l-a găsit pe Tiste Edur culcat pe stânca umedă, la o jumătate de duzină de paşi.

T'lan Imass s-a apropiat.

Muritoarea era inconştientă. Sângele îi păta în poală, strângându-i-se sub

picioare, iar Onrack îl văzu răcorindu-se, sugerând că nu îi aparţinea lui Trull Sengar, ci femeii Eres care... îi luase sămânţa.

Prima lui sămânţă . Dar nu existase nimic în aspectul ei care să sugereze virginitate. Sânii i se umflaseră cu lapte în trecut; sfârcurile ei cunoscuseră presiunea foamei unui pui. Sângele, deci, nu avea sens.

Onrack se ghemui lângă Trull Sengar.

Şi am văzut rana proaspătă a scarificaţiei sub buric. Trei tăieturi paralele, trasate în diagonală, şi amprentele pătate ale a trei, mai probabil, cele pe care femeia le tăiase pe propriul burtă, alergând în direcţia opusă.

— Vrăjitoarea Eres şi-a furat sămânţa, spuse Monok Ochem de la doi paşi distanţă.

'De ce?' întrebă Onrack.

— Nu ştiu, Onrack cel Frânt. Eres au minţi de fiare...

— Nu exclude orice altceva, răspunse Onrack, după cum bine ştiţi.

'Poate.'

— în mod clar, acesta a avut intenţie.

Monok Ochem dădu din cap. – Aşa s-ar părea. De ce

Tiste Edur rămâne inconştient?

„Mintea lui este în altă parte…”

Bonecasterul îşi înclină capul. – Da, asta este definiţia inconştientului…

— Nu, este *în altă parte* . Când m-am apropiat, am intrat în contact cu vrăjitoria. Ceea ce a proiectat Eres. în lipsa oricărui alt termen, era un lăuvean, abia format, chiar pe marginea uitării. Era,” Onrack făcu o pauză, apoi continuă, „ca Eres înşişi. O sclipire de lumină în spatele ochilor.

Ibra Gholan scoase brusc arma.

Onrack se îndreptă.

Se auzeau sunete, acum, dincolo de lumina focului, iar T'lan Imass putea vedea strălucirea corpurilor de carne şi sânge, o duzină, apoi o zeci de. Altceva s-a apropiat, paşii neuniformi şi frământaţi.

O clipă mai târziu, un demon aptorian a apărut în lumină, o formă care se desfăşura ca mătasea neagră. Şi călare pe umărul său cocoşat şi singular, un tânăr. Corpul său era uman, totuşi faţa ei avea trăsăturile aptorianului – un ochi masiv, singuratic,

strălucitor şi modelat ca un fagure de miere. O gură mare, care se deschide acum pentru a dezvălui colţi de ac care păreau capabili să se retragă, toate, cu excepţia vârfurilor, dispărând din vedere. Călăreţul purta armură de piele neagră, în formă de solzi şi suprapusă. Un ham pentru piept purta cel puţin o duzină de arme, de la cuţite lungi până la săgeţi de aruncare. Pe centura tânărului erau lipite două arbalete cu o singură mână, mânerele lor formate din arborele de bază ale coamelor.

Călăreţul se aplecă înainte peste umărul spinos şi cocoşat. Apoi vorbi cu o voce joasă şi răguşită. – Asta este tot ceea ce Logros'poate scuti?

— Tu nu eşti binevenit, spuse Monok Ochem.

— Păcat, Bonecaster, pentru că suntem aici. Pentru a păzi Primul Tron.

Onrack a întrebat: „Cine eşti şi cine te-a trimis aici?"

— Sunt Panek, fiul lui Âpt. Nu este pentru mine să răspund la cealaltă întrebare, T'lan Imass. Eu doar păzesc secţia

exterioară. Camera care găzduieşte Primul Tron posedă un gardian interior – cel care ne comandă. Poate vă poate răspunde. Poate chiar o va face.

Onrack îl ridică pe Trull Sengar. – Atunci am vorbi cu ea.

Panek a zâmbit, dezvăluind şirul aglomerat de colţi. – După cum am spus, Sala Tronului. Fără îndoială, adăugă el, lărgindu-se zâmbetul, ştii drumul.

CAPITOLUL 24

în cele mai vechi, mai fragmentare dintre texte, se va găsi menţiune obscură a Eres'aiului, nume care pare să se refere la cele mai vechi dintre spirite care sunt esenţa lumii fizice. Nu există, desigur, nici un mijloc empiric de a determina dacă atribuirea de sens – puterea inerentă în realizarea simbolurilor neînsufleţitului – a fost cauzatoare, în esenţă forţa creatoare din spatele Eres'alului; sau dacă era implicată o altă putere misterioasă, care invită la acumularea de sens şi

semnificaţie de către formele inteligente de viaţă la o dată ulterioară.

în orice caz, ceea ce nu poate fi infirmat este puterea rar recunoscută, dar formidabilă, care există ca straturile subterane în caracteristicile notabile ale pământului; nici că o astfel de putere se manifestă cu o eficacitate subtilă, dar profundă, chiar atât de mult încât să răstoarne pasul zeilor – într-adevăr, uneori suficient pentru a-i doborî definitiv…

Prefaţă la Compendiul de hărţi

Kellarstellis din Li Heng

Vastele rafturi şi crestele de corali fuseseră uzate în insule cu vârful plat de milenii de nisip şi vânt în derivă. Flancurile lor erau zdrenţuite şi putrezite, zgâriate şi decupate, terenul jos dintre ele era îngust, răsucit şi plin de moloz cu muchii ascuţite. Pentru ochiul lui Gamet, zeii nu ar fi putut să aleagă un loc mai puţin potrivit pentru a tabăra o armată.

Cu toate acestea, părea să nu mai avem de ales. Nicăieri altundeva nu a

oferit o abordare pe câmpul de luptă şi, la fel de repede a devenit evident, poziţia, odată luată, a fost la fel de apărată ca cea mai îndepărtată forţă montană: un har singuratic salvator.

Apropierea cu capul lui Tavore în fabele inamicului, spre câmpul de luptă ales de ei, a fost, bănuia Pumnul, sursa principală a neliniştii şi confuziei vagi care afectau legiunile. I-a privit pe soldaţii înaintând, în unităţi de o sută, în drumul lor spre a lua şi ţine diferite insule de corali cu vedere la bazin. Odată aşezaţi, aveau să construiască din moloz bariere defensive şi ziduri joase, urmate de rampe pe laturile de sud.

Căpitanul Keneb se mişcă nervos pe şa lângă Pumn, în timp ce priveau primele echipe ale propriei legiuni plecând spre o insulă mare, albă ca osul, pe marginea cea mai vestică a bazinului. – Nu vor încerca să ne disloce din aceste insule, spuse el. – De ce să ne deranjezi, din moment ce este evident că Adjunctul intenţionează să ne acţioneze direct în poala lor?

Gamet nu era surd la criticile şi îndoielile ascunse

sub cuvintele lui Keneb şi şi-ar fi dorit să poată spune ceva care să-l încurajeze pe bărbat, să întărească încrederea în capacitatea lui Tavore de a formula şi de a progresa tactici solide. Dar nici Pumnul nu era sigur. în timpul marşului de la Aren nu avusese nicio revelaţie bruscă a geniului. Ei, într-adevăr, merseseră drept ca o lance spre nord.

Sugerând ce, mai exact? O singură minte demnă de imitat sau un eşec al imaginaţiei? Sunt cele două atât de diferite, sau doar abordări alternative ale aceluiaşi lucru ? Şi acum erau aranjaţi, la fel de neclintiţi ca întotdeauna, pentru a înainta – probabil în zorii zilei următoare – spre inamic şi fortificaţiile lor înrădăcinate. Un inamic suficient de inteligent pentru a crea abordări singulare şi dificile ale poziţiilor lor.

— Ramele alea vor vedea moartea noastră a tuturor, mormăi Keneb. – Korbolo Dom este pregătit pentru asta, aşa cum ar face orice comandant competent, instruit de Malazan. Ne vrea înghesuiţi şi zbătându-ne în sus, sub o grindină nesfârşită de săgeţi, certuri

şi baliste, ca să nu mai vorbim de vrăjitorie. Uită-te cât de netede a făcut suprafeţele alea de rampă, Pumn. Pietrucurile, când sunt alunecoase de sânge curgător, vor fi ca grăsimea sub picioare. Nu vom găsi nicio achiziţie...

— Nu sunt orb, mârâi Gamet. – Trebuie să presupunem că nici Adjunct nu
este.

Keneb îi aruncă o privire bătrânului. – Ar ajuta să ai o oarecare asigurare în acest sens, Pumn.

— Va avea loc o întâlnire a ofiţerilor în seara asta, răspunse Gamet. – Şi din nou un clopoţel înainte de zori.

— Ea a hotărât deja dispoziţia legiunii noastre, a spus Keneb, sprijinindu-se de şa şi scuipând în mod local.

— Da, a făcut-o, căpitane. Ei trebuiau să păzească căile de retragere, nu pentru propriile forţe, ci pentru cele pe care le-ar putea folosi inamicul. O presupunere prematură a victoriei care şopteşte nebunie. Erau depăşiţi numeric. Fiecare avantaj a fost pentru Sha'ik, dar aproape o treime din armata

Adjunctului nu a participat la bătălie. „Şi Adjunctul se aşteaptă să ne conformăm cu competenţa profesională”, a adăugat Gamet.

— După cum porunceşte, mârâi Keneb.

Praful se ridica pe măsură ce săpătorii şi inginerii lucrau la fortificaţii şi rampe. Ziua era năucitoare de căldură, vântul abia răsufla. Războinicii cai Khundryl, Seti şi Wickan au rămas la sud de insulele de corali, aşteptând construirea unui drum care să le dea ieşirea în bazin. Chiar şi atunci, ar fi puţin spaţiu de manevră. Gamet bănuia că Tavore îi va reţine pe cei mai mulţi dintre ei – bazinul nu era suficient de mare pentru încărcături masive de cavalerie, pentru ambele părţi. Războinicii din deşert ai lui Sha'ik ar fi cel mai probabil ţinuţi în rezervă, o forţă proaspătă care să-i urmărească pe malazani dacă aceştia ar fi sparţi. *Şi, la rândul său, Khundryl poate acoperi o astfel de retragere … sau destracţie* . O concluzie destul de ignobilă, rămăşiţele armatei Malazan călare dublu pe cai Khundryl – Pumnul s-a

strâmbat la imagine şi a şters-o cu furie din minte. – Adjunctul ştie ce face, a afirmat el.

Keneb nu spuse nimic.

Un mesager s-a apropiat pe jos. – Pumnul Gamet, strigă bărbatul, Adjunctul vă cere prezenţa.

— Voi fi cu ochii pe legiunea, spuse Keneb.

Gamet dădu din cap şi îşi învârti calul. Mişcarea îi făcu capul să se învârtească pentru o clipă – încă se trezea cu dureri de cap – apoi se linişti cu o respiraţie adâncă şi dădu din cap către mesager. Au făcut o trecere lentă prin ansamblul haotic de trupe care se mişcau încoace şi încoace sub comenzile lătrate ale ofiţerilor, spre un deal jos, cel mai apropiat de bazin. Gamet o putea vedea pe Adjunct călare pe calul ei pe acel deal, împreună cu, pe jos, Nil şi Nether. – îi văd, îi spuse Gamet mesagerului.

— Da, domnule, atunci vă las pe dumneavoastră.

Călărit departe de presă, Gamet şi-a adus calul în galop şi câteva clipe mai târziu s-a oprit alături de Adjunct.

Poziţia le-a oferit o vedere clară asupra

amplasamentelor inamice şi, aşa cum observau ei, la rândul lor erau urmăriţi de un mic nod de figuri afîate în vârful rampei centrale.

— Cât de ascuţiţi sunt ochii tăi, Pumn? întrebă Adjunctul.

— Nu destul de ascuţit, a răspuns el.

„Korbolo Dom. Kamist Reloe. Şase ofiţeri. Kamist a căutat în direcţia noastră, căutând semne de magi. înalţii Magi, în special. Desigur, având în vedere că Nil şi Nether sunt cu mine, nu pot fi găsiţi de vrăjitoriile lui Kamist Reloe. Spune-mi, Pumnul Gamet, cât de încrezător îţi imaginezi că se simte Korbolo Dom acum?

A studiat-o o clipă. Era îmbrăcată în armură, cu viziera cârmei ridicată, cu ochii pe jumătate închişi împotriva strălucirii strălucitoare care sări din argila tare şi trosnită a ligheanului. – Aş crede, domnule adjunct, răspunse el încet, că măsura încrederii lui se ofileşte.

Ea se uită peste. – Ofilind. De ce?'

— Pentru că totul pare prea uşor. Prea copleşitor în favoarea lui, Adjunct.

Ea a tăcut, întorcându-şi privirea către duşmanul

îndepărtat.

Pentru asta mă dorea ea? Să pun acea întrebare?

Gamet şi-a îndreptat atenţia asupra celor doi Wickan. Nil crescuse în timpul marşului, făcându-l pe Gamet să bănuiască că va fi un bărbat înalt peste câţiva ani. Purta doar o cârpă şi părea sălbatic cu părul sălbatic, neîmpletit şi cu vopsea pentru corp verde şi neagră.

Nether, îşi dădu seama cu o oarecare surpriză, se umplese sub pieile ei de căprioară, un dolofan care era comun fetelor înainte de a ajunge la majoritate. Severitatea expresiei ei era aproape fixată acum, transformând ceea ce ar fi trebuit să fie o faţă drăguţă într-un aspect interzis şi împovărat. Părul ei negru era tuns aproape, semnând un jurământ de durere.

— Căutarea lui Kamist s-a terminat, rosti brusc Adjunctul. – Va trebui să se odihnească, acum. Ea se întoarse în şa şi după un semnal prestabilit doi războinici Wickan au alergat pe panta. Tavore şi-a desprins centura de sabie şi le-a dat-o. S-au retras repede cu arma otatarală.

Fără tragere de inimă, Nil şi Nether s-au aşezat cu

picioarele încrucişate pe pământul pietros.

— Pumnul Gamet, spuse Adjunctul, dacă vrei, trage-ţi pumnalul şi varsă câteva picături din palma dreaptă.

Fără un cuvânt, îşi smulse mănuşa, îşi scoase pumnalul din teacă şi înţepi tăişul peste partea cărnoasă a mâinii. Sângele curgea din tăietură. Gamet o întinse, urmărind cum sângele se vărsă pe pământ.

L-a lovit o ameţeală şi s-a scuturat în şa o clipă înainte de a-şi recăpăta echilibrul.

Nether scoase un şuierat de surpriză.

Gamet aruncă privirea spre ea. Ochii ei erau închişi, cu ambele mâini lipite de pământul nisipos. Nil luase aceeaşi postură şi pe chipul lui flutura o secvenţă sălbatică de emoţii, fixându-se în cele din urmă pe frică.

Pumnul încă se simţea ameţit, un sunet slab de hohote umplundu-i craniul.

— Sunt spirite aici, mârâi Nil. „Ridicându-se cu furie...”

— Un cântec, interveni Nether. – Despre război şi războinici...

— Nou şi vechi, spuse fratele ei. – Atât de

nou… şi atât de vechi. Luptă şi moarte, iar şi iar…

„Ţara îşi aminteşte fiecare luptă desfăşurată pe suprafaţa sa, pe toate suprafeţele sale, încă de la început”. Nether se strâmbă, apoi tremura, cu ochii strânşi. – Zeiţa nu este nimic pentru această putere – totuşi ea ar… *fura* .

Vocea Adjunctului era ascuţită. 'Fura?'

— Warren, răspunse Nil. – Ea ar revendica acest fragment şi l-ar aşeza pe acest pământ ca un parazit. Rădăcini de umbră, alunecând în jos pentru a atrage susţinere, pentru a se hrăni cu amintirile pământului.

— Şi spiritele nu o vor avea, şopti Nether.

— Ei rezistă? întrebă Adjunctul.

Ambii Wickan au dat din cap, apoi Nil şi-a dezvăluit dinţii şi a spus: „Fantomele nu aruncă umbre. Ai avut dreptate, Adjunct. Doamne, ai avut dreptate!

nu ? se întrebă Gamet. *Corect despre ce* ?

— Şi vor fi de ajuns? întrebă Tavore.

Nil clătină din cap. 'Nu ştiu. Numai dacă Maestrul Gârgurilor face ceea ce crezi tu că va face, Adjunct.

— Presupunând, a adăugat Nether, „Sha'ik nu ştie că vipera din mijlocul ei”.

— Dacă ar fi ştiut, spuse Tavore, i-ar fi despărţit capul de umerii de mult.

— Poate, răspunse Nether, iar Gamet auzi scepticismul din tonul ei. Doar dacă ea şi zeiţa ei nu au decis să aştepte până când toţi duşmanii lor se vor aduna.

Adjunctul şi-a întors privirea către ofiţerii îndepărtaţi. – Să vedem, da?

Ambii Wickan se ridicară, apoi aruncară o privire fără ca Tavore să fie martor.

Gamet şi-a frecat mâna netăiată de-a lungul sprâncenei, sub buza cârmei, iar degetele i s-au îndepărtat picurând de sudoare. Ceva îl folosise, îşi dădu seama tremurând. Prin mijlocul sângelui său. Auzea muzică îndepărtată, un cântec de voci şi instrumente de nerecunoscut. O presiune se ridica în craniul lui. – Dacă ai terminat cu mine, adjunct, spuse el cu

asprime.

Ea a dat din cap fără să privească. – întoarce-te în ^legiunea ta, Pumn. Transmiteţi ofiţerilor dumneavoastră, vă rog, următoarele. în timpul luptei pot apărea unităţi pe care nu le vei recunoaşte. Ei pot cere ordine, iar tu trebuie să le dai ca şi cum ar fi sub comanda ta.

— Am înţeles, adjunct.

— Pune un tăietor să se ocupe de mâna ta, Pumnul Gamet, şi îţi mulţumesc. De asemenea, cereţi-i paznicilor să-mi întoarcă sabia mea.

— Da. Şi-a făcut roată calul şi l-a plimbat în jos pe pantă.

Durerea de cap nu se stingea, iar cântecul în sine părea să-i fi otrăvit venele, o muzică din carne şi oase care dădea semne de nebunie. *Lasă-mă în pace, la naiba. Nu sunt decât un soldat. Un soldat...*

Strings stătea pe bolovan, cu capul în mâini. Aruncase de pe cârmă, dar nu- şi amintea că făcuse acest lucru, iar acesta zăcea la picioarele lui, înceţoşat şi clătinat în spatele valurilor de durere care se ridicau şi cădeau ca o mare

zbuciumată de furtună. Voci vorbeau în jurul lui, căutând să ajungă la el, dar el nu-şi dădea sens ce se spunea. Cântecul înflorise brusc şi aprig în craniul lui, curgându-i prin membre ca focul.

O mână l-a prins de umăr şi a simţit o căutare vrăjitorie pătrunzându-i în vene, la început tente, apoi tresărind complet, doar pentru a reveni cu mai multă forţă – şi odată cu ea, o tăcere extinsă. Pace fericită, răcoare şi calmă.

în cele din urmă, sergentul a putut să ridice privirea.

Şi-a găsit echipa adunată în jurul lui. Mâna fixată pe umărul lui era a lui Botde, iar faţa băiatului era palidă, plină de mărgele de sudoare. Ochii lor s-au blocat, apoi Bottle a dat din cap şi şi-a retras încet mâna.

— Mă auzi, sergent?

— Leşin, de parcă ai fi la treizeci de paşi distanţă.

— A dispărut durerea?

— Da, ce ai făcut?

Sticla a privit în altă parte.

Strings s-a încruntat, apoi a spus: „Toţi ceilalţi,

înapoi la muncă. Rămâi aici, Botde.

Cutde l-a încătuşat pe Tarr, iar caporalul s-a îndreptat şi a bolborosit: – Să mergem, soldaţi. Sunt gropi de săpat.

Sergentul şi Bottle i-au urmărit pe ceilalţi plecând, scoţându-şi târnăcoapele şi lopeţile în timp ce mergeau. Echipa era poziţionată pe insula cea mai de sud- vest, cu vedere la dunele care se întindeau până la orizont. Un singur coridor suficient de larg se întindea direct spre nord, prin care inamicul – dacă ar fi fost spart şi ar fi fugit – ar fi venit când părăseau bazinul. Imediat dincolo de el se întindea un telefon modest, cu vârful plat, pe care era aşezată o companie de războinici călare în deşert, cu creasta presărată de cercetaşi ţinând un ochi atent asupra malazanilor. – în regulă, Bottle, spuse Strings, afară cu asta.

— Spirite, sergent. Se... trezesc.

— Şi, în numele lui Hood, ce legătură are asta cu mine?

— Sânge de moarte, cred. Are propriul cântec. îşi amintesc. Au venit la tine, sergent,

dornici să-şi adauge vocile la asta. Pentru... uh... pentru tine.

'De ce eu?'

'Nu ştiu.'

Strings l-a studiat pentru o clipă pe tânărul mag, gândindu-se la gustul acelei minciuni, apoi s-a strâmbat şi a spus: „Crezi că este pentru că sunt sortit să mor aici, la această bătălie”.

Bottle îşi întoarse privirea încă o dată. – Nu sunt sigur, sergent. E mult dincolo de mine... acest pământ. Şi spiritele sale. Şi ce legătură are toate cu tine...

— Sunt un Bridgeburner, băiete. Bridgeburners s-au născut aici. în
creuzetul lui Raraku.

Ochii lui Bottle se subţiră în timp ce studia deşertul dinspre vest. – Dar... au fost distruşi.

— Da, au fost.

Niciunul nu a vorbit o vreme. Koryk îşi rupsese lopata pe o stâncă şi înşirase o listă admirabilă de blesteme Seti. Ceilalţi se opriseră să asculte. Pe marginea de nord a insulei, echipa lui Gesler era ocupată să construiască un zid de moloz, care s-a prăbuşit imediat, bolovanii

prăbuşindu-se pe marginea îndepărtată. Urlete şi urlete îndepărtate se auziră de la telul de peste drum.

— Nu va fi bătălia ta obişnuită, nu-i aşa? întrebă Bottle.

Corzile au ridicat din umeri. – Nu există aşa ceva, băiete. Nu e nimic obişnuit în a ucide şi a muri, în ceea ce priveşte durerea şi teroarea.

'Nu asta am vrut sa spun-'

— Ştiu că nu este, Bottle. Dar războaiele din zilele noastre sunt pline de vrăjitorie şi muniţii, aşa că ajungi să te aştepţi la surprize.

Cei doi câini ai lui Gesler trecură în trap, uriaşul câine de vite trăgându-l pe Gândacul Hengese, de parcă câinele păros purta propria lesă.

— Locul ăsta este... complicat, oftă Bottle. Se întinse în jos şi ridică o stâncă mare, în formă de disc. – Eres'al, spuse el. – Un topor de mână – ligheanul de acolo jos este plin de ei. Netezită de lacul care l-a umplut cândva. A durat zile să facă unul dintre acestea, apoi nici măcar nu le-au folosit – doar le-au aruncat în lac. Nu are sens,

nu-i aşa? De ce să faci un instrument şi să nu-l foloseşti?

Strings se uită fix la mag. – Despre ce vorbeşti, Bottle? Cine sunt Eres'al?

— Era, sergent. Au dispărut de mult.

— Spiritele?

— Nu, aceia sunt din toate timpurile, din toate epocile pe care le-a cunoscut pământul acesta. Bunica mea a vorbit despre Eres. Locuitorii care au trăit în timpul înainte de Imass, primii făuritori de unelte, primii modelatori ai lumii lor. El clătină din cap, se luptă cu un fior. – Nu m-am aşteptat niciodată să întâlnesc una – era acolo, *ea* era acolo, în cântecul acela din tine.

— Şi ţi-a spus despre aceste instrumente?

— Nu direct. Mai degrabă că am împărtăşit-o – ei bine, mintea ei. Ea a fost cea care ţi-a oferit tăcerea. Nu am fost eu – nu am acea putere – dar am întrebat şi ea a arătat milă. Cel puţin, – îi aruncă o privire lui Strings – înţeleg că a fost o milă.

— Da, băiete, a fost. Mai poţi... să vorbeşti cu acel Eres?

'Nu. Tot ce voiam să fac

era să plec de acolo... din sângele ăla...

'Sângele meu.'

— Ei bine, *cea mai mare* parte este sângele tău, sergent.

'Si restul?'

— Aparţine cântecului respectiv. Cântecul lui Bridgeburners.

Strings închise ochii, îşi aşeză capul de bolovanul din spatele lui. Kimloc, blestemul ăla de Tanno Spiritwalker din Ehrlitan. Am spus nu, dar a făcut-o oricum. Mi-a furat povestea – nu doar a mea, ci a celor de la Bridgeburners – şi a făcut din ea un cântec. Nenorocitul a plecat şi ne-a dat înapoi la Raraku ...

— Du-te, ajută-i pe ceilalţi, Bottle.

— Da, sergent.

'Si mulţumesc.'

— Voi transmite asta, când o voi întâlni pe vrăjitoarea Eres.

Strings se uită după mag. *Deci va fi o data viitoare, nu? Cât de multe nu mi-ai spus, băiete* ? Se întrebă dacă ziua de mâine va fi într-adevăr martoră la ultima lui bătălie. Nu este un gând binevenit, dar poate că era necesar. Poate că era chemat să se alăture Bridgeburners căzuţi. *Nu*

atât de rău, atunci. Nu aş putea cere o companie mai mizerabilă. La naiba, dar mi-e dor de ei. Mi-e dor de toate. Chiar şi Hedge .

Sergentul deschise ochii şi se ridică în picioare, ridicându-şi apoi îmbrăcând cârma. Se întoarse să privească peste bazinul din nord-est, la amplasamentele inamice şi la praful şi fumul oraşului ascuns în oază. *Şi tu, Kalam Mekhar. Mă întreb dacă ştii de ce eşti aici...*

Şamanul era în nebunie, tresărind şi şuierat în timp ce se năpusti ca un crab în cercuri prăfuite în jurul plăcii plate de os care se înnegri constant pe vatră. Corabb, cu gura umplută cu o jumătate de duzină de scoici de scarabe înşirate în jurul gâtului pentru a alunga răul, tresări când dinţii lui clănţăneau scrâşneau pe o carapace, umplându-i gura cu un gust amar. îşi smulse colierul din gură şi începu să scuipe bucăţi de coajă.

Leoman se apropie de şaman şi l-a prins pe omul slăbănog de telaba lui, l-a ridicat de pe pământ, apoi l-a scuturat. O rafală de pânză şi păr şi scuipat zburător, apoi Leoman l-a lăsat pe şaman din nou şi a

mârâit: – Ce ai văzut?

— Armate! ţipă bătrânul, trăgându-se de nas de parcă tocmai i-ar fi ajuns pe
faţă.

Leoman se încruntă. – Da, le putem vedea şi pe alea, naibii de fachir...

'Nu! Mai multe armate!' Trecu pe lîngă şi alergă spre vârful sudic al telului, unde începu să ţopăie şi să-i arate spre Malazans care se înrădăceau pe insula vizavi de vechiul canal de drenaj.

Leoman nu făcu nicio mişcare să-l urmeze. Se îndreptă spre locul în care Corabb şi alţi trei războinici se ghemuiau în spatele unui zid jos. – Corabb, trimite un alt călăreţ la Sha'ik-no, dacă te gândeşti bine, mergi tu. Chiar dacă nu se va deranja să recunoască sosirea noastră, vreau să ştiu cum vor fi aranjate triburile lui Mathok în zorii zilei. Aflaţi, odată ce aţi vorbit cu Sha'ik-şi Corabb, asiguraţi-vă că vorbiţi cu ea în persoana. Atunci întoarce-te aici.

— Voi face cum porunci, anunţă Corabb, îndreptându-se.

La douăzeci de paşi, şamanul s-a întors şi a ţipat: „Sunt aici! Câinii, Leoman! Câinii! *Câinii Wickan* !

Leoman se încruntă. „Prostul a înnebunit...”

Corabb a alergat la calul său. Nu avea să piardă timpul să înşeu fiara, mai ales dacă asta însemna să audă mai multe din observaţiile nebuneşti ale şamanului. A sărit asupra animalului, a strâns curelele care ţineau lancea transversal pe spate, apoi a strâns hăţurile şi a pus animalul în mişcare.

Drumul către oază era întortocheat şi chinuit, şerpuind între nisip adânc şi aflorinţe zimţate, forţându-l să încetinească ritmul montului şi să-l lase să-şi ia singur drumul de-a lungul potecă.

Ziua se apropia de sfârşit, umbrele se adânceau acolo unde poteca se îndrepta în rigole cu pereţi înalţi, mai aproape de marginea de sud-vest a oazei, în timp ce calul său s-a aruncat peste nişte moloz şi a ocolit o curbă ascuţită, duhoarea bruscă de putrefacţie a ajuns atât la animal, cât şi la om simultan.

Calea a fost blocată. Un cal mort şi, chiar dincolo de el, un cadavru.

Inima bubuind, Corabb a alunecat jos de pe

montura lui şi a înaintat cu precauţie.

Mesagerul lui Leoman, cel pe care îl trimisese de îndată ce sosise trupa. O ceartă cu arbaletă îl luase la tâmplă, lovindu-se în os, apoi explodând dezordonat pe cealaltă parte.

Corabb cercetă pereţii zimţaţi de ambele părţi. Dacă ar fi fost asasini staţionaţi acolo, el ar fi deja mort, a raţionat el. Probabil, atunci, nu se aşteptau la alţi mesageri.

S-a întors la calul său. A fost o luptă care a convins creatura peste trupuri, dar în cele din urmă a condus fiara departe de ele şi a sărit din nou pe spate. Ochii rătăcind neliniştiţi, continuă el.

Şaizeci de paşi mai târziu şi poteca din faţă se deschidea pe versantul nisipos, dincolo de care se zăreau mantalele prăfuite ale copacilor guldindha.

Respirând uşurat, Corabb îşi îndemnă calul înainte.

Două lovituri de ciocan în spatele lui l-au aruncat înainte. Fără etrieri sau corn de şa de care să se apuce, Corabb şi-a aruncat braţele în jurul gâtului calului – chiar şi în timp ce animalul

ţipăia de durere şi năvăli. Mişcarea aproape că i-a zguduit strânsoarea panicată, iar genunchiul drept al calului i-a trosnit puternic, din nou şi din nou, în cârmă, până când a căzut şi articulaţia noduroasă a lovit în mod repetat capul lui.

Corabb s-a ţinut, chiar dacă a continuat să alunece în jos, apoi în jur, până când corpul lui a fost lovit de ambele picioare din faţă. Grevarea s-a dovedit suficientă pentru a încetini animalul când a ajuns în pantă, iar Corabb, cu un picior atârnând, călcâiul sări peste pământul dur, a reuşit să se ridice sub capul calului.

O altă ceartă a izbucnit în pământ şi s-a îndepărtat la stânga.

Calul se opri la jumătatea pantei.

Corabb şi-a dat celălalt picior în jos, apoi a pivotat pe partea opusă şi a sărit din nou pe animal. Pierduse frâiele, dar închise ambele degete în coama calului în timp ce-şi înfigea călcâiele în flancurile fiarei.

încă o ceartă a izbucnit din stânci, apoi copitele bătură pe nisip şi lumina soarelui le scăldă brusc.

Direct în faţă se întindea oaza şi acoperirea copacilor.

Corabb se sprijini de gâtul monturii şi îl îndemna din ce în ce mai repede.

Au plonjat pe o potecă între guldindhas. Privind înapoi, văzu o ruptură adâncă curgând pe flancul stâng al calului său, curgând sânge. Şi apoi şi-a văzut lancea, atârnând acum liber din spate. Au fost două certuri înfipte în puţ. Fiecare lovise într-un unghi diferit, iar impactul trebuie să fi fost aproape simultan, deoarece despărţirile se legaseră una de cealaltă, oprind impulsul ambelor certuri.

Corabb ridică arma ruinată şi o aruncă.

A călărit greu pe potecă.

„Garbe de tigru", murmură ea, cu ochii acoperiţi după fumul de frunze de rugină, „pictate pe o broască râioasă. Cumva, te face să arăţi şi mai periculos.

— Da, fetiţă, sunt o otravă pură, mormăi Heboric în timp ce o studia în întuneric. în privirea ei era încă o dată viaţă, o acuitate care depăşea ocazional remarcă tăietoare,

sugerând o minte în ’ cele din urmă curăţată de ceaţa plictisitoare a lui Durhang. Ea încă tuşi de parcă plămânii ei ar fi fost plini de lichid, deşi salvie amestecată cu frunza de rugină a uşurat oarecum asta.

Ea îi întorcea privirea cu o expresie iscoditoare, chiar dacă uşor dură, trăgând constant de muştiucul narghilea, fumul coborând din nări.

— Dacă te-aş vedea, mormăi Heboric, aş concluziona că ai îmbunătăţit ceva.

— Da, Destriant of Treach, deşi aş fi crezut că acei ochi de felin ai tăi ar putea străpunge orice văl.

El a mormăit. – Mai mult, că nu-ţi mai mângâie cuvintele, Scillara.

'Cejacem acum?' întrebă ea după o clipă.

— în curând va sosi amurgul. Aş ieşi să-l găsesc pe L'oric şi aş vrea să mă însoţeşti.

'Şi apoi?'

— Atunci, te-aş conduce la Felisin Younger.

— Fiica adoptivă a lui Sha'ik.

— Da.

Scillara aruncă privirea în altă parte, meditativă în

timp ce trase adânc pe frunza de rugină.

— Câţi ani ai, fetiţă?

Ea a ridicat din umeri: „Oricât de bătrână trebuie să fiu. Dacă trebuie să iau ordinele lui Felisin Younger, aşa să fie. Resentimentele nu au rost.

O conversaţie incomodă, progresând în salturi care l-au lăsat pe Heboric să se încurce. Sha'ik era cam la fel. Poate, reflectă el cu o grimasă, talentul acesta de gândire intuitivă era doar al unei femei – cu siguranţă că avea puţină experienţă pe care să se poată baza, în ciuda anilor înaintaţi. Templul lui Fener era preponderent masculin, când era vorba de ordinul sfânt în sine, iar viaţa de hoţ a lui Heboric a inclus, în mod necesar, doar o mână de asociaţii apropiate. Era, încă o dată, ieşit din adâncimea lui. – Cred că Felisin Younger are puţin interes să comandă pe cineva. Acesta nu este un schimb de un cult cu altul, Scillara, nu în felul în care se pare că este, în orice caz. Nimeni nu va încerca să te manipuleze aici.

— După cum ai explicat, Destriant. Ea a

oftat din greu şi s-a aşezat mai drept, punând jos piesa bucală a narghilea. – Foarte bine, du-mă în întuneric.

Ochii lui s-au îngustat asupra ei. – Voi... de îndată ce soseşte...

Umbrele erau lungi, suficiente pentru a înghiţi întregul bazin de sub poziţia lor. Sha'ik stătea în vârful rampei celei mai de nord, studiind masele îndepărtate ale soldaţilor Malazan de pe înălţimile îndepărtate, în timp ce continuau să sape. Mereu metodică, era sora ei.

Ea a aruncat o privire în stânga ei şi a scanat poziţiile lui Korbolo Dom. Totul era pregătit pentru bătălia de mâine şi îl vedea pe comandantul Napan, înconjurat de ajutoare şi gărzi, stând la marginea rampei centrale, făcând aşa cum făcea ea însăşi:
urmărind armata lui Tavore.

Suntem cu toţii la locul lor . Dintr-o dată, totul părea atât de inutil. Acest joc de tirani ucigaşi, împingându-şi armatele înainte într-o ciocnire inevitabilă. Nesocotind cu rece vieţile care s-ar pierde prin liniştirea dorinţelor lor brutale. *Ce preţuieşte această foame fără minte de a guverna? Ce vrei de la noi,*

împărătească Laseen ? Şapte oraşe nu vor sta niciodată liniştite sub jugul tău. Va trebui să înrobeşti şi ce câştigi prin asta ? Şi ce rămâne cu propria ei zeiţă? Era ea diferită de Laseen? Fiecare gheară era întinsă, dornică să apuce, să sfâşie, să înmuie nisipul roşu cu sânge.

Dar Raraku nu-ţi aparţine, dragă Dryjhna, oricât de feroce ar fi afirmaţiile tale. Văd asta^acuni. Acest deşert este sfânt în sine. Iar acum zboară-simte, zeiţă! Se bate! împotriva unuia şi a tuturor.

Stând lângă ea, Mathok studiase poziţiile Malazan în tăcere. Dar acum a vorbit. – Adjunctul şi-a făcut apariţia, Aleasă.

Sha'ik şi-a târât privirea de la korbolo Dom şi a privit spre locul în care a arătat şeful de război din deşert.

Călare pe un cal din grajdurile Paran. *Desigur* . Două Wickan pe jos în apropiere. Sora ei era îmbrăcată în armură, iar cârma ei strălucea purpurie în lumina muritoare.

Ochii lui Sha'ik se întoarseră înapoi în poziţia lui Korbolo. „Kamist Reloe a sosit... şi-a deschis lanţul şi acum caută către inamic.

Dar sabia otatarală^a lui Tavore îl sfidează... aşa că se întinde în jur, în armata însăşi. Căutând înalţi Magi... aliaţi nebănuiţi... După un moment, ea oftă. – Şi nu găseşte decât câţiva şamani şi magi de echipă.

Mathok bubui: – Acei doi Wickan cu Adjunct. Ei sunt cei cunoscuţi ca Nil şi Nether.

'Da. Se spune că sunt zdrobiţi de spirit – nu au nimic din puterea pe care clanurile lor le-au dat-o cândva, pentru că acele clanuri au fost anihilate.

— Chiar şi aşa, Aleasă, mormăi Mathok, că ea îi ţine în ceaţa otataralului sugerează că nu sunt atât de slabi pe cât am crede.

— Sau că Tavore nu vrea să le dezvăluie slăbiciunea.

— De ce să ne deranjezi dacă un astfel de eşec ne este deja cunoscut?

— Pentru a ne adânci îndoiala, Mathok, răspunse ea.

Făcu un gest scurt, adăugând un mârâit frustrat. – Această mlaştină nu are suprafaţă, Aleas...

'Aştepta!' Sha'ik se uită încă o dată la Tavore. – Şi-a trimis arma departe –

Kamist Reloe şi-a retras căutarea – şi acum... ah! Ultimul cuvânt a fost un strigăt uluit, în timp ce ea a simţit dezvăluirea mut a puterii atât de la Nil, cât şi de la Nether – o putere cu mult mai mare decât ar fi avut vreun drept să fie.

Sha'ik icni apoi, în timp ce zeiţa din ea tresări din spate – ca şi cum ar fi fost înţepată – şi scoase un ţipăt care îi umplea craniul.

Căci Raraku răspundea la chemare, o mulţime de voci, care se ridicau în cântec, se ridicau cu o dorinţă crudă şi implacabilă – sunetul, îşi dădu seama Sha'ik, al nenumăratelor suflete încordate împotriva lanţurilor care le legau.

Lanţuri de umbră. Lanţuri ca rădăcinile. Din acest fragment rupt şi extraterestru de warren. Această bucată de umbră, care s-a ridicat pentru a le lega sufletele şi se hrăneşte astfel cu forţa vitală . – Mathok, unde este Leoman? Avem nevoie de Leoman .

— Nu ştiu, Aleas.

Se întoarse încă o dată şi se uită la Korbolo Dom. Stătea în frunte pe rampă, cu atitudinea pătrată, cu degetele încleştate în

centura săbiei, studiind inamicul cu un aer de încredere supremă care îl făcu pe Sha'ik să-şi dorească să ţipe.

Nimic – *nimic nu* era aşa cum părea.

Spre vest, soarele transformase orizontul într-o conflagraţie purpurie. Ziua se îneca într-o mare de flăcări şi ea a privit umbrele curgând pe pământ, cu inima devenind rece.

Aleea din afara cortului lui Heboric era goală în ambele direcţii. Coborârea bruscă a soarelui părea să aducă o linişte ciudată împreună cu întunericul. Praful atârna nemişcat în aer.

Destriantul din Treach se opri pe culoar.

în spatele lui Scillara spuse: – Unde sunt toţi?

Se întreba acelaşi lucru. Apoi, încet, firele de păr i-au crescut pe ceafă. – Auzi asta, fată?

Numai vântul Dar nu era vânt.

— Nu, nu vânt, murmură Scillara. 'Un cântec. De departe... armata Malazan, crezi?

El clătină din cap, dar nu spuse nimic.

După o clipă, Heboric îi făcu semn Scillarei să o

urmeze şi porni pe alee. Cântecul părea suspendat chiar în aer, ridicând o ceaţă de praf care părea să tremure în faţa ochilor lui. Transpiraţia îi curgea pe membre. *Frică. Frica a alungat întregul oraş de pe străzi. Acele voci sunt sunetul războiului.*

— Ar trebui să fie copii, spuse Scillara. „Fetele…”

— De ce fete mai mult decât oricine altcineva, fată?

— Spionii lui Bidithal. Slujitorii Săi aleşi.

El a aruncat o privire înapoi la ea. – Cele pe care le... cicatrici?

'Da. Ar trebui să fie... peste tot. Fără ei-'

— Bidithal este orb. S-ar putea să le fi trimis în altă parte sau chiar să le fi retras în întregime. Vor fi... evenimente în această noapte, Scillara. Sângele va fi vărsat. Fără îndoială, jucătorii se apropie chiar acum.'

— A vorbit despre noaptea asta, spuse ea. – Orele de întuneric dinaintea bătăliei. A spus că lumea se va schimba în această noapte.

Heboric îşi dezveli dinţii. – Nebunul s-a scufundat pe fundul prăpastiei şi acum agită noroiul negru.

— El visează la întuneric adevărat, Destriant. Shadow nu este decât un parvenit, un tărâm născut din compromis şi plin de impostori. Fragmentele trebuie returnate Primei Mame.'

— Atunci nu doar un prost, ci un nebun. Să vorbesc despre cea mai veche dintre bătălii, ca şi cum el însuşi ar fi o forţă demnă de ea – Bidithal şi-a pierdut minţile.

— Spune că urmează ceva, spuse Scillara, ridicând din umeri. – Nu este bănuit de nimeni şi doar Bidithal însuşi are vreo speranţă să-l controleze, pentru că singurul îşi aminteşte de întuneric.

Heboric se opri. – Hood ia-i sufletul. Trebuie să merg la el. Acum.'

— îl vom găsi...

— în templul lui blestemat, da. Haide.'

S-au legănat.

Chiar dacă două siluete ieşeau din întunericul gurii unei alei, lamele pâlpâind.

Cu un mârâit, Heboric

se apropie de ei. O mână cu gheare a ţâşnit, a sfâşiat dedesubt şi în gâtul unui asasin, apoi a izbucnit în sus, ridicând capul bărbatului curat de pe umeri.

Celălalt ucigaş se aruncă, cu vârful unui cuţit, săgeată spre ochiul stâng al lui Heboric. Destriantul a prins încheietura bărbatului şi a zdrobit ambele oase. O tăietură din cealaltă mână a vărsat măruntaiele asasinului pe strada prăfuită.

Aruncând corpul departe, Heboric se uită în jur. Scillara stătea la câţiva paşi înapoi, cu ochii mari. Ignorând-o, Destriantul se ghemui deasupra celui mai apropiat cadavru. „Al lui Korbolo Dom. De departe prea nerăbdător...

Trei certuri l-au lovit simultan. Unul adânc în şoldul drept, sfărâmând osul. Altul s-a scufundat sub omoplatul drept pentru a-i scoate un deget din coloana vertebrală. Cel de-al treilea, sosind din direcţia opusă, îl luă sus pe umărul stâng cu suficientă forţă pentru a-l învârti, astfel încât s-a prăbuşit cu spatele peste cadavru.

Scillara coborî lângă el.

'Om batran? Trăieşti?'

— Nenorociţi, mârâi el. 'Asta doare.'

'Ei vin-'

— Ca să mă termin, da. Fugi, fată. Spre pădurea de piatră. Merge!'

A simţit-o plecând de lângă el, i-a auzit paşii uşori îndepărtându-se.

Heboric a căutat să se ridice, dar agonia i-a smuls din şoldul rupt, l-a lăsat gâfâind şi orbit.

Paşi care se apropie, trei seturi, mocasin, două din dreapta şi unul din stânga. Cuţite şoptite din teci. închidere... apoi tăcere.

Cineva stătea deasupra lui Heboric. Prin vederea lui înceţoşată, putea distinge cizme mânjite de praf şi din ele o duhoare, ca de moarte uscată şi de mucegai. Un alt set de cizme zgâria pământul dincolo de picioarele Destriantului.

— Pleacă, spectaculoase, şuieră o voce de la o jumătate de duzină de paşi distanţă.

^ – Prea târziu pentru asta, asasin, murmură figura de deasupra lui Heboric. – în plus, tocmai am sosit.

— în numele lui Hood, Hoarder of Souls, te alung din acest tărâm.

Un râs blând răspunse

la porunca ucigaşului. – îngenunchează în faţa lui Hood, nu? Oh, da, am simţit puterea în cuvintele tale. Din păcate, Hood nu e din profunzime în privinţa asta. Nu-i aşa, fată?

Un consimţământ profund, mormăiitor din partea celui care stătea lângă picioarele lui Heboric.

— Ultimul avertisment, mârâi asasinul. „Lamele noastre sunt sancţionate – îţi vor sângera sufletele...”

'Fără îndoială. Presupunând că vor ajunge vreodată la noi.

— Sunteţi doar doi... şi noi trei.

'Două?'

Sunete de zgârieturi, apoi, ascuţite şi apropiate, stropi de sânge pe pământ. Corpurile bătut, respiraţiile lungi expirau umed.

— Ar fi trebuit să las pe cineva în viaţă, spuse vocea altei femei.

'De ce?'

— Aşa că l-am putea trimite înapoi la nenorocitul ăla de Napan cu o promisiune pentru mâine.

— Mai bine aşa, fată. Nimeni nu mai apreciază surpriza – asta e ceea ce nu e bine cu lumea, dacă mă întrebi pe mine...

— Ei bine, nu te întrebam. Bătrânul ăsta va reuşi, crezi?

Un mormăit. – Mă îndoiesc că Treach va renunţa la noul său Destriant fără să miau. în plus, frumuseţea aceea cu plămâni dulci este pe drumul de întoarcere.

— Atunci e timpul să plecăm.

— Da.

„Şi de acum încolo nu mai surprindem pe nimeni, până când vine zorii, înţeles?

— Tentaţia ne-a învins. Nu se va mai întâmpla.

Tăcere, apoi paşi încă o dată. O mână mică se aşeză pe fruntea lui.

— Scillara?

'Da, eu sunt. Erau soldaţi aici, cred. Nu arătau prea bine...

'Nu-ţi fă griji. Scoate certurile de la mine. Carnea vrea să se vindece, osul să tricoteze. Scoate-le, fetiţă.

'Şi apoi?'

Ţrage-mă înapoi la tâmplă... dacă poţi.

'în regulă.'

Simţi o mână apropiată de cearta îngropată în umărul stâng. Un fulger de durere, apoi nimic.

Armura bătrânului

Sha'ik era aşezată pe masă. Unul dintre războinicii lui Mathok înlocuise curelele şi accesoriile uzate, apoi lustruise plăcile de bronz şi cârma plină, cu vizor. Sabia lungă era unsă cu ulei, marginile ei fin şlefuite. Scutul acoperit cu piele cu rame de fier se sprijinea de un picior al mesei.

Stătea singură în cameră, privind în jos la accesoriile lăsate de predecesorul ei. Se presupune că bătrâna avea pricepere cu lama. Cârma părea ciudat de supradimensionată, apărătoarele de obraz ventilate evazate şi de lungime completă, articulate de banda grea a sprâncenelor. Lanţ fin înnegrit atârna ca o pânză peste fantele ochilor. De pe marginea din spate se întindea o protecţie pentru gât lungă şi largă, cu coadă de homar.

S-a dus la căptuşeala matlasată. Era grea, pătată de transpiraţie, cu şireturile de sub braţe şi pe lungimea părţilor laterale. Farfurii de piele fiartă îi acopereau coapsele, umerii, braţele şi încheieturile. Lucrând metodic, ea a strâns fiecare şiretură şi cureaua,

mişcându-se pentru a regla greutatea în mod uniform înainte de a se întoarce la armura în sine.

A rămas cea mai mare parte a nopţii, întinzându-se în faţa ei ca pe drumul întunecat al infinitului, dar voia să simtă armura care o învăluie; îşi dorea greutatea uriaşă, aşa că şi-a ataşat cirelile pentru picioare, plăcile pentru picioare şi braţelele încheieturii mâinii, apoi a ridicat din umeri în pieptar. Vrăjitoria Îuminase bronzul, iar sunetul său în timp ce foşnea era ca tabla subţire. Designul i-a permis să strângă ea însăşi curelele, iar câteva clipe mai târziu, a luat sabia şi a strecurat-o în teacă, apoi şi-a tras centura grea în jurul taliei, aşezând cârligele care o ţineau de cuirasă, astfel încât greutatea ei să nu ţină. la soldurile ei.

Tot ce a rămas a fost perechea de mănuşi, iar sub cârmă şi cârma în sine. Ea a ezitat. *Am de ales în toate astea* ? Zeiţa a rămas o prezenţă falnic în mintea ei, înrădăcinată prin fiecare muşchi şi fibră, vocea ei şoptind în fluxul de sânge în vene şi artere. Puterea ascendentă era în mâna lui Sha'ik şi ştia că o va folosi

când va veni momentul. Sau, mai degrabă, s-ar folosi de ea.

Să-mi ucid sora.

Simţi apropierea cuiva şi se întoarse cu faţa spre intrare. – Poţi intra, L'oric.

înaltul Mag păşi în vizor.

Sha'ik clipi. Purta armură. Alb, emailat, cicatrici şi pătat de uz. O sabie lungă, cu lamă îngustă, îi atârna de şold. După un moment, ea oftă. „Şi aşa ne facem cu toţii pregătiri...”

— După cum ai observat mai înainte, Mathok are peste trei sute de războinici care păzesc acest palat, Alesul. Păzind... pe tine.

— El exagerează riscul. Malazanii sunt mult prea ocupaţi...

— Pericolul pe care îl anticipează, Ales, nu îi revine malazanilor.

Ea l-a studiat. – Arăţi epuizat, L'oric. Vă sugerez să vă întoarceţi la cort şi să vă odihniţi. Voi avea nevoie de tine mâine.

— Nu vei da seama de avertismentul meu?

— Zeiţa mă protejează. Nu am de ce să mă tem. în plus, a zâmbit ea, Mathok are trei sute dintre

războinicii săi aleşi care păzesc acest palat.

— Sha'ik, va fi o convergenţă în noaptea asta. Ai cititori ai Deck printre consilierii tăi. Comandă-le să-şi lanseze cărţile şi tot ce spun eu va fi confirmat. Puterile ascendente se adună. Duhoarea trădării este în aer.

Ea flutură o mână. – Nimic nu contează, L'oric. Nu pot fi atins. Nici zeiţa nu va fi tăgăduită.

Se apropie, cu ochii mari. 'Unul ales! Raraku se *trezeşte* !'

'Despre ce vorbeşti?'

— Nu auzi?

— Furia zeiţei mistuie totul, L'oric. Dacă poţi auzi vocea Deşertului Sfânt, atunci acesta este strigătul de moarte al lui Raraku. Vârtejul va devora noaptea asta. Şi orice putere ascendentă suficient de prostească pentru a se apropia va fi anihilata. Zeiţa, L'oric, *nu va fi refuzată*.'

Se uită la ea încă o clipă, apoi păru să se lase sub armura lui. îşi trecu o mână peste ochi, ca şi cum ar fi căutat să-şi smulgă din vedere o viziune de coşmar. Apoi, dând din cap, se răsuci şi se îndreptă spre prag.

'Aştepta!' Sha'ik trecu pe lângă el, apoi se opri.

Voci răsunau de dincolo de pereţii pânzei.

— Lasă-l să treacă! ea a plâns.

Doi paznici au intrat înăuntru, târând un bărbat între ei. întins în praf şi transpiraţie, nu putea nici măcar să stea în picioare, atât de epuizat şi bătut era. Unul dintre gardieni a lătrat: „Este Corabb Bhilan Tlienu'alas. Unul dintre ofiţerii lui Leoman.

'Unul ales!' bărbatul icni. „Sunt al treilea călăreţ pe care ţi l-a trimis
Leoman! Am găsit cadavrele celorlalţi – asasinii m-au urmărit aproape până la palatul tău!

Faţa lui Sha'ik se întunecă de furie. – Ia-l pe Mathok, îi răsti ea unuia dintre paznici. – L'oric, dă-i acestui om ceva vindecare, pentru a-i ajuta să se recupereze.

înaltul Mag făcu un pas înainte, puse o mână pe umărul lui Corabb.

Respiraţia războinicului din deşert încetini şi el se îndreptă încet. „Leoman îşi trimite salutările, Aleasă. El doreşte să ştie despre desfăşurarea lui Mathok...

— Corabb, interveni

Sha'ik. Te vei întoarce la Leoman, cu o escortă. Ordinele mele către el sunt următoarele: mă asculţi?

El a dat din cap.

— Leoman trebuie să se întoarcă imediat la mine. El va prelua comanda armatelor mele.

Corabb clipi. 'Unul ales?'

„Leoman of the Flails trebuie să preia comanda armatelor mele. înainte de răsărit. L'oric, du-te la Korbolo Dom şi transmite-i citaţia mea. El trebuie să mă asiste imediat.

L'oric ezită, apoi dădu din cap. – După cum porunci, Alesul. îmi voi lua concediu de la tine acum.

A ieşit din cameră, şi-a făcut loc prin camerele şi pasajele intermediare, trecând paznic după gardian, văzând armele scoase şi simţind privirile aspre asupra lui. Korbolo Dom ar fi un prost să încerce să ajungă la ea cu asasinii săi. Chiar şi aşa, noaptea începuse, iar în oaza de dincolo de lumina stelelor se juca acum cu lame trase.

Ieşind în sala dinaintea palatului, L'oric făcu o pauză. Warrenul său a fost dezvăluit şi a făcut acest

fapt vizibil printr-o penumbra plină de scântei care îi înconjura persoana. El a vrut ca nimeni să nu facă greşeli fatale. Simţindu-se totuşi ciudat de expus, se îndreptă spre cortul de comandă al lui Korbolo Dom.

Ucigătorii de Câini erau pregătiţi în tranşeele lor de rezervă, un foşnet neîncetat de arme şi armuri şi conversaţii în surdină care au căzut şi mai mult pe măsură ce el trecea cu paşi mari, doar pentru a se ridica din nou în urma lui. Aceşti soldaţi, L'oric ştia bine că, prin alegere şi prin circumstanţe, făceau din ei înşişi o forţa separata. *Marcat de măcelăria faptelor lor. Prin concentrarea indignării lui Malazan. Ei ştiu că nu li se va da nici un sfert.* Farfuria lor a fost trădată de neîncredere, reputaţia lor sălbăticie striată acum de licăriri de frică. Şi vieţile lor erau în mâinile pătate ale lui Korbolo Dom. în întregime. *Nu vor dormi noaptea asta.*

Se întrebă ce s-ar întâmpla când Leoman ia comanda renegatului Napan. Ar fi revolta? Era foarte posibil. Desigur, Sha'ik deţinea sancţiunea

Zeiţei Vârtejului şi nu ar ezita să-şi dezvolte această putere dacă poziţia lui Leoman ar fi contestată. Totuşi, acesta nu era modalitatea de a pregăti o armată în noaptea dinaintea bătăliei.

Ea a aşteptat prea mult. Apoi, din nou, poate că acest lucru a fost intenţionat. Conceput să-l dezechilibreze pe Korbolo, să nu-i dea timp să pregătească contra-mişcări. Dacă da, atunci este cel mai îndrăzneţ dintre riscuri, pe aceasta, cea mai zimţată dintre nopţi.

îşi croi drum pe poteca abruptă până la'cortul de comandă al lui Napan.

Două santinelele au ieşit din apropierea intrării pentru a-i bloca progresul.

— Informaţi-l pe Korbolo Dom că aduc vestea de la Sha'ik.

I-a privit pe cei doi soldaţi schimbând o privire, apoi unul a dat din cap şi a intrat în cort.

Câteva clipe mai târziu, vrăjitoarea, Henaras, ieşi cu paşi mari de la intrare. Faţa ei s-a înnodat încruntat. – înaltul Mag L'oric. Va trebui să renunţi la warren pentru a căuta audienţă la Comandantul Suprem al Apocalipsei.

O sprânceană s-a ridicat la acel titlu înalt, dar el a ridicat din umeri şi a coborât apărările magice. – Atunci sunt sub protecţia ta, spuse el.

Ea înclină capul. – împotriva cui te protejezi, înalt Mage? Malazanii sunt de cealaltă parte a bazinului.

L'oric zâmbi.

Făcând un gest, Henaras se răsuci şi intră în cortul de comandă. L'oric a urmat.

Camera spaţioasă din interior era dominată de o estradă înălţată la capătul opus uşii, pe care stătea un scaun masiv de lemn. Tetiera înaltă a fost sculptată în simboluri arcane pe care L'oric le-a recunoscut – cu un şoc – drept Hengese, din oraşul antic Li Heng din inima Imperiului Malazan. Dominând sculpturile era o interpretare stilizată a ghearelor unui răpitor, întinse, care plutea direct deasupra capului^ Napanului aşezat, care stătea ghemuit, cu privirea cu glugă aţintită asupra înaltului Mag.

— L'oric, trase el. – Omule prost. Eşti pe cale să descoperi ce se întâmplă cu

sufletele care au prea multă încredere. Desigur, adăugă el zâmbind, aţi fi putut presupune că suntem aliaţi. La urma urmei, împărţim aceeaşi oază de ceva vreme, nu-i aşa?

— Sha'ik îţi cere să te însoţi la ea, Korbolo Dom. Imediat.'

— Pentru a mă scuti de comanda mea, da. Cu credinţa prost informată că ucigătorii mei de câini îl vor accepta pe Leoman of the Flails – i-ai citit cu atenţie în drum spre aici, L'oric? Ai fost martor la pregătirea lor? Armata mea, înaltul Mag, este înconjurată de inamici. înţelegi? Leoman este binevenit să încerce o apropiere, cu toţi războinicii din deşert pe care el şi Mathok doreşte să-i adune...

— Ai trăda Apocalipsa? Porniţi-vă aliaţii şi câştigaţi bătălia pentru Adjunct, Korbolo Dom? Totul pentru a-ţi păstra preţioasa poziţia?

— Dacă Sha'ik insistă.

— Vai, Sha'ik nu este problema, spuse L'oric. – Totuşi, Zeiţa Vârtejului este, şi cred că toleranţa ei faţă de tine, Korbolo Dom, este pe cale să se termine.

— Aşa crezi, L'oric?

Va accepta şi ea distrugerea câinilor? Pentru a le distruge, ea trebuie, dacă vrea să-mi smulgă controlul. Decimarea lăudabilă ei Armată a Apocalipsei. Cu adevărat, va alege zeiţa asta?

L'oric îşi înclină încet capul, apoi oftă încet. – Ah, acum văd defectul. Ai abordat asta tactic, la fel ca orice soldat. Dar ceea ce clar nu înţelegi este că Zeiţa Vârtejului este indiferentă faţă de tactici, faţă de strategii măreţe. Te bazezi pe bunul ei simţ, dar Korbolo nu *are niciunul* . Bătălia de mâine? Victorie sau înfrângere? Zeiţei nu-i pasă în niciun caz. Ea doreşte *distrugerea* . Malazanii au măcelărit pe câmp, Ucigătorii câini au sacrificat rn tranşeele lor, o enfiladă de vrăjitorie pentru a transforma nisipurile din Raraku într-o ruină roşie. Aceasta este ceea ce doreşte Zeiţa Vârtejului.

— Ce-i cu asta? râpă Napanul, iar L'oric văzu transpiraţia care mărgea sprânceana cicatrice a bărbatului. – Nici măcar zeiţa nu poate ajunge la mine, nu aici, în acest loc sfinţit...

— Şi tu mă spui

prostul? Zeiţa te va vedea ucis în noaptea asta, dar eşti prea neînsemnat pentru ca ea să acţioneze direct zdrobindu-te sub degetul mare.

Korbolo Dom se năpusti în faţă pe scaun. – Atunci *cine* ? a ţipat el. – Tu, L'oric?

înaltul Mag şi-a întins mâinile şi a clătinat din cap. – Sunt mai puţin decât un mesager în asta, Korbolo Dom. Sunt, dacă este ceva, doar vocea... bunului simţ. Nu este pe cine va trimite împotriva ta, Comandant Suprem. Cred că este cine va *permite* prin apărarea ei. Nu crezi?

Korbolo se uită în jos la înaltul Mag, apoi mârâi şi făcu un gest.

Cuţitul care i-a înfipt în spate nu a avut nicio şansă de a produce o rană mortală. Apărările strâns legate ale lui L'oric, straturile sale cele mai interioare de Kurald^Thyrllan, au sfidat setea de fier. în ciuda acestui fapt, lovitura l-a împins pe înaltul Mag în genunchi. Apoi s-a aruncat înainte pe covoarele groase, aproape de cizmele lui Napan.

Şi deja, era ignorat în timp ce zăcea acolo,

sângerând în ţesătură, în timp ce Korbolo se ridică şi începea ^să urle ordine. Şi nimeni nu a fost suficient de aproape pentru a-l auzi pe înaltul Mag murmurând: „ *Sângele este calea, nebunule. Şi tu l-ai deschis. Sărmanul ticălos ...*

Declaraţie sumbru . Broasca gri trebuie să-ţi părăsească compania delicioasă.'

Felisin aruncă o privire spre demon. Cei patru ochi străluciră brusc, avid de foame palpabilă. 'Ce s-a întâmplat?'

' Ameninţător. O invitaţie de la fratele meu.'

— L'oric are probleme?

„ Este întuneric în această noapte, dar chipul Mamei este întors. Ceea ce vine nu poate fi înlănţuit. Avertizare. Prudenţă. Rămâi aici, copil dragut. Fratele meu nu mai poate suferi, dar calea mea este clară. Bucurie. Voi mânca oameni în noaptea asta.'

Şi-a tras telaba mai aproape de ea şi a luptat cu un fior. – Sunt, uh, mulţumit pentru tine, Greyfrog.

' Avertisment incert. Umbrele sunt pline – nicio cale nu este complet clară, chiar şi cea a sângelui.

Trebuie să am nevoie de bob şi ţesut, să ţopăi într-un loc şi altul, să cresc nemişcat sub o strălucire nenorocită şi să sper la ce este mai bun.'

— Cât ar trebui să te aştept, Greyfrog?

la răsăritul soarelui, dragă ea cu care m-aş căsători, indiferent de şansele mici de a avea puii potrivite. îndrăgostit. Dintr-o dată dornic să plece.'

— Du-te, atunci.

' Se apropie cineva. Potenţial aliat. Fii bun.'

Cu asta, demonul s-a grăbit în umbră.

Potenţial aliat? Cine ar fi acela?

îl auzea pe persoana de pe potecă acum, picioarele goale care păreau să târască de epuizare, iar o clipă mai târziu o femeie se împiedică în poiană,
oprindu-se în întuneric pentru a privi în jur.

— Aici, murmură Felisin, ieşind din adăpost.

— Felisin Younger?

— Ah, nu există decât unul care îmi spune aşa. Heboric te-a trimis?

'Da.' Femeia se apropie şi Felisin văzu că era pătată de sânge şi o vânătaie grea i-a stricat maxilarul. – Au încercat să-l omoare. Erau

fantome. Apărându-l împotriva asasinilor...

'Asteapta asteapta. Tine-ti respiraţia. Eşti în siguranţă aici. Heboric mai trăieşte?

Ea ajdat din cap. – Se vindecă în tâmplă. El vindecă...

— încetineşte-ţi respiraţia, te rog. Aici am vin. Nu spune nimic deocamdată, când eşti gata, spune-mi povestea ta.

Goluri pline de umbră ondulau dealurile care marcau apropierea nord-vest de oază. O ceaţă de praf a stins lumina stelelor deasupra capului. Noaptea venise repede la Raraku, ca întotdeauna, iar căldura zilei se risipise rapid. în această noapte, ar fi îngheţ.

Patru călăreţi stăteau nemişcaţi pe cai nemişcaţi într-o astfel de adâncime, aburii se ridicau din fiarele lor spumă. Armura lor strălucea palid ca osul, pielea feţelor lor dezvăluite de un cenuşiu palid, de moarte.

Văzuseră războinicul cal care se apropia de la distanţă, suficientă pentru a le permite această retragere liniştită nevăzută, pentru că călăreţul singuratic nu era cariera lor şi, deşi nimeni nu

o spunea cu voce tare, toţi erau bucuroşi pentru asta.

Era uriaş, acel străin. Călare pe un cal pe măsură. Şi o mie de suflete răvăşite îl urmăreau, legate de lanţuri eterice pe care le trăgea parcă indiferent la greutatea lor. O sabie de piatră atârna de spatele lui şi era stăpânită de duhuri gemene, furioşi de sete de sânge.

în total, o apariţie de coşmar.

Au ascultat copitele grele trecând, au aşteptat până când sunetul tobei s-a diminuat în pădurea de piatră de la marginea oazei.

Apoi Jorrude şi-a dres glasul. „Drumul nostru este acum clar, fraţilor. Infractorii sunt campaţi în apropiere, printre armata care a mărşăluit pentru a lupta cu locuitorii acestei oaze. îi vom lovi cu zorii.

— Frate Jorrude, bubui Enias, ce conjurare tocmai ne-a trecut pe urme?

— Nu ştiu, frate Enias, dar a fost o promisiune de moarte.

— De acord, mârâi Malachar.

— Caii noştri sunt suficient de odihniţi, pronunţă Jorrude.

Cei patru Tiste Liosan

au urcat panta pana au ajuns pe creasta, apoi si-au rotit monturile spre sud. Jorrude aruncă o ultimă privire peste umăr, pentru a se asigura că străinul nu-şi inversase traseul – nu-i văzuse ascunşi acolo în golul acela. *Ascunzându-se. Da, acesta este adevărul, ignobil aşa cum se dovedeşte adesea adevărul* . S-a luptat cu un fior, strâmbând ochii în întunericul de la marginea pădurii de piatră.

Dar apariţia nu a apărut.

— în numele lui Osric, Stăpânul Cerului, a intonat Jorrude pe sub răsuflarea în timp ce îşi conducea fraţii de-a lungul creastă, mulţumesc pentru asta...

La marginea poienii, Karsa Orlong se uită înapoi la călăreţii îndepărtaţi. îi văzuse cu mult înainte ca ei să-l fi văzut şi zâmbise la retragerea lor precaută din calea lui.

Destul de bine, în oază îl aşteptau din belşug duşmani şi nicio noapte nu a durat pentru totdeauna.

Vai.

CAPITOLUL 25

Auzi-i zdrăngănind Aceste lanţuri ale vieţii Legat de fiecare clipa trecută Până când epava strigă într-o veghe asurzitoare Şi fiecare pas merge Un cântec al celor pierduţi. Casa Lanţurilor

Fisher kel Tath

Stătea cu picioarele încrucişate în întuneric, cocoţat la locul lui obişnuit pe creasta cea mai de est, cu ochii închişi, cu un mic zâmbet pe faţa ofilit. îşi dezvăluise warrenul în cel mai subtil model, o pânză nevăzută întinsă peste întreaga oază. Avea să fie sfâşiat în curând, ştia el bine, dar pentru moment simţea fiecare picior, fiecare tremur. Puterile convergeau într-adevăr, iar promisiunea sângelui şi distrugerii s-a şoptit în noapte.

Febryl a fost foarte mulţumit. Sha'ik fusese izolat, complet. Armata de ucigaşi a lui Napan se scurgea chiar acum din locurile lor de ascunzătoare,

în timp ce panica îşi închidea mâinile în jurul gâtului lui Korbolo Dom. Kamist Reloe se întorcea din şederea sa secretă prin lăgare. Şi, peste bazin, armata Malazan se înrădăcina, Adjunctul ascuţindu-şi sabia otatarală în aşteptarea bătăliei de dimineaţă.

A fost un singur detaliu tulburător. Un cântec ciudat, slab, dar în creştere, însuşi vocea lui Raraku. Se întreba ce va aduce în această noapte soartă. Hood era aproape – *da, zeul însuşi* – şi asta a făcut mult pentru a masca alte... prezenţe. Dar nisipurile se agitau, trezite poate de sosirea Domnului Morţii. Spirite şi fantome, fără îndoială, vin să asiste la numeroasele morţi promise în orele următoare.

Un lucru curios, dar nu era îngrijorat în mod nejustificat.

Va fi măcel. încă o apocalipsă pe nisipurile agitate ale lui Raraku. Este aşa cum ar trebui să fie.

După toate aparenţele exterioare, L'oric era mort. Fusese târât pe un perete în cortul de comandă şi lăsat acolo. Cuţitul îi fusese smuls din spate şi acum stătea întins cu faţa pe ţesătura

aspră a peretelui, cu ochii deschişi şi aparent fără vedere.

în spatele lui vorbea Comandantul Suprem al Apocalipsei.

— Eliberează-le pe toate, Henaras, cu excepţia gărzilor de corp. Vreau ca toţi spionii drăguţi ai lui Bidithal să fie vânaţi şi ucişi şi să o găsesc pe Scillara. Căţea aia şi-a jucat ultimul joc.

— Tu, Duryl, ia altul şi călăreşte la Adjunct. Trimite-mi missiva şi asigură- te că nu eşti văzut de nimeni. Mathok îşi scoate războinicii. Fayelle va lucra cu vrăjitorie pentru a te ajuta. Şi înfăţişează-i lui Tavore nevoia de a-şi retrage ucigaşii, ca nu cumva aceştia să facă treaba Zeiţei Vârtejului pentru ea.

— Comandant suprem, rosti o voce, dar Leoman of the Flails?

— Compania a 4-a şi Fayelle trebuie să plece în linişte cu următorul sonerie. Leoman nu se va apropia de noi sau de armata. Caporale Ethume, te vreau în raza de arbaletă a lui Febryl, ticălosul se ascunde în locul obişnuit. Acum, am omis ceva?

— Frica mea se adânceşte, murmură Henaras. „Se întâmplă ceva... în deşertul sfânt. Mai rău, simt că se apropie puteri teribile...

— De aceea avem nevoie de Adjunct şi de sabia ei blestemata. Suntem suficient de în siguranţă aici, Henaras?

„Cred că da – secţiile pe care Kamist, Fayelle şi cu mine le-am ţesut pentru acest cort ar încurca un zeu”.

— Această afirmaţie ar putea fi contestată, mârâi Korbolo Dom.

Mai adăugă ceva, dar un sunet ciudat de gâlgâit, dincolo de peretele cortului din faţa lui L'oric, depăşi vocea Napanului. O umezeală, împroşcând partea opusă, apoi un oftat auzit de L'oric doar pentru că era atât de aproape. Ghearele au trecut apoi de-a lungul bazei peretelui, reducând materialul la panglici. O faţă cu patru ochi, nemăsurat de urâtă, se uita înăuntru prin gol.

' Frate, arăţi rău.'

Aparentele însală, Greyfrog. De exemplu, nu ai arătat niciodată mai frumoasă.

Demonul întinse mâna

şi îl prinse pe L'oric de un braţ. Apoi a început să-l târască în trepte prin lacrimă. ' încrezător. Sunt prea preocupaţi. Dezamăgit. Am mâncat, dar doi paznici, secţiile dorm şi drumul nostru de retragere este clar. Lucrurile vin. Pe măsură de rău augur. Sincer. Recunosc că mi-e frică şi sfătuiesc să... ne ascundem.'

Pentru o vreme, da, tocmai asta facem. Găseşte-ne undeva, Greyfrog.

' Asigurat. Va trebui.'

Atunci lasa-ma acolo si intoarce-te la Felisin. Asasinii sunt la vânătoare...

' încântător.'

Kasanal fusese odată un şaman Semk, dar acum a ucis la dorinţa noului său stăpân. Şi i-a plăcut, deşi, desigur, a preferat să-i omoare pe malazani decât pe băştinaşi. Cel puţin victimele sale din această noapte nu ar fi Semk – să-i ucidă pe cei din propriul trib ar fi un lucru greu de acceptat. Dar asta nu părea probabil. Korbolo Dom îi adoptase pe ultimii supravieţuitori ai clanurilor care luptaseră pentru el şi pentru Kamist Reloe din Lanţul Câinilor.

Iar acestea două erau

doar femei, ambele servitoare ale acelui măcelar, Bidithal.

Acum zăcea nemişcat pe marginea poianei, privindu-i pe cei doi. Una era Scillara, iar Kasanal ştia că stăpânul său va fi mulţumit când se va întoarce cu capul ei tăiat. Celălalt îi era şi el familiar – o văzuse în compania lui Sha'ik şi a lui Leoman.

Era, de asemenea, clar că se ascundeau şi, aşa de probabil, să fie agenţi principali în orice plănuia Bidithal.

Şi-a ridicat încet mâna dreaptă şi două gesturi rapide i-au trimis pe cei patru adepţi ai săi de-a lungul flancurilor, rămânând între copaci, să încercuiască poziţia celor două femei. Pe sub răsuflarea lui, începu să murmură o incantaţie, o ţesătură de cuvinte străvechi care amortiza sunetul, care strângea lasitudinea în victime, tocindu-le toate simţurile. Şi a zâmbit când le-a văzut capetele aşezându-se încet la unison.

Kasanal se ridică din locul său de ascundere. Nevoia de a se ascunde trecuse. A păşit în poiană. Cele patru rude Semk au urmat exemplul.

Şi-au scos cuţitele, apropiindu-se.

Kasanal nu a văzut niciodată lama enormă care l-a tăiat în jumătate, din partea stângă a gâtului şi chiar deasupra şoldului drept. A avut o senzaţie momentană de a cădea în două direcţii, apoi uitarea l-a înghiţit, aşa că nu a auzit strigătele celor patru veri ai săi, în timp ce purtătorul săbiei de piatră mărşăluia în mijlocul lor.

Când Kasanal a deschis în cele din urmă ochii eterici şi a trezit cu paşi mari către Poarta lui Hood, a fost încântat să-şi găsească cei patru rude cu el.

Ştergându-şi sângele de pe sabie, Karsa Orlong s-a îndreptat spre cele două femei. – Felisin, mârâi el, cicatricile tale ard puternic pe suflet. Bidithal a ales să ignore avertismentul meu. Aşa să fie. Unde este el?'

Simţind încă rămăşiţele ciudatei tocţii care îi furase simţurile, Felisin nu putea decât să scuture din cap.

Karsa se încruntă la ea, apoi privirea lui se îndreptă spre cealaltă femeie. – Ţi-a furat şi noaptea limba?

'Nu. Da. Nu, clar că nu. Cred că am fost sub atac vrăjitor. Dar acum ne

revenim, Toblakai. Ai fost plecat de mult.

— Şi acum m-am întors. Unde este Leoman? Bidithal? Febryl? Korbolo Dom? Kamist Reloe? Mâinile fantome heborice?

— O listă impresionantă – cred că ai o noapte plină înainte. Găseşte-i unde vrei, Toblakai. Noaptea te aşteaptă.

Felisin trase o respiraţie tremurătoare, înfăşurându-şi braţele în jurul ei, în timp ce se uita la războinicul teribil. Tocmai omorâse cinci asasini cu cinci treceri mari, aproape poetice, ale acelei săbii enorme. însăşi uşurinţa a îngrozit-o. Adevărat, asasinii intenţionaseră acelaşi lucru pentru ea şi Scillara.

Karsa îşi slăbi umerii ridicând din umeri, apoi se îndreptă spre poteca care ducea spre oraş. în câteva momente a dispărut.

Scillara se apropie de Felisin şi îşi puse o mână pe umăr. „Moartea este întotdeauna un şoc”, a spus ea. – Amorţeala va trece. Îţi promit.'

Dar Felisin clătină din cap. – Cu excepţia lui Leoman, şopti ea.

'Ce?'

— Pe cei pe care i-a numit. îi va ucide pe toţi. Cu excepţia lui Leoman.

Scillara se întoarse încet pentru a înfrunta poteca, o privire rece, speculativă furând pe faţă.

Ultimii doi doborâseră patru războinici şi ajunseseră la treizeci de paşi de cortul lui înainte de a cădea în cele din urmă. încruntat, Mathok se uită în jos la cadavrele împânzite de săgeţi şi tăiate cu sabie. Numai în această noapte şase tentative de asasinat, iar primul clopoţel încă nu suna.

Suficient.

— T'morol, adună-mi clanul.

Războinicul corpulent a mormăit de acord şi a plecat cu paşi mari. Mathok îşi strânse blănurile şi se întoarse la cort.

în limitele sale modeste, se opri un moment lung, adânc în gânduri. Apoi s- a scuturat şi s-a dus la un cufăr acoperit cu piele de lângă patuţ. S-a ghemuit, a dat deoparte învelişul şi a ridicat capacul ornamentat.

Cartea Dryjhna locuia în interior.

Sha'ik o dăduse în

păstrarea lui.

Pentru a proteja.

A închis capacul şi l-a încuiat, apoi a ridicat cufărul şi a plecat afară. îşi auzea războinicii făcând tabăra în întunericul de dincolo. – T'morol.

— Şef de război.

— Călărim să ne alăturăm lui Leoman of the Flails. Clanurile rămase trebuie să-l păzească pe Sha'ik, deşi sunt încrezător că ea nu este în pericol – poate avea nevoie de ele dimineaţa. ’

Ochii întunecaţi ai lui T'morol erau aţintiţi asupra lui Mathok, reci şi insensibili la surpriză. – Trebuie să călărim din această bătălie, şef de război?

— Pentru „a păstra Cartea Sfântă, un asemenea zbor poate fi o necesitate, vechi prietene. în zorii zilei, planăm... chiar pe cuspid.

— Pentru a măsura vântul.

— Da, T'morol, pentru a măsura vântul.

Războinicul cu barbă dădu din cap. – Caii sunt înşeuaţi. Voi grăbi pregătirile.

Heboric ascultă tăcerea. Numai oasele lui puteau simţi bâzâitul furnicător al unei pânze vrăjitoare care

întinde întreaga oază şi oraşul său ruinat, vibraţiile încordate crescând şi coborând pe măsură ce forţe disparate începură să se mişte peste ea, apoi, cu o dispreţ sălbatică, o sfâşiară.

Se ridică din pat, gemând de înjunghierea rănilor vindecate cu forţa, şi se ridică tremurând în picioare. Cărbunii muriseră în brazierele lor. întunericul se simţea solid, reticent să cedeze în timp ce se îndrepta spre prag. Heboric îşi dezveli dinţii. Mâinile lui îngheţate s-au zvâcnit.

Fantomele au pândit oraşul mort. Până şi zeii s-au simţit apropiaţi, atraşi să fie martori a tot ce urma. *Martor, sau să profite de momentul şi să acţioneze direct. Un ghiont aici, o remorcher acolo, fie ca doar pentru a-si potoli ego-urile... fie ca doar pentru a vedea ce se intampla .* Acestea erau jocurile pe care le dispreţuia, sursa celei mai înverşunate sfidări ale lui cu toţi aceşti ani în urmă. Forma crimei sale, dacă a fost crimă. *Şi aşa mi-au luat mâinile .* Până când un alt zeu i-a dat înapoi.

îşi dădu seama că era indiferent faţă de Treach. Un Destriant reticent faţă de

noul zeu al războiului, în ciuda darurilor. Nici dorinţele lui nu s-au schimbat. *Insula Otataral şi gigantul de jad – asta mă aşteaptă. Revenirea puterii .* Chiar dacă acele ultime cuvinte îi treceau prin minte, el ştia că o înşelăciune călărea printre ele. Un secret pe care îl ştia, dar căruia nu-i va modela nicio formă. Nu încă, poate până când nu se trezi stând în pustietate, sub umbra acelei turle
strâmbe.

Dar mai întâi, trebuie să întâmpin o provocare mai imediată – să ies cu viaţă din această tabără.

El a ezitat încă o clipă în prag, întinzându-şi mâna în întunericul de dincolo cu toate simţurile. Găsind calea liberă – cel puţin următoarele douăzeci de paşi – se năpusti înainte.

Rulându-şi ghinda în degete pentru ultima oară, el a băgat-o într-un pliu în cană şi a scăpat ca un şarpe din crăpătură.

„Oh, mâinile fără inimă ale lui Hood...”

Cântecul era un tunet îndepărtat tremurând de-a lungul oaselor şi nu-i plăcea. Mai rău încă, în oaza din faţă s-au trezit puteri pe

care chiar şi el, un nepracticant de vrăjitorie, le putea simţi ca focul în sânge.

Kalam Mekhar şi-a verificat din nou cuţitele lungi, apoi le-a reînfacut. Tentaţia a fost mare de a ţine afară arma otatarală, aşa că nega orice magie i-a trimis calea. *Dar asta merge în ambele sensuri, nu-i aşa* ?

A studiat calea de urmat. Lumina stelelor părea ciudat de stinsă. A desenat din memorie cât a putut mai bine, din ceea ce văzuse din ascunzătoarea lui în timpul zilei. Palmieri, cu buloanele lor spectrale, în timp ce se ridicau deasupra cărămizilor prăbuşite şi a pietrei tăiate. Rămăşiţele de corrale, ţarcuri şi colibe ciobanilor. întinderi de pământ nisipos presărat cu frunze şi coji fragile. Nu îl aşteptau siluete noi.

Kalam porni.

Putea vedea liniile unghiulare ale clădirilor din faţă, toate joase până la pământ, sugerând puţin mai mult decât întinderi de fundaţii din cărămidă de noroi din care se ridicau pereţi de pânză, răchită şi ratan. Reşedinţe ocupate, deci.

Departe, în dreapta lui

Kalam, era pata gri a acelei păduri ciudate de copaci de piatră. Se gândise să se apropie de el, dar era ceva ciudat şi neprimitor în acel loc şi bănuia că nu era atât de gol pe cât părea.

Apropiindu-se de ceea ce părea a fi un bulevard bine bătut între colibe, surprinse o mişcare fulgerându-se de la stânga la dreapta pe culoar. Kalam coborî mai jos şi încremeni. A urmat o a doua cifră, apoi a treia, a patra şi a cincea.

O *mana. Acum, cine din această tabără şi-ar organiza asasinii în mâini* ? Aşteptă încă o jumătate de duzină de bătăi ale inimii, apoi porni. A venit vizavi de traseul pe care o luaseră ucigaşii şi s-a strecurat în urma lor. Cei cinci se mişcau la şapte paşi unul de celălalt, cu doi paşi mai mult decât ar fi făcut o Gheară. *La naiba, a bănuit Cotillion ? Asta a vrut să confirm* ?

Acestea sunt Talons.

Şapte sau cinci, nu a făcut nicio diferenţă pentru Kalam.

Â venit în vizorul asasinului care urmărea. Silueta purta obiecte plasate magic, făcându-i forma neclară, şovăitoare. Purta haine gri închis, strânse,

mocasin, mănuşi şi glugă. în mâinile lui străluceau pumnale înnegrite.

Nu doar patrulare, deci, ci şi vânătoare.

Kalam se îndreptă până la cinci paşi de bărbat, apoi se năpusti înainte.

Mâna lui dreaptă s-a întins pentru a se prinde cu putere de gura şi maxilarul bărbatului, mâna stângă închizându-se simultan pe partea opusă a capului. O răsucire sălbatică rupse gâtul ucigaşului.

Vărsăturile ţâşni pe palma lui Kalam, învelită în piele, dar acesta s-a ţinut de strânsoarea lui, ghidând cadavrul spre pământ. încălcându-se pe corp, şi-a eliberat strânsoarea, şi-a şters mâna pe cămaşa gri, apoi a trecut mai departe.

Două sute de bătăi ale inimii mai târziu şi au mai rămas doar două. Drumul lor îi dusese, pe o potecă întortocheată, cu sens giratoriu, către un cartier marcat de ruinele a ceea ce fusese cândva temple măreţe. Erau aşezaţi la marginea unui larg larg, aşteptându-şi tovarăşii, fără îndoială.

Kalam se apropie de ei la fel ca şi al treilea vânător din rând. Niciunul nu era

atent, cu privirea aţintită spre o clădire de cealaltă parte a hallului. în ultimul moment, Kalam scoase ambele cuţite lungi şi le înfipse în spatele celor doi asasini.

Mormăituri blânde, iar ambii bărbaţi s-au scufundat pe plăcile prăfuite. Lovitura adusă de mâna liderului Ghearei a fost instantaneu fatală, dar Kalam răsucise uşor cealaltă împingere într-o parte, iar acum se ghemui lângă muribund. – Dacă stăpânii tăi ascultă, murmură el, şi ar trebui să fie. Complimente ale Ghearei. Ne vedem în curând...'

A tras cele două cuţite, a curăţat lamele şi le-a învelit.

Ţinta vânătorilor se afla, a presupus el, în clădirea ruinată care fusese singurul focar al atenţiei lor. Destul de bine, Kalam nu avea prieteni în această tabără blestemată.

A pornit de-a lungul marginii hallului.

La gura unei alte alei a găsit trei cadavre, toate fete tinere. Sângele şi rănile provocate de cuţit indicau că au dus o luptă aprigă şi două urme împrăştiate au condus departe, în direcţia

templului.

Kalam i-a urmărit până când a fost sigur că au condus prin uşa căscată a structurii pe jumătate ruinate, apoi s-a oprit.

Puterea amară de vrăjitorie se răspândi de la intrarea largă. *La naiba, acest loc a fost proaspăt sfinţit*.

Nu se auzea niciun sunet din interior. A înaintat până când a ajuns într-o parte a uşii.

Un cadavru zăcea chiar înăuntru, îmbrăcat în cenuşii, fixat într-o contorsionare a membrelor, arătând că murise sub un val de magie. Umbrele curgeau în întunericul de dincolo.

Kalam îşi scoase cuţitul lung otataral şi se strecură prin prag.

Wraithurile întunecate se tresară înapoi.

Podeaua se prăbuşise cu mult timp în urmă, lăsând o groapă vastă. La cinci paşi în faţă, la baza unei rampe presărate cu moloz, o tânără fată stătea în mijlocul sângelui şi măruntaielor a încă trei cadavre. Era plină de sânge, cu ochii întunecaţi de luminoşi în timp ce ridica privirea la Kalam. – îţi aminteşti întunericul? ea a

intrebat.

Ignorând întrebarea ei, el a trecut la o distanţă sigură. – Nu fă nicio mişcare, fată, şi vei supravieţui vizitei mele.

O voce subţire chicoti din întunericul de la capătul îndepărtat al gropii. – Mintea ei a dispărut, Claw. Nu e timpul, din păcate, să-mi întăresc pe deplin subiecţii la ororile vieţii moderne, oricât aş încerca. în orice caz, ar trebui să ştii că nu sunt duşmanul tău. într-adevăr, cel care încearcă să mă omoare în această noapte este nimeni altul decât renegatul Malazan, Korbolo Dom. Şi, desigur, Kamist Reloe. Să-ţi dau indicaţii către locuinţa lor?

— îl voi găsi la momentul potrivit, murmură Kalam.

— Crezi că lama ta otatarală este suficientă, Gheară? Aici, în templul meu? înţelegi natura acestui loc? îmi imaginez că crezi că da, dar mi-e teamă că greşeşti. Stăpânul sclavilor, oferă oaspetelui nostru nişte vin din ulciorul acela.

O siluetă deformată se zvârcoli umedă peste dărâmăturile din stânga lui Kalam. Fără mâini sau

picioare. O masă de răni supurate şi putregaiul stricat al leprei. Cu o absurditate oribilă, de spatele creaturii fusese legată o tavă de argint, pe care stătea un ulcior de lut ghemuit, ars.

— Mi-e teamă că este destul de lent. Dar vă asigur că vinul este atât de rafinat încât veţi fi de acord că merită aşteptarea. Asasin, eşti în prezenţa lui Bidithal, protopop al tot ce este desfăcut, rupt, rănit şi suferind. A mea... trezirea sa dovedit atât lungă, cât şi chinuitoare, recunosc. Ârnmodelat, în propria mea minte, fiecare detaliu al cultului pe care îl voi conduce. în tot acest timp, neştiind că modelarea era... ghidată.

— Orbire, voită şi, într-adevăr, plină de ciudă. Chiar şi atunci când noua Casă sortată a fost aşezată înaintea mea, nu am realizat adevărul. Acest fragment sfărâmat al lui Kurald Emurlahn, Gheara, nu va fi jucăria unei zeiţe din deşert. Nici a împărătesei. Niciunul dintre voi nu o va avea, pentru că va deveni inima noii Case a Lanţurilor. Spune-i împărătesei tale să stea deoparte, asasin.

Suntem indiferenţi faţă de cine ar conduce ţara de dincolo de Deşertul Sfânt. O poate avea.

— Şi Sha'ik?

— O poţi avea şi pe ea. S-a întors la Unta în lanţuri – şi asta este mult mai poetic decât vei şti vreodată.

Sufletele sfâşiate din umbră-wraiths-ul lui Kurald Emurlahn- se apropiau de Kalam şi el şi-a dat seama, cu un fior, că cuţitul lui lung otataral s-ar putea dovedi insuficient. – O ofertă interesantă, bubui el. – Dar ceva îmi spune că există mai multe minciuni decât adevăruri în ea, Bidithal.

— Presupun că ai dreptate, oftă protopopul. – Am nevoie de Sha'ik, măcar pentru noaptea asta şi pentru mâine. Febryl şi Korbolo Dom trebuie să fie zădărniciţi, dar vă asigur că tu şi cu mine putem lucra împreună pentru un astfel de scop, deoarece ne avantajează pe amândoi. Korbolo Dom se autointitulează Stăpânul Gârghei. Da, s-ar întoarce în îmbrăţişarea lui Laseen, mai mult sau mai puţin, şi s-ar folosi de Sha'ik pentru a-şi negocia propria poziţie. Cât despre Febryl, ei bine, vă

asigur, ceea ce nu aşteaptă pe nimeni, dar este suficient de nebun încât să-şi dorească.

— De ce te deranjezi cu toate astea, Bidithal? Nu ai de gând să mă laşi să plec de aici în viaţă. Şi iată un alt lucru. O pereche de fiare sunt câini care vin, nu ai Umbrei, ci altceva. I-ai chemat, Bidithal? Tu, sau Dumnezeul tău Infirm, crezi cu adevărat că îi poţi controla? Dacă da, atunci voi doi sunteţi nebuni.

Bidithal se aplecă înainte. – Ei caută un stăpân! şuieră el.

Ah, deci Cotillion avea dreptate în privinţa celui înlănţuit. „Unul care este demn", a răspuns Kalam. „Cu alte cuvinte, unul care este mai rău şi mai dur decât ei. Şi în această oază, nu vor găsi un astfel de individ. Şi aşa, mă tem că vor ucide pe toată lumea.

— Nu ştii nimic despre asta, asasin, murmură Bidithal, lăsându-se pe spate. – Nici puterea pe care o deţin acum. Cât despre a nu-ţi permite să pleci de aici în viaţă... destul de adevărat, presupun. Aţi dezvăluit prea multe cunoştinţe şi vă

dovedeţi mult mai puţin entuziasmat faţă de propunerile mele decât aş fi sperat.
0 revelaţie nefericită, dar nu mai contează. Slujitorii mei au fost împrăştiaţi mai devreme’ vezi, apărând fiecare abordare, necesitând timp pentru a-’i atrage, pentru a le aranja între noi. Ah, Slavemaster a sosit. în orice caz, bea nişte vin. Sunt pregătit să zăbovesc aici pentru asta. Odată ce ai terminat, totuşi, trebuie să- mi iau concediu. La urma urmei, i-am făcut o promisiune lui Sha'ik şi vreau să o ţin. Dacă, printr-un miracol ciudat, scăpaţi aici cu viaţă, să ştiţi că nu mă voi opune eforturilor voastre împotriva lui Korbolo Dom şi a cadrelor sale. Veţi fi câştigat cel puţin atât.

— Atunci, mai bine pleci acum, Bidithal. Nu mă interesează vinul în seara asta.

'Cum doriţi.'

întunericul s-a cuprins pentru a-l înghiţi pe protopop, iar Kalam s-a cutremurat la familiaritatea ciudată a plecării vrăjitoare.

Wraiths au atacat.

Ambele cuţite au fost

tăiate şi ţipete inumane au umplut camera. După cum sa dovedit, arma lui otatarală s-a dovedit suficientă până la urmă. Asta şi sosirea la timp a unui zeu.

Korbolo Dom părea să fi dezlănţuit o armată împotriva propriilor aliaţi în această noapte. Din nou şi din nou, Karsa Orlong şi-a găsit calea blocata de ucigaşi dornici. Cadavrele lor erau presărate în urma lui. El luase câteva răni minore de la cuţitele investite cu vrăjitorie, dar cea mai mare parte din sângele care picura de la războinicul uriaş aparţinea victimelor sale.

El mergea acum cu sabia în ambele mâini, cu vârful în jos şi într-o parte. în afara locuinţei lui Heboric Ghost Hands se ascunseseră patru asasini. După ce i-a ucis, Karsa a tăiat o nouă uşă în peretele cortului şi a intrat, doar pentru a găsi locuinţa goală. Frustrat, a pornit spre turul templului. Groapa lui Leoman era şi ea neo’cupată şi părea să fi fost aşa de ceva vreme.

Apropiindu-se de templul lui Bidithal, Karsa şi-a încetinit paşii când a

auzit lupte aprige înăuntru. Ţipete stridente răsunară. Ridicând arma, Toblakai înainta.

O siluetă ieşea pe pântece din prag, gâfâind în sinea ei. O clipă mai târziu, Karsa l-a recunoscut pe bărbat. A aşteptat până când eforturile disperate ale Stăpânului Sclavului îl ridică pe picioarele Toblakai. O faţă devastată de boală se răsuci în vedere.

— Luptă ca un demon! râpă Silgar. – Ambele lame taie spectrurile şi le lasă zvârcolindu-se în bucăţi! Un zeu stă la umărul lui. Omoară-i, Teblor! Ucide-1 pe amândoi!

Karsa rânji. – Nu iau nicio comandă de la tine, Slavemaster, sau ai uitat asta?

'Prost!' a scuipat Silgar. – Acum suntem fraţi în casă, tu şi cu mine. Tu eşti Cavalerul Lanţurilor, iar eu sunt Leprosul. Dumnezeul Infirm ne-a ales! Şi Bidithal, a devenit Magi...

— Da, Bidithal. Se ascunde înăuntru?

— Nu, el a fugit cu înţelepciune, aşa cum fac şi eu. Gheara şi zeul său patron îi ucid chiar şi acum pe ultimul dintre slujitorii

săi din umbră. Tu eşti Cavalerul – ai propriul tău patron, Karsa Orlong din Teblor. Ucide inamicul – asta trebuie sa faci...

Karsa a zâmbit. – Şi aşa voi face. Şi-a inversat strânsoarea săbiei şi a împins punctul în jos între omoplaţii lui Silgar, tăind coloana vertebrală, apoi lovindu-se prin stern pentru a se îngropa adânc la o mână de lăţime între două lespezi.

Fluide urâte turnate de la Slavemaster. Capul i s-a prăbuşit în piatră şi viaţa i s-a terminat. *Leoman avea dreptate, cu mult timp în urmă – o moarte rapidă ar fi fost alegerea mai bună* .

Karsa a scos sabia eliberată. – Nu urmăresc niciun zeu patron, mârâi el. Se întoarse de la intrarea în templu. Bidithal ar fi folosit vrăjitoria pentru a scăpa, atrăgând umbre în jurul său în efortul de a rămâne nevăzut. Cu toate acestea, trecerea lui ar lăsa urme de paşi în praf.

Toblakai a trecut pe lângă trupul lui Silgar, bărbatul care căutase cândva să- 1 înrobească şi a început să caute.

Douăzeci de războinici din clanul lui Mathok l-au

însoţit pe Corabb Bhilan Thenu'alas la întoarcerea sa în tabăra lui Leoman. Călătoria lor a fost fără opoziţie, deşi Corabb era sigur că ochi ascunşi le urmăreau progresul.

Au urcat pe panta până la vârful dealului şi au fost provocaţi de santinele. Un sunet mai primitor pe care Corabb nu şi-a putut imagina. Voci familiare, războinici alături de care luptase împotriva malazanilor.

— Este Corabb! I se dăduse o sabie cu lamă de cârlig scoasă din arsenalul Alesului, iar acum o ridică sus în semn de salut, în timp ce gărzile de picheţi ieşeau din locurile lor de ascunzătoare. – Trebuie să vorbesc cu Leoman! Unde este el?'

— Adormit, mârâi una dintre santinele. – Dacă ai noroc, Bhilan, sosirea ta, oricât de tare a fost, l-a trezit. Călăreşte până în centrul vârfului, dar lasă-ţi escorta aici.

Asta l-a făcut pe Corabb scurt. – Sunt ale lui Mathok...

— Ordinele lui Leonman. Nimeni din oază nu are voie să intre în tabăra noastră.

încruntat, Corabb dădu

din cap şi făcu semn înapoi colegilor săi războinici cai. – Nu vă supăraţi, prieteni, strigă el, vă implor. Fără să aştepte să le evalueze reacţia, descălecă şi se grăbi spre cortul lui Leoman.

Conducătorul de război stătea în afara clapei, bea adânc dintr-o oală. Era fără armură, purtând doar o cămaşă de în subţire, pătată de transpiraţie.

Corabb se opri în faţa lui. – Sunt multe să-ţi spun, Leoman din Flails.

— Fă-o, atunci, răspunse Leoman când termină de băut.

— Am fost singurul tău mesager care a supravieţuit pentru a ajunge la Sha'ik. S-a răzgândit – acum porunceşte ca tu să conduci Armata Apocalpizei să vină mâine. Ea ar vrea ca tu, nu Korbolo Dom, să ne conduci la victorie.

— V-ar plăcea acum, trase el, apoi miji ochii şi întoarse privirea. – Napanul are asasinii lui între noi şi Sha'ik?

— Da, dar nu ne vor provoca întreaga forţă – ar fi nebuni să încerce aşa ceva.

'Adevărat. Şi Korbolo Dom ştie asta...

— încă nu a fost informat despre schimbarea

de comandă – cel puţin nu a făcut-o când am plecat. Deşi Sha'ik a cerut prezenţa lui...

— Pe care o va ignora. în rest, Napanul ştie. Spune-mi, Corabb, crezi că Ucigătorii lui de câini vor urma vreun alt comandant?

„Nu vor avea de ales! Aşa a ordonat Alesul!

Leoman dădu încet din cap. Apoi se întoarse la cortul său. – Pauza de tabără. Mergem la Sha'ik.

Exultaţia umplu pieptul lui Corabb. Mâine ar aparţine lui Leoman of the Flails. – Cum ar trebui să fie, şopti el.

Kalam a ieşit afară. Hainele îi erau zdrenţuite, dar era întreg. Deşi hotărât zguduit. întotdeauna se considerase unul dintre cei mai capabili asasini şi de-a lungul anilor trase o lamă împotriva unei veritabile mulţimi de duşmani ostili şi mortali. Dar Cotillion îl făcuse de ruşine.

Nu e de mirare că ticălosul este un zeu. Respiraţia lui Hood, n-am mai văzut până acum o asemenea îndemânare. Şi frânghia aia blestemata !

Kalam trase adânc aer în piept. Făcuse aşa cum îi ceruse Patronul Asasinilor. Găsise sursa ameninţării

pentru Tărâmul Umbrei. *Sau cel puţin a confirmat o mulţime de suspiciuni. Acest fragment de Kurald Emurlahn va fi calea către uzurpare... de nimeni altul decât Zeul Infirm .* Casa Lanţurilor intrase în joc, iar lumea devenise într-adevăr foarte încărcată.

S-a scuturat. Lăsaţi asta pe Cotillion şi Ammanas. Avea alte sarcini mai imediate de îndeplinit în această noapte. Şi Patronul Asasinilor a fost destul de amabil să livreze o pereche de armele preferate ale lui Kalam...

Ochii i s-au aprins pe cadavrul lepros aflat la o jumătate de duzină de paşi, apoi s-au îngustat. Kalam se apropie. Zei *de jos, asta e o rană. Dacă nu aş şti mai bine, aş spune din sabia unui T'lan Imass .* Sângele se îngroşa, absorbind praful de pe plăci.

Kalam se opri să se gândească. Korbolo Dom nu şi-a întemeiat tabăra armatei printre ruinele acestui oraş. Nici în pădurea de piatră din vest. Napanul şi-ar dori o zonă atât clară, cât şi plană, cu suficient spaţiu pentru bănci şi tranşee şi linii de vedere deschise.

Răsărit, deci, ceea ce fusese odinioară câmpuri irigate pentru oraş, cu mult timp în urmă.

S-a rotit în acea direcţie şi a pornit.

De la un bazin de întuneric la altul, de-a lungul străzilor şi alei ciudat de goale. Straturi grele de vrăjitorie se aşezaseră pe această oază, părând să curgă în pâraie – unele dintre ele atât de groase încât Kalam se trezi aplecându-se înainte pentru a-şi împinge drum. O miasmă de curenţi, amestecate dincolo de recunoaştere, şi niciunul dintre ei plăcut la gust. îl dureau oasele, îl durea capul, iar ochii îi simţeau ca şi cum cineva agita nisip fierbinte în spatele lor.

Găsi o pistă bine călcată care se îndrepta spre est şi o urmă, rămânând pe o parte, unde umbrele erau adânci. Apoi am văzut, la două sute de paşi în faţă, un terasament fortificat.

Aspect Malazan. Asta, Napan, a fost o greşeală.

Era pe cale să se apropie când a văzut avangarda unei companii ieşind pe poartă. Au urmat soldaţi pe jos, flancaţi de lănci.

Kalam se afundă pe o alee.

Trupa trecea la jumătate de pas, cu armele înfundate, copitele cailor îmbrăcate în ciorapi de piele. Curios, dar cu cât erau mai puţini soldaţi în lagăr, cu atât mai bine, în ceea ce îl privea. Era probabil ca toate, cu excepţia companiilor de rezervă, să fi fost instalate în poziţiile lor cu vedere la câmpul de luptă. Desigur, Korbolo Dom nu ar fi neglijent când a fost vorba de a se proteja.

La urma urmei, se autointitulează maestru al Gârghei. Nu că Cotillion, care era Dansator, ştie nimic despre ei. Scutind revelaţia doar o batjocura.

Ultimul soldat a trecut. Kalam aşteptă alte cincizeci de bătăi ale inimii, apoi porni spre tabăra Ucigătorilor de Câini.

Digul a fost precedat de un şanţ cu laturi abrupte. Grevare suficientă pentru o armată care încărcă, dar doar un inconvenient minor pentru un asasin singuratic. Se căţără în jos, peste, apoi în sus pe partea îndepărtată, oprindu-se chiar sub linia crestei.

Ar fi pichete. Poarta era

la treizeci de paşi în stânga lui, luminată de felinarul. S-a mutat chiar dincolo de raza luminii, apoi a coborât pe mal. Un gardian patrula în vizor în dreapta lui, nu suficient de aproape pentru a-l zări pe asasin în timp ce acesta se zvârcoli pe pământul tare, copt de soare, până la marginea îndepărtată.

Un alt şanţ, acesta mai puţin adânc, şi dincolo se aflau rândurile ordonate de corturi, chiar centrul reţelei dominat de un cort de comandă mai mare.

Kalam a intrat în tabără.

După cum bănuise, majoritatea corturilor erau goale şi, în scurt timp, era ghemuit vizavi de strada largă care înconjura cortul de comandă.

Gardienii se aliniau de fiecare parte, la cinci paşi unul de celălalt, arbalete de asalt armate şi legănate în braţe. Torţele ardeau pe stâlpi la fiecare zece paşi, scăldând strada într-o lumină pâlpâitoare. Trei siluete suplimentare blocau pragul uşii, îmbrăcate în gri şi fără arme vizibile.

Cordon carne şi sânge... apoi saloane vrăjitori. Ei bine, câte un lucru.

Şi-a scos perechea de

arbalete fără ribles. Armele lui Claw, strânse cu şuruburi, metalul înnegrit. A pus certurile în şanţurile lor şi a armat cu grijă ambele arme. Apoi s-a stabilit înapoi pentru a gândi situaţia.

Chiar şi în timp ce privea, văzu aerul învârtindu-se înaintea intrării în cortul de comanda şi s-a deschis un portal. Lumină albă orbitoare, focul, apoi Kamist Reloe a apărut. Portalul s-a contractat în spatele lui, apoi s-a oprit.

Magul părea epuizat, dar ciudat de triumfător. Făcu un semn către gardieni, apoi intră cu paşi mari în cort. Cei trei asasini în haine gri l-au urmat pe mag înăuntru.

O mână uşoară ca o frunză s-a aşezat pe umărul lui Kalam şi o voce a zguduit: – Ochii înainte, soldat.

Cunoştea acea voce, de mai mulţi ani în urmă decât şi-ar dori să creadă. *Dar ticălosul ăla e mort. A murit înainte ca Surly să urce pe tron .*

— Bine, a continuat vocea, iar Kalam a ştiut că faţa stropită de acid zâmbea, „nicio dragoste nu sa pierdut între mine şi

compania pe care o împărtăşesc... din nou. M-am gândit că l-am văzut pe ultimul dintre ei... şi pe tine. Ei bine, nu contează asta. Ai nevoie de o cale de intrare, nu? Atunci cel mai bine organizăm o diversiune. Dă-ne cincizeci de bătăi de inimă... măcar *le* poţi număra, caporale. Mâna ridicată.

Kalam Mekhar trase aer adânc, tremurător. Ce, pe numele lui Hood, se întâmplă aici? Căpitanul ăla blestemat a devenit renegat. I-au găsit cadavrul în oraşul Malaz în dimineaţa de după asasinate ... sau ceva care se apropie îndeaproape de corpul lui...

Şi-a concentrat încă o dată privirea asupra cortului de comandă. Dincolo de ea, un ţipăt a izbucnit noaptea, apoi fulgerul inconfundabil şi zgomotul zguduitor al muniţiilor Moranth. Deodată, gardienii alergau.

Punând una dintre arbalete în centură, Kalam scoase cuţitul lung otataral. A aşteptat până când au fost vizibili doar doi Ucigaşi de Câini, ambii în dreapta intrării, cu faţa în direcţia atacului – unde ţipetele sfâşiau aerul, atât de mult

născute din groază, cât şi din durerea rănilor – apoi s-a năpustit înainte.

Ridicând arbaleta în mâna stângă. Recul bătând în oasele braţului său. Cearta îngropându-se în spatele paznicului de mai departe. Cuţitul lung împinse în bărbatul apropiat, vârful lovindu-se prin piele între plăci de bronz, străpungând carnea, apoi alunecând printre coaste pentru a înjunghia inima.

Sânge stropit în timp ce smulse arma şi se năpusti în pragul cortului.

în jurul lui s-au prăbuşit secţii.

în prag, a reîncărcat arbaleta şi a pus-o în bretele de la încheietura mâinii, sub mânecile voluminoase. Apoi a făcut acelaşi lucru cu celălalt de la încheietura mâinii stângi.

Camera principală dinaintea lui nu ţinea decât un ocupant singuratic, un asasin în haine gri care s-a învârtit la sosirea lui Kalam, o pereche de cuţite Kethra cu cârlig fulgerând în poziţie de gardă. Faţa din interiorul glugăi era inexpresivă, un chip îngust, întunecat de soare, tatuat în stilul Pardu, arta

învolburată ruptă de un sigiliu mult mai greu marcat pe fruntea bărbatului – o gheare.

Asasinul îmbrăcat în gri a zâmbit brusc. „Kalam Mekhar. Presupun că nu îţi aminteşti de mine.

Ca răspuns, Kalam a scos al doilea cuţit lung şi a atacat.

Scântei muşcă aerul în timp ce palele se ciocneau şi şopteau, Pardu-ul a dat înapoi doi paşi pană când, cu o bară oblică, a sărit la dreapta şi a ocolit pentru a-şi oferi mai mult spaţiu. Kalam a menţinut presiunea, armele fulgerând în timp ce ieşiră, ţinând Talon-ul în defensivă.

Avea pricepere cu acele cuţite grele Kethra şi atât viteză, cât şi forţă. Lamele lui Kalam au primit lovituri blocante care i-au reverberat oasele braţelor, în mod clar, Pardu-ul căuta să spargă armele mai subţiri şi, oricât de bine făcute, erau înfipte întărituri şi crestături în margini.

Mai mult, Kalam ştia că rămâne fără timp. Diversiunea a continuat, dar acum, odată cu trosnitul ascuţitorilor care rupeau aerul, valuri de vrăjitorie

începuseră să se rostogolească într-un contrapunct asurzitor. Oricare ar fi natura echipelor care îi atacau pe Ucigătorii Câini, magii dădeau răspuns.

Mai rău încă, acest Talon nu a intrat singur aici.

Kalam şi-a schimbat brusc poziţia, întinzând cuţitul din mâna stângă şi trăgându-şi mâna dreaptă înapoi pentru a lua poziţia de gardă. A condus cu vârful, eludând paradele şi, în trepte, şi-a retras încet braţul stâng, începând de la umăr. Cea mai slabă pivotare a şoldurilor, trăgând piciorul principal înapoi-

Iar Parduul a închis distanţa cu un singur pas.

Mâna dreaptă a lui Kalam trase peste, bătând deoparte ambele lame Kethra, aruncând simultan în sus cu mâna stângă.

Pardu-ul a aruncat ambele arme în sus pentru a para şi pentru a prinde lovitura.

Iar Kalam intră şi mai aproape, înjunghiind în cruce cu cuţitul lung în mâna dreaptă. Lovind vârful în burta inferioară a bărbatului.

Un ţâşnire de fluide,

marginea se întinde de-a lungul coloanei vertebrale, apoi vârful aruncându-se pe cealaltă parte.

Parada şi capcana smulseseră din strângere cuţitul lung din mâna lui stângă, aruncându-l într-o parte.

Dar Talonul era deja lasat, pliindu-se peste rana de pe burtă şi arma trăgându-l în ţeapă.

Kalam se apleca mai aproape. – Nu, mârâi el. 'Eu nu.'

îşi smulse cuţitul şi lăsă pe muribund să cadă pe covoarele stratificate de pe podeaua cortului.

— Al naibii de ruşine, gândi o voce lângă peretele din spate.

Kalam se întoarse încet. – Kamist Reloe. Te-am căutat.'

înaltul Mag zâmbi. Era flancat de ceilalţi doi Gheare, dintre care unul ţinea al doilea cuţit lung al lui Kalam şi îl examina curios. – Ne aşteptam la o lovitură din partea Ghearelor, spuse Kamist Reloe. – Deşi un atac al unor fantome moarte de mult timp nu a fost, recunosc, printre aşteptările noastre. Este Raraku, înţelegi. Acest pământ blestemat se...

trezeşte. Ei bine, nu contează asta. în curând, va fi... tăcere.

— Are o armă otatarală, spuse asasinul din dreapta lui Kamist.

Kalam se uită în jos la cuţitul lung mânjit de sânge din mâna lui dreaptă. – Ah, ei bine, asta.

— Atunci, oftă înaltul Mag, voi doi va trebui să-l luaţi în mod, uh, lumesc. Veţi fi suficient?

Cel care ţinea cuţitul lung îl ^aruncă în spatele lui şi dădu din cap. – Am urmărit. Are tipare... şi pricepere. împotriva fiecăruia dintre noi, singur, am avea probleme. Dar împotriva noastră amândoi?

Kalam trebuia să fie de acord cu evaluarea bărbatului. S-a dat înapoi şi şi-a pus arma în teacă. – Probabil că are dreptate, bubui el. Cu cealaltă mână *a* scos ghinda şi a aruncat-o pe podea. Toţi cei trei bărbaţi s-au dat înapoi când a sărit, apoi s-au rostogolit spre ei. Obiectul inofensiv sa oprit.

Unul dintre gheare pufni. A dat-o cu piciorul într-o parte.

Apoi cei doi asasini au făcut un pas înainte, cuţitele pâlpâind.

Kalam ridică ambele braţe, şi-a răsucit încheieturile spre exterior, apoi le-a îndoit cu putere.

Ambii Talons mormăiră, apoi se clătinară înapoi, fiecare înţepenit de o ceartă.

— Nepăsător de tine, mormăi Kalam.

Kamist ţipă, dezvăluindu-şi warrenul.

Valul de vrăjitorie care l-a lovit pe înaltul Mag l-a prins pe nesimţite, venind dintr-o parte. Magia morţii s-a închis în jurul lui într-o reţea sfârâitoare şi furioasă de foc negru.

Ţipătul lui a escaladat. Apoi Kamist Reloe s-a întins, vrăjitoria încă pâlpâind peste trupul lui tremurător şi ars.

O siluetă a ieşit încet din locul în care Talon lovise cu piciorul ghinda cu câteva clipe mai devreme şi s-a ghemuit lângă Kamist Reloe. „Ne loialitatea este cea care ne deranjează cel mai mult”, i-a spus el înaltului Mag pe moarte. – întotdeauna răspundem. întotdeauna am. Mereu voi.'

Kalam şi-a recuperat al doilea cuţit lung, cu ochii pe clapele închise de pe peretele din spate al camerei. – E pe acolo, spuse el, apoi făcu o pauză şi

zâmbi. – Mă bucur să te văd, Quick.

Quick Ben aruncă o privire şi dădu din cap.

Vrăjitorul, a văzut Kalam, părea mai bătrân. Uzat. Cicatrici nu sunt scrise pe piele, ci pe inimă. Bănuiesc că nu va avea nimic bun să-mi spună când toate acestea vor fi făcute . – Ai avut ceva de-a face cu diversiune, l-a întrebat el pe Quick Ben?

'Nu. Nici Hood, deşi nenorocitul a sosit. Acesta este totul Raraku.

— Aşa că a spus Kamist, nu că vă înţeleg pe niciunul dintre voi.

— îţi explic mai târziu, prietene, spuse Quick Ben, ridicându-se. Se îndreptă spre clapeta din spate. – Cred că o are cu el pe vrăjitoarea aia Henaras. Ea se află în spatele unor protecţii înverşunate pe care le-a ridicat Kamist Reloe.

Kalam se apropie de prag.’ – Lasa-le mie, mârâi el, desfăcându-şi cuţitul lung otataral.

Camera imediat dincolo era mică, dominată de o masă cu hărţi, pe care era întins cadavrul lui Henaras. Sângele curgea încă în şuvoiale pe marginile mesei.

Kalam aruncă o privire înapoi către Quick Ben şi îşi ridică sprâncenele.

Vrăjitorul clătină din cap.

Asasinul s-a apropiat cu prudenţă, iar ochii lui au surprins ceva care sclipea alb-argintiu pe pieptul femeii.

O perlă.

— Se pare că drumul este liber, şopti Kalam.

O altă clapă a tăiat peretele de vizavi.

Folosind vârfurile cuţitelor, Kalam o deschise.

Un scaun mare cu spătar înalt umplea încăperea următoare, pe care era aşezat Korbolo Dom.

Pielea lui albastră era de un gri înfiorător, iar mâinile îi tremurau acolo unde se sprijineau pe braţele ornate ale scaunului. Când vorbea, vocea îi era înaltă şi strânsă, nervoasă de frică. – Am trimis un emisar la Adjunct. O invitaţie. Sunt pregătit să o atac pe Sha'ik şi triburile ei, cu ucigaşii mei.

Kalam mormăi. – Dacă crezi că am venit cu răspunsul ei, ai greşi, Korbolo.

Ochii Napanului se

îndreptară spre Quick Ben. – Am presupus că fie erai mort împreună cu restul Bridgeburners, fie încă pe Genabackis.

Vrăjitorul a ridicat din umeri. – Tayschrenn m-a trimis înainte. Chiar şi aşa, el a adus flota peste vânturi conduse de mag. Dujek Onearm şi legiunile sale au ajuns la Ehrlitan după o săptămână...

— Ce a mai rămas din acele legiuni, vrei să spui...

— Mai mult decât suficient pentru a completa forţele Adjunctului, ar trebui să cred.

Kalam se uită între cei doi bărbaţi. The Bridgeburners... morţi? Whiskyjack? Zeii-gazdă ai Onearm de mai jos, ce s-a întâmplat acolo ?

— Putem salva asta, spuse Korbolo Dom, aplecându-se înainte. – Toate cele şapte oraşe, înapoiate Imperiului. Sha'ik adus în lanţuri înaintea împărătesei...

— Şi pentru tine şi soldaţii tăi o iertare? a întrebat rapid Ben. – Korbolo Dom, chiar ţi-ai pierdut minţile...

'Apoi mori!' ţipă Napanul, sărind înainte, cu

mâinile întinzându-se spre gâtul vrăjitorului.

Kalam intră şi, cu cuţitul inversat, îl lovi puternic pe Korbolo Dom în partea laterală a capului.

Napanul se clătină.

Un al doilea pumn i-a spulberat nasul şi l-a făcut să se întindă.

Quick Ben se uită în jos la bărbat. – Acordă-i încredere, Kalam. Acea diversiune s-a terminat, din tăcerea de afară, o să ne găsesc o cale de ieşire.

Kalam a început să lege mâinile bărbatului inconştient. – Unde-l ducem?

— Am un gând la asta.

Asasinul ridică privirea spre prietenul său. 'Rapid? The Bridgeburners? Whiskyjack?

Ochii duri şi întunecaţi s-au înmuiat. 'Mort. Cu excepţia lui Picker şi o mână de alţii. Există o poveste acolo şi promit că o voi spune în întregime... mai târziu.

Kalam se uită în jos la Korbolo Dom. – îmi vine să taie gâtul, a răpit el.

'Nu el. Nu acum.'

Reţineţi sentimentele, Kalam Mekhar. Reţineţi totul. Quick are dreptate. La

timp. La timp…

Oh, Whiskyjack…

Era timp pentru… totul. în această noapte şi pentru ziua care va veni, Bidithal avea nevoie de Sha'ik. Şi Zeiţa Vârtejului. Şi poate, dacă totul ar merge bine, ar exista ocazia de a negocia. *Odată ce furia zeiţei s-a răcit, s-a copt în frumuseţe prin victorie – încă putem realiza acest lucru .*

Dar acum ştiu ce a făcut Febryl. Ştiu ce plănuiesc Korbolo Dom şi Kamist Reloe pentru zori.

Ar putea fi opriţi. Cuţitele puteau fi răsucite.

S-a şochetat cât a putut de repede spre palatul lui Sha'ik. Fantome zburau pe marginile vederii lui, dar umbrele lui îl protejau. în depărtare, a auzit ţipete, detonări şi vrăjitorie venind, îşi dădu seama, din tabăra Ucigătorilor de Câini. *Ah, aşa că Claw a ajuns atât de departe, nu-i aşa? Atât bune, cât şi… tulburătoare. Ei bine, cel puţin îl va ţine ocupat pe Kamist.*

Desigur, pericolul reprezentat de asasinii itineranţi încă exista, deşi acesta se diminua cu cât se apropia mai mult de locuinţa lui Sha'ik.

Totuşi, străzile şi aleile

erau tulburător de pustii.

A venit în vizorul palatului întins şi a văzut cu uşurare bazinele de lumină a
torţelor din jurul lui.

Contracarează gambitul Napanului – trezeşte-o pe zeiţă la ameninţarea care o aşteaptă. Atunci vânează acel bhok'aral noduros Febryl şi vezi-i pielea dezbrăcată de carnea zvârcolită. Chiar şi zeiţa-da, chiar şi zeiţa va trebui să mă recunoască. Puterea mea. Când sunt flancat de noile mele animale de companie

O mână ieşi din întuneric şi se închise în jurul gâtului lui Bidithal. A fost ridicat în aer, zvâcnind, apoi a fost aruncat cu putere la pământ. Orbit. Sufocare.

Slujitorii săi din umbră roiau să-l apere.

Un mârâit, leagănul şuierător al ceva masiv care a tăiat o cărare măturătoare – şi dmtr-o dată spectruril'e au dispărut.

încet, ochii bombaţi ai lui Bidithal distingeau silueta ghemuită deasupra lui.

Toblakai -

— Ar fi trebuit să o laşi în pace, spuse Karsa Orlong încet, cu vocea

lipsită de inflexiune. în spatele şi în jurul uriaşului se adunau fantome, suflete înlănţuite.

Suntem amândoi slujitori ai aceluiaşi zeu! Prostule! Lasă-mă să vorbesc! L-aş salva pe Sha'ik!

— Dar nu ai făcut-o. Ştiu, Bidithal, de unde vin dorinţele tale bolnave. Ştiu unde se ascunde plăcerea ta – plăcerea pe care ai lua-o de la alţii. Martor.'

Karsa Orlong şi-a lăsat jos sabia de piatră, apoi a întins mâna între picioarele lui Bidithal.

O mână s-a închis fără discernământ în jurul a tot ceea ce a găsit.

Şi sfâşiat.

Până când, cu o ruptură de tendoane şi frânturi de muşchi, un potop de sânge şi alte fluide, mâna a ieşit cu premiul stricat.

Durerea era insuportabilă. Durerea era o sfâşiere a sufletului lui. L-a devorat.

Şi sângele curgea, fierbinte ca focul, chiar şi atunci când un frig de moarte i se scurgea pe piele şi i se scurgea în membre.

Scena de deasupra lui s-a înnegrit, până când a rămas doar chipul impasibil

şi bătut al lui Toblakai, urmărind cu răceală moartea lui Bidithal.

Moarte? Da. Prostule, Toblakai -

Mâna din jurul gâtului i s-a relaxat, s-a îndepărtat.

Involuntar, Bidithal trase o respiraţie chinuitoare şi a făcut să ţipe...

Ceva moale şi sângeros i-a fost împins în gură.

— Pentru tine, Bidithal. Pentru fiecare fetiţă fără nume pe care ai distrus-o. Aici. Sufocă-te cu plăcerea ta.

Şi s-a sufocat. Până când Poarta lui Hood a căscat...

Şi acolo, adunaţi de Domnul Morţii, aşteptau demoni care erau de natură asemănătoare lui Bidithal însuşi, închizându-se bucuroşi despre noua lor victimă.

O viaţă întreagă de plăcere vicioasă. O eternitate de durere ca răspuns.

Căci până şi Hood înţelegea necesitatea echilibrului.

Lostara Yil se ridică din dolină şi miji ochii într-un efort de a străpunge întunericul. O privire în spatele ei a dezvăluit un

deşert luminat de stele, luminos şi strălucitor. Cu toate acestea, în faţă, întunericul a cuprins oaza şi oraşul ruinat din ea. Cu puţin timp mai devreme, ea auzise bubuituri îndepărtate, ţipete slabe, dar acum liniştea revenise.

Aerul devenise foarte rece. încruntat, Lostara îşi verifică armele, apoi a făcut să plece.

— Nu face nicio mişcare, murmură o voce de la un pas sau doi în dreapta ei.

Capul i se răsuci, apoi încruntarea i se adânci. – Dacă eşti aici să urmăreşti, Cotillion, nu e nimic de văzut. L-am trezit pe Pearl şi nu a înjurat deloc, în ciuda durerilor de cap. E acolo, undeva...

— Da, el este, fată. Dar deja se întoarce... pentru că simte ce urmează.

— Ce urmează. Suficient pentru a te face să te ascunzi aici lângă mine?

Zeul învăluit de umbră părea să ridice din umeri. „Există momente când este indicat să dai înapoi... şi să aştepţi. Deşertul Sfânt însuşi simte apropierea unui duşman străvechi şi se va ridica ca răspuns dacă va fi nevoie. Şi mai precar,

fragmentul din Kurald Emurlahn pe care l-ar pretinde Zeiţa Vârtejului se manifestă. Zeiţa modelează un portal, o poartă suficient de masivă pentru a înghiţi toată această oază. Astfel, şi ea face o piesă pentru inima nemuritoare a lui Raraku. Ironia este că ea însăşi este manipulată de un zeu mult mai inteligent, care ar lua acest fragment pentru el şi ar numi-o Casa lui Lanţuri. Aşa că vezi, Lostara Shadow Dancer, cel mai bine rămânem exact acolo unde suntem. Pentru seara asta, şi în acest loc, lumile sunt în război.

— Nu este nimic pentru Pearl şi pentru mine, insistă ea, strâmbându-se cu greu în întuneric. – Suntem aici pentru Felisin...

— Şi tu ai găsit-o, dar ea rămâne dincolo de tine. Şi dincolo de Pearl. Momentan...'

„Atunci trebuie să aşteptăm degajarea căii".

— Da. După cum v-am sfătuit, răbdare.

Umbrele se învârteau, şuieră peste nisip, apoi zeul dispăru.

Lostara mormăi. – La revedere şi de la tine, mormăi ea, apoi îşi trase mai strâns mantia şi se

aşeză să aştepte.

Asasini înarmaţi cu arbalete se strecurasem în spatele lui. Febryl îi omorâse, unul după altul, de îndată ce sosiseră, cu o mulţime de vrăji cele mai dureroase, iar acum pânza lui vrăjitorie îi spunea că nu mai există. într-adevăr, Korbolo Dom şi Kamist Reloe fuseseră bărbiţi în bârlogul lor. De fantome şi agenţi mai rele ai Imperiului Malazan.

Cărări largi şi sângeroase se cioplisera dezordonat peste pânza lui, lăsându-l orb ici şi colo, dar niciuna nu se întindea nicăieri aproape de poziţia lui... până acum. Şi în curând, oaza din spatele lui avea să devină ca un coşmar trezit în realitate oribilă, iar Febryl însuşi va dispărea din minţile duşmanilor săi în faţa ameninţărilor mai imediate.

Zorii erau doar la două clopote distanţă. în timp ce, în spatele lui, întunericul devorase oaza, cerul deasupra capului şi spre est era relativ strălucitor cu strălucirea stelelor. într-adevăr, totul mergea perfect.

De asemenea, lumina stelelor s-a dovedit

suficientă pentru ca Febryl să detecteze umbra care a căzut peste el.

— Niciodată nu mi-ai plăcut prea mult de tine, bubui o voce deasupra lui.

Târâind, Febryl a căutat să se arunce înainte.

Dar a fost smuls fără efort şi ridicat de la pământ.

Apoi rupt.

Trăsirea coloanei vertebrale era ca un lemn fragil în aerul rece al nopţii.

Karsa Orlong a aruncat cadavrul lui Febryl departe. S-a uitat la stele pentru o clipă, a tras aer adânc în plămâni şi a căutat să-şi limpezească mintea.

Vocea ofilită a lui Urugal ţipa în craniul lui. Fusese acea voce şi voinţa aceea care îl alungase pas cu pas din oază.

Zeul fals al tribului Uryd l-a vrut pe Karsa Orlong... să dispară.

Era împins cu putere... departe de ceea ce urma, de ceea ce urma să se întâmple în oază.

Dar lui Karsa nu-i plăcea să fie împins.

îşi ridică sabia departe de inelele hamului şi închise ambele mâini în jurul strângerii, coborând vârful pentru a pluti chiar deasupra solului, apoi se

forţă să se întoarcă şi să înfrunte oază.

O mie de lanţuri fantomatice s-au întins în spatele lui, apoi au început să tragă.

Teblorul mârâi sub răsuflarea lui şi se aplecă înainte. Eu sunt stăpânul acestor lanţuri. Eu, Karsa Orlong, nu cedez nimănui. Nu zei, nu sufletele pe care le-am ucis. Voi merge înainte şi fie rezistenţa se va termina, fie lanţurile vor fi rupte$_v$

în plus, mi-am lăsat calul legat în pădurea de piatră.

Urlete gemene sfâşiară aerul nopţii deasupra oazei, bruşte şi înverşunate ca fulgerele.

Karsa Orlong a zâmbit. *Ah, au sosit.*

îşi ridică vârful săbiei puţin mai sus, apoi se ridică înainte.

N-ar fi potrivit – sa dovedit – să se rupă lanţurile. Tensiunea a dispărut brusc şi, cel puţin pentru această noapte, toată rezistenţa la voinţa lui Toblakai se terminase.

A părăsit creasta şi a coborât panta, în întuneric încă o dată.

Pumnul Gamet stătea întins pe pătuţul lui,

chinuindu-se să respire când o senzaţie de strângere îl cuprinse în gât. Tunetele îi umplură capul, în valuri zgomotoase de durere care iradiau dintr-un loc chiar deasupra şi în spatele ochiului drept.

O durere pe care nu o mai simţise niciodată până acum, împingându-l pe o parte, pătuţul scârţâind şi strângând în timp ce greaţa îl năvăli, vărsăturile stropindu-se pe podea. E)ar golirea stomacului lui nu oferea nici o scutire de agonia din craniul lui.

Avea ochii deschişi, dar era orb.

Au fost dureri de cap. în fiecare zi, de când a căzut de pe cal. Dar nimic de genul asta.

Cuţitul abia vindecat din palmă se redeschisese în timpul contorsionărilor sale, mângâindu-şi cu sânge lipicios pe faţă şi pe sprânceană când a căutat să-şi scape durerea din cap, iar rana se simţea acum ca în foc, dogorindu-i venele.

Gemuind, se căţără lateral din pat şi apoi se opri, pe mâini şi în genunchi,
cu capul în jos, în timp ce valuri de tremur tremurau prin el.

Trebuie să mă mut. Trebuie să acţionez. Ceva. Orice .

am nevoie de -

Un timp de gol, apoi se trezi stând lângă clapeta cortului. îngreunat în armură, mănuşi care îi acoperă mâinile, cârma pe cap. Durerea se stingea, un gol rece se ridica în urma ei.

Trebuia să iasă afară. Avea nevoie de calul lui.

Gamet ieşi din cort. Un gardian l-a abordat, dar i-a făcut cu mâna femeii să plece şi s-a grăbit spre corrale.

plimbare. Pleacă afară. Este timpul.

Apoi strângea şaua calului, aşteptând ca fiara să-şi elibereze răsuflarea, apoi trăgând-o cu o crestătură mai strânsă. Un cal inteligent. Grajdurile Paran, desigur. Rapid şi de o rezistenţă aproape legendară. Nerăbdător de incompetenţă, testând vreodată pretenţia călăreţului de a fi la conducere, dar asta era de aşteptat de la o rasă atât de buna.

Gamet se legănă în şa. M-am simţit bine să călăresc încă o dată. în mişcare, pământul trecând în şoaptă în timp ce cobora pe rampa

din spate, apoi înconjura insulă zimţată şi spre bazin.

Văzu trei siluete în faţă, stând pe creastă şi nu i se păru nimic ciudat cu privire la prezenţa lor. *Ei sunt ceea ce va veni. Aceste trei.*

Zero. De jos. Băiatul, Grub.

Ultimul se întoarse când Gamet se frâu lângă ei. Şi dădu din cap. – Wickanii şi Malazanii sunt pe flancuri, Fist. Dar atacul tău va fi direct pe rampa principală a Ucigătorilor de Câini. Şi a arătat cu degetul.

Soldaţii de infanterie şi cavaleria se îngrămădeau în bazin, mişcându-se prin întunericul dens. Gamet auzea şoapta armurii, simţea bubuitul nenumăratelor copite de cai. A văzut pancarte şi standarde, atârnând moale şi zdrenţuite.

— Călăreşte la ei, Pumn, spuse Grub.

Şi a salutat copilul şi a pus călcâiele pe flancurile călării sale.

Armură neagră şi roşie ruginie, cârme cu vizor cu apărătoare pentru obraji ornate, suliţe scurte şi scuturi de zmeu, zgomotul nenumăratelor picioare încălţate – călărea alături de o coloană, aruncând o

privire apreciativă asupra companiilor de infanterie.

Apoi o aripă de cavalerie s-a învârtit pentru a-l înghiţi. Un călăreţ a mers aproape. O cârmă cu aripi de dragon s-a rotit spre el. – Mergi cu noi, soldat?

— Nu pot, răspunse Gamet. „Eu sunt Pumnul. Trebuie să comand.

— Nu în noaptea asta, răspunse războinicul. – Luptă alături de noi, ca soldatul care eşti. Îţi aminteşti vechile bătălii? Când tot ce trebuia era paza tovarăşilor care te flancau. Aşa va fi în noaptea asta. Lasă porunca în seama domnilor. Călăreşte cu noi în libertate. Şi glorie.

Un val de exultare îl cuprinse pe Gamet. Durerea din cap dispăruse. îşi simţea sângele curgând ca focul în muşchi. El a vrut asta. Da, el şi-a dorit chiar acest lucru.

Gamet şi-a scos sabia din teacă, sunetul răsunând în aerul rece.

însoţitorul său cu cârmă râse. – Eşti cu noi, soldat?

— Sunt, prietene.

Ajunseră la baza rampei pietruite, încetinind pentru a-şi întări formarea. O pană largă care apoi a început să atace panta, copitele izbind scântei de pe

pietre.

Ucigătorii de câini nu au sunat încă un semnal de alarmă.

Prostii. Au dormit prin toate. Sau poate că vrăjitoria a atenuat sunetele pregătirii noastre. Ah, da. Nil şi Nether. Sunt încă acolo, pe creasta de cealaltă parte a bazinului.

Purtătorul standard al companiei se afla la doar câţiva cai în stânga lui Gamet. S-a uitat în sus la banner, s-a mirat că nu l-a mai văzut niciodată. Era ceva din Khundryl în designul său, deşi era rupt şi uzat. Un clan al Lacrimilor Arde, atunci, care avea sens având în vedere armura arhaică pe care o purtau camarazii săi. Arhaic şi pe jumătate putrezitor, de fapt. *Prea mult timp depozitat în cufere – molii şi alţi paraziţi l-au atacat, dar bronzul pare suficient de sănătos, dacă este pătat şi cu sâmburi. Un cuvânt către comandanţi mai târziu, cred că ...*

Gânduri răcoroase, de măsurare, chiar dacă calul lui mândru a tunat alături de ceilalţi. Gamet privi în sus şi văzu creasta chiar în faţa lor. Ridică sus sabia lungă şi scoase un ţipăt

sălbatic.’

Pena s-a revărsat peste creastă, a ajuns în rândurile inconştiente ale Ucigătorilor de Câini, încă înghesuiţi în tranşeele lor.

Ţipete din toate părţile, ciudat de stins, aproape slabe. Sunete de luptă, dar păreau la o legă depărtare, parcă purtate de vânt. Gamet îşi legănă sabia, ochii îi întâlni pe cei ai Ucigătorilor de Câini, văzând groaza scrisă acolo. Privind gurile deschise pentru a ţipa, dar aproape că nu ieşea niciun sunet, de parcă nisipurile ar fi înghiţit totul, absorbind sunetul la fel de nerăbdător ca sângele şi bila.

Masele au crescut peste tranşee, săbiile înnegrite legănându-se şi tăindu-se. Rampa de la est fusese invadată de Wickans. Gamet văzu standardele fluturând şi zâmbi. *Cioară. Câine prost. Nevastuica .*

Din cerul impenetrabil de negru coborau fluturi, în roiuri, pentru a zbura deasupra măcelului din tranşee.

Pe rampa dinspre vest se auzea fulgerul muniţiilor Moranth, trimiţând reverberaţii sumbre prin pământ, iar Gamet putea

urmări măcelul de acolo, o scenă panoramică şi plictisită, de parcă ar fi privit o pictură murală – o pictură în care armatele antice luptat în luptă eternă.

Veniseră pentru Ucigaşii de câini. Pentru măcelarii malazanilor neînarmaţi, soldaţi şi civili, încăpăţânaţi şi fugari, disperaţi şi neputincioşi. Ucigătorii de câini, care îşi dăduseră sufletele trădării.

Lupta â continuat, dar a fost copleşitor de unilateral. Inamicul părea ciudat de incapabil să adune orice fel de apărare. Pur şi simplu au murit în tranşee sau căutând să se retragă, au fost doborâţi după doar câţiva paşi. înţepenite de lănci, suliţe. Călcat în picioare sub copite tăiate.

’ Gamet le-a înţeles groaza, a văzut cu o oarecare satisfacţie teroarea de pe feţele lor în timp ce el şi tovarăşii săi aduceau moartea.

Putea auzi acum cântecul de luptă, ridicându-se şi coborând ca valurile pe un ţărm cu pietriş, totuşi îndreptându-se spre un punct culminant care urmează să vină, dar în curând. Curând. Da, avem

nevoie de un cântec. Aşteptăm de mult un astfel de cântec. Pentru a ne onora faptele, luptele noastre. Vieţile noastre şi morţile noastre. Avem nevoie de propria noastră voce, pentru ca spiritele noastre să poată mărşălui, mărşălui mereu înainte .

Pentru a lupta.

La război.

Maning aceşti ziduri de cărămidă prăbuşită şi nisip. Apărând porturile uscate de oase şi oraşele moarte care odată străluceau de vise străvechi, care odată pâlpâiau reflectarea vieţii asupra mării calde şi puţin adânci.

Chiar şi amintirile trebuie apărate.

Chiar şi amintiri.

A continuat să lupte, cot la cot cu tovarăşii săi războinici întunecaţi – şi aşa a ajuns să-i iubească, aceşti camarazi drăguţi, iar când, în cele din urmă, războinicul cal cu cârcul de dragon s-a ridicat şi s-a oprit în faţa lui, Gamet şi-a răsucit sabia în semn de salut. ^

Călăreţul a râs din nou. întinse o mână împroşcată cu mănuşi de sânge şi ridică viziera – pentru a dezvălui chipul unei femei cu pielea întunecată, cu ochii ei de un

albastru uluitor într-o reţea de linii deşert.

'Mai sunt!' strigă Gamet, deşi până şi pentru urechile lui vocea îi suna departe. – Mai mulţi duşmani! Trebuie să călărim!

Dinţii ei au fulgerat în timp ce râdea din nou. – Nu triburile, prietene! Sunt rude. Această bătălie s-a încheiat – alţii vor vărsa sânge mâine. Mărşăluim spre ţărmuri, soldat, ne vei alătura?

El a văzut în ochii ei mai mult decât interes profesional.

'Va trebui.'

— Ţi-ai părăsi prietenii, Gamet Ul'Paran?

— Pentru tine, da.

Zâmbetul ei şi râsul care a urmat i-au furat inima bătrânului.

O ultimă privire către celelalte rampe nu arăta nicio mişcare. Wickanii de la est călăreaseră mai departe, deşi o cioară singuratică se învârtea deasupra capului. Malazanii din vest se retrăseseră. Şi fluturii dispăruseră. în tranşeele Ucigătorilor de Câini, cu o oră înainte de zori, au rămas doar morţii.

Răzbunare. Ea va fi încântată. Ea va înţelege şi

va fi mulţumită.

La fel si eu.

La revedere, adjunct Tavore.

Koryk se aşeză încet lângă el, privi spre nord-est, de parcă ar fi căutat să descopere ce a atras atenţia bărbatului. 'Ce este?' întrebă el după un timp. – La ce te uiţi, sergent?

Fiddler se şterse la ochi. – Nimic... sau nimic care să aibă sens.

— Nu vom vedea bătălia dimineaţă, nu-i aşa?

S-a uitat peste ele, a studiat trăsăturile tăioase ale tânărului Seti, dorind să vadă ceva în ele, deşi nu era foarte sigur ce anume. După o clipă, a oftat şi a ridicat din umeri. – Gloria luptei, Koryk, locuieşte doar în vocea bardului, în cuvintele ţesute ale povestitorului. Gloria aparţine fantomelor şi poeţilor. Ceea ce auzi şi visezi nu este acelaşi lucru cu ceea ce trăieşti – estompează distincţia pe propriul tău risc, băiete.

— Ai fost soldat toată viaţa ta, sergent. Dacă nu-ţi potoleşte setea, de ce eşti
aici?

— Nu am niciun răspuns la asta, a recunoscut Fiddler. – Cred

că, poate, am fost chemat aici.

— Cântecul acela, Bottle a spus că o auzi?

— Da.

'Ce înseamnă? Acel cântec?'

— Rapid Ben va avea un răspuns mai bun la asta, cred. Dar instinctul meu şopteşte un lucru iar şi iar. Bridgeburners, băiete, au *urcat.*

Koryk făcu un semn de protecţie şi se îndepărta uşor.

— Sau, cel puţin, cei *morţi* au. Noi ceilalţi, doar... prefăcăm. Aici, în tărâmul muritorilor.

— Atunci te aştepţi să mori curând?

Fiddler mormăi. – Nu plănuiam.

— Bine, pentru că ne place foarte bine sergentul nostru.

Seti s-au îndepărtat. Fiddler îşi întoarse privirea către oaza îndepărtată. *Apreciez asta, băiete* . îşi miji ochii, dar întunericul l-a sfidat. Ceva se întâmpla acolo. *Parcă... ca şi cum prietenii se ceartă. Aproape că aud sunete de luptă. Aproape.*

Deodată, două urlete s-au ridicat în noapte.

Fiddler era în picioare. –

Respiraţia lui Hood!

De la Smiles: „Doamne, ce a fost *asta?*"

Nu. N-ar fi putut fi. Dar…

Şi atunci întunericul de deasupra oazei a început să se *schimbe .*

Rândul de războinici cai se ridică înaintea lor în mijlocul prafului învolburat, caii bătând în picioare şi aruncând capetele de teamă nervoasă.

Alături de el, Leoman of the Flails ridică o mână pentru a-şi opri compania, apoi îi făcu semn lui Corabb să-l urmeze, în timp ce îşi îndrepta călărea spre nou-veniţi.

Mathok dădu din cap în semn de salut. – Ne-a fost dor de tine, Leoman…

— Şamanul meu a căzut inconştient, interveni Leoman. „A ales uitarea în locul terorii. Ce se întâmplă în oază, Mathok?

Conducătorul de război a făcut un semn de apărare. – Raraku s-a trezit. S- au înălţat duhurile, amintirile din Deşertul Sfânt.

— Şi cine este duşmanul lor?

Mathok clătină din cap. – Trădare peste trădare, Leoman. Mi-am retras războinicii din oază şi i-am

tăbărât între Sha'ik şi Maîazans. Haosul a pretins toate celelalte...

— Deci nu ai un răspuns pentru mine.

— Mă tem că bătălia este deja pierdută...

— Sha'ik?

— Am Cartea cu mine. Am jurat să o protejez.

Leoman se încruntă.

Mişcându-se pe şa, Corabb aruncă privirea spre nord-est. întunericul preternatural a cuprins oaza şi părea să roiască parcă era plină de creaturi vii, umbre înaripate, demoni spectrali. Şi pe pământ dedesubt, a crezut că poate vedea mişcarea maselor de soldaţi. Corabb tremura.

— în Y'Ghatan? întrebă Leoman.

Mathok dădu din cap. – Cu propriul meu trib drept escortă. Lăsând aproape nouă mii de războinici din deşert la dispoziţia ta... pe care să-l comanzi.

Dar Leoman clătină din cap. – Această bătălie va aparţine Ucigaşilor,
Mathok. Nu-mi rămâne de ales. Nu am timp să ne modific foarte mult tactica. Poziţiile sunt stabilite – a aşteptat prea mult. Nu mi-ai răspuns, Mathok. Dar Sha'ik?

— Zeiţa o ţine nemişcată, răspunse căderul de război. – Nici măcar asasinii lui Korbolo Dom nu pot ajunge la ea.

— Napanul trebuie să fi ştiut că asta se va întâmpla, mormăi Leoman. – Şi aşa a plănuit... altceva.

Mathok clătină din cap. – Mi s-a frânt inima în noaptea asta, prietene.

Leoman l-a studiat o vreme pe bătrânul războinic, apoi a dat din cap. – Până la Y'Ghatan, atunci, Mathok.

— Mergi la Sha'ik?

'Eu trebuie.'

'Spune-i-'

'Eu voi.'

Mathok încuviinţă din cap, fără să-şi ţină seama de lacrimile care străluceau pe obrajii lui căptuşiţi. Se îndreptă brusc în şa. – Dryjhna ne-a aparţinut cândva, Leoman. Triburilor acestui deşert. Profeţiile Cărţii au fost cusute pe o piele mult mai veche. Cartea nu a fost, de fapt, decât o istorie, o povestire a evenimentelor apocaliptice care au supravieţuit – nu a celor ce vor urma...

— Ştiu, prietene. Păzeşte bine Cartea şi mergi în pace.

Mathok îşi făcu roată

calul pentru a înfrunta poteca de vest. Un gest furios şi călăreţii săi l-au urmat în timp ce călărea în întuneric.

Leoman se uită lung după ei.

Urletele au spulberat noaptea.

Corabb îl văzu pe comandantul său dezvăluind brusc dinţii în timp ce se uita cu privirea în întunericul din faţă. *Ca două fiare pe cale să vină faţă în faţă. Spiritele de mai jos, ce ne aşteaptă* ?

'Arme!' mârâi Leoman.

Compania a tuns înainte, de-a lungul potecă Corabb traversase acum ceea ce părea de nenumărate ori.

Cu cât se apropiau de oază, cu atât sunetul trecerii lor era mai stins, de parcă întunericul devora orice sunet. Acele urlete nu se repetaseră, iar Corabb începea să se întrebe dacă nu cumva fuseseră reale. *Poate că nu este deloc un gât de muritor. O iluzie, un strigăt pentru a îngheţa pe toate în urmele lor* -

Avangarda a intrat într-un defileu şi deodată au răsărit certuri de la călăreţi şi cai. Ţipete, războinici răsturnaţi, cai care se

poticnesc. De mai în spate în coloană, ciocnirea săbiilor şi a scuturilor.

Ucigătorii de câini!

într-un fel, Corabb şi calul lui s-au trezit scufundându-se. O siluetă s-a aruncat aproape de stânga lui şi el a ţipat, ridicând arma.

— Eu sunt, la naiba!

— Leonman!

Calul comandantului său fusese ucis sub el. A întins mâna.

Corabb strânse braţul lui Leoman şi îl sări pe spinarea calului său.

— *Călăreşte, Bhilan! Plimbare!'*

Războinici cai îmbrăcaţi în negru s-au aruncat prin peretele jos, cu secure masive învârtindu-se în mâinile lor mănuşi.

Rapid Ben a ţipat şi s-a aruncat să se adăpostească.

înjurând, Kaîam îl urmă, trupul legat al lui Korbolo Dom sărind pe umerii lui. Se aruncă lângă vrăjitor în timp ce copitele fulgeră peste ele, plouând nisip şi bucăţi de mortar.

Apoi cavaleria grea trecu.

Kalam a împins Napanul de pe spate şi s-a răsucit pe o parte pentru a-l privi pe

Quick Ben. – Cine în numele lui Hood erau nenorociţii ăia?

— Cel mai bine ar fi să stăm jos o vreme, mormăi vrăjitorul cu o grimasă, frecându-şi mizeria din ochi. "Raraku şi-a dezlănţuit fantomele..."

— Şi ei cântă? Vocile alea sunt chiar în capul meu...

— Şi al meu, prietene. Spune-mi, ai avut discuţii cu un Tanno Spiritwalker în ultima vreme?

'O ce? Nu de ce?'

— Pentru că asta auzi. Dacă ar fi un cântec ţesut în jurul acestor fantome antice pe care le vedem, ei bine, nu l-am auzi. De fapt, nu am auzi prea multe despre nimic. Şi am fi fost tăiaţi în bucăţi mici până acum. Kalam, acel cântec al lui Tanno le aparţine Bridgeburners.

Ce?

— Te face să te întrebi despre cauză şi efect, nu-i aşa? Un Tanno ne-a furat povestea şi a creat un cântec, dar pentru ca acel cântec să aibă vreun efect, Bridgeburners a trebuit să moară. Ca companie. Şi acum are. Cu excepţia tu şi a mea...

— Şi Fiddler. Aştepta! Fid a menţionat ceva despre un Spiritwalker din Ehrlitan.

— Ar fi trebuit să fie un contact direct. O strângere de mâini, o îmbrăţişare sau un sărut…

— Săpătorul ăla nenorocit… îmi amintesc că era al naibii de mângâiat cu ceva. Un sărut? Aminteşte-mi să-i dau un sărut lui Fiddler data viitoare când îl văd, unul pe care nu-l va uita niciodată…

— Oricine ar fi fost şi oricum s-a întâmplat, spuse Quick Ben, Bridgeburners au urcat acum…

'A urcat? Ce înseamnă *asta* , în numele Reginei ?

— La naiba dacă ştiu, Kalam. Nu am mai auzit de aşa ceva până acum. O *întreagă companie* – nu există niciun precedent pentru asta, deloc.

— Cu excepţia poate T'lan Imass.

Ochii întunecaţi ai vrăjitorului se îngustară asupra prietenului său. – Un gând interesant, murmură el.^Apoi a oftat. – în orice caz, fantomele lui Raraku s-au ridicat pe acel cântec. înviat… la luptă. Dar sunt mai multe… Jur că am văzut

un standard Wickan în spate lângă tranşeele Dogslayer, exact când îl scoatem de acolo.

— Ei bine, poate că Tavore a profitat de toate astea...

— Tavore nu ştie nimic despre asta, Kalam. Ea poartă o sabie otatarală, până la urmă. Poate că magii pe care îi are cu simţul ei ceva, dar întunericul care a coborât în această oază ascunde totul.

Kalam mormăi. – Alte veşti bune să-mi spui, Quick?

— întunericul este vrăjitorie. îţi aminteşti de fiecare dată când Anomander Rake a sosit într-un loc cu warrenul lui dezvelit? Greutatea aceea, pământul tremurător, *presiunea copleşitoare* ?

„Nu-mi spune că vine Fiul întunericului...”

'Sper ca nu. Adică, nu cred. E ocupat, o să explic mai târziu. Nu, asta e mai mult, uh, primordial, cred.

— Urletele alea, spuse Kalam. – Doi câini, Quick Ben. Eu însumi m-am întâlnit cu ei. Sunt ca câinii din umbră, doar că cumva

mai rău...

Vrăjitorul se uita la el.

— încetează, rapid. Nu-mi place aspectul acela. Am scăpat pentru că am slăbit o mână de demoni azalani la ei. Nu i-am oprit pe câinii ăia, dar mi-a fost suficient pentru a-mi reuşi scăparea.

Sprâncenele lui Quick Ben se arcuiră încet. „O mână de demoni azalani”, Kalam? Şi unde ai fost în ultima vreme?

— Nu eşti singurul cu câteva poveşti de spus.

Vrăjitorul s-a ghemuit cu precauţie şi a cercetat zona de cealaltă parte a zidului prăbuşit. – Doi câini de întuneric, ai spus. Deragotul, atunci. Deci, cine *le-a rupt* lanţurile, mă întreb?

— E doar tipic! se răsti Kalam. – Ce *nu* ştii?

— Câteva lucruri, răspunse vrăjitorul pe sub răsuflarea lui. – De exemplu, ce caută câinii ăia aici?

— Atâta timp cât rămânem în afara drumului lor, nu mi-ar păsa mai puţin...

— Nu, ai înţeles greşit. Quick Ben dădu din cap spre locul în care

privirea lui era aţintită pe poiana de dincolo. 'Ce caută ei *aici*?'

Kaîam gemu.

Căptuşele lor înţepenite erau ridicate deasupra umerilor lor masivi, ciudat de cocoaşi. Gâtul gros, lung şi capete largi şi turtite, muşchii maxilarului bombaţi. Piei cicatrice, negre şi ochi care ardeau puri şi lipsiţi de lumină.

La fel de mare ca un cal de stepă, dar mai voluminos de departe, căptuşeală cu capetele coborâte în pătratul pietruit. Era ceva la ei care semăna cu o hienă şi, de asemenea, cu un urs de câmpie. O anumită aviditate vicleană s-a contopit cu brutalitatea arogantă.

Au încetinit, apoi s-au oprit, ridicând în aer boturi strălucitoare.

Au venit să distrugă. Să rupă viaţa din orice făptură, să bată joc de toate pretenţiile de stăpânire, să spulbere tot ce le stătea în cale. Aceasta era o lume nouă pentru ei. Nou, dar cândva fusese vechi. Au venit schimbări. O lume de tăceri vaste în care odinioară rudele şi duşmanii deopotrivă îşi deschiseseră gâtul într-o provocare aprigă.

Nimic nu era aşa cum fusese, iar Deragoţii s-au simţit neliniştiţi.

Au venit să distrugă.

Dar acum ezita.

Cu ochii aţintiţi asupra celui care sosise, care stătea acum în faţa lor, în capătul îndepărtat al pieţei.

Ezita. Da.

Karsa Orlong înainta cu paşi mari. Se adresă lor, cu vocea joasă şi bubuitoare. – Stăpânul lui Urugal avea... ambiţii, spuse el. „Un vis de măiestrie. Dar acum înţelege mai bine şi nu vrea nimic de-a face cu tine. Apoi Teblorul a
zâmbit. 'Aşa că fac.'

Ambii câini s-au dat înapoi, apoi s-au mişcat pentru a deschide mai mult spaţiu între ei.

Karsa a zâmbit. *Nu ai locul aici*. – M-ai lăsa să trec? El a continuat. *Şi m-am săturat de străini* . – Vă amintiţi de Toblakai, fiare? Dar fuseseră blânzi. Prin civilizaţie. Prin capcanele moi ale păcii nesăbuite. Atât de slăbiţi încât nu puteau sta în faţa lui T'lan Imass, nu puteau sta în faţa Forkrul Assail şi Jaghut. Şi acum, ei nu pot sta în faţa sclavilor Nathii.

— Era nevoie de o trezire, prieteni. Adu-ţi

aminte de Toblakai, dacă te mângâie. A păşit direct între cei doi câini, de parcă ar fi vrut să accepte invitaţia lor de a trece.

Câinii au atacat.

Aşa cum ştia că o vor face.

Karsa se ghemui, care se apleca mult la stânga lui, în timp ce ridica sabia masivă de piatră deasupra capului, vârful alunecând spre stânga direct în calea câinelui care încărcase din acea parte.

Lovindu-l în piept.

Sternul greu s-a crăpat, dar nu s-a spulberat, iar marginea ondulată a lamei a marcat o cale sângeroasă în jos de-a lungul coastelor.

Apoi, ghemuitul lui Karsa a explodat după armă, picioarele lui împingându- i umărul înainte şi în sus, pentru a lovi fiara la nivelul claviculei.

Fălcile s-au spart deasupra gâtului Toblakai, apoi impactul a zguduit prin războinici şi câini.

Şi coastele tăiate de sabie ale acestuia din urmă s-au aşchiat.

Fălcile s-au închis în jurul piciorului drept al lui Karsa chiar sub genunchi.

Şi a fost ridicat de pe pământ. Apoi aruncat într-o

parte, deşi fălcile nu s-au slăbit. Cheia îi smulse sabia din mâini.

Molarii lipiţi de os, incisivii muşchi zdrobiţi. Al doilea câine se apropie de Karsa, scuturând sălbatic piciorul în fălci.

Primul câine se îndepărtă clătinându-se câţiva paşi, târându-se piciorul din faţă, sângele revărsându-se pe sub el.

Karsa nu făcu nici un efort să se îndepărteze de fiara care căuta să-i mestece piciorul. în schimb, s-a împins în picioare pe unicul său picior liber şi s-a aruncat în câine. Braţele se înfăşoară în jurul corpului ondulat în spatele umerilor.

Cu un burduf, TebÎorul ridică câinele. Picioarele din spate au lovit în panica sălbatică, dar el smulgea deja toată fiara.

Fălcile au fost smulse chiar dacă Karsa a împins creatura pe spate.

Piatre crăpate cu explozii de praf.

TebÎorul s-a lăsat apoi în genunchi, călare pe câinele care se zvârcolea şi şi- a închis ambele mâini în jurul gâtului.

I-a răspuns o frenezie mârâitoare.

Caninii i-au rupt

antebraţele, fălcile îl roadea frenetic, mestecând bucăţi libere de piele şi carne.

Karsa eliberă o mână şi o împinse pe maxilarul inferior al câinelui.

Muşchii s-au contractat când două forţe neumane s-au ciocnit.

Picioarele i-au înţepenit corpul Karsei, ghearele spărgând pielea şi în carne, dar TebÎorul a continuat să împingă. Din ce în ce mai greu, cealaltă mână se ridică pentru a se alătura efortului.

Loviturile au luat-o razna. Intrat în panică.

Karsa simţi şi auzi un zgomot de măcinat, apoi capul plat al câinelui a trosnit de lespezi.

Un sunet ascuţit ciudat se răsuci din gât.

Şi războinicul şi-a tras mâna dreaptă înapoi, a închis-o într-un pumn şi a împins-o în gâtul animalului.

Zdrobirea traheei.

Picioarele au avut spasme şi au rămas moale.

Cu un vuiet, Karsa se ridică în picioare, târând câinele de gât, apoi ciocănindu-l încă o dată. Un pocnet puternic, un strop de sânge şi salivă.

Se îndreptă, se scutură, iar coama îi plouă sânge şi

sudoare, apoi îşi îndreptă privirea spre locul în care fusese celălalt câine.

A rămas doar o urmă de sânge.

Karsa se clătină spre sabia lui, o luă, apoi porni pe calea aceea strălucitoare.

Kalam şi Quick Ben se ridicară încet din spatele zidului şi se uitară în tăcere după războinicul uriaş.

Umbrele începuseră să roiască în întuneric. S-au adunat ca nişte capemoth la carcasa Deragothului, apoi au plecat din nou în viteză, ca îngroziţi.

Kalam îşi rostogoli umerii, apoi, cu cuţitele lungi în mâini, se apropie de câine.

A urmat rapid Ben.

Au studiat cadavrul stricat.

„Vrăjitorul...”

— Da?

— Să lăsăm Napanul şi să plecăm de aici.

— Un plan genial.

— Tocmai m-am gândit.

'îmi place foarte mult. Bravo, Kalam.

— După cum ţi-am spus întotdeauna, Rapid, nu sunt doar o faţă drăguţă.

Cei doi se învârtiră şi, ignorând umbrele care se

revărsau din lanţul spulberat al lui Kurald Emurlahn, se întoarseră acolo unde lăsaseră Korbolo Dom.

' Prieten ?'

Heboric se uită la demonul ghemuit şi cu patru ochi, care sărise pe poteca din faţa lui. – Dacă ne-am fi cunoscut, demon, sunt sigur că mi-aş fi amintit.

' Explicaţie utilă. Frate cu L'oric. El se află în degajare la doisprezece paşi în stânga ta. Revizuire ezitant. Cincisprezece paşi. Picioarele tale sunt aproape la fel de scurte ca ale mele.'

— Du-mă la el.

Demonul nu s-a mişcat. *'Prieten* ?'

'Mai mult sau mai puţin. împărtăşim anumite defecte.

Creatura a ridicat din umeri.' *Cu rezerve. Urmăriţi*.'

Heboric porni în pădurea pietrificată după demonul zdruncinat, zâmbetul lui lărgându-se pe măsură ce zâmbea.

Un preot cu mâini de tigru . Uneori. Alteori, mâinile omului strălucesc în verde fără adâncime. Impresionat. Tatuajele alea, chiar foarte bune. Gândind. Aş avea probleme să-ţi smulg gâtul, cred. Chiar şi

mânat de foame, aşa cum sunt întotdeauna. Grijuliu. O noapte căzută, aceasta. Fantome, asasini, warrens, bătălii tăcute. Nimeni pe lumea asta nu doarme vreodată?'

S-au împiedicat într-un mic poiană.

Armura lui L'oric era pătată de sânge uscat, dar arăta destul de bine, aşezat cu picioarele încrucişate, cu ochii închişi, cu respiraţia liniştită. Pe pământul prăfuit, în faţa lui, se întindea o întindere a Punţii Dragonilor.

Mormăind, Heboric se aşeză vizavi de înaltul Mag. – Nu ştiam că te joci cu ăia.

— Nu o fac niciodată, răspunse L'oric într-un murmur. – Joacă, adică. Un Maestru a venit pe Punte şi acel Maestru tocmai a sancţionat Casa Lanţurilor.

Heboric făcu ochii mari. Apoi se îngusta, iar el dădu încet din cap. „Lăsaţi-i pe zei, el sau ea trebuia să facă exact asta".

'Ştiu. Dumnezeul infirm este acum la fel de legat ca orice alt zeu.

— în joc, da, după atâta timp în afara lui. Mă întreb dacă va veni într-o zi să regrete demersul său.

— Caută acest fragment de Kurald Emurlahn şi este gata să lovească, deşi şansele lui sunt mai mici acum decât erau la apusul soarelui.

'Cum aşa?'

— Bidithal a murit.

'Bun. OMS?'

— Toblakai.

'Oh. Nu e bine.'

— Cu toate acestea, Toblakai a devenit, cred, Cavalerul din Casa Lanţurilor.

— Asta e al naibii de nefericit... pentru Dumnezeul Infirm. Toblakai nu va îngenunchea în faţa nimănui. Nu îşi poate permite. El va sfida orice predicţie...

— A arătat deja această înclinaţie în această noapte, Mâinile Fantome, spre posibila ruinare a tuturor. Totuşi, în acelaşi timp, am ajuns să bănuiesc că el este singura noastră speranţă. L'oric deschise ochii şi se uită la Heboric. „Doi câini de întuneric au sosit cu puţin timp în urmă – le-am simţit prezenţa, deşi necontenit, dar nu m-am putut apropia. Otataral şi chiar întunericul care îi învăluie.

— Şi de ce ar trebui să le păşească

Toblakai în cale? Nu contează, pot să răspund şi eu. Pentru că el este Toblakai.

— Da. Si cred că a făcut-o deja.

'Şi?'

— Şi acum, cred, dar un Deragoth rămâne în viaţă.

— Doamne fereşte, respiră Heboric.

— Toblakai chiar şi acum îl urmăreşte.

— Spune-mi, ce a adus câinii aici? Ce sau cine tocmai a dejucat Toblakai?

— Cărţile sunt ambivalenţe în privinţa asta, Destriant. Poate că răspunsul nu a fost încă decis.

Uşurat să aud că unele lucruri rămân aşa, adevărul să fie spus.

— Mâinile fantome. Scoate-l pe Felisin din acest loc. Greybrog aici te va însoţi.

’'Si tu?'

— Trebuie să merg la Sha'ik. Nu, nu spune nimic până nu termin. Ştiu că tu şi ea aţi fost odată apropiaţi – poate nu într-un mod plăcut, dar totuşi apropiaţi. Dar acel copil muritor nu va mai fi în curând. Zeiţa este pe cale să-şi devoreze sufletul chiar

în timp ce vorbim – şi odată ce se va face, nu va mai exista întoarcere. Tânăra fată Malazan pe care o ştiai cândva va fi încetat să mai existe. Astfel, când merg la Sha'ik, nu mă duc la copil, ci la zeiţă.'

'Dar de ce? Eşti cu adevărat loial noţiunii de apocalipsă? De haos şi distrugere?

'Nu. Am altceva în minte. Trebuie să vorbesc cu zeiţa, înainte ca ea să ia sufletul lui Sha'ik.

Heboric se uită lung la înaltul Mag, căutând să discearnă ce căuta L'oric de la acea zeiţă răzbunătoare şi nebună.

— Sunt doi Felisin, murmură apoi L'oric, cu ochii pe jumătate acoperiţi. – Salvează-l pe cel pe care îl poţi, Heboric Light Touch.

— într-o zi, L'oric, mârâi Heboric, voi descoperi cine eşti cu adevărat.

înaltul Mag zâmbi. „Veţi găsi acest adevăr simplu: sunt un fiu care trăieşte
fără speranţa de a se potrivi vreodată cu pasul tatălui meu. Numai asta, în timp, va explica tot ce trebuie să ştii despre mine. Du-te, Destriant. Păzeşte-o bine.

Fantomele au pivotat,

armura vărsând praf roşu şi au salutat când Karsa Orlong a trecut şchiopătând. Măcar ăştia, reflectă el plictisitor, nu erau încătuşi în lanţuri.

Urma de sânge îl condusese într-un labirint de ruine, o porţiune nefolosită a oraşului, renumită pentru pivniţele şi capcanele sale şi zidurile înclinate precar. Simţea mirosul fiarei. Era aproape şi, bănuia el, încolţit.

Sau, mai probabil, hotărâse să ia atitudine, într-un loc perfect potrivit pentru o ambuscadă.

Dacă doar zgomotul lent şi constant al sângelui care picura nu şi-ar fi dat ascunzătoarea.

Karsa îşi ţinu privirea abătută de pe aleea aceea de umbre cerneale la cinci paşi înainte şi în dreapta lui. Şi-a făcut paşii nesiguri, neuniformi cu durerea şi ezitarea, nu toţi au prefăcut. Sângele dintre mâinile lui şi strânsoarea săbiei devenise lipicios, dar încă ameninţa că îi va trăda strânsoarea pe armă.

Umbrele sfărâmau întunericul, de parcă cele două forţe elementare ar fi fost în război, cele din urmă fiind respinse. Zorii, îşi dădu

seama Karsa, se apropia.

A venit vizavi de alee.

Şi câinele a încărcat.

Karsa sări înainte, răsucindu-se în aer pentru a-şi tăia sabia cu două mâini, făcând un arc în urma lui.

Vârful tăie pielea, dar atacul fiarei o trecuse deja. A aterizat pe un picior din faţă, care a derapat de sub ea. Câinele a căzut pe un umăr, apoi s-a rostogolit.

Karsa se ridică înapoi în picioare pentru a face faţă.

Fiara se ghemui, pregătindu-se să încarce încă o dată.

Calul care a izbucnit de pe o alee laterală i-a prins prin surprindere atât pe câine, cât şi pe Toblakai. Că animalul panicat a fost orb în galop a fost evident când s-a ciocnit cu câinele.

Pe cal fuseseră doi călăreţi. Şi amândoi au fost aruncaţi de pe şa, drept peste
came.

Impactul îl împinsese pe câine sub copitele care bateau sălbatic. într-un fel, calul a rămas drept, clătinându-se limpede cu pufnii grei, de parcă ar fi căutat să tragă respiraţia în plămânii uluiţi. În spatele ei, ghearele câinelui au scos

pietruiala în timp ce se străduia să se îndrepte.

Mârâind, Karsa se aruncă înainte şi înfipse vârful săbiei în gâtul fiarei.

A ţipat, a urcat spre Toblakai.

Karsa sări departe, târându-şi sabia după el.

Sângele ţâşnind din înţepătura din gât, câinele se ridică pe cele trei picioare, ţesându-se, cu capul legănând în timp ce tuşi spuma roşie pe pietre.

O siluetă a ieşit din umbră. Mingea cu ţepi de la capătul unui bipel şuieră prin aer şi a tunat în capul câinelui. A urmat o secundă, ciocănind de sus pentru a sparge audibil craniul gros al fiarei.

Karsa făcu un pas înainte. Un leagăn cu două mâini deasupra capului a alungat în cele din urmă câinele din picioarele sale clătinate.

Cot la cot, Leoman şi Karsa s-au apropiat pentru a-l termina. O duzină de lovituri mai târziu şi câinele era mort.

Corabb Bhilan Thenu'alas a apărut apoi în vizor, cu o sabie ruptă în mână.

Karsa şi-a şters sângele de pe lama, apoi s-a uitat la

Leoman. – Nu am avut nevoie de ajutorul tău, mârâi el.

Leoman rânji. – Dar am nevoie de a ta.

Pearl se clătină din şanţ, căţărându-se peste cadavre întinse. De la asasinarea lui destul de elegantă a lui Henaras, lucrurile s-au dus cu mult *mai abrupt decât acel şanţ din spatele meu* . Nenumăraţi^ gardieni, apoi armata fantomatică ale cărei arme erau altceva decât iluzorii. îl mai durea capul din cauza blestemata de femeie a lui Lostara , *tocmai când credeam că mi-am dat seama...*

Fusese tăiat şi tăiat pe tot drumul prin acea tabără blestemată, iar acum se împiedicase pe jumătate orb spre ruine.

întunericul era sfâşiat din toate părţile. Kurald Emurlahn se deschidea ca floarea morţii, cu oaza în inima ei întunecată. Sub presiunea vrăjitorie a acelei manifestări, era tot ce putea să facă să arunce cu capul în jos pe potecă.

Atâta timp cât Lostara rămânea pe loc, ar putea foarte bine să salveze ceva din toate astea.

A venit la margine şi a

făcut o pauză, studiind groapa unde o lăsase. Fără mişcare. Ea fie stătea jos, fie plecase. El a înaintat.

dispreţuiesc nopţi ca acestea. Nimic nu merge aşa cum a fost planificat -

Ceva tare l-a lovit într-o parte a capului. Uimit, a căzut şi a rămas nemişcat, cu faţa lipită de pământul rece şi pietros.

O voce bubui deasupra lui. – Asta a fost pentru Malaz City. Chiar şi aşa, încă îmi datorezi unul.

— După Henaras? bolborosi Pearl, cuvintele lui umflând nori minuscoli de praf. – Ar trebui să-mi datorezi *unul.*

'A ei? Nu merită numărat.

Ceva a căzut puternic la pământ lângă Pearl. Apoi a gemut.

— *în regulă, oftă Gheara – mai mult prafj un Vârtej în miniatură ...* — Atunci îţi datorez unul.

— Mă bucur că suntem de acord. Acum, mai face nişte zgomote. Fetiţa ta de acolo trebuie să arunce o privire... în cele din urmă.

Pearl a ascultat zgomotele de pas. Doua seturi. Vrăjitorul nu avea chef să vorbească,

presupun .

Pentru mine, asta este.

Cred că sunt umilit.

Alături de el, forma împletită gemu din nou. în ciuda lui, Pearl zâmbi.

Spre est, cerul păli. Şi noaptea asta s-a terminat.

CAPITOLUL 26

în această zi, Raraku se ri

dică. xxxiv.II.1.81 „Cuvintele Profeţiei”

Cartea lui Dryjhna
Apocalipticul

Zeiţa Vârtejului fusese cândva o furtună de vânt şi nisip. Un zid care înconjoară tânăra care fusese cândva Felisin din Casa Paran şi care devenise Sha'ik, Alesul şi conducătorul suprem al Armatei Apocalipsei.

Felisin fusese numele mamei ei. Atunci îi pusese numele fiicei ei adoptive. Cu toate acestea, ea însăşi o pierduse. Ocazional, însă, în cele mai adânci ore ale nopţii, în inima unei tăceri impenetrabile făcute de ea, ea zări acea fată. Aşa cum fusese cândva, reflexia mânjită dintr-o oglindă lustruită. Obrajii rotunzi şi înroşiţi, un zâmbet larg şi ochi strălucitori. Un copil cu un frate care o adora, care o zvârli pe un genunchi ca şi cum ar fi fost un cal zdrobit, iar ţipetele ei de frică şi încântare umpleau camera.

Mama ei fusese înzestrată cu viziuni. Acest lucru era bine cunoscut. Un adevăr respectat. Şi fiica cea mică a acelei mame visase că într-o zi şi ea va găsi acel talent în ea.

Dar acel dar a venit doar cu zeiţa, cu această creatură plină de ciudă,

îngrozitoare, al cărei suflet era mult mai uscat şi mai uscat decât orice deşert. Iar viziunile care l-au asaltat pe Sha'ik au fost lucruri tulburi, tulburi. Ea ajunsese să- şi dea seama că nu erau născuţi din niciun talent sau dar. Erau invocări ale fricii.

Frica unei zeiţe.

Iar acum Zidul Vârtejului se închisese, se retrăsese, se trase din lumea exterioară pentru a se înfuria sub pielea întunecată de soare a lui Sha'ik, de-a lungul venelor şi arterelor ei, dezvăluind sălbatic şi asurzitor în mintea ei.

Oh, acolo era putere. Amar cu vârsta, bilios cu răutatea. Şi orice a alimentat-o avea gustul acru al trădării. O trădare zguduitoare, foarte personală. Ceva care ar fi trebuit să se vindece, care ar fi trebuit să amorţeze sub ţesut cicatricial gros şi dur. Plăcerea plină de naştere ţinuse rana deschisa, îi alimentase căldura purulentă, până când ura era tot ce mai rămăsese. Ură pentru... cineva, o ură atât de veche încât nu mai avea chip.

în momentele de raţiune rece, Sha'ik a văzut-o aşa cum era. Nebună, ridicată

atât de extrem încât a înţeles că oricare ar fi fost crima împotriva zeiţei, oricare ar fi fost sursa trădării, nu a câştigat o reacţie atât de brutală. Proporţiile *începuseră* greşit. De la bun început. Făcând-o să bănuiască că tendinţa pentru nebunie a existat deja, defecte întunecate strică sufletul, care într-o zi avea să-şi găsească drum spre ascendent.

Pas cu pas, mergem pe cele mai îngrozitoare poteci. Merge clătinând de-a lungul marginii unui abis nebănuit. însoţitorii nu văd nimic în neregulă. Lumea pare un loc normal. Pas cu pas,^nu este diferit de nimeni altcineva – nu din exterior. Nici măcar din interior. în afară de acea încordare, de acea şoaptă de panică. Confuzia vagă care îţi ameninţă echilibrul.

Felisin, care era Sha'ik, ajunsese să înţeleagă asta.

Căci ea mersese pe aceeaşi cale.

Ura, dulce ca nectarul.

Am intrat în abis.

Sunt la fel de nebun ca acea zeiţă. Şi de aceea ea m-a ales pe mine, pentru că suntem suflete înrudite...

Atunci ce este această corvadă de care încă mă

agăţ atât de disperat? De ce persist în credinţa mea că mă pot salva? Că mă pot întoarce... să găsesc încă o dată locul unde nebunia nu poate fi găsită, unde confuzia nu există.

Locul... al copilăriei.

Stătea în camera principală, cu scaunul care avea să fie un tron în spatele ei, cu pernele reci, cu cotierele uscate. Stătea în picioare, închisă în armura unui străin. Aproape că simţea că zeiţa întinde mâna pentru a o înghiţi din toate părţile – nu o îmbrăţişare a unei mame, nu, nimic de genul acesta. Acesta ar sufoca-o cu totul, ar îneca toată lumina, orice licărire de conştientizare de sine.

Ego-ul ei este blindat în ură. Nu poate privi înăuntru, abia vede afară. Mersul ei este zdruncinat, înghesuit şi înţepenit, un cântec de accesorii ruginite şi curele care scârţâie. Dinţii ei strălucesc în umbră, dar este un rânjet rictus.

Felisin Paran, ridică această oglindă pe riscul tău.

Afară a furat prima lumină a zorilor. Şi Sha'ik întinse mâna spre cârma ei.

L'oric putea să distingă poziţiile Dogslayer în vârful

rampelor pietruite. Nu era nicio mişcare acolo în lumina cenuşie a zorilor. A fost ciudat, dar nu surprinzător. Noaptea tocmai împlinită l-ar face pe cel mai greu soldat să ezite să ridice privirea spre cer, să se îndrepte dintr-un loc de ascunzătoare pentru a începe sarcinile banale care marcau începutul unei noi zile.

Chiar şi aşa, era ceva ciudat în acele tranşee.

El a mers cu paşi mari de-a lungul crestei spre vârful dealului unde Sha'ik îşi stabilise postul de avans pentru a observa bătălia ce urma. înaltul Mag îl durea în fiecare os. Muşchii lui strigau durere la fiecare pas pe care îl făcea.

S-a rugat ca ea să fie acolo.

S-a rugat ca zeiţa să se demneze să-i audă cuvintele, avertismentul şi, în sfârşit, oferta lui.

Toate au plutit pe cuspid. întunericul fusese învins... cumva. S-a mirat de asta, dar nu pentru mult timp – nu era timp pentru astfel de gânduri inactiv. Acest fragment torturat al lui Kurald Emurlahn se trezea, iar zeiţa era pe cale să sosească, să-l revendice

pentru ea însăşi. Pentru a modela un tron. *Să-l devorăm pe Raraku .*

Fantome încă se învârteau în umbră, războinici şi soldaţi din zeci de civilizaţii moarte de mult. Mânuind arme ciudate, trupurile lor ascunse sub armuri ciudate, feţele acoperite cu milă de viziere ornamentate. Cântau, deşi acel cântec Tanno devenise gânditor, jalnic, oftând moale ca vântul. începuse să se ridice şi să coboare, o susţinere care îl înfiora pe L'oric.

Pentru cine se vor lupta? De ce sunt ei aici? Ce vor ei?

Cântecul a aparţinut familiei Bridgeburners. Cu toate acestea, părea că Deşertul Sfânt însuşi â pretins-o, şi-a luat acea multitudine de voci eterice pentru sine. Şi fiecare suflet căzut în luptă în istoria imensă a deşertului era acum adunat în acest loc.

Cuspidul.

A ajuns la baza potecii care ducea la dealul lui Sha'ik. Erau războinici din deşert înghesuiţi ici şi colo, înfăşuraţi în telaba lor ocru, suliţe întinse în sus, vârfurile de fier strălucind de rouă în timp ce focul

soarelui se spargea la orizontul de est. Companii de cavalerie uşoară a lui Mathok se formau pe apartamentele din dreapta Jui L'oric. Caii erau nervoşi, rândurile mişcându-se neuniforme şi neliniştite. înaltul Mag nu putea să-l vadă pe Mathok nicăieri printre ei – şi nici, îşi dădu seama cu un frig, nu putea vedea standardele propriului trib al conducătorului de război.

A auzit cai apropiindu-se din spate şi s-a întors să-i vadă pe Leoman, unul dintre ofiţerii săi, şi pe Toblakai călare spre el.

Calul lui Toblakai era un Jhag, L'oric a văzut, uriaş şi magnific în sălbăticia sa primordială, loping adunat şi perfect proporţional cu uriaşul călare pe umeri.

Şi uriaşul acela a fost o mizerie. Vindecarea preternaturală nu a reparat încă pe deplin rănile teribile de pe el. Mâinile lui erau o ruină purpurie. Un picior fusese mestecat de fălci vicioase, supradimensionate.

Toblakai şi calul său târau o pereche de obiecte care săreau şi se rostogoleau pe capetele lanţurilor, iar ochii lui L'oric

s-au mărit când a văzut ce erau.

L-a ucis pe Deragoth. Le-a luat capetele.

— L'oric! Leoman râpăni când trăgea frâiele în faţa lui. – E mai sus?

— Nu ştiu, Leoman din Flails.

Toţi trei descălecară, iar L'oric îl văzu pe Toblakai favorizând piciorul lui stricat. *Fălcile unui câine au făcut asta* . Şi apoi a văzut sabia de piatră pe spatele uriaşului. *Ah, el este într-adevăr acela, atunci. Cred că Dumnezeul schilodit a făcut o greşeală teribilă ...*

Doamne, el l-a ucis pe Deragoth.

— Unde se ascunde Febryl? întrebă Leoman în timp ce cei patru începeau ascensiunea.

răspunse Toblakai. 'Mort. Am uitat să-ţi spun câteva lucruri. L-am omorât. Şi l-am ucis pe Bidithal. Aş fi ucis Ghost Hands şi Korbolo Dom, dar nu i-am putut găsi.

L'oric şi-a frecat o mână pe sprânceană, iar aceasta a ieşit umedă şi uleioasă. Totuşi, încă îşi putea vedea respiraţia.

Toblakai continuă, inexorabil. – Şi când am intrat în cortul lui Korbolo, l-am găsit pe Kamist Reloe.

Fusese asasinat. La fel şi Henaras.

L'oric s-a scuturat şi i-a spus lui Leoman: „Âi primit ultimele comenzi ale lui Sha'ik? Nu ar trebui să fii cu Ucigătorii de Câini?

Războinicul mormăi. 'Probabil. Tocmai am venit de acolo.

— Toţi sunt morţi, spuse Toblakai. – Măcelărit noaptea. Fantomele din Raraku erau ocupate, deşi nimeni nu a îndrăznit să se opună mie. A lătrat în râs. – După cum vă poate spune Ghost Hands, am fantome ale mele.

L'oric s-a împiedicat pe potecă. întinse mâna şi apucă braţul lui Leoman. – Măcelărit? *Toate* ?

— Da, înalt Mag. Sunt surprins că nu ştiai. Mai avem războinicii din deşert, încă putem câştiga asta, doar nu aici şi nici acum. Astfel, trebuie să-l convingem
pe Sha'ik să plece...

— Nu va fi posibil, interveni L'oric. – Zeiţa vine, este aproape aici. E prea târziu pentru asta, Leoman. Momente de când a fost prea târziu pentru tot...

Au urcat peste creastă.

Şi acolo stătea Sha'ik.

Cu coifă şi blindată, cu

spatele la ei, în timp ce privea spre sud.

L'oric a vrut să strige. Căci a văzut ceea ce tovarăşii săi nu puteau vedea. *Nu sunt la timp.* O, *zei de jos* – Şi apoi a sărit înainte, portalul lui warren fulgerând în jurul lui – şi a dispărut.

Zeiţa nu-şi pierduse amintirile. într-adevăr, furia le cioplise asemănările, fiecare detaliu, la fel de batjocoritor de solid şi de real ca copacii ciopliţi în pădurea de piatră. Şi putea să-i mângâie, cântând ura ca pe un cântec de îndrăgostit, zăbovind cu o atingere promiţând crima, deşi cel care o greşise era, dacă nu mort, atunci într-un loc care nu mai conta.

Ura era tot ce conta acum. Furia ei faţă de slăbiciunile lui. Oh, alţii din trib au jucat acele jocuri destul de des. Trupurile s-au strecurat prin blănuri din colibă în colibă când stelele cădeau în aliniamentul lor de vară, iar ea însăşi îşi întinsese de mai multe ori picioarele către soţul altei femei, sau către un tânăr dornic şi stângaci.

Dar inima ei fusese dată singurului bărbat cu care trăia. Acea lege era

sacrosantă.

Oh, dar fusese atât de sensibil. Mâinile îi urmăreau ochii în modelarea imaginilor interzise ale acelei alte femei, acolo, în locuri ascunse. Folosise acele mâini pentru a-şi închide propria inimă, pentru a o oferi altuia – fără să se gândească la cine o ţinuse cândva pentru ea.

Un altul, care nici măcar nu-şi dădea inima în schimb – ea se ocupase de asta, cu cuvinte vicioase şi acuzaţii provocatoare. Suficient pentru a-i încuraja pe ceilalţi să o alunge pentru totdeauna.

Dar nu înainte ca căţea să-i ucidă pe toţi rudele ei, cu excepţia uneia.

Bărbat prost, prost, să-şi fi dat dragostea acelei femei.

Furia ei nu murise odată cu Ritualul, nu murise când ea însăşi – prea spulberată pentru a merge – fusese despărţită de Legământ şi lăsată într-un loc de întuneric etern. Şi fiecare spirit curios care o auzise plângând, care se apropiase în simpatie – ei bine, ei îi hrăniseră foamea şi ea le luase puterile. Strat peste strat. Căci şi ei fuseseră proşti şi proşti, captivanţi şi

înclinaţi să risipească acele puteri în lucruri fără sens. Dar ea avea un scop.

Copiii roiau pe suprafaţa lumii. Şi cine era mama lor? Nimeni altul decât căţeaua care fusese alungată.'

Şi tatăl lor?

Da, ea a mers la el. în acea noapte trecută. Ea a făcut. Mirosea a ea când l-au târât în lumină a doua zi dimineaţă. Miroase a ea. Adevărul era acolo în ochii lui.

O privire pe care nu ar putea-o uita niciodată.

Răzbunarea era o fiară care se încorda în lanţuri. Răzbunarea era tot ce şi-a dorit vreodată.

Răzbunarea era pe cale să se dezlănţuie.

Şi nici măcar Raraku nu l-a putut opri. Copiii ar muri.

Copiii vor muri. Voi curăţa lumea de naşterea lor, de paraziţii cu ochi mândri născuţi, unul şi toţi, din acea mamă singură. Bineînţeles că nu putea să se alăture Ritualului. O lume nouă aştepta în ea$_A$

Şi acum, în sfârşit, mă voi ridica din nou. îmbrăcat în carnea unui astfel de copil, voi ucide acea lume.

Putea vedea cărarea deschizându-se, drumul din

faţă limpede şi primitor. Un tunel împrejmuit în umbre care se învârte şi se zvârcolesc.

Ar fi bine să mergem din nou.

Să simt carnea caldă şi căldura sângelui.

Pentru a gusta apa. Alimente.

A respira.

A ucide.

Neatent şi neauzit, Sha'ik şi-a coborât panta. O aştepta bazinul, acel câmp de luptă. Ea a văzut cercetaşii Malazan pe creasta de vizavi, unul călare înapoi la tabără, ceilalţi pur şi simplu privind.

S-a înţeles, atunci. Aşa cum ştia ea că va fi.

Strigăte vagi, îndepărtate în spatele ei. Ea a zâmbit. Desigur, până la urmă, cei doi războinici sunt cei care m-au găsit primii. Am fost prost să mă îndoiesc de ei. Şi ştiu, oricare ar sta în locul meu .

Dar ei nu pot.

Această luptă îmi aparţine. Şi zeiţa.

'Introduce.'

Căpitanul Keneb făcu o pauză pentru o clipă, căutând să se recupereze, apoi intră cu paşi mari în cortul de comandă.

îşi îmbrăca armura. O sarcină banală care ar fi fost mai uşoară cu un servitor la îndemână, dar asta, desigur, nu era calea lui Tavore.

Deşi, poate, acesta nu era chiar adevărul. 'Adjunct.'

— Ce este, căpitane?

— Tocmai am venit de la cortul Pumnului. Un tăietor şi un vindecător au fost chemaţi deodată, dar era mult prea târziu. Adjunct Tavore, Gamet a murit aseară. Un vas de sânge i-a izbucnit în creier – tăietorul crede că a fost un cheag şi că s-a născut în noaptea în care a fost aruncat de percal. îmi pare rău.'

O paloare îi venise pe chipul ei tras, simplu. îi văzu mâna întinzându-se pentru a^se sprijini de marginea mesei. 'Mort?'

— în somn.

Ea se întoarse, se uită în jos la accesoriile care împânzeau masa. – Mulţumesc, căpitane. Lasă-mă acum şi ia-l pe T'amber...

Afară a fost o zarvă, apoi un tânăr Wickan a împins înăuntru. – Adjunct! Sha'ik a coborât în bazin!

Ea te provoacă!'

După o clipă lungă, Tavore dădu din cap. 'Foarte bine. Asigură ultimul ordin, căpitane. Puteţi pleca amândoi. Se întoarse pentru a relua să-şi pună armura.

Keneb îi făcu semn tânărului din faţă şi ei ieşiră din cort.

Afară, căpitanul ezită. Asta ar face Gamet... nu-i aşa ?

— Se va lupta cu ea? întrebă Wickanul.

El a aruncat o privire peste. 'Ea va. întoarce-te la Temui, băiete. Oricum, avem o bătălie înaintea noastră în ziua de azi. îl privi pe tânărul războinic plecând în grabă.

Apoi se îndreptă spre cortul modest situat la douăzeci de paşi la stânga lui. Nu existau gardieni staţionaţi înaintea clapei sale. Keneb se opri înaintea intrării. – Lady T'amber, eşti înăuntru?

A apărut o figură. îmbrăcat în piele tare – armură uşoară, Keneb îşi dădu seama cu o tresărire – şi o sabie lungă legată de şold. – Adjunctul doreşte să-şi înceapă antrenamentul de dimineaţă?

Keneb a întâlnit acei

ochi calmi, a căror culoare i-a dat femeii numele. Păreau fără adâncime. S-a scuturat mental. – Gamet a murit aseară. Tocmai l- am informat pe Adjunct.

Privirea femeii se îndreptă spre cortul de comandă. 'înţeleg.'

— Şi în bazinul dintre cele două armate, Sha'ik stă acum... aşteaptă. Mi-a trecut prin cap, doamnă, că Adjunctul ar putea aprecia ceva ajutor cu armura ei.

Spre^surprinderea lui, ea se întoarse spre cortul ei. – Nu azi dimineaţă, căpitane. îţi înţeleg motivele... dar nu. Nu azi dimineaţă. Bună ziua, domnule.'

Apoi a plecat.

Keneb rămase nemişcat, surprins. Bine, atunci, deci nu înţeleg femeile .

S-a confruntat încă o dată cu cortul de comandă, la timp pentru a o vedea pe Adjunct ieşind, strângând curelele mănuşilor ei. Era cârmată, apărătoarele pentru obraji blocate la locul lor. Nu avea nicio vizor care să-i acopere ochii – mulţi luptători şi-au găsit vederea prea afectată de fante – şi el a privit-o făcând o pauză, ridicându-şi privirea spre cerul dimineţii

pentru o clipă, înainte ca ea să înceapă înainte.

I-a dat o oarecare distanţă, apoi a urmat-o.

L'oric îşi făcu cu gheare drum prin umbrele învolburate, răzuite de ramurile scheletice şi poticnindu-se peste rădăcini noduroase. Nu se aşteptase la asta. Trebuia să existe o potecă, o cale prin această pădure de pădure negre.

Zeiţa aceea blestemata a fost *aici*. închide. Ea trebuia să fie... dacă el putea să găsească traseul.

Aerul era înmuiat şi rece, trunchii copacilor înclinându-se într-un loc şi în altul, de parcă un cutremur tocmai zguduise pământul. Lemnul scârţâia deasupra capului la un vânt puternic. Şi peste tot fluturau spectre, umbre pierdute, apropiindu-se de înaltul Mag apoi fugind din nou. Ridicându-se din humus ca nişte fantome, şuierând deasupra capului în timp ce se clătina mai departe.

Şi apoi, printre copaci, pâlpâirea focului.

Gâfâind, L'oric alergă spre ea.

Era ea. Iar flăcările i-au confirmat suspiciunea. O Imass, urmând lanţurile lui

Tellann, Ritualul s-a spulberat – oh, ea nu are loc aici, nu are loc deloc .

Spiritele htonice au învăţat trupul ei arzător, acumularea puterii pe care le-a adunat pentru sine de-a lungul sutelor de mii de ani. Ura şi ciudă îi răsuciseră pe toţi în creaturi maligne şi vicioase.

Apa de mlaştină şi mucegaiul înnegriseră membrele Imassului. Muşchiul acoperea trunchiul ca o blană atârnată, înnodată. Frânghii de păr cărunt şi cărunt atârnau în jos, încurcate de bavuri. Din orbitele ei pârjolite, se stingeau flăcări vii. Oasele obrajilor ei erau albe, înrădăcinate în crăpături din cauza căldurii.

Fără dinţi, maxilarul inferior greu atârnă – abia ţinut în loc de fâşii putrezite de tendon şi muşchi ofilit.

Zeiţa era ascuţită, un strigăt şovăitor, ciudat, care nu se opri pentru a respira şi lui L'oric i se păru că se zbate.

S-a apropiat.

Se poticnise într-o pânză de viţă de vie, frânghiile răsucite încurcându-i braţele şi picioarele, înfăşurate ca şerpii în jurul trunchiului şi

al gâtului. Se întrebă că nu-i văzuse mai devreme, apoi şi-a dat seama că pâlpâie, un moment acolo, celălalt dispărut – deşi nu mai puţin un impediment pentru dispariţia lor ritmică – şi se *schimbau* ...

în lanţuri.

Brusc, unul s-a repezit. Şi zeiţa urlă, şi-a dublat eforturile.

Un altul s-a rupt, lovindu-se pentru a se sparge de un copac.

L'oric înainta. 'Zeiţă! Asculta-ma! Sha'ik-ea nu este suficient de puternică pentru tine!

„ Copilul meu-meu-meul A mea! Am furat-o de la căţea! A mea!'

înaltul Mag se încruntă. *OMS? Ce târfă* ? – Zeiţă, ascultă-mă, te rog! Mă ofer în locul ei! înţelegi?'

Un alt lanţ s-a rupt.

Şi o voce a vorbit jos în spatele lui L'oric. – Nemernic care se amestecă.

S-a învârtit, dar prea târziu, în timp ce un cuţit cu lamă largă i-a fost înfipt adânc printre coaste, rupându-i o cale sălbatică către inimă.

Sau unde ar fi trebuit să fie inima lui, dacă L'oric ar fi fost om.

Vârful zimţat a ratat,

alunecând în faţa organului adânc aşezat, apoi s-a blocat în lateralul sternului.

L'oric gemu şi s-a lăsat.

Ucigaşul şi-a târât cuţitul, s-a ghemuit şi i-a tras capul lui L'oric înapoi de falcă. întinsă în jos cu lama.

— Nu contează asta, prostule! şuieră o altă voce. – Rupe lanţurile!

L'oric îl privi pe bărbat ezitând, apoi mârâind şi îndepărtându-se.

înaltul Mag simţea sângele umplându-i pieptul. Se întoarse încet pe o parte şi simţi cum curgerea caldă se scurgea din rană. Schimbarea poziţiei i-a oferit o viziune aproape neascunsă asupra zeiţei-

— iar asasinii se apropie acum de ea.

Din cuţitele lor curgea vrăjitorie, o ţesătură de magie morţii.

Zeiţa a ţipat când primul cuţit i-a fost băgat în spate.

I-a văzut cum o omoară. O măcelărire prelungită, brutală. Ghearele lui Korbolo, asasinii aleşi ai săi, care aşteptaseră în ambuscadă, îndrumaţi aici de Febryl – nimeni altcineva nu ar fi putut să reuşească acea cale – şi încurajaţi de

puterile vrăjitoare ale lui Kamist Reloe, Henaras şi Fayelle. Ea â ripostat cu o ferocitate aproape de egală şi, în curând, trei dintre cei patru asasini au fost sfâşiaţi de moarte mădular cu membru. Dar mai multe lanţuri o prinseră acum pe zeiţă, târându-o în jos, iar L'oric putea vedea focurile murind în orbitele ei, a putut vedea spiritele zvârcolindu-se, eliberate brusc şi dornice să fugă. Şi ultimul ucigaş a intrat, lovind cu cuţitul. Prin vârful craniului. O fulgerare de la miezul nopţii, detonaţia aruncând ucigaşul înapoi. Atât craniul, cât şi lama se sfărâmaseră, sfâşiind faţa şi pieptul Talonului. Orbit şi ţipând, s-a dat înapoi, s-a împiedicat de o rădăcină şi a lovit la pământ.

L'oric l-a ascultat pe’bărbat gemând.

Lanţuri şerpuiră peste trupul căzut al zeiţei, până când nu mai rămăsese nimic vizibil din ea, zalele negre de fier sclipind şi sclipind.

Orice vântul puternic bătuse în vârful copacilor cădea acum, lăsând doar linişte.

Toţi îşi doreau acest warren spulberat. Acest premiu plin. Dar Toblakai l-a

ucis pe Febryl. I-a ucis pe cei doi Deragoti.

L-a ucis pe Bidithal.

Şi în ceea ce priveşte Korbolo Dom, ceva îmi spune că împărăteasa îi va vorbi în curând în persoană, bietul ticălos.

Sub înaltul Mag, sângele lui a îmbibat muşchiul.

Atunci i-a venit îa minte că era pe moarte.

Crenguţe s-au rupt în apropiere.

— Nu sunt deloc surprins. Ţi-ai trimis familiarul departe, nu-i aşa? Din
nou.'

L'oric îşi răsuci capul, se uită în sus şi reuşi să zâmbească slab. 'Tată.'

— Nu cred că s-au schimbat multe în camera ta, fiule, de când ai părăsit-o.

— Prăfuit, aş crede.

Osric mormăi. – întreaga clădire este că, aş risca. N-am mai fost acolo de secole.

— Fără servitori?

— I-am demis... acum vreo mie de ani.

L'oric oftă. – Aş fi surprins dacă locul este încă în picioare.

Osric se ghemui încet lângă fiul său, strălucirea

vrăjitorie a lui Denul înconjurându-l acum. – O, încă stă, fiule. întotdeauna îmi ţin opţiunile deschise. O tăietură urâtă ai acolo. Cel mai bine se vindecă încet.

L'oric închise ochii. – Vechiul meu pat?

— Da.

'Este prea scurt. Oricum, a fost când am plecat.

— Păcat că nu ţi-a tăiat picioarele, L'oric.

Braţele puternice au ajuns sub el şi a fost ridicat fără efort.

Absurd – *pentru un bărbat de vârsta mea* – se simţea în pace. în braţele tatălui său.

— Acum, spuse Osric, cum, numele lui Hood, ieşim de aici?

Momentul a trecut.

S-a împiedicat, abia reuşind să se îndrepte. în spatele plasei de fier, ea clipi împotriva aerului fierbinte şi apropiat. Deodată, armura părea nemăsurat de grea. Un val de panică – soarele o prăjea de viu sub aceste plăci de metal.

Sha'ik se opri. S-a chinuit să-şi recapete controlul asupra ei.

Eu insumi. Zei de jos... ea a plecat.

Stătea singură în bazin. De pe creasta opusă o siluetă singuratică cobora panta. înalt, negrabă, mersul dureros de familiar.

Creasta din spatele lui Tavore, şi cele de pe fiecare insulă de corali străvechi răvăşită, era acum mărginită de soldaţi.

Armata Apocalipsei privea şi ea, bănuia Sha'ik, deşi ea nu se întoarse.

Ea s-a dus. Am fost... abandonat.

Am fost Sha'ik, odată. Acum, sunt încă o dată Felisin. Şi iată, mergând spre mine,^cel care m-a trădat. Sora mea.

îşi amintea că i-a văzut pe Tavore şi Ganoes jucându-se cu săbii de lemn. începând pe acea cale către familiaritatea mortală, spre uşurinţa necugetată în mânuirea greutăţii acelei arme. Dacă lumea de dincolo nu s-ar fi schimbat – dacă toate ar fi stat nemişcate, aşa cum credeau copiii că ar fi – ar fi venit rândul ei. Ciocnitul lemnului, Ganoes care râdeau şi o instruiau cu blândeţe – era bucurie şi mângâiere pentru fratele ei, felul în care făcea predarea subordonată plăcerilor naturale ale jocului. Dar ea

nu avusese niciodată şansa pentru asta.

Nicio şansă, de fapt, pentru mare parte din orice ar putea reveni acum la ea, amintiri calde, încrezătoare şi liniştitoare.

în schimb, Tavore le dezmembrase familia. Şi pentru Felisin, ororile sclaviei şi minele.

Dar sângele este lanţul care nu se poate rupe niciodată.

Tavore era acum la douăzeci de paşi depărtare. Scoţându-şi sabia otatarală.

Şi, deşi părăsim casa naşterii noastre, ea nu ne părăseşte niciodată.

Sha'ik putea simţi greutatea propriei arme, trăgând suficient de tare încât să o dureze încheietura mâinii. Ea nu-şi amintea să l-a dezvelit.

Dincolo de plasă şi prin fantele vizierei, Tavore se apropia din ce în ce mai mult, fără să accelereze, nici să încetinească.

Fără atingere. Fără cădere înapoi. Cum ar putea fi? Ne despărţim mereu la aceeaşi ani. Lanţul nu se întinde niciodată. Nu se slăbeşte niciodată. Lungimea sa este prescrisă. Dar greutatea lui, oh, greutatea lui variază

mereu .

Era flexibilă, uşoară pe picioare, dureros de economică. Ea a fost, pentru acest moment, perfectă.

Dar, pentru mine, sângele este greu. Atat de greu.

Şi Felisin s-a luptat împotriva ei – acea greutate bruscă, copleşitoare. S-a chinuit să ridice braţele, fără să se gândească la modul în care va fi primită acea mişcare.

Tavore, e în regulă -

Un zgomot tunător, o reverberaţie zguduindu-i în sus braţul drept şi greutatea enervantă a săbiei dispăru brusc din mâna ei.

Apoi ceva i-a lovit pieptul, o floare uimitoare de foc rece străpungându-i carnea, oasele – şi apoi a simţit o smucitură din spate, de parcă ceva i-ar fi întins mâna, şi-a strâns' coşea şi a tras de ea – dar tocmai asta era ideea. ea a realizat. Vârful săbiei lui Tavore, în timp ce se împingea de partea inferioară a armurii care îi apăra spatele.

Felisin îşi coborî privirea şi văzu lama aceea ruginie care o înţepea în ţeapă.

Picioarele i-au cedat şi sabia s-a plecat brusc în faţa

greutăţii ei.

Dar ea nu a alunecat de pe acea lungime de fier pătat.

Corpul ei s-a ţinut de el, eliberându-se doar în trepte înfiorătoare, când Felisin cădea înapoi, pe pământ.

Prin fanta vizierei, se uită în sus la sora ei, o siluetă care stătea în spatele unei pânze de sârmă de fier neagră, răsucite, care acum se odihnea rece peste ochi, gâdilându-i genele.

O siluetă care acum s-a apropiat. Să-şi lase o cizmă pe piept – o greutate care, acum că sosise, părea eternă – şi a târât sabia eliberată.

Sânge.

Desigur. Asa rupi un lant care nu poate fi spart.

Prin moarte.

Voiam doar să ştiu, Tavore, de ce ai făcut-o. Şi de ce nu m-ai iubit, când eu te-am iubit. Cred că asta am vrut să ştiu.

Cizma i s-a ridicat de pe piept. Dar încă îi simţea greutatea.

Greu. Atat de greu...

Oh, mamă, uită-te la noi acum.

Mâna lui Karsa Orlong s-a rupt, l-a prins pe Leoman înainte ca bărbatul să cadă, apoi l-a târât aproape. –

Ascultă-mă, prietene. Ea este moartă. Luaţi-vă triburile şi plecaţi de aici.

^Leoman ridică o mână şi şi-o trecu pe ochi. Apoi s-a îndreptat. – Moartă, da. îmi pare rău, Toblakai. Nu a fost asta. Ea – faţa lui s-a răsucit – *nu ştia să lupte*.'

— Adevărat, nu a făcut-o. Şi acum e moartă şi Zeiţa Vârtejului cu ea. S-a terminat, prietene. Am pierdut.'

— Mai mult decât ştii, gemu Leoman, retrăgându-se.

în bazinul de dedesubt, Adjunctul se uita în jos la cadavrul lui Sha'ik. Din ambele armate care mărginesc crestele, tăcere. Karsa se încruntă. – Malazanii nu aplaudă.

— Nu, mârâi Leoman, întorcându-se spre locul în care aştepta Corabb cu caii. – Probabil că o urăsc pe căţea. Mergem la Y'Ghatan, Toblakai...

— Nu eu, mârâi Karsa.

Prietenul lui a făcut o pauză, apoi a dat din cap fără să se întoarcă şi a sărit pe cal. A luat frâiele de la Corabb, apoi a aruncat o privire spre Toblakai. 'Rămâi cu bine prietene.'

— Şi tu, Leoman al

Flails.

— Dacă L'oric se întoarce de oriunde s-a dus, spune-i... Vocea i se stinge, apoi ridică din umeri. – Ai grijă de el dacă are nevoie de ajutor.

— O voi face, dar nu cred că îl vom mai vedea.

Leoman dădu din cap. Apoi i-a spus lui Corabb: „Spune-le şefilor de război să se împrăştie cu triburile lor. Ieşiţi din Raraku cât de repede se descurcă...

— Din pustiul sfânt, Leoman? întrebă Corabb.

— Nu auzi? Nu contează. Da. Afară. Reuneşte-te cu mine pe drumul de vest, cel vechi care merge drept.

Corabb a salutat, apoi şi-a tras calul şi a plecat.

— Şi tu, Toblakai. Din Raraku...

— O voi face, răspunse Karsa, când voi termina aici, Leoman. Acum, ofiţerii merg la Adjunct. Vor urma cu un atac...

— Atunci sunt proşti, scuipă Leoman.

Karsa şi-a privit prietenul plecând. Apoi s-a îndreptat spre propria montură. El era obosit. îl dor rănile. Dar unele probleme au rămas nesoluţionate şi trebuia să se ocupe de asta.

TebÎorul se lăsă pe spatele lui Havok.

Lostara a coborât panta, pământul crăpat scrâşnind sub picioare. Alături de ea mărşăluia Pearl, respirând greu sub greutatea formei legături şi moale a lui Korbolo Dom.

Tavore încă stătea singur pe apartamente, la câţiva paşi de trupul lui Sha'ik. Atenţia Adjunctului fusese fixată asupra şanţurilor Dogslayer şi asupra standardului singuratic şi zdrenţuit care se ridica de pe cel mai înalt sol din vârful rampei centrale.

Un standard care nu avea dreptul să fie aici. Nu există niciun drept.

Standardul lui Coltaine, aripile Clanului Crow.

Lostara se întrebă cine îl ridicase, de unde venise, apoi decise că nu voia să ştie. Un adevăr nu putea fi ignorat, însă. Toţi sunt morţi. Ucigătorii de câini. Toate. Iar Adjunctul nu a avut nevoie să ridice nici măcar o mână pentru a realiza asta.

îşi simţi propria laşitate şi se încruntă. Se îndepărtează, din nou şi din nou, de gânduri prea amare de ironie pentru a fi

contemplate. Călătoria lor către bazin fusese de coşmar, în timp ce Kurald Emurlahn învăluia întreaga oază, în timp ce umbrele se războiau cu fantomele, iar creşterea şi căderea neîncetată a acelui cântec devenise suficient de audibilă pentru ca Lostara să simtă, dacă nu să audă. Un cântec încă urcând în crescendo.

Dar, la picioarele... a *tot.* Un fapt simplu, brutal.

Au venit prea târziu.

în vedere, doar pentru a vedea pe Tavore scăpând arma lui Sha'ik din mâini, apoi a înfipt acea sabie prin ea... Numi-o, Lostara Yil, blestemat de laş. Numeste-l! Sora ei. Prin sora ei. Acolo. S-a făcut, târât înaintea noastră .

Nu se uita la Pearl, nu putea spune nimic. Nici nu a vorbit.

Suntem legaţi, acest om şi cu mine. Nu am cerut asta. Nu vreau. Nu voi rămâne niciodată fără ea. Oh, regina, iartă-mă...

Acum destul de aproape ca să vadă chipul lui Tavore sub cârmă, cu o expresie severă – aproape furioasă – în timp ce se întoarse pentru a le urmări apropierea.

Ofiţerii coborau, deşi

încet.

Ar fi timp, îşi dădu seama Lostara, pentru o conversaţie privată.

Ea şi Pearî se opriră la şase paşi de Adjunct.

Gheara l-a aruncat pe korbolo Dom pe pământ între ei. – Nu se va trezi prea curând, spuse el, trăgând adânc aer în piept, apoi oftând şi privind în altă parte.

— Ce faceţi voi doi aici? întrebă Adjunctul. – Ai pierdut urma?

Pearl nu aruncă o privire spre Lostara, ci pur şi simplu clătină din cap ca răspuns la întrebarea lui Tavore. O pauză, apoi: – Am găsit-o, Adjunct. Cu profund regret... Felisin a murit.

'Esti sigur?'

— Da, adjunct. El a ezitat, apoi a adăugat: – Pot spune un lucru sigur, Tavore. A murit repede.

Inima Lostarei se simţea gata să explodeze la cuvintele liniştite ale lui Pearl. Fălcile strânse, ea întâlni ochii Adjunctului şi dădu încet din cap.

Tavore se uită lung la amândoi, apoi îşi lăsă capul în jos. – Ei bine,
presupun că există milă în asta.

Şi apoi şi-a învelit sabia,

s-a întors şi a început să meargă spre ofiţerii ei care se apropiau.

Pe sub răsuflarea ei, atât de jos încât numai Pearl o putea auzi, Lostara spuse: „Da, presupun că există…”

Pearl se îndreptă brusc spre ea. – Iată că vine Tene Baralta. Opreşte-l, fetiţă. S-a dus la corpul lui Sha'ik. – Luptele sunt destul de clare… sper. Se apleca şi o ridică cu tandreţe, apoi se înfruntă din nou pe Lostara. – Da, e o povară mai grea decât ai putea crede.

— Nu, Pearl, nu cred asta. Unde?'

Zâmbetul Ghearei îi pătrunse în inima. – Un vârf de deal… îl ştii pe acela.

Lostara dădu din cap. 'Foarte bine. Şi apoi?'

— Convinge-i să iasă din Raraku, fetiţă. Cât de repede pot. Când termin… ezită el.

— Vino şi găseşte-mă, Pearl, mârâi ea. – Sau vin să te caut.

O licărire de viaţă în ochii lui obosiţi. 'Eu voi. Îţi promit.'

îi privi privirea trecând pe lângă umărul ei şi se întoarse. Tavore era încă la douăzeci de paşi de călăreţi, care îi opriseră caii cu excepţia lui Baralta. – Ce

este, Pearl?

— Doar o privesc... plecând, a răspuns el. "Arata atat de..."

'Singur?'

'Da. Acesta este cuvântul, nu-i aşa. Ne vedem mai târziu, fată.

A simţit răsuflarea rafalei warren pe spate, apoi a revenit căldura zilei. Lostara şi-a prins degetele mari în centură şi a aşteptat pe Tene Baralta.

Odinioară comandantul ei şi-ar fi dorit trupul lui Sha'ik. Un trofeu pentru această zi. Ar fi furios. – Ei bine, mormăi ea, asta e al naibii de rău.

Keneb o privi apropiindu-se. Nu era niciun triumf acolo pe care credea că va vedea. într-adevăr, părea uzată, de parcă căderea spiritului care urma fiecărei bătălii i-ar fi venit deja, liniştea de moarte a minţii care invita la contemplare îngrozitoare, care ridica o mulţime de întrebări la care nu puteau primi niciodată răspuns.

îşi învelise sabia fără să o cureţe, iar sângele lui Sha'ik curcase urme strâmbe pe teacă simplă.

Tene Baralta a trecut pe lângă ea, în drumul său, bănuia Keneb, către

cadavrul lui Sha'ik. Dacă îi spunea ceva Adjunctului în trecere, ea nu răspunse.

— Pumnul Blistig, anunţă ea la sosire. – Trimite cercetaşi la rampele Dogslayer. De asemenea, un detaşament de gardieni – Gheara ne-a livrat Korbolo Dom.

Ah, deci asta era ceea ce căra omul acela . Keneb aruncă o privire înapoi spre locul unde avusese loc duelul. Numai femeia stătea acolo acum, deasupra formei înclinate care era renegatul Napan, cu faţa întoarsă spre Tene Baralta, care a rămas pe cal şi părea că o mustră. Chiar şi la această distanţă, ceva i-a spus lui Keneb că arenga lui Baralta nu va da rezultate prea mici.

— Adjunct, spuse Nil, nu este nevoie să cercetezi posturile Ucigătorului de Câini. Toţi sunt morţi.

Tavore se încruntă. 'Explica.'

— Fantomele lui Raraku, Adjunct.

Nether a vorbit. – Şi spiritele propriilor noastre ucise. Nil şi cu^mine am fost orbi la asta. Uitasem căile... de a vedea. Câinele de vite, Adjunct. îndoit. Ar fi

trebuit să moară la picioarele lui Coltaine. La toamna. Dar unii soldaţi l-au salvat, au avut grijă de vindecarea rănilor.

— Un câine de vite? Despre ce vorbeşti?' a cerut Tavore, dezvăluind, pentru prima dată, un punct de exasperare.

— Bent şi Roach, spuse Nil. – Singurele creaturi încă în viaţă care au parcurs Lanţul pe tot drumul. Doi câini.'

— Nu este adevărat, spuse Temui din spatele celor doi şamani Wickan. – Această iapă. A aparţinut lui Duiker.

Nil se întoarse pe jumătate să recunoască corectarea, apoi se înfruntă din nou pe Tavore. – S-au întors cu noi, adjunct...

'Câinii.'

El a dat din cap. – Şi spiritele celor ucişi. Propriile noastre fantome, Adjunct, au mărşăluit cu noi. Cele care au căzut în jurul lui Coltaine la sfârşit. Cei care au murit pe copacii din Aren Way. Şi, pas cu pas, au venit mai mulţi din locurile în care au fost tăiaţi. Pas cu pas, Adjunct, armata noastră de răzbunare a *crescut* .

— Şi totuşi n-ai

simţit *nimic* ?

„Di'stea noastră ne-a orbit", a răspuns Nether.

— Aseară, spuse Nil, ne-a trezit copilul Grub. Ne-a condus spre creastă, ca să putem asista la trezire. Au fost *legiuni*, Adjunct, care au mărşăluit pe acest pământ cu o sută de mii de ani în urmă. Şi armata crucificată a lui Pormqual şi legiunile a şaptea pe un flanc. Pe de alta parte, cele trei clanuri sacrificate ale Wickanilor. Şi încă altele. Multe altele. în întuneric aseară, Tavore, a fost război.

— Deci, spuse Nether zâmbind, ai avut dreptate, Adjunct. în visele care v- au bântuit încă din prima noapte a acestui marş, aţi văzut ceea ce noi nu am putut vedea.

— Nu a fost niciodată povara pe care ai crezut-o că este, a adăugat Nil. – Nu ai *târât* Lanţul de Câini cu tine, adjunct Tavore.

— Nu-i aşa, Nil? Un zâmbet înfiorător îi răsuci gura cu buze subţiri, apoi îşi întoarse privirea. – Toate acele fantome... pur şi simplu pentru

a-i ucide pe Ucigaşii de Câini?

— Nu, adjunct, răspunse Nether. – Au fost şi alţi... duşmani.

— Li s-a alăturat fantoma lui Fist Gamet, spuse Nil.

Ochii lui Tavore se mijiră brusc. – L-ai văzut?

Ambii Wickan au dat din cap, iar Nether a adăugat: – Grub a vorbit cu el.

Adjunctul îi aruncă lui Keneb o privire întrebător.

— Poate fi al naibii de greu de găsit, mormăi căpitanul, ridicând din umeri. – Cât despre vorbitul cu fantomele... ei bine, băiatul este, uh, destul de ciudat pentru asta.

Oftatul Adjunctului a fost greu.

Privirea lui Keneb prinse mişcare şi-şi întoarse capul, pentru a-l vedea pe Tene Bar alta călare înapoi în compania a doi soldaţi purtând puţin mai mult decât cârpe. Amândoi nu erau bărbieriţi, aveau părul lung şi măturat. Caii lor nu purtau şei.

Pumnul şi-a reţinut încărcăturile. Faţa lui era întunecată de furie. 'Adjunct. Acea Gheară a furat trupul lui Sha'ik!

Keneb o văzu pe femeie apropiindu-se pe jos, încă la douăzeci de paşi distanţă. Arăta... îngâmfată.

Tavore a ignorat declaraţia lui Tene Bar alta şi îi privea pe cei doi nou-veniţi. 'Si tu esti?' ea a intrebat.

Cel mai mare dintre cei doi salută. – Căpitane, cu amabilitate, adjunct al Regimentului Ashok. Eram prizonieri în lagărul Dogslayer. Locotenentul Pores şi cu mine, adică.

Keneb tresări, apoi se aplecă pe şa. Da, şi-a dat seama, prin toată murdăria aceea... – Căpitane, spuse el cu un salut dur.

Miji amabil din ochi, apoi făcu o strâmbă. – Keneb.

Tavore şi-a dres glasul, apoi a întrebat: – Voi doi sunteţi tot ce a mai rămas din regimentul vostru, căpitane?

— Nu, adjunct. Cel puţin, noi nu credem...

— Spune-mi mai târziu. Du-te să faci curăţenie.

— Da, adjunct.

— Mai întâi o întrebare, spuse ea. „Tabăra ucigătorilor de câini.

Am făcut un gest involuntar de protecţie. – Nu

a fost o noapte plăcută, domnule adjunct.

— Porţi cicatrici de cătuşe.

Dădu din cap cu amabilitate. – Chiar înainte de zori, au apărut câţiva Bridgeburners si au ars încuietorile.

'Ce?'

Căpitanul îi făcu semn locotenentului să-l urmeze, spuse peste un umăr: „Nu vă faceţi griji, erau deja morţi”.

Cei doi intrară în tabără.

Tavore păru să se scuture, apoi îl înfruntă pe Keneb. „Voi doi vă cunoaşteţi? Se va dovedi problematic, căpitane?

'Nu.'

'Bun. Atunci nu-ţi va deranja promovarea la Fist. Acum mergi la noua ta legiune. Vom urmări triburile fugitive. Dacă trebuie să traversăm tot acest continent, îi voi vedea încolţiţi şi apoi îi voi distruge. Această răzvrătire va fi cenuşă pe vânt când vom termina. Du-te, Pumnul Keneb.

— Da, adjunct. Şi şi-a adunat frâiele.

— *Armele scoase* ! strigă deodată Temui.

Şi toţi s-au învârtit

pentru a vedea un călăreţ coborând în galop de pe dealul unde Sha'ik apăruse pentru prima dată.

Ochii lui Keneb se subţiră chiar şi în timp ce îşi scoase sabia. A fost ceva în neregulă... o denaturare a scalei...

O echipă mică din legiunea lui JBlistig fusese detaliată ca gardian al Adjunctului, iar acum au mers înainte. în fruntea lor era unul dintre ofiţerii lui Blistig – nimeni altul, îşi dădu seama Keneb, decât Squint. Ucigaşul lui Coltaine, care acum stătea nemişcat, studiind războinicul cal care se apropia.

— Acesta, mârâi el, este un Thelomen Toblakai! Călare pe un blestemat de cal Jhag!

Arbaletele au fost nivelate.

— Ce târăşte calul ăla? întrebă femeia care tocmai sosise pe jos, pe care Keneb o recunoştea acum, cu întârziere, drept unul dintre ofiţerii lui Tene Baralta.

Nether şuieră brusc, iar ea şi fratele ei tresară înapoi ca una singură.

Capete.'De la nişte fiare demonice -

Armele au fost pregătite.

Adjunctul ridică o mână. 'Aştepta. Nu şi-a scos arma...

— Este o sabie de piatră, a răpit Squint. – T'lan Imass.

— Numai că mai mare, scuipă unul dintre soldaţi.

Nimeni nu a vorbit în timp ce silueta uriaşă, împrăştiată de sânge, se apropie.

Să se oprească la zece paşi.

Tene Baralta se aplecă înainte şi scuipă pe pământ. – Te cunosc, bubui el. „Garda de corp pentru Sha'ik-”

— Stai liniştit, interveni Toblakai. – Am cuvinte pentru Adjunct.

— Vorbeşte, atunci, spuse Tavore.

Uriaşul şi-a dezvăluit dinţii. – Odată, cu mult timp în urmă, i-am revendicat pe malazani drept duşmani. Am fost tanar. Mi-a făcut plăcere să exprim jurămintele. Cu cât sunt mai mulţi duşmani, cu atât mai bine. Aşa a fost, odată. Dar nu mai. Malazan, nu mai eşti duşmanul meu. Astfel, nu te voi omorî.

— Suntem uşuraţi,

spuse sec Tavore.

A studiat-o o clipă lungă.

în timpul căreia inima lui Keneb a început să-i bată puternic şi repede în piept.

Apoi Toblakai a zâmbit. 'Ar trebui să fii.'

Cu acestea şi-a făcut roată calul Jhag şi a călărit pe o potecă spre vest pe lungimea bazinului. Uriaşele capete de câine au sărit şi au bătut în urma lor.

Oftat lui Keneb tremura.

— Scuză-mă că vorbesc, râpă Squint, dar ceva îmi spune că ticălosul avea dreptate.

Tavore se întoarse şi îl studie pe bătrânul veteran. – O observaţie, spuse ea, nu mă voi certa, soldat.

încă o dată, Keneb şi-a adunat frâiele.

Depăşind creasta, locotenentul Ranal a tăiat cu ferăstrău tare frâiele, iar calul s-a ridicat pe linia orizontului.

— Zeii mă ia, cineva îl împuşcă.

Fiddler nu s-a obosit să se întoarcă pentru a afla cine vorbise. Era prea ocupat să se lupte cu propriul său cal ca să-i pese mult oricum. Avea sânge Wickan şi îl dorea pe al lui. Ura reciprocă venea foarte

bine.

— Ce face ticălosul ăla? întrebă Cutde în timp ce călărea alături de sergent. Lăsăm în urmă chiar şi echipa lui Gesler – şi Hood ştie unde s-a dus Borduke.

Echipa sa alăturat locotenentului pe vârful străvechiului drum înălţat. Spre nord se întindeau vastele dune din Raraku, strălucind în căldură.

Ranal şi-a rotit montura ca să-şi înfrunte soldaţii. Apoi a îndreptat spre vest. 'Îi vezi? Merită vreunul dintre voi ochii?

Fiddler se aplecă într-o parte şi scuipă nisip. Apoi miji spre locul în care arăta Ranal. O zeci de călăreţi. Războinici din deşert, probabil o ariergardă. Erau la un canter loping. – Locotenent, spuse el, trăieşte un păianjen pe nisipurile astea. Se mişcă sub suprafaţă, dar trage o coadă ciudată asemănătoare unui şarpe pe care orice prădător înfometat nu poate să nu o vadă. Se zvârcoleşte de-a lungul suprafeţei. Este un păianjen mare. Hawk se coboară pentru a smulge acel şarpe şi sfârşeşte prin a se dizolva într-un pârâu pe gâtul acelui păianjen...

— Ajunge cu blestemul de bălegar de cal, sergent, se răsti Ranal. – Sunt acolo pentru că au întârziat să iasă din oază. Probabil că era prea ocupat să jefuiască palatul pentru a observa că Sha'ik fusese înghiţit, Ucigătorii de Câini erau morţi şi toţi ceilalţi se trăgeau cât de repede puteau să-i ia caii lor slăbiţi. Se uită cu privirea la Fiddler. – Le vreau capetele, fosilă cenuşie.

— O să-i prindem mai devreme sau mai târziu, domnule, spuse Fiddler. – Mai bine cu toată compania...

— Atunci dă jos din şa şi aşează-ţi spatele aici, pe acest drum, sergent! Lasă lupta în seama noastră! Voi ceilalţi, urmaţi-mă!

Ranal îşi dădu în galop calul spuma.

Cu un gest obosit, Fiddler le făcu semn puşcaşilor puşcăriaşi, apoi îşi urmă propria iapă.

— Am un nerv ciupit, strigă Koryk în timp ce trecea pe lângă el.

— Cine, calul meu sau locotenentul?

Seti a zâmbit înapoi. – Calul tău... firesc. Nu-i place toată greutatea asta,
Fid.

Fiddler se întinse în spate şi reajustă rucsacul greu şi arbaleta asamblată. – O să-i ciupesc nenorocitul de nervi, mormăi el. 'Doar asteapta.'

Era trecut de amiază. Aproape şapte clopote de când Adjunctul la doborât pe Sha'ik. Fiddler se trezi aruncând o privire din nou şi din nou spre nord, spre Raraku, unde cântecul încă se repezi să-l îmbrăţişeze, doar ca să cadă, apoi să se rostogolească încă o dată înainte. Orizontul îndepărtat dincolo de acel vast bazin de nisip, acum vedea, acum susţinea un banc de nori albi.

Acum asta nu arata bine...

Vântul plin de nisip i-a pătruns brusc în faţă.

— Au părăsit drumul! strigă Ranal.

Fiddler miji spre vest. Călăreţii se prăbuşiseră într-adevăr pe malul sudic, se tăiau în diagonală drept pentru o furtună de nisip care se apropia rapid. *Zei, nu o altă furtună de nisip ...* Aceasta, ştia el, era naturală. Aceia care năpădeau acest deşert, răsărind ca un demon capricios pentru a răvăşi pe o cărare sălbatică, sălbatică,

după un clopoţel sau doi, înainte de a dispărea la fel de repede cum apăruse prima dată.

Se ridică în şa. 'Locotenent! Vor intra în ea! Foloseşte-l ca acoperire! Mai bine nu...

— Bate încă o dată cu limba la mine, sergent, şi o voi smulge! Mă auzi?'

Fiddler se domoli. – Da, domnule.

— Urmărire completă, soldaţi! lătră Ranal. – Furtuna aia îi va încetini!

Oh, îi va încetini, bine...

Gesler aruncă o privire în deşertul orbitor. – Acum cine sunt, se întrebă el pe sub răsuflarea lui?

Se opriră când devenise evident că cei patru călăreţi ciudaţi se apropiau rapid de un curs de interceptare. Săbii albe cu lamă lungă sclipind peste capul lor. Armură albă bizară, strălucitoare, cai albi. Alb totul.

— Nu sunt deloc mulţumiţi de noi, a răvăşit Stormy, trecându-şi degetele prin barbă.

— în regulă, mârâi Gesler, dar ei nu sunt renegaţi, nu-i aşa?

„Al lui Sha'ik? Cine ştie? Probabil că nu, dar chiar şi

aşa...

Sergentul dădu din cap. – Sands, vino sus.

— Eu sunt, se răsti săpătorul.

— Care este raza ta, băiete, cu blestemata asta?

— Nu sunt sigur. Nicio şansă să-l încerci încă. Fid's este oriunde de la treizeci la patruzeci de paşi cu un împuşcător – care este urât de aproape...

'în regulă. Restul, descălecaţi şi conduceţi-vă caii pe cealaltă parte. Adevărul, ţine-te bine de frâiele lor acolo jos, dacă se aruncă pentru că am terminat.

— L-am văzut pe Borduke şi echipa lui la sud de aici, se aventură Pella.

— Da, la fel de rătăciţi ca şi noi... şi acum nu-i poţi vedea, nu-i aşa?

— Nu, sergent.

— La naiba ăla Ranal. Aminteşte-mi să-l ucid când ne vom întâlni.

— Da, sergent.

Cei patru atacatori erau nişte ticăloşi înalţi. Scorând strigăte de război ciudate acum în timp ce se îndreptau spre baza dealului.

— încărcă-te, băiete, mormăi Gesler, şi nu

te încurca.

Hobarul fusese copiat din al lui Fiddler. Arăta decent, cel puţin în ceea ce priveşte hobari, ceea ce nu este suficient de departe. Treizeci de paşi cu un înjurător. Hota ne prăjeşte pe toti...

Şi iată că au venit. Baza pantei, caii care se ridică să-i urce pe deal.

O bufnitură puternică şi ceva ciudat şi gri a navigat afară şi în jos.

Un înjurător sfânt f- 'Jos! Jos! Jos!'

Dealul părea să se ridice sub ei. Gesler a bătut în praf, tuşind în norii albi în spirală, apoi, înjurând, şi-a îngropat capul sub braţe în timp ce pietrele ploua.

Un timp mai târziu, sergentul se ridică în picioare.

Pe partea opusă a dealului, Adevărul încerca să alerge în toate direcţiile deodată, caii trăgând frâiele libere în timp ce se aruncau în panică sălbatică.

— Bilele lui Hood pe o tigaie! Gesler şi-a plantat mâinile pe şolduri şi se uită în jur. Ceilalţi soldaţi se ridicau, scuturaţi şi mânjiţi în praf. Stormy s-a apropiat de Sands şi l-a prins de gât.

— Nu prea tare, caporale, spuse Gesler în timp ce Stormy începu să-l scuture pe săpător. – îl vreau în viaţă pentru rândul meu. Şi la naiba, asigură-te că nu are nici un fel de ascuţitori pe corp.

Asta l-a oprit pe Stormy.

Gesler se îndreptă spre marginea acum plină de gropi a dealului şi privi în jos. „Ei bine”, a spus el, „nu ne vor mai urmări, aş spune”.

— Te întrebi cine au fost? întrebă Pella.

Armura pare să fi rezistat exploziei – ai putea să cobori şi să răzuieşti tot ce a mai rămas în ei... dacă te gândeşti bine, nu contează. Trebuie să ne adunăm caii. I-a înfruntat pe ceilalţi. – Ajunge de enervat, băieţi. Să ne mişcăm.

întins pe marginea fumegătoare a craterului, stropit cu carne de cal şi asurzit de explozie, Jorrude gemu. Era o masă de vânătăi, îl durea capul şi voia să vomite, dar nu până când nu-i smulse cârma de pe cap.

în apropiere, în dărâmături, fratele Enias a tuşit. Apoi a spus: – Frate Jorrude?

'Da?'

'Vreau sa merg acasa.'

Jorrude nu spuse nimic. La urma urmei, nu ar fi util să rosteşti o înţelegere grăbită şi sinceră, în ciuda circumstanţelor lor actuale. – Verifică-i pe ceilalţi, frate Enias.

— Au fost cu adevărat aceia care au călărit acea navă prin tărâmul nostru?

— Au fost, răspunse Jorrude în timp ce bâjbâia cu curelele cârmei. – Şi m-am tot gândit. Bănuiesc că nu cunoşteau legile lui Liosan când au călătorit prin tărâmul nostru. Adevărat, ignoranţa este o apărare insuficientă. Dar trebuie să luăm în considerare noţiunea de impuls inocent.

Dintr-o parte, Malachar mormăi. – Elan inocent?

'Într-adevar. Nu au fost aceşti infractori, dar au fost atraşi – dincolo de voinţa lor – în urma draconicului bonecaster T'îan Imass? Dacă trebuie să vânăm un inamic, atunci nu ar trebui să fie acel dragon?

— Cuvinte înţelepte, observă Malachar.

— O scurtă şedere în tărâmul nostru, a continuat Jorrude, pentru a reaproviziona şi a rechiziţiona noi cai,

împreună cu reparaţii şi altele, pare să se obţină în mod rezonabil în acest caz.

— Cu adevărat judecat, frate.

Din cealaltă parte a craterului se auzi o altă tuse.

Cel puţin, reflectă Jorrude dur, toţi erau încă în viaţă.

De fapt, totul este vina dragonului. Cine ar infirma asta?

Au intrat în furtuna de nisip, la mai puţin de cincizeci de paşi în spatele războinicilor cai care fugeau, şi s-au trezit orbi într-un vârtej de vânturi care ţipă şi pietriş.

Fiddler a auzit un cal ţipând.

A tras cu putere de propriile sale frâiuri, vântul lovindu-l din toate părţile. Deja pierduse din vedere tovarăşii săi. *Asta e o prostie cu ochii mari.*

Acum, dacă aş fi comandantul acelor nenorociţi, aş ...

Şi deodată au apărut figuri, cimitare şi scuturi rotunde, feţe îmbrăcate şi strigăte de război ululate. Fiddler s-a aruncat pe greabănul calului, în timp ce o lamă grea tăia, tăind aerul plin de nisip acolo unde se

aflase capul cu o clipă mai devreme.

Iapa Wickan s-a repezit înainte şi într-o parte, alegând acest moment precis pentru a-şi arunca de pe şa călăreţul său urat.

Cu profund succes.

Fiddler s-a trezit zburând înainte, punga cu muniţii rostogolindu-i pe spate, apoi sus peste cap.

încă în aer, dar coborât până la pământ, se încovoi într-o minge strânsă – deşi ştia bine, în acea clipă, că nu mai avea nicio speranţă de a supravieţui. Nicio speranţă. Apoi lovi în nisip şi se rostogoli, să vadă, cu capul în jos, o sabie uriaşă cu lamă de cârlig care se învârtea cap la cap pe traseul său. Şi un cal care se poticneşte. Şi călăreţul său, un războinic aruncat cu mult înapoi pe şa – cu punga de muniţie înfăşurată în braţe.

O privire surprinsă sub cârma ornamentată – apoi călăreţul, calul şi muniţiile dispărură în nisipurile învolburate.

Fiddler se ridică în picioare şi începu să alerge. Sprintul, în ceea ce spera el – ceea ce s-a rugat – a fost în direcţia opusă.

O mână i-a prins hamul din spate. – Nu aşa,

prostule!

Şi a fost smuls într-o parte, aruncat la pământ şi un cadavru a aterizat deasupra lui.

Chipul sergentului a fost împins în nisip şi ţinut acolo.

urlă Corabb. Sacul voluminos şi greu şuiera în braţele lui. Parcă plină de şerpi. Se lovise cu putere de pieptul lui, sosind ca un bolovan aruncat din furtună, şi ar fi avut timp doar să-şi arunce sabia şi să ridice ambele braţe.

Impactul l-a aruncat pe crupa calului, dar picioarele i-au ramas în etrieri.

Elanul pungii i-a purtat pe faţă, iar şuieratul i-a umplut urechile.

Şerpi!

Alunecă pe spate pe o parte a sferturilor posterioare a montului, lăsând ca greutatea pungii să-i tragă braţele cu ea. *Nu intraţi în panică* ! El a ţipat.

Şerpi!

Geanta i-a tras în mâini în timp ce a periat pământul.

Şi-a ţinut respiraţia, apoi şi-a dat drumul.

Ciocnii care se prăbuşesc, o explozie de şuierat frenetic – apoi încărcarea în faţă a calului l-

a purtat fericit departe.

S-a străduit să se îndrepte, cu piciorul şi muşchii stomacului încordându-se puternic şi, în cele din urmă, a reuşit să apuce cornul şi să se îndrepte.

O singură trecere, spusese Leoman. Apoi roată şi în inima furtunii.

Făcuse atâtea. O singură trecere. Suficient.

E timpul să fugim.

Corabb Bhilan Thun'alas se aplecă înainte şi dezveli dinţii noroi.

Spirite de jos, e bine să fii în viaţă!

Detonarea ar fi trebuit să-l omoare pe Fiddler. Era foc. Pereţi falnici de nisip. Aerul s-a strecurat, iar respiraţia i-a fost ruptă din plămâni, chiar dacă sângele îi ţâşnea din nas şi din ambele urechi.

Iar trupul culcat deasupra lui părea să se ofilească în bucăţi.

Recunoscuse vocea. Era imposibil. A fost... enervant.

Fum fierbinte se rostogoli peste ei.

Şi vocea aia blestemata a şoptit: „Nu te pot lăsa pe cont propriu un minut al naibii de Hood, nu-i aşa? Salută-l pe Kalam pentru mine, vrei? Ne revedem, mai

devreme sau mai târziu. Şi mă vei vedea şi pe mine. Ne veţi vedea pe toţi. Un râs. – Nu azi. Al naibii de ruşine „pentru lăutarul tău, totuşi”.

Greutatea a dispărut.

Fiddler s-a răsturnat. Furtuna se prăbuşi, lăsând în urma ei o ceaţă albă. Bâjbâia cu mâinile.

Un geamăt îngrozitor şi zdrenţuit i-a smuls din gât şi se ridică în genunchi. – Gardă! ţipă el. 'La naiba cu tine! *gard viu* !

Cineva a alergat la vedere, s-a aşezat lângă el. – Porţi trântind, Fid-tu eşti Hood al naibii de viu!

S-a uitat la chipul bătut al bărbatului, apoi a recunoscut-o. 'Sechie? El a fost aici. El... eşti plin de sânge...

— Da. Nu am fost la fel de aproape ca tine. Din fericire. – Mă tem că nu pot spune acelaşi lucru despre Ranal. Cineva îi dărâmase calul. Se împiedica.

„Sângele ăla...”

— Da, a spus din nou Cutde, apoi a zâmbit greu. – Port Ranal.

Strigăte şi alte figuri se apropiau. Fiecare dintre ei pe jos.

'-a ucis caii. Nenorociţii au mers şi...

'Sergent! Esti bine?

Sticla, vino aici...

"L-am ucis pe..."

— Taci, Smiles, îmi faci rău. Ai auzit explozia aia? Zeii de jos...

Cutde l-a bătut pe Fiddler pe un umăr, apoi l-a târât în picioare.

— Unde este locotenentul? întrebă Koryk.

— Chiar aici, răspunse Cuttle, dar nu a detaliat.

Poartă Ranal.

'Ce s-a intamplat?' întrebă Koryk.

Fiddler şi-a studiat echipa. Totul aici. Asta e o minune .

scuipat de sepia. – Ce s-a întâmplat, băiete? Am fost pălmuiţi. Aşa sa întâmplat. Pălmuit puternic.

Fiddler se uită la furtuna care se retrăgea. *Ah, la dracu. gard viu .*

— Iată că vine echipa lui Borduke!

— Găsiţi-vă caii, toţi, spuse caporalul Tarr. – Sergentul a fost doborât. Adună tot ce poţi salva – cred că trebuie să aşteptăm restul companiei.

Baiat bun.

— Uită-te la craterul ăla, spuse Smiles. – Doamne, sergent, nu puteai să fii mult mai aproape de Poarta lui Hood şi să

trăieşti, nu-i aşa?

Se uita la ea. – Habar n-ai câtă dreptate ai, fetiţă.

Şi cântecul se ridica şi cobora, iar el îşi simţea inima potrivindu-se cu acea cadenţă. Flux şi reflux. *Raraku a înghiţit mai multe lacrimi decât se poate imagina. Acum vine vremea ca Deşertul Sfânt să plângă .* Flux şi reflux, cântecul sângelui său şi a trăit mai departe. ’

Trăieşte.

Fugiseră în direcţia greşită. Fatal, dar deloc surprinzător. Noaptea fusese dezastruoasă. Ultimul supravieţuitor al grupului de magi al lui Korbolo Dom, Fayelle a călărit un cal spumat în compania altor treisprezece ucigaşi de câini pe canalul unui râu mort de mult, cu bolovani şi maluri înalte de fiecare parte.

Ea însăşi şi treisprezece soldaţi bătuţi şi însângeraţi. Tot ce a mai rămas.

Ciocnirea’cu Leoman începuse destul de bine, o ambuscadă perfectă. Şi s-ar fi încheiat perfect, de asemenea.

Dacă nu pentru blestematele fantome.

Ambusca se întoarse, pe spate, ca o broască ţestoasă răsturnată. Au fost norocoşi

să iasă cu viaţa lor, aceşti câţiva. Acestea din urmă.

Fayelle ştia bine ce se întâmplase cu restul armatei lui Korbolo. Simţise moartea lui Henaras. Şi a lui Kamist Reloe.

Şi Raraku nu terminase cu ei. Oh nu. Deloc terminat.

Ajunseră pe o pantă care ducea afară din defileu.

A avut puţine regrete...

Cererele cu arbalete zburau în jos. Caii şi soldaţii ţipau. Cadavrele s-au lovit la pământ. Calul ei se clătină, apoi se rostogoli pe o parte. Nu a avut timp să se elibereze de etrieri şi, în timp ce fiara muribundă şi-a prins piciorul, greutatea ei i-a smuls articulaţia de pe şold, trimiţând durere sa tundă prin ea. Braţul ei stâng a fost prins stânjenit sub ea, când propria ei greutate considerabilă a lovit pământul şi oasele s-au spart.

Apoi partea laterală a capului ei s-a izbit de stâncă.

Fayelle se strădui să se concentreze. Durerea s-a domolit, a devenit un lucru îndepărtat. A auzit cereri slabe de îndurare, strigătele soldaţilor răniţi fiind oprite.

Apoi o umbră s-a aşezat asupra ei.

'Te-am căutat.'

Fayelle se încruntă. Faţa care plutea deasupra ei aparţinea trecutului. Deşertul o îmbătrânise, dar rămânea totuşi o faţă de copil. *Oh, spiritele de mai jos. Copilul. Sinn. Vechiul meu... elev ...*

O privi pe fata ridicând un cuţit între ei, înclinând vârful în jos, apoi aşezând-o pe gâtul ei.

Fayelle râse. – Haide, micuţă groază. Te voi aştepta la Poarta lui Hood... şi aşteptarea nu va fi lungă...

Cuţitul a lovit pielea şi cartilajul.

Fayelle a murit.

îndreptându-se, Sinn se îndreptă spre tovarăşii ei. Toţi erau ocupaţi să adune caii supravieţuitori.

Au mai rămas şaisprezece. Regimentul Ashok căzuse în vremuri grele. Sete şi foamete. Raiders. Acest deşert blestemat.

I-a privit o clipă, apoi altceva i-a atras privirea.

Spre nord.

Ea se îndreptă încet. – Şnur.

Sergentul se întoarse. – Ce-oh, Beru fd!

Orizontul dinspre vest suferise o transformare.

Acum era căptuşită în alb şi se *ridica.*

— Dublaţi-vă! strigă şnur. *'Acum* !'

O mână închisă pe umărul ei. Shard se apleca aproape. – Călăreşti cu mine.

— Ebron!

— Te aud, a răspuns magul la burduful lui Cord. – Şi voi face tot ce pot cu aceste monturi aruncate, dar nu garantez...

'Mergi mai departe cu situatia asta! Bell, ajută-l pe Limp să urce calul ăla – a rupt genunchiul din nou!

Sinn aruncă o ultimă privire către cadavrul lui Fayelle. Ea ştia, atunci. Ce urma.

Ar trebui să dansez . Cuţitul însângerat i-a căzut din mâini.

Apoi a fost strânsă brusc şi trasă pe şa din spatele lui Shard.

Capul fiarei s-a zvârcolit şi a tremurat sub ei.

— Regina ia-ne, şuieră Shard, Ebron a umplut aceste fiare cu *foc* .

Vom avea nevoie de ea...

Şi acum puteau auzi sunetul, un vuiet care a dispreţuit până şi Zidul Vârtejului în cea mai deplină furie.

Raraku se ridicase.

Pentru a revendica un warren distrus.

Vrăjitorii Wickan ştiuseră ce urma. Zborul era imposibil, dar insulele de corali erau mai sus decât orice altă trăsătură de pe această parte a escarpului – şi tocmai pe acestea s-au adunat armatele.

Să aştepte ceea ce ar putea fi anihilarea lor.

Cerul de nord era un zid masiv de nori albi, ondulatori.

Un vânt răcoros, în plină desfăşurare, trecu prin palmele din jurul oazei.

Apoi sunetul a ajuns la ei.

Un vuiet neîncetat, clădire, de apă, în cascadă, în spumă, răsturnând peste vastul deşert.

Deşertul Sfânt, se părea, conţinea mult mai mult decât oase şi amintiri. Mai mult decât fantome şi oraşe moarte. Lostara Yil stătea lângă Adjunct, ignorând privirile nefaste pe care Tene Baralta continua să-şi arunce în cale. Mă întrebam... dacă Pearl era pe acel teren înalt, stând deasupra mormântului lui Sha'ik... dacă acel teren era de fapt suficient de înalt.

Se întrebă, de

asemenea, ce văzuse în ultimele luni.

în sufletul ei îi ardeau

viziuni, pline şi misterioase, viziuni care încă îi puteau îngheţa sângele dacă le permitea să se ridice din nou în faţa ochilor minţii ei. Dragoni răstigniţi. Zei ucişi. Warrens de foc şi Warrens de cenuşă.

Era ciudat, reflectă ea, să te gândeşti la aceste lucruri, chiar dacă o mare furioasă s-a născut din a nu părea nimic şi se îndrepta spre ele, înecându-i totul în cale.

Mai ciudat, totuşi, să te gândeşti la Pearl. Ea a fost dură cu el, câteodată în mod răutăcios.JNfu pentru că îi păsa, ci pentru că era distractiv. Nu, a fost prea uşor, nu-i aşa? îi păsa într-adevăr.

Ce lucru stupid să fi lăsat să se întâmple.

Un oftat obosit aproape de ea. Lostara se încruntă fără să se întoarcă. 'Te-ai intors.'

— După cum s-a cerut, murmură Pearl.

Oh, a vrut să-l lovească pentru asta.

— Sarcina este... gata?

— Da. Consemnat în adâncuri şi toate celelalte. Dacă Tene Baralta o mai vrea, va trebui să-şi ţină respiraţia.

Ea s-a uitat atunci. 'într-âdevăr? Marea este deja atât de adâncă? *Atunci suntem -*

'Nu. înalt şi uscat, de fapt. Cealaltă parte a sunat mai... poetic.

— Chiar te urăsc.

El a dat din cap. – Şi vei avea destul timp să te bucuri de el.

— Crezi că vom supravieţui asta?

'Da. Oh, ne vom uda picioarele, dar astea erau insule chiar şi atunci. Această mare va inunda oaza. Se va lovi de drumul înălţat de la vest de aici, pentru că atunci era drumul de coastă. Şi spălaţi-vă aproape de escarp, poate chiar ajungeţi la el.

— Totul este foarte bine, se răsti ea. – Şi ce vom face, blocaţi aici, pe aceste insule, în mijlocul unei mări fără ieşire la mare?

înfuriant, Pearl pur şi simplu a ridicat din umeri. 'O presupunere? Construim o flotilă de plute şi le unim împreună pentru a forma un pod, direct spre drumul de vest. Oricum, marea va fi

destul de puţin adâncă acolo, chiar dacă asta nu funcţionează atât de bine pe cât ar trebui – dar am toată încrederea în Adjunct.

Zidul de apă a lovit apoi partea îndepărtată a oazei, cu sunetul tunetului. Palmele fluturau sălbatic, apoi au început să se răstoarne.

— Ei bine, acum ştim ce a transformat acea altă pădure în piatră, spuse Pearl cu voce tare peste vuietul zgomotos al apei…

Acum curgea peste ruine, umplând şanţurile Ucigătorului de Câini, prăbuşindu-se în bazin.

Şi Lostara a putut vedea că Pearl avea dreptate. Furia lui era deja stinsă, iar ligheanul părea să înghită apa cu o sete cea mai prodigioasă.

Ea aruncă o privire spre a studia Adjunctul.

Impasibilă, privind mările ridicându-se, cu o mână pe mânerul săbiei ei.

Oh, de ce să te uit la tine îmi frânge inima?

Nisipurile se aşezau pe cadavrele cailor. Cele trei echipe stăteau sau stăteau în picioare, aşteptând restul legiunii. Bottle se îndreptase spre drum pentru a vedea sursa vuietului, revenise

clătinându-se cu vestea.

O mare.

O mare blestemată.

Şi cântecul lui era în sufletul lui Fiddler, acum. Ciudat de cald, aproape reconfortant.

Unul şi toţi, s-au întors apoi să-l privească pe călăreţul uriaş şi pe calul său uriaş tunând de-a lungul acelui drum, îndreptându-se spre vest. Trăind ceva care a ridicat mult praf.

Imaginea a rămas pentru Fiddler mult după ce norii de praf se îndepărtaseră de pe drum, pe partea apropiată a pantei.

Ar fi putut fi o fantomă.

Dar ştia că nu era.

Ar fi putut fi cel mai mare duşman al lor.

Dar dacă era, nu conta. Nu acum.

La scurt timp mai târziu, s-a auzit un strigăt speriat din partea Smiles, iar Fiddler se întoarse, la timp pentru a vedea două siluete ieşind cu paşi mari dintr- un labirin.

în ciuda tuturor, s-a trezit rânjind.

Vechii prieteni, îşi dădu seama, erau din ce în ce mai greu de găsit.

Totuşi, el îi cunoştea şi erau fraţii lui.

Suflete moarte ale lui Raraku. Raraku, pământul care îi legase. Le-a legat pe toţi, aşa cum era acum clar, dincolo de moarte.

Fiddler nu-şi dădu seama de cum arăta, de ce credeau ceilalţi, când i-a văzut
pe cei trei bărbaţi aproape
de o singură îmbrăţişare.

Caii s-au căţărat pe panta până la creastă. Unde călăreţii lor i-au strâns în frâu şi toţi s-au întors să se uite la mările galbene, înspumate, care se agitau dedesubt. O clipă mai târziu, un demon ghemuit cu patru ochi a pătruns pe vârf pentru a li se alătura.

Lordul verii împrumutase aripi cailor lor – Heboric nu putea admite nicio altă posibilitate, atât de repede acoperiseră legile din noaptea trecută. Şi fiarele păreau proaspete şi acum. La fel de proaspăt ca Greyfrog.

Deşi el însuşi era orice altceva decât.

'Ce s-a întâmplat?' se întrebă Scillara cu voce tare.

Heboric nu putea decât să clatine din cap.

— Mai important, spuse Felisin, unde mergem acum? Nu cred că mai pot

sta în şa mult...

— Ştiu cum te simţi, fată. Ar trebui să găsim unde să facem tabăra...

Târâitul unui catâr i-a adus pe toţi trei în jur.

Un bătrân slăbănog, cu pielea neagră, se îndrepta spre ei, aşezat cu picioarele încrucişate deasupra catârului. 'Bine ati venit!' a ţipat – un ţipăt pentru că, chiar în timp ce vorbea, s-a răsturnat într-o parte şi a bătut cu putere pe poteca pietroasă. – Ajutaţi-mă, idioţilor!

Heboric aruncă o privire spre cele două femei, dar Greyfrog a fost cel care sa mişcat primul.

'*Mâncare!*'

Bătrânul a ţipat din nou. 'Stai departe de mine! Am veşti de spus! Voi toti! Este L'oric mort? Nu! Umbrele mele au văzut totul! Sunteţi oaspeţii mei! Acum, vino să-mi slăbească picioarele! Tu, fată. Nu, tu, cealaltă tată! Amândoi! Femei frumoase cu mâinile pe picioarele mele, pe coapsele mele! Nu pot să aştept! Văd ei pofta avidă în ochii mei? Bineînţeles că nu, nu sunt decât o creatură neputincioasă, înţepenită, potenţială figură tată...

Cutter stătea în camera cea mai de sus a turnului, privind pe fereastra singuratică. Bhok'arala ţâşni în spatele lui, făcându-se o pauză din când în când pentru a scoate sunete de cântare, jale.

Se trezise singur.

Şi ştiuse, instantaneu, că ea a plecat. Şi n-ar fi avut nicio urmă de urmat.

Iskaral Pust evocase un catâr şi plecase mai devreme. Din Mogora nu era, din fericire, niciun semn.

Aşadar, complet singur pentru cea mai mare parte a acestei zile.

Pana acum.

„Sunt nenumărate căi care te aşteaptă”.

Cutter oftă. – Bună, Cotillion. Mă întrebam dacă vei mai apărea... din nou.

'Din nou?'

— Ai vorbit cu Apsalar. Aici chiar în această cameră. Ai ajutat-o să decidă.

— Ţi-a spus ea?

A scuturat din cap. 'Nu în intregime.'

— Decizia ei a fost a ei, Cutter. Doar al ei.

'Nu contează. Nu contează. Ciudat, totuşi. Vedeţi nenumărate căi. în timp ce

văd... niciunul nu merită să mergi pe jos.

— Cauţi, deci, ceva demn?

Cutter închise încet ochii, apoi oftă. – Ce vrei să fac?

„A fost un bărbat, cândva, a cărui sarcină era să păzească viaţa unei fete tinere. A făcut tot ce a putut – cu atâta onoare încât a atras, la moartea lui tristă, atenţia lui Hood însuşi. O, Domnul morţii va privi în sufletul unui muritor, având în vedere circumstanţele potrivite. Stimulentul potrivit. Astfel, acel om este acum Cavalerul Morţii...

— Nu vreau să fiu Cavaler al nimic, nici pentru nimeni, Cotillion...

— Pista greşită, băiete. Lasă-mă să-mi termin povestea. Acest om a făcut tot ce a putut, dar a eşuat. Şi acum fata este moartă. Se numea Felisin. Al Casei Par an.'

Capul lui Cutter se întoarse. A studiat chipul umbrit al zeului. – Căpitan Paran? A lui-'

'Sora lui. Priveşte în jos pe potecă, aici, pe fereastră, băiete. în scurt timp, Iskaral Pust va reveni. Cu musafiri. Printre ei, un copil pe nume Felisin...

'Dar ai spus-'

„înainte să moară sora lui Paran, ea a adoptat o renunţare. Un copil găsit amar abuzat. Ea a căutat, cred – nu vom şti niciodată sigur, desigur – să realizeze ceva... ceva pe care ea însăşi nu avea nicio şansă, nicio oportunitate să realizeze. Astfel, ea şi-a dat numele lui waif după ea însăşi.

— Şi ce este ea pentru mine^ Cotillion?

— Cred că eşti încăpăţânat. întrebarea greşită.

— O, atunci spune-mi care este întrebarea corectă.

— Ce eşti tu pentru ea?

Cutter se strâmbă.

„Copilul se apropie în compania altei femei, una foarte remarcabilă, aşa cum veţi vedea voi şi ea. Si cu un preot, a jurat acum pe Treach. De la el, vei învăţa... mult de valoare. În cele din urmă, un demon călătoreşte cu aceşti trei oameni. Deocamdată...'

'Unde se duc? De ce să ne oprim aici, ca oaspeţi ai lui Iskaral?

— Păi, să te iau, Cutter.

'Nu înţeleg.'

— Simetria, băiete, este o putere în sine. Este expresia, dacă vreţi, a străduinţei naturii pentru echilibru. Te încarc să protejezi viaţa lui Felisin. Să-i însoţesc în călătoria lor lungă şi periculoasă.

'— Ce epic din partea ta. '

— Cred că nu, se răsti Cotillion.

Tăcere, o vreme, timp în care Cutter şi-a regretat comentariul.

în cele din urmă, Daru a oftat. – Aud cai. Şi Pust... într-una dintre diatribele lui greaţă.

Cotillion nu spuse nimic.

— Foarte bine, spuse Cutter. – Acest Felisin... abuzat, ai spus. Acestea sunt greu de ajuns. Să te împrieteneşti, vreau să spun. Cicatricile lor rămân proaspete şi înverşunate de durere...

„Mama ei adoptivă s-a descurcat bine, având în vedere propriile ei cicatrici. Bucură-te, băiete, că ea este fiica, nu mama. Şi, în cele mai rele momente ale
tale, gândeşte-te la ce s-a simţit Baudin.

— Baudin. Gardianul bătrânului Felisin?

'Da/

— în regulă, spuse Cutter. – Va merge.

'Ce va?'

'Această cale. Va merge. El a ezitat, apoi a spus: – Cotillion. Această noţiune de... echilibru. Mi s-a întâmplat ceva...

Ochii lui Cotillion l-au tăcut, l-au şocat cu dezvăluirea lor de tristeţe... de remuşcare. Patronul asasinilor dădu din cap. – De la ea... la tine. Da.'

— Crezi că a văzut asta?

— Prea clar, mă tem.

Cutter se uită pe fereastră. „Am iubit-o, ştii. Inca fac.'

— Deci nu te întrebi de ce a plecat.

El clătină din cap, nemaiputând să-şi împotrivească lacrimile. – Nu, Cotillion, şopti el. 'Eu nu.'

Pe străvechiul drum de coastă în spatele lui, Karsa Orlong l-a ghidat pe Havok spre nord, de-a lungul ţărmului noii mării interioare. Nori de ploaie atârnau peste apa tulbure de la est, dar vântul îi împingea.

Studie cerul pentru o clipă, apoi reţine o uşoară

înălţime împânzită cu bolovani şi alunecă de pe spatele calului. Mergând spre o stâncă mare, cu vârful plat, Teblorul îşi desfăcu sabia şi o puse în jos pe un bolovan din apropiere, apoi se aşeză. Şi-a scos rucsacul şi a scotocit într-un buzunar exterior după nişte bhederin sărat, fructe uscate şi brânză de capră.

Privind peste apă, a mâncat. Când a terminat, a slăbit curelele haitei şi a târât afară rămăşiţele sparte ale lui T'lan Imass. O ridică astfel încât chipul oîilit al lui Siballe să privească spre valurile ondulate.

„Spune-mi”, a spus Karsa, „ce vezi?”

'Trecutul meu.' Un moment de reculegere, apoi: „Tot ce am pierdut...”

Teblorul şi-a eliberat strânsoarea şi cadavrul parţial s-a prăbuşit într-un nor de praf. Karsa şi-a găsit burduful şi a băut adânc. Apoi se uită în jos la Siballe.
– Ai spus odată că dacă ai fi aruncat în mare, sufletul tău s-ar elibera. Acea uitare ar veni la tine. Este adevărat?'

'Da.'

Cu o mână o ridică de la pământ, se ridică şi se îndreptă spre malul mării.

'Aştepta! Teblor, stai! Nu inteleg!'

Expresia lui Karsa se acru. „Când am început această călătorie, eram tânăr. Am crezut într-un singur lucru. Am crezut în glorie. Ştiu acum, Siballe, că gloria este nimic. Nimic. Asta este ceea ce înţeleg acum.

— Ce altceva înţelegi acum, Karsa Orlong?

'Nu prea mult. Doar încă un lucru. Nu acelaşi lucru se poate spune despre milă. El o ridică mai sus, apoi îi înclină corpul spre exterior.

A lovit apa din puţin adâncime. Şi s-a dizolvat într-o floare noroioasă, pe care valurile au măturat-o apoi.

Karsa se învârti. înfruntă sabia lui de piatră. Apoi a zâmbit. 'Da. Sunt Karsa Orlong din Uryd, un Teblor. Martor, fraţii mei. într-o zi voi fi demn să conduc ca tine. Martor.'
Havok încă o dată solid sub el, Toblakai călare

EPILOG

Şi acum stau aici, pe fruntea mea un cerc de foc, şi această împărăţie pe care

o stăpânesc nu este altceva decât gazda amintirilor vieţii mele, supuşi nestăpâniţi, atât de dornici de răscoală, să uzurpe pe bătrânul lui tronul carbonizat şi să-l ridice mai tineri, versiuni una câte una.
Coroana Anilor

Fisher kel Tath

După orice standarde, era o femeie sumbră. Onrack cel Frânt a privit-o stând în centrul camerei şi aruncând un ochi aspru şi apreciator asupra dispoziţiei tinerilor ei ucigaşi. Grimasa care i-a răsucit trăsăturile frumoase sugera că nu a găsit nimic rău. Privirea ei căzu în cele din urmă asupra Tiste Edur, Trull Sengar, iar grimasa s-a mutat într-o încruntătură. – Trebuie să ne păzim şi noi pe spate, cu tine aici? Aşezat pe podeaua cioplita, cu spatele la un perete Ía fel de aspru, Trull Sengar a ridicat din umeri. – Nu văd nicio modalitate uşoară de a te convinge că sunt demn de încrederea ta, Minala. în afară de faptul că ţes pentru tine povestea mea lungă şi destul de neplăcută.

— Scuză-mă, mârâi ea, apoi ieşi din cameră.

Trull Sengar aruncă o privire spre Onrack şi zâmbi. – Nimeni nu vrea să audă. Ei bine, nu sunt surprins. Nici măcar nu sunt înţepat. Este o poveste destul de mizerabilă...

— O să vă aud povestea, răspunse Onrack.

Aproape de intrare, gâtul lui Ibra Gholan scârţâi în timp ce T'lan Imass se uită înapoi peste un umăr pentru a-l privi pe Onrack pentru o clipă, înainte de a se întoarce în poziţia sa, păzind apropierea.

Trull Sengar lătră în râs. „Acesta este ideal pentru un ţesător necalificat de poveşti. Publicul meu este alcătuit din zeci de copii care nu-mi înţeleg limba maternă şi trei strigoi inexpresivi şi indiferenţi. Până la sfârşitul poveştii, doar eu voi plânge... probabil din toate motivele greşite.

Monok Ochem, care stătea la trei paşi în spate de Ibra Gholan, pivotă încet până când bonecasterul îl înfruntă pe Onrack. – Atunci ai simţit-o, Broken One. Şi aşa cauţi distracţia.

Onrack nu spuse nimic.

— Ce ai simţit? întrebă Trull Sengar.

— Ea este distrusă.

Femeia care i-a dat inima lui Onrack în timpul înainte de Ritual. Femeia căreia i-a mărturisit propria inimă doar ca să i-o fure înapoi. în multe privinţe, ea a fost distrusă atunci, deja începută în lunga ei călătorie către uitare. Negi asta, Onrack?

— Bonecaster, nu.

— O nebunie, de o asemenea ferocitate încât să învingă însuşi Legământul. Ca un câine de tabără care se trezeşte într-o zi cu febră în creier. Care mârâie şi ucide în frenezie. Bineînţeles, nu am avut de ales decât să o găsim, să o încolţim.
Şi astfel zdrobiţi-o, întemniţaţi-o în întunericul etern. Sau aşa credeam noi. Nebunie, deci, să ne sfideze chiar şi pe noi. Dar acum, uitarea şi-a revendicat sufletul în cele din urmă. O moarte violentă şi dureroasă, dar totuşi… Monok Ochem făcu o pauză, apoi îşi înclină capul. – Trull Sengar, nu ţi-ai început povestea, dar deja plângi.

Tiste Edur a studiat bonecasterul pentru o clipă lungă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obrajii slăbiţi. – Plâng, Monok Ochem, pentru că nu poate.

Bonecasterul s-a confruntat din nou pe Onrack. „Frât, sunt multe lucruri pe care le meriţi... dar acest om nu se numără printre ele”. Apoi s-a întors.

a vorbit Onrack. – Monok Ochem, ai călătorit departe de muritorul care ai fost cândva, încât ai uitat o mulţime de adevăruri, atât plăcute, cât şi neplăcute. Inima nu este nici dată, nici furată. Inima *se predă* .

Bonecasterul nu sa întors. – Acesta este un cuvânt fără putere pentru T'lan Imass, Onrack the Broken.

— Te înşeli, Monok Ochem. Pur şi simplu am schimbat cuvântul pentru a-l face nu numai mai plăcut, ci şi pentru a-l împuternici. Cu atâta eminenţă încât ne-a devorat sufletele.

„Nu am făcut aşa ceva”, a răspuns bonecasterul.

— Onrack are dreptate, oftă Trull Sengar. 'Ai făcut. L-ai numit Ritualul lui Tellann.

Nici Monok Ochem, nici Ibra Gholan nu au vorbit.

Tiste Edur pufni. – Şi ai curajul să-l spui pe Onrack *stricat.*

A fost linişte în cameră atunci, o vreme.

Dar privirea lui Onrack

a rămas fixată asupra lui Trull Sengar. Şi era, dacă era ceva, o creatură capabilă de o răbdare supremă. A *întrista este un dar cel mai bine împărtăşit. Pe măsură ce un cântec este împărtăşit.*

Adânc în peşteri, tobele bat. Ecou glorios pentru turmele ale căror copite tunătoare celebrează ceea ce înseamnă să fii în viaţă, să alergi ca una, să te rostogoleşti în ritmul vieţii. Aşa, în cadenţa vocii noastre, servim cea mai mare nevoie a naturii.

în faţa naturii, noi suntem echilibrul.

Echilibrul până la haos.

în cele din urmă, răbdarea i-a fost răsplătită.

Aşa cum ştia el că va fi.

Aceasta se încheie cea de-a patra poveste a Cărţii Malazan a celor căzuţi

GLOSAR

Ascendenţi

Anoma

nder Rake: Fiul întunericului

Apsalar: D

oamna Hoţilor

Beru: Domnul Furtunilor

Arzătoare de poduri

Burn: Zeiţa adormită

Cotilli

on :
Funia,
Patron
ul
Asasini
lor,
High
House
Shado
w
**Desse
mbrae**
: Lord
of
Tears
**Draco
nus** :
un zeu
bătrân
şi
falsific
ator al
săbiei
Dragni
pur
D'rek :
Vierme
le
toamne
i
Fener:
Neft
Gedderone : Doamna
primăverii şi a
renaşterii
Hood : Regele Morţii
Casei înalte
Jhess: Regina ţesăturii
K'rul: un zeu bătrân al
Warrens
Mael: un zeu bătrân al

mărilor
Mowri: Doamna Cerşetorilor, Sclavilor şi Iobagilor
Nerruse : Doamna mărilor calme şi a vântului cinstit
Oponn : Bufonii gemeni ai şansei
Osserc , „Osseric”, „Osric”: Stăpânul cerului
Poliel: Stăpâna Ciumei şi a Bolilor
Regina Viselor : Regina vieţii casei înalte
Shadowthrone : Ammanas, Regele Umbrei Casei înalte
Sora nopţilor reci: o zeiţă bătrână
Soliei: Doamna Sănătăţii
Azath: casele
Zeul schilodit: Cel înlănţuit, stăpânul înaltei Case a Lanţurilor
Deragotul : al primului imperiu al lui Dessimbelackis Cei şapte câini ai întunericului
Zeiţa Vârtejului
Togg si Fanderay : Lupii iernii
Treach , „Trake”: Tigrul verii şi Lord of War

Gods of the Teblor (Cele şapte feţe din stâncă):

Urugal ţesutul Siballe cel negăsit Beroke Soft Voice Kahlb vânătorul tăcut Thenik cel Distrus Halad uriaşul Imroth cel Crud

Popoarele bătrâne Tiste Andu : Copiii întunericului Tiste Edur : Copiii umbrei Tiste Liosan : Copiii luminii T'lan Imass Eres, 'Eres'al' Trell Jaghut Forkrul Assail K'Chain Che'Malle

Eleint Barghast-ul Thelomen Toblakai The Teblor
Kúráld Gáláin : Bătrânul Warren al întunericului
Kúráld Emurlahn : Bătrânul Warren al Umbrei, Warrenul Distrus
Kurald Thyrllan : Bătrânul Warren al luminii
Omtose Phellack : Bătrânul Jaghut Warren de gheaţă
Tellann : Bătrânul Imass Warren de foc
Starvald Demelain : Eleint Warren
Thyr : Calea Luminii